

Tổ Tình Vì Cá Cược Nhưng Đã Được Nhận Lời Thì Phải Làm Sao

Contents

Tổ Tình Vì Cá Cược Nhưng Đã Được Nhận Lời Thì Phải Làm Sao	2
1. Chương 1: Bích Đông	2
2. Chương 2: Giày Vò	8
3. Chương 3: Tấn Công	14
4. Chương 4: Thăm Dò	20
5. Chương 5: Khúc Nhạc Đạo	26
6. Chương 6: Tìm Đường Chết	33
7. Chương 7: Theo Dõi	38
8. Chương 8: Tin Chấn Động	47
9. Chương 9: Dừng Sợ	57
10. Chương 10: Tội Gặp	67
11. Chương 11: Hiểu Lâm	72
12. Chương 12: Giải Thích	78
13. Chương 13	84
14. Chương 14: Tình Cờ Gặp Lại	90
15. Chương 15: Cướp Người	95
16. Chương 16: Thật Vui	101
17. Chương 17: Từ Chối	107
18. Chương 18: Tra Nam	113
19. Chương 19: Xấu Hổ	125
20. Chương 20: 0828	138
21. Chương 21: 0828 (2)	143
22. Chương 22: 0828 (3)	149
23. Chương 23: 0828 (4)	155
24. Chương 24: 0828 (5)	162
25. Chương 25-1: 0828 (6)	175
26. Chương 25-2: 0828 (6)	182
27. Chương 26-1	188
28. Chương 26-2	195
29. Chương 27	201
30. Chương 28-1	213
31. Chương 28-2	220
32. Chương 29	224
33. Chương 30	238
34. Chương 31	250
35. Chương 32	261
36. Chương 33	273
37. Chương 34	285
38. Chương 35	297
39. Chương 36	310
40. Chương 37	322
41. Chương 38	334

42. Chương 39	346
43. Chương 40	357
44. Chương 41	368
45. Chương 42	380
46. Chương 43	392
47. Chương 44	402
48. Chương 45	412
49. Chương 46	424
50. Chương 47	435
51. Chương 48	448
52. Chương 49	458

Tổ Tình Vì Cá Cược Nhưng Đã Được Nhận Lời Thì Phải Làm Sao

Giới thiệu

Edit: Bánh Dứa Thể loại: Cường cường, ngọt văn, đô thị tình duyên Nhân vật: Trương Thanh Vận x Tào Ngưng Tuổi học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-tinh-vi-ca-cuoc-nhung-da-duoc-nhan-loi-thi-phai-lam-sao>

1. Chương 1: Bích Đông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bắc Kinh, khuôn viên trường đại học Z.

Trưa tháng tư, tiết trời mang theo ánh nắng vàng nhẹ chiếu xuống khiến cả đám sinh viên cũng dễ buồn ngủ hơn. Trương Thanh Vận hôm qua ngủ không ngon, ngáp một cái nói: “Chơi xong cái này thì ngừng thôi, về ngủ.”

Cậu ngủ cùng phòng với hai nam sinh nữa, cũng chính là hai người đang ngồi chơi cờ nhảy. Cả đám đánh cược ai thua sẽ phải nói lời thật lòng, người nào thua hỏi gì cũng phải trả lời.

Cờ nhảy

Đáng tiếc Trương Thanh Vận scandal quá ít, hỏi cái gì cũng chán, tên này nụ hôn đầu còn chưa có, hỏi đi hỏi lại cũng chỉ có mấy câu.

“Được rồi, vòng cuối nên chơi đại mạo hiểm đi? Mặc kệ ai thua cũng sẽ phải mạo hiểm.” Tiết Đào, nam sinh cùng phòng với Trương Thanh Vận nói.

“Được.” Tịch Đông Thụ, nam sinh còn lại gật đầu tán thành.

“Tùy tụi bây.” Trương Thanh Vận nói, bản thân cũng muốn chơi nên cậu gật đầu đáp ứng.

Kết quả quá xui xẻo, vừa mới đáp ứng không lâu, con cờ của cậu đã bị Tịch Đông Thụ đá bay trở về chỗ cũ.

Sau đó không có cách nào khởi hành được, Trương Thanh Vận bực bội đá chân: “Toàn là động tác võ thuật, tụi bây cố ý chơi tao có phải không?”

“Ha ha ha! Mày cũng không thể trách tụi tao được, có trách thì trách số mày quá nhỏ! A Thụ mày nói có đúng không?” Tiết Đào cười thấy xúc xắc tiếp, lập tức vui vẻ nói: “A, cái này vừa đủ, tao đi trước nha haha.”

Tiếp theo Tịch Đông Thụ cũng đuổi tới: “Tao cũng tới.”

Hai người nhìn Trương Thanh Vận rồi cùng nhìn nhau nở nụ cười, nói với cậu: “Nào nào, Thanh Vận, để anh chỉ đường cho.”

Hai người nhảy mắt ra hiệu với nhau khiến Trương Thanh Vận nảy sinh một loại dự cảm không lành, nghi hoặc hỏi: “Tụi bây muốn sao?”

“Không phải lúc này nói người thua phải đại mạo hiểm sao?” Tiết Đào xoay cầm Trương Thanh Vận nhìn về phía bên trái, chỗ đó đang có một đám nam sinh chơi bóng rổ: “Mày thấy cái thằng mặc nguyên bộ đồ trắng không? Qua đó tỏ tình với nó.”

“...” Trương Thanh Vận sau khi nhìn rõ ràng người kia, chỉ vào mũi mình hỏi: “Tỏ tình? Tao đi? Mày có bị điên không?” Người ta là con trai, hơn nữa còn có một đám bạn học đứng bên cạnh, muốn bị bọn nó đánh chết sao.

“Đúng vậy, đi tỏ tình với con trai vậy mới gọi là đại mạo hiểm, nếu như là bạn học nữ, cái đó không phải gọi là đại mạo hiểm mà là chiếm tiện nghi.” Tiết Đào ôm cánh tay nói.

Tịch Đông Thụ gật gù: “Chính xác.”

Trương Thanh Vận biết rõ hai tên này chỉ muốn xem mình làm trò vui thôi.

Suy nghĩ một chút, cậu đứng lên, vén lại tóc rối trước trán rồi nói: “Được rồi, tao đi.”

Trên sân có đúng ba người mặc đồ trắng. Trương Thanh Vận dựa vào trí nhớ đi về phía một người trong số đó. Dù sao cũng phải đại mạo hiểm, tìm ai cũng vậy, cậu theo bản năng chọn người đẹp trai nhất.

Trương Thanh Vận trước nay đều cho rằng người nào đẹp trai cao ráo đều dễ nói chuyện, đây là kết luận cậu rút ra từ trên người mình.

Bên này Tào Ngưng vừa mới ném xong một quả vào rổ thì nhìn thấy một bóng người cao gầy đang đi về phía mình.

Ngờ vực một hồi, cậu không chơi nữa, đứng đó chờ người tới.

Điều này vừa vặn đúng ý của Trương Thanh Vận, cậu nở nụ cười, đi tới xòe bàn tay ra: “Bạn học chào cậu, tôi là Trương Thanh Vận.”

“Có chuyện gì sao?” Tào Ngưng chỉ liếc mắt nhìn tay của Trương Thanh Vận, không hề có ý định bắt lấy.

“Đúng vậy.” Trương Thanh Vận cũng không ngại, rất có phong độ thu tay lại, mỉm cười nói: “Kỳ thực chỉ muốn nói với cậu một tiếng, tôi thích cậu.”

“...” Hai mắt Tào Ngưng muốn trợn ngược, cậu ngẩng đầu lên nhìn Trương Thanh Vận.

Trong đám người đang chơi bóng rổ có hai người là bạn của Tào Ngưng. Một người là Vũ Hoảng Văn, bạn thân của Tào Ngưng, cậu ta cho là có người tới muốn kiếm chuyện, ném một quả rồi quay qua hỏi: “Ngưng, có chuyện gì vậy?”

Người còn lại là em họ của Tào Ngưng Tạ Vũ Tư, người cao ráo, hào hoa phong nhã, cũng là bạn đánh nhau của Tào Ngưng, cậu ta cũng đang đi về phía này.

Trương Thanh Vận nhìn thấy trong lòng cũng có chút hoảng, đang suy nghĩ nên giải thích thế nào thì đột nhiên nghe Tào Ngưng nói: “Không có gì, tụi bây không cần qua đây.” Nói xong tầm mắt quay trở về đặt trên người Trương Thanh Vận, im lặng khoảng năm giây, cậu nói, “Tôi tên Tào Ngưng, còn nữa, lời tỏ tình của cậu, tôi chấp nhận.”

“Cái gì?” Trương Thanh Vận cả kinh, còn tưởng mình nghe lầm, cậu không nghĩ tới Tào Ngưng sẽ nhận lời, hơn nữa còn có một vấn đề quan trọng hơn, bàn tay cậu đổ đầy mồ hôi lạnh, hỏi: “Cậu là Tào Ngưng, là Tào Ngưng đó sao?”

Tào Ngưng vuốt cằm nói: “Nếu như người cậu nói là Tào Ngưng con chủ tịch tỉnh, vậy chính là tôi.”
(=))))))))))

“...” Trương Thanh Vận ngẩn người, im lặng đứng đó không lên tiếng.

“Trương Thanh Vận, cho tôi số điện thoại của cậu.” Tào Ngưng lấy di động ra, ngẩng đầu nhìn Trương Thanh Vận, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, không nhìn ra một tia đùa giỡn.

Chỉ ít là Trương Thanh Vận không thấy Tào Ngưng có chút gì giống như đang đùa giỡn, cậu hoàn toàn bối rối. Tào Ngưng nhìn kĩ, Trương Thanh Vận động tác máy móc đọc số điện thoại của mình lên.

“Cậu học khoa nào? Lớp mấy? Có trọ ở trường không?” Tào Ngưng nhanh chóng nói, ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm Trương Thanh Vận.

“Năm hai khoa Trung Văn, trọ ở trường.”

“Ký túc xá số mấy?”

“Số 3, phòng 303...” Trán Trương Thanh Vận bắt đầu đổ mồ hôi, cậu biết mình nên nói gì đó, nhưng miệng giống như bị keo dán dính lại, một chữ cũng nói không ra.

“Được rồi, tôi sẽ nhớ kĩ.” Tào Ngưng lưu lại thông tin vào điện thoại xong nhìn cậu nói: “Tôi cũng trọ ở trường, lầu 3 phòng 403, ngay ở trên lầu của cậu.”

“Thật là trùng hợp.” Trương Thanh Vận mắt tự nhiên gượng cười nói ra một câu.

“Đúng vậy, cùng về ký túc xá nha?” Tào Ngưng đề nghị.

“Có gì mà không được.” Trương Thanh Vận cố gắng bình tĩnh, nhưng mà đoạn đường đi từ sân thể thao về tới ký túc xá chính là đoạn đường gian nan nhất của cậu từ trước tới giờ.

Sau khi hai người đi tới lầu 3, Tào Ngưng nhìn người bên cạnh nói: “Cậu đi với tôi lên lầu 4 không? Sẵn tiện biết phòng luôn.”

“...” Trương Thanh Vận hít một hơi, gật gù tiếp tục cùng Tào Ngưng lên lầu 4.

Đi tới cửa phòng 403 Tào Ngưng dùng chìa khóa mở cửa, sau đó dựa vào cửa nói với Trương Thanh Vận: “Cảm ơn cậu đã đưa tôi về, buổi tối tôi sẽ tới phòng cậu tìm cậu, phòng 303 đúng không?”

Mồ hôi Trương Thanh Vận chảy như tắm, vẫn nhắm mắt gật đầu: “Không sai.”

“Ừm, vậy tôi vào đây, bye!” Tào Ngưng liếc mắt nhìn cậu một cái, sau đó đóng cửa lại.

Trương Thanh Vận đứng ngoài cửa thở dài ra một hơi, má...

Tại sao lại biến thành như vậy!

Cậu có cảm giác hai chân mình không nhúc nhích nổi, trong lòng loạn thành một đoàn, gấp tới mức như kiến bò trên chảo nóng.

Như vậy không được, phải giải thích rõ ràng với cậu ta thôi.

Trong lòng cậu muốn nói rõ mọi chuyện, chỉ vì trò chơi mà đùa giỡn tình cảm của người khác, như vậy khác gì đồ cặn bã.

Có điều sau đó Trương Thanh Vận cảm thấy rất vui, vui vì mình đã đứng đây lâu như vậy.

“Ồ, A Ngưng sao về sớm vậy?”

Trương Thanh Vận nghe trong phòng 403 có tiếng người nói chuyện liền vênh tai lên nghe.

“Ừm, gặp phải một tên ngốc nên đi về.” Là giọng Tào Ngưng.

“Ngốc gì?” Bạn cùng phòng của cậu cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi.

“Thằng nào đấy đang ngồi chơi với bạn trên sân thể thao tự nhiên đi tới tỏ tình với tao, người như vậy là nhảm chán nhất, không có gì thú vị.” Tào Ngưng cười nhạo hai tiếng nói: “Có điều nó đùa giỡn tao thì tao cũng đùa lại, tao bảo nhận lời nó, còn nói buổi tối tới tìm nó nữa. Nó chắc giờ đang lo tối nay tao tới tìm nó thật.”(Nãy ba xin số nói chuyện với người ta như đúng rồi vậy =))))))))))))))

“Ha ha ha ha!” Cả đám trong phòng cười ồ lên: “Trời ơi hài quá vậy! Cũng chỉ có thể là mày thôi! Vậy tối có đi không?”

Trương Thanh Vận nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Tào Ngưng: “Đùa với nó thôi, người nó dài ngắn ra sao giờ tao còn không nhớ.”

Bên trong tiếp tục nhiệt tình tán gẫu, càng nói càng làm người ta cảm thấy khó chịu. Tay Trương Thanh Vận nắm chặt thành nắm đấm đứng bên ngoài hai phút, hoàn cảnh gia đình khiến cho cậu từ nhỏ đã không phải là người kích động, nhưng lần này thật sự nhịn không nổi nữa.

Cậu gõ cửa phòng Tào Ngưng.

“Xin chào, tôi tìm Tào Ngưng.” Nhìn thấy người ra mở cửa, Trương Thanh Vận tháo mắt kính xuống, cười với cậu nam sinh mở cửa một cái.

“...” Người này là Hồ Tiểu Bắc, cũng là người nhỏ tuổi nhất phòng 403, bình thường hay chịu trách nhiệm đi mở cửa, là trạch nam điển hình, suốt ngoài chỉ mê mẩn anime với lolita.

Khi cậu ta nhìn thấy mặt Trương Thanh Vận thì mắt tròn tròn lên, con ngươi khuếch tán, tim đập nhanh, điều này báo hiệu nam thần trong lòng cậu lại sắp phải thay đổi nữa rồi.

“Chào, chào cậu...” Con mắt Hồ Tiểu Bắc từ trên mặt Trương Thanh Vận dời xuống dưới, nhìn thấy áo sơ mi trắng, eo nhỏ, chân dài, cậu khó khăn quay đầu lại nói: “Tào Ngưng, có người tìm kìa.”

Tào Ngưng trầm mặc đứng lên, đi tới cửa, trên mặt mang theo chút biểu cảm nghi hoặc.

“Không hiểu tại sao tôi quay trở lại có phải không?” Trương Thanh Vận tay cầm mắt kính gọng đen sờ sờ cằm, nhếch miệng cười nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra lúc này quên hôn chào tạm biệt cậu.”

Nói xong, người Trương Thanh Vận nhào về phía trước, nâng mặt Tào Ngưng lên hôn.

Bốn phiến môi tiếp xúc thân mật, hai mắt Tào Ngưng trừng lên, cậu vừa định giãy dụa, liền bị Trương Thanh Vận ôm chặt, hơn nữa còn bị đặt lên tường.

“A...”

Trương Thanh Vận người cao hơn mét tám, muốn giữ chặt một người cao hơn mét bảy như Tào Ngưng lại dễ như ăn cháo. Một tay cậu ôm eo Tào Ngưng, một tay nắm cằm Tào Ngưng, môi dùng sức cạy môi Tào Ngưng ra, lần đầu tiên hai người hôn môi đã đi thẳng tới hôn kiểu Pháp nồng nhiệt.

Tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên Trương Thanh Vận hôn môi, nhưng hắn tựa như trời sinh đã có sẵn kỹ năng này, môi lưỡi trong miệng Tào Ngưng dịu dàng khuấy động, vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ làm cho người bị hôn chân cũng nhũn ra như người say xe.

Đây chính là mục đích của Trương Thanh Vận, cậu muốn cho Tào Ngưng cảm nhận muốn chút lồng ngực đầy rộng của mình, vì thế hôn rất kỹ, đương nhiên cũng không quên hôn cả mặt.

Mấy tên còn lại trong phòng đã sớm tròn mắt ngoác mồm, trên mặt mỗi người đều viết hai chữ mẹ nó. Chờ tới khi cả đám phục hồi tinh thần thì thời gian đã trôi qua hơn ba phút, thế nhưng Trương Thanh Vận và Tào Ngưng vẫn chưa tách ra.

Không chỉ không tách ra, năm phút sau, những người còn lại trong phòng xin thề, họ tuyệt đối là nghe được tiếng Tào Ngưng rên lên.

“...” Cả đám lặng lẽ chuẩn bị, không đi nhà vệ sinh thì cũng ra khỏi phòng tìm bạn học cầu an ủi.

Trong phòng của Tào Ngưng có tổng cộng bốn người, hiện tại có một người đang đi tới cửa, tên là Đào Diệp, mọi người gọi cậu là Đào gia, là một người vô cùng đứng đắn.

Cặp đôi trong phòng đang nhiệt tình dây dưa làm cậu kinh ngạc tới ngây người, kích động chạy trốn.

Trong nhà vệ sinh có hai người, một là tiểu Bắc, một là Chu Quốc Đống.

“Lão Hồ, nhìn coi họ xong chưa?” Chu Quốc Đống lấy di động ra nhìn, lại qua thêm mấy phút.

Hồ Tiểu Bắc nhào người nhìn ra cửa, không chỉ đứng xem mà còn dùng di động quay lại bóng lưng của Trương Thanh Vận, vờ bích đông thần thánh phiên bản người thật, chỉ cần tung cái này ra ngoài, bảo đảm sẽ trở thành của hiếm.

Bích đông thần thánh =))))))))))

Chín phút trôi qua, cuối cùng Trương Thanh Vận cũng buông Tào Ngưng ra. Cậu lui về phía sau mấy bước, trơ mắt nhìn Tào Ngưng đang dựa lưng lên vách tường từ từ ngồi xuống.

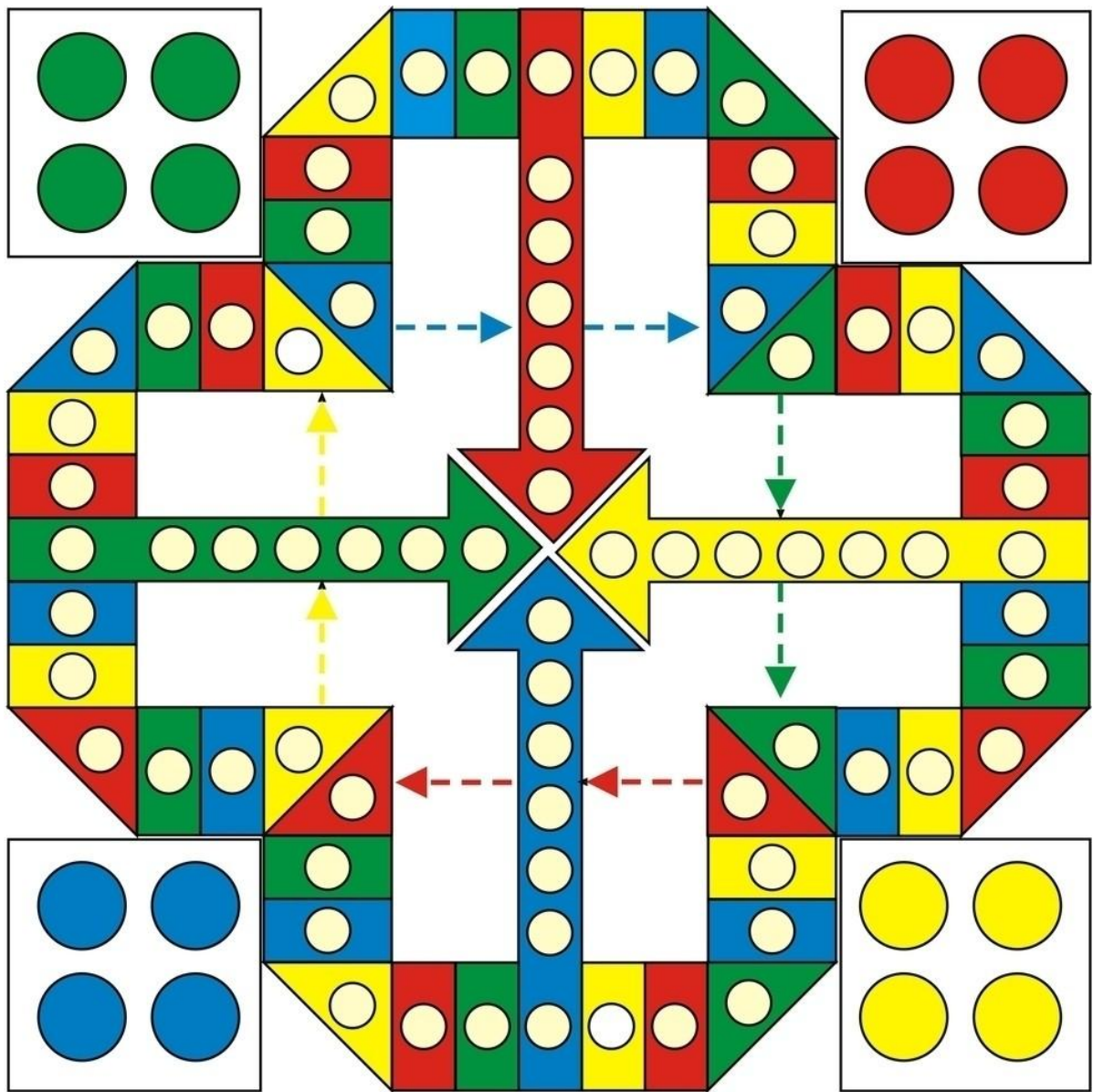
Trương Thanh Vận nở nụ cười, từ trong túi móc ra một cái khăn tay màu vàng nhạt, khom lưng để vào trong tay Tào Ngưng, nhẹ nhàng nói: “Tối gặp.” Sau đó cậu bước một bước dài, từ bên cạnh Tào Ngưng đi ra.

Sau khi cậu đi rồi, Tào Ngưng ngơ ngơ ngác ngác nhìn khăn tay, cầm khăn lên che miệng, vùi cả mặt vào trong đầu gối. Lời editor:

Xác định công thụ phải nhìn chiều cao =))))))

69 gặp 70 =))))))))

Tự mình tạo nghiệt không thể sống, Ngưng à em tự mình cầu nguyện đi []

2. Chương 2: Giày Vò

Trương Thanh Vận từ phòng 403 đi ra rồi quẹo trái, đi xuống lầu trở về căn phòng 303 của mình.

Bên trong không một bóng người, ba người bạn cùng phòng xem ra vẫn chưa trở về.

Sau khi đi vào, cậu trở tay đóng cửa lại, sau đó lập tức tựa người lên ván cửa hít sâu một hơi...

“Đệt!”

Một chữ nói lên tất cả cảm xúc hiện tại của Trương Thanh Vận.

Cậu cũng không hiểu mình bị cái gì, lúc này y chang bị ma nhập không nói lời nào cứ thế làm việc đó với Tào Ngưng.

Chắc chắn chỉ là nhất thời kích động, nếu thời gian có thể quay lại, Trương Thanh Vận tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Bây giờ bình tĩnh ngồi nghĩ lại, cậu chỉ hy vọng Tào Ngưng đừng để bụng, như vậy mọi người cũng có thể theo đó mà coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bằng không, Tào Ngưng mà truy cứu, mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

Thật lòng mà nói đối với thân phận của đối phương Trương Thanh Vận cũng kiêng kị ít nhiều, có câu dân không đấu với quan, Tào Ngưng là con ông cháu cha, hơn nữa còn là dạng không dễ đụng vào.

Cứ nhìn thái độ của bạn học Tào Ngưng đối với cậu ta là biết, nếu có thể không trêu chọc thì sẽ không trêu chọc.

Trương Thanh Vận học ở Đại học Z hơn một năm, cũng tình cờ gặp Tào Ngưng vài lần, cậu xưa nay chưa từng nghĩ tới mình với người này sẽ có bất kì liên hệ nào.

Hiện tại tự nhiên va vào, còn làm chuyện như vậy với người ta, cậu làm sao yên tâm cho được.

Tiết Đào và Tịch Đông Thụ sau khi trở về phòng nhìn thấy Trương Thanh Vận một bộ mặt xanh rồi lại trắng, hai người không khỏi tự hỏi lão tam của họ rốt cuộc là bị gì vậy?

Trương Thanh Vận bắt đầu đến trường khá trễ, năm nay hai mươi một tuổi, sinh vào tháng mười một. Có điều vẫn nhỏ hơn hai người bạn họ, nên mới được gọi là lão tam.

Còn một người nữa là lão tứ thì cơ thể ốm yếu bị bệnh quanh năm, thường hay xin nghỉ mấy buổi tự học, cả năm không gặp nhau được bao nhiêu lần.

“Tao không sao, chỉ mệt chút thôi.” Trương Thanh Vận chột dạ nói.

“Lúc này sao rồi? Mày nói với người ta cái gì mà hai đứa lại đi cùng nhau vậy?” Tiết Đào còn nói: “Mày cố ý đúng không? Tao bảo mày đi tỏ tình với thằng hotboy khoa thể dục mày lại đi tỏ tình với Tào Ngưng, người ta là đóa hoa trên đài cao đó.”

Người ta vừa có diện mạo vừa có thân phận cao quý, người bình thường ai dám tới trêu ghẹo cậu ta chứ.

Nếu như Tào Ngưng là người biết điều thì còn đỡ, đằng này cậu ta lại thích được người khác nịnh bợ tăng bốc.

Mấy người chơi cùng với cậu ta mở miệng một câu Ngưng thiếu, hai câu Ngưng thiếu, nhà người ta dù sao cũng là gia đình có địa vị, thuộc dòng dõi thư hương ngày xưa. Nếu như mày chỉ là con cháu của dân làm ăn thô lỗ, người ta còn lười cùng mày xưng huynh gọi đệ.

“Tao tìm lộn người?” Trương Thanh Vận ngơ ngác nhìn hai người họ, hỏi.

“Ừ, lộn rồi, lúc đó tao định tới nhắc mày thì bị đám A Thụ làm phiền, kết quả là vẫn chậm một bước.” Tiết Đào nói.

Trương Thanh Vận trừng mắt nhìn Tịch Đông Thụ, khổ không nói nên lời: “Thụ, mày hại chết tao rồi mày biết không hả?”

“Sao vậy?” Tịch Đông Thụ và Tiết Đào không hẹn cùng nhau cau mày, chẳng lẽ lúc tỏ tình xảy ra chuyện gì?

Trương Thanh Vận đỡ trán, kể lại mọi chuyện cho hai người họ nghe, sau đó bụm mặt: “Làm sao bây giờ? Tụi bây nói thử xem nó có trả thù tao không?”

“...” Tiết Đào và Tịch Đông Thụ hóa đá tập thể, trong lòng bất giác lo sợ, mọi chuyện sao lại đi tới mức này?

Trương Thanh Vận hỏi bọn họ liệu Tào Ngưng có trả thù hay không, vớ vẩn, tất nhiên là có rồi, dựa theo tính tình của Tào Ngưng không trả thù mới là chuyện lạ...

“Tụi tao xin lỗi, Thanh Vận, mày...”

“Quên đi, cũng không phải lỗi của tụi bây, là tao kích động quá.” Trương Thanh Vận thật sự không trách hai người họ, khẽ nói: “Chuyện đã tới mức này giờ chỉ có thể mau tìm cách giải quyết thôi.”

“Ừm, nếu vậy hay là mày lên website trường mình coi thử đi, trên đó có profile của nó, may ra có thể giúp được mày ít nhiều.” Tiết Đào đề nghị, cậu ta cũng chột dạ, bởi vì lúc đó muốn xem trò vui mà không biết nặng nhẹ, cố ý không tới nhắc Trương Thanh Vận.

“Ừ, để tao lên đó coi sao.”

Trương Thanh Vận ôm laptop, ngồi trên giường truy cập vào website của trường.

Liên quan đến profile của Tào Ngưng trên diễn đàn của trường, Trương Thanh Vận nghĩ nếu như trong đó toàn mấy thứ đắt giá, không phải cậu nói gở nhưng thật sự là cảm thấy mình lạnh ít dữ nhiều.

Tào Ngưng trong ấn tượng của bạn bè ước chừng cũng là người có thù tất báo.

Điểm này Trương Thanh Vận cảm nhận được, lúc mình tới tỏ tình cậu ta không nói một lời còn có thể thuận nước đẩy thuyền chọc ghẹo lại mình, đúng là kiểu có thù tất báo.

Trương Thanh Vận tự nhận mình là người rộng rãi, lúc đó nếu không phải đang nóng giận cậu tuyệt đối sẽ không làm ra việc như vậy.

Sống trên đời hai mươi mốt năm có thể nói đây là hành vi kích động khiến Trương Thanh Vận hối hận nhất.

Nhưng mà giờ có ngồi đây hối hận cũng không có tác dụng gì, quan trọng là phải nghĩ cách giải quyết.

Nhìn thấy cách bạn bè nói về Tào Ngưng nếu không phải là lạnh lùng cao ngạo thì là đóa hoa trên đài cao, Trương Thanh Vận trong lòng nhỏ nước bọt, cao bao nhiêu, cùng lắm là hơn một mét bảy thôi.

Cậu còn nhớ cảm giác lúc ôm Tào Ngưng, đối phương hình như không có kinh nghiệm hôn môi, toàn bộ quá trình đều là bị động.

Còn nữa, Tào Ngưng cho dù lúc đó có biểu hiện giãy dụa nhưng Trương Thanh Vận nhớ rõ ràng mình không dùng quá nhiều sức.

Hơn nữa quá trình phía sau...mình hình như không hề kìm Tào Ngưng lại, Tào Ngưng lúc đó còn dựa vào người mình...

“Dựa vào...”

Trương Thanh Vận đóng laptop lại, lòng rối như tơ vò, vô số ý nghĩ xẹt qua trong đầu, cậu ngồi trên giường ngơ ngác suy nghĩ một chút, trong lòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Cậu từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình không có mẹ, là một tay ba cậu đi làm kiếm tiền nuôi dưỡng hai anh em họ. Em trai tuổi còn nhỏ, nên vô thức Trương Thanh Vận đóng vai trò làm một người “Mẹ” trong gia đình.

Từ trông em tới nấu cơm giặt giũ, một mình cậu quán xuyến mọi việc trong nhà đầu vào đấy.

Em trai cậu Trương Thanh Đình có thể nói là do một tay cậu nuôi lớn, từ lúc còn nhỏ tới tận khi trưởng thành, đều là do Trương Thanh Vận dạy dỗ.

Bởi vậy so với bạn bè cùng trang lứa Trương Thanh Vận có vẻ chững chạc hơn rất nhiều, trách nhiệm trên vai càng khiến cho cậu có mị lực hơn hẳn những người khác.

Theo như lời mấy người bạn cùng phòng của cậu nói thì, Trương Thanh Vận rất đáng tin, rất có cảm giác an toàn.

Gặp phải Tào Ngưng quá đột ngột, Trương Thanh Vận luống cuống tay chân một hồi, lát sau liền bình tĩnh cũng không còn hoang mang nữa.

Mặc kệ hần là con của chủ tịch tỉnh hay là con của chủ tịch thành phố, cũng đều là người thôi.

Nghĩ thông rồi Trương Thanh Vận nằm xuống ngủ. Chiều nay cậu không có tiết, có thể ngủ thẳng một giấc tới năm giờ rưỡi rồi dậy ăn cơm tắm rửa.

Cơm ngày ba bữa cậu đều ăn ở căng tin, ba người đều như vậy, hiếm lắm lâu lâu được nghỉ cả bọn mới ra ngoài ăn một bữa.

Nhà Trương Thanh Vận không nghèo, nhưng cũng không phải dạng giàu có. Chi tiêu trong nhà đều dựa vào ba cậu đi làm kiếm tiền, còn phải nuôi hai đứa con đi học, nên cũng không dư dả được bao nhiêu.

Sau này tới Bắc Kinh học đại học, chi phí đắt đỏ bên này thật sự khiến Trương Thanh Vận lực bất tòng tâm.

Cho nên khi mới vừa vào học cũng là lúc cậu ra ngoài tìm việc làm thêm.

Cậu làm đủ việc từ người mẫu ảnh tới cosplay, có việc là làm. Làm được hơn nửa năm tiền kiếm được cũng không ít, sau khi trả tiền học phí vẫn còn dư một khoản cho em trai Trương Thanh Đình làm sinh hoạt phí.

Trương Thanh Vận không phải kiểu người hay đi kết giao với người khác, đồ mặc trên người chỉ cần phù hợp với thẩm mỹ quan của bản thân, mặc vào thấy thoải mái là được.

Điều này cũng giúp ích ít nhiều cho công việc người mẫu của cậu, cậu mặc đồ luôn rất có cá tính, khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.

Vấn đề duy nhất là tóc của Trương Thanh Vận, cậu trước giờ chưa từng cắt tóc mái, bình thường ở trường cũng toàn đeo kính gọng đen rồi để mái xuống. Gương mặt nghiêm túc của trạch nam điển hình.

Mọi người ở trong trường gặp cậu đều nhận xét khí chất người này không tệ chỉ là bề ngoài quá đơn giản.

Nhưng đến thời điểm chụp ảnh cậu như biến thành một con người khác.

Mỗi lần như vậy chuyên gia trang điểm sẽ vén hết tóc mái của Trương Thanh Vận ra đằng sau để lộ ra toàn bộ khuôn mặt hoàn hảo.

Cảm giác này hoàn toàn khác nhau, trạch nam cứ thế biến thành nam thần.

Lena Tư, người bình thường hay giới thiệu việc làm cho cậu, nói, cái tên ngốc này rõ ràng có thể dùng gương mặt để kiếm cơm lại cứ một mực khẳng định muốn làm đầu bếp, đúng là tức chết người ta.

“Thanh Vận, người lần trước có làm việc chung một lần muốn tìm cậu thử quần áo, cậu khi nào có thời gian rảnh, tuần này đi được không?”

Nhận được điện thoại của Lena Tư, Trương Thanh Vận coi lịch, hôm nay mới thứ năm, cuối tuần này có rảnh hay không cậu cũng chưa biết được.

“Trước mắt là rảnh, chị Tư, em hiện tại không muốn nhận quá nhiều hoạt động như thế này, nếu có thể từ chối thì chị cứ giúp em từ chối.” Trương Thanh Vận nói, kì nghỉ đông của cậu chính thức bắt đầu từ hôm nay, cậu đã kí hợp đồng ngắn hạn với hai công ty rồi, trên cơ bản không còn thời gian để nhận thêm việc nữa.

Hơn nữa cậu lặn lội cũng đã hơn nửa năm, trong ngành dù sao cũng có ít tiếng tăm, không cần phải đi nhận mấy việc thử quần áo này làm gì.

Đã một tiền lương còn không cao.

“Chị cũng biết, có điều dù gì người ta cũng là khách quen, nên mới muốn thương lượng với cậu một chút. Nếu như không rảnh để chị từ chối giúp cậu, cho tiểu Trường đi thay vậy.”

“Dạ, vậy em cảm ơn chị.” Trương Thanh Vận biết Lena bề bộn nhiều việc, cũng không nói nhiều liền cúp điện thoại.

Cậu làm người mẫu chỉ vì muốn kiếm thêm sinh hoạt phí, Lena Tư nói không sai, ước mơ của cậu chính là được làm đầu bếp, kế thừa sự nghiệp của ba mình.

Mà ba cậu Trương Bản kế thừa chính là sự nghiệp nấu ăn từ đời ông cậu để lại, có người nói ông tổ của nhà họ Trương từng là ngự trù ở thời nhà Thanh, tài nghệ nấu ăn có thể nói là thiên hạ có một không hai, rất được vua Càn Long đương triều yêu thích.

Hiện tại Trương Bản là ông chủ của một quán ăn không nhỏ, làm món ăn cũng không phải là mấy món trong thực đơn của Trương gia.

Trước khi ông cậu mất có nói một câu, tiền của không được để lộ ra ngoài, để bị mang họa sát thân, hoặc là tự mình mở tiệm làm ông chủ, làm cho món ăn của Trương gia vang danh thiên hạ. Hoặc là che giấu tài nghệ, lặng lẽ truyền lại cho con cháu.

Lúc đó Trương Thanh Vận còn nhỏ, chưa hiểu đạo lý trong đó.

Sau này khi cậu lớn lên, nhìn thấy ba cậu Trương Bản rõ ràng trong người mang tuyệt kỹ lại không có cách nào để lộ ra ngoài, cậu đã lập lời thề, sau này nhất định phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền, mở một quán ăn, để món ăn của Trương gia có thể vang danh khắp thiên hạ.

Ngay cả tên của quán ăn cậu cũng đã nghĩ xong rồi, đặt tên là Ngự Thiện Phòng.

Trương Thanh Vận đối với việc học nấu ăn có chấp niệm sâu sắc một phần cũng bởi vì mẹ cậu. Ba cậu nói mẹ bỏ đi một phần cũng vì tính cách của ông không tốt. Kì thực nguyên nhân không phải như vậy, mãi cho tới sau này Trương Thanh Vận mới biết, mẹ cậu bởi vì ba cậu không chịu đem thực đơn gia truyền ra cho ông ngoại cậu mở quán ăn, hai người từ đó thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, tình cảm của cả hai cũng dần phai nhạt theo.

Sau đó mẹ của Trương Thanh Vận gả cho một người đàn ông giàu có cũng làm về ẩm thực, hiện tại đã trở thành chủ một chuỗi quán ăn có tiếng trong nước.

Mỗi lần nhìn thấy tin tức về bọn họ Trương Thanh Vận đều rất để tâm, rất muốn nói với người đã bỏ ba người bọn họ mà đi, cả nhà họ hiện tại sống rất tốt, cũng rất hạnh phúc.

Trương ba sau khi li hôn cũng không có tìm bạn gái, Trương Thanh Vận từng vô số lần khuyên ông nên đi tìm một người bầu bạn để tránh cảnh cô quạnh tuổi về già.

“Thanh Vận, chúng ta là đầu bếp, từ sáng đến tối đều ở trong nhà bếp, cả người đều là mùi dầu mỡ, có người phụ nữ nào mà thích chứ.” Trương ba than thở nói: “Nếu như có thể, ba cũng không hy vọng con

học nấu ăn, hai đứa lớn lên đẹp trai, đáng lẽ nên tìm một người vợ xinh đẹp rồi sống một cuộc sống vui vẻ nhàn tản mới phải.”

Trương Thanh Vận nghĩ thầm, mình nếu làm đầu bếp cũng là đầu bếp nam thần.

Vừa có đồ ăn ngon để ăn vừa có đầu bếp đẹp trai để ngắm, ai mà không thích chứ.

3. Chương 3: Tấn Công

Sau khi ăn tối xong Trương Thanh Vận về tắm rửa sạch sẽ, sửa soạn để lát nữa đi ra ngoài.

Cậu lấy ra một bộ quần áo đơn giản, đây là bộ đồ hàng hiệu lúc quay phim người bên nhãn hàng đưa cho cậu mặc quảng cáo.

Bộ đồ này là do ni đóng giày may cho cậu nên hiển nhiên vô cùng vừa vặn, tôn lên dáng người vốn đã rất hoàn hảo của cậu.

“Thanh Vận, mặc đẹp như vậy đi đâu hả?” Ở cùng phòng với Trương Thanh Vận đã hơn một năm, Tiết Đào và Tịch Đông Thụ sớm đã hiểu rõ hoàn cảnh của cậu.

Bình thường nếu không có gì làm cái tên này sẽ không ra ngoài làm gì, trừ khi là đi làm.

Mấy hoạt động buổi tối, Trương Thanh Vận đã nói trước là mình chỉ bán nghệ không bán thân, nên mấy hoạt động kiểu này đều từ chối hết, lúc này hẳn là không phải đi làm rồi.

“Tao đi giải quyết chút chuyện.” Trương Thanh Vận nói, móc từ trong túi áo ra cái kẹp tóc màu đen, cậu vuốt hết tóc mái lên, lấy cọng dây thun màu đen cột lại, cuối cùng dùng cái kẹp tóc cố định tóc lại, để lộ ra khuôn mặt chuẩn nam thần.

“Dựa vào mặt để giải quyết?” Tịch Đông Thụ nghiêng đầu, mơ màng hỏi.

“Tao cũng không muốn làm vậy, nhưng mà cái thằng đó hình như thích kiểu như vậy.” Trương Thanh Vận động tác thành thạo, make up sơ qua khuôn mặt một chút, không quên tô thêm một lớp son môi màu hồng đào nhạt.

Nếu không biết tên nhóc đi đàm phán còn tưởng cậu ta đi hiến thân.

Ý nghĩ này Trương Thanh Vận xưa nay chưa từng nghĩ tới, làm như thế này cũng là do trực giác, mà cậu

vốn rất tin tưởng vào trực giác bản thân.

Trương Thanh Vận lấy ra đôi giày sẫm màu hơn bộ đồ đang mặc trên người một chút mang vào rồi bước ra cửa phòng số 303.

Phía trước có một đám người đang đi tới, nhìn bộ dạng hình như là vừa mới trở về, lúc đi ngang qua còn nhìn dăm dăm vào phòng cậu, là ai vậy nhỉ?

Nếu ở trên tạp chí thời trang nhìn thấy mấy người này thì rất bình thường, đằng này lại ở ngay kí túc xá nam sinh, cảm thấy có chút ảo diệu.

Trương Thanh Vận gỡ kính ra bỏ vào túi xách, đi lên lầu bốn.

Cậu không có số điện thoại của Tào Ngưng nên lúc này không biết Tào Ngưng có trong phòng hay không chỉ có thể cầu trời cậu ta đang ở đây.

“Cốc cốc cốc!” Đi tới trước cửa phòng 403, Trương Thanh Vận giơ tay lên gõ ba cái rồi lẳng lặng đứng đó chờ.

Lần này người mở cửa vẫn là Hồ Tiểu Bắc, lúc cậu ta ra mở cửa thấy được người ở ngoài không nhận được súng ống, lấp bắp nói: “Nam nam nam... Nam thần...” Xem ra địa vị của Trương Thanh Vận trong lòng cậu ta đã chính thức được thăng cấp thành nam thần rồi.

“Chào cậu.” Trương Thanh Vận nở nụ cười, cặp mắt hoa đào sáng lấp lánh, làm Hồ Tiểu Bắc không thể cưỡng lại, một bộ dáng nai vàng ngơ ngác đứng đó nhìn chằm chằm cậu.

“Chào...chào!” Hồ Tiểu Bắc phát ngốc quơ quơ tay, dù có một người cao hơn mét sáu chặn ngoài cửa nhưng Trương Thanh Vận vẫn thành công nhìn xuyên qua đỉnh đầu cậu ta, thấy Tào Ngưng đang ngồi trước máy vi tính.

Tên đó hình như đang xem phim, hai lỗ tai còn đeo tai nghe, có vẻ vô cùng tập trung, không hề để ý tới chuyện xảy ra bên này.

“Cậu tới tìm Ngưng thiếu hả?” Hồ Tiểu Bắc nhìn theo tầm mắt Trương Thanh Vận, rất nhanh đã sáng tỏ, nam thần không phải tới tìm mình.

“Ừm, cậu giúp tôi gọi cậu ta được không? Phiền cậu rồi.” Trương Thanh Vận gật đầu cười nói.

“Được mà, được mà. Tôi gọi giúp cậu ngay.” Hồ Tiểu Bắc nhảy nhót chạy tới bên người Tào Ngưng: “Ngưng thiếu, có người tìm cậu kìa.”

Tào Ngưng nghe thấy tiếng động, xoay mặt qua nhìn Hồ Tiểu Bắc, cau mày ý hỏi gọi cậu ta làm gì.

“Có người tìm cậu.” Hồ Tiểu Bắc chỉ chỉ ra cửa.

Tào Ngưng quay đầu lại, lúc thấy được Trương Thanh Vận, con người co rút lại. Sau đó cậu quay đầu lại, dùng hai giây, tháo tai nghe xuống.

Thấy Tào Ngưng từ trên ghế đứng lên, hô hấp Trương Thanh Vận dồn dập một hồi, thế nhưng vẫn không để lộ ra, bên ngoài vẫn là bộ mặt tươi cười như cũ.

Cứ như vậy Trương Thanh Vận lo lắng quan sát Tào Ngưng, Tào Ngưng từ đầu tới cuối một bộ mặt lạnh nhạt, từng bước đi tới trước mặt mình.

“Ngưng Ngưng, lại gặp nhau rồi.”

“...” Tào Ngưng suýt chút nữa bị trượt chân, vẻ mặt trực tiếp biến từ lạnh lùng sang vặn vẹo, Ngưng Ngưng là cái quỷ gì?

“Cậu đã ăn tối chưa? Chúng ta đi ăn cơm nha.” Trương Thanh Vận vô cùng nghiêm túc, không quan tâm tới việc mình vừa ăn cơm xong.

“Trương Thanh Vận, cậu có ý gì?” Tào Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong hàm răng rạn ra được mấy chữ.

“Tôi chỉ muốn gặp cậu thôi.” Trương Thanh Vận đứng tựa vào cửa, cả người hơi nghiêng về phía trước, nói với Tào Ngưng: “Buổi chiều tôi tỏ tình với cậu, cậu cũng đã nhận lời rồi, như vậy chúng ta chính thức trở thành bạn trai của nhau rồi phải không?”

Tào Ngưng nhìn thẳng vào mắt Trương Thanh Vận, không nói nên lời.

“Hiện tại quyền quyết định nằm trong tay cậu, nếu cậu vẫn muốn tôi làm bạn trai thì tiếp tục, giả như cậu không muốn thì tôi sẽ đi ngay, từ nay không làm phiền cậu nữa.” Trương Thanh Vận dịu dàng cười nói, đặc biệt là đôi mắt lộ ra vẻ thâm tình khiến người khác không thể hoài nghi.

Có câu nói không ai đánh vào mặt người đang cười, Trương Thanh Vận chính là có ý này.

Cậu vừa nói vừa tặng kèm thêm khuôn mặt tươi cười vô cùng chân thành, cậu không tin Tào Ngưng như thế này mà vẫn có thể phát điên được.

Tào Ngưng cũng không muốn đánh Trương Thanh Vận làm gì, nhìn chăm chăm mặt Trương Thanh Vận

một lúc rồi ôm cánh tay nói: “Thật sao? Nói như vậy quyền chủ động nằm trong tay tôi nên tôi nói một là một, nói hai là hai?”

Đột nhiên cậu nở nụ cười, cười đến Trương Thanh Vận muốn sờ tóc gáy, trong lòng một mảng lạnh lẽo.

“Trương Thanh Vận? Cậu cho là tôi ngốc nghếch hay thông minh đây? Là cậu trêu chọc tôi trước, có để tâm tới cảm nhận của tôi không?”

“Tôi trêu chọc cậu hồi nào? Từ đầu đến cuối quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay cậu, lúc tôi tỏ tình cậu còn đồng ý mà, không phải sao?” Trương Thanh Vận cũng không sợ, nụ cười càng sâu hơn, lại thêm chút vẻ hoạt bát lạnh lợi.

Tào Ngưng và Trương Thanh Vận đứng sát nhau, hầu như có thể thấy rõ màu hồng nhạt trên môi Trương Thanh Vận.

“...” Tào Ngưng lặng lẽ điều chỉnh hô hấp, sau đó không biết đang nghĩ cái gì, có chút thất thần.

Trương Thanh Vận cho là cậu đang suy nghĩ, nên không dám giục chỉ lẳng lặng đứng đó chờ đáp án của cậu.

Kết quả càng nhìn càng cảm thấy tên này y chang đang mộng du.

“Ngưng Ngưng?” Cậu gọi một tiếng, Tào Ngưng hoàn hồn lại, nhấc mí mắt lên nhìn cậu: “Được, đi ăn cơm.”

“...” Trương Thanh Vận nheo nheo cặp mắt hoa đào, không tin được đứng sững sờ.

“Hừ!” Tào Ngưng đắc ý xoay người, sửa soạn chuẩn bị đi ra ngoài.

Thực chất Trương Thanh Vận mời Tào Ngưng đi ăn cơm chỉ là mời cho có, bởi vì cậu cho rằng Tào Ngưng sẽ không đồng ý. Nhưng Tào Ngưng chính là như vậy, suy nghĩ hoàn toàn không thể đoán trước được, khiến Trương Thanh Vận trở tay không kịp.

Qua mấy phút, Tào Ngưng thay đồ xong, cầm túi xách lên đi tới trước mặt Trương Thanh Vận.

Trương Thanh Vận hoàn hồn lại, nhìn thấy người trước mắt tuy rằng chỉ cao hơn mét bảy nhưng vóc người cân xứng, mặc đồ vào vô cùng đẹp trai. Hơn nữa còn có tiền, quen sống trong nhung lụa, bị nuôi thành con Khổng Tước cao ngạo coi trời bằng vung.

Cả người đều lộ ra khí chất không tầm thường.

“Cầm.” Tào Ngưng đưa túi xách của mình tới trước ngực Trương Thanh Vận.

Trương Thanh Vận yên lặng cầm lấy, chờ Tào Ngưng đi ra cửa rồi đi theo.

“ ... ”

Hai người cứ thế yên lặng đi xuống cầu thang, ai cũng không lên tiếng.

Đối với Trương Thanh Vận mà nói đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này cậu hẹn hò với người khác. Thế nhưng so với tưởng tượng của cậu khác xa một trời một vực, có chút mệt mỏi, bây giờ nếu có thể cậu rất muốn chạy trốn cho rồi.

“VẬY...”

Hai người cùng lúc lên tiếng, Trương Thanh Vận nhanh miệng nói: “Cậu nói trước đi.”

Tào Ngưng không nói, bày ra vẻ mặt cậu nói trước đi.

Nội tâm Trương Thanh Vận sụp đổ, hết cách rồi, với cái tính khí thất thường của người này, dùng hết bản lĩnh để ứng phó còn may ra.

“Cậu muốn ăn gì? Món Trung hay mấy món nước ngoài?”

Tào Ngưng rụt rè nói: “Sao cũng được, ăn ngon là được rồi.”

Kỳ thực đối với việc ăn cái gì cậu không mấy để ý, nếu thấy ngon miệng thì sẽ ăn nhiều một chút, bình thường đi ăn sẽ ăn tới khi nào chán thì thôi.

“Tôi cũng vậy, không quan trọng là ăn món gì, ăn ngon là được rồi.” Trương Thanh Vận rất thích dạng người dễ nuôi, cậu theo bản năng đối với Tào Ngưng có thêm chút hảo cảm.

“Ừm, nhưng mà nếu không phải đồ ăn ở khách sạn 5 sao trở lên làm thì tôi không ăn đâu.” Tào Ngưng vừa đi vừa nói.

Lúc này bọn họ đã đi tới lầu một, chỉ còn một bước cuối cùng.

Trương Thanh Vận nghe vậy suýt nữa ngã chổng mông lên trời, khách sạn 5 sao trở xuống không ăn, cậu ta giỡn cái gì vậy?

“Ngưng Ngưng, mạo muội hỏi cậu cái này, bình thường cậu ăn gì vậy?”

Tào Ngưng liếc cậu một cái, nói: “Ăn cơm.”

“Không phải, ý tôi là, cậu bình thường ăn cơm cũng là do khách sạn 5 sao làm?” Trương Thanh Vận rửa tai lắng nghe.

“Khách sạn Lạc Thụy Ti, khách sạn 5 sao ngay kế bên trường học, cậu muốn mời tôi ăn cơm, chúng ta có thể đi tới đó.” Tào Ngưng nói.

“...” Trương Thanh Vận thật sự phục rồi, đi khách sạn 5 sao ăn cơm không thành vấn đề, một bữa cơm cậu vẫn lo nổi: “Được, nếu chỗ cậu quen thì nghe theo cậu đi.”

Tiếp xúc được một lúc, Trương Thanh Vận xác định, Tào Ngưng đích thị là một tiểu công chúa không hơn không kém.

“Không cần miễn cưỡng, cũng không nhất định phải đi.” Tào Ngưng liếc mắt qua nhìn Trương Thanh Vận, khóe miệng giương lên bày ra một bộ dạng chờ coi kịch vui.

“Không miễn cưỡng, đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, tôi thật sự hy vọng có thể làm cho cậu vui.” Trương Thanh Vận vừa nói vừa giơ tay lên cầm lấy bàn tay của Tào Ngưng nắm chặt trong tay mình, còn dùng ngón tay vuốt nhẹ lòng bàn tay đối phương mấy cái.

“...” Tào Ngưng cũng không né tránh, bày ra bộ mặt lạnh lùng như bình thường.

Nội tâm Trương Thanh Vận đập chùng lên xuống, vừa có xúc động muốn khóc lại vừa muốn cười.

Cậu rõ ràng không có nắm quá chặt, nếu đối phương muốn buông ra thì sẽ rất dễ dàng, đằng này...người ta cũng không có từ chối.

Thấy thế Trương Thanh Vận cố ý buông lỏng tay ra một chút, chỉ nắm hờ thế nhưng Tào Ngưng vẫn không có rụt tay về.

Hơn nữa từ lúc nắm tay Tào Ngưng trở nên ngoan ngoãn thấy rõ, một đường đi đều rất yên tĩnh, không có nói mấy lời khó nghe, đá đều này nọ.

Trương Thanh Vận nói: “Khách sạn có xa lắm không, đi bộ tới đó được không?”

Tào Ngưng há miệng, trả lời: “Không xa lắm, đi chút nữa là tới rồi.”

“VẬY ĐƯỢC.” Trương Thanh Vận cười híp mắt nói: “Tôi không biết đường, cậu dẫn đường đi.”

“Ừm.” Tào Ngưng đáp ứng, nắm tay Trương Thanh Vận bước đi được hai bước, sau đó giảm tốc độ lại, cứ thế chậm rãi đi.

Thế nhưng hai bàn tay vẫn duy trì nguyên trạng.

“...” Tình huống này khiến cho Trương Thanh Vận có chút do dự, cậu vốn định dùng mấy chiêu thức ám muội này để dọa Tào Ngưng sợ mà rút lui, dù sao Tào Ngưng cũng không phải là gay, làm sao chịu nổi mấy hành động cử chỉ thân mật này.

Nhưng mà Trương Thanh Vận biết mình sai rồi, mấy lần đầu đá nhau, Trương Thanh Vận biết Tào Ngưng so với mình chỉ có cao tay hơn chứ không hề thua kém, không chỉ không rút rè còn quay ngược lại phản công mình nữa.

4. Chương 4: Thăm Dò

Tào Ngưng nói khách sạn không quá xa, Trương Thanh Vận mới đầu còn cho là thật.

Kết quả hai người đi bộ hai mươi phút mới tới nơi, hơn nữa từ đầu tới cuối tay của Trương Thanh Vận chưa từng buông ra. Nghe điện thoại đều là dùng một tay.

Cứ thế một tay vừa nghe điện thoại vừa cầm túi, một tay nắm tay Tào Ngưng.

Hơn bảy giờ hai người ra khỏi cửa, lúc này tới khách sạn cũng đã gần tám giờ.

“Không xa lắm?” Trương Thanh Vận ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu khách sạn một chút rồi nhìn Tào Ngưng.

Tào Ngưng không nói lời nào, cậu là khách quen của chỗ này, nhân viên giữ xe ở khách sạn nhìn thấy cậu lập tức tới chào hỏi.

Thế nhưng hôm nay Tào Ngưng không có lái xe tới nên cũng không cần nhân viên giúp đỡ.

“Ngưng thiếu, cậu tới dùng cơm hả?” Dù Tào Ngưng không có lái xe tới nhưng cậu nhân viên nọ vẫn đi tới hỏi thăm, bộ mặt nịnh nọt thấy rõ.

Trương Thanh Vận cho rằng ít nhiều gì Tào Ngưng cũng phải đáp lại một tiếng, ai ngờ người ta nghe xong không thèm để ý trực tiếp kéo cậu đi vào trong.

Vừa vào cửa liền có anh chàng đẹp trai mặc đồng phục khách sạn ra dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Đang đi vào chỗ thì có một quản lý đi tới bắt chuyện với bọn họ.

“Ngưng thiếu, cậu có đặt chỗ trước không?” Người quản lý nọ hỏi, bởi vì bình thường Tào Ngưng dù hay đặt món ở đây thế nhưng rất ít khi trực tiếp tới nơi này ăn cơm.

“Không có.” Tào Ngưng chỉ định: “Hoa Hảo Nguyệt Viên còn trống không?”

“Còn còn, mời hai vị theo tôi.” Quản lý dẫn bọn họ lên tầng ba của khách sạn, gian phòng Hoa Hảo Nguyệt Viên.

Trương Thanh Vận trầm mặc, chỉ biết lẳng lặng đi theo.

Cậu không phải chưa từng đi tới những nơi xa hoa như thế này, nửa năm nay đi chụp ảnh, từng đi qua mấy nơi được gọi là thiên đường chốn nhân gian nên cũng có chút kinh nghiệm.

Huống chi tính cách Trương Thanh Vận vốn rộng rãi, không quá để tâm đến những thứ này, cho dù cậu có mặc đồ mấy đồng mua ở vỉa hè đi tới những chỗ này ăn cơm cũng sẽ không thấy lúng túng.

“Hai vị xin mời.” Quản lý dẫn hai người tới trước cửa phòng, mở cửa đi vào sau khi nhìn thấy phục vụ bắt đầu rót trà cho họ mới đi ra ngoài.

“Thực đơn nè, cậu muốn ăn gì cứ gọi.” Tào Ngưng ngồi chễm chệ trên ghế, một bộ dạng công tử cao cao tại thượng, không hề có chút bóng dáng nào của mấy loại công tử bột điển hình.

Lúc ở trường học cảm giác này không quá rõ ràng, hiện tại đúng là tầng lớp cao hơn người mấy bậc.

“Hả?” Trương Thanh Vận nói: “Tôi là người mời, đương nhiên phải dựa theo sở thích của cậu để chọn món rồi.” Cậu duỗi tay cầm lấy thực đơn đẩy về phía Tào Ngưng.

Đẩy thực đơn tới trước mặt Tào Ngưng xong hai tay còn bày ra tư thế xin mời.

Tay Trương Thanh Vận không giống với tay người thường, đầu tiên phải nói tới là ngón tay trắng nõn thon dài, hơn nữa còn không có bất kì vết sẹo nào.

Bàn tay đẹp đẽ như vậy, cổ tay đeo một ít đồ càng thêm đẹp mắt.

Trên tay Trương Thanh Vận có đeo một chuỗi hạt bồ đề được kết từ vô số hạt ngọc nhỏ nhỏ màu trắng.

Phần chốt được buộc vào hai viên ngọc hình hoa sen màu xanh nhạt. Hai đóa hoa sen được điêu khắc vô cùng tinh xảo, trong suốt như nước, người khác nhìn vào cảm thấy rất dễ chịu, được đeo trên tay Trương Thanh Vận khiến người khác càng không thể dời mắt.

Loại trang sức này vốn chẳng đáng giá là bao, còn là loại trang sức phổ thông đi đâu cũng gặp. Lúc Trương Thanh Vận đi vào tiệm tìm mua một chuỗi hạt đeo tay, chủ quán cứ thế lấy chuỗi hạt này ra đưa cho cậu.

Thấy vòng này không quá đắt Trương Thanh Vận không suy nghĩ nhiều liền mua, có thể đeo mỗi ngày.

Nếu so về mặt tiêu tiền thì hẳn nhiên Tào Ngưng và Trương Thanh Vận là hai khía cạnh hoàn toàn khác nhau. Đồ Tào Ngưng dùng từ đầu đến chân đều phải là hàng hiệu, còn với Trương Thanh Vận thì “sao cũng được”.

Thế nhưng vừa nãy mới nhìn thoáng qua chuỗi hạt bồ đề Tào Ngưng cảm thấy rất đẹp nên cũng nhìn lâu hơn một chút.

Sau đó mới trả lời Trương Thanh Vận: “Tôi chọn món, cậu nói thật chứ?”

Tào Ngưng cười không có ý gì tốt, ý chỉ Trương Thanh Vận nên biết tự lượng sức mình, đừng có không biết tốt xấu.

“Sắp hơn tám giờ rồi, cậu không đói bụng sao?” Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng, ý tứ quá rõ ràng, cậu sao lại lảm lời như vậy.

“...” Từ lúc gặp Trương Thanh Vận tới giờ Tào Ngưng cảm thấy hình như mình chưa chiếm thế thượng phong được lần nào. Dù có gặp tình huống gì, đối phương cũng giống như cáo già điều luyện từng trải không ít sự đời.

Thật sự là vậy sao?

Cậu cười lạnh một tiếng mở thực đơn ra, chỉ ngay mấy món đắt nhất mà gọi, nói với người phục vụ: “Sẵn tiện khai cho tôi chai rượu.” Không quên chỉ định luôn nhãn hiệu, giá một chai gần bằng nửa số tiền tiết kiệm của Trương Thanh Vận.

“...” Trương Thanh Vận khí định thần nhàn, kệ đi, tiền tiết kiệm dù sao cũng để dùng, từ ngày mai lại cố gắng làm việc thôi.

Cậu chỉ hy vọng hôm nay có thể làm cho Tào Ngưng bỏ cuộc, nếu Tào Ngưng vẫn còn cố chấp không buông cậu cũng chỉ có thể dùng đòn chí mạng thôi.

Không tới giây phút cuối cùng, Trương Thanh Vận cũng không muốn sử dụng đòn chí mạng này.

Sau khi chọn món xong, Tào Ngưng khép thực đơn lại, ngồi qua một bên, không biết là vô tình hay cố ý nói: “Tôi ra ngoài không mang tiền, hy vọng tới lúc tính tiền chúng ta có thể thuận lời rời khỏi.”

Trương Thanh Vận cười cười: “Đó là tất nhiên, tôi sẽ không để cho cậu ở lại rửa bát đâu.” Lại nói thêm, “Mà coi như có giữ người lại cũng là giữ tôi, không phải cậu. Có điều có thể mời cậu ăn bữa cơm cho dù có ở lại rửa bát ba tháng thì đã sao? Tôi tình nguyện.”

Cậu nói chuyện lúc nào cũng thích xem ánh mắt người khác, rất nhiều người đều nói ánh mắt của cậu lúc nói chuyện sẽ phóng điện loạn xạ.

Có rất nhiều người cũng vì ánh mắt này của cậu mà hồn xiêu phách lạc nên nếu không cần thiết Trương Thanh Vận tình nguyện đeo mắt kính để giảm một chút lực sát thương không đáng có.

Khi cậu thật sự muốn đánh đổ một người, điện lực xông thẳng tới 1000v, đủ để sánh ngang với điện cao thế.

“Ha ha.” Tào Ngưng cười hai tiếng sau đó mặt tối sầm lại.

Trương Thanh Vận không hiểu, sao chưa gì mặt mày đã đen thui rồi? Không phải thật sự bị mình làm cho buồn nôn rồi chứ?

“Ngưng Ngưng, tôi phát hiện gò má của cậu, góc cạnh rất đẹp, còn có sống mũi cao, lông mi dài thật dài.” Trương Thanh Vận chống cằm, nháy mắt với Tào Ngưng một cái, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương, thưởng thức, thậm chí còn có chút ám muội.

“...” Tào Ngưng lén lút nghiêng răng, sau đó nói: “Thật vậy sao, cậu cũng không tệ, mặt so với Khổng Tước được còn muốn dài hơn.”

“Thế nhưng trong lòng tôi cậu mới là con Khổng Tước xinh đẹp đó.” Trương Thanh Vận nhẹ nhàng nói ra từng chữ.

“Không cần nói đến tôi, vô dụng thôi.” Tào Ngưng ngồi đó bình tĩnh nói.

“Oan cho tôi quá, tôi nói đến cậu khi nào? Cậu bình thường không soi gương sao? Không có cảm giác ngũ quan của mình vô cùng đẹp ư?” Trương Thanh Vận sờ cằm nói: “Có rất ít người có cảm tiểu thanh tân như cậu, chờ thêm vài năm nữa nhất định còn đẹp hơn.”

Tào Ngưng rớt cuộc không nhin được nữa lên tiếng hỏi: “Cảm tiểu thanh tân là cảm gì?”

“Chính là tự nhiên tao nhã, nhìn vào rất thoải mái, ở trên mặt cậu vô cùng thích hợp, bình thường cậu chỉ cần nhếch khóe miệng lên một chút...” Trương Thanh Vận nói: “Quyến rũ chết người.”

“...” Tào Ngưng hít sâu, mặt lạnh tanh không cười nổi.

“Kỳ thực lúc cậu không cười cũng rất đẹp trai nha, mặc kệ bên cạnh cậu có bao nhiêu người chen chúc, tôi vẫn có thể dễ dàng tìm thấy cậu.” Trương Thanh Vận chỉ chỉ mắt mình: “Chúng nó đều không tự chủ được cứ luôn nhìn về phía cậu.”

“Trưa hôm nay ở sân thể thao, lúc cậu xuất hiện thì tôi đã không thể nhìn thấy ai nữa, trong mắt chỉ có mỗi cậu thôi.” Trương Thanh Vận nói câu này biểu tình chăm chú nhìn Tào Ngưng, khi cậu phát hiện đối phương cả người cứng ngắc, trong lòng nở nụ cười, sau đó áp sát tới, mặt nghiêng về bên phải 45 độ, cách mỗi Tào Ngưng đúng 1cm.

“...” Tào Ngưng không hề nhúc nhích.

“...” Trương Thanh Vận ngừng lại, chờ cậu nhúc nhích.

Qua hai giây vẫn là không nhúc nhích, Trương Thanh Vận lại nhích về trước thêm một chút, khoảng cách giữa môi hai người rút ngắn lại còn đúng 0.5cm. Lúc này đã rất gần, hô hấp cả hai quần quýt, thậm chí có thể cảm nhận nhịp tim đập trong lồng ngực đối phương.

Tào Ngưng vẫn là bất động.

“Kỳ thực...” Trương Thanh Vận đột nhiên lui người về, bảo trì lại khoảng cách ban đầu của hai người, sau đó cậu nói gì Tào Ngưng cũng không chú ý.

Tào Ngưng sững sốt một chút sau đó liền thỏa mãn, cậu có giỏi thì đừng có ngại, ngại cái gì?

“...” Trương Thanh Vận nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng vô cùng phiền muộn, cậu nghĩ, lẽ nào Tào Ngưng thật sự không sợ?

Không cam lòng chịu thua dễ dàng như vậy, Trương Thanh Vận trầm mặc lại, đưa tay cởi ra một nút áo để lộ ra xương quai xanh bên trong, hóng mát một chút.

Phát hiện ánh mắt Tào Ngưng sáng rực lên, Trương Thanh Vận trong lòng cười trộm, sau đó kéo ghế tới ngồi gần Tào Ngưng.

Ánh mắt Tào Ngưng biến hóa theo từng động tác của Trương Thanh Vận, có chút khiếp sợ.

“Ngưng Ngưng, chuyện lần trước ở phòng của cậu, tôi hôn cậu như vậy có ổn không? Cậu tiếp nhận được chứ?” Trương Thanh Vận vừa hỏi vừa tới gần, hai tay ở phía sau ghế dựa đặt lên vai Tào Ngưng.

Ánh mắt cậu dính chặt trên gò má của Tào Ngưng, là kiểu ánh mắt nồng nhiệt của người yêu nhìn nhau.

“...” Tào Ngưng bỗng nhiên có cảm giác giống như đầu lưỡi của Trương Thanh Vận đang liếm gò má của mình vậy.

Tào Ngưng cả người cứng ngắc, Trương Thanh Vận nhận ra, tên này chỉ được cái cật mạnh, cắn răng liều chết mà thôi.

“Cậu không trả lời tôi lại muốn hôn cậu rồi, giống như hồi chiều vậy, ra sức mà hôn...”

Lúc Trương Thanh Vận nói cái này, Tào Ngưng bắt đầu nhắm mắt lại, yết hầu chấn động một chút, hai bàn tay ở dưới bàn cũng nắm chặt lại.

Bộ dạng này không phải sợ thì là cái gì.

Môi Trương Thanh Vận từ từ ghé sát vào, cuối cùng chạm được bờ môi mềm mại man mát của Tào Ngưng. Trong nháy mắt bốn phiến môi chân chính tiếp xúc nhau, thời gian và không gian như ngừng lại, bầu không khí ám muội bắt đầu bao trùm xung quanh.

Mà làm Trương Thanh Vận giật mình là, Tào Ngưng vẫn chịu được, nhúc nhích một chút cũng không.

Trương Thanh Vận không tin đối phương có thể chịu được, như vậy mà là trai thẳng sao? Cậu thầm nghĩ, hơi hé hé môi, mút nhẹ môi đối phương một chút, thuận tiện đưa đầu lưỡi ra luồn vào bắt đầu xâm lấn khoang miệng Tào Ngưng.

Không biết có phải là ảo giác của Trương Thanh Vận hay không, khi đầu lưỡi của cậu bắt đầu dùng chút lực Tào Ngưng liền phối hợp há miệng ra, không có trở ngại gì nên đi vào vô cùng thuận lợi.

“...” Thế nhưng cũng có thể là ảo giác, có thể Tào Ngưng bị dọa sợ nên mới vô thức há miệng ra.

Trương Thanh Vận phân tích một lát, lại tiếp tục hôn một cách nhẹ nhàng, môi lưỡi vô cùng ôn nhu. Cậu phát hiện, Tào Ngưng thật sự giống như không hề sợ hãi, hôn lâu như vậy cũng chưa đẩy ra.

Nếu dùng cách dụ dỗ đối phương không sợ xem ra phải cuồng bạo một chút rồi.

Trương Thanh Vận đưa tay đặt trên gáy đối phương, bắt đầu dùng sức mà mạnh mẽ hôn lên.

Góc độ không ngừng biến hóa, không thua gì mấy diễn viên trên màn ảnh, dùng hết thủy kí xảo ra để diễn xuất.

“...” Trong mũi Tào Ngưng tràn ra chút âm thanh nho nhỏ, đầu cậu bị Trương Thanh Vận cố định nghiêng về phía sau tạo ra một độ cong vô cùng gợi cảm. Cậu bây giờ nói chính xác là nghển cổ lên tiếp nhận nụ hôn của Trương Thanh Vận, tư thế này không khỏi có chút gian nan, Tào Ngưng nhắm chặt mắt lại.

Trong lúc hôn môi Trương Thanh Vận vô thức chạm vào cánh tay Tào Ngưng, cùng với một vài chỗ trên người cậu. Liên phát hiện có chỗ không bình thường, đối phương bị mình hôn như vậy mà không hề có chút biểu hiện phản kháng nào, bắp thịt còn vô cùng thả lỏng.

Lần này Trương Thanh Vận liền bối rối, cậu đột nhiên không biết tiếp theo nên ứng phó thế nào nữa, hiển nhiên bản lĩnh của Tào Ngưng so với cậu nghĩ còn cao hơn một bậc.

Cậu chờ ra trong chốc lát, quên luôn phải tiếp tục hôn Tào Ngưng, triệt để ngồi đó ngây người.

Tào Ngưng hai mắt mơ màng, đảo đảo đầu lưỡi liếm môi chọc tức Trương Thanh Vận.

“...” Trương Thanh Vận trong thoáng chốc có xúc động muốn quỳ xuống, bởi vì đối phương đang phản kích, cậu nên làm gì đây...

Lẽ nào, thân là một nam tử hán, thật sự chỉ có thể ra tay càng ngày càng tàn nhẫn sao.

5. Chương 5: Khúc Nhạc Đạo

“Cậu tránh cái gì?” Tào Ngưng tới gần hơn chút nữa, đang định hôn trả lại thì đã thấy đối phương lùi về sau. Động tác này rước lấy ánh mắt cười như không cười của Tào Ngưng, giống như cậu đã hiểu rõ tất cả.

Tên kia, cậu giỡn đủ chưa?

Trương Thanh Vận trầm mặc ngồi một chỗ, kéo dài khoảng cách với Tào Ngưng. Trên mặt là biểu cảm khó có thể nói thành lời, có chút xoắn xuýt, có chút ngưng ngừng xen lẫn một chút lúng túng.

Lúc này nếu như cậu nói thẳng với Tào Ngưng sau đó nhận sai kết quả có lẽ sẽ không quá xấu.

Người trẻ tuổi mà, ai chẳng ham chơi, nhất thời kích động phạm chút sai lầm, không có gì là không thể tha thứ.

Tào Ngưng coi như muốn báo thù Trương Thanh Vận, cũng sẽ không quá đáng, nhiều nhất cũng chỉ là chút trừng phạt nho nhỏ.

Thế nhưng, người trẻ tuổi còn có một cái bệnh chung đó chính là không muốn chịu thua, Trương Thanh Vận không tin, ngoại trừ cách thẳng thắn xin lỗi sẽ không có cách nào khác giải quyết chuyện này.

Trong lòng nghĩ rất nhiều, cuối cùng cậu nói: “Khụ, tôi là lần đầu tiên quen bạn trai, cậu thì sao?”

Trương Thanh Vận giơ tay lên che miệng, tạo thành một biểu cảm thẹn thùng đủ chuẩn.

Cậu diễn quá xuất thần đến nỗi Tào Ngưng cũng bị dẫn dắt theo, gò má có hơi nóng, nói: “Bạn gái thì sao?”

Hóa ra cậu không phải đang trả lời câu hỏi của Trương Thanh Vận, mà là hỏi lại.

“Ừm, cũng chưa có quen bạn gái.” Trương Thanh Vận khẽ nâng cằm nói: “Bộ đáng chiều nay của tôi cậu cũng thấy rồi đó, con gái không thích kiểu này.”

Tào Ngưng liếc mắt đánh giá đối phương, xác thực bộ đáng lúc chiều của Trương Thanh Vận cậu cũng không còn nhớ rõ. Có điều bây giờ vén tóc lên lộ ra vầng trán và cả khuôn mặt thì lại khác hẳn.

“...”

Nhận thấy mình nhìn người ta hơi lâu, Tào Ngưng lập tức dời mắt sang chỗ khác: “Ồ tại sao?”

“Ừm, không muốn tìm người ở ngoài, toàn là thích vẻ bề ngoài của tôi, không có gì thú vị. Tôi muốn tìm một người có thể yêu thích vẻ đẹp bên trong của tôi, giống như Ngưng Ngưng cậu vậy.” Trương Thanh Vận nói: “Cậu khẳng định không phải vừa ý gương mặt của tôi phải không?”

Bằng không chiều nay cũng sẽ không nhận lời tỏ tình – giải thích như vậy có thể hay không khiến Tào Ngưng tức tới hộc máu.

“...” Tào Ngưng không có hộc máu, chỉ cảm thấy khó chịu.

Cái tên Trương Thanh Vận này toàn là đứng trong bóng tối ném đá giấu tay.

Chủ đề này chấm dứt ở đây, Trương Thanh Vận vẫn là chiếm thế thượng phong, thế nhưng cậu cảm giác, quá mệt mỏi. Đấu võ mồm với Tào Ngưng so với việc làm nguyên bài thi Toán học còn mệt hơn.

“...”

Im lặng chờ món ăn được đưa lên, ăn cơm tối.

Đây là bữa cơm cậu tự móc tiền túi ra chi trả xa xỉ nhất từ trước tới giờ, cũng là bữa cơm khó nuốt nhất, cậu còn không có hứng động đũa, vì ăn kiểu gì cũng không ra mùi vị.

Đầu bếp nhà hàng năm sao, nấu ăn mặc dù không tệ, nhưng dù sao cũng không phải do công lực, chủ yếu vẫn là do nguyên liệu đắt tiền.

Nói cách khác, món ăn như vậy rất nhiều đầu bếp đều có thể làm được, ngay cả Trương Thanh Vận, nếu cậu muốn làm.

Thế nhưng Trương Thanh Vận bình thường rất ít khi tự mình nấu ăn, bởi vì đối với Trương Thanh Vận đôi tay của cậu rất quan trọng, có một vết sẹo nhỏ thôi cũng không được. Hơn nữa hai tay này là dùng để kiếm tiền, muốn cậu dùng đôi tay này làm đồ ăn cho người khác ăn, căn bản không có cửa.

Toàn thế giới chỉ có ba cậu và Trương Thanh Đình đã từng ăn qua.

Đến cả hai người bạn cùng phòng của cậu cũng không biết, hóa ra Trương Thanh Vận biết nấu ăn.

Bây giờ cậu ngồi ở đây, giống như đang thưởng thức tay nghề của đầu bếp năm sao nhưng thật ra nội tâm là đang cầu khẩn Tào Ngưng ăn xong bữa ăn này thì có thể thông suốt rồi nói chia tay với cậu.

Kỳ thực Trương Thanh Vận không hiểu, Tào Ngưng hao tổn nhiều sức lực như vậy là vì cái gì, nếu chỉ tranh thắng thua đơn giản thì thật không đáng.

Không bằng trực tiếp nói rõ, để cho cậu quỳ xuống xin lỗi, như vậy không phải tốt hơn sao.

Chỉ ít không cần đặt mình vào mấy cái nguy cơ không thể lường trước.

Trương Thanh Vận dám khẳng định, nụ hôn đầu tiên của tên nhóc này nhất định đã bị mình chà đạp, bằng phản ứng của cậu ta liền có thể nhận ra...

“Có muốn uống một ly không?” Tào Ngưng quả thực gọi người tới khai rượu, là một bình rượu Đại Thiên.

“...” Trương Thanh Vận yên lặng thở ra một hơi, âm thanh không lớn nói: “Có điều tửu lượng của tôi hơi kém, không uống nhiều với cậu được rồi.”

“Tửu lượng của tôi cũng không tốt, một ly thì còn được...” Tào Ngưng liếc mắt nhìn chai rượu: “Còn dư cứ để ở đây đi, lần sau chúng ta tới uống tiếp.”

“...” Trương Thanh Vận nhìn cậu, suýt nữa không cười nổi, có điều cuối cùng cũng thành công nặn ra một nụ cười cứng chiều tiêu chuẩn.

“Uống đi.” Tào Ngưng cầm ly rượu lên, nghiêng mặt chậm rãi uống.

Cái gọi là dần vặt lẫn nhau, gần như chính là như vậy.

Trương Thanh Vận cũng cầm ly rượu lên uống, dùng tay che đi vết rượu còn sót nơi khóe môi, trán bỗng nhiên nóng hầm hập, nếu nói cả người đều tỏa ra hơi nóng cũng không quá.

“Rượu này không tệ.” Cậu mơ hồ nói.

Tào Ngưng nhìn cậu, bất giác cầm ly rượu lên uống một hớp, bởi vì Trương Thanh Vận vừa uống rượu xong so với Trương Thanh Vận lúc trước khi uống càng...

Bộ dạng hiện tại của Trương Thanh Vận, viền mắt đỏ, lúc nhìn người khác cặp mắt hoa đào sẽ khê cong lên. Trong con người tỏa ra ánh sáng dịu dàng, thời điểm nhìn thẳng vào người khác giống như đang đứng trong bóng tối, ngừng...

Tào Ngưng đặt ly rượu xuống, im lặng không lên tiếng rót cho Trương Thanh Vận ly rượu thứ hai.

“Tôi không uống, uống nữa sẽ say.” Đối mặt với ly rượu đang đưa tới, Trương Thanh Vận dùng tay đẩy về phía trước, đính kèm theo đó là một nụ cười trên môi, như gió xuân ấm áp khiến người ta không tức giận được.

Tào Ngưng nhìn cậu không uống, mím môi một chút, ngược lại cũng không ép buộc nữa.

“Rượu ngon như vậy, không uống thật đáng tiếc.” Dứt lời, cậu ngửa cổ uống hết chút rượu còn sót lại trong ly.

Ăn cơm xong, ai cũng không muốn ăn thêm nữa.

Mà rượu cũng uống xong, càng không muốn uống thêm.

Khung cảnh này hẳn là giống như vừa đám phán xong vụ làm ăn chuẩn bị về nhà.

Nghĩ tới cái này, trong đầu Trương Thanh Vận xoay một vòng, cậu vẫn như cũ không nhúc nhích, cũng không có ý định mở miệng.

Ngón tay miết miết ly rượu trong suốt, Tào Ngưng cũng không định mở lời.

Bọn họ cũng không phải rảnh rỗi quá mà ngồi đây, trên cơ bản là đang tranh ai bình tĩnh hơn, ai cũng

không muốn mình là người nhận thua đầu tiên.

Con người có đôi lúc chính là một sinh vật kì quái như vậy.

Rõ ràng chỉ cần nhượng bộ một chút là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng lại không làm, coi như muốn cá cược một lần, tự mình tìm đường chết.

Trương Thanh Vận đã từng nghĩ tới, thôi thì cứ nhận thua đi, thế nhưng khi đứng trước mặt Tào Ngưng vẫn là không có cách nào mở miệng được.

Trương Thanh Vận biết, Tào Ngưng cái gì cũng hiểu, chiều nay lúc mình tỏ tình chỉ đơn giản là một trò đùa.

Đối phương ấy vậy mà không nói hai lời đã chấp nhận, rõ ràng là muốn đùa giỡn lại mình.

“...” Trương Thanh Vận có lòng tự ái rất cao, nếu là bạn học khác phỏng chừng việc này cứ như vậy bỏ qua, thế nhưng đụng phải Tào Ngưng, cậu vẫn không muốn nhận thua.

Nếu có thể bức Tào Ngưng tự mình nói ra, như vậy là tốt nhất.

Trương Thanh Vận thay đổi tư thế ngồi, giơ tay lên chống cằm, nhìn chằm chằm Tào Ngưng ngồi kế bên.

Nhìn vào ánh mắt Tào Ngưng, không có chỗ nào là không mang ý tứ trào phúng.

“...” Trương Thanh Vận cố gắng nhịn a nhịn, cuối cùng ai mới là người nên trào phúng ai, rõ ràng cậu bị người ta cưỡng hôn còn ở đây dùng ánh mắt đó nhìn tôi, ha ha ha.

“Ngưng Ngưng.” Trương Thanh Vận mở miệng, mọi sự chú ý tầm trung hết lên người Tào Ngưng, cậu biết Tào Ngưng đang tính kế, chỉ là không biết sẽ làm gì.

Chỉ thấy Trương Thanh Vận đột nhiên đứng lên nói: “Tôi đi tính tiền, cậu ở đây chờ tôi được không?”

Tào Ngưng trơ mắt ra nhìn Trương Thanh Vận bước ra khỏi phòng.

Cậu đã quên nói với Trương Thanh Vận là có thể ngồi tại chỗ gọi người tới đây tính tiền, không cần tự mình đi ra ngoài.

Chờ tới lúc Tào Ngưng phục hồi lại tinh thần, đã qua năm phút mà Trương Thanh Vận vẫn chưa quay trở lại.

“...” Lòng mảy Tào Ngưng nhú lại, đột nhiên có dự cảm xấu.

Giờ phút này cậu cho rằng Trương Thanh Vận chắc chắn đã chạy trốn rồi. Đối phương kì thực không tính tiền, sau đó bỏ cậu một mình ở lại khách sạn.

Nghĩ tới đây, Tào Ngưng đầu tiên là cười lạnh một cái, cậu nói không đem tiền chỉ là gạt Trương Thanh Vận, không ngờ Trương Thanh Vận dám làm như vậy, muốn ăn đòn có phải không!

“Cậu chờ đó!” Tào Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, giận dùm dùm mở cửa đi ra ngoài.

Thế nhưng vừa mới mở cửa đã đụng phải một người.

Trương Thanh Vận đang thở phì phò nhìn cậu kinh ngạc hỏi: “Sao cậu gấp gấp dữ vậy? Có chuyện gì hả?”

“...” Tào Ngưng đứng đó ngẩn người, bởi vì Trương Thanh Vận hiển nhiên không chạy trốn, cậu ta thật sự đi tính tiền?

“À, tôi biết rồi.” Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút bỗng nhiên tỉnh ngộ, Tào Ngưng hẳn là tưởng mình chạy trốn cho nên mới nổi giận dùm dùm lao ra ngoài, vậy cũng thật tội, Trương Thanh Vận nắm cầm Tào Ngưng, nói: “Ngưng Ngưng, cậu như vậy là không được rồi, tôi dù sao cũng là người có nguyên tắc.”

Trong phút chốc hô hấp Tào Ngưng bị đình chỉ.

Hai giây qua đi, cậu nghiêng mặt qua thoát khỏi tay Trương Thanh Vận, thuận tiện lui về phía sau hai bước, cách Trương Thanh Vận xa một chút.

Nhìn thấy hình ảnh này trong lòng Trương Thanh Vận cười nhạt, tên nhóc nhà cậu, muốn đấu với gia đây, cậu vẫn còn kém lắm.

“Cậu thật sự đi tính tiền?” Đối phương có vẻ rất kinh ngạc.

“Ừm, tính tiền.” Trương Thanh Vận gật gù, khóe môi cong lên.

“Đi nhanh như vậy, cậu còn muốn đi đâu nữa à.” Tào Ngưng nói.

“Hả? Muốn đi đâu?” Trương Thanh Vận ngờ ngạc, sau đó mới nở nụ cười nói: “Sao vậy, cậu ăn chưa no còn muốn đi chỗ khác ăn nữa à?”

Tào Ngưng lắc đầu một cái: “Ăn thì miễn đi, đêm nay dù sao cũng là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta, cứ

ở lại đây đi.”

“...” Trương Thanh Vận há miệng rồi khép lại, rồi lại há miệng rồi lại khép không biết bao nhiêu lần, cậu thật sự không hiểu sao cuối cùng lại thành ra như vậy, mướn phòng?

“Tôi với cậu dù sao cũng là nhất kiến chung tình, môi cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, còn mỗi bước cuối cùng nữa thôi, cậu nói có đúng không? Trương Thanh Vận?” Tào Ngưng dựa vào cửa, nhìn Trương Thanh Vận, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười vô cùng đẹp đẽ.

“...” Trương Thanh Vận lúc đầu còn liều mạng khen con nhà người ta đẹp như Khổng Tước, lúc này quả thực nói không nên lời, cũng chẳng còn tâm trạng thưởng thức cái đẹp trước mắt. Cậu chỉ biết một sự thật, lúc này, mình đã đá vào tấm sắt rồi.

Mà cái cây thiết bản này đang vươn ngón tay chạm chạm mặt Trương Thanh Vận, nụ cười ngọt tới phát ngáy: “Mướn phòng, ok?”

Cả người Trương Thanh Vận run cầm cập, bất động, thật lâu mới có phản ứng.

“Bây giờ mướn phòng có phải quá nhanh không, tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.” Nuốt nước miếng cái ực, cái này căn bản là mình chưa nghĩ tới.

Nghĩ tới đây, Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng một chút, cậu rốt cuộc cũng thừa nhận, đạo hạnh của mình chưa đủ sâu, Tào Ngưng mới đích thực là cỗ máy chiến đấu thâm tàng bất lộ.

Có điều, Trương Thanh Vận cẩn thận suy xét lại thể hình của mình và Tào Ngưng. Bản thân dù sao cũng cao hơn Tào Ngưng 10cm, cái này có nghĩa là gì, ý là cho dù có mướn phòng đi chăng nữa, người chịu thiệt cũng là Tào Ngưng không phải mình.

Trương Thanh Vận không tin tới khi mình lột sạch Tào Ngưng rồi ném lên giường cậu ta còn có thể mạnh miệng?

“Được.” Nụ cười ám muội treo trên môi, Trương Thanh Vận liếc nhìn Tào Ngưng một chút: “Người đòi mướn phòng là cậu, người không chịu thua cũng là cậu, Ngưng Ngưng, qua khỏi đêm nay cậu đừng trách tôi.”

“...” Con người Tào Ngưng co rút lại, bàn tay để trong túi nắm chặt lại: “Trương Thanh Vận cậu cũng đừng trách tôi, là cậu không từ chối, sau này đừng nói tôi miễn cưỡng cậu.”

Ừ thì cứ tới đi, dẫn vật nhau đi.

6. Chương 6: Tìm Đường Chết

Mỹ nữ đứng ngay quầy tiếp tân đưa cho bọn họ thẻ phòng, Trương Thanh Vận nói cảm ơn rồi quay đầu lại nhìn Tào Ngưng đang ở cách đó không xa ôm cánh tay đứng đợi.

Tào Ngưng thấy cậu nhìn qua lập tức hất cằm lên, một bộ dạng thách thức.

Tầm mắt hai người ở trên không trung tụ hợp lại trong chốc lát, không khí tràn ngập mùi thuốc nổ y hệt trong Star Wars: “Muốn thử thì thử.”

“...” Trương Thanh Vận từ từ đi tới chỗ Tào Ngưng, tới trước mặt cậu thì dừng lại, chống tay lên bức tường phía sau lưng Tào Ngưng nói: “Chúng ta đã quên mất một chuyện.”

Tào Ngưng với cậu bốn mắt nhìn nhau nói: “Chuyện gì?”

“Quên mua bao a.” Trương Thanh Vận làm bộ không thèm để ý nói: “Không có bao tôi cũng không ngại, chỉ sợ cậu để ý thôi.”

“Cái này đơn giản.” Tào Ngưng ở ngay trước mặt cậu gọi người phục vụ lại, là một tên nhóc: “Phiền cậu giúp bọn tôi mua ít đồ.”

Nghe Tào Ngưng nói món đồ muốn mua, người phục vụ kia liền nói: “Tiên sinh, trong phòng chúng ta đều có chuẩn bị sẵn.”

Tào Ngưng hồ hững nói: “Mấy cái?”

Người phục vụ đáp lại: “Có ba cái.”

“Không đủ.” Tào Ngưng nhìn Trương Thanh Vận một chút, nói: “Phòng 808, chuẩn bị giúp tôi một hộp, à đúng rồi một hộp có mấy cái?”

Người phục vụ lau mồ hôi: “Tiên sinh, một hộp mười hai cái.”

Trương Thanh Vận: “...”

“Cứ như vậy đi, một hộp, lát nữa đem lên giúp tôi.” Tào Ngưng nói chuyện với người phục vụ xong thì nắm cổ áo Trương Thanh Vận kéo đi: “Đi thôi.”

Trương Thanh Vận câm nín, đi theo Tào Ngưng vào thang máy.

Tào Ngưng nhìn vào tấm gương trong thang máy thấy được sắc mặt Trương Thanh Vận, cậu cười nhạo một cái, muốn đấu với tôi, cậu còn kém lắm.

“Mười hai cái, có phải hơi nhiều rồi không.” Trương Thanh Vận nói, thuận tay chỉnh chỉnh lại cổ áo.

“Đêm còn dài, không nhiều.” Tào Ngưng lạnh nhạt nói.

“Chúng ta tuy còn trẻ, thế nhưng phóng túng quá cũng không tốt, khụ khụ, tôi cũng không chắc có thể làm nổi mười hai lần một đêm không...”

“Cậu có thể thử thách giới hạn của bản thân một lần.” Tào Ngưng ở trong lòng cười lạnh, cái gì mà không tốt, sợ rồi đứng không thẳng nam?

Đời này người dám giỡn mặt với Tào Ngưng cậu chưa ai có thể toàn thân trở ra.

“Vậy thì có chút khó khăn.” Trương Thanh Vận nói.

Tới lúc này cả hai đều trầm mặc, trong lòng không ngừng khinh bỉ đối phương, hừ tới giờ còn mạnh miệng được, lát nữa cậu đừng có khóc.

“Ting” một tiếng cửa thang máy mở ra, phòng 808 gần trong gang tấc.

Trương Thanh Vận bày ra tư thế mời Tào Ngưng vào trước.

Tào Ngưng trước giờ đã quen được người khác cung phụng, không khách khí đi tới trước cửa phòng đợi Trương Thanh Vận mở cửa.

“Mai là thứ năm, cậu có lớp không?” Trương Thanh Vận vừa mở cửa vừa hỏi, cậu với Tào Ngưng dù sao vẫn còn đi học, cậu đối với chương trình học của mình cũng có chút bất mãn.

“Không có.” Tào Ngưng đi vào, bắt đầu cởi quần áo: “Tôi đi tắm đã.”

Trương Thanh Vận bị màn thoát y trước mắt dọa cho hết hồn, Tào Ngưng cởi đồ cho đến khi còn lại mỗi cái quần lót mới đi vào phòng tắm.

“A!” Dọa chết bảo bảo rồi.

“Cậu có muốn tắm chung không?” Tào Ngưng đứng ngay cửa phòng tắm, thân hình 1m75 nhìn có chút gầy.

Trương Thanh Vận lắc đầu từ chối: “Bảo bối, tôi ở chỗ này chờ cậu là được rồi.”

“Thật sao?” Tào Ngưng nắm chặt phần thắt nơ nụ cười, đóng cửa phòng lại.

Người phục vụ tới rất nhanh, không quên mang theo hộp ba con sói, bởi vì cũng không biết hai người này thích loại như thế này nên đại khái đưa tới hai loại khác nhau.

“Cỡ lớn là chuẩn bị cho tôi, còn lại của cậu ta đúng không?” Trương Thanh Vận còn có tâm trạng đùa giỡn với cậu nhân viên.

Đóng cửa phòng lại, cậu bắt đầu thở dài. Lớn tới chừng này Trương Thanh Vận cậu tay con gái còn chưa có nắm, làm sao đối phó với Tào Ngưng đây.

Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, dùng máy tính có sẵn trong phòng lên mạng.

Coi như cậu thông minh, trong thời gian ngắn như vậy tìm được một bộ GV. (*GV = Gay video*)

Tào Ngưng trùm khăn tắm đi ra, nghe được trong phòng vang lên một loạt tiếng “Nha a a a”, bước chân khựng lại một chút. Sau đó liền cau mày, cái tên này đúng là lắm trò, không dễ đối phó.

“Cậu xong rồi?” Trương Thanh Vận bấm dừng GV đang xem lại: “Vậy tôi đi tắm.”

Nhìn Trương Thanh Vận bước vào trong phòng tắm xong, Tào Ngưng liếc nhìn hình ảnh đang dừng lại trên màn hình, hai người đàn ông nước ngoài, coi bộ cũng rất đẹp trai thể nhưng Tào Ngưng một chút cảm giác cũng không có, chán ghét dời mắt đi.

Đi tới bên giường ngồi xuống, Tào Ngưng nhìn hộp ba con sói rồi cúi đầu nhìn xuống chân mình, cậu cũng có chút hiếu kỳ, rốt cuộc mình dùng size nào.

Trương Thanh Vận bởi vì lúc này có uống chút rượu nên bây giờ tâm trạng có chút lảng lảng. Hiện tại lại ngâm mình trong nước nóng, mùi rượu toàn thân tản ra xung quanh, khiến cho cậu càng cảm thấy không khí thêm phần lãng mạn, say lòng người.

Lúc cửa phòng tắm mở ra Tào Ngưng bị giật mình lập tức để hộp ba con sói trở về chỗ cũ.

“Thật ngại quá, để cậu đợi lâu.” Trương Thanh Vận vừa nói vừa bước tới bên giường.

Cậu đi tới bên cạnh Tào Ngưng, việc đầu tiên làm là nâng cằm đối phương lên hôn một cái.

“...” Tào Ngưng bị chấn động quá lớn, cả người ngã ra phía sau.

Cậu đang nghĩ, cái tên này thật khiến người ta không ngờ tới, vì muốn bức lui mình mà hy sinh nhiều như vậy, đúng là không phải dạng vừa.

Tào Ngưng đứng dậy, cởi khăn tắm ra nói: “Bớt nói nhảm, tới đi.”

Trước mặt Trương Thanh Vận là Tào Ngưng toàn thân không một mảnh vải, cậu choáng váng tới mãi chưa hoàn hồn lại được.

Cái này hy sinh cũng quá lớn rồi, cậu nghĩ.

Có điều cũng rất thú vị, sự tình ngày càng thú vị, chuyện sắp xảy ra chắc chắn sẽ làm cho đối phương cả đời khó quên.

...

Đợi tới khi dùng xong cái ba con sói cuối cùng, sắc trời bên ngoài cũng dần sáng.

Trương Thanh Vận ngơ ngác ném cái thứ mười hai vào trong sọt rác, nằm xuống giường vật vờ như cá chết, hai mắt trống rỗng.

Mà Tào Ngưng nằm ở bên kia đã sớm như cá chết rồi.

Thời gian thoáng một cái đã tới mười một giờ trưa, Tào Ngưng khó khăn mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là phần lưng trần của Trương Thanh Vận.

Người kia ngồi chờ ra đó hút thuốc.

Tào Ngưng mặt hốc hác ngồi dậy, không nhận được rên khẽ, eo đau chết mình rồi: “...”

“...” Trương Thanh Vận nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn, có nên hỏi cậu ấy có khỏe không không?

“Cho tôi một điếu.” Tào Ngưng giơ ngón tay lên, ý muốn xin điếu thuốc.

Trương Thanh Vận mở hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc, đưa tới cho Tào Ngưng, tiện tay châm lửa.

Tào Ngưng cầm điếu thuốc lên mạnh mẽ hút một hơi, rồi nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói, khói trắng

trong chốc lát vây quanh hai người bọn họ.

Trương Thanh Vận cũng hút, bọn họ cứ thế ngồi đó hút rồi nhả khói, cùng một vẻ mặt, cùng một động tác, tới tư thế ngồi cũng y chang nhau.

“...” Yên lặng hút thuốc, nhả vòng khói.

“...” Yên lặng hút thuốc, nhả vòng khói.

“Khụ khụ khụ...” Tào Ngưng vừa mới mở miệng liền bị sặc.

“Khụ khụ khụ...” Trương Thanh Vận mở miệng đang định hỏi Tào Ngưng sao rồi nên cũng bị sặc theo.

Hai người ho sặc sụa, bực bội tắt điều thuốc, nằm ập xuống giường không chút sức sống.

Mặc kệ như thế nào, giờ cứ ngủ cho đã trước.

Nhưng mà nằm xuống rồi, hai người cũng không ngủ, căn bản không ngủ được.

Trương Thanh Vận suy đi nghĩ lại, từ trong chăn bật ra, nhìn thấy người kia quăn chăn lại như cái bánh chưng, một cọng lông cũng không thấy.

Cậu đưa tay ra chọt chọt bánh chưng: “Này...” Giọng rất nhỏ, bởi vì thấy không có động tĩnh, lại chọt thêm một cái.

Vẫn không có động tĩnh, Trương Thanh Vận thấy thế thu tay lại, phát giác một hồi cũng chui mình vào trong chăn làm một con bọ hung, trốn tránh hiện thực.

“...” Đúng vậy.

Tào Ngưng từ trong chăn thò đầu ra, chậm rãi đưa chân đạp đạp trên người bọ hung: “Này...” rất nhỏ giọng, bởi vì không thấy phản ứng, lại đạp một cái.

Vẫn không có động tĩnh, Tào Ngưng cũng phát giác, lại chui vào chăn tiếp tục làm ốc sên.

Hai phút qua đi, hai người đồng thời vén chăn lên, mỗi người ngồi một góc nhìn đối phương.

Nhìn một hồi lâu mới mở miệng nói chuyện: “Tôi đang lo buổi học hôm nay.”

“Tôi cũng vậy.”

“...” Tào Ngưng dùng tay chống trán, một hồi lâu mới vén chăn xuống giường: “Tôi về đi học đây, bái bai.”

Trương Thanh Vận cũng luống cuống tay chân rời giường: “Tôi cũng tới giờ đi học rồi, phòng tắm cậu cứ dùng đi, tôi đi trước đây.” Cúi người xuống nhặt quần áo rồi mặc vào với tốc độ ánh sáng.

“Không kịp, tôi lập tức đi ngay.” Tào Ngưng cũng mặc quần áo vào với tốc độ tương tự.

Hai người mặc đồ cùng một lúc, đồng thời chạy ra cửa.

Đột nhiên Tào Ngưng ngã chổng vó: “A!” Trương Thanh Vận vội vã đưa tay ra kéo cậu lên, thế nhưng vẫn không kịp, cậu bất đắc dĩ trở thành tấm đệm thịt cho Tào Ngưng đè lên.

Tào Ngưng ngã lên người Trương Thanh Vận, tuy rằng không đau nhưng cả người không chỗ nào không đau nhức.

Trương Thanh Vận cũng mệt, nằm một phát không đứng lên nổi, chỉ chỉ thân thể như cái xác chết của mình: “Tôi thấy hay là quên đi.” Cậu uể oải nói với Tào Ngưng: “Với tình trạng này của cậu hay là đừng đi học, nghỉ ngơi trước đi.”

“...” Tào Ngưng tâm trạng phức tạp, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Trương Thanh Vận cho rằng Tào Ngưng muốn khóc.

Nói thật, Trương Thanh Vận cảm thấy bản thân cũng rất muốn khóc.

Giật mình nghĩ lại, tối qua mình đã làm cái quỷ gì vậy... mười hai cái, cậu giơ tay lên che mắt, đây mà là con người sao?

Sau này gọi là cầm thú luôn cho rồi.

7. Chương 7: Theo Dõi

Với bộ dáng này căn bản không có cách nào đi học được, thậm chí ngay cả ngồi cũng ngồi không nổi, chỉ có nằm may ra mới thoải mái.

Thế nhưng Tào Ngưng không muốn tiếp tục nằm ở đây nữa, nhìn về phía Trương Thanh Vận đang ngủ, ánh mắt phức tạp. Cuối cùng cậu vẫn lặng lẽ xuống giường, chân khập khiễng đi ra khỏi khách sạn.

Đứng trên đường đón một chiếc taxi, Tào Ngưng đi thẳng tới nơi bình thường cậu vẫn hay ở đó nghỉ ngơi, nhà chú cậu.

Bởi vì ba mẹ Tào Ngưng đều làm việc ở nơi khác, không có ở Bắc Kinh.

Chỉ có chú của Tào Ngưng là Tào Liễm Chi là thường ở Bắc Kinh, Tào Ngưng lúc nào rảnh rồi sẽ ghé chỗ này nghỉ ngơi.

Kỳ thực Tào Ngưng còn một người cô là Tào Ngọc Quân cũng ở Bắc Kinh, nhưng nhà cô đông người nên bình thường Tào Ngưng ngại rất ít khi ghé, so với nhà cô thì cậu vẫn thích nhà của người chú độc thân của mình hơn.

Tính tình Tào Liễm Chi tương đối tự do phóng khoáng, bởi vì anh là họa sĩ, chuyên về nghệ thuật cơ thể.

Tư tưởng đúng là phóng khoáng, những khi Tào Ngưng ở đó đều sẽ thấy rất nhiều người, nam có nữ có đến nhà, vào phòng rồi thì đóng cửa lại không biết làm gì trong đó.

Nói là thuần túy sáng tác nghệ thuật, thế nhưng Tào Ngưng quá rõ, chú mình cũng chẳng phải loại người quân tử gì cho cam, làm việc với mấy người mẫu khăng định có chút ám muội.

Có điều cái này cũng không liên quan gì đến cậu, bình thường không có việc gì cậu sẽ ở yên trong phòng mình hoặc đơn giản là ra ngoài tìm người khác đi chơi.

Ngày hôm nay trở về khá đột ngột, Tào Ngưng vừa mới bước vào cửa đã thấy Tào Liễm Chi cùng một cậu thanh niên ở trên sofa đùa giỡn.

“Chú...” Cái mông của cậu thanh niên kia cũng muốn lòi hết ra ngoài luôn rồi, thật cay con mắt.

“Ồ, A Ngưng về đây à?” Tào Liễm Chi không hề lúng túng, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Hôm nay mới thứ năm, không phải lên lớp sao?”

“Ừm, chú cứ tiếp tục đi, cháu vào phòng đây.” Tào Ngưng tận lực làm như không có gì xảy ra, cắn răng đi vào phòng.

Tào Liễm Chi dù sao cũng là người từng trải, gặp qua vô số người, nhìn tướng đi của Tào Ngưng, anh không cần nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Nhất thời cả người cảm thấy không thoải mái, đang muốn chạy theo hỏi cho rõ ràng, thế nhưng...mới bước được một bước liền khựng lại.

Anh hiểu rõ tính cách Tào Ngưng, Tào Ngưng là một người vô cùng quật cường, bây giờ đi tới vạch trần chuyện này ra, cũng không tốt đẹp gì.

Tào Ngưng sau khi vào phòng thì cởi bỏ hết thấy ngực trần để lộ ra bộ mặt khó chịu tới cực điểm. Cậu cũng không phải cảm thấy quá đau, chỉ là cả người đau nhức, chỗ nào cũng đều không ổn.

Đi vào phòng tắm cởi quần áo ra, đứng dưới vòi sen cẩn thận kì cọ một hồi.

Bây giờ nhìn vào gương mới thấy cả người mình chỉ chút dấu hôn do Trương Thanh Vận để lại, từng mảng từng mảng loang lổ, có cái màu hồng nhạt, có cái đã chuyển sang màu tím đậm, vô cùng khủng bố.

“...” Tào Ngưng dùng tay chạm tới mặt sau, đụng vào liền thấy nhói đau nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng để rửa cho sạch.

Dù cho có dùng ba con sói thì trong đó ít nhiều cũng bị dính.

Toàn bộ cả người dưới, ngay cả chân cũng...

Tắm xong Tào Ngưng lên giường quần chăn kín mít ngủ tới lúc trời tối mịt.

Đợi tới lúc Tào Ngưng tỉnh dậy thì cũng đã hơn tám giờ tối, chú của cậu Tào Liễm Chi đứng ngoài cửa gọi: “Ngưng, dậy ăn cơm nè.”

Qua một lúc lâu Tào Ngưng mới cả người bủn rủn đứng dậy, vẻ mặt vô cùng hốc hác đi ra ngoài.

Ngồi ngay dưới ánh đèn sáng rực trong phòng ăn, Tào Liễm Chi cầm bát cơm nói với cậu: “Ngưng cháu có biết bây giờ cháu giống cái gì không?”

“...” Tào Ngưng trợn mắt lên, trong mắt vẫn còn chút tơ máu.

“Ham muốn quá độ, không phải dạng nghiện thuốc mà là nghiện ‘tính’.” Tào Liễm Chi dùng giọng điệu của người trưởng thành nhắc nhở cậu: “Mấy cái này muốn hưởng thụ không ai cấm cháu, nhưng đừng quá sa đọa. Tình huống hôm nay của cháu, sau này đừng để chú thấy lần nữa.”

Tào Liễm Chi cũng không nói nhiều, để Tào Ngưng ăn cơm.

“...” Tào Ngưng cầm bát cơm lên, máy móc lùa thức ăn vào miệng.

Ăn được một nửa, Tào Liễm Chi chung quy vẫn không nhin được lại nói tiếp: “Cháu cưng à, rốt cuộc chiến đấu kịch liệt như thế nào mà cháu thân tàn ma dại như vậy?” Chú của cậu không khỏi lo lắng, thẳng nhóc này không phải chơi nọ chứ? “Mấy người? Khẩu vị cháu nặng quá, lần sau đừng chơi như thế này nữa, dễ bị bệnh lắm.”

“Một người.” Tào Ngưng không thể chịu nổi ánh mắt đang nhìn cậu của Tào Liễm Chi.

“Một người mà biến cháu thành như vậy? Người da đen? Hay người nước ngoài?”

“Ặc!” Tào Ngưng đen mặt ăn cơm, lát sau mới mở miệng nói: “Người gốc Bắc Kinh.”

Tào Liễm Chi bắt đầu cảm thấy hứng thú, người mạnh mẽ như vậy, sao mình chưa bao giờ gặp chứ: “Ai vậy? Bao nhiêu tuổi rồi? Có đẹp trai không? Làm được mấy lần?”

Tào Ngưng buông đũa, lạnh lùng nhìn chú cậu, ý gì đây?

“Aiz cháu cưng đừng hiểu lầm chú chứ, chú không phải muốn giành người của cháu đâu, chỉ là tò mò chút thôi.” Tào Liễm Chi nói thật: “Mấy chuyện này chú của cháu rất rành, chỉ muốn tìm hiểu rõ một chút, lỡ cháu gặp người bậy bạ, bị lây bệnh thì sao.”

“Cậu ấy không phải.” Không phải người trong giới, cái này Tào Ngưng có thể chắc chắn, “là trai thẳng.”

“Trai thẳng mà cùng cháu làm.” Tào Liễm Chi đột nhiên nhớ tới Tào Ngưng cũng là trai thẳng, tên nhóc này trước giờ cũng chưa từng thấy có quen với thằng con trai nào: “Vậy...chẳng lẽ là nó ép buộc cháu?”

“Không có, thẳng đó mà dám sao?” Nhớ tới gương mặt đỏ của Trương Thanh Vận, Tào Ngưng muốn bốc khói.

Trương Thanh Vận chính là sợ cậu trả thù mới liều chết không muốn nhận lỗi.

Tào Liễm Chi thật sự không hiểu, hai thằng trai thẳng xxoo là cái quần gì? Ăn no rừng mỡ à?

Tào Ngưng bị ức chế tới khó chịu liền đem hết mọi chuyện Trương Thanh Vận tỏ tình nói với Tào Liễm Chi: “Thằng đó là cái đồ nhát cầy, thả bên cạnh cháu chứ không chịu nói ra chân tướng.”

“Ha ha ha ha.” Việc này làm cho Tào Liễm Chi cười hết nửa ngày, cười xong anh liền sững sốt, dùng ánh mắt thương hại nhìn cháu cưng của mình, muốn nói cái tên nhóc kia đúng là con nít, nhưng nghĩ lại cháu mình cũng chẳng hơn bao nhiêu.

Chỉ có thể nói hai người kẻ tám lạng người nửa cân, tự làm tự chịu.

Càng nực cười chính là, Tào Ngưng đến giờ còn không biết được mình rốt cuộc thiệt thòi ở chỗ nào.

...

Về phía Trương Thanh Vận, sau khi Tào Ngưng đi cậu ngủ một mạch tới hơn một tiếng sau mới dậy, trước thời điểm trả phòng hai tiếng.

Cậu ngơ ngơ ngác ngác lên lớp, đánh thêm một giấc.

Mãi tới hơn sáu giờ chiều mới chạy đi ăn cơm tối.

Ăn cơm tối xong tắm rửa sạch sẽ, vẫn có cảm giác cả người như lơ lửng giữa không trung, không có chút nào chân thật. Giống như bản thân đã lạc vào thế giới thần tiên, vô cùng ảo diệu.

Kỳ thực chính là cả người vô cùng mệt mỏi.

Là đàn ông đều biết, ham muốn quá độ có bao nhiêu tổn thương thân thể.

Tần suất Trương Thanh Vận dùng tay giải quyết rất thấp, bình thường cả tháng cũng chỉ một, hai lần. Nếu hơn nữa thì cũng cố nhịn cho qua. Đột nhiên chỉ một buổi tối mà đem hết công lực cả đời này của cậu dùng hết không nói, còn muốn dùng quá số lượng.

Mấy tên trong kí túc xá vừa nhìn thấy đã biết cậu trải qua những gì.

Bạn học quốc dân Tịch Đông Thụ không nói hai lời mang tới cho cậu bát canh tắm bổ.

Sau khi ăn xong Trương Thanh Vận mới cảm thấy tốt hơn được một chút, bản thân rốt cuộc cũng trở về được với thế giới thực.

“Lão tam, tối qua rốt cuộc mày làm gì mà ra tới nông nỗi này?” Bộ dáng tiêu tụy nhìn như bị người ta chà đạp, chưa kể hai con mắt nhìn như hai cái trứng gà.

“Làm cái gì...” Trương Thanh Vận sờ sờ mấy vết sau lưng, bộ dạng không muốn nói chuyện.

Cậu với Tào Ngưng tối ngày hôm qua, tình hình chiến đấu kịch liệt tới nỗi không biết mô tả từ đâu, hoành tráng không thua gì thế chiến thứ hai.

Trên lưng, tay, cả trên cổ Trương Thanh Vận đầu đầu cũng có vết cào, từng mảng từng mảng, có chỗ còn bị rách da chảy máu.

Mấy cái này không phải lúc Tào Ngưng phản kháng để lại sao, chưa kể còn có dấu răng...

“Lão tam...” Tiết Đào chỉ vào vết thương trên cổ Trương Thanh Vận, nuốt nước miếng, kì thực không cần Trương Thanh Vận phải nói bọn họ cũng đã quá rõ ràng: “Hay là mày đi mua mấy miếng dán dán lại đi.”

Trương Thanh Vận nhìn lại vết thương, nói: “Ừm, cậu ấy cào dã man quá.”

Trương Thanh Vận đi tới hiệu thuốc nhỏ ở trong trường mua mấy miếng dán về dán lên vết thương.

Miếng dán vừa vặn tiếp màu da, ẩn ẩn dưới cổ áo sơ mi lại tạo nên một loại mị lực khác.

Đang đi trên hành lang trở về phòng ngủ, Trương Thanh Vận ngẩng đầu nhìn lên, không biết tên kia giờ như thế nào rồi, hôm nay có về trường đi học không?

Do dự chốc lát, cậu xoay người đi lên lầu bốn.

Đi tới gõ cửa phòng 403, quả nhiên Tào Ngưng vẫn chưa trở lại.

Trương Thanh Vận hỏi Hồ Tiểu Bắc số điện thoại của Tào Ngưng: “Hôm qua đi với cậu ấy ra ngoài chưa kịp hỏi số điện thoại, cậu cho tôi xin số điện thoại của cậu ấy có được không?”

Hồ Tiểu Bắc là người rất đơn thuần, nghĩ tới hai người này dù sao cũng được gọi là quen biết, có cái gì mà không thể cho chứ.

“Được, cậu đọc số của cậu đi tôi nhắn tin qua cho.” Hồ Tiểu Bắc lạnh trí nói, cứ như vậy dễ dàng có được số điện thoại của nam thần.

“Cảm ơn, vậy tôi đi trước.” Trương Thanh Vận cười cười phất tay, chậm rãi đi về phòng mình, vừa mới về tới Hồ Tiểu Bắc đã nhắn số điện thoại qua.

Lưu số điện thoại của Tào Ngưng xong, ngón tay Trương Thanh Vận dừng trên màn hình điện thoại một lúc lâu. Cậu vừa muốn gọi điện thoại cho Tào Ngưng vừa không muốn, trong lòng rất mâu thuẫn.

Cuối cùng cậu quyết định gửi tin nhắn: “Ngưng Ngưng, cậu ổn không? Nếu được chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút?”

Lúc đầu còn ngang bướng không chịu nhận thua, Trương Thanh Vận bây giờ chỉ còn lại ảo não.

Quay đầu nghĩ lại, mình đúng thật không phải là người. Rõ ràng là một việc rất đơn giản, chỉ cần xin lỗi một tiếng là xong chuyện.

“...” Cuối cùng lại có thể nháo thành ra như thế này, Trương Thanh Vận cũng rất khâm phục mình và Tào Ngưng, chuyện này nói ra khẳng định đoạt giải chuyện cười của năm.

Lúc Tào Ngưng nhận được tin nhắn, chỉ liếc mắt nhìn một cái, không nghĩ tới chuyện trả lời lại.

Ít nhất là bây giờ không muốn, con mẹ nó ông đây đi học còn không nổi, nói chuyện cái rắm.

Cứ như vậy cậu ở nhà nghỉ ngơi hết ba ngày trời, thứ hai đi học lại mới cảm thấy mình như được sống lại.

Cuối tuần này vốn dĩ Trương Thanh Vận phải đi làm, nhưng do trạng thái tinh thần vẫn chưa được tốt nên công việc phải tạm gác lại sau.

Ngày đó Tào Ngưng không trả lời tin nhắn, Trương Thanh Vận cũng không tiếp tục gửi tin nhắn nữa, càng không gọi điện thoại.

Không phải bởi vì Trương Thanh Vận không lo cho Tào Ngưng, mà cậu cảm thấy được, Tào Ngưng hiện tại chắc chắn còn rất mệt, người ta cần phải nghỉ ngơi.

Qua mấy ngày nữa hãy nói đi.

Đợi tới chiều thứ hai, trên đường về kí túc xá Trương Thanh Vận gặp Tào Ngưng.

Xa xa nhìn thấy người kia từ từ đi tới, trên mặt còn đeo kính đen, chắc là mắt bị sưng rồi, Trương Thanh Vận phỏng đoán.

Hai người từ hai phía đi tới, có muốn tránh cũng tránh không được.

Tào Ngưng dừng lại, đưa tay lấy kính râm xuống: “Ồ tôi cứ tưởng là ai, hóa ra là cậu.” Nhìn thấy Trương Thanh Vận, hai mắt sưng xuống, cậu không nhận được nở nụ cười.

Lúc đầu Trương Thanh Vận đúng thật có lo cho Tào Ngưng, nhưng khi nhìn thấy nụ cười muốn đánh này lại yên tâm, người ta không phải rất tốt sao?

“Không có gì, là tôi cố ý đứng đây chờ cậu để hỏi thăm cái mông của cậu...”

Trương Thanh Vận còn chưa nói hết đã thấy Tào Ngưng lục lợi khắp nơi, kết quả đào đâu ra được cục gạch.

“Này này!” Trương Thanh Vận cảm thấy được nguy hiểm liền lập tức bỏ chạy bởi vì Tào Ngưng đang cầm cục gạch đuổi theo cậu.

Nơi này không có chỗ nào để trốn, thấy phía trước có cái cây Trương Thanh Vận không nói hai lời lập tức leo lên.

“Mẹ nó! Cậu có giỏi thì đừng chạy!” Tào Ngưng đứng dưới tàng cây nổi giận mắng.

“Cậu nếu không cầm gạch ném tôi thì tôi chạy làm gì?” Trương Thanh Vận ôm cây oan ức nói.

“Đồ quỷ nhất gan, cậu có phải đàn ông không?” Tào Ngưng hét lên.

“Tôi tất nhiên là đàn ông!” Trương Thanh Vận nói.

“Vậy xuống đây mau!” Tào Ngưng giơ cục gạch trên tay lên.

Trương Thanh Vận lắc đầu nói: “Cậu bỏ gạch xuống thì tôi mới xuống.”

“Phắc!” Tào Ngưng đá đá thân cây, sau đó mới ném cục gạch xuống đất: “Rồi đó xuống đi.”

Nhìn viên gạch được vứt đi đủ xa Trương Thanh Vận mới từ từ leo xuống.

Tào Ngưng đứng dưới tán cây nhìn Trương Thanh Vận nhảy xuống lập tức bước tới đập đập mấy cái: “Đây là cái giá cho việc cậu dám hỏi thăm cái mộng tôi.”

Cũng không phải rất đau, Trương Thanh Vận liền nhịn, chút phong độ này Trương Thanh Vận vẫn có.

“Cái mộng sao rồi, nói việc chính đi.”

Nhìn thấy sắc mặt Tào Ngưng không ổn, cậu mới nói thêm: “Đàn ông con trai bàn luận việc này với nhau rất bình thường. Đa số mọi người còn lên giường như uống nước, cậu không biết sao?”

Tào Ngưng đẩy Trương Thanh Vận ra, ngồi xuống bãi cỏ, tay đỡ đỡ eo nói: “Cậu cũng trong số đó sao?”

“Tôi không phải, tôi là số ít.” Trương Thanh Vận ngồi xuống bên cạnh cậu, nói.

“Rất xin lỗi, tôi cũng là số ít, vì lẽ đó tôi rất dễ ỷ.” Tào Ngưng từ chối bàn luận chuyện liên quan đến cái mông.

“Kỳ thực cậu không nói tôi cũng biết, tôi cũng bị đau.” Trương Thanh Vận đưa tay chỉ chỉ tiểu Thanh Vận phía dưới.

Tào Ngưng liếc mắt nhìn qua, ít nhiều cũng có chút vui vẻ, đáng đời cậu.

“Cậu định nói gì với tôi?”

“Nói chuyện của chúng ta a.” Trương Thanh Vận nghiêng đầu qua nhìn Tào Ngưng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Muốn nói với cậu một tiếng xin lỗi, buổi tối hôm đó không nên đối xử với cậu cầm thú như vậy, khụ khụ, tôi tự kiểm điểm mình rất lâu, thật đó.”

“...” Tào Ngưng nghe xong lời xin lỗi của cậu cũng không lên tiếng.

“Còn có một chuyện...chính là muốn thẳng thắn nói với cậu về chuyện tổ tình.” Trương Thanh Vận thừa nhận: “Lúc đó là tôi đùa giỡn, không phải thật sự muốn quen với cậu. Thế nhưng tôi hoàn toàn không có ý đùa giỡn cậu, chơi đại mạo hiểm, cậu cũng hiểu mà...”

Len lén liếc nhìn Tào Ngưng.

“Tôi mặc kệ cậu, cậu tổ tình tôi cũng đã nhận lời rồi, bây giờ cậu nói lúc đó chỉ là đùa, ngược lại đây chính là đùa giỡn tôi.” Tào Ngưng quay đầu lại nghiêm túc nói từng chữ từng chữ, không khỏi khiến Trương Thanh Vận toát mồ hôi.

“Tôi thừa nhận là tôi sai, vì lẽ đó tôi xin lỗi cậu. Cậu muốn thế nào tôi cũng chịu hết, cậu nói đi.” Cậu không trốn tránh trách nhiệm, nếu bây giờ Tào Ngưng đòi ném gạch cậu, cậu cũng chấp nhận.

“Tôi muốn thế nào?” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, gật gù: “Được, vậy cứ như những gì cậu nói lúc tổ tình, làm thế nào tùy cậu, làm cho cả trường đều biết cậu thích tôi.”

“...” Oắt đồ phắc?

“Không có lựa chọn thứ hai đâu, làm được thì làm, không làm được thì treo cổ đền tội đi.” Tào Ngưng đứng lên, nhìn từ trên xuống nói ra một câu rồi quay lưng bỏ đi.

Trương Thanh Vận ngồi đó ngơ ngác, cậu thật sự không hiểu Tào Ngưng muốn làm gì.

“Ý cậu là muốn tôi theo đuổi cậu sao?” Gửi một tin nhắn cho Tào Ngưng.

“Có thể hiểu là như vậy.” Tào Ngưng trả lời tin nhắn rất nhanh.

“Cậu cần gì phải vậy chứ, cậu là dị tính luyện, tôi cũng vậy, không thích con trai. Chuyện tỏ tình với cậu là tôi sai, tôi xin lỗi cậu.”

“Cậu bị gì vậy, tôi chỉ nói cậu theo đuổi, cũng không có nói tôi sẽ đồng ý.”

“À há, hóa ra đây là cách cậu trừng phạt tôi hả, hư quá nha.”

Nói tới đây, Trương Thanh Vận liền rõ ý định của Tào Ngưng, rõ ràng là muốn mình mất mặt với thiên hạ.

“...” Cậu cầm điện thoại trong tay nghĩ thầm, tên này đúng là điếc không sợ súng, đã như vậy còn bày trò cho được.

8. Chương 8: Tin Chấn Động

Làm thế nào để theo đuổi con gái, vấn đề này Trương Thanh Vận không hề có kinh nghiệm, càng không có ý tưởng nào. Cậu lớn tới chừng này cũng chưa từng thật sự thích ai.

Lúc trước tưởng tượng đến nụ hôn đầu tiên của mình, còn cho là nó sẽ xảy ra vào một buổi tối đẹp trời nào đó.

“...” Kết quả tất cả đều dành cho một thằng con trai, mối tình đầu vất vai còn chưa có.

Làm thế nào để theo đuổi con trai, cái này... Khụ khụ, Trương Thanh Vận lại cảm thấy mình có chút kinh nghiệm. Cũng không thể nói là do trước đây cậu từng theo đuổi hay là thế nào, chỉ là khi đứng trước mắt Tào Ngưng, Trương Thanh Vận vẫn còn có chút không biết phải làm sao.

Chính mình hoàn toàn không biết, ngược lại không cảm thấy quá khó.

Tào Ngưng bảo mình theo đuổi thì mình cứ theo đuổi thôi.

Hai người quen nhau cũng chỉ đơn giản như vậy.

Một là tạo ra tình huống để hai người ở chung nhiều hơn, từ đó nảy sinh tình cảm; hai là lấy lòng, quan tâm nhất cử nhất động của đối phương, đối phương có yêu cầu thì lập tức thực hiện; ba là cố gắng làm tăng mị lực của bản thân, nắm chặt đối phương.

Nếu như có thể làm tốt ba điều trên, nói không chừng còn bị đối phương theo đuổi ngược lại...

Dù sao đây cũng được xem như là một mặt của thế giới này.

Trong lòng Trương Thanh Vận cẩn thận lập kế hoạch theo đuổi, sau đó lại buồn phiền gãi gãi đầu, cảm thấy không ổn, mình như vậy khác nào tự tìm đường chết. Lỡ như thật sự theo đuổi được Tào Ngưng, đối với cả hai người đều không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Bình tĩnh nghĩ lại, Tào Ngưng đến cùng cũng chỉ muốn làm mình mất mặt thôi. Con người cậu ta như vậy, tính cách lại kiêu ngạo, chỉ muốn thắng không muốn giảng hòa.

Trương Thanh Vận càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu không thôi. Cậu đỡ trán nghĩ tới nghĩ lui, quyết định thôi thì bản thân chịu một lần xấu mặt đi, để cho đối phương hả lòng hả dạ, sau đó chuyện này cứ thế cho qua.

Cậu đứng lên đi ra khỏi trường chuẩn bị đồ đạc.

Để bày tỏ thành ý của mình, Trương Thanh Vận dự định tự mình động thủ, không cần tới sự hỗ trợ của bất kỳ ai.

Khoảng bảy giờ tối, Trương Thanh Vận ôm theo một rương to gồm nền hồng, còn có một đóa hoa hồng, đứng trước cổng học viện Luật.

Cậu vừa xuất hiện, bắt đầu ngồi xuống bày từng cây nến ra thì mọi người liền biết cậu định làm gì.

Người xem náo nhiệt trong nháy mắt tới càng ngày càng đông, có người tỏ tình xem ra là muốn lên tin tức đầu đề ngày mai rồi.

Hơn nữa để tiện làm việc Trương Thanh Vận không đeo kính, tóc mái cũng không thả xuống.

Một chàng trai như vậy, làm một chuyện lãng mạn như vậy, mọi người dường như ai cũng ao ước người được tỏ tình là mình.

Người của học viện Luật tới xem càng nhiều, rốt cuộc người được tỏ tình là ai a?

Đa số mọi người đều cho là Hoa Trầm Yên, cô là hotgirl số một của trường, gần đây người tới tìm cô nàng tỏ tình nhiều vô số.

Có người còn suy đoán mấy người khác, toàn là người có tiếng trong trường.

Cũng có người bắt đầu tò mò Trương Thanh Vận là ai? Sinh viên ngành nào? Một người đẹp trai như vậy tại sao trước giờ chưa từng gặp?

Không ai nhận ra Trương Thanh Vận, ngay cả bạn cùng lớp của Trương Thanh Vận cũng chưa chắc đã nhận ra.

Đây cũng chính là mục đích của Trương Thanh Vận, cố ý để lộ mặt mình ra như vậy, để hôm sau đi học cũng không có ai nhận ra là cậu.

Bắt đầu từ lúc hơn bảy giờ, đứng trước mảnh đất trống trước tòa nhà lớn, dùng rất nhiều nền màu hồng để xếp thành một trái tim thật lớn. Bên trong dùng mấy cây nền màu tím để xếp thành một chữ Ngưng.

Đến lúc này người ở trên lầu đã nhìn ra được chữ bên dưới.

“Ngưng? Ngành của chúng ta có mỹ nữ nào tên Ngưng vậy? Tôi phải đi hỏi thăm mới được!”

Ngành Luật quả thật có mấy cô gái tên Ngưng, các cô bị trêu ghẹo tới bối rối, trời ơi, người này thật sự định tỏ tình với mình sao?

Mấy cô đều kinh ngạc tới xoắn xuýt, lát nữa nên đồng ý hay không đây?

Bạn trai đẹp trai như vậy, chỉ sợ mình hold không nổi a!

Trương Thanh Vận từ hơn bảy giờ đã bận rộn liên tục tới hơn tám giờ, chuẩn bị hết một tiếng đồng hồ. Mấy cái này chút nữa dọn xong chắc khỏi thở, mấy ngày nghỉ ngơi bù còn may ra mới lấy lại sức.

Ngồi ở khu vực xanh hóa cậu lấy đồng hồ ra xem, Tào Ngưng đại khái hơn chín giờ là tan học nhỉ?

Đồng hồ vừa chỉ chín giờ, Trương Thanh Vận bắt đầu thấp nển.

Lúc này sinh viên tan học bắt đầu lũ lượt đi ra, tụ tập hết một mảnh sân thượng trên hành lang, nước chảy còn không lọt.

Người trẻ tuổi đều đối với tình yêu vô cùng chờ mong, nên khi nhìn thấy hành động lãng mạn như vậy bọn họ đều không khỏi kích động.

Chỉ là tới bây giờ còn chưa biết người nào may mắn được anh chàng đẹp trai dưới lầu tỏ tình.

“Ngưng, ở ngoài có chuyện hay để coi, có người chuẩn bị tỏ tình kia.” Trong phòng học trống hết phân nửa

có ba người ngồi trong góc không nhúc nhích, chính là bọn người Tào Ngưng.

Người đang nói chuyện là Vũ Hoằng Văn, bạn thân của Tào Ngưng, ba người bọn họ thường hay lên lớp cùng nhau.

“Chắc lại là Trầm Yên rồi, đúng là, thẩm mỹ tầm thường. Sao không có gì mới mẻ hết vậy.” Tạ Tư Vũ nói, cậu ta vẫn cảm thấy Trầm Yên cũng bình thường thôi, không hiểu tại sao được hoan nghênh nhiều như vậy.

“Tỏ tình?” Tào Ngưng hỏi, gần đây cậu rất dị ứng với hai chữ này cũng vì Trương Thanh Vận.

“Ừ, bên ngoài đang náo nhiệt lắm đó.” Nữ sinh ngồi trước mặt bọn họ quay đầu lại nói: “Lúc này mình mới đi ra ngoài coi, người tới tỏ tình đẹp trai lắm, cái mặt đó cả đôi chân đó nữa, tí nữa mình còn chịu không nổi, tối nay chắc không ngủ ngon được rồi.”

“Tại sao?” Bọn con trai luôn không thể nắm bắt được suy nghĩ của con gái.

“Sợ người khác giành mất đó!” Cô nàng còn nói: “Đúng rồi, người được cậu ấy tỏ tình tên Ngưng đó, Ngưng thiếu, cùng tên với cậu kia.” Sau đó cô nàng cũng tự nói tự giạt mình bắt đầu trêu chọc: “Sẽ không phải tới tỏ tình với cậu chứ, nếu vậy chắc mình phát điên lên mất, là chuyện tốt nha.”

“...” Ba người đều không hiểu, tốt ở chỗ nào.

Tào Ngưng hỏi: “Tên đó chân dài lắm không? Có phải rất cao, mặt đẹp còn để lộ trán?”

“Ừm, nói chung đẹp trai lắm, cậu ra ngoài xem thì biết.” Cô nàng không biết làm sao để hình dung, chỉ biết là rất đẹp trai.

Tào Ngưng do dự một chút cũng đứng lên đi ra ngoài.

“Là ai vậy?” Vũ Hoằng Văn với Tạ Tư Vũ thấy thế cũng đi ra nhìn.

Người ở bên ngoài thật sự quá nhiều, không còn chỗ nào trống để nhìn xuống dưới.

Có điều nhóm người Tào Ngưng đi tới tự động sẽ có người nhường chỗ cho bọn họ.

“Ngưng thiếu, cậu cũng tới xem trò vui?” Nam sinh cười cười nói chuyện với cậu, sẵn tiện chen vào đám người bên cạnh vạch ra một khoảng trống.

Vị trí này ngay chính giữa lầu hai, từ đây nhìn xuống dưới thấy vô cùng rõ ràng.

Tào Ngưng liền nói: “Người cậu ta tỏ tình là tôi, tôi làm sao mà không tới xem chứ.”

“...” Ba người kia đồng loạt choáng váng.

Vũ Hoàng Văn và Tạ Tư Vũ cũng choáng váng theo: “Ngưng, cậu đang nói gì vậy?” Bọn họ nhìn chữ Ngưng dưới lầu trong nháy mắt há hốc miệng: “Lẽ nào, người tên đó muốn tỏ tình thật sự là cậu?”

“Cái gì?” Người bên cạnh nghe thấy hướng mắt về phía Tào Ngưng.

Đúng vậy, Tào Ngưng cũng là Ngưng a, vì bọn họ cứ mặc định nam sinh sẽ tới tỏ tình với nữ sinh. Nhưng mà dám tỏ tình với Tào Ngưng, gan cũng thật không nhỏ, còn không sợ chết thảm a.

“Người ở dưới là ai vậy, gan cũng lớn ghê.” Vũ Hoàng Văn cau mày, cậu ta thật sự không nghĩ người này gốc nghèo, rõ ràng là muốn tìm chết.

“Nhìn bề ngoài cũng không tệ, hóa ra lại là một tên không có đầu óc.” Tạ Tư Vũ thầm nói, cậu ta coi như đã đoán trước được kết cục của người kia.

Chút nữa nếu như Tào Ngưng muốn đánh người bọn họ nhất định phải làm đồng lõa, ngày mai thế nào cũng bị trường kêu lên nói chuyện.

“Đúng là phiền.” Vũ Hoàng Văn khoanh tay đứng đó, chờ Tào Ngưng mở miệng.

Thế nhưng Tào Ngưng lại không nói gì, chỉ một mực nhìn xuống phía dưới.

Trương Thanh Vận thấp nền mắt hết mười phút, tốc độ không nhanh không chậm. Thấp xong cậu đứng dậy ngẩng đầu lên tìm người mình muốn tìm.

Ánh mắt liền nhanh chóng tìm thấy người đó đang đứng giữa đám đông, một bộ dáng muốn xem trò vui.

Buông ngọn nền xuống, Trương Thanh Vận cầm bó hồng màu xanh lam lên. Hoa hồng màu xanh lam này là cậu vì Tào Ngưng mà đặc biệt chuẩn bị.

Tổng cộng có tám mươi một đóa hoa, bó hoa rất lớn, bên ngoài còn cột bằng ruy băng màu tím. Trước mặt bị người xung quanh che mất, Trương Thanh Vận ngược lên dùng giọng mình gọi.

“Tào Ngưng, cậu thấy tôi không?”

Một tiếng Tào Ngưng vừa vang lên, cả học viện Luật lập tức xôn xao: Má ơi! Có nam sinh tỏ tình với Tào

Ngưng! Má ơi!

Tào Ngưng là ai chứ, là công tử bột không ai dám đụng tới, tính tình vừa kiêu căng vừa ngạo mạn, còn đặc biệt mưu mô.

Rất nhiều người im lặng vì Trương Thanh Vận mà cầu nguyện, bởi vì người dám trêu chọc Tào Ngưng đều không có kết cục tốt đẹp gì. Nhẹ thì đánh một trận, nặng thì tiền đồ bị ảnh hưởng, nói chung là vô cùng thê thảm.

Mà Trương Thanh Vận vẫn còn tiếp tục, hướng về phía Tào Ngưng hét lên: “Ngưng Ngưng, tôi thích cậu, mong cậu có thể chấp nhận.”

Cậu hét xong còn kèm theo động tác, khụy một chân xuống, giơ cánh tay lên nói: “Tôi ở đây tỏ tình với cậu, cậu dù đồng ý hay không thì cũng cho tôi câu trả lời rõ ràng!”

Tào Ngưng đứng đó nhìn một hồi cũng xoay người đi xuống lầu.

“Ngưng?” Vũ Hoằng Văn và Tạ Vũ Tư cho là Tào Ngưng muốn đánh người nên cũng đi xuống theo.

Rất nhiều người tới xem náo nhiệt cũng bắt đầu chạy xuống, lúc này sợ rằng có nhiều người còn kích động hơn nhân vật chính, dù sao trong cuộc sống nhạt nhẽo này cũng khó có thể gặp một lần náo nhiệt, thậm chí còn có người bắt đầu tường thuật trực tiếp, chụp ảnh rồi post lên mạng xã hội.

Càng ngày càng có nhiều người biết, người tới xem lại càng đông.

Học viện Luật lúc này quả thật người chen tới nước cũng không lọt qua nổi, độ hoành tráng không khác gì có minh tinh xuất hiện, quả thật nằm ngoài dự liệu của Trương Thanh Vận.

Cậu lúc đó chỉ là nhất thời quyết định không có nghĩ gì nhiều, giờ nhìn mọi chuyện đi tới mức này ngược lại cũng không cảm thấy có gì, dù sao kết quả cũng giống nhau thôi.

Chủ đề nóng hổi ngày mai của cả trường sẽ là một nam sinh sau khi tỏ tình với một nam sinh khác bị từ chối thê thảm, ha ha.

Nhìn Tào Ngưng từng bước từng bước đi tới, Trương Thanh Vận cũng sốt sắng hẳn lên. Vậy mà bạn học vây quanh xem ra so với cậu còn khẩn trương hơn, tay cầm điện thoại ướt đầm mồ hôi, chỉ sợ mình run quá lỡ tay xóa mất hết hình.

Người đang được chú ý Tào Ngưng đứng ở ngoài vòng tròn, ngoắc ngoắc tay với Trương Thanh Vận.

Đến rồi, bắt đầu rồi.

Trương Thanh Vận ở trong lòng thầm hô một tiếng, sau đó cầm hoa đứng lên, toàn thân một mùi thân sĩ đi tới trước mặt Tào Ngưng.

Thâm tình mỉm cười, lần thứ hai khụy gối xuống, cầm tay phải Tào Ngưng lên, cúi đầu hôn tay đối phương một cái rồi nói: “Ngưng Ngưng, đồng ý kết giao với tôi nha.”

Hành động này... dẫn tới người xung quanh cũng điên cuồng hét lên: “Bên nhau đi...bên nhau đi!”

Mặc dù là màn tình cảm nam nam, không phù hợp với tình tiết thông thường, nhưng vẫn khiến cho mọi người cảm thấy một màn trước mắt vô cùng lãng mạn, rất có cảm giác.

Chưa kể nhan sắc của hai nhân vật đều không tầm thường, ai mà chẳng muốn ngắm người đẹp trai chứ.

Các nam sinh cũng nhiệt liệt tán thành, để mấy tên đẹp trai làm chuyện gay hết đi, mỹ nữ nhường lại cho chúng ta.

Vào lúc Trương Thanh Vận đi tới hôn Tào Ngưng, Vũ Hoằng Văn và Tạ Tư Vũ đã xắn tay áo lên chuẩn bị sẵn sàng chỉ đợi một câu nói của Tào Ngưng là sẽ bắt đầu ra tay.

Thế nhưng một giây sau Tào Ngưng cử động triệt để khiến bọn họ phải há mồm miệng ngây người ra, mà Trương Thanh Vận là người trong cuộc cũng ngạc nhiên không kém.

Vốn Trương Thanh Vận cho rằng sau khi mình làm vậy Tào Ngưng sẽ nắm chắc cơ hội này từ chối mình để khiến mình mất mặt trước mọi người.

Thế nhưng Tào Ngưng không những không từ chối mà còn nhận lấy bó hoa hồng màu xanh...Trong nháy mắt đó lòng Trương Thanh Vận nóng như lửa, càng nắm chặt bó tay trong tay, không thể buông được, nhất định không được buông.

Tào Ngưng cười lạnh một cái gỡ tay Trương Thanh Vận ra, cuối cùng cũng thành công giật được bó hoa, cúi đầu xuống ngửi một cái: “Hoa rất đẹp, thật hiếm thấy người có lòng như vậy.”

“...” Trương Thanh Vận cười gượng mấy cái, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra, cậu không biết rốt cuộc Tào Ngưng làm vậy là có ý gì.

“Lớn tiếng nói một câu, cậu thích tôi đi.”

Đây cũng là ý định lúc đầu của Trương Thanh Vận nên cậu gật đầu, không nói hai lời liền nói: “Tào Ngưng,

Ngưng Ngưng, tôi rất thích cậu, chúng ta quen nhau đi!”

“Tiếp tục.”

“Tôi đối với cậu chính là nhất kiến chung tình, tôi rất thích cậu, thứ lỗi tôi không kiềm lòng được!” Trương Thanh Vận thâm tình diễn kịch.

“Còn gì nữa?”

“Tôi yêu cậu một vạn năm! Mong cậu có thể chấp nhận lời tỏ tình của tôi, đi theo tôi đi! Tôi sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu cậu, thương cậu, một đời sẽ không buông tay!” Lời thâm tình thôi mà, há miệng một cái là có thể nói tới nước chảy mây trôi, Trương Thanh Vận nhắm mắt lại, bản tên thì phải lao theo tên thôi.

“Được, tôi chấp nhận.”

“Cậu là người tôi yêu nhất trên đời, vì cậu mà tôi...Khoan đã, cái gì?” Trương Thanh Vận cảm thấy có gì đó sai sai, Tào Ngưng mới nói gì vậy?

“Tôi nói tôi chấp nhận.” Tào Ngưng từ trên cao nhìn xuống nắm cằm Trương Thanh Vận, hai người bốn mắt nhìn nhau, nói ra từ chữ: “Cậu tỏ tình tôi chấp nhận rồi, mong cậu có thể nhớ rõ lời mình nói hôm nay. Bắt đầu từ ngày mai làm tốt vai trò của cậu, ok?”

“...” Trương Thanh Vận đứng đó triệt để hóa đá, chỉ có cặp mắt may ra còn chớp được.

“Hoàn hồn.” Tào Ngưng vỗ vỗ má Trương Thanh Vận, nói.

Trương Thanh Vận lắc đầu, cấp tốc hoàn hồn, sau đó cái gì cũng không làm, đứng đó trừng mắt nói với Tào Ngưng: “Lúc trước nói rõ ràng không phải như vậy? Sao cậu không giữ lời hứa?”

Tào Ngưng ôm hoa nói: “Nói thế nào? Ai nói với cậu như thế là xong chứ?”

“Cậu...” Cẩn thận suy nghĩ lại, hai người lúc đó không thể gọi là thương lượng, là bản thân Trương Thanh Vận tự suy đoán đối phương sẽ từ chối mình để cho mình triệt để mất mặt trước toàn trường, nhưng mà bây giờ Tào Ngưng chấp nhận rồi, cậu bật ngón cái lên tán dương: “Cậu cũng thật thâm độc, không hổ là Tào Ngưng cậu.”

Tào Ngưng cười cười: “Quá khen rồi.”

“Còn không phải, trước giờ tôi từng gặp bao nhiêu người, nguy hiểm nhất chính là cậu, tâm nhãn đặc biệt

nhiều.” Trương Thanh Vận nhỏ giọng nói, mình đã làm thì phải chịu, hết cách rồi.

Từ ngày mai coi như bắt đầu làm osin của người khác, nghĩ lại không khỏi cảm thấy khổ sở.

“Trương Thanh Vận.” Tào Ngưng chạm vào đóa hoa vào vầng mây giọt sương, động tác nhẹ nhàng, nói: “Làm bạn trai của tôi sẽ có chút cực khổ, cậu nhớ chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Trương Thanh Vận liếc mắt nói: “Không sao, khổ gì mà không chịu được chứ, có yêu cầu gì cậu cứ nói thẳng, tôi sẽ tận lực phục tùng cậu.”

“Lâm Chí Cường, cậu biết không?”

“Lâm Chí Cường, cái tên nổi tiếng là osin của bạn gái đó hả?”

Tào Ngưng nhếch khóe miệng lên nói: “Đúng, cậu chỉ cần bằng được một phần của anh ta thôi, rất đơn giản.”

“...” Sắc mặt Trương Thanh Vận bắt đầu xám ngắt, cái tên Lâm Chí Cường đó là người nổi nhất trường năm ngoái, nổi tiếng cũng bởi vì quá cưng chiều bạn gái. Mỗi nữ sinh đều muốn làm bạn gái anh ta, còn mỗi người bạn trai của mấy cô gái đó thì chỉ hận không thể đâm anh ta một phát chết luôn cho rồi.

Không so sánh sẽ không có tổn thương.

Chỉ cần so sánh một cái số người xa nhau liền tăng lên, bởi vậy mới nói cái tên Lâm Chí Cường đó đúng là yêu tinh hại người.

“Được đó, cũng đơn giản thôi.” Trương Thanh Vận nghĩ, sau đó gật đầu đồng ý, chuyện này có thể đối với người khác tương đối khó nhưng cậu vẫn chịu được: “Có điều, thân là bạn trai tôi cũng phải được hưởng chút quyền lợi chứ.”

“Quyền lợi gì?” Ánh mắt Tào Ngưng dần dần trở nên u ám.

“Quyền lợi về mặt này.” Trương Thanh Vận giơ tay nâng mặt Tào Ngưng lên, ở ngay trước mặt toàn trường bắt đầu hôn.

Tào Ngưng bắt đầu giãy dụa, Trương Thanh Vận liền ôm chặt eo đối phương tiến hành cưỡng hôn.

Bốn phía bắt đầu gào thét nhưng cũng không thể ảnh hưởng tới bọn họ, trong thế giới của bọn họ bây giờ chỉ còn có mỗi đối phương... Chính là hận không thể lập tức bóp chết tên này cho rồi!

Kỳ thực cũng không phải nghiêm trọng như vậy, nếu thật sự muốn bóp chết đối phương sẽ không cùng người đó hôn môi.

Nếu thật sự chán ghét một người, đừng nói làm như vậy, ngay cả liếc mắt còn lười không muốn liếc.

Nếu thật sự chán ghét, vừa bắt đầu sẽ không có bắt đầu.

Chỉ là hai tên trai thẳng này không thể có giác ngộ mạnh như vậy, hai người đều cảm thấy tình huống này là bất đắc dĩ, bản thân chỉ là bị ép buộc mà thôi.

Sau khi bị hôn cuồng nhiệt xong, hai cánh môi Tào Ngưng đỏ bừng, ánh mắt mê man tròng lên. Lúc này Trương Thanh Vận còn đang ôm lấy cậu, hơi thở trên người bao trùm xung quanh, làm cho cậu càng thêm chóng mặt, không còn sức đâu mà chiến đấu nữa.

Cúi đầu nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tào Ngưng, Trương Thanh Vận bày ra nụ cười thắng lợi.

Tào Ngưng ở phương diện này sức chiến đấu không thể so với Trương Thanh Vận.

Nhớ lại buổi tối hôm đó, lần thứ ba Tào Ngưng đã không đứng lên nổi, lại so sánh một chút.

Mục đích của Trương Thanh Vận chính là muốn tấn công vào bóng ma trong lòng đối phương, buổi tối ngày hôm đó Trương Thanh Vận mới bày ra thái độ vô cùng liều mạng. Chính là hiệu quả không như dự đoán, Tào Ngưng vẫn điếc không sợ súng mà tiếp tục dây dưa.

Trương Thanh Vận giơ tay lên nắm lấy cằm Tào Ngưng, quan sát cẩn thận sức chiến đấu của đối phương, thuận tiện uy hiếp nói: “Cực cương, vậy phải nhờ cậu chỉ giáo nhiều hơn rồi.”

“...” Tào Ngưng mím môi, nuốt một ngụm nước bọt mà không khác gì uống nước đắng: “Đừng khách sáo.”

Bộ dạng cố chịu đựng này trong mắt Trương Thanh Vận lại có mấy phần đáng yêu, không nỡ buông Tào Ngưng ra, nói: “Để tôi đưa cậu về phòng.”

“Không cần.” Tào Ngưng liếc nhìn mấy cây nến trên sân, nói: “Đống rác cậu bày ra nhớ mà dọn dẹp cho sạch, tôi về trước.”

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, cậu cầm hoa bỏ lại bạn trai mới nhậm chức xoay người rời đi.

“Aizzz...” Trương Thanh Vận vỗ trán rồi bắt đầu vén tay áo thu dọn. Mà nhân vật bạn trai bắt đầu từ ngày mai là phải đóng rồi...Không đúng, cậu ảo não cào mặt: “Chết! Mình lại quên hỏi thời hạn là bao lâu rồi.”

Phải làm bạn trai Tào Ngưng bao lâu? Cả đời sao?

9. Chương 9: Đừng Sợ

“Ngưng? Tại sao?” Vũ Hoàng Văn không hiểu, rõ ràng là anh em chơi chung với mình từ nhỏ tới lớn chỉ trong một đêm đã biến thành con rồi? Còn chấp nhận lời tỏ tình của người khác, trở thành nửa kia của người ta!

“Cái gì mà tại sao?” Mấy người bạn họ đi phía trước, những người xung quanh cũng không dám giành đường, tự động tản ra để bọn họ rời đi.

Tào Ngưng dẫn đầu, trên tay cầm một bó hoa hồng xanh lam, trông vô cùng bắt mắt.

Vũ Hoàng Văn tiến lên hai bước, tức giận nhìn cậu nói: “Tại sao lại nhận lời tỏ tình của thằng đó? Đừng nói với tao mày là gay.”

“Tất nhiên là không.” Tào Ngưng nói.

“Vậy thì được rồi, tao còn tưởng mày giống như ông chú đó của mày chứ.” Tạ Tư Vũ nghe xong mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Tao làm sao mà giống ông được?” Tào Ngưng cà lơ phát phơ nói: “Ông là cái gì mà biết không? Ông là chìa khóa vạn năng, nắm bắt thời cơ, nếu có cơ hội tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.”

Tạ Tư Vũ im lặng không nói, xác định, Tào Liễm Chi là người có đời sống cá nhân vô cùng hỗn loạn, loại người nào cũng có thể kéo lên giường mà xxoo.

“Vậy còn mày, sao lại chấp nhận, đùa giỡn thôi sao?”

“Đúng vậy.”

Tạ Tư Vũ liền cười lạnh: “Đùa giỡn tới mức cả trường đều biết, còn hôn môi? Mày tốt nhất là biết điều một chút, tao không muốn phải nhờ tới ba mày ra mặt đâu.”

Tuy rằng Tào Ngưng sinh trước Tạ Tư Vũ, nghiêm túc mà nói cậu là anh họ, nhưng rõ ràng Tạ Tư Vũ nhìn giống anh cậu hơn.

Tào Ngưng từ nhỏ tính cách đã vô cùng ương bướng, nếu không phải có Tạ Tư Vũ bên cạnh thì không biết

đã gây ra bao nhiêu họa.

Hồi học cao trung thì thích đánh nhau, giờ thì hay rồi lên đại học người ta không thích đánh nhau nữa, hèn hò hẩn với con trai luôn.

“Mày thích đánh nhau, cái này cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Chuyện của chú tao mày cho rằng ba tao không biết sao?” Tào Ngưng nhú mày nói, một bộ dạng không phục.

“Em trai làm sao giống với con trai mình đây? Ba mày mặc kệ chú mày không có nghĩa là mặc kệ mày đâu.” Tạ Tư Vũ có chút khó chịu nói: “Nói chung hôm nay mày giận hơi quá rồi đó, giáo viên phụ đạo mà tới gặp mày thì mày chờ bị ăn chửi đi.”

“Chuyện đó người ngoài quản được sao? Tao muốn ở cùng với ai thì ở cùng người đó, đều trưởng thành cả rồi, chút tự do đó cũng không có thì còn tính là người trưởng thành nữa không?” Tào Ngưng nói, bắt đầu bước đi nhanh hơn, không muốn tiếp tục nói chuyện này với Tạ Tư Vũ nữa.

“Tào Ngưng, thái độ này của mày là sao đây? Mày cũng biết mày là người trưởng thành thì từ đầu đừng có làm mấy chuyện ấu trĩ chứ?” Tạ Tư Vũ ở phía sau nói.

“Bỏ đi A Vũ, kệ nó đi.” Vũ Hoàng Văn thấy vậy lôi Tạ Tư Vũ lại ngăn không cho nói nữa.

“Hoàng Văn, thằng này hết thuốc chữa rồi, chừng nào nó chưa chịu chịu thiệt thòi thì nó sẽ không biết bản thân nên làm gì đâu.” Tạ Tư Vũ thờ hồng học nói: “Từ nhỏ tới lớn đều như vậy, toàn là tao ở sau lưng nó xử lý hậu quả do nó gây ra.”

“Biết sao được, tính nó đã vậy rồi.” Vũ Hoàng Văn vỗ vỗ vai Tạ Tư Vũ.

Lại nói, ban đầu Vũ Hoàng Văn là bạn của Tạ Tư Vũ, sau này mới quen biết Tào Ngưng.

Bởi vì Tào Ngưng khi còn bé vô cùng nghịch ngợm, không ai quản nổi. Người trong nhà sợ cậu chịu thiệt nên mới để Tạ Tư Vũ dẫn cậu đi chơi chung.

Tạ Tư Vũ từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, tính cách lại trầm ổn, nói thật cậu không hề thích tác phong của Tào Ngưng chút nào.

Tên này quá không biết nặng nhẹ, còn kiêu căng ngạo mạn, không thể chấp nhận được phản đối hay lời phê bình nào từ người khác.

Bởi vì tính cách cậu quá quật cường, cũng quá hiếu thắng, nên quan hệ của cậu đối với họ hàng đều có chút vụn vặt.

Là con trai độc nhất của con trưởng Tào gia, khỏi nói cũng biết hai vợ chồng cưng đứa con này như thế nào, ông bà cậu cũng xót cháu nội mình như thế, tên này từ trong bụng mẹ đi ra đã bị cưng chiều tới hư rồi, căn bản là không thể sửa nổi.

Nếu như xảy ra mâu thuẫn với người trong nhà Tào Ngưng thì là ở bên ngoài chịu khổ còn hơn là về nhà nhận lỗi, người như vậy có thể không đáng ghét sao?

Cái tính tình gì không biết...

Lại nói về Trương Thanh Vận, bởi vì nền trên sân quá nhiều, cậu không thể không tìm người tới giúp thu dọn. Trước sau bỏ ra nửa tiếng, cậu đem mấy ngọn nến tặng hết cho những em gái có nhu cầu hoặc mấy bạn học nam.

Lúc trở về phòng ngủ cũng đã mười giờ rồi.

Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, quyết định không lên lầu bốn làm phiền Tào Ngưng làm gì.

Mà trong phòng Tào Ngưng đã sớm sôi sục lên rồi. Bọn họ đều là người của học viện Luật, chứng kiến hết toàn bộ quá trình lúc này, cái tinh thần bất quá đã sớm không chịu nổi.

Đặc biệt là Tào Ngưng còn cầm một bó hoa hồng màu xanh lam, đứng đó vậy một cái, cả phòng đã râm rộ hẳn lên.

Hồ Tiểu Bắc nơm nớp lo sợ dùng tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy cánh hồng, nhìn tới miệng muốn chảy nước miếng: “Đây là hoa của nam thần tôi tặng đó, cậu ấy vậy mà lại tỏ tình với cậu...thật là...Đời này tôi có nằm mơ cũng không thấy được loại đãi ngộ này.”

Tào Ngưng cũng không bị mấy lời của Tạ Tư Vũ làm cho tâm trạng bị ảnh hưởng, cậu ngồi xuống, muốn cười mà cố nén lại nói: “Đẹp không?”

“Đẹp!” Hồ Tiểu Bắc vội vàng gật đầu, có thể không đẹp sao.

Chu Quốc Đồng nói: “Ngưng thiếu, hai người tiến triển cũng nhanh thật, mới có mấy ngày mà đã ồn ào như thế này rồi, ngày mai khẳng định bị gọi lên nói chuyện.”

Người còn lại trong phòng là Đào Diệp lên tiếng: “Không cần tới ngày mai, bây giờ cũng đủ nhộn nhịp rồi, tụi bây lên mạng mà coi.”

Có người đã up clip quay lại cảnh Trương Thanh Vận tỏ tình lên mạng, topic có không ít người vào xem.

Tào Ngưng đứng đưng như không liếc mắt nhìn qua một cái, cũng không để tâm mấy. Có điều lúc này cậu nhớ tới Tạ Tư Vũ, ngày mai cái tên đó chắc sẽ nổi điên lên cho mà coi.

Điều này làm cho Tào Ngưng có chút buồn bực, cậu không phải là người không biết điều, cũng biết Tạ Tư Vũ chỉ là muốn tốt cho mình, nếu không phải cũng không cần nói nhảm nhiều như vậy.

“A Vũ.” Cậu gọi điện thoại cho Tạ Tư Vũ, nói: “Việc này mày đừng xen vào, mọi việc cứ để tao lo, tao với cậu ấy không như mày nghĩ đâu.”

Muốn nói tới ưu điểm của Tào Ngưng thì đó chính là cậu sẽ không nói dối với những người thân nhất của mình.

Câu này vừa nói ra Tạ Tư Vũ liền tin tưởng: “Tốt nhất là không phải, tao không muốn mày giống như chú mày, trở thành loại người như vậy.”

Tào Ngưng liền nói: “Tại sao, mày kì thị gay?”

“Đúng vậy, đa phần toàn là lạm giao, bị bệnh, là loại người rẻ tiền, bao gồm cả chú của mày, tao nói lời này cũng không sợ ổng biết, tao chán ghét loại người như vậy.” Tạ Tư Vũ nói: “Mày nữa, nói mày tới nhà tao ở mày không chịu, lại tới nhà ổng ở. Tao lo cho mày lắm mày có hiểu không, mày như vậy mà lại không hề bài xích mấy chuyện đó của ổng, sớm muộn gì mày cũng giống như ổng thôi.”

Không coi trình tiết là chuyện gì to tát, coi thân thể của mình như công cụ hưởng lạc, còn không hề có cái gì gọi là tự trọng.

“...” Nghe từng lời Tạ Tư Vũ mắng người, Tào Ngưng bực bội cúp điện thoại.

Mặc dù biết Tạ Tư Vũ không phải nói mình, thế nhưng Tào Ngưng vẫn rất khó chịu, cậu ta có tư cách gì mà chửi mắng người khác như vậy.

Tạ Tư Vũ gọi điện thoại lại, Tào Ngưng hết lần này tới lần khác tắt máy.

Một lát sau Vũ Hoảng Văn gọi tới, Tào Ngưng nghe máy.

“Thằng hèn, dám cúp điện thoại của tao, bị tao nói trúng rồi sao? Mày mau nói, làm chuyện gì sai trái rồi?”

Đùng một cái, Tào Ngưng cúp máy bực bội ném điện thoại lên giường.

“Mày mới hèn, họ Tạ nhà mày mới là thằng hèn.”

Cậu với Tạ Tư Vũ chính là như vậy, vừa thương vừa đánh là chuyện bình thường ở huyện, nói chuyện trước giờ đều không hề biết khách khí với ai.

...

“Trương đại soái ca nổi tiếng toàn quốc của chúng ta trở về rồi? Ôm mỹ nhân trở về cảm thấy thế nào? Thoải mái không?”

Trương Thanh Vận vừa về tới đã bị mấy tên cùng phòng thay nhau trêu chọc, nhìn bọn họ từng người đều là bộ dáng muốn hóng chuyện, Trương Thanh Vận chỉ có thể cười khổ nói: “Nhân gian bất sách.”

**Nhân gian bất sách (): Ý chỉ cuộc sống đã khó khăn như vậy rồi, chuyện nào có thể bỏ qua được thì cứ bỏ qua đi.*

“Sao vậy? Chẳng lẽ kết quả không được như mong muốn?” Tịch Đông Thụ là đại tài tử, đặc biệt thích sử dụng văn chương, Trương Thanh Vận rõ ràng lúc đeo kính vô cùng đẹp trai mà.

“Đúng vậy, còn kém xa.” Trương Thanh Vận kéo lê thân thể mệt mỏi đi tắm rửa rồi lên giường.

“Ngủ sớm vậy, không xem chút tin tức hôm nay mà tạo ra à?” Tịch Đông Thụ ở phía giường đối diện cười híp mắt nói, lúc mới bắt đầu bọn họ rất ủng hộ Trương Thanh Vận, thế nhưng càng về sau càng cảm thấy hình như giỡn quá lố rồi, cảm thấy càng không ra làm sao.

“Không xem, tao sợ đau mắt.” Trương Thanh Vận ôm chăn nằm nghiêng qua một bên, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

“Ha ha, A Thụ, mày đừng trêu chọc nó nữa, để nó ngủ đi.” Tiết Đào đang ngồi chơi game quay đầu lại nói.

Thế nhưng đêm nay Trương Thanh Vận không ngủ ngon nổi, bởi vì nửa đêm mười hai giờ cậu nhận được điện thoại của em trai Trương Thanh Đình.

Em trai ở trong điện thoại sợ sệt nói với cậu: “Anh, bạn gái của em có thai rồi.”

“...” Một câu này trong nháy mắt làm Trương Thanh Vận sợ hãi tới tột độ, đặc biệt tỉnh táo: “Là của em?”

“Anh, cô ấy là bạn gái của em, tất nhiên là của em rồi!” Trương Thanh Đình thấp giọng nói, anh trai của cậu thật đúng là không thể hiểu nổi.

“Cái thằng súc sinh này, là của em anh mới muốn mắng, em đang làm vậy đó em có biết không?” Trương Thanh Vận bắt đầu mắng em trai xối xả, mắng được một hồi mới nói tới chuyện chính: “Vậy em tính sao?”

Muốn giữ hay không?”

Hai đứa nhỏ, còn chưa tới mười tám tuổi, vào lúc này bắt chúng nó làm cha mẹ đúng là một loại thử thách.

“Tụi em không định giữ lại.” Trương Thanh Đình nhỏ giọng nói.

“Vậy thì phải phá thai thôi, tìm thời gian mà dẫn người ta đi, có tiền không?” Trương Thanh Vận hỏi, bắt đầu cân nhắc nên cho em trai bao nhiêu tiền, sau đó căn dặn nó mấy thứ cần chú ý.

Như là phá thai xong phải bồi dưỡng cho con gái nhà người ta thế nào.

“Không có đủ tiền...” Bằng không Trương Thanh Đình cũng không gọi tới số điện thoại này.

“Trương Thanh Đình, phá thai thì dễ đó, tiền cũng có, chỉ là anh nói cho em biết, có một số việc không dễ dàng, anh thật sự rất thất vọng.” Trương Thanh Vận nói xong liền cúp máy, chuyển cho em trai năm ngàn tệ.

Làm xong hết những việc này, cậu ngồi ở đầu giường thật lâu không ngủ nổi.

Đó dù gì cũng là một sinh mệnh, nếu được sinh ra chính là cháu của mình, là đời sau của Trương gia.

Mấy cái này tạm thời gác qua một bên, có điều hai người bọn họ chính là dễ dàng làm Trương Thanh Vận bị tổn thương.

Mỗi người đều có thứ bản thân cố chấp giữ gìn, của Trương Thanh Vận chính là không dễ dàng phụ lòng những thứ nên quý trọng.

Mấy thứ này có thể là một bữa cơm, một cơn mưa hay một lần tình cờ gặp gỡ...

Thế nhưng quan niệm giữa người với người thật sự quá khác biệt, không người nào có thể hiểu nổi tâm trạng này của cậu. Bao gồm cả em trai mà cậu chăm sóc từ nhỏ, suy nghĩ quá khác nhau.

Bình thường lúc không có gì mấy cảm giác này sẽ không đặc biệt xuất hiện, thế nhưng khi có chuyện sẽ cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Tâm trạng như vậy Trương Thanh Vận không cách nào ngủ tiếp được, cậu cầm điện thoại lên đột nhiên nhìn thấy số điện thoại của Tào Ngưng, nghĩ thế nào lại gửi một tin nhắn qua: “Muộn như vậy rồi, đã ngủ chưa?”

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời: “Biết muộn như vậy còn làm phiền người khác.”

“Ngủ không được.”

“Tổ tình thành công nên đặc biệt hưng phấn?”

“Không có, vừa nãy không có gì, hiện tại vô cùng giận bản thân mình.” Ngón tay Trương Thanh Vận đang gõ chữ dần chậm lại, trong lòng nghĩ, nếu như Tào Ngưng là con gái, bản thân mình sẽ không làm chuyện như vậy đối với cậu ta.

Cho nên nói, cậu cả nhà họ Trương hiểu chuyện như vậy, sẽ không có chuyện làm con gái nhà người ta tới mức phải mang bầu.

“Cái mộng của cậu sao rồi?”

Nhìn thấy tin nhắn này, đầu Tào Ngưng nổ bùm bùm trả lời lại: “Trương Thanh Vận, cậu muốn ăn đòn hử.”

“Không phải, tôi lo cho cậu thật đó.” Trương Thanh Vận vừa gửi tin nhắn vừa cười, trước mắt có thể nhìn thấy bộ dạng trợn trừng mắt của Tào Ngưng.

“Tôi buồn ngủ rồi, cậu ở đó mà nhắm nhí một mình đi.” Khoảng năm phút sau Tào Ngưng mới hồi âm lại.

Trương Thanh Vận trừng mắt nhìn, gửi tin nhắn qua: “Ngủ ngon mộng đẹp.”

Sau đó buông điện thoại xuống, từ từ chớp mắt.

Có rất nhiều chuyện đều là tự mình nghĩ không thông tự mình buồn, sáng sớm tỉnh dậy Trương Thanh Vận liền nghĩ, tuổi mình không còn nhỏ, em trai cũng lớn rồi, đây chính là thời điểm nên buông tay, để nó tự mình trải hết đắng cay ngọt bùi.

“Trương Thanh Đình, từ tháng này trở đi ngoại trừ tiền học phí anh sẽ không cho em tiền tiêu vặt nữa, em muốn dùng tiền thì tự mình đi làm kiếm tiền.” Gửi tin nhắn cho em trai xong, Trương Thanh Vận cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cậu làm vậy không có ý muốn trả thù em trai, chỉ là muốn tốt cho Trương Thanh Đình, mong em trai sau này càng hiểu rõ quý trọng là như thế nào.

“Thanh Vận, đi học thôi.”

“Ừ.” Trương Thanh Vận rửa mặt xong, chải chải tóc mái, đeo kính gọng đen rồi bước ra khỏi phòng.

Cơ bản không ai nhận ra cậu chính là người ngày hôm qua tỏ tình ở học viện Luật, ngay cả giáo viên phụ đạo còn không biết người đó là học trò của mình.

Người bị ảnh hưởng bởi việc này nhất, vẫn là Tào Ngưng.

Mới sáng sớm cậu đã bị giáo viên phụ đạo gọi lên tâm sự.

Mấy cái này Trương Thanh Vận không hề biết, sáng cậu có một tiết học, chiều hai tiết, tan học xong đang trên đường trở về phòng ngủ thì gặp một người đeo kính râm đang đi tới, lúc này cậu mới sực nhớ hình như mình đã quên mất cái gì đó.

“Trương Thanh Vận.” Tào Ngưng đứng ở đằng kia, ngoắc ngoắc tay với cậu, khoe miệng nở nụ cười khiến người ta không rét mà run.

Trương Thanh Vận đi tới, lúc đầu còn cố gắng gượng cười, sau thật sự không cười nổi nữa.

Tào Ngưng ôm lấy cổ của cậu, dùng chân thụi vào bụng cậu mấy quyền.

“A...khục...khục...” Eo bị đánh có chút đau, Trương Thanh Vận ôm bụng rên rỉ, thậm chí còn ngồi xổm xuống, vẻ mặt đau khổ tới vạn vạn.

Tào Ngưng đá đá cậu: “Đừng giả chết nữa, tôi không có nặng tay.” Với cái cường độ này còn không bằng phân nửa bình thường cậu đánh người.

“Tại sao cậu đánh tôi?” Trương Thanh Vận uể oải nói.

“Cậu đùa giỡn tôi, tôi không thể đánh cậu sao?” Tào Ngưng cũng ngồi xổm xuống, bắt đầu chơi đùa với tóc mái của Trương Thanh Vận, nhìn vào mắt cậu nói: “Mấy lời của cậu toàn là gạt người? Hay cậu cho là tôi chỉ nói đùa cho vui?”

“Có ý gì? Tôi cảm thấy hai ta đều không phải dùng miệng gạt người...A...” Trương Thanh Vận còn chưa nói hết cảm đã bị Tào Ngưng nắm lấy xoay qua một bên.

Tào Ngưng nghiêng đầu nói: “Con người tôi thế nào, cậu khẳng định không biết.”

“...” Lúc này nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Tào Ngưng, Trương Thanh Vận mới ý thức được, người bị mình trêu chọc là loại người nào.

“Nói chuyện.”

“Được.” Trương Thanh Vận gỡ tay Tào Ngưng từ trên đầu mình xuống, đặt lên miệng mình nói: “Tôi không có trốn tránh trách nhiệm, hôm qua thật sự là cố gắng lắm để không đi tìm cậu, cậu biết nguyên nhân là gì không?”

Bắt đầu cảm thấy run rẩy.

“Nói.” Tào Ngưng chờ nghe.

“Bởi vì tôi rất sợ, cậu cũng biết, tôi lớn lên đẹp trai như vậy, tính cách lại ầm ập, rất khó khiến người khác không thích tôi.”

Tào Ngưng không nói lời nào, tiếp tục nghe cậu nói nhảm.

“Cậu chấp nhận lời tỏ tình của tôi, đúng thật là chuyện cười.” Trương Thanh Vận xoa xoa bụng nói: “Nếu tôi đối với cậu tốt như đối với người yêu, cậu sẽ thật sự bị sa vào, sẽ không thể kiềm chế được nữa, cậu có tin không?”

Nói xong liếc mắt nhìn qua đối phương một chút, để chứng minh mình không nói đùa, ánh mắt còn bắn ra điện.

Ha ha ha ha ~

“Ôi ôi.” Tào Ngưng làm bộ sùng bái, vỗ vỗ má Trương Thanh Vận: “Tôi không tin.”

Trương Thanh Vận nắm chặt tay Tào Ngưng nói: “Cậu xem, cậu toàn theo bản năng mà chạm tôi, cùng tôi tứ chi tiếp xúc. Ày, lúc nãy đánh tôi cũng giống như vậy. Đây toàn là hành động mà bản thân cậu muốn làm, xuất phát từ dục vọng của nội tâm, đừng có phủ nhận.”

“...” Cậu càng nói càng đến gần, Tào Ngưng không nhúc nhích.

“Mỗi lần tôi tới gần, cậu liền thành thật.” Trương Thanh Vận nói với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, cuối cùng như chuồn chuồn lướt nước mà chạm nhẹ môi Tào Ngưng một cái: “Thế nhưng cậu cũng không cần lo sợ, như vậy cũng không thể chứng tỏ cậu thích con trai, muốn làm thử cái thí nghiệm không?”

Tào Ngưng nhìn cậu, mắt nhướng lên.

“Đừng nhìn tôi, nhìn tên kia đi.” Trương Thanh Vận xoay đầu Tào Ngưng qua, ánh mắt chuyển tới anh chàng đẹp trai đứng bên kia, đó là loại hình trai đẹp ưa vận động, trước mắt lộ ra cánh tay cùng cặp chân

dài sẵn chắc: “Nhìn thấy cơ thể của tên kia, có hứng thú không?”

“Không có.” Tào Ngưng thoát khỏi cánh tay Trương Thanh Vận, thu tầm mắt lại.

“Vậy còn cái này?” Trương Thanh Vận cầm lấy tay Tào Ngưng đặt lên bụng mình, cách lớp áo sơ mi mỏng có thể cảm nhận được cơ bụng bên dưới, nhẹ giọng nói: “Có phải cảm thấy rất thoải mái? Không muốn bỏ tay ra, rất muốn chạm vào tôi?”

Tào Ngưng cho cậu đáp án, dùng sức rút tay về.

Trương Thanh Vận sững sờ, sau đó Tào Ngưng dùng tay vén vạt áo của Trương Thanh Vận lên, trực tiếp chui vào sờ loạn mấy cái, cậu liền nở nụ cười, cười tới không thể kiềm lại được.

Tào Ngưng người này, đúng là trực tiếp tới đáng yêu.

“Đừng như vậy.” Trương Thanh Vận lấy tay Tào Ngưng ra, cười gian nói: “Cậu tới phòng của tôi, lúc nào tôi cũng có thể cho cậu sờ mà.”

Chỉ cần Tào Ngưng dám đến.

“Cậu bị gì vậy?” Tào Ngưng ngắt ngắt gò má Trương Thanh Vận, cười như không cười nói: “Tôi là dao là thớt, cậu là thịt trên thớt, tôi tìm cậu không hợp quy củ, cậu tắm rửa sạch sẽ chờ tôi mới hợp lý.”

Trương Thanh Vận bày ra tư thế: “Tôi ghét cái cảm giác này.”

“Sao? Vậy cũng phải cố mà chịu thôi.” Tào Ngưng cười cười nói, nhích tới gần chạm chạm môi Trương Thanh Vận, lại rời rồi lại chạm thêm lần nữa.

“Nhưng thật sự tôi không muốn bắt nạt cậu, cậu hiểu không?” Giọng nói của Trương Thanh Vận nhỏ tới mức không thể nghe thấy, nói xong nâng cằm Tào Ngưng lên cho cậu một cái hôn.

Nụ hôn nóng bỏng, sức chiến đấu của Tào Ngưng không còn lại chút nào, lại không có được cảm giác thành công.

Đúng vậy, Trương Thanh Vận chưa từng muốn bắt nạt Tào Ngưng.

Nếu thật sự bắt nạt, Tào Ngưng sẽ khóc.

10. Chương 10: Tối Gặp

Tự nhiên không đâu bị trúng hai đấm, bụng Trương Thanh Vận vẫn còn rất đau. Không muốn lại làm Tào Ngưng tức giận thêm, liền ôm vai trao cho Tào Ngưng nụ hôn nồng nhiệt.

Hôn xong liền đưa tiểu công chúa về phòng 403.

“Buổi tối tôi tới tìm cậu.” Trương Thanh Vận nói xong vừa định đi, lại nhớ ra cái gì đó, nói thêm: “Ngưng Ngưng tối muốn ăn gì? Ăn mặn hay ăn chay?”

Tào Ngưng đứng ngay cửa, ôm cánh tay nói: “Sao vậy? Cậu định mang cơm tối cho tôi? Cơm chỗ Lạc Thụy?”

Giờ Trương Thanh Vận mới nhớ Tào Ngưng có nói không phải nhà hàng trên 5 sao sẽ không ăn, nếu giờ mua đồ ăn ở ngoài tên này khẳng định sẽ không chịu ăn.

“Vậy như thế này đi, tôi bảo đảm sẽ không thua đồ ăn chỗ Lạc Thụy, nếu dở hơn thì cho cậu đánh tôi.” Cậu chỉ chỉ mặt mình, không hề đùa giỡn.

“...” Tào Ngưng trơ mắt nhìn Trương Thanh Vận đi tới, năm giây sau mới hoàn hồn, giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã là sáu giờ rồi.

“Ngưng thiếu, đi ăn cơm không?” Đào Diệp buổi chiều về sớm, đang ngồi trong phòng chơi game. Nhìn thấy Tào Ngưng tan học trở về liền rủ cậu đi ăn cơm.

“Tôi không đi đâu, mấy cậu đi đi.” Tào Ngưng ngồi xuống nói, mở máy lên bắt đầu chơi game.

Trương Thanh Vận vừa đi hơn một tiếng, cậu hiện tại hết cách rồi, giờ muốn nấu ăn trước mắt phải đi mua nguyên liệu đã. Ở trong trường có siêu thị, sau khi mua đồ về xong còn phải mượn đồ dùng làm bếp của bạn cùng phòng.

Cũng may là lúc này đa phần mọi người đều đi ăn cơm, trong phòng không có nhiều người.

Nếu không phần cơm tối này của Tào Ngưng chỉ sợ chưa ra được khỏi cửa đã bị chia năm xẻ bảy.

Tay nghề của chính mình, trăm năm mới được ăn một lần, Trương Thanh Vận cũng ném thử một chút rồi đóng hộp cơm bằng sứ lại, đi lên phòng 403.

Bây giờ cũng đã bảy giờ, đa phần mọi người đều đã ăn cơm xong trở về phòng nên khi Trương Thanh Vận tới người mở cửa vẫn là Hồ Tiểu Bắc như thường lệ.

“Chào.” Sau khi chào hỏi lẫn nhau xong Trương Thanh Vận cầm hộp cơm đi thẳng vào phòng.

Tào Ngưng đang ngồi trong phòng xem anime, trên bàn có một bát mì, xem ra vừa mới đổ nước vào còn chưa kịp ăn.

Trương Thanh Vận bước tới, tay chỉ chỉ bát mì nói: “Đây là món mới của Lạc Thụy hả, từ lúc nào lại trở thành rẻ tiền như vậy?”

Tào Ngưng bỏ tai nghe xuống, nhìn Trương Thanh Vận nói: “Cậu bị ngốc hả, nói vậy cũng tin.” Cậu cũng chẳng ngại thừa nhận mình nói đùa, nhìn chăm chăm hộp cơm trong tay Trương Thanh Vận: “Món gì vậy, mở ra cho tôi nhìn cái coi.” Cậu đã sớm đoán bụng thăm.

“Ày, cậu ăn đi.” Trương Thanh Vận để hộp cơm lên bàn, mở nắp ra giúp cậu, để đũa với muỗng vào.

Cái hộp cơm là ngày hôm nay mới đi mua, màu trắng, hoa văn là hình mấy con cáo. Một bộ có ba ngăn tất cả, một ngăn để thức ăn, một ngăn để cơm, ngăn còn lại để canh.

Canh chỉ là canh rau dưa đơn giản, cho thêm một quả trứng vào.

Trứng được nấu tới rất mềm, cắn xuống một cái, bên trong còn chưa chín hẳn, là một cái trứng hồng đào.

Nhìn thấy cậu ăn, Trương Thanh Vận nói một tiếng: “Vậy tôi về đây.”

Tào Ngưng nuốt xuống ngụm canh, ngẩng đầu nhìn cậu.

Cả hai nhìn nhau một lúc, cũng không có nói gì, Trương Thanh Vận xoay người rời đi, có điều trước khi đi cậu để lại một câu: “Cậu cứ ăn từ từ, tôi về phòng tắm rửa, chút tôi lên lấy hộp.”

“...” Tào Ngưng nghe những lời này, quay đầu tiếp tục ăn cơm.

Ba ngăn cơm đầy ụ vậy mà cậu ăn xong còn chưa tới mười phút.

Trong miệng vẫn còn đọng lại mùi vị của trứng, Tào Ngưng thỏa mãn liếm liếm khóe miệng, để mấy ngăn đồ ăn ở bên cạnh, chờ Trương Thanh Vận tới mang về.

Chín giờ tối, cậu mới bắt đầu đi tắm. Tới mười giờ, trong lòng có chút buồn bực, cậu liên tục nhìn về hướng

cửa phòng. Tới mười một giờ sắc mặt Tào Ngưng lúc này đã đen như cái đất nồi.

Mọi người trong phòng đều cảm nhận được, Ngưng thiếu lúc này không khác nào gà mái sắp đẻ trứng, đứng ngồi không yên.

Tới mười một giờ rưỡi, Tào Ngưng xác định, mình lại bị Trương Thanh Vận cho leo cây.

Cậu cầm điện thoại lên, chuẩn bị tinh thần chinh người.

“Cộc cộc cộc.” Ba tiếng gõ cửa vang lên, Chu Tiểu Bắc lúc này đã ngủ rồi, Tào Ngưng đành phải tự mình đi mở cửa.

Cậu chậm rãi mở cửa, đang định mở miệng ra nói chuyện.

Mới Trương Thanh Vận ập tới, vừa hôn cậu vừa dùng tay đẩy cả người cậu vào trong phòng, tay còn lại không quên khóa cửa lại.

Nhìn thấy mọi người trong phòng đều đã ngủ, Trương Thanh Vận với tay tắt đèn, bốn phía nhất thời chìm vào bóng tối chỉ còn mỗi ánh sáng phát ra từ máy tính của Tào Ngưng.

Ánh sáng mờ ảo làm cho không khí xung quanh càng thêm ám muội.

Tào Ngưng bị nhấn ở trên tường, bên cạnh chính là giường của cậu. Trương Thanh Vận đè lên người Tào Ngưng, dùng chân tách hai chân Tào Ngưng ra, bấp đùi ma sát bấp đùi vô cùng ái muội.

“...” Hai người hôn rất nhiệt tình, Trương Thanh Vận cầm lấy tay Tào Ngưng để lên vai mình.

Loại cảm giác tấn công cả trên lẫn dưới này Tào Ngưng đã sớm chịu không nổi, cả người trở nên đặc biệt gợi cảm.

Trong lồng ngực kích động khiến cho hô hấp thả lỏng, cả người tràn đầy sức sống. Bên trong cổ họng cậu có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng chỉ có thể cau mày khó khăn mà chịu đựng, làm cho bản thân càng thêm câu dẫn.

Trương Thanh Vận vừa hôn vừa đụng chạm khiến cả người cậu trở nên vô cùng mất cảm.

Dù chỉ chạm vào cánh tay một cái thôi cũng khiến cậu vô cùng thoải mái, không muốn dừng lại khoảnh khắc thân mật quý giá này.

“Cậu từ từ, đừng có run chân...” Hô hấp Trương Thanh Vận dần trở nên nặng nề, cởi quần áo Tào Ngưng ra.

Trên đùi mát lạnh, quần từ từ trượt xuống dưới chân... Tay Tào Ngưng gắt gao nắm lấy cạnh giường, tay còn lại nắm chặt tóc Trương Thanh Vận.

Vì không muốn những người trong phòng nghe thấy tiếng động sẽ biết bọn họ đang làm gì, Tào Ngưng cố gắng cắn chặt răng, từ đầu đến cuối không kêu lên một tiếng.

...

Cuối cùng Tào Ngưng vẫn là run chân, quần còn chưa kịp kéo lên đã ngồi xuống đất không ngừng thở dốc.

Trương Thanh Vận cũng ngồi xuống theo, lấy khăn ra lau miệng. Vừa nãy bởi vì không có kinh nghiệm cứ thế để Tào Ngưng bắn hết ra trên mặt cậu...

“...” Đầu ngón chân Tào Ngưng như mất hết cảm giác, nhìn thấy hình ảnh này liền có cảm giác.

Thứ gì gọi cảm cũng không gọi cảm bằng người trước mắt này.

Ngồi dưới đất cả người ngửa ra phía sau, cái cổ kéo ra để lộ yết hầu nam tính, trên mặt còn dính lại vài dấu vết ái muội ban nãy.

Tào Ngưng mặc quần lên, đi tới ngã người đè lên Trương Thanh Vận, cúi đầu bắt đầu gặm cắn cổ cậu.

“...” Trương Thanh Vận yên lặng cởi nút ra, từ ngực thẳng tới bụng, còn có dây lưng...hướng về phía dưới.

Hai người dần vật hồi lâu, cuối cùng ngồi dưới đất hút thuốc, dư vị?

Trương Thanh Vận miệng ngậm thuốc lá, lưỡi biếng cài nút lại, kéo quần lên, giọng nói khàn khàn pha lẫn chút biếng nhác: “Tôi đi đây.”

Nhìn cậu đứng lên, Tào Ngưng nhấc mí mắt, cả người chán nản cố gắng nặn ra được một chữ: “Ừm.”

Sau khi Trương Thanh Vận rời khỏi, Tào Ngưng liếc mắt nhìn hộp cơm trên bàn, lưỡi biếng không nhúc nhích, cũng không thèm nhắn tin gọi Trương Thanh Vận tới lấy đồ về.

Lúc bò lên được tới giường Tào Ngưng cảm giác cả người không còn chút sức lực nào, nằm xuống một cái liền không muốn nhúc nhích, phẳng phất như đang nằm trên mây, cứ thế ngủ một mạch tới hừng đông.

Từ khi biết Tào Ngưng chỉ đơn giản là rảnh rỗi quá đi nói hưu nói vượn Trương Thanh Vận cũng không chủ động nấu đồ ăn mang tới nữa. Sáng sớm đi ăn điểm tâm sẵn tiện mua một phần mang tới cho Tào Ngưng.

Người kia ăn rất tự nhiên, cũng không hề tỏ ý ghét bỏ đây chỉ là cái bánh bao giá năm hào.

“Loại năm hào ăn không ngon, lần tới mua loại một đồng đi.” Tào Ngưng nhét cái túi bánh vào người Trương Thanh Vận, đi học.

“Cái tên này thật là...” Trương Thanh Vận cúi đầu nhìn túi bánh trong tay, vo tròn lại một phát vứt vào thùng rác.

Tối giờ cơm trưa cậu lại mua một phần cơm mang tới.

Lúc này anh em phòng 403 mới biết, trong phòng này còn là nơi thường trú của một tên bạn trai 24 chữ hiếu, có chút thú vị.

“Mùi vị sao lại khác xa như vậy?” Tào Ngưng ăn cơm Trương Thanh Vận mang tới, ngẩng đầu nói.

“Hả? Có gì khác đâu? Cũng là mùi vị trong căng tin thôi mà?” Cơm hôm nay đem tới cũng là dùng hộp cơm ngày hôm qua đựng, chẳng trách Tào Ngưng hiểu lầm, cho rằng đồ ăn hôm nay với hôm qua là cùng một người làm.

“Tôi muốn ăn mấy món giống ngày hôm qua ấy.” Tào Ngưng mở miệng yêu cầu.

Tối hôm qua là cơm tối, mặc dù chỉ là món ăn gia đình bình thường thôi thế nhưng mùi vị rất được, ăn một lần liền nhớ kĩ. Hôm nay ăn đồ ăn căng tin nấu Tào Ngưng lại thấy không quen.

“...” Trương Thanh Vận bắt đầu hối hận rồi, đáng lẽ không nên làm đồ ăn cho Tào Ngưng ăn làm gì, để giờ cái tên này không thèm ăn đồ ăn của căng tin nữa.

“Bộp!” Tào Ngưng vỗ tay cái bộp chỉ vào mặt Trương Thanh Vận, chống đầu nói: “Đừng nói là đồ ăn cậu làm nhé?”

“Làm sao có thể? Cậu nhìn tôi giống sao?” Trương Thanh Vận thấy cậu không tin, xòe tay ra cho cậu coi: “Ngón tay tôi thế này cậu nghĩ tôi nấu cơm kiểu gì?”

Cậu tựa người lên bàn Tào Ngưng, Tào Ngưng ngồi kế bên, nắm tay qua sờ sờ, “Đúng là không giống.”

Trương Thanh Vận một mặt mỉm cười, đan mấy ngón tay mình vào tay Tào Ngưng, hỏi: “Coi như tôi biết làm cơm đi, nhưng mà cậu cam lòng nhìn tôi dùng bàn tay này đi làm cá, chặt thịt sao? Cậu hy vọng bàn

tay này dùng để làm cơm hay là dùng để...Hả?”

Ngón tay cào cào trong lòng bàn tay Tào Ngưng.

Lòng bàn tay vốn là nơi vô cùng mẫn cảm, có thể thông qua cánh tay để truyền tới bụng dưới.

Tào Ngưng rút tay mình ra khỏi bàn tay Trương Thanh Vận, lùi về phía sau một chút, vừa ăn cơm vừa nói: “Trương Thanh Vận, cậu bớt câu dẫn tôi đi, khi nào tôi muốn nói thì nói, không muốn thì thôi...Giữ sức cậu lại làm việc khác đi.”

“...” “Cậu coi tôi là cái gì?” Gậy mát xa chắc?

Trương Thanh Vận vừa giận vừa buồn cười, cái tên này đúng thật là hết nói nổi: “Cậu cứ từ từ ăn, tôi ra ngoài đi dạo chút đây.”

Đứng thẳng người lên rời đi, rầm một cái đóng cửa lại.

Nhìn cửa từ từ đóng lại, Tào Ngưng trong nháy mắt choáng váng, cậu ta cứ thế mà đi thật à?

“...” Người gì đầu nhỏ mọn thế, mình đã nói gì đâu?

11. Chương 11: Hiểu Lầm

Sau khi ra khỏi cửa phòng 403 Trương Thanh Vận đi xuống lầu 3, trở về phòng ngủ lấy đồ, bàn giao với anh em trong phòng một tiếng: “Đào nhi, tao ra ngoài đây, buổi tối có thể sẽ không về.”

Tiết Đào vung tay: “Đi đi, chơi vui về.” Cậu ta cho rằng Trương Thanh Vận ra ngoài đi chơi với Tào Ngưng.

Trong lòng không khỏi tò mò, hai người này rốt cuộc có phải là thật hay không?

Bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Trương Thanh Vận khi hôn Tào Ngưng, vấn đề này nếu là người của phòng 403 khẳng định sẽ không hỏi.

“Ừm, đi đây.”

Phương tiện đi lại của Trương Thanh Vận ở ngoài trường là chiếc xe đạp đã có chút cũ, bình thường cậu sẽ

để ở chỗ giữ xe kế bên trường để mỗi khi ra ngoài còn có cái mà đi lại.

Chỗ cậu sắp đi tới là trường cao trung của em trai Trương Thanh Đình, cách chỗ này cũng không xa, đi xe buýt cũng chỉ mất hai mươi phút.

Tuy nói Trương Thanh Vận là người Bắc Kinh nhưng kì thực chỗ cậu ở là một nơi khá hẻo lánh, chỉ cần đi thêm chút nữa thôi sẽ không còn là Bắc Kinh nữa.

Hồi nhỏ cậu học ở trường gần nhà, lên cao trung cũng vậy, chỉ cách nhà có hai con đường.

Tới khi Trương Thanh Đình lên cao trung thì Trương Thanh Vận đã vào đại học, cậu lại không yên tâm để em trai học ở gần nhà, bởi vì ba cậu thường không quản mấy chuyện học hành này, con cái mình học lớp mình có khi ông ấy còn không nhớ, không thể hy vọng vào ông được.

Lấy lí do giữ em trai bên cạnh để tiện quản lý Trương Thanh Vận cứ thế cho em trai học ở gần trường đại học của mình. Thế nhưng không nghĩ tới, phòng bị thế nào lại xảy ra chuyện như thế này.

“Em đang ở đâu? Có trống tiết không?” Trương Thanh Vận nhìn đồng hồ, lúc này là một giờ trưa, trường cao trung còn chưa có vào học, mới gọi điện thoại cho Trương Thanh Đình.

“Anh, anh đang ở đâu?” Tên nhóc kia trong điện thoại, giọng nói có chút khẩn trương.

“Cổng trường, tôi hỏi em một chút, mọi chuyện xử lý tới đâu rồi?” Trương Thanh Vận nhắc tới chuyện này liền cảm thấy khó chịu.

“Vẫn chưa.” Trương Thanh Đình nhỏ giọng nói: “Tụi em vốn định đi hôm qua rồi, nhưng mà bệnh viện chính quy cần phải hẹn trước, mà tụi em lại chưa có lấy số.”

“Vậy hẹn ngày nào rồi?”

“Ngày hôm nay, có điều...”

Tiểu tử thú vị ở đầu bên kia ấp úng một hồi, nói hơn nửa ngày kết quả là hôm nay không đi được do phải đại diện lớp tham gia hoạt động gì đó.

“Bạn gái em thì thế nào đây? Thử hỏi trên đời này có người bạn trai nào như em không?” Trương Thanh Vận mắng em trai một trận rồi hỏi tên bệnh viện và số điện thoại bác sĩ hẹn khám hôm nay.

Trương Thanh Đình lập tức gửi tin nhắn tới, nghe thấy anh mình nói sẽ giúp lo chuyện này, là một đứa em được nuông chiều từ nhỏ, cậu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Từ nhỏ vị trí Trương Thanh Vận trong lòng em trai đại khái là có thể so sánh với thánh Allah đi.

Đây là lần đầu tiên Trương Thanh Vận gặp mặt bạn gái của em mình, là một thiếu nữ rất dịu dàng, bên dưới mái tóc dài là khuôn mặt trái xoan, vóc người thon thả, rất dễ khiến người khác yêu thích.

Tên là Hoàng Thừa, là một cái tên rất đặc biệt.

Lúc cô đi tới bệnh viện còn mặc nguyên bộ đồ đồng phục của trường cao trung.

Trương Thanh Vận hàn huyên với cô nhóc mấy câu, uyển chuyển nhắc nhở: “Em có muốn về ký túc xá thay đồ không?”

“Em cũng muốn thay chỉ sợ là không kịp.” Hoàng Thừa nhỏ giọng nói: “Hẹn bác sĩ lúc hai giờ, cũng sắp tới giờ rồi.”

Nghe cô nói như vậy Trương Thanh Vận cũng không miễn cưỡng nữa.

Bây giờ đang là tháng tư, cậu cởi chiếc áo khoác da bò màu lam nhạt đang mặc trên người ra khoác lên người cô nhóc.

“Em đưa áo khoác đồng phục đây cho anh, anh cầm giúp em.” Con người cậu đối với con gái trước nay đều rất dịu dàng, chăm sóc vô cùng chu đáo.

“Cảm ơn anh.” Hoàng Thừa lúc trước đã được Trương Thanh Đình cho xem ảnh anh mình, hai anh em họ khá giống nhau, đều rất đẹp trai, tính cách cũng tốt, cô có ấn tượng rất tốt.

Hơn nữa Trương Thanh Đình luôn nói anh hai là người rất tốt, rất đáng tin. Ấn tượng ban đầu vô cùng quan trọng, cô nhóc cảm thấy người này rất đáng tin cậy.

“Cái thằng Thanh Đình này đúng là không ra gì, lần tới để anh gặp nó anh giúp em đánh nó một trận.” Mở cửa xe để cô nhóc vào trước, sau đó Trương Thanh Vận mới ngồi vào xe nói.

Cô nhóc cười một cái, cũng không thích nói nhiều, là một người thẹn thùng.

Dọc đường đi Trương Thanh Vận nói liên hồi chọc cho cô nhóc cười không ngừng được, tới cả tài xế cũng không nhịn được tán gẫu với cậu mấy câu.

Lúc tới bệnh viện cảm giác của mọi người cũng không quá sốt sắng, thôi thì cứ như vậy đi, dù sao cũng không tránh khỏi, dừng cảm đối mặt vẫn hơn.

Nhìn theo bóng dáng Hoàng Thừa bước vào phòng phẫu thuật, Trương Thanh Vận đứng ngoài cửa chờ, không rời nửa bước.

Trương Thanh Đình cũng coi như có lương tâm, thỉnh thoảng gửi tin nhắn tới hỏi thăm tình hình.

“Lần sau còn xảy ra chuyện thế này nữa, anh sẽ đánh gãy chân em, em tốt nhất là nên cẩn thận đi.” Trương Thanh Vận trả lời một câu duy nhất.

Tiếp xúc với cô nhóc xong liền cảm thấy em trai mình căn bản không phải là người, là cầm thú mới phải...

Phẫu thuật phá thai là một quá trình rất lâu.

Lúc Trương Thanh Vận đang chờ ở ngoài, có người vẫn chú ý tới cậu, đứng quan sát một chút mới đi tới.

Người này chính là Tạ Tư Vũ, cậu ta tới bệnh viện chào hỏi trưởng bối, trong lúc vô tình lại nhìn thấy Trương Thanh Vận đi chung với một cô gái...

Nhìn kỹ một chút mới phát hiện hai người kia đi tới làm phẫu thuật phá thai, tâm trạng không biết phải diễn tả thế nào.

“Xin chào, người bạn học này, hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi thì phải?” Tạ Tư Vũ đi tới đứng trước mặt Trương Thanh Vận, từ trên cao nhìn xuống người mà Tào Ngưng phê bình là cái đồ thích phô trương.

Đúng là có vẻ ngoài xuất chúng.

“Xin chào, cậu biết tôi sao?” Trương Thanh Vận không nhớ Tạ Tư Vũ, nghe cậu ta nói là bạn học mới nói: “Chúng ta có học chung hả?”

“Ừm, tôi là sinh viên đại học Z, năm hai.”

Vừa nghe Tạ Tư Vũ giới thiệu xong sắc mặt Trương Thanh Vận không tránh khỏi có chút lúng túng, ngày hôm đó có rất nhiều người nhìn thấy cậu.

“Vậy sao, tôi cũng là sinh viên năm hai.” Cậu không nói rõ mình học ngành nào, sợ lại bị dò ra.

“Trường cao trung Ninh Hà?” Tầm mắt Tạ Tư Vũ rơi vào chiếc áo khoác đồng phục trên tay Trương Thanh Vận.

“Cái này...” Trương Thanh Vận rất muốn gạt đầu, thế nhưng luôn cảm thấy chuyện này có chút không tiện

nói, nên cậu không nói gì chỉ mỉm cười cho qua.

“Không làm phiền cậu nữa, tôi có việc, đi trước đây.” Tạ Tư Vũ lịch sự nói một tiếng rồi rời đi.

“Haizz...” Trương Thanh Vận thở phào một cái, cảm giác người này có chút quái, nói chuyện với cậu ta thật quá áp lực.

Tạ Tư Vũ đi được vài bước liền lấy điện thoại ra gọi cho Tào Ngưng.

Tào Ngưng đang ngồi trong lớp, trực tiếp ra hành lang nghe điện thoại: “A Vũ, có chuyện gì vậy?”

Tạ Tư Vũ nói: “Tao cảm thấy mày nên xem cái này.” Cậu ta gửi một tấm hình qua cho Tào Ngưng, bên trong hình là một thanh niên đang ngồi chờ trước phòng phẫu thuật.

“Cậu ấy?” Tào Ngưng không ngờ lại là Trương Thanh Vận, hơn nữa còn là ở bệnh viện, liền hỏi lại: “Xảy ra chuyện gì?”

“Người nằm trong phòng giải phẫu là một cô gái, đang làm phẫu thuật phá thai.” Tạ Tư Vũ trả lời.

“...” Tào Ngưng sau khi nghe xong cảm giác như có một luồng khí lạnh trong nháy mắt ập tới, đồng thời cảm thấy vừa buồn nôn vừa tức giận.

Trầm mặc mấy giây mới mở miệng hỏi: “Ở bệnh viện nào?”

Tạ Tư Vũ trước khi nói tên bệnh viện ra không quên dặn dò trước, “Mày phải hứa với tao, không được làm việc gì kích động, nếu không tao sẽ không nói cho mày biết.”

“Mày yên tâm, tao đối với cậu ta không phải như vậy đâu, chỉ là tao muốn biết rõ thôi.” Tào Ngưng thấp giọng chửi thề một câu, sau khi có được địa chỉ liền vội vã chạy xuống lầu.

Vừa ra khỏi trường chạy tới chặn một chiếc taxi lại, dặn tài xế chạy nhanh tới bệnh viện, vừa đúng mười phút.

Lúc cậu tới nơi ca phẫu thuật cũng đã kết thúc.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Trương Thanh Vận đi tới đỡ Hoàng Thừa: “Vẫn ổn chứ?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô nhóc, Trương Thanh Vận hỏi thăm bác sĩ: “Cô ấy ổn chứ? Có thể đi lại không? Có cần nằm viện không bác sĩ?”

Bác sĩ nói: “Không sao, tranh thủ bây giờ thuốc gây tê vẫn còn tác dụng nhanh chóng đưa cô nhóc về nghỉ ngơi đi, lúc hết thuốc tê rồi sẽ có chút đau. Về nhà nằm trên giường nghỉ ngơi đúng một tuần, trong vòng một tháng không được vận động mạnh, cũng không được tắm bồn, phải chú ý nhiều một chút. Mổ cái này cũng giống như sinh con vậy, phải ở cử, nhớ bồi dưỡng cho cô nhóc nhiều vào.”

“Cái này cháu biết, dinh dưỡng nhất định phải bổ sung.” Cô nhóc này quá gầy, phải ăn nhiều một chút.

“Được rồi, cậu đi lấy thuốc đi, về nhà cố gắng nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Trương Thanh Vận chào bác sĩ xong đỡ Hoàng Thừa đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai người đang đi về phía mình, ánh mắt lạnh như băng, vô cùng đáng sợ.

Hai người này chính là Tào Ngưng và Tạ Tư Vũ.

“Sao cậu lại tới đây?” Trương Thanh Vận mới đầu còn mù mờ hỏi, sau khi nhìn thấy biểu cảm lạnh băng của Tạ Tư Vũ và khuôn mặt phẫn nộ của Tào Ngưng thì ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Đơn giản là Tạ Tư Vũ quen biết Tào Ngưng, cũng biết mình với Tào Ngưng đang quen nhau. Người này bởi vì nghĩ tới anh em mình mới đưa người tới đây.

“Trương Thanh Vận, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Mặt Tào Ngưng cũng không có biểu cảm gì giống như đang tức giận, ngược lại giọng nói vô cùng bình tĩnh, giống như bình thường gặp nhau tán gẫu mấy câu.

Phẫn nộ chính là tự Trương Thanh Vận suy tưởng ra, cậu đoán trong lòng Tào Ngưng chắc chắn đang rất tức giận.

“Giờ tôi có việc phải đi trước, lúc trở về sẽ nói rõ với cậu, tôi đưa cô nhóc về nhà đã.” Trương Thanh Vận mở miệng muốn giải thích, thế nhưng ngay trước mặt cô nhóc, ba người đứng tán gẫu như thế này thì không hay chút nào.

Cậu nhìn cô nhóc đứng bên cạnh mặt trắng bệch liền không đành lòng: “Đi, anh đưa em về.”

Từ góc độ của Tào Ngưng và Tạ Tư Vũ, Trương Thanh Vận muốn bao nhiêu ôn nhu thì có bấy nhiêu ôn nhu, hướng chỉ trên người nữ sinh kia còn mặc áo khoác của cậu, trên cánh tay cậu lại còn đang cầm áo khoác đồng phục của cô nhóc nữa.

Bóng dáng hai người biến mất ở hành lang bệnh viện rồi mà Tào Ngưng lúc này vẫn còn khoanh tay đứng nhìn.

Tạ Tư Vũ quay sang nhìn cậu.

“Đừng nhìn tao, tao đang vô cùng bình tĩnh.”

Tạ Tư Vũ lúc này mới nói: “Giờ mày tính sao? Còn muốn tiếp tục với nó?” Cậu ta dẫn Tào Ngưng tới đây, nguyên nhân chỉ có một chính là để Tào Ngưng bởi vì vậy mà chán ghét Trương Thanh Vận, cứ như vậy chấm dứt luôn với cậu ta.

“Tất nhiên là không, sau này tao không muốn thấy mặt tên đó nữa, bần mắt.” Tào Ngưng chán ghét nói, lúc cùng Tạ Tư Vũ rời khỏi bệnh viện, toàn thân cậu mang theo một luồng khí lạnh như băng.

12. Chương 12: Giải Thích

Sau khi đưa cô nhóc trở về trường cao trung, Trương Thanh Vận lập tức chạy xe về trường đại học Z. Trên đường đi cậu suy nghĩ, với tính cách của Tào Ngưng, chắc chắn sẽ kìm nén rồi cuối cùng xử mình một lần cho đáng.

Thế nhưng không có, vừa trở về Trương Thanh Vận gọi điện cho Tào Ngưng liền bị đối phương từ chối không nghe điện thoại.

“Hả?” Trương Thanh Vận đoán sai, nhú nhú mày.

Sau đó cũng nghĩ thông, quan hệ giữa mình với Tào Ngưng cũng không phải quan hệ nghiêm túc gì cho cam. Đối phương có coi trọng mình hay không, cái này trong lòng Trương Thanh Vận vô cùng rõ ràng.

Lúc ở bệnh viện Trương Thanh Vận cũng đã nghĩ tới, nếu như việc này khiến Tào Ngưng một đi không trở lại, cũng không phải là không tốt.

Thế nhưng tới khi thật sự bị đối phương hiểu lầm, Trương Thanh Vận lại thấy không thoải mái, dù sao giải thích một chút vẫn hơn, bằng không lại ảnh hưởng đến nhân phẩm của mình.

“Ngưng Ngưng, người đó là bạn gái của em trai tôi, chỉ là em thôi, cậu đừng hiểu lầm.” Con người cậu làm việc trước nay đều vô cùng chu toàn, không chỉ gửi tin nhắn tới còn gửi kèm thêm bức ảnh em trai và bạn gái môi kề môi, vô cùng thân mật.

“Lần đầu của tôi, từ nọ hôn đầu, đêm đầu tiên tới mối tình đầu đều dành cho cậu.”

Gửi tin nhắn xong Trương Thanh Vận đi mua thức ăn làm cơm.

Sau khi đưa tới phòng 403 xong thì gửi tin nhắn báo Tào Ngưng một tiếng.

Không cần vội vàng gấp mặt, cậu muốn đợi cho Tào Ngưng bớt giận đã, cho đối phương một chút thời gian để tiếp nhận mấy lời giải thích, thuận tiện cho Tào Ngưng nếu trải cảm giác áy náy khi hiểu lầm người khác.

Lòng người chính là như vậy, có lẽ ngoài mặt cậu ta mãi mãi cũng không nhận mình sai, thế nhưng chỉ cần trong lòng biết rõ, vậy là được rồi.

Lúc Tào Ngưng nhận được tin nhắn đầu tiên đã hết giận được một nửa, cũng bởi vì bức ảnh kia.

Tới khi nhận được tin nhắn thứ hai thì hầu như đã không còn giận nữa, cho dù cậu biết Trương Thanh Vận cố ý nói vậy để cho cậu vui, nhưng con người mà ai chẳng thích nghe lời hay.

“Đi căng tin ăn cơm.”

Giọng nói vừa vang lên là của Tạ Tư Vũ, hai người bọn họ học chung lớp. Vũ Hoằng Văn không học cùng hệ với hai người, hệ của cậu là thể dục, cậu ta vốn không thích hợp đọc sách, học đại học cũng chỉ là muốn kiếm một cái bằng.

Lúc đó Tào Ngưng đang đọc tin nhắn mới không để ý mà nhận lời, rất nhanh đã sửa lại: “Không đi, tao về phòng đây.”

“Mày sao vậy, giận tới không muốn ăn luôn rồi? Có cần thiết phải vậy hay không, mày với nó chia tay là đẹp đạo.” Tạ Tư Vũ đúng là rất sợ sệt, sợ Tào Ngưng đi trả thù con nhà người ta.

“A Vũ, đó là bạn gái của em trai cậu ấy.” Tào Ngưng để di động vào lại trong túi, đứng dậy chuẩn bị về phòng.

“...” Tạ Tư Vũ đứng tại chỗ không nhúc nhích, lúc thì chống bàn thở dài, lúc thì xoa xoa mi tâm, hóa ra cậu ta làm mặt đen còn bị người qua sông rút thế.

Nếu như Tào Ngưng tiếp tục cùng Trương Thanh Vận dây dưa, hai người bọn họ gặp nhau cũng không tránh khỏi ngượng ngùng.

Có thể thấy đối phương không phải ngu ngốc, có thể đoán được ngọn nguồn của sự việc xảy ra chiều hôm nay.

Có điều Tào Ngưng cũng quá dễ bị dụ rồi, thằng đó nói cái gì thì là cái đó chắc? Chỉ một cú điện thoại, một tin nhắn là đã tin tưởng rồi?

Tạ Tư Vũ tới giờ vẫn không dám tin Tào Ngưng lại ngây thơ như vậy.

“Mày còn nhớ những gì mày đã nói không?” Cậu ta không nhịn được đuổi theo, níu tay Tào Ngưng lại.

“Đó là hiểu lầm.” Tào Ngưng nhìn cậu, chậm rãi lấy tay mình ra, đi về phía trước không thèm quay đầu lại.

“Con đã cố hết sức rồi, xin lỗi chú lớn...” Tạ Tư Vũ buông tay, lần thứ hai thở dài.

Lúc Tào Ngưng về tới phòng, Hồ Tiểu Bắc không biết từ đâu nhảy ra nói: “Ngưng thiếu, nam thần của cậu đưa cơm tới, đang để trên bàn đó, lúc này cậu không có ở đây.”

“Ngưng thiếu, cậu ấy đối với cậu tốt thật đó, gió mặc gió, mưa mặc mưa nha.”

Tào Ngưng liếc nhìn về phía mặt bàn, trên đó không chỉ có một túi giữ ấm mà còn có hộp thức ăn được giữ tươi.

Mở hộp giữ tươi ra, bên trong là một hộp cherry đỏ mọng, vừa đỏ vừa trong suốt, thật khiến người ta không kìm lòng được muốn ăn ngay lập tức.

Tào Ngưng dùng ngón tay bốc lên một trái, bỏ vào miệng.

Sau đó giữ lại cho mình mấy trái, còn lại chia đều cho mọi người trong phòng.

“Ngưng thiếu, mọi người ăn hết rồi, bạn trai cậu lúc này có mua trái cây tới đây.” Hồ Tiểu Bắc mỉm cười nói, chỉ có điều không phải anh đào mà thôi.

Nam thần nói anh đào là để dành cho Ngưng Ngưng nhà cậu ấy.

Ngược lại lúc này vẻ mặt Tào Ngưng lại không dễ chịu cho mấy: “Ồ.” Lấy cherry ra để trước mặt rồi từ từ ăn.

“Cậu ấy có nói lát nữa qua lấy đồ hay gì không?” Nhìn cái hộp không còn lại trên bàn, Tào Ngưng hỏi.

“Không nói, đưa trái cây qua ngồi tán gẫu với tui tui một chút là đi rồi.”

“...”

Trương Thanh Vận cũng không biết là có người đang chờ điện thoại của mình, thậm chí là đang chờ cậu

hiện thân. Bình thường cậu cũng khá bận rộn, chưa kể còn là một thành viên trong hội học sinh của trường, cứ có việc gì là lại bị gọi đi làm nô bộc.

Gần đây mọi người đang tổ chức một hoạt động, chính là vận động bạn bè bên cạnh cùng nhau đi làm tình nguyện.

Thật ra cái này cũng không phải hoạt động chính thức gì, chỉ là do chủ tịch hội học sinh tự mình đứng ra tổ chức.

Đề nghị này của cậu ta đương nhiên cũng có người tán thành, có kẻ phản đối. Bản thân còn lo không xong hơi sức đâu mà đi lo việc nước việc dân.

Trương Thanh Vận đối với việc này đứng ở phe trung lập, tuy không nhiệt tình nhưng cũng không bài xích.

“Thanh Vận, cậu thấy sao?” Người tham gia không nhiều, chủ tịch hội học sinh Đinh Lâm cũng không muốn ép buộc bọn họ, chỉ hỏi ý Trương Thanh Vận.

Đinh Lâm người này tính cách lạnh lùng, lúc nhìn bạn sẽ khiến bạn có cảm giác rất lạnh lẽo, muốn nổi da gà.

Trương Thanh Vận bị cậu ta nhìn như vậy suốt một năm trời, từ không quen tới bình tĩnh luôn rồi.

“Tôi không có ý kiến, cậu tự quyết định đi.”

“Được.” Đinh Lâm gật gù, tập trung thống kê danh sách sinh viên tham gia.

Danh sách tham gia cũng không được mấy người, mỗi người đều có lý do của mình, hoặc là nói cảm thấy hiện tại không phải lúc.

Có người đề nghị dời tới lúc nghỉ hè, Đinh Lâm không nghĩ nhiều lập tức bác bỏ.

“Đây dù sao cũng là dự định của tôi, cũng chỉ là hỏi ý các cậu một chút mà thôi.”

Sau khi nghe Đinh Lâm nói xong, Trương Thanh Vận cảm thấy hình như mình quyết định sai rồi, không biết cái tên Đinh Lâm này sẽ kéo mình đi làm cái gì.

Sau khi tan học, bước ra khỏi văn phòng hội học sinh, vai Trương Thanh Vận bị người ta vỗ một cái.

“Hội trưởng, có chuyện gì vậy?”

Đinh Lâm đi song song Trương Thanh Vận, giọng điệu lạnh lùng trước sau như một nói: “Mặc kệ tôi khỏi xướng cái gì, cậu nhất định sẽ ủng hộ.”

“Ha, tôi lười phản đối cậu thôi.” Trương Thanh Vận thoải mái nói.

“Ừm.” Đinh Lâm nói xong cứ thế xoay người rời đi, thế nên mới nói con người này vô cùng kì quái.

Lúc về tới phòng đã chín giờ rưỡi tối, Trương Thanh Vận tắm rửa sạch sẽ xong đi ra ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Nghĩ một chút, Trương Thanh Vận đứng dậy đi xuống lầu, ghé tiệm tạp hóa nhỏ gần đó mua mấy lon bia.

“Ngưng Ngưng, có muốn đi lên sân thượng uống bia không?” Cậu nhắc cho Tào Ngưng một tin nhắn thoại.

Cũng không biết Tào Ngưng có tới hay không, Trương Thanh Vận đi lên đó trước, khui một lon bia ra uống.

Uống được một nửa, người được chờ này giờ mới thông thả bước tới.

Trương Thanh Vận ngồi trên nền xi măng dựa người vào tường, một tay cầm lon bia, tay còn lại để trên gối, nghe tiếng bước chân đi tới thì nghiêng đầu lại nhìn một cái, mắt sáng lên ý cười: “Cậu tới rồi.”

Tào Ngưng kiêu ngạo đi tới, từ trên cao nhìn xuống Trương Thanh Vận, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, cau mày.

“Ngồi xuống đi.” Trương Thanh Vận nhẹ giọng nói.

“Bắn quá.” Tào Ngưng dậm dậm chân.

“Cậu lảm chuyện quá, không thì ngồi lên đùi tôi nè.” Trương Thanh Vận vừa nói vừa chỉ chỉ bắp đùi.

Cậu cũng chỉ định nói đùa thôi ai ngờ Tào Ngưng đi tới thật, đặt mông cứ thế mà ngồi lên đùi cậu.

“A...” Trương Thanh Vận lúc này muốn tránh ra cũng không kịp, mông Tào Ngưng lúc này đã muốn dán chặt vào rồi.

Lúc này phải chịu đựng trọng lượng của cả một người, cậu có cảm giác vô cùng rắn chắc.

Tào Ngưng tựa sát vào lồng ngực Trương Thanh Vận, cả hai đều không thấy được vẻ mặt của đối phương, chỉ có thể cảm nhận được nhịp tim đập và trạng thái hô hấp của người kia.

“Nè.” Trương Thanh Vận mở một lon bia đưa tới trước mặt Tào Ngưng.

“Cảm ơn.” Tào Ngưng cầm lên uống.

“Còn giận không?” Cảm thấy giọng điệu của Tào Ngưng còn chút khó chịu, Trương Thanh Vận mới giải thích: “Đó là bạn gái của em trai tôi, toàn do cái thằng nhóc đó tạo nghiệt.”

“Chuyện đó mắc mớ gì tới cậu? Tự mình đưa bạn gái của em trai đi phá thai, hỏi có buồn cười không?” Tào Ngưng lạnh nhạt nói, lại uống một hớp bia.

“Hết cách rồi, tôi đối với nó như làm cha làm mẹ vậy, thằng nhóc giống như là con trai của tôi vậy.” Trương Thanh Vận nói.

“Vậy thì càng buồn cười hơn, ba chồng đưa con dâu đi phá thai.” Tào Ngưng nói.

“...” Trương Thanh Vận nhỏ nước bọt: “Hai đứa nó mới mười bảy tuổi, tôi cũng không thể thấy chuyện mà chỉ khoanh tay đứng nhìn, đợi tới lúc hai đứa mười tám tuổi rồi, có gì tôi cũng không quản nữa. Chưa kể con gái nhà người ta vô tội, còn yếu ớt như vậy...” Trương Thanh Vận dựa người vào tường thở dài một cái.

Lúc này Tào Ngưng mới nói: “Vậy sau này nếu em cậu không lấy con bé thì cậu lấy thay chắc.”

Trương Thanh Vận phun luôn ngụm bia trong miệng ra ngoài: “Cậu nói cái gì vậy, tôi là loại người như vậy sao?”

“Với tôi thì là vậy.” Tào Ngưng cười lạnh.

“Tôi tuyệt đối không phải, cậu cảm thấy tôi thương em trai tới mù quáng, hết thuốc chữa đúng không?” Trương Thanh Vận nói: “Cậu sai rồi, tôi có tức giận chứ, nếu không nó cả đời này đều nghĩ tôi nuông chiều nó.”

Nói xong nhéo mũi Tào Ngưng một cái: “Còn cậu nữa, đừng tưởng tôi là bạn trai hai bốn chữ hiểu của cậu thật, tôi vẫn còn giận đó.”

“Giận cái gì?” Tào Ngưng liếc mắt nhìn qua hỏi, từ góc độ này của cậu có thể thấy bả vai và cánh tay của Trương Thanh Vận.

Một tay còn cầm theo lon bia, vòng qua ôm lấy eo cậu.

“Hồi chiều cậu nói ra một câu, tôi không thích như vậy, sau này cậu đừng nói mấy lời như vậy nữa.” Giọng điệu vô cùng ai oán.

“Nếu tôi lại nói thì sao?” Tào Ngưng chậm rãi thả lỏng người, dựa vào lồng ngực cậu. Đầu gối lên bả vai đối phương, mắt nhìn lên một chút là có thể thấy cằm và cần cổ của người phía sau, khoảng cách rất gần.

“Tôi không đùa đâu.” Trương Thanh Vận cười nói, nhưng đáy mắt ánh lên thần thái vô cùng nghiêm túc: “Tào Ngưng, nói xin lỗi tôi đi.”

“ ... ”

Lớn tới chừng này, Tào Ngưng chưa từng nhận mình sai lấy một lần chứ đừng nói chi tới xin lỗi.

13. Chương 13

Yêu cầu của Trương Thanh Vận đã định trước là bị từ chối. Tào Ngưng lúc này vẫn ngồi im trên đùi cậu không nhúc nhích, không nói lời nào. Nếu không phải Tào Ngưng còn đang uống rượu thì Trương Thanh Vận đã cho rằng cậu là một pho tượng.

“Sao vậy?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

Nói một câu xin lỗi khó tới vậy ư? Không phải chỉ là một câu nói thôi sao?

Mà Tào Ngưng trầm mặc rất lâu, nếu không phải Trương Thanh Vận mở miệng trước cậu cũng không có ý định giải thích.

Cậu dùng giọng điệu cố chấp nói: “Tôi sẽ không xin lỗi.”

Lớn tới chừng này Tào Ngưng chưa từng nói lời xin lỗi với ai, hai chữ xin lỗi này cậu sẽ không bao giờ nói. Một là do hoàn cảnh tạo nên, hai là do tính cách cậu vốn rất cố chấp, đã đến mức độ khiến người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Trương Thanh Vận cứng đờ người, không nghĩ tới chỉ một yêu cầu nhỏ nhoi này của mình thôi lại bị đối phương thẳng thừng từ chối, hơn nữa chút đường lui cũng không chừa lại, cũng không biết nói giảm nói tránh.

Từ điểm này có thể nhìn ra, Tào Ngưng không để bất kì ai vào mắt.

“Cậu không hề tôn trọng tôi chút nào, tôi cảm thấy rất vô vị.” Trương Thanh Vận cũng là do bị dồn tới bước đường cùng, thứ cậu coi trọng lại bị người ta giẫm đạp không thương tiếc, cậu đẩy người Tào Ngưng: “Không xin lỗi thì bước xuống đi, sau này cũng đừng tới tìm tôi nữa.”

“...” Tào Ngưng vô cùng kinh ngạc quay lại nhìn cậu.

“Hoặc là xin lỗi, hoặc là xuống.” Trương Thanh Vận rất kiên quyết.

Một phút trôi qua Tào Ngưng cũng không có động tĩnh gì. Trương Thanh Vận tự mình động thủ mời vị Ngưng thiếu này xuống khỏi người mình.

Tào Ngưng bị ép phải đứng dậy, trở mắt nhìn người đối diện nói: “Chơi đùa như vậy đủ rồi, chúc cậu mơ đẹp.”

Sau đó người kia cầm theo lon bia chậm rãi đi khỏi sân thượng.

“Bộp!” Đứng tại chỗ sững sờ một hồi Tào Ngưng bưng tỉnh phát hiện mình đã quăng lon bia trong tay tự lúc nào.

Phòng 403, mọi người trong phòng đều ngạc nhiên hỏi: “Ngưng thiếu hôm nay về sớm vậy?”

Vừa nãy thấy cậu vội vã đi ra ngoài ai cũng nghĩ cậu đi qua đêm với bạn trai, không ngờ lại về sớm như vậy.

“Rầm!” Cửa phòng bị đóng lại cái rầm, làm mọi người bị một phen hú hồn.

“...” Nhìn lại sắc mặt không mấy tốt đẹp của Tào Ngưng ai cũng không dám lại nói chuyện, chỉ có thể làm bộ bận rộn việc riêng.

Tào Ngưng nổi nóng cũng không phải là chuyện gì hiếm thấy. Một học kì bọn họ chứng kiến cũng phải ba, bốn lần. Thế nhưng lần này lại vô cùng rõ ràng, không cần quan sát cũng biết cậu ta đang rất tức giận.

“Cậu ấy tới hồi nào?” Nhìn thấy hộp cơm đã bị lấy đi, Tào Ngưng mặt lạnh hỏi.

“Mới, mới đây thôi.” Lúc đó là Hồ Tiểu Bắc mở cửa, cậu ta nhìn thấy nam thần của mình đang vội còn cho là Tào Ngưng quên mang theo nên mới để nam thần tới lấy.

“...” Sau khi nghe xong Tào Ngưng cũng không nói lời nào, ngồi trên ghế thất thần.

Ai cũng nhìn ra được, cậu không chỉ nổi nóng mà còn xen lẫn lo lắng.

Sáng hôm sau Trương Thanh Vận ăn xong bữa sáng liền đến lớp, không có tới phòng 403 báo danh. Cậu chính là người nói được làm được, trước nay chưa bao giờ dây dưa dài dòng.

Mọi người trong phòng 403 phát hiện, bạn trai hai mươi bốn tuổi của Tào Ngưng hôm nay không có mang đồ ăn sáng tới.

Kết hợp với việc tối hôm qua Tào Ngưng nổi điên, không khó để nhận ra mấy việc này có liên quan tới Trương Thanh Vận, chắc là lại giận hờn vu vơ.

Buổi trưa Trương Thanh Vận cũng không có xuất hiện, lúc này có thể chắc chắn là hai người giận nhau thật rồi.

“Ngưng, tâm trạng hôm nay của cậu sao vậy? Trong người không khỏe hả?”

Buổi chiều ba người hẹn nhau đi đá banh, Tào Ngưng chỉ ngồi trên sân ngây ngốc chứ không đá, nhìn qua đã biết tâm trạng không tốt.

Tạ Tư Vũ liếc nhìn, vô cùng hiểu rõ mà nói: “Theo tao thấy chắc là đang muốn ghi thù ai rồi.”

“Thật hả?” Vũ Hoàng Văn cũng ngồi xuống, vô cùng tò mò muốn biết xem ai là người chọc giận Tào Ngưng, “Có phải là cái thằng lần trước giành con bé kia với tụi mình không?”

Chuyện là cuối tuần trước cả bọn có ra ngoài chơi, ở trong quán bar uống rượu với một đám con gái. Ngồi cùng bàn với bọn họ đều là gái xinh, bên cạnh có người bước tới nói muốn uống rượu với một cô gái trong số đó.

Đức hạnh của Tào Ngưng ai cũng không lạ gì, mở miệng liền nói bậy nói bạ.

Tên nhóc kia tức giận không nói hai lời cùng Tào Ngưng đánh nhau, đánh tới cả hai mệt mỏi rã rời.

“Thằng nào, tao không nhớ rõ.” Tào Ngưng trong lòng nghĩ chuyện khác, đối với chuyện tranh giành con gái hoàn toàn không thèm nhớ tới. Cậu biết chỉ cần xin lỗi là được, nhưng hai chữ xin lỗi này, cậu chỉ có thể để trong lòng không cách nào nói ra.

“Mày đang nghĩ cái quẩn gì vậy?” Vũ Hoàng Văn hỏi.

Tào Ngưng cau mày nói: “Nghĩ tới đàn ông.”

“...” Hai người bạn tốt đều không ngờ tới, tên này có thể trực tiếp như vậy, còn nói mình đang nghĩ tới đàn ông...

So với việc cậu tự mình dẫn vật, Trương Thanh Vận vẫn là nghĩ thoáng hơn một chút.

Cuối cùng cậu cũng hiểu rõ, mình và Tào Ngưng là người của hai thế giới. Cậu sẽ không hiểu tại sao Tào Ngưng lại cố chấp như vậy, Tào Ngưng cũng sẽ không hiểu được tại sao cậu lại kiên trì với quan niệm của mình như thế.

Đã không phải là người chung đường, đi được tới hôm nay cũng chỉ vì không thể không chế được dục vọng của bản thân, mối quan hệ như thế này kết thúc sớm cũng tốt.

Làm bạn trai hai mươi bốn hiểu của Tào Ngưng được mấy ngày Trương Thanh Vận cũng không có nuôi thành thói quen gì to lớn. Cậu nhanh chóng khôi phục lại tiết tấu sinh hoạt học tập thường ngày, trải qua vô cùng tốt đẹp.

Hơn nữa không phải Đinh Lâm đang tổ chức một hoạt động tình nguyện sao, Trương Thanh Vận lúc rảnh rồi sẽ bị kéo đi.

Cuối cùng hai người bọn họ lại hợp thành một nhóm đi tình nguyện. Một ngày bận rộn khiến Trương Thanh Vận mệt mỏi muốn đứt hơi, nhưng khi nhìn thấy những ổ mèo sạch sẽ ngăn nắp thì trong lòng cậu liền cảm thấy tự hào, mấy con mèo lang thang giờ đã có chỗ sạch sẽ để ở lại rồi.

Sau khi làm xong trời cũng sắp tối, chân trời nổi lên một màu vàng cam nhàn nhạt.

Bọn họ ngồi xổm bên cạnh mấy cái ổ mèo hút thuốc, đang tính hút xong điếu này sẽ trở về.

“Hội trưởng cậu thích mèo lắm hả?” Trương Thanh Vận cùng người bên cạnh tán gẫu, vừa lúc nhả ra một vòng khói.

“Ừm.” Đinh Lâm có một cặp mắt màu nâu nhạt, đã giống mắt mèo rồi, mà thần kì hơn chính là tính cách cậu ta cũng giống mèo nốt, vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo. Chỉ khi ở trước mặt người quen mới để lộ vẻ mặt lười biếng, hí hí mắt nhắm thụ thể này.

Giống như hiện tại, nhả ra một vòng khói, ung dung tự tại.

“Trong nhà cậu có nuôi mèo không?” Trương Thanh Vận nghiêng đầu nhìn cậu ta, đúng là giống mèo thật.

“Không có nuôi, nhà chỉ có mình tôi thôi, không lo nổi.” Đinh Lâm nói.

“Ha ha.” Lúc trước có gặp mặt nhau mấy lần, bọn họ cũng trò chuyện rất ít. Trương Thanh Vận còn tưởng đây là đóa hoa trên núi cao, giờ nhìn lại thấy cũng bình thường, nếu không cũng không làm được hội trưởng hội học sinh.

“Tôi năm nay năm ba, cũng sắp phải ra ngoài thực tập rồi.” Đinh Lâm nói, “Cậu có hứng thú làm hội trưởng hội học sinh không?”

Trương Thanh Vận lập tức từ chối: “Không có.”

Mấy chuyện vất vả lại không có kết quả tốt như vậy cậu sẽ không làm.

“Vậy thì thôi.” Đinh Lâm cũng không nói gì thêm, phong cách làm việc của cậu ta chính là đơn giản thoải mái như vậy. Có điều cậu ta hỏi một vấn đề khiến Trương Thanh Vận rất bất ngờ: “Có thể hỏi cậu một vấn đề riêng tư hay không?”

“Là gì, cậu nói đi.”

“Cậu là gay?”

Trương Thanh Vận dừng lại một chút, cố gắng sắp xếp lại câu chữ cho thích hợp, tỏ vẻ mình không phải: “Cậu biết người tới tỏ tình tới hôm đó là tôi?” Cậu cười cợt nói với Đinh Lâm: “Chỉ đùa giỡn chút thôi, đại mạo hiểm, hiểu chứ?”

Đinh Lâm tiêu hóa một lát mới gật đầu nói: “Thì ra là vậy.”

“Sao cậu biết đó là tôi?” Lúc đó Đinh Lâm không thể nào đi ngang qua khoa Luật, càng không phải là người thích xem náo nhiệt.

Vấn đề này hỏi ra không có được đáp án, Đinh Lâm trầm mặc hút thuốc, sau đó dụi dụi tàn thuốc, đứng lên nói: “Đi, tôi đưa cậu về trường.” Cậu ta có lái xe tới, cứ thế trên xe chỉ có hai người bọn họ.

Đưa Trương Thanh Vận về trường xong Đinh Lâm liền quay đầu chạy về nhà mình.

Hôm nay là thứ sáu, trước cổng trước người tới người đi đều là đi ra ngoài.

Sinh viên gần đó thì chạy về nhà, phần còn lại thì ra ngoài tụ tập không thì đi tán gái.

Tào Ngưng với Tạ Tư Vũ thuộc nhóm trải qua cuối tuần ở nhà, hai người đang ở trước cổng trường chờ Vũ Hoàng Văn đi ra.

Người đang đợi không thấy lại thấy Trương Thanh Vận từ trên xe bước xuống.

Người đầu tiên nhìn thấy chính là Tạ Tư Vũ, cậu ta không hề biết chuyện hai người đang giận nhau, trong

lòng không hiểu tại sao có chút áy náy, lên tiếng nhắc nhở Tào Ngưng một chút: “Này này nhìn bên kia coi, hình như bạn trai của mày kia.”

Tào Ngưng nhìn sang, người đã mấy ngày không gặp đứng ngay cạnh xe, cùng người trong xe nói gì đó.

“Để tao gọi nó giúp mày.” Tạ Tư Vũ thấy cậu không có biểu hiện gì, chủ động mở miệng nói.

“Không cần đâu.” Tào Ngưng thẳng thừng từ chối.

Bên kia Trương Thanh Vận đã chào tạm biệt Đinh Lâm xong, quay đầu hướng về trường học. Vừa ngừng đầu lên nhìn thấy người quen, cậu cười cười một cái coi như chào hỏi.

Tình huống này, người mù nhìn vào cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng lại không biết xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì vậy?” Tạ Tư Vũ hỏi, gặp mặt mà không tới nói tiếng nào, chẳng lẽ lại giận hờn?

“Chăm dứt rồi.” Tào Ngưng nói, thay đổi tư thế tiếp tục chờ người.

“Vậy cũng tốt.” Tạ Tư Vũ thật lòng chúc mừng bọn họ chia tay, đó là chuyện tốt.

Trong chốc lát đợi được Vũ Hoàng Văn, ba người một xe, Tạ Tư Vũ tự mình lái xe đưa từng người về nhà.

“Ngưng, đừng tới nhà chú mày, tới nhà tao đi, cô mày nói muốn gặp mày đó.” Tạ Tư Vũ nói.

“Lần sau đi, bộ dạng này của tao không tiện.” Tào Ngưng ngồi hàng ghế sau, như cái mền bị người ta vứt bỏ.

Nhìn thấy cậu như vậy cả hai người đều sửng sốt, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Mày cần gì phải như vậy? Không phải giận hờn thôi sao, mà hai người cũng không phải là gì của nhau, chỉ là chơi đùa một chút thôi mà.”

Trong mắt Vũ Hoàng Văn và Tạ Tư Vũ không hề cảm thấy chuyện này có gì to tát, hai người này có thể kéo dài mới là kì quái.

“Hai đứa mày thì biết cái gì, tụi bây không hiểu được đâu.” Nghĩ tới điểm tốt của Trương Thanh Vận, Tào Ngưng nhắm mắt lại, sa vào trong ảo tưởng.

14. Chương 14: Tình Cờ Gặp Lại

Bình thường cứ đến cuối tuần là thời điểm Trương Thanh Vận bận rộn nhất. Trương Thanh Vận ký hợp đồng với hai công ty, nên cuối tuần chắc chắn sẽ có việc để làm.

Thế nhưng cuối tuần trước bởi vì vấn đề sức khỏe mới từ chối công việc.

Đến cuối tuần này Trương Thanh Vận cố tình gọi tới hai công ty, cả hai đều nói không có việc.

Một phần cũng bởi vì mấy nhân viên mùa vụ như thế này ở đâu cũng có, công ty thuê thêm một người hay hai người cũng không có gì khác, lúc cần tới thì gọi không cần thì cho nghỉ. May là bọn họ cũng không có hạn chế người mẫu ra ngoài kiếm thêm.

Trước mắt thấy cả hai công ty đều không có việc để làm, Trương Thanh Vận liền gọi cho Lena.

“Chị Tư, em Thanh Vận đây, bên chị có việc gì để làm không?”

Lena Tư vô cùng ngạc nhiên: “Cậu không phải ký hợp đồng với công ty rồi sao?”

“Đừng nhắc tới nữa.” Trương Thanh Vận trong điện thoại cười khổ, “Tuần trước em từ chối không nhận việc giờ hai công ty không cần em nữa rồi.”

Lại vừa lúc tiền trong người sắp hết, bây giờ mà không kiếm việc gì làm khéo phải hít gió tây bắc mà sống qua ngày.

Lena Tư do dự một chút rồi nói: “Việc thì có chỉ sợ là không phù hợp với điều kiện của cậu thôi.” Hợp tác với Trương Thanh Vận lâu như vậy, cô ít nhiều cũng biết cậu để ý cái gì.

Công việc này chỉ sợ không thích hợp với cậu.

“Việc gì chị cứ nói thử ra xem, nói không chừng em sẽ nhận.” Trương Thanh Vận không giấu diếm nói: “Em đang bị kẹt tiền, nếu không phải quá khó thì cũng không có vấn đề gì.”

Nếu cậu đã nói như vậy, Lena Tư liền nói: “Có một họa sĩ đang chiêu mộ người mẫu thân thể.”

Vừa nghe tới cái này Trương Thanh Vận lập tức nhú mày, cậu có thể hiểu người mẫu thân thể người có ý nghĩa gì.

“Có điều đây là chiêu mộ cá thể, chỉ phải phục vụ mình anh ta thôi, hơn nữa cũng không cần phải khỏa thân, chỉ cần nửa thân trần là được.” Lena Tư nói, trong lòng xác định Trương Thanh Vận sẽ không nhận.

“Nửa thân trần?” Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, hỏi: “Thù lao thế nào?” Nếu như là trước đây chắc chắn cậu sẽ không nhận, nhưng hiện tại lại đang lúc thiếu tiền.

Hôm đó đi ra ngoài một đêm với Tào Ngưng tiêu không ít tiền, sau đó còn cho em trai năm ngàn, tiền để dành không còn đã dành giờ còn thiếu hụt.

“Thù lao không tệ đâu, một tiếng một ngàn, người này hào phóng lắm. Nếu như cậu muốn nhận tôi sẽ liên hệ giúp cậu.” Lena Tư có hình của Trương Thanh Vận, giúp cậu tìm việc rất nhuần nhuyễn.

“Vây em nhận, cảm ơn chị Lena.” Trương Thanh Vận mỗi lần nhận việc thành công đều sẽ đưa một chút tiền hoa hồng cho Lena, đây là luật lệ.

Tối thứ sáu Lena Tư gửi tin nhắn cho Trương Thanh Vận, báo cậu chuẩn bị để đúng tám giờ sáng thứ bảy có mặt.

Đồng thời nhắn mạnh nói người này rất hài lòng về cậu, còn hỏi lại có phải là do PTS không? Người thật sẽ có loại hiệu quả này sao?

Ngoại hình Trương Thanh Vận càng không cần phải nói, tìm việc trước giờ đều không khó.

Sáng sớm hôm sau cậu mặc áo T-shirt quần jean đơn giản, ngồi xe buýt tới địa chỉ Lena đưa cho.

Do đây là một tiểu khu cao cấp nên bảo vệ gác cổng rất nghiêm ngặt. Trương Thanh Vận bị chặn lại bên ngoài, bảo vệ sau khi gọi điện thoại xác nhận kĩ càng mới cho cậu vào trong.

Lúc này Trương Thanh Vận mới phát hiện hóa ra người thuê mình cũng họ Tào, thật là trùng hợp.

Lúc đứng trước cửa nhấn chuông, cậu vẫn còn đang suy nghĩ, không biết bạn nhỏ tiểu công chúa kia giờ thế nào rồi, bị mình từ chối có cảm thấy không cam tâm hay không?

“Này, Thanh Vận?” Tào Liễm Chi mở cửa, lúc nhìn thấy người mẫu mới của mình hai mắt lập tức phát sáng.

“Xin chào, Tào tiên sinh.” Trương Thanh Vận gật đầu với anh một cái, khi nhận việc ở ngoài Trương Thanh Vận chỉ dùng tên mình không dùng họ. Cũng không ai rảnh quan tâm tên CMND của người mẫu này là gì, chỉ cần cậu hoàn thành tốt công việc là được.

Sự thật là tầng lớp người mẫu dưới chót này kiếm ăn rất vất vả, việc làm thì lại không nhiều.

“Không cần khách sáo như vậy, cậu cứ gọi tôi Liễm Chi là được, tôi cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu.” Tào Liễm Chi mời Trương Thanh Vận vào nhà, cười nói, giọng điệu dịu dàng hiền lành, rất dễ khiến người ta có ấn tượng tốt.

Vừa vào nhà cậu liền có thể nhận ra người này không thiếu tiền, nói đúng hơn chính là tư bản.

Đây cũng là lí do Liễm Chi xưa nay không hề thiếu bạn tình, dù sao một người làm nghệ thuật, trẻ tuổi, đẹp trai lại nhiều tiền ai lại không thích chứ.

“Ngài là giảng viên của học viên nghệ thuật XX?” Trương Thanh Vận đối với Lena vẫn là rất yên tâm nhưng để cho an toàn cậu vẫn muốn hỏi kĩ càng một chút.

“Đúng vậy, tôi là giảng viên.” Tào Liễm Chi cười cười bảo cậu ngồi: “Chờ chút tôi đi pha ly cà phê cho cậu.”

“Không cần, nước lọc là được rồi, em không quen uống cà phê.” Trương Thanh Vận cũng cười cười, ngồi trên sofa có giá trị không nhỏ, cũng không có căng thẳng gì, chỉ là cảm khái chút thôi.

Tào Liễm Chi nhìn khoảng ngoài ba mươi, nhiều lắm chỉ hơn Trương Thanh Vận mười tuổi, rõ ràng là người thành đạt.

Lại có những người vừa mới sinh ra đã bị người ta xem thường.

“Tôi rất hài lòng về cậu, đúng là cảm giác tôi đang tìm kiếm, vừa nhìn thấy cậu thì trong đầu tôi đã tràn ngập linh cảm cho bức tranh.” Tào Liễm Chi kích động nói, chính mình thật sự rất thích Trương Thanh Vận.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận cầm lấy ly nước, thoải mái cười nói: “Có thể giúp được anh, em rất vui.”

Nói tới đây, cảm giác Tào Liễm Chi mang đến cho cậu chính là một người ngay thẳng. Thường thức chính là thưởng thức, yêu thích chính là yêu thích. Ánh mắt chính khí không hề có chút hèn mọn nào.

Trương Thanh Vận ra ngoài làm việc cũng không phải chưa từng gặp qua kẻ xấu, thế nhưng...mình dù sao cũng là thân cao mét tám, người bình thường đúng thật không dám ra tay.

“Được rồi, cậu ngồi nghỉ ngơi chút đi, tôi vào chuẩn bị phòng vẽ, lập tức ra ngay.” Cách Tào Liễm Chi nói chuyện có chút vội vàng có thể thấy được anh vô cùng hài lòng về Trương Thanh Vận.

Chỉ trong thời gian uống xong ly nước, đối phương cũng đã chuẩn bị xong phòng vẽ, mời Trương Thanh

Vận vào.

Đây là một phòng vẽ tranh rất chuyên nghiệp, vừa bước vào phòng hai người liền tiến vào trạng thái làm việc, hoàn toàn không có tinh lực đi suy nghĩ mấy vấn đề khác.

Tào Liễm Chi lúc làm việc chính là một người vô cùng nghiêm túc.

Cái này cũng là thái độ của anh đối với nghệ thuật, khác hẳn với cách sống buông thả của anh.

Có thể suy nghĩ của người làm nghệ thuật ít nhiều cũng sẽ không giống với người bình thường.

Trương Thanh Vận lần đầu tiên làm người mẫu vẽ tranh, lúc mới bắt đầu không vào được trạng thái, sau đó dưới sự dẫn dắt của Tào Liễm Chi từ từ tìm được cảm giác.

Trải nghiệm công việc cũng không tệ lắm, bắt đầu có cảm giác bị nghệ thuật hun đúc.

Không còn là người mẫu đơn thuần ra ngoài nhận việc, còn có thêm một chút cảm giác mới mẻ, nhưng là cái gì thì người không có tế bào nghệ thuật như Trương Thanh Vận không có cách nào nói rõ.

Bắt đầu vẽ lúc chín giờ, đến mười một giờ xong, vẽ đúng hai tiếng đồng hồ.

Thế nhưng kì lạ là ngồi bất động hai tiếng cũng không có mệt chút nào, vèo một cái liền trôi qua.

“Quá tuyệt, đợi tôi vẽ xong sẽ cho cậu xem tác phẩm của tôi.” Vừa vẽ xong Tào Liễm Chi lập tức che lại bức tranh đang còn dang dở, đây là thói quen làm việc của anh, khi tác phẩm còn chưa hoàn thành sẽ không để ai nhìn thấy.

Rồi quay qua nói với Trương Thanh Vận: “Trời hơi lạnh cậu đi tắm chút nước nóng đi, vắt vãi rồi.”

“Được, cảm ơn.” Ở trần ngồi ở trong phòng, xung quanh còn có mấy tấm bố có chứa hóa chất, xác thực cũng có chút lạnh.

Tắm nước nóng quả thực là một lựa chọn không tồi.

Nếu chủ nhân đã cho mượn phòng tắm Trương Thanh Vận cũng không tiện từ chối ý tốt của người ta.

“Phòng tắm ở đây.” Tào Liễm Chi dẫn Trương Thanh Vận tới phòng tắm, còn giúp cậu mở nước.

“Cảm ơn.” Phòng tắm của tư bản có khác, rất lớn, Trương Thanh Vận vô cùng hưởng thụ thoải mái tắm nước nóng, sau khi tắm xong cả người vô cùng sảng khoái.

Thế nhưng lúc này mới phát hiện lúc này đi vào quên mang theo quần áo, mà đồ còn nằm trong phòng vẽ tranh.

Trương Thanh Vận không muốn làm phiền Tào Liễm Chi, nhìn thấy cái giá có cái khăn tắm liền lấy xuống quần quanh hông.

Lúc này có giọng nói vang lên: “Chú, nhanh chút đi.”

Bởi vì nghe không rõ nên Trương Thanh Vận cũng không có nhận ra đây là giọng nói của Tào Ngưng. Cậu cho là người nhà của Tào Liễm Chi đang cần vào toilet gấp, bởi vậy quần khăn xong liền đi ra mở cửa.

Cửa phòng tắm vừa mới mở ra, người đứng bên trong lẫn bên ngoài đều sững sốt.

Đồng thời mở miệng nói: “Tại sao lại là cậu?”

Tầm mắt Tào Ngưng lập tức dời xuống, nhìn thấy lồng ngực trắng toát cộng với chân dài thẳng tắp, sắc mặt của cậu vô cùng khó coi.

Trương Thanh Vận nhìn thấy chính là một thanh niên mặc quần áo ngủ kẻ ô vuông, đầu tóc rối bù, là bộ dạng của người mới rời giường.

Nói cách khác, đây thật sự là người nhà của Tào Ngưng?

Cũng thật khéo!

“Trương Thanh Vận, cậu giải thích xem, tại sao lại tắm ở trong phòng tắm của nhà tôi!” Tào Ngưng nâng cao giọng hét lên, hai tay không tự chủ nắm lại thành nắm đấm.

“Tôi là khách của Tào tiên sinh.” Trương Thanh Vận chỉ có thể nói như vậy, cậu cũng rất lúng túng.

Hơn nữa Tào Ngưng còn đang đứng chắn cửa, cậu không có cách nào ra ngoài mặc quần áo.

“Tôi hỏi cậu, tại sao lại tắm rửa ở đây, cậu bị điếc hả? Chú của tôi từ lúc nào có dạng khách mời như cậu?” Tào Ngưng để ý chính là vấn đề tắm rửa, còn khách của chú cậu, cơ bản đều là bạn giường!

Trương Thanh Vận lại hiểu lầm ý cậu, cho rằng Tào Ngưng đang nói mình không có tư cách làm khách của

Tào Liễm Chi.

Được rồi, tâm trạng không tốt, không có hứng thú ngồi bàn luận mấy vấn đề giai cấp này với tiểu công chúa nữa.

“Thật ngại quá, phòng tắm là do Tào tiên sinh cho phép tôi dùng, nếu như mạo phạm cậu, vậy xin lỗi.” Trương Thanh Vận nghiêm mặt nói, sau đó làm động tác xin mời: “Hình như cậu đang chặn đường đi của tôi.”

“...” Thái độ đáp lại này khiến Tào Ngưng hoàn toàn sững sờ, chỉ có thể giương mắt mà nhìn, không có gì để nói.

“Tào Ngưng, tôi bảo cậu tránh ra, cậu có nghe không?” Trương Thanh Vận dùng giọng nói ôn hòa để nói lời không mấy ôn hòa.

“Cậu!” Tào Ngưng cậu nửa ngày không thấy mặt giờ lại còn tức giận cái gì, mà cậu lúc này không khác gì gói thuốc nổ, khắp người đều là mùi khói súng: “Cậu đi chết đi!” Cậu giơ tay lên đập liên tục mấy phát vào ngực Trương Thanh Vận, sau đó mới thở phì phò xoay người rời đi.

Tiếng dẹp dẹp xẹp xẹp vang vọng phía chân trời.

“Uầy...” Trương Thanh Vận ôm ngực, trong lòng vô cùng oan uổng, tự nhiên không đâu lại bị ăn đấm.

Cậu xoa xoa ngực nghĩ, Tào Ngưng đúng là một tiểu công chúa, thuần 24k.

15. Chương 15: Cướp Người

Tào Ngưng đi được một lúc thì Tào Liễm Chi từ trong phòng mình đi ra, nhìn thấy Trương Thanh Vận đứng đó xoa xoa ngực, anh nghi hoặc hỏi: “Thanh Vận, sao vậy?”

Tuổi trẻ khí lực sung mãn, ở trần đứng trước mặt mình. Nói thật, dựa theo tác phong bình thường của Tào Liễm Chi anh đã sớm muốn đè Trương Thanh Vận lên giường làm một trận.

Đây là tiểu thịt tươi hiếm có khó tìm, rất hợp khẩu vị của anh.

Thế nhưng Tào Liễm Chi vẫn là người có đạo đức, đối với mấy chuyện này xưa nay chưa từng ép buộc ai bao giờ, đều là cậu tình tôi nguyện. Nếu như Trương Thanh Vận đồng ý, cái gì cũng có thể.

Giả như đối phương không thích bị đè, thì mình cũng có thể chịu thiệt nằm dưới. Là một người 0.7, lúc gặp được người thích hợp, Tào Liễm Chi vẫn có thể nhún nhường.

“Không sao, vừa nãy không cần thận dụng trúng.” Trương Thanh Vận cười cười với anh, nụ cười có chút lúng túng, chẳng lẽ lại nói là do cháu anh làm sao.

“Dụng trúng cái gì? Cậu để tôi xem xem.” Tào Liễm Chi tới gần xem thì thấy trên ngực một mảng ửng đỏ, liền buồn cười nói với cậu: “Cậu đi mặc quần áo vào đi, tôi đi lấy rượu thuốc cho cậu thoa.”

“Vậy cảm ơn anh.” Kỳ thực cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng là người ta có ý tốt Trương Thanh Vận cũng không tiện từ chối liền nhận lời.

Cậu đi tới phòng vẽ tranh thay quần áo.

Lúc đi ra thì đã thấy Tào Liễm Chi cầm rượu thuốc đợi ở bên ngoài, người kia thoải mái nói với cậu: “Lại đây tôi thoa giúp cậu, vén áo lên chút.”

Cái gì mà nam nam thụ thụ bất thân, trước giờ Trương Thanh Vận chưa bao giờ cân nhắc qua, với lại dù sao đều là đàn ông với nhau, cậu rất tự nhiên mà kéo áo mình lên.

Ngay lúc bàn tay Tào Liễm Chi sắp chạm tới ngực Trương Thanh Vận.

“Hai người đang làm gì vậy?” Tào Ngưng đứng ngay cửa phòng mình nhìn về phía hai người trên sofa.

Lúc này tay Trương Thanh Vận còn đang kéo áo lên, tay Tào Liễm Chi thì lơ lửng giữa không trung, rượu thuốc trong tay anh đã sắp nhỏ hết xuống đất.

Có điều anh phản ứng rất nhanh, nói với Tào Ngưng đang đứng đó: “Dậy rồi hả, tự mình vào bếp kiếm đồ ăn đi.”

“Không ăn, tôi hỏi hai người đang làm cái gì?” Tào Ngưng nhìn tay chú mình đang hướng về phía ngực của Trương Thanh Vận, gấp gáp chặn lại: “Này này, dừng tay!”

Tào Liễm Chi quả thực phiền muộn chết: “Chú của cháu cũng không phải lãn giường trước mặt cháu, về mặt đó của cháu là sao đây?” Đồng thời ngại ngùng nói xin lỗi với Trương Thanh Vận: “Ngại quá, nhà có thằng cháu tính tình kì quặc, cậu đừng để ý.”

“Em không sao.” Thấy Tào Ngưng ra tới, Trương Thanh Vận cũng kéo áo mình xuống, giờ có bôi thuốc hay không cũng không quan trọng nữa. Dưới tình huống này ở cùng một chỗ với Tào Ngưng cậu quả thật rất lúng túng, không có cách nào đối diện.

“Thế nào, chú còn định làm trước mặt cháu?” Tào Ngưng hỏi, lúc thì trừng mắt với chú mình, khi thì trừng mắt với Trương Thanh Vận.

Lại bức mình phát hiện Trương Thanh Vận đang giả chết, làm như không quen biết mình, tâm tình này nói tới cùng cũng không biết là tư vị gì, có thể là rất tức giận.

Cậu không phải người như thế, có thể không để ý tới người mình mới quen chưa được bao lâu.

“Cháu cũng hôm nay sao thế? Như ăn nhầm thuốc nổ ỷ, cháu có sao không?” Tào Liễm Chi đối với bộ dáng này của Tào Ngưng cũng không lạ lắm gì.

“Chú mới có bệnh, chú bị điên rồi sao? Có tìm ai cũng không nên tìm người này, chú biết không, hai người không giống nhau đâu...” Tào Ngưng nói nói, vẻ mặt như người mất hồn quay trở về phòng.

“Nó bị sao vậy?” Tào Liễm Chi nhìn bóng lưng Tào Ngưng, đột nhiên có chút lo lắng, anh chưa bao giờ thấy cháu mình như vậy.

“...” Lúc này Trương Thanh Vận mới nhìn qua, không nói lời nào.

Cậu không biết Tào Ngưng sau khi về phòng thì sẽ như thế nào.

Kỳ thực lúc này trong lòng Tào Ngưng vô cùng rối ren, không biết nên nói gì cho tốt, cậu không có quyền can thiệp vào chuyện Tào Liễm Chi lên giường với ai, cũng không có quyền ngăn cản Trương Thanh Vận thân mật với người khác...

Chính là cảm thấy bức bối, nuốt không trôi cục tức này, bị cậu ấy nhìn thấy thì lại khó chịu.

Giống như ăn phải ruồi, lại không hiểu tại sao phải khổ sở tới như vậy.

“Cmn thằng đó nó tưởng nó là cái gì chứ, cái gì mà trò chơi rác rưởi tao đặt...” Bên kia vừa nhấc máy Tào Ngưng đã phun ra một tràng.

“Này này mày đang mắng ai vậy?” Người nghe điện thoại là Vũ Hoằng Văn, hộc cây chuyên dụng của Tạ Tư Vũ và Tào Ngưng.

Trước đây chỉ nghe hai anh em bọn họ nhổ nước bọt lẫn nhau, nay lại có thêm một người?

“Trương Thanh Vận! Lúc đang nằm trên tao là gọi tao là Ngưng Ngưng, mẹ nó gọi tới thâm tình mật ý.” Tào Ngưng vung hai chân lên ném đôi dép đi xa tám chục mét, ngồi trên giường mắng tiếp: “Bây giờ chia tay rồi thì gọi tao là Tào Ngưng, trên đường gặp còn không thèm nhìn tao một cái.”

“...” Tay cầm điện thoại của Vũ Hoàng Văn run run: “Mày đã trầm luân tới mức độ này sao?”

Tào Ngưng ngông cuồng tự đại như vậy, ai lại nghĩ có một ngày cậu sẽ bại trong tay một người đàn ông.

Còn nói ra những lời này, có chút khùng bố.

“Không phải, chỉ là tức không chịu nổi, cậu ta còn ở một chỗ với chú tao, buồn nôn chết được.” Tào Ngưng lúc nói câu này giọng điệu ỉu xìu, thật sự hết cách rồi.

“Ặc!” Vũ Hoàng Văn lúc này đứng thẳng người dậy muốn bật khỏi ghế, quỳ lạy Tào Ngưng: “Tao nói hai chú cháu mày đúng là, tao sợ rồi!”

Hai chú cháu cùng làm với một người đàn ông không nói, trùng hợp lại là cái thằng họ Trương đó.

Nếu có cơ hội Vũ Hoàng Văn thật sự rất muốn gặp người này, để xem người có thể làm hai chú cháu bọn họ tranh giành ra nông nổi này rốt cuộc có gì đặc biệt.

“Hoàng Văn.” Âm thanh Tào Ngưng lạnh lẽo, ngồi trên giường cào loạn tóc mình nói: “Chuyện đã tới mức này, tao không thể để mặc cậu ta đùa giỡn hai chú cháu tao như vậy được.”

“Đó là đương nhiên, chuyện này phải nhanh chóng giải quyết.” Vũ Hoàng Văn gật đầu phụ họa, dù sao thân phận chú cháu của hai người vẫn rất miễn cưỡng.

Từng người tách ra thì thế nào cũng được...nhưng nếu như cùng một lúc hình như không tốt lắm.

“Ừm, vậy tao đi giành cậu ấy lại đây.” Tào Ngưng nói rất nghiêm túc, sau đó ném điện thoại qua một bên, xuống giường tìm dép mang vào rồi đi ra khỏi phòng.

“Mẹ nó...” Hốc cây-kun một mình ngồi đó tiêu hóa, như vậy có ổn không?

Trước sau chưa tới mười phút Tào Ngưng lại từ trong phòng mình đi ra. Hơn nữa bộ dạng hung hăng, làm Trương Thanh Vận đang ngồi trên sofa phải giật mình, cái tên này lại định làm gì nữa đây?

Cậu và Tào Liễm Chi đang ngồi bàn xem trưa nay đi đâu ăn cơm.

Tào Liễm Chi hỏi cháu mình: “Cháu ra đúng lúc lắm, trưa nay muốn ăn gì? Đi rửa mặt mau lên rồi đi ăn.”

Cháu anh đi một vòng tới trước mặt Trương Thanh Vận, rất tự nhiên ngồi xuống đùi cậu: “Chú, cậu ấy ăn cái gì cháu ăn cái đó.”

“ ... ”

“ ... ”

Tào Liễm Chi và Trương Thanh Vận đồng thời bị kinh ngạc tới ngây người, cả hai đều không biết phải phản ứng ra sao.

“Trương Thanh Vận.” Tào Ngưng ngồi yên trên đùi cậu, nói: “Nói xin lỗi thì tôi không làm được, có điều cậu có thể cân nhắc yêu cầu khác, coi như tôi xin lỗi cậu.” Nói xong, sợ còn chưa đủ thành ý, lại bổ thêm một câu: “Yêu cầu gì cũng được, chỉ cần tôi có thể làm được tôi sẽ làm.”

Trương Thanh Vận hơi nhếch miệng: “...” Vừa kinh ngạc vừa buồn cười, lúc trước sống chết cũng không chịu nói xin lỗi mình, giờ còn dám mạnh miệng cái gì cũng làm được.

Lúc này Tào Liễm Chi như nhận ra cái gì, chỉ người mẫu của mình và thằng cháu hỏi: “Hai người quen nhau?”

Tào Ngưng ôm cánh tay, gật gù nói: “Tụi cháu là bạn học, còn ở cùng trong một kí túc xá, phòng ngủ cậu ấy cách cháu một tầng lầu. Mà cháu với cậu ấy cách nhau khoảng cách một cái lồng.”

Câu trả lời này thành công làm cho Tào Liễm Chi không nói được lời nào.

Thì ra người đàn ông mình coi trọng đã sớm qua tay thằng cháu nhà mình rồi.

“Nói như vậy, tên này chính là người ngày hôm đó khiến cháu sống dở chết dở liên tục mấy ngày đó hả?” Tào Liễm Chi dù hỏi Tào Ngưng nhưng ánh mắt lại nhìn Trương Thanh Vận, đúng là nếu chỉ nhìn bề ngoài thật sự không tưởng tượng nổi.

Trương Thanh Vận trong ấn tượng của anh không phải là người như vậy.

“...” Trương Thanh Vận xấu hổ chỉ nhẹ nhàng ho khan một cái không lên tiếng.

“Chú nhìn chăm chăm cậu ấy làm gì?” Tào Ngưng nghiêng người chắn trước tầm mắt Tào Liễm Chi, “Cháu quen cậu ấy trước, chú biết cậu ấy sau, quy tắc thế nào chú cũng hiểu chứ.”

Chỉ sợ chú cậu không nể tình, quyết tâm dùng mọi thủ đoạn cướp lấy Trương Thanh Vận.

“Nói hươu nói vượn, chú đây là loại người như vậy sao?” Biết Trương Thanh Vận là người Tào Ngưng quen, Tào Liễm Chi cũng không có ý định hạ thủ, anh nói tiếp: “Được rồi, cháu đi đánh răng rửa mặt rồi còn đi ăn cơm.”

Nhìn thấy Tào Ngưng vẫn bất động đứng đó, anh bật cười: “Sao, sợ chú cháu ăn thịt cậu ấy à?”

Chờ Tào Ngưng đi rồi Trương Thanh Vận mới cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng dù sao không khí vẫn có chút lúng túng.

“Không có gì, tôi người gia trưởng này rất văn minh, sẽ không can thiệp chuyện của hai người các cậu đâu.” Tào Liễm Chi nói với cậu, đồng thời trong ánh mắt chứa rất nhiều hiếu kỳ, thứ nhất: “Cháu tôi nói cậu là trai thẳng? Vậy làm sao lại...Cháu tôi là thẳng điều này tôi rất rõ.” Anh cười: “Lần đầu tiên nhìn thấy tôi lên giường với đàn ông, nó sợ tới mức cho là tôi điên rồi, bị thần kinh. Sau này dần dần mới coi như chấp nhận.”

Trương Thanh Vận để ý không phải cái này, cậu có chút bị dọa cho hết hồn: “Ngài thường thường để cậu ấy nhìn thấy ngài cùng người khác thân thiết?”

“Đừng gọi tôi là ngài, tôi hơn cậu dữ lắm cũng mấy tuổi thôi. Bọn tôi có lúc sẽ không làm ở trong phòng, nhiều lúc sẽ không kiềm lòng được, cậu hiểu mà, nó trở về liền nhìn thấy.” Tào Liễm Chi kể lại, giọng điệu bất cần không thêm để ý.

Trương Thanh Vận có chút đau lòng Tào Ngưng, người này từ nhỏ đến lớn phải chứng kiến bao nhiêu màn xuân cung sống động a.

“Ngài là gay sao?”

“Không phải, tôi là song tính luyến, nam nữ đều được.” Tào Liễm Chi nói: “Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, cậu là thẳng?”

“Là thẳng, không có ý định cùng đồng tính phát triển.” Trương Thanh Vận buông tay, lại sờ sờ trán, cười nói: “Em cũng không biết tại sao lại có thể cùng cậu ấy phát triển tới mức này, nói thật có chút kì diệu.”

“Vậy sau này phải làm sao?” Nhìn bộ dạng của cháu trai, không chừng đã nghiện rồi.

“Muốn tách ra, không muốn tiếp tục như thế này nữa, đối với cả hai đều không tốt.” Trương Thanh Vận nhẹ giọng nói, dựa người vào sofa.

Tào Liễm Chi thật lâu không lên tiếng, sau đó mới gật gù đồng ý, “Đúng đấy, người bạn nhỏ đừng đùa giỡn với mấy cái này, tìm người bạn gái mới là đúng đắn. Tôi ủng hộ hai người các cậu tách ra, qua một thời gian mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Chú.” Tào Ngưng đứng trên hành lang, từ xa nhìn chú cậu.

Mà biểu hiện khi đó của Tào Ngưng, mãi tới sau này Trương Thanh Vận cũng không thể nào quên.

16. Chương 16: Thật Vui

Không phải tức giận phần nộ hay là gì khác, trong mắt Tào Ngưng lúc này chỉ có mờ mịt và khổ sở.

Tuy rằng chỉ trong chớp mắt cậu đã khôi phục lại bộ dáng của một tiểu công chúa, nói với chú mình: “Chú im đi, người không có tư cách nói câu này nhất chính là chú đó.”

Nếu không phải nghĩ tới mặt mũi của Tào Liễm Chi, Tào Ngưng thật sự rất muốn nói hết quá khứ đen tối của chú mình cho Trương Thanh Vận biết, để người này cách xa chú mình một chút.

Hai người ngồi trên sô pha nhìn thiếu niên ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng bước ra, người này có chết cũng phải bày ra bộ dáng kiêu ngạo, người quen biết cậu đều cảm thấy rất đáng yêu.

Tính cách Tào Ngưng như thế nào Tào Liễm Chi là người rõ nhất, đứa cháu này của anh tính tình quật cường, không dễ gì lộ ra biểu cảm rụt rè trước mặt người khác.

Đứa nhóc này thích nhất là đối nghịch với người quen thuộc, còn người không quen đến cả liếc mắt còn chả thèm liếc một cái, đây là lý do khiến người khác cảm thấy cậu cao ngạo khó gần.

Kỳ thật không phải cao lãnh mà chính là ấu trĩ.

“Được rồi, lát nữa cháu ăn cơm thì lo tập trung ăn cơm, đừng có ngồi bối mớ lịch sử của chú nữa.” Tuy rằng không thể quyến rũ mỹ nam mình coi trọng như dù sao Tào Liễm Chi cũng không hy vọng mình bị mất hình tượng trước mặt Trương Thanh Vận.

Trong ấn tượng của anh, Trương Thanh Vận chính là thanh niên văn nhả hào phóng, tính tình vui vẻ dễ gần, đặc biệt có cảm giác.

Trương Thanh Vận nhìn hai chú cháu bọn họ nói chuyện chỉ biết yên lặng ngồi cạnh mỉm cười, còn lý do tại sao cậu không nói gì là bởi vì, haha càng nói càng sai.

Tào Ngưng thấy Trương Thanh Vận không nói gì lại cho rằng đối phương không hài lòng với đề nghị ban nãy của mình.

Lúc đi ra cửa Tào Ngưng bước tới ôm lấy cánh tay Trương Thanh Vận, nói nhỏ: “Sao vậy? Bị tôi làm phiền nên mất hứng? Muốn tiếp tục?”

Trương Thanh Vận nghe mấy lời này liền sửng sốt, suy nghĩ một chút mới hiểu ý của cậu, cười nói: “Có phải cậu hiểu lầm gì không?” Nhìn thấy Tào Ngưng cứ như con nhím xù lông không ngừng thăm dò chính

mình, thật sự rất khô hài, nhưng cũng rất đau lòng cậu: “Ngưng Ngưng, cậu yên tâm, không có người đàn ông nào có thể biến tôi thành cầm thú như cậu đâu.”

Một đêm mười hai cái ba con sói, kí ức của cậu vẫn còn chưa phai đâu.

Đừng nói Trương Thanh Vận, lúc Tào Ngưng nhớ tới chuyện này còn sợ tới run chân.

“Nếu vậy thì quan hệ của hai người rốt cuộc là sao?” Tào Ngưng đi tới gần Trương Thanh Vận nói, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

“Chú cậu không phải là họa sĩ sao? Tôi là người mẫu, được chú cậu thuê về để làm mẫu, tôi cũng là lúc mở cửa phòng tắm ra mới biết đó là chú của cậu.” Trương Thanh Vận nhún nhún vai nói.

“Khỏa thân?” Ham muốn này của Tào Liễm Chi, Tào Ngưng hiểu rất rõ, nghĩ tới cậu lại thấy không vui.

“Hở nửa thân trên thôi, mấy phần khác đều che lại, khỏa thân chắc chắn tôi sẽ không làm.” Trương Thanh Vận thiếu tiền thật nhưng cũng không thiếu thốn tới mức này.

“Vậy còn được.” Hở nửa thân trên thì không sao, dù sao trong hồ bơi cũng thấy nhiều rồi.

“Tôi nhận công việc này phải nói cậu có công không nhỏ.” Trương Thanh Vận sờ sờ cổ mình nói: “Lần trước cậu cào tôi quá dã man, trên cổ dưới lưng đâu đâu cũng có dấu vết của cậu không có cách nào nhận công việc đành phải từ chối, giờ công ty bỏ tôi luôn rồi.”

“Thật ngại quá là lỗi của tôi.” Tào Ngưng không những không áy náy ngược lại còn cười trên nỗi đau của người khác.

“Tất nhiên là lỗi của cậu, bởi vậy giờ tôi phải kiểm lời trên người chú cậu bù lại.” Trương Thanh Vận cười lên, cảm thấy thật sự rất chân thành, cậu vốn tưởng lại phải cãi nhau thêm một trận với Tào Ngưng.

“Phải kiểm lời chứ, ông có nhiều tiền lắm.” Dù sao mọi chuyện cũng rõ ràng rồi, Tào Liễm Chi cũng sẽ không vì tranh đàn ông mà làm ảnh hưởng tới tình cảm hai chú cháu, cái này Tào Ngưng rất tin tưởng.

“Mà lúc này cậu nói có thật không? Chuyện gì cũng làm?” Trương Thanh Vận vắt óc nghĩ xem nên bảo Tào Ngưng làm gì vừa không quá đáng vừa thể hiện được thành ý.

“Ừm.” Không nghĩ tới Trương Thanh Vận lại đột nhiên đề cập với vấn đề này, Tào Ngưng sốt sắng nhìn đối phương.

“Vậy thế này đi, mấy ngày nay tôi có đi làm tình nguyện, ngày mai nếu rảnh thì đi chung với tôi. Cố chịu

cực làm việc hết một ngày, nếu biểu hiện tốt tôi sẽ tha thứ cho cậu.” Trương Thanh Vận nói: “Có được không?”

Tào Ngưng đứng đờ như không, đáp ứng một tiếng nói: “Việc chân tay? Được chứ sao lại không?”

“Haha, đúng là việc chân tay.”

Tào Liễm Chi quay đầu lại nhìn, thấy hai người châu đầu vào nhau xầm xì to nhỏ, trong lòng nhở nước bọt: “Trai thẳng bây giờ nói chuyện không hợp chút lại làm chuyện gay.”

Gay chân chính thì lại không muốn làm, đây là cái đạo lý gì vậy...

Ba chú cháu cùng nhau đi ăn cơm, buổi chiều về tới nhà nghỉ ngơi một chút Tào Liễm Chi và Trương Thanh Vận lại bắt đầu vào phòng tiếp tục làm việc, Tào Ngưng lúc này đòi vào phòng xem liền bị chú mình đuổi ra.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đợi làm việc xong cháu muốn nhìn bao nhiêu thì nhìn.” Tào Liễm Chi thật sự không hiểu, không nhìn nhau một chút thì chết à, hai đứa cũng không phải chưa từng làm, nhìn còn chưa đủ sao?

Tào Ngưng bị đẩy ra khỏi phòng vẽ, nhìn cửa phòng đóng lại cái “rầm”.

Thấy cũng thấy rồi, làm cũng làm rồi, thế nhưng tổng cộng gộp lại cũng chỉ có hai buổi tối.

“...” Một tuần này hai người không gặp nhau, Tào Ngưng có lúc vào giữa khuya sẽ nhớ tới Trương Thanh Vận, nếu chịu không nổi nữa thì bản thân tự xử.

Quá trình thì thoải mái đó nhưng mùi vị tới cùng cũng không dễ chịu, thế nào thì không nói rõ được.

Cậu ngồi trong phòng xem tivi từ hai giờ tới bốn giờ chiều, cuối cùng cũng đợi được Tào Liễm Chi và Trương Thanh Vận đi ra.

Lúc tầm mắt hai người chạm vào nhau Tào Ngưng không tự chủ ngồi thẳng lưng lên, nhìn đối phương, giống như muốn nói cái gì.

“Tôi về đây.” Trương Thanh Vận phất tay với cậu một cái nói “bye bye”.

“...” Tào Ngưng trơ mắt nhìn người kia đi ra ngoài, quá trình còn chưa tới năm giây, hoàn toàn không có thời gian cho cậu nói chuyện.

“Sao không giữ nó lại?” Tào Liễm Chi nhìn thấy vẻ mặt Tào Ngưng cười nhạo nói: “Đồ nhát gan.”

Tào Ngưng trầm mặc ném điều khiển tivi lên sô pha, không biết đang nghĩ cái gì.

“Hẹn hò nhau ra ngoài xx, chú không cần cháu, còn trẻ mà, hưởng thụ một chút cũng không sao.” Tào Liễm Chi nói với cháu mình: “Nhưng mà sau này cháu nhất định phải kết hôn sinh con, không thể chơi bời cả đời được.”

Hiện tại còn trẻ có thể mạnh miệng mà nói sau này mình sẽ không kết hôn, sẽ không sinh con.

Mấy quyết định trên đầu môi này, Tào Liễm Chi căn bản không để trong lòng, bởi vì ở mỗi độ tuổi quan niệm của con người sẽ khác nhau.

Một câu nói, thời gian vô tình duỗi tay một cái, thời điểm tới thì chuyện nên làm sẽ tự nhiên mà đi hoàn thành thôi.

“Chú sẽ kết hôn sao?” Tào Ngưng nghiêng đầu nhìn chú mình đang đứng một góc pha cà phê.

Chú cậu năm nay ba mươi tuổi nhưng vóc người nhìn thoát qua chỉ như mấy tiểu thịt tươi hai mươi tuổi mà thôi.

“Chuyện sớm muộn thôi.”

Lại im lặng, Tào Ngưng nhếch miệng cười nhạo nói: “Đợi qua ba mươi lăm tuổi rồi liệu tình trạng của chú có còn khỏe mạnh không đây?”

Chú cậu cười haha, cảm thấy cháu mình thật quá đáng yêu: “Cháu chưa từng nghe nói tới kho tình trạng sao? Chú của cháu đây mỗi tháng đều đi trừ một lần, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.”

“...” Đúng là gừng càng già càng cay, Tào Ngưng không còn gì để nói.

“Gọi điện thoại cho nó đi, nghe theo tiếng lòng mình.” Tào Liễm Chi bưng cà phê đi vào phòng vẽ, trước khi đi tranh thủ nói với cháu mình câu này.

“Như vậy không phải tác phong của cháu...” Cụp mắt nhìn di động trong tay, Tào Ngưng hí hóp mắt ngủ thiếp đi.

Bên này Trương Thanh Vận đang nói chuyện điện thoại với em trai. Cũng không có gì tốt lành, chính là mắng chửi một trận.

Cậu cảm thấy có một số người thật đáng ghét, làm tổn thương người ta cũng không cảm thấy áy náy, càng không chịu thức tỉnh bản thân.

“Em hồi nhỏ đâu có như vậy? Tại sao càng lớn càng đáng ghét?”

“Anh, đâu có nghiêm trọng tới vậy chứ? Em nói với nhỏ suy nghĩ của em rồi, nhỏ cũng không có trách em.”

“Anh chỉ nói một câu thôi, em tự mà lo đi.”

Trương Thanh Vận tức giận tới nỗi suýt nữa đạp luôn cái ghế trên xe buýt, cậu phải nhịn xuống để không đạp, mình là một công dân tốt.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, thấy tâm trạng ổn rồi Trương Thanh Vận mới gọi điện thoại cho Tào Ngưng.

“Bảo bối, ngày mai đi làm tình nguyện, đúng tám giờ rưỡi có mặt tại cổng trường nha.” Cậu đang định mai mình và Tào Ngưng cùng nhau đi nhờ xe Đinh Lâm.

“Được.” Tào Ngưng không nói cho cậu suy nghĩ của mình.

Sáng hôm sau đúng tám giờ rưỡi, hai chiếc xe không chịu thua nhau đậu trước cổng trường.

Trương Thanh Vận đi ra nhìn thấy Đinh Lâm trước liền đi tới chào hỏi: “Chào buổi sáng hội trưởng.”

“Chào.” Đinh Lâm mở cửa xe mời cậu lên.

“Còn có người, tôi tới xem một chút.” Trương Thanh Vận phóng tầm mắt nhìn qua liền thấy có người đeo kính thò đầu ra từ trong xe hướng mình phát tay.

Tên kia...

“Trương Thanh Vận, lại đây!” Tào Ngưng từ sớm đã nhìn thấy xe Đinh Lâm, cậu đặc biệt ghi nhớ số xe của người này.

Ánh mắt Đinh Lâm xẹt qua một tia ngạc nhiên, nói với Trương Thanh Vận: “Bạn cậu hả?”

“Ừm.” Cậu nhắm mắt gạt đầu, giải thích với Đinh Lâm: “Tôi muốn dẫn cậu ấy đi theo, có được không?”

Tối hôm qua quên điện thoại nói trước với hội trưởng một tiếng, Trương Thanh Vận có chút ảo não.

“Sao lại không, càng nhiều người càng vui.” Đinh Lâm hí hóp nói.

“Được, vậy để tôi qua đó, anh đi trước chúng tôi chạy theo.” Tiểu công chúa này nếu mình mà không đi theo hẳn nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn, Trương Thanh Vận nghĩ tới mà sờn gai ốc.

Đinh Lâm nhìn về hướng Trương Thanh Vận liền thấy một chiếc xe màu lam xám, là cùng một series với chiếc của mình, có điều đắt hơn một chút.

Trương Thanh Vận đối với mấy thứ xa xỉ này hoàn toàn không có khái niệm gì, chỉ cảm thấy chiếc xe này cũng không tệ, nhìn rất ngẫu nhiên, rất hợp với phong cách của Tào Ngưng.

“Xe đẹp đó.” Trương Thanh Vận ngồi vào ghế phụ khen một câu.

“Cậu thích? Có bằng lái không?” Tào Ngưng vừa lái xe vừa nói: “Có bằng lái tôi cho cậu lái.”

“Đừng, bằng lái của tôi chỉ để trang trí thôi, cậu hiểu đó.” Trương Thanh Vận tự cười nhạo nói.

Tào Ngưng cũng cười theo, sau đó tùy tiện hỏi: “Người đó là hội trưởng của cậu? Cậu cũng ở trong hội học sinh?”

“Hả? Cậu hỏi thăm?” Cậu biết mình không nổi tiếng như vậy.

“Ừ hỏi thăm, thế nhưng cậu cũng rất biết điều, cũng không hỏi ra được cái gì.” Tào Ngưng cứ thế thừa nhận.

“Cậu tưởng tôi cũng như cậu chắc, ai cũng biết?” Trên website trường còn có người lên tiếng muốn hẹn hò với Tào Ngưng, có điều người này cái gì cũng có chỉ scandal là không: “Tại sao trước đây không nói chuyện yêu đương?”

“Còn nhỏ, không biết yêu là gì, cũng không muốn.”

“Nhỏ?” Trương Thanh Vận liếc mắt nhìn chính giữa hai chân Tào Ngưng, cười nói: “Tôi thấy cũng được mà, miễn cưỡng cũng có thể dùng size lớn.”

“Mẹ nó!” Tào Ngưng bất thành linh bị Trương Thanh Vận đùa giỡn, suýt chút nữa lạc tay lái.

“Haha, nói thật đi, cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Trương Thanh Vận hai mươi một tuổi mười một tháng, cậu đoán chừng Tào Ngưng cũng khoảng hai mươi tuổi.

“Chưa tới mười chín, tháng năm mới sinh nhật tôi.”

“Sắc – -”

17. Chương 17: Từ Chối

Nghe được con số này Trương Thanh Vận cười muốn nội thương, này nói chính xác là cười còn khó coi hơn khóc, chấn động hơn cả việc sao chối va vào địa cầu hay sao hỏa phát nổ...

Còn chưa tới mười chín, này rõ ràng là mười tám rồi.

Trương Thanh Vận vừa khiếp sợ lại vừa mừng, cũng may là qua mười tám tuổi rồi, bằng không với tội này của cậu đi bóc lịch là cái chắc.

“Không đúng, cậu làm sao mà mười tám được.” Cậu nói: “Em trai tôi năm nay lớp mười một, cũng sắp mười tám rồi.”

Cậu giơ mấy ngón tay lên tính toán, làm sao cũng không thể a.

“Sao không?” Tào Ngưng không hiểu mười tám có cái gì đáng ngạc nhiên như vậy, cậu nói: “Tôi đọc sách sớm, chưa tới sáu tuổi đã vào tiểu học rồi.”

“Sớm vậy?”

“Ừm, trong nhà ai cũng bận rộn không có thời gian trông coi.” Lúc đó ông bà Tào Ngưng còn chưa về hưu, ba mẹ lại bận rộn mà mời người lạ về nhà lại không yên tâm nên cho cậu vào tiểu học sớm.

“Nghe thật đáng thương.” Trong đầu Trương Thanh Vận lập tức hiện ra hình ảnh đứa bé vắt trên người cái ba lô to thiết to một mình tới trường.

“Cũng không có gì.” Tào Ngưng chính là bị bỏ rơi thành quen, nhờ vậy mới dần tập thành tính cách độc lập như bây giờ. Cậu một năm không về nhà cũng sẽ không muốn ba mẹ quản, ngày xưa không muốn bây giờ càng không.

“Cậu là con một?” Có ba làm lãnh đạo chắc là phải vậy nhỉ?

“Ừm còn có thể không phải sao?” Tào Ngưng dừng lại một chút, nói: “Có điều tôi nghĩ dù có thể sinh bọn họ cũng sẽ không sinh, con nít vốn phiền phức suốt ngày đi theo người lớn nhõng nhẽo, cái này rõ ràng

không phải nuôi con mà là...”

“Là gì?”

“Cậu nói là gì?”

Trương Thanh Vận nói: “Chó?”

“Mẹ nó, tôi mà giống chó sao?”

“À há, Khổng Tước.” Cũng phải làm sao mà giống chó được, chỉ có bề ngoài hoa lệ cao ngạo của Khổng Tước mới hợp với Tào Ngưng thôi.

“Còn cậu thì sao?” Nhất thời trầm mặc, Tào Ngưng lơ đãng hỏi.

Câu hỏi mơ hồ như thế, cũng không rõ cậu muốn hỏi cái gì.

Ngón tay Trương Thanh Vận đặt lên môi, cậu cũng hàm hồ cười, tùy tiện nói: “Tôi? Hơn cậu hai tuổi lẻ năm tháng, có ba, có em trai, trong nhà rất phổ thông, đơn giản, cũng không có người thân nào giàu có, không có ông bà, chỉ có ba tôi thôi.”

“Ba cậu đẹp trai không?” Trong lòng đứa nhỏ đang nghĩ, người đẹp trai như vậy không thể không có người nào theo.

“Ừm, đẹp trai.”

“Đẹp bằng một nửa cậu không?”

Nhìn thấy Tào Ngưng lái xe mà cứ liên tục nhìn về phía mình Trương Thanh Vận cười, cười tới rất thú vị.

Một lát sau mới từ từ nói: “Cũng không kém bao nhiêu, tôi cảm thấy rất đẹp trai, lúc còn trẻ đáng người cũng không tệ.” Khóe mắt liếc nhìn người bên cạnh: “Đàn ông như thế nào mới gọi là đẹp trai?” Không chỉ nói tới chiều cao hay vẻ ngoài, phẩm chất cũng rất quan trọng.

“Theo tiêu chuẩn của tôi?” Tào Ngưng nâng kính râm, khóe miệng hiện ra nụ cười bất cần, nói: “Giống như cậu.”

“Phải vậy không...” Trương Thanh Vận vẫn còn cười, ánh mắt thỏa mãn đặc biệt câu nhân, cậu cũng không phải cố ý, chỉ là cảm xúc tới nên không kiềm chế được, không quản có thể gieo nọ đào hoa gì hay không.

“A.” Hả là vậy đi.

Trương Thanh Vận vừa cười vừa nghiêng đầu nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, hai người cũng không nói chuyện nữa. Cậu nhìn thấy gương mặt của mình phản chiếu trên cửa sổ, nụ cười mê người, ánh mắt sáng lấp lánh, quả thực bản thân mình còn cảm thấy thích.

“Trương Thanh Vận.”

“Hả?” Cậu nhìn qua Tào Ngưng đang ngồi bên cạnh, kính mát trên mặt rất hợp với gương mặt cậu, càng nhìn càng đẹp trai.

“Không có gì.” Chỉ là tự nhiên muốn gọi tên đối phương.

Tào Ngưng cân nhắc ba chữ “Trương Thanh Vận”, càng nghĩ càng cảm thấy thuận miệng, gọi một lần liền nhớ kĩ. Trương Thanh Vận, từ miệng mình nói ra, rất có cảm giác, lại còn vô cùng gọi cảm.

“Tên cậu rất thú vị.” Cậu tiếp tục tán gẫu.

“Làm sao thú vị bằng tên của cậu được?” Trương Thanh Vận nói.

“Hả?” Tào Ngưng đang chuyên tâm lái xe.

“Tào Ngưng, thao ngài ~” Trương Thanh Vận xoay người lại, ánh mắt ám muội nhìn chằm chằm cậu.

“A, cũng chỉ có cậu dám nói vậy thôi.” Nhìn cậu một lát, Tào Ngưng quyết định không thêm tính toán với người này.

Chuyện cười này, cũng không phải chỉ có Trương Thanh Vận nói. Trước đây lúc học cao trung cũng từng có người nói với Tào Ngưng như vậy, kết quả bị cậu đánh tới tía má nhìn không ra.

Sau đó không ai dám lấy chuyện này ra trêu cậu nữa.

Xe chạy như bay khoảng hai mươi phút cuối cùng cũng tới nơi Đinh Lâm nói.

Đây là một trạm cứu trợ mèo tư nhân, do một người phụ nữ trên năm mươi tuổi họ Dương chịu trách nhiệm, bản thân cô cũng đã nhận nuôi tới bốn mươi, năm mươi con mèo hoang.

Chỗ ở của lũ mèo ở đây rất đơn sơ, chỉ là cái lều vải dùng bạt để phủ lên, miễn cưỡng có thể chắn gió che mưa.

Không gian bên trong rất nhỏ chưa kể còn không được sạch sẽ. Đâu đâu cũng có chậu cát dành cho mèo với mấy loại đồ đựng.

Mấy cái đệm trên sofa thì vừa cũ vừa rách, làm cho lũ mèo cũng không được sạch sẽ.

Hoàn cảnh vô cùng tồi tàn, Đinh Lâm vừa bước vào liền cau mày. Không đứng được bao lâu cậu ta liền đi ra, nói với hai người bên ngoài: “Chỗ này quá nhỏ, bốn, năm chục con mèo ở đây không ổn chút nào, rất dễ bị nhiễm bệnh.”

Chỉ cần một con mèo nhiễm bệnh thì sẽ lây cho những con khác.

“Hay là thông báo tìm người nhận nuôi?” Trương Thanh Vận đề xuất.

Đinh Lâm lắc đầu: “Dì Dương nói không muốn để người ta nhận nuôi, dì ấy không yên tâm.”

“Nhưng mà dì ấy lại không lo nổi, anh nhìn xem hoàn cảnh này có thể ở sao? Hơn nữa dì ấy còn lớn tuổi như vậy, cũng là một vấn đề.” Nếu nhà dì Dương giàu có cũng sẽ không để lũ mèo ở nơi như thế này, chứng tỏ điều kiện của dì không cho phép.

“Cái này có gì khó, không phải chỉ cần tới xưởng gỗ mua mấy tấm ván gỗ rồi đóng thành một cái nhà cho bọn nó là được sao?”

“Cái này đúng là có thể.”

Ba người, tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, sau đó từng người bắt đầu gọi điện thoại cho người quen biết. Không chừng có thể không tốn tiền mà vẫn tìm được gỗ tốt.

Cuối cùng Đinh Lâm cũng liên lạc được, gọi người tới chở ván gỗ: “Hai người các cậu cũng đừng nhàn rỗi.” Cậu chỉ tay vào mấy chậu nói: “Hai cậu đi rửa sạch mấy cái này đi, nói không chừng còn có thể sử dụng.”

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng nhìn vào mấy chậu, nuốt một ngụm nước bọt.

Kỳ thực mua những thứ này cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, bọn họ cũng không thiếu số tiền này. Nhưng lúc này đang làm tình nguyện, cũng không phải quỵên tiền, tất nhiên ý nghĩa sẽ không giống.

“Lại đây.” Trương Thanh Vận giúp Tào Ngưng vén tay áo lên, mang găng tay vào bắt đầu làm việc.

Tào Ngưng trước giờ chưa từng làm qua những việc này. Nhưng mà cậu cũng không nói gì, sờ môi nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà Trương Thanh Vận phân công cho mình.

Tới lúc dọn phân với nước tiểu mèo hai người có chút chịu không nổi, đành phải đi ra ngoài hít thở chút không khí cho bớt ngột ngạt rồi mới vào cọ rửa tiếp.

Phân mèo rất hôi, đến ngay cả Trương Thanh Vận cũng không chịu nổi.

Cậu vốn tưởng Tào Ngưng trực tiếp từ chối không làm, ai ngờ đối phương không những không nói tiếng nào mà còn rất nghiêm túc làm việc, dù tốc độ không được nhanh nhưng chưa từng lúc nào ngừng tay.

Lần thứ hai Tào Ngưng đứng dậy hít thở không khí Trương Thanh Vận cũng đứng dậy theo, hít vào thở ra.

“Haizz...” Hai người đều nhìn đối phương, rất ngốc.

“Hôi quá, phân của mấy con mèo này làm sao mà lại hôi như vậy?” Trương Thanh Vận nói.

“Phân của cậu cũng hôi thôi.” Tào Ngưng khịt mũi một cái.

“Cho cậu chút không khí mới mẻ.” Trương Thanh Vận chồm người tới, chạm môi Tào Ngưng một cái.

Đây rõ ràng chỉ là một nụ hôn đơn thuần ngắn ngủi, không hề mang theo chút tình dục nào, thuần túy sạch sẽ lại khiến cho người ta cảm thấy luyến tiếc không thôi.

“Có ý gì?” Tào Ngưng mím mím môi, trong mũi vẫn còn lưu lại mùi vị của Trương Thanh Vận.

Là kiểu mùi vị sạch sẽ thanh khiết, không phải mùi của bất kì loại nước hoa nào.

“Không biết, nhìn thấy dáng vẻ cậu lúc làm việc tôi không kìm lòng được.” Nói xong liền ngồi xuống tiếp tục cọ rửa.

Người bên cạnh cũng ngồi chồm hổm xuống, cúi đầu làm việc.

Sợi tóc lòa xòa trước trán, bởi vì mồ hôi chảy ra mà gò má ngầy ngò có chút ẩm ướt, lại mang theo chút thành thực lỗi đời, tất cả những thứ này tạo nên một tiểu công chúa Tào Ngưng như thế.

Cậu ấy có lẽ cũng không ngạo mạn giống như bề ngoài, Trương Thanh Vận lần đầu tiên nghĩ vậy.

Hơn nữa vừa nãy trên đường hai người tán gẫu không ngừng, bầu không khí hoàn toàn khác xa lúc trước. Trương Thanh Vận cảm giác được, dần dần mình tiếp xúc với Tào Ngưng cũng không phải chỉ là tiếp xúc về mặt thân thể.

“Tôi cũng không phải loại người mà cậu tưởng tượng đâu, dù trên giường như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng là người có quy tắc.” Tào Ngưng liên tục cọ rửa bồn cát, chỗ đó có chút phân mèo dính vào cọ không tới, đang định kiểm gì đó để khều ra.

“Có quy tắc mà suốt ngày phân cao thấp với tôi, cậu nói xem mình có ngốc hay không?” Giọng nói Trương Thanh Vận trầm thấp, cũng nghiêm túc làm việc, cầm lấy cái chậu Tào Ngưng đang rửa lấy hết phân mèo trong đó ra.

Tào Ngưng yên lặng nhìn người này, rũ mắt rửa rửa tay nói: “Chuyện hôm nay cậu nói với chú tôi có thật không?”

Trương Thanh Vận rửa xong cái chậu thì để qua một bên, cũng không có ý định rửa tiếp. Cậu ngồi đó, suy nghĩ một chút mới gật đầu nói: “Thật, cậu cảm thấy không đúng sao?”

Qua rất lâu, Tào Ngưng lắc đầu một cái, âm thanh có chút mơ hồ: “Không phải cậu không đúng, chỉ là tôi muốn ở bên cạnh cậu, nếu sai thì chúng ta cứ tiếp tục sai đi, có được không?”

“...” Trương Thanh Vận kinh ngạc quay qua nhìn cậu, là trừng mắt, sau đó phóng ánh mắt về phía xa, khó hiểu nói: “Cậu muốn gì?”

Một người đàn ông, không cho cậu ấy được cái gì.

“Chỉ muốn được vui vẻ ở bên cạnh cậu thôi.”

“Nếu chỉ như vậy thì có rất nhiều người có thể đáp ứng yêu cầu của cậu, chỉ là cậu vừa lúc gặp phải tôi. Tuy rằng tôi không nói điều này đúng hoàn toàn, thế nhưng tôi không từ bỏ suy nghĩ đó được, con người chính là như vậy, cậu đừng không tin...” Trương Thanh Vận thấu hiểu nói.

“Cậu từng có cảm giác như vậy chưa?” Nói cứ như bản thân mình trải qua rồi vậy.

“Chưa, tình sử của tôi vô cùng đơn thuần, nói thật tôi còn cảm thấy kiêu ngạo.” Trương Thanh Vận trầm thấp cười, bưng bình nói: “Dù sao tôi cũng không giống những người khác, tính tình thẳng thắn lại không làm bộ làm tịch.”

“Ha ha ha!” Tào Ngưng không nhịn cười được, phì nhử nói: “Còn nói mình không làm bộ làm tịch, cậu giả tạo tới mức nào cậu có biết không?”

“Thật sự không có mà.” Nói mình giả tạo vậy là ý nói mình đóng kịch rồi? Mấy ngày đó cùng Tào Ngưng phân cao thấp thật sự là tránh không khỏi.

“Nói nhiều như vậy cậu cũng không trả lời câu hỏi của tôi. Ý cậu là sao, từ chối?” Tào Ngưng tự ngồi

nghech mấy ngón tay, bộ dạng có chút ngốc nghếch.

Yêu một người là như vậy sao?

Trương Thanh Vận ồm một tiếng, nhặt cành cây đang nằm trên đất lên rồi phúi phúi người đứng dậy, trong lòng đã sớm loạn cào cào.

18. Chương 18: Tra Nam

Cứ như thế bị cự tuyệt Tào Ngưng vẫn không tin được đứng đó như trời trồng, cậu mím khóe miệng nói: “Vậy tại sao lại hôn tôi?”

Nụ hôn lúc này là thật, không phải ảo giác của cậu.

Chưa kể hai người còn đang đứng rất gần nhau, chỉ cần cố gắng một chút liền có thể cảm nhận được mùi trên người đối phương.

Không phải mùi của phân, mà là khí tức của một người đàn ông.

Tào Ngưng không thể nào lừa gạt bản thân mình, cậu rất thích cảm giác có người chăm sóc, cho dù là làm bạn với loại rác rưởi cũng không sao, cậu sẽ không phải hối tiếc. Phảng phất ngoại trừ việc thích hân ra, những cái khác đều có thể xem nhẹ, chỉ là chuyện nhỏ.

“Có câu nói ‘Tẩu thận bất tẩu tâm’, không biết cậu đã nghe chưa?” Trương Thanh Vận nói, thanh âm hạ thấp khác hẳn bình thường, biểu lộ nội tâm mâu thuẫn của bản thân.

**Tẩu thận bất tẩu tâm: ý nói chỉ yêu vì tình dục*

“Ý cậu là, cậu đối với tôi chỉ có sinh lý?” Tào Ngưng khẽ nhếch miệng, vẻ mặt vô cùng bi thương.

“Ý của tôi chính là, nếu tôi bất tẩu thận thì thật là vũ nhục nhân cách này của tôi.” Cậu cười cười, vẽ lên trên mặt đất hình dáng một quả thận, nhìn kiểu gì cũng giống thận heo.

“Thật là khéo, tôi cũng nghĩ vậy.” Tào Ngưng lập tức nói.

“Cái rắm.” Trương Thanh Vận bày ra biểu hiện coi thường, cậu không quá tin tưởng người này: “Cậu có tư cách để tôi dâng trái tim mình lên sao?”

Tào Ngưng là con một trong nhà, cha mẹ là người có tiếng tăm, gia tộc cũng đều là người không tầm thường. Trương Thanh Vận dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Tào Ngưng sau này chắc chắn sẽ phải kết hôn sinh con.

Còn mình có người cha vô cùng dịu dàng văn minh, xưa nay chưa từng ép buộc con cái bất kì điều gì.

Về mặt tình cảm, Trương Thanh Vận được di truyền sự nghiêm túc từ cha mình. Quan niệm về tình cảm của cậu trước giờ đều là, hoặc là không bắt đầu hoặc là cả đời.

Đi chung với nhau không phải chỉ là một hồi đùa vui, trò chơi tình cảm cậu chơi không nổi.

Sở dĩ vội vã cùng Tào Ngưng cắt đứt quan hệ cũng bởi vì sợ bản thân ngày càng sa vào, sau này tới lúc buộc phải tách ra càng khó khăn hơn.

“Không có tư cách? tôi?” Tào Ngưng chỉ mình, không tin tưởng nói, “Người như tôi không có tư cách vậy thì ai mới có tư cách? Cậu thật sự cảm thấy tôi không xứng với cậu?”

Trương Thanh Vận có gì mà không dám, gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu không xứng với chân tâm của tôi.”

“...” Tào Ngưng đứng đó cười, cười tới mức thở không ra hơi, cậu cảm thấy gương mặt Trương Thanh Vận lúc này y chang mấy cái chậu cát cho mèo, ở trên có thể chứa rất nhiều phân mèo.

“Ha ha.” Cậu cười Trương Thanh Vận cũng cười, hai người đứng cười như mấy đứa ngốc hết nửa ngày.

Cuối cùng cũng ngừng lại, trầm mặc một chút, Tào Ngưng nhìn cậu gật gù: “Có câu này của cậu là được rồi.”

Còn có rất nhiều thứ cần tẩy rửa, dù có lười cũng phải làm cho xong, cứ thế hai người lại vùi đầu vào làm việc.

Nửa giờ sau Đinh Lâm trở về dẫn theo một chiếc xe tải nhỏ, trên xe chính là ván gỗ mà bọn họ cần.

“Qua đây phụ tôi khiên xuống với.” Sau khi cậu ta xuống xe liền lập tức cùng tài xế khiên mấy tấm ván gỗ xuống.

“Lúc nãy quên nhắc anh, công cụ anh có mua đủ không?”

“Mua rồi.” Đinh Lâm ở trên xe, khom lưng nâng mấy tấm ván gỗ đưa ra ngoài, chỉ thấy trên trán cậu lúc này đã lấm lấm mồ hôi, trên lưng cũng ướt một mảng, gân xanh trên cánh tay cũng nổi hết lên rồi.

“Vất vả rồi.” Sau khi Đinh Lâm khiên xong nhảy xuống xe, Trương Thanh Vận đi tới vỗ vỗ vai hắn nói.

“Cái này gọi là tự mình chuốc khổ.” Đinh Lâm nhìn Trương Thanh Vận nở nụ cười.

“Ha ha, chắc vậy.”

Tào Ngưng đứng gần đó nhìn bọn họ, trên tay còn đang cầm cây búa gõ xuống một cái, nói: “Trời không còn sớm nữa, làm nhanh còn nghỉ ngơi!”

Ba thanh niên trước giờ chưa từng học kiến trúc bắt đầu nghiên cứu xem phải làm nhà cho mèo bằng cách nào.

Người thì nói phải làm nền, người thì nói không cần.

Người thì nói muốn làm nóc nhà nghiêng, người thì nói cứ làm nóc thẳng đứng là được.

“Tôi nghĩ chúng ta đừng ở đây nói nhảm nữa, trước mắt cứ lấy mấy cái cây này làm móng đi.” Trương Thanh Vận hỏi Tào Ngưng: “Cậu đi đào hầm hay tôi đi?”

Tào Ngưng đứng lên cầm xẻng đi làm việc.

Tầm mắt Đinh Lâm dừng trên người bọn họ, nhìn qua nhìn lại nhạy cảm nhận ra được: “Hai người cãi nhau?”

Lúc sáng Trương Thanh Vận đã giới thiệu Tào Ngưng là bạn thế nhưng Đinh Lâm vẫn không tin, với kinh nghiệm của anh, hai người này tuyệt đối có quan hệ xác thật.

“Cũng không hẳn là cãi nhau, chỉ là bất đồng quan điểm thôi.” Trương Thanh Vận nói cho qua chuyện, từ trong túi móc ra một cái bật lửa, bắt đầu châm thuốc.

Ngậm thuốc lá làm việc cũng dễ hơn.

Đinh Lâm ngạc nhiên nói: “Cậu biết hút thuốc?”

“Ừ ~” Trương Thanh Vận thả ra một vòng khói, hỏi: “Anh không hút?”

Thấy Đinh Lâm lắc đầu, Trương Thanh Vận cười cợt, lại từ trong hộp lấy ra một điếu thuốc đưa qua: “Hút một điếu đi.”

Đinh Lâm nhận lấy, hút một hơi liền bị sặc: “Khục khục khục...”

“Ha ha ha.” Kẻ nghiện thuốc Trương Thanh Vận giật lại điều thuốc: “Làm việc đi hội trưởng.” Vỗ vỗ vai Đinh Lâm một cái rồi bước đi.

Cậu cũng đi đào hầm, gần chỗ Tào Ngưng.

“Đàn ông không biết hút thuốc, quá đơn thuần, không làm bộ làm tịch.” Tào Ngưng vừa đào hầm vừa thở hổn hển nói, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Áo len màu vàng nhạt mặc trên người làm cậu cảm thấy rất nóng, đang có suy nghĩ muốn cởi ra cho khỏe.

“Chắc chắn là đơn thuần hơn cậu, cậu chính là đồ động vật ăn thịt.” Trương Thanh Vận không phải có hai điều thuốc sao, liền đưa một điều tới ngay miệng tiểu công chúa.

“Cậu đúng là đối với tôi hiểu lầm quá sâu.” Tào Ngưng hút một hơi nhả ra một vòng khói nói: “Trước khi gặp phải tra nam ông đây cũng rất đơn thuần.”

“Ha ha ha ha!” Cậu nói ai là tra nam vậy.

Trương Thanh Vận tuyệt đối không thừa nhận mình là tra nam, nếu Tào Ngưng muốn tiến tới được thôi vậy thì hai người cùng nhau đi làm thủ tục kết hôn, Tào Ngưng dám sao?

Đương nhiên cậu không dám.

Vui đầu làm việc cuối cùng năm giờ chiều cũng coi như là hoàn thành. Có thể nói đời này ba người bọn họ cũng chưa bao giờ mệt như thế này. Có điều có thể làm cho lũ mèo được một căn nhà hoàn chỉnh, còn rộng rãi thoáng mát, rất có cảm giác đạt được thành tựu.

Lúc chuẩn bị dọn dẹp ra về trời đã chập tối, gió to nổi lên, giống như sắp có bão kéo tới.

Ba người vội vã giúp dì Dương đưa lũ mèo vào hết trong nhà.

Chờ bọn họ bế hết mèo vào trong thì bên ngoài trời đã đổ mưa.

Từng người một nhận được tin nhắn, là báo động vàng, bão sắp kéo tới.

“Mẹ kiếp, sao tự nhiên lại có bão, mấy ngày trước có thấy nói gì đâu?” Tào Ngưng bị mưa tạt tới cả người ướt sũng, đứng đó nổi nóng mắng chửi cơ quan khí tượng xối xả, mấy ngày trước không báo thì thôi giờ mới báo cmn có tác dụng gì?

“Mưa gió bất thường cậu không biết sao, người xấu thì phải đọc nhiều sách đi.” Trương Thanh Vận đang lau đầu nghe vậy mới tới gần chọc chọc đầu Tào Ngưng.

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng có tùy tiện mà chạm đầu tôi.” Tâm trạng của Tào Ngưng bây giờ đang rất không tốt, nhìn thấy ai cũng khó chịu.

“Bỏ đi.” Thấy cậu đang bực bội Trương Thanh Vận liền đi tới bên cạnh Đinh Lâm, cách xa cậu một chút.

“Ăn trúng thuốc nổ?” Đinh Lâm lau hết nước mưa trên mặt, cởi đồng hồ đeo tay ra bỏ vào trong túi tiền, đeo trên tay dính nháp rất không thoải mái.

“Ai mà biết, chắc là vậy.” Trương Thanh Vận trả lời vô cùng nghiêm túc.

Đinh Lâm giật giật khoe miệng, xem ra mưa bên ngoài còn lâu lắm mới ngừng chưa kể còn càng ngày mưa càng lớn, nói với hai người: “Nhà tôi ở gần đây, tranh thủ lúc bão còn chưa tới ghé nhà tôi ở một đêm đi?”

“Nếu không phiền anh thì tốt quá rồi.”

Nhà Đinh Lâm là gần đây nhất, lúc này cũng chỉ có thể quyết định như vậy.

Hai chiếc xe liều lĩnh băng qua màn mưa, về tới nhà Đinh Lâm trời đã tối đen như mực. Thường ngày vào lúc này trời vẫn còn sáng choang, có thể thấy được thời tiết lúc này khắc nghiệt tới mức độ nào.

Nhà Đinh Lâm chỉ có một mình cậu ta, hai phòng một phòng khách, không lớn không nhỏ.

Nhà được thiết kế rất phù hợp với phong cách của Đinh Lâm, biểu thị chủ nhân của nó là người rất chú ý đến chất lượng cuộc sống.

“Hai cậu ai đi tắm trước?” Đinh Lâm vừa về tới nhà liền đi tới tủ quần áo lấy quần áo sạch ra cho bọn họ đi tắm rửa.

“Cậu tắm trước đi.” Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng, nhường cậu ấy trước đi.

Tào Ngưng không khách khí cầm quần áo đi vào phòng tắm, cả người cứ dính dính khiến cậu vô cùng khó chịu.

Cả người Trương Thanh Vận ướt mem không tiện ngồi xuống, cũng không dám đi đứng lung tung sợ làm ướt sofa nhà người ta.

“Hay là cậu thay đồ trước đi.” Đinh Lâm ở trong phòng ngủ thay xong mở cửa bảo cậu đi vào.

“Không cần đâu, tôi chờ một chút cũng được.” Trương Thanh Vận cười cười, đứng ở đằng kia bất động, nghĩ thầm chắc Tào Ngưng tắm cũng không lâu.

Tên kia rửa ráy đúng là rất nhanh, mới mấy phút đã đi ra, nước trên tóc còn chưa kịp lau khô, trên mặt vẫn là biểu cảm như bị táo bón.

Trương Thanh Vận cầm quần áo khô vào trong rửa ráy, trong phòng khách lúc này chỉ còn lại hai người là Tào Ngưng và Đinh Lâm.

Đinh Lâm pha cho Tào Ngưng một ly trà gừng gọi cậu tới uống.

“Hội trưởng, anh thích cậu ấy?” Tào Ngưng ở trước mặt người ta bệ vệ ngồi xuống, tên nhóc này lúc nào nói chuyện cũng trực tiếp như vậy.

“Cũng không thể nói là thích, có hảo cảm thì đúng hơn.” Đinh Lâm giương mắt nhìn cậu một chút, lại nói: “Nếu không có cậu không chừng tôi với cậu ấy có thể tiến xa hơn.”

Lúc bắt đầu thì sợ đối phương là trắng, chờ tới khi đối phương không còn trắng nữa thì bên cạnh đã có người khác rồi.

“Vậy anh cứ thử tiến tới với cậu ấy đi.” Tào Ngưng bưng ly trà gừng lên nhấp một ngụm nói: “Tôi với cậu ấy không phải là quan hệ đó.”

Đinh Lâm nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy có chút thú vị, người trước mặt này rõ ràng không phải là người rộng rãi bây giờ lại buông tha dễ dàng như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?

“Được chứ? Theo như những gì tôi thấy thì cậu ấy không những là một đối tượng tốt mà còn là một người đàn ông tốt. Nếu như có thể ở bên cạnh cậu ấy hẳn là sẽ rất vui vẻ.”

“...” Tào Ngưng hàm hồ gật đầu, không sai, rất vui, nếu không bản thân mình cũng sẽ không nhớ lâu như vậy.

“Tuy rằng tôi có lớn hơn cậu ấy một chút nhưng dù sao cậu ấy cũng thích chăm sóc người khác.”

“...” Hình như là vậy.

“Cậu ấy còn làm người mẫu, biết kiếm tiền, cũng rất vui vẻ chi tiền cho người mình yêu.”

“...” Cũng đúng.

“Vóc người cũng tốt, cùng cậu ấy thân thiết cảm giác hẳn sẽ rất tuyệt.”

“...” Trong đầu bắt đầu náo nức hình ảnh Trương Thanh Vận và Đinh Lâm thân thiết với nhau, Tào Ngưng lặng lẽ thở ra một hơi, không nhịn được nói: “Anh vẫn là đừng thích cậu ấy nữa, cậu ấy không có tốt như anh tưởng tượng đâu.”

“Sao lại nói vậy?” Đinh Lâm chống cằm nháy nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ rất muốn nghe.

“Trương Thanh Vận là tra nam, tôi đã nói với anh...” Tào Ngưng muốn vì Đinh Lâm mà khuyên răn một chút, ngày hôm đó ăn của hắn một bữa cơm mà bị hành hạ cả đêm tới giờ Tào Ngưng vẫn còn khắc sâu.

...

“Đang nói chuyện gì mà say sưa vậy?” Trương Thanh Vận mặc quần áo của Đinh Lâm từ trong phòng tắm bước ra, trong tay cầm hai cái khăn lông. Một cái để mình lau đầu, cái còn lại ném cho Tào Ngưng, trên đầu tiểu công chúa toàn là nước.

“...” Tào Ngưng vừa mới nói xấu Trương Thanh Vận xong trong lòng ít nhiều cũng thấy chột dạ, lông mày ỉu xiu, từ góc độ của Trương Thanh Vận nhìn qua chỉ lộ ra cái cằm nhọn, nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Hơn nữa còn ngoan ngoãn lấy khăn lau tóc cho khô.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Trương Thanh Vận ngồi xuống bên cạnh Tào Ngưng, đối diện với Đinh Lâm. Ánh mắt người kia có chút là lạ, khiến người khác không khỏi sợ hãi.

“Không có gì, chỉ là có chút khiếp sợ.” Đinh Lâm ẩn ý nói, rót cho Trương Thanh Vận một ly trà gừng: “Uống đi cho ấm người.”

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận cầm ly lên uống một hớp, nghĩ thầm Đinh Lâm quả nhiên là người đảm đang, còn biết pha trà gừng.

Nói thế nào nhỉ, thông thường đàn ông sống một mình, 50% không biết tác dụng của trà gừng, 80% trong nhà không có cái này, 90% mua về chỉ để trang trí.

Khụ khụ, 95% chính là dù có pha cũng không pha ra được dạng gì, mấy phần trăm còn lại, hẳn là Đinh Lâm.

“Gió thổi lớn quá.” Đinh Lâm quay đầu nhìn ra cửa sổ, từng giọt từng giọt mưa rơi xuống tạt vào cửa sổ

thủy tinh, chỉ hy vọng lần này bão tới nhanh đi cũng nhanh.

Ba người yên tĩnh ngồi trong phòng, cầm đồ ăn lên ăn ăn uống uống.

Tào Ngưng không thích đồ ăn vặt, kì thực cậu chính là cái thùng cơm, nhịn một bữa cũng không chịu nổi. Thế nhưng trong tình huống như thế này chắc chắn không thể gọi thức ăn bên ngoài, cho dù bọn họ không sợ bão thì nhân viên giao hàng cũng sợ.

“Tôi đói.” Cậu chột chột cùi chỏ vào eo Trương Thanh Vận nói nhỏ.

Trương Thanh Vận có mấy ngày liên tục mang cơm cho Tào Ngưng nên cậu nhớ rất rõ, lúc đói bụng bất giác sẽ nghĩ tới đối phương đầu tiên. Đây là một loại hành động theo bản năng, cũng không phải cố tình chỉ đích danh, giống như Trương Thanh Vận chính là thần đèn vậy.

“...” Giọng điệu người này rất nhẹ nhàng, chính là bộ dạng khi bị đói, Trương Thanh Vận không cách nào từ chối liền quay qua hỏi Đinh Lâm: “Hội trưởng, có thể mượn nhà bếp của anh một chút được không?”

Đinh Lâm trợn mắt, nhìn Tào Ngưng rồi lại quay qua nhìn Trương Thanh Vận, gật đầu nói: “Được, trong tủ lạnh có thịt với rau dưa đó.”

“Vậy để tôi đi nấu cơm.” Trương Thanh Vận lập tức đứng dậy đi vào nhà bếp.

Tốc độ làm cơm của cậu cực kỳ nhanh, động tác không khác gì đang hành quân đánh trận, rất có cảm giác, hoàn toàn không giống người mới biết làm cơm.

“Cậu ấy biết làm cơm.” Tào Ngưng liếc mắt nhìn vào nhà bếp, nói với Đinh Lâm: “Tôi ăn qua hai lần rồi, cậu ấy còn gạt tôi nói không biết làm.”

Hút thuốc, uống bia, ánh mắt lung lay, hồi ức lại trở về.

“Ăn ngon không?” Đinh Lâm dựa vào sofa, có chút mệt mỏi, mắt khép hờ nhìn trần nhà.

“Không ngon, là độc được.” Tào Ngưng cười cợt, nhìn về phía sau một cái rồi nhắm mắt lại ngủ.

Trương Thanh Vận không nghĩ tới trong lúc mình làm cơm hai tên này lại ở đó ngủ ngon lành. Bên ngoài mưa gió thét gào, tiếng mưa rơi xuống âm đùng đùng mà vẫn có thể ngủ được.

“Ngưng Ngưng, dậy ăn cơm.”

Đinh Lâm mở mắt ra, phát hiện người Trương Thanh Vận gọi không phải là mình, cậu đứng bên người Tào Ngưng, khom lưng dịu dàng gọi người kia.

“Hội trưởng, ăn cơm.” Trương Thanh Vận thấy Đinh Lâm vừa mở mắt liền nói với cậu ta một tiếng.

“Ừm...” Có chút mệt mỏi, Đinh Lâm xoa xoa con mắt, nhìn người kia mang tạp dề tiến vào nhà bếp.

Tào Ngưng cũng tỉnh rồi, yên lặng nhìn người đối diện, ngẩn ngơ không muốn nói chuyện.

Trương Thanh Vận dọn đồ ăn lên bàn, gọi bọn họ lại ăn. Trên bàn là hai món một canh, một món lạt một món mặn, món ăn tuy không nhiều nhưng phân lượng vẫn đầy đủ.

“Hội trưởng, canh của anh.”

Vừa nãy nghe Tào Ngưng nói đồ ăn của Trương Thanh Vận đều là độc dược, Đinh Lâm cúi đầu nhìn bát canh trứng trên tay, do dự cầm lên nhấp một ngụm nhỏ. Cậu ta đã chuẩn bị tốt tâm lý liều mạng nuốt xuống, kết quả không ngờ mùi vị lại ngon tới như vậy.

“Ừc.” Tào Ngưng bưng bát canh lên ăn tới không còn biết trời đất gì nữa.

Đinh Lâm biết mình bị trêu, cái này rõ ràng không phải là độc dược mà mùi vị còn rất ngon.

“Không hợp khẩu vị?” Trương Thanh Vận nghi ngờ hỏi, không ngờ vẫn còn có người không thích đồ ăn của mình.

“Không có, rất ngon.” Đinh Lâm nói, rũ mắt xuống yên lặng ăn canh.

Ba người tiêu diệt sạch sẽ hết đồ ăn trên bàn, sau khi ăn xong Đinh Lâm chủ động dọn dẹp bát đĩa, Tào Ngưng bắn khoăn, cầm khăn lên lau bàn.

Không hiểu sao chỉ là lau bàn thôi mà cũng bị cậu lau tới lung ta lung tung.

“Để tôi.” Trương Thanh Vận cũng không hy vọng Tào Ngưng có thể biết làm việc nhà, người này vẫn là ngồi một chỗ chờ được hầu hạ thôi.

“Tối nay không về nhà sao?” Tào Ngưng xoa chân ngồi trên ghế, mu bàn tay đặt lên ghế dựa.

“Không về, bão còn to lắm, đi đêm không an toàn.” Trương Thanh Vận vừa lau bàn vừa dùng đuôi mắt nhìn cậu phun ra mấy chữ: “Cậu về tôi không yên tâm.” Từ trường học một mình lái xe về nhà.

Ánh mắt hai người giao nhau, cả hai đều hiểu ý không muốn dời đi.

Nụ cười nơi khóe miệng càng ngày càng lan ra, ám muội ngượng ngùng nhìn nhau tới rồi tỉnh rồi mù, mi mắt cậu có chút run rẩy, rũ xuống, tiếp tục hưởng thụ cảm giác bị đối phương nhìn chăm chăm.

Cậu biết Trương Thanh Vận đang nhìn mình, ánh mắt trên người mình chưa từng rời đi.

“Cậu nhìn tôi như vậy là có ý gì?” Âm thanh trầm thấp từ môi cậu tràn ra, giọng điệu lạnh nhạt.

“Tôi đang thưởng thức người đẹp.” Thoải mái nói xong, Trương Thanh Vận mới thu hồi tầm mắt tiếp tục lau bàn.

Cậu nói Tào Ngưng đẹp là nói thật. Tiểu công chúa lớn lên thật sự rất khiến người khác yêu thích, đôi mắt đỏ cái miệng đỏ, hưởng hết toàn bộ gen tốt của ba mẹ.

Còn có mắt hai mí rất có thần. Lúc cao hứng thì đặc biệt rạng rỡ, lúc buồn thì tối om om...

“Tôi đẹp thì mắc mớ gì tới cậu, cũng không phải đẹp để cho cậu nhìn.” Tào Ngưng nói rất nhỏ như không muốn ai nghe thấy, nói xong nghiêng đầu sang chỗ khác không nói nữa.

Cái người đang lau bàn ở đằng kia lúc này đã cầm khăn lên, đang định vào nhà bếp rửa tay.

Tào Ngưng để cái ghế vào lại chỗ cũ rồi vào phòng mà Đinh Lâm đã sắp xếp cho mình.

“Có hai phòng ngủ.” Đinh Lâm chỉ chỉ hai cái cửa: “Muốn ngủ phòng cậu ấy hay phòng tôi cậu chọn đi.”

Thần kinh Trương Thanh Vận vốn rất đơn giản, không nhìn ra được chút ý tứ ám muội nào, chỉ cho rằng Đinh Lâm sợ mình bị Tào Ngưng bắt nạt.

“Để tôi ngủ chung với cậu ấy, không có chuyện gì đâu, cậu ấy chỉ được mỗi vẻ ngoài lợi hại thôi.” Kỳ thực sức chiến đấu vô cùng nát.

“Tùy cậu.” Đinh Lâm nhìn cậu một chút rồi đi vào phòng mình.

Trương Thanh Vận đi tới trước cửa phòng Tào Ngưng gõ mấy cái, sau đó vịn cửa đi vào.

“Khóa trái.” Trong phòng tối đen như mực truyền tới một âm thanh.

Ma xui quỷ khiến Trương Thanh Vận lại nghe theo lời cậu đi khóa trái cửa thật.

“Sao không bật đèn?” Trương Thanh Vận cũng không bật đèn lên, lần mò đi tới giường.

“Không muốn nhìn thấy cậu.” Tiểu công chúa nằm trong chăn nói vọng ra.

Trương Thanh Vận ngồi xuống cạnh giường, mơ hồ cảm nhận được mình vào đối phương đang nhìn nhau dù là cái gì cũng không thấy: “Hôm nay không vui sao?”

“Có một chút.” Tào Ngưng nằm nghiêng, ôm chăn cuộn người lên, đây là tư thế ngủ yêu thích của cậu.

“Tôi làm sao biết cậu không vui chứ, cậu không phải người như thế, trong ấn tượng của tôi cậu là người rất thẳng thắn.” Cậu nói, lưng dựa vào tủ đầu giường, dưới mông là cái thảm lông xù xì.

“Tôi vốn thẳng thắn, chỉ là cậu không dứt khoát khiến tôi rất khó chịu.” Tào Ngưng nói.

“Tôi không dứt khoát chỗ nào?” Rõ ràng mình đã từ chối rất dứt khoát rồi.

“Một bên từ chối tôi, một bên lại câu dẫn, cậu nói xem mình có khác gì lục trà nữ biểu không?” Giọng nói Tào Ngưng có hơi lớn, chứng tỏ cậu đang rất tức giận.

**Lục trà nữ biểu: ý nói kiểu phụ nữ hay đi quyến rũ đàn ông*

“Lục trà nữ biểu là gì? Tôi không biết.” Nhưng nghe thấy chữ nữ đã biết không phải cái gì tốt lành.

“Ngược lại chính là nữ biểu, không phải đồ vật.”

“Nói tôi?” Giọng Trương Thanh Vận bắt đầu lạnh lẽo.

“Ừ tôi đang nói cậu đó.” Tào Ngưng cũng không cam lòng yếu thế, tính của cậu trước giờ đã vậy, cũng chưa từng phải nhịn nhục bất kì ai.

“Vậy phải cảm ơn cậu rồi, cái này tôi không nhận nổi.” Tự nhiên không đâu bị mắng là nữ biểu trong lòng Trương Thanh Vận ít nhiều cũng có chút ầm ứ, nhất thời không muốn tiếp tục cùng Tào Ngưng tranh cãi nữa, cậu vào Tào Ngưng có rất nhiều điểm không hợp, cái này là một trong số đó.

Cậu đứng lên chuẩn bị đi.

Tào Ngưng ở sau lưng gọi: “Cái đồ nhát gan, có bản lĩnh thì cậu làm cho tôi im đi!”

Trương Thanh Vận không chịu được xoay người lại: “Tào Ngưng cậu nói ai nhát gan? Là ai cho cậu cái dũng cảm đó vậy?”

“Nói cậu nhát gan đó! Nếu không nhát gan tại sao lại giống như con rùa sợ này sợ nọ! Trương Thanh Vận cậu dẫn tôi ở trên tôi đâu rồi!” Tào Ngưng ném gối về phía Trương Thanh Vận.

Gối đánh lên mặt không đau, mắt mặt mới là vấn đề.

Cho dù là tốt tính đến thế nào đi chăng nữa, Trương Thanh Vận quát lên: “Cậu được rồi đó Tào Ngưng! Cổ tình gây sự còn tỏ ra mình thông minh? Động não một chút có được hay không? Tôi không cùng cậu làm loạn là vì tôi có quy tắc, tôi không phải động vật nửa thân dưới! Tôi không phải cậu, trong đầu chỉ có jb!”

**Jb: cái xxx*

“Cút mẹ cậu đi, cậu nói đầu ai chỉ có jb hả?” Tào Ngưng nghe thấy câu này cảm thấy như bị sỉ nhục, lập tức bùng nổ.

“Tôi nói cậu đó! Tào Ngưng!”

Tào Ngưng bật cái đèn ở đầu giường lên, từ trên giường bước xuống, nhào tới tát một cái vào mặt Trương Thanh Vận, âm thanh vô cùng vang dội.

“...” Trương Thanh Vận theo phản xạ đưa tay lên đỡ.

“Đánh đi!” Tào Ngưng ngửa mặt lên, chỉ chỉ lên mặt, lòng bàn tay chuẩn bị đánh xuống, quyết định cả đời này cũng không để Trương Thanh Vận được yên.

“Tôi...” Trương Thanh Vận cắn răng, bàn tay mở ra rồi nắm lại: “Mắng tôi là nữ biểu, còn tát tôi một cái, hai chúng ta coi như xong rồi.”

Cậu xoay người ra khỏi phòng để lại Tào Ngưng một mình đứng đó ngây ngốc.

19. Chương 19: Xấu hổ

Trương Thanh Vận đi ra phòng khách, nhìn thấy Đinh Lâm đang đứng ngay cửa phòng của mình nhìn sang bên này, giống như đang hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Vừa này lớn tiếng như vậy chắc sát vách cũng nghe thấy hết rồi nhỉ?

Nghĩ lại thật không tiện, ở trong nhà người khác mà còn cãi nhau, Trương Thanh Vận miễn cưỡng nở nụ cười, nói với cậu ta lời xin lỗi: “Thật ngại quá làm ảnh hưởng tới anh.”

“Không sao.” Đinh Lâm lặng lẽ nhìn cậu, phát hiện trên gò má đối phương toàn dấu tay, cậu ta cau mày, chỉ chỉ lên mặt: “Cậu ta đánh cậu?”

Trương Thanh Vận cúi đầu “Ừm” một tiếng, đi tới ghế sofa ngồi xuống, dự định tối nay ngủ tạm trên này.

Đinh Lâm đi vào nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một túi đá cho Trương Thanh Vận chườm mặt.

“Không sao, cũng không có gì nghiêm trọng mà.” Quả thật lúc mới bị đánh thì có đau một chút còn bây giờ chỉ cảm thấy tê tê thôi. Có điều Trương Thanh Vận tuy nói vậy nhưng vẫn tiếp nhận ý tốt của Đinh Lâm.

“Tự nhiên sao lại cãi nhau?” Cậu ta ngồi lên tay vịn sofa hỏi.

“Miệng cậu ta không sạch sẽ muốn mắng người thôi.” Trương Thanh Vận hồi tưởng lại, trong lòng vẫn là nén giận. Nếu không phải tính tình cậu tốt thì đã đánh tên kia một trận cho ra trò rồi.

Người đâu mà hung hăng không chịu được.

“Vậy giờ cậu tính sao?” Nháo thành như vậy chẳng lẽ vẫn tiếp tục ở cùng một chỗ sao?

“Chờ hết bão thì ai về nhà nấy, cậu ta về nhà cậu ta, tôi về nhà tôi.” Chỉ cần không cố tình tìm kiếm, Trương Thanh Vận tin hai người sẽ không có nhiều cơ hội để ngẫu nhiên gặp nhau.

Đinh Lâm nghe xong gật gù, đối với chuyện của người khác cậu ta cũng không tiện ý kiến nhiều, chuyện của Trương Thanh Vận thì cứ để tự cậu quyết định.

“Khuya rồi, anh vào trong nghỉ ngơi đi, tối nay tôi sẽ ngủ ở đây.” Trương Thanh Vận vỗ vỗ cái ghế bên cạnh nói.

“Để tôi đi lấy cho cậu cái đệm lót.” Đinh Lâm đi vào phòng mình lấy cho Trương Thanh Vận cái đệm để lót

nằm, sợ cậu buổi tối sẽ bị lạnh.

“Cảm ơn.” Đêm lót rất ấm, trong phút chốc như có thể an ủi trái tim đang bị tổn thương của Trương Thanh Vận.

Tối hôm đó bão thổi cả đêm, ba người đều ngủ không ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau ba người lần lượt nhận được tin nhắn của trường thông báo hôm nay được nghỉ.

Nói cách khác không cần về đi học.

“Vậy cũng tốt, xem ra chúng ta phải ở nhà hội trường thêm một ngày nữa rồi.” Trải qua một buổi tối, tâm trạng Trương Thanh Vận đã dần bình phục, người cũng bình tĩnh lại.

Cậu còn làm điểm tâm cho hai người kia ăn.

Đình Lâm với cậu dậy rất sớm, chỉ có mỗi phòng Tào Ngưng là không thấy động tĩnh.

“Nếu không để tôi đi gọi cậu ấy?” Đình Lâm sợ Trương Thanh Vận lúng túng.

“Đừng, anh ăn trước đi, để tôi đi gọi.” Trương Thanh Vận nói không cần rồi đi tới trước phòng Tào Ngưng gõ cửa: “Tào Ngưng, dậy ăn cơm nè.”

Khoảng hai phút sau Tào Ngưng mở cửa ra, trên người ăn mặc chỉnh tề.

Hai người đứng ngay cửa nhìn nhau, Tào Ngưng phớt lờ nói: “Tránh ra, tôi muốn ra ngoài.”

Trương Thanh Vận không muốn tiếp tục cãi nhau với Tào Ngưng, liền tránh qua một bên cho cậu đi. Vốn tưởng Tào Ngưng đi tới bàn để ăn điểm tâm ai ngờ cậu lại đi về hướng cửa lớn.

“Cậu đi đâu?” Sắc mặt Trương Thanh Vận lập tức biến đổi.

“Về nhà.” Tào Ngưng khó chịu nói.

“Bên ngoài trời đang bão, cậu làm sao mà về được?” Trương Thanh Vận kéo tay cậu qua, nhẹ nhàng nói: “Qua ăn đi, tôi có làm mì xào đó.”

“Không ăn.” Tào Ngưng hất tay cậu ra.

“Về cái gì mà về, cậu có biết bên ngoài gió đang thổi mạnh lắm không hả!” Trương Thanh Vận lo lắng lôi kéo cậu lại, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, chính là rất dịu dàng: “Đi, tới ăn điểm tâm trước, chuyện về nhà lát nữa hãy nói có được không?”

Cậu biết, bây giờ trong lòng Tào Ngưng đang tức giận, chỉ cần mình nói nửa câu không êm tai đối phương sẽ lập tức đi ra khỏi nhà.

Chuyện này quá nguy hiểm không cần thiết phải thử làm gì.

“Trương Thanh Vận, cậu rốt cuộc có phải là đàn ông hay không vậy?” Tào Ngưng lần nữa hất tay Trương Thanh Vận ra, biểu hiện trên mặt có chút phức tạp, ngoài phần nộ còn có do dự.

“Tôi tất nhiên là đàn ông, cái này không phải cậu biết rõ nhất sao.” Vừa dứt lời liền lôi người tới bàn ăn.

“Vậy sao cậu không tức giận?” Tối hôm qua lúc rời đi rõ ràng đã nói như vậy rồi. Còn tưởng rằng hôm nay hai người sẽ chiến tranh lạnh, đường ai nấy đi.

Tào Ngưng không nghĩ tới sau một đêm Trương Thanh Vận lại thành như vậy.

“Giận cậu làm gì?” Trương Thanh Vận không nói nhiều, kéo cậu ngồi xuống ghế, mình cũng ngồi xuống bắt đầu ăn.

“...” Tào Ngưng ngồi ở đó, cảm thấy cả người đều không dễ chịu, muốn tức giận không tức giận được, muốn phát tiết thì không tìm được chỗ phát tiết, giống như có một cục lửa bị nghẹn ngay cổ họng.

Cậu không hiểu sao cứ thấy trống trải, lo lắng không thôi.

“Ăn đi.” Đinh Lâm múc cho cậu một bát cháo.

Theo cách nghĩ của Đinh Lâm chính là, Trương Thanh Vận không muốn gây thêm nhiều chuyện, cầm lên được thì cũng buông xuống được.

Thân là người trong cuộc Tào Ngưng tuy là không hiểu lắm, thế nhưng thần kinh của cậu vốn mẫn cảm, có thể cảm giác được chút ý tứ trong đó.

“Trương Thanh Vận.” Cậu không tự chủ được gọi tên người kia.

“Sao?” Trương Thanh Vận lập tức đáp lời cậu.

“Cậu thật sự không tức giận?” Tào Ngưng tuy có được đáp án nhưng vẫn không thấy trong lòng dễ chịu hơn chút nào.

“Không có.” Vừa nói vừa đưa cho cậu đĩa rau, bảo ăn nhiều một chút: “Chờ hết bão, cậu chở tôi về trường, cậu nếu như vẫn muốn về nhà thì nhớ phải lái xe cẩn thận một chút.”

“...” Đồ ăn Tào Ngưng ăn trong miệng rõ ràng là món cậu rất thích thể nhưng không hiểu sao dạ dày vẫn cảm thấy trống vắng.

Bọn họ ở nhà Đinh Lâm tới trưa rồi cuộc cũng đợi được bão yếu đi, lúc này ra ngoài hẳn không có vấn đề.

Tào Ngưng lái xe chở Trương Thanh Vận về lại trường học, Trương Thanh Vận xuống xe trước, ngồi ở vị trí kế bên tài xế nói với cậu: “Ngưng Ngưng, chúng ta không hợp nhau, sau này cũng đừng gặp lại nữa.” Dừng lại một lát, cậu nói thêm: “Tạm biệt.” Cởi dây an toàn rồi mở cửa xe bước ra.

Một cánh tay ở phía sau níu tay cậu lại...

Trương Thanh Vận có chút chần chờ, thể nhưng vẫn quyết định gỡ ra rồi đi, mãi tới khi đầu ngón tay hai người tách ra.

Tào Ngưng ở cổng trường học một lúc lâu mới lái xe rời đi.

Buổi tối sau khi về tới nhà liền vào phòng cầm điện thoại lên gọi cho Trương Thanh Vận. Đợi một lúc sau truyền tới âm báo bận, không gọi được.

Gọi thêm mấy lần cũng là như vậy.

Mới đầu Tào Ngưng còn cho là trời đang bão nên tín hiệu không tốt. Ngồi đó suy đoán cũng không phải cách cậu mới gọi thử cho Vũ Hoằng Văn, kết quả rất nhanh đã gọi được.

“Hoằng Văn, gọi cho một người mà cứ báo bận là sao?” Tào Ngưng hỏi hẳn.

“Báo bận? Haha, cậu gọi cho ai mà bị báo bận vậy? Thì tức là người ta cho cậu vào black list chứ sao!” Vũ Hoằng Văn nói.

“Không gọi cho ai hết.” Tào Ngưng kinh ngạc mà cúp điện thoại, mấy giây sau, cậu cắn răng ném điện thoại xuống đất: “Cút mẹ mày đi!”

Di động rớt xuống đất nát nát, tâm tình cậu cũng nát nát, không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ thêm bất kỳ chuyện gì.

Lúc này cậu chỉ biết ở trên giường tức giận tới run người, cố gắng kiềm chế bản thân mình không đập phá thêm món đồ nào nữa. Dùng sức ôm đầu gối để không đi xuống giường, không đi tìm người kia hỏi rõ ràng, cậu mẹ nó...

“Cmn cậu sao lại tàn nhẫn như vậy?”

Giống như Tào Ngưng trong lòng cậu ta không có chút phân lượng nào.

Hai buổi tối đó, cậu ta không lưu luyến chút nào sao?

Lúc trở về phòng ngủ liền cho số của Tào Ngưng vào black list, hết thấy phương thức liên lạc đều cắt bỏ, Trương Thanh Vận thậm chí còn cầu nguyện, mong là sau này đừng gặp lại cậu ấy nữa.

“Thanh Vận, có sao không vậy?” Lão tam sau khi trở về liền ngồi chờ ở đó.

Tiết Đào với Tịch Đông Thụ rất lo lắng cho cậu, hỏi thăm cậu xem có sao không.

“Tao không sao, chỉ mệt một chút thôi.” Trương Thanh Vận lấy lại tinh thần, cười nói với bọn họ: “Làm tình nguyện mệt quá, tuần tới chắc tao phải nghỉ ngơi lấy lại sức thôi.”

“Ừ vậy đi, mày coi mày hai mắt thâm đen hết rồi kìa, ráng mà nghỉ ngơi cho tốt.” Giờ bọn họ mới để ý tới, lão tam bình thường vốn rất chú trọng ngoại hình cư nhiên lại để mắt mình xuất hiện quầng thâm.

Có khi nào là do tối hôm qua bữa lớn ngủ không ngon?

Trương Thanh Vận giơ tay sờ sờ mắt, mắt có quầng thâm rồi sao?

Chắc do tối hôm qua ngủ không ngon, cậu cười nói: “Vậy tao đi ngủ bù đây.”

Bò lên trên giường mình vốn nghĩ rằng sẽ ngủ không yên ai ngờ nằm suy nghĩ vớ vẩn một lát lại ngủ được.

Bảy giờ tối dậy đi ăn cơm, ăn cơm xong lại lên giường ngủ tiếp.

Trong một tuần tới, trạng thái của Trương Thanh Vận đại khái đều như vậy, trừ ăn cơm với đi học, thời gian còn lại hầu như đều ở trong phòng. Có thời gian liền ngủ không thì cũng ngồi chờ ra.

Bật một bộ phim lên xem, cũng không biết là cậu xem phim hay phim xem cậu nữa.

Mấy người cùng phòng ai cũng nhận thấy Trương Thanh Vận đang vô cùng suy sụp, giống như thời tiết mấy ngày hôm nay vậy, trời âm u còn mưa dầm liên miên.

Trương Thanh Vận xác thực chán chường hết một tuần, tuần sau mới khôi phục lại tiết tấu sinh hoạt thường ngày, lại là thanh niên lạc quan vui vẻ.

Cậu nhớ tới mình cả tuần rồi không có tập thể dục, chiều thứ sáu tranh thủ trong sân trường ít người cậu lái xe đạp chạy vòng quanh mấy chỗ gần đó.

Trên đường đi gặp phải bạn học liền chủ động cho người ta đi nhờ xe.

“Ừm tôi muốn đi tới ký túc xá số một, phiền cậu rồi!” Ngồi phía sau xe cậu là một bạn nữ cùng lớp, là lớp trưởng của lớp bọn họ.

“Cậu ngồi cho chắc nha.” Trương Thanh Vận chở đối phương tới chỗ cần đến, đây là việc cậu yêu thích, vừa có thể giúp người khác vừa có thể rèn luyện thân thể.

Thật ra cậu còn mong người ngồi phía sau có thể nặng một chút, nên đặc biệt thích chở mấy người béo haha.

“Hey, tài xế miễn phí chở dùm tôi tới thư viện với, nhanh nhanh nhanh!”

Xe của Trương Thanh Vận còn chưa kịp dừng lại đã có người đặt trước.

Cậu vừa mới nói ra một chữ “được” trên xe đã có người ngồi lên.

Cái gì mà ảo diệu quá vậy, rõ ràng bạn học đặt chỗ kia còn chưa có tới.

Trương Thanh Vận quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy người phía sau không khỏi giật mình.

“Ngưng Ngưng, sao lại là cậu?” Người này không phải Tào Ngưng thì là ai.

“Tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện.” Tào Ngưng cúi đầu, Trương Thanh Vận lúc này nhìn xuống vừa vặn chỉ thấy mũi đỉnh đầu, không nhìn thấy được mặt cậu.

“Nói gì?” Trương Thanh Vận không quá muốn đồng ý.

“Nói chuyện của hai chúng ta, cậu cho rằng cứ như vậy là kết thúc sao?” Tào Ngưng lắc đầu một cái, không có đơn giản như vậy đâu.

“Cậu muốn gì?”

Câu hỏi của Trương Thanh Vận không có được đáp án, đối phương ngồi thế lâu thật lâu không nói được lời nào, cảm giác có lỗi không biết từ đâu ập tới.

Cậu rất chán ghét bộ dáng hung hăng của Tào Ngưng, thế nhưng bộ dạng im lặng không nói chuyện lúc này của Tào Ngưng, giống như hiện tại, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sao nhìn kiểu gì cũng giống cô dâu nhỏ bị bỏ rơi thế này.

“Vây đi, ngay cổng trường có tiệm bánh ngọt, giờ chắc là đang vắng khách. Tôi mời cậu uống hồng trà ăn bánh ngọt.” Trương Thanh Vận đạp xe về hướng cổng trường.

Tào Ngưng ngồi yên sau không nói lời nào, nhìn tấm lưng dày rộng của đối phương, còn có cái eo gợi cảm, cậu không kiềm chế được giang hai tay ra ôm, gò má kề sát, hưởng thụ chút ấm áp của đối phương.

“Cậu biết bây giờ cậu giống cái gì không?” Trương Thanh Vận nhin không được muốn trêu chọc cậu, thật không nghĩ tới.

Cậu vốn cho rằng Tào Ngưng đối với mình chỉ có kích thích, thích hưởng thụ cảm giác khi da thịt cận kề.

“Giống cái gì?” Tào Ngưng buông cậu ra, ngồi thẳng lưng lại.

“Sao không ôm nữa?” Người ngồi phía trước hỏi.

“Vô vị, tôi thích ôm cậu lúc không mặc quần áo hơn.” Tào Ngưng nở nụ cười nói, thế nhưng nụ cười không lan được tới đáy mắt.

“Ha ha.” Trong lòng Trương Thanh Vận nghĩ, đúng là cái đồ động vật ăn thịt, ha ha.

“Một ngày nay tôi nhớ cậu lắm, lúc không chịu nổi sẽ tự mình giải quyết, nhưng vẫn là chán.”

“...”

“Cậu nói đúng, giờ trong đầu tôi toàn là jb của cậu.”

“...”

Thấy người phía trước không nói gì, Tào Ngưng tự cười chính mình tự nói tự trả lời, còn nói mình mua gậy mát xa, thế nhưng không có hai trứng, dùng không thoải mái chút nào, sau đó mình còn cho chủ tiệm một

cái review một sao.

“Tào Ngưng, cậu đừng như vậy nữa được không?” Trương Thanh Vận cắt ngang lời cậu, trên mặt đều là biểu hiện bất đắc dĩ. Cậu làm sao không hiểu chứ, người này rõ ràng cố ý nói như vậy, còn đang giận đối mình lần trước nói hấn đầu đầy jb.

“Cậu không thích? Vậy cậu thích tôi cào cào lòng bàn tay cậu hay là trừng mắt với cậu?” Tào Ngưng ngồi yên sau, phóng tầm mắt nhìn khung cảnh trong trường, gió thổi vào mắt có chút đau.

“Cái nào cũng không thích, tôi thích cậu thu hồi hết nanh vuốt, bộ dạng ngoan ngoãn.”

“Thu hồi hết nanh vuốt, vậy còn là tôi sao?” Tào Ngưng cười khinh bỉ: “Hừ! Khẩu vị của cậu chả ra làm sao.”

“Người ta chính là thích tiểu thanh tân, không thích khẩu vị nặng.” Trương Thanh Vận liền nói.

“Đệt!”

Tối tiệm bánh hai người một trước một sau đi vào, gọi hai miếng bánh gato, hai tách trà.

Hiện tại mới ba, bốn giờ chiều, trong tiệm bánh không có người nào, ngồi ở trong góc rất yên tĩnh.

“Sao cậu muốn nói chuyện gì, nói chuyện cậu mua gây mát xa?” Trương Thanh Vận uống một hớp trà, sau đó chống cằm, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn người trước mặt.

Tào Ngưng lộ ra vẻ mặt sốt ruột, chỉ có thể nói theo: “Vút rồi, dù gì cũng là đồ giả, vẫn là đồ thật dễ sử dụng hơn.”

“Bởi vậy cậu mới tới tìm cây gây thật là tôi đây?” Trương Thanh Vận ngoài cười nhưng trong không cười, cùng với nụ cười ban nãy của Tào Ngưng có hiệu quả như nhau.

“Không được sao, nói cho cùng cũng là cậu biến tôi trở thành như vậy, tìm cậu đương nhiên dễ hơn tìm người khác.”

Trương Thanh Vận nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao? Lần trước tôi đã nói rõ ràng, chúng ta sau này đừng liên lạc nữa.”

“Nhưng mà tôi tìm cậu cậu vẫn sẽ xuất hiện.” Tào Ngưng nói.

“Vậy lần này coi như tôi sai đi, đáng lẽ không nên đi ra đây.” Trương Thanh Vận nói: “Sớm biết cậu muốn nói mấy lời này, tôi đã không đi với cậu rồi.”

“Nói mấy lời này thì thế nào, ở trong mắt cậu tôi không phải là người như vậy sao? Không nói những cái này thì nói cái gì?” Tào Ngưng nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh mắt có chút dọa người.

“Nếu cậu muốn cãi nhau vậy thứ lỗi tôi không thể phụng bồi.” Trương Thanh Vận làm mặt lạnh, bộ dáng chuẩn bị rời đi.

Tào Ngưng dời ánh mắt đi chỗ khác để bản thân bình tĩnh lại, thôi không nói chuyện nữa.

Mười mấy giây sau mới mở miệng nói: “Tôi không muốn phải cãi nhau với cậu.” Hai mắt rũ xuống, từ trong túi móc ra hộp thuốc lá, lấy ra một điếu ngậm trong miệng.

Ngay lúc chuẩn bị châm lửa thì bị Trương Thanh Vận ngăn lại: “Cậu biết suy nghĩ chút đi, ở trong cửa hàng của người khác mà hút thuốc mà coi được sao?”

Tào Ngưng ngậm điếu thuốc ngậy ngốc, sau đó phiền lòng lấy điếu thuốc ra ném vào thùng rác.

“Cậu nói tôi không xứng với cậu, lý do là gì?”

Trương Thanh Vận nhìn nhìn điếu thuốc bị vứt đi một hồi, lấy bật lửa ra bật lên, ngọn lửa màu xanh lam le lói: “Tôi không phải nói cậu không xứng với tôi, mà là không xứng với chân tâm của tôi.”

“Có gì khác nhau?” Cậu hỏi.

“Cậu thích ở bên tôi, chỉ là nhất thời vui vẻ, còn tôi thì khác, tôi không chơi nổi trò chơi luyện ái này.” Trương Thanh Vận trực tiếp nói: “Ít ra người đi cùng với tôi, phải là người muốn bên tôi cả đời.”

Mà Tào Ngưng căn bản là muốn chơi đùa đi, quan hệ quen rồi thì muốn yêu đương thôi.

Ý của cậu, Tào Ngưng nghe đã hiểu, chỉ là kinh ngạc, có chút không thể hiểu nổi, hơn nữa còn cảm thấy hoang đường: “Tôi mới mười tám tuổi, cuộc đời sau này còn dài như vậy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

Cậu cảm thấy Trương Thanh Vận không hề thực tế chút nào, tuổi còn trẻ nói cái gì mà cả đời chứ, bộ nghĩ rằng cả đời là dễ lắm sao?

Nếu được như vậy cũng sẽ không có nhiều người kết hôn rồi lại ly hôn như thế.

Lúc kết hôn có ai mà không nghĩ sẽ là cả đời?

“Cái tôi coi trọng chính là thái độ, tôi không có nói cậu sai, cũng không có nói tôi hoàn toàn đúng, đây cũng chỉ là sự cố chấp của tôi thôi.”

“Cậu còn không cho người ta thương lượng, đúng là đủ cố chấp.” Tào Ngưng vẫn còn chưa hết kinh ngạc với quan niệm này của Trương Thanh Vận, xã hội bây giờ sao vẫn còn người có tư tưởng như tên này chứ.

“Ừ.” Kết quả như vậy, Trương Thanh Vận đã sớm đoán được nên mới quyết định tách ra.

“Tôi không bảo đảm được cái gì cũng không có nghĩa là thái độ tôi có vấn đề, thái độ này của tôi mới là bình thường hiểu chứ!” Tào Ngưng thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ không xác định bản thân có làm được hay không mà vẫn phải phồng mang trợn má lên thề thốt, như vậy mới là đúng sao?

Nói thôi thì ai mà không nói được?

Trương Thanh Vận cậu là kẻ ngốc sao?

“Bởi vì trong tiềm thức của cậu vốn đã chứa sẵn đường lui cho mình, sau này bất cứ lúc nào cũng có thể kết hôn sinh con, trở về cuộc sống của một người bình thường, trong lòng cậu chính là nghĩ như vậy.” Trương Thanh Vận không khách khí nói toạc ra.

Người kiêu ngạo như Tào Ngưng, trong giây phút đó thể nhưng lại không biết nói gì.

“Nếu muốn chơi đùa với đàn ông, bên ngoài có rất nhiều đối tượng, còn tôi thì thôi đi, tôi không muốn chơi với cậu.” Trương Thanh Vận đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Cậu có phải cảm thấy chỉ cần có jb là có thể nằm trên tôi?” Tào Ngưng ở sau lưng cậu, cười cay đắng.

“Nói thật, nếu muốn tìm đối tượng tốt như tôi thì có hơi khó một chút, nhưng nếu cố gắng tìm thì sẽ có thôi.” Trương Thanh Vận nói câu cuối cùng: “Nhớ đề phòng AIDS!” rồi đi.

“Trương Thanh Vận!” Tào Ngưng đứng dậy đuổi theo.

Ở ngay trước cửa tiệm bánh không ngần ngại kéo tay cậu lại, nói một câu: “Tôi chưa hề nghĩ tới cái gì bình thường hay không bình thường, cậu nghĩ tôi để ý sao? Toàn là do cậu tự suy đoán!”

“Chỗ này là nơi công cộng đó.” Trương Thanh Vận đẩy đẩy ngón tay cậu ra, ý bảo cậu bình tĩnh.

“Cậu muốn cứ tiếp tục trốn tránh như vậy sao? Cái đồ xấu xa nhà cậu!” Tào Ngưng mặc kệ ở đây có phải là nơi công cộng hay không, bị Trương Thanh Vận chọc tức tới không nhin nổi.

Cái đồ không tim không phổi!

Bọn họ cứ thế ở ven đường làng nhà làng nhàng, không hề biết có một chiếc xe van đậu gần đó đang âm thầm quan sát bên này.

“Lão Lục, có phải thằng đó không?” Trong xe có một người đàn ông đeo mặt nạ hỏi.

“Hình như là nó, tao nghe có người nói nó rất thích chơi đàn ông.” Lão Lục với hắn nói cùng một chất giọng, là đồng hương.

“Vậy thì làm đi, Hồ Tử lái xe!” Một tên cao to khác lên tiếng.

Bọn chúng có tổng cộng năm người, tất cả đều đeo mặt nạ màu đen, không cách nào thấy rõ mặt. Trên người mỗi người đều có cầm theo dao, tên cao to trên người còn bị thương.

“Có phải cậu cho tôi vào black list rồi không?” Tào Ngưng vẫn kiên trì kéo tay cậu không cho đi.

“Về trường rồi nói, chỗ này người qua kẻ lại cậu không sợ mất mặt sao?” Trương Thanh Vận hét cách, chỉ biết ráng đỡ cậu về trường rồi tính tiếp.

“Tôi không sợ mất mặt, tôi cứ đứng đây ăn vạ đấy cậu làm gì được tôi.” Tào Ngưng một bộ dáng không thèm đếm xỉa, Trương Thanh Vận lúc này chỉ nghĩ đến một câu “Chó cùng rút giậu”.

“Ngưng Ngưng...” Trương Thanh Vận quay lưng về phía đại lộ nói chuyện, lúc này từ phía sau một chiếc xe van trở tới, bỗng đâu có mấy người mở cửa xe đi ra y chang trong phim chụp thuốc mê Trương Thanh Vận rồi kéo vào trong xe.

“Này!” Tào Ngưng phản ứng rất nhanh, lập tức nhào tới, lúc này cậu vẫn còn nắm tay Trương Thanh Vận, làm bọn cướp không cách nào đóng cửa xe lại.

“Đừng dây dưa nữa! Bắt thằng này theo luôn đi!”

...

Hai người bị ngắt nằm ở một góc bên trong xe.

Chiếc xe trực tiếp lái ra khỏi thành phố đi về hướng ngoại thành.

Từ bốn giờ chiều đi tới tám giờ tối, bốn tiếng đồng hồ cuối cùng bọn chúng cũng dừng lại ở một thôn làng nhỏ.

Thôn làng này chỉ có vón vện mười mấy hộ gia đình, bọn họ đều là dân tộc thiểu số, bình thường ngoại trừ lúc đi ra ngoài bán sản vật còn lại hầu như không có thêm bất kì liên hệ nào với thế giới bên ngoài.

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng bị lôi xuống xe, ném vào một cái nhà bằng gỗ, dưới sàn nhà cũng toàn là gỗ nốt.

“Lão đại, nói chuyện sao rồi?” Bên ngoài phòng truyền tới tiếng nói chuyện của bọn cướp.

“Mẹ kiếp! Hắn nói con hắn giờ đang ở trường học, nói chúng ta lừa hắn.” Tên cao to cúp điện thoại, đột nhiên chạy vào phòng, đập Trương Thanh Vận cho tỉnh lại: “Thằng nhóc này, nói thật mau mày tên là gì hả!”

Trương Thanh Vận vốn đã tỉnh từ sớm, cũng đã nghe thấy hết mọi chuyện, đối phương rõ ràng đã trối lăm người. Cậu cười khổ, đứng trên đường nói chuyện thôi mà cũng có thể gặp phải chuyện như thế này.

Cậu nhìn qua người đang nằm dựa sát vào mình, Tào Ngưng lúc này còn chưa tỉnh lại, cẩn thận mở miệng trả lời: “Các vị đại ca, tôi tên Trương Thanh Vận, là sinh viên đại học Z.”

“Họ Trương? Mẹ nó! Chúng ta bắt lăm người rồi!” Lão Lục nhất thời nổi giận quát mắng.

“Con mẹ nó!” Gã lão đại buồn bực sờ sờ đầu trọc, đột nhiên chỉ vào Tào Ngưng: “Vây thằng này thì sao? Tên gì?”

Trương Thanh Vận nói: “Cậu ấy là Ngưng Ngưng, bạn học của tôi, mới mười tám tuổi.”

Nghĩ thầm, người bọn này muốn bắt cóc là sinh viên đại học Z, hắn không phải chỉ mới mười tám tuổi.

Không dám nói tên đầy đủ của Tào Ngưng ra, sợ khi những tên cướp này biết được thân phận thật của Tào Ngưng sẽ nổi lòng tham.

“Đệt! Vây thì không phải rồi, hai đứa đều không phải! Mẹ nó! Thằng nào bắt hai đứa này vậy? Lúc trối không biết nhìn hả?” Lão mắng chửi một trận, mấy tên còn lại chỉ biết im thin thít nghe chửi.

“Lão đại, vậy...phải làm sao bây giờ?” Tài xế tên Hồ Tử hỏi.

“Sao trắng gì nữa, thả chứ sao!” Người đàn ông nói giọng vùng miền đặc sệt liếc nhìn Tào Ngưng, thằng nhóc này mới mười tám tuổi, vừa bằng tuổi con trai của gã, giết con tin là không được.

“Thả thì phải thả nhưng cũng không thể tùy tiện được.” Lão đại nói: “Đe dọa bọn nó một chút, để lúc ra ngoài không dám gây phiền phức cho chúng ta.”

“Đe dọa như thế nào? Đánh một trận?” Lão Lục nhìn hai người, da thịt mềm mại, không biết xuống tay như thế nào.

“Đệt! Đánh cũng không được... Hai thằng nó không phải là một cặp sao, vậy chúng ta quay phim lại đi. Nếu sau này dám tìm chúng ta gây phiền phức thì chúng ta sẽ tung đoạn phim đó ra cho hai đứa nổi tiếng luôn.” Lão đại lấy ra di động chuẩn bị quay phim.

Ý tưởng này rất hay, mấy người khác đều nghĩ vậy, ít ra so với đánh một trận thú vị hơn nhiều.

Gã nói giọng vùng miền ngồi xuống trước mặt Trương Thanh Vận khuyên cậu: “Ngoan ngoan mà nghe lời lão đại tụi tao đi, tụi mày cũng đâu có muốn chịu đòn có đúng không?”

Bọn chúng có năm người, người nào người nấy đều cường tráng, chưa kể trên người còn có vũ khí.

Trương Thanh Vận vì an toàn của Tào Ngưng không dám làm bọn chúng tức giận.

Đối với đề nghị của tên lão đại cậu chỉ có thể gật đầu, đồng thời hi vọng đối phương nói được làm được, thật sự thả bọn họ an toàn trở về.

“Họ Trương kia, mau mau gọi bạn trai mày dậy đi, đừng làm mất thời gian của tụi tao.” Lão đại đã mở di động lên.

Tư thế kia là muốn vậy xem hai người bọn họ xxoo, Trương Thanh Vận thật sự không đành lòng đánh thức Tào Ngưng.

Bởi vì không biết tiểu công chúa sẽ có phản ứng gì...

Nếu như để bọn cướp này mất kiên nhẫn thì e là sẽ rất thảm...

20. Chương 20: 0828

Thuốc mê hết tác dụng rồi mà Tào Ngưng lúc này vẫn còn chưa tỉnh dậy, xem ra là mệt quá nên ngủ luôn rồi.

Hai người ở trên xe duy trì một tư thế, xóc nảy suốt bốn tiếng đồng hồ không mệt mới là lạ.

Đợi tới khi Tào Ngưng tỉnh lại cả người mơ mơ màng màng, cảm thấy tay chân bủn rủn không còn chút sức lực nào. Dần dần tỉnh táo lại cậu mới bắt đầu cảnh giác nhìn xung quanh.

Kết quả vừa liếc mắt đã thấy gương mặt Trương Thanh Vận, đối phương không nói hai lời đã hôn cậu, hôn tới bản thân không phản ứng kịp, “...” Hai người bọn họ không phải đang cãi nhau sao?

Hơn nữa Tào Ngưng còn nhận ra, hình như bọn họ đang bị người khác trói lại?

Hai mắt đột nhiên tròn to: “A...” Miệng lại bị Trương Thanh Vận hôn đến không thể nói chuyện.

“Ngưng Ngưng...” Môi Trương Thanh Vận dờ tới môi Tào Ngưng, thấp giọng nói: “Tình huống bây giờ là như vậy...” Cậu kể lại hết chuyện bọn họ bị bọn cướp bắt nhằm đến yêu cầu của bọn cướp cho Tào Ngưng nghe: “Thế này cậu phối hợp một chút, đừng chống cự, có được không?”

“Đệt...” Tào Ngưng nghe xong phản ứng đầu tiên chính là muốn mắng người, nhớ tới lời Trương Thanh Vận đưa mắt nhìn xung quanh mới thấy bọn cướp đúng là đang nhìn hai người bọn họ.

Một trong số đó còn cầm di động, không cần nghĩ cũng biết là đang quay phim.

Trương Thanh Vận nắm chặt tay Tào Ngưng lại, ngăn không cho cậu làm bậy: “Ngưng Ngưng!” Cậu thấp giọng quát lên, ánh mắt tràn ngập ý cảnh cáo, thuận tiện dùng người mình chắn lại trước mặt Tào Ngưng.

“Bọn họ chính là đang sỉ nhục người khác!” Tào Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai mắt sắp bốc hỏa.

Biết ngay là sẽ phản ứng như thế này mà.

“Ngoan, đừng nói nữa.” Môi Trương Thanh Vận lại đi tới hôn lên mặt Tào Ngưng, dỗ ngọt: “Bây giờ cậu không cần phải nghĩ gì cả, nhắm mắt lại làm theo lời tôi...Nghe tôi đừng kích động, được không?”

“Tôi...” Tào Ngưng cậu đời này chưa từng bị người khác sỉ nhục bao giờ, nếu không phải có Trương Thanh Vận ở đây cậu sớm đã...

“Đứa ngốc, không sao đâu, coi như chúng ta có thêm chút kích thích thôi...” Trương Thanh Vận hôn nhẹ

môi Tào Ngưng, sau đó đè gáy cậu lại bắt đầu hôn.

Nụ hôn này vô cùng nồng nhiệt, năm người phía sau nhìn tới sững sờ.

Năm người đàn ông chân chính bọn họ đây là lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông hôn môi, trước giờ chỉ mới nhìn thấy nam nữ hôn nhau.

Lúc này lão Lục kéo áo một gã bên cạnh nói: “Tao nói nè, không phải mày nói đàn ông làm cái này là không bình thường sao? Tao thấy thú vị mà, mày nhìn coi hai đứa nó hôn môi hăng say chưa kìa!”

Gã đàn ông nói giọng vùng miền: “Tại hai đứa nó đẹp thôi.” Nếu như đổi lại là người xấu, chắc bọn hắn đã nôn mửa này giờ rồi.

“Mẹ nó tui bây cam miệng lại dùm tao cái! Không nghe thấy tiếng gì luôn rồi!” Lão đại tức giận nói.

Gã dù sao cũng là thẳng nên nhìn thân thể đàn ông cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chính là vô cùng nghiêm túc làm việc của mình, quay phim.

Lão đại bảo những người khác cách xa một chút để mình tới gần quay cho rõ, nhưng sau khi đến gần gã triệt để cam nín rồi.

Bên trong màn hình di động, Tào Ngưng ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào tường. Trương Thanh Vận vừa hôn cậu vừa cởi khóa quần cậu ra, không hề có ý định cởi hết đồ ở đây.

Hơn nữa còn tận dụng thân hình cao lớn của mình che chở cho Tào Ngưng, không để những người xung quanh nhìn thấy dù là một chút.

Lúc làm cũng rất ôn nhu, mấy gã đàn ông không thấy rõ cử động của bọn họ, chỉ đột nhiên nghe được âm thanh rất nhỏ, người phía sau giống như kêu lên một hồi, sau đó liền nhìn thấy thanh niên đang quay lưng về bọn họ bắt đầu chậm chậm cử động.

“...” Ngón tay Tào Ngưng ở trên lưng Trương Thanh Vận nín chặt lấy áo cậu, mặt chôn trong ngực đối phương dần dần thở dốc.

Toàn bộ quá trình diễn ra mang tới một cảm giác kích thích không nói thành lời, cảm giác mà trước giờ bọn họ chưa từng trải nghiệm qua, có xấu hổ nhưng cũng có vui sướng.

...

“Trương Thanh Vận...” Cậu vận vẹo thân thể, từ trong cổ họng phát ra một cái tên.

“Ủm tôi đang ôm cậu nè, có tôi ở đây rồi không cần phải sợ.” Trương Thanh Vận cúi đầu hôn Tào Ngưng, âm thanh dịu dàng như nước, được cậu ôm trong lòng ngực thật sự khiến người khác cảm thấy yên tâm.

“Thanh Vận... ừm...”

“Tôi ở đây, Ngưng Ngưng.”

Có những lời không cần nói nhiều, cũng không thể nói nhiều, không thể làm gì khác hơn là tập trung hôn đối phương, lưu lại cho người này hồi ức tốt đẹp nhất. Đây là việc duy nhất Trương Thanh Vận có thể làm lúc này.

Tào Ngưng không nhịn được, thỉnh thoảng vẫn phát ra vài tiếng rên khẽ, cuối cùng cũng là người phía trước dùng cánh tay đỡ lấy cậu kết thúc bước cuối cùng của cả quá trình.

“Cậu rất đáng yêu.” Trương Thanh Vận ôm chặt người trước mắt, trên mặt đều là biểu cảm hạnh phúc.

“...” Tào Ngưng he hé cánh môi bị sưng, dùng sức hô hấp, cố gắng kéo ba hồn bảy vía của mình trở về.

“Xin lỗi, lúc nãy cảm thú với cậu như vậy.” Trương Thanh Vận cúi đầu, biểu cảm không còn bình tĩnh nữa, vẻ mặt khó chịu, không kìm lòng được hôn lên mi tâm đang nhúu chặt lại của đối phương.

Trân trọng mà tự trách, còn có thở dài.

“...” Tào Ngưng theo bản năng nhắm mắt lại, lúc nụ hôn nhẹ như lông vũ rơi xuống, trái tim cậu vô cùng bình yên, không còn cảm thấy hoảng hốt nữa.

Vì để tránh cho Tào Ngưng lúng túng, Trương Thanh Vận chỉnh trang lại quần áo cho Tào Ngưng rồi mới chỉnh trang lại cho bản thân.

Mà lúc này năm gã đàn ông đứng phía sau đã phát ngốc tập thể.

Màn đông cung sống này làm cho bọn họ ngạc nhiên tới trợn mắt ngoác mồm, còn chưa định thần lại, một thế giới mới như được mở ra trước mắt.

“Khụ khụ, lão đại lát nữa gửi đoạn phim qua cho em với.”

Nghe thấy bọn cướp đang đòi chia sẻ tài nguyên, Trương Thanh Vận quay đầu lại tăng hắng một cái, thương lượng nói: “Các vị đại ca, có thể hứa với tôi không truyền đoạn phim này ra ngoài được không?”

Năm người nghĩ lại thấy cũng đúng, một truyền mười, mười truyền trăm, như vậy cũng thất đức quá rồi.

Hai đứa này cho cùng cũng là tai bay vạ gió, là người vô tội.

“Khụ khụ, hai đứa bây yên tâm, tao sẽ không gửi cho tụi nó đâu, cái này xem một lần là được rồi, cũng có mẹ gì đáng xem đâu.” Lão đại dẹp di động, quyết định không truyền ra ngoài.

“Vậy là được rồi, thật sự cảm ơn anh, vị đại ca này nhìn qua liền biết là người có nguyên tắc, có thể tin tưởng được.” Mặc kệ người này có làm được hay không, những lời này vẫn phải nói.

“Thằng nhóc này giỏi, chỉ bằng câu này của mày tao cam đoan sẽ không truyền cái này ra ngoài.” Lão đại còn nói thêm: “Vậy đi, giờ cũng trễ rồi, hai đứa bây ở đây một đêm sáng mai tao chở về.”

“Đại ca có thể cho chúng tôi chút đồ ăn được không, chúng tôi đói bụng quá rồi.” Trương Thanh Vận nói.

“Để tao coi lại nếu còn tao mang tới cho.” Lão đại nói xong cùng bốn người còn lại đi ra ngoài, ở bên ngoài bàn bạc: “Lão Lục, mày đi tới nhà mặt rồi coi còn đồ ăn không mang một chút lại đây cho tụi nó ăn.”

“Thằng mặt rồi đó không có tiền sợ nó không cho đâu...” Lão Lục ấp úng nói.

Lão đại từ trong túi móc ra một cái ví tiền, là lấy từ chỗ của Trương Thanh Vận và Tào Ngưng, bên trong có chút tiền mặt, lấy chứng minh của Trương Thanh Vận ra nhìn: “Thằng nhóc này đúng là không nói dối, đúng là cái tên này.”

Bọn hắn dù sao cũng còn có lương tâm, không có ý định moi thêm tiền của Trương Thanh Vận và Tào Ngưng, chỉ cần chút tiền mặt là được rồi.

“Còn thằng kia tên cái gì Ngưng vậy?” Hồ Tử tò mò hỏi, coi một màn lúc nãy xong giờ trong đầu gã toàn là đàn ông.

“Không thấy, hình như là không mang theo, chắc còn vị thành niên nhỉ?” Lão đại tìm thêm một lần vẫn không thấy chứng minh của Tào Ngưng đâu.

Bởi vì Tào Ngưng trước giờ đi ra ngoài đều không có thói quen mang chứng minh theo, chính là sợ mình sơ suất làm mất lại phiền phức.

Coi xong bóp tiền lão đại liền mở di động hai người lên xem. Di động không có tắt máy, chỉ là chỉnh chế độ yên tĩnh. Từ lúc bọn họ mất tích đến giờ chưa thấy có ai gọi tới.

Lão đại tắt điện thoại, bỏ thẻ vào lại trong bóp.

“Mất điện thoại không sợ, sợ nhất là bị mất thẻ, mỗi lần phải nhập lại số điện thoại.”

“Đúng vậy, mất thẻ là phiền nhất!” Một người khác cũng cùng cảm nhận.

Bọn hắn ngồi trên sàn nhà tán gẫu, nói chuyện rất lớn tiếng, nội dung cuộc trò chuyện bị hai người phía trong nghe được gần hết.

Tào Ngưng nằm trên đùi Trương Thanh Vận nhỏ nước bọt: “Một lũ ngu ngốc.”

Câu nói này khiến Trương Thanh Vận cup mắt xuống nhìn cậu, ý vị cảnh cáo rõ ràng.

Tào Ngưng lập tức ngậm miệng lại không nói nữa.

“Cậu có thể có chút tự giác của một người bị bắt cóc không?” Ngày hôm nay nếu như chỉ có Tào Ngưng bị bắt cóc không chừng đã xảy ra thảm án rồi. Trương Thanh Vận sắp bị người trước mặt chọc cho tức chết, lúc đáng yêu thì cũng đáng yêu lắm, còn lúc không đáng yêu thật khiến người ta chỉ hận không thể bóp chết cậu ngay lập tức.

“Tự giác cái gì? Bọn họ nói cái gì chính là cái đó sao? Cậu có lòng tự trọng không vậy?” Tào Ngưng nhỏ giọng ngoan cố cãi lại, không thật sự muốn cãi nhau với Trương Thanh Vận, chỉ là muốn nói chuyện với người trước mặt.

“Tôi không những có lòng tự trọng mà còn có cái này, đầu óc.” Trương Thanh Vận chỉ chỉ đầu mình nói, “Trên đời này có gì quan trọng hơn mạng sống chứ? Cái gọi là lòng tự trọng chỉ khi còn sống mới có ý nghĩa mà thôi.”

“...” Tào Ngưng cup mắt không nói lời nào.

Thế nhưng Trương Thanh Vận biết cậu vẫn còn chưa phục: “Tôi không muốn để cậu xảy ra chuyện, cậu nghĩ xem hai chúng ta làm sao mà đấu lại bọn chúng, lỡ như bọn chúng nổi điên lên chém một nhát là hai ta tiêu đời đó ngốc à.”

“...” Trong lòng Tào Ngưng rất rõ ràng, Trương Thanh Vận nói đúng, người này chính là tấm gương điển hình của toàn nhân loại đó.

Tỷ như hành vi cử chỉ không có gì để phàn nàn. Đạo đức lời nói càng không có gì để chê. Mà tất cả những thứ đó đều vô cùng tự nhiên, người này chính là như vậy, vô cùng đáng tin.

Tào Ngưng tính cách ngang bướng không có nghĩa cậu sẽ phủ nhận những điều này.

Ngược lại cậu còn rất dễ bị Trương Thanh Vận ảnh hưởng. Tại sao có thể như thế chứ...

Tuyệt đối không phải hoàn mỹ, hoàn mỹ không phải tự nhiên mà là kiên trì theo đuổi mới có được.

Trương Thanh Vận càng không phải, người này vốn bản chân đã là như vậy, cũng chưa bao giờ kiên trì theo đuổi cái khái niệm hoàn mỹ đó, cậu chính là cậu thôi.

Người này sẽ có lúc cứng đầu, nói mấy lời thô tục, ở trên giường cũng sẽ đòi hỏi thế này thế nọ.

Đúng rồi, người này còn biết hút thuốc uống rượu.

“Trên người có còn đau không?” Hồi lâu không thấy cậu nói gì, Trương Thanh Vận lại bắt đầu đau lòng, người này lúc im lặng càng khiến người ta yêu thích.

Mở miệng ra liền không ưa nổi.

“Không đau, chỉ thấy mệt thôi.” Một hồi kịch liệt qua đi, Tào Ngưng bây giờ chỉ cảm thấy cả người bủn rủn không còn chút sức lực, cổ họng khàn khàn, bụng thì đói meo.

Cái loại thể chất này vẫn là vô cùng thích hợp để xxoo, Trương Thanh Vận đúng là phục rồi.

21. Chương 21: 0828 (2)

Hai người lẳng lặng ngồi trong phòng đợi một lúc thì có một người đàn ông bưng hai bát mì bước vào, nói với bọn họ: “Đồ ăn tới rồi đây, tự tới mà lấy ăn.” Nói xong bỏ lại mì ở gần cửa rồi bước đi.

Trương Thanh Vận đỡ Tào Ngưng dậy cho cậu dựa vào tường rồi nói: “Tôi đi lấy mì, cậu ngồi đây chờ tôi một chút.”

Dù khoảng cách chỉ có vài bước chân, cậu vẫn phải cẩn thận.

“Ừm.” Tào Ngưng nhìn cậu đi, bóng lưng dày rộng vào tình huống này lại càng làm người ta cảm thấy an tâm.

Có thể không cần nghĩ gì, cũng không cần sợ gì.

Trương Thanh Vận đi tới nhìn, là hai bát mì chay, ngoại trừ sợi mì ra không còn gì khác. Có điều cậu cũng

không ghét bỏ, nhanh chóng bưng về chỗ ngồi.

Trở về bên cạnh Tào Ngưng, bỏ hai bát mì xuống, nói với cậu: “Chỉ có mì chay thôi, cậu ăn đỡ đi, đừng để bị đói.”

“Có vệ sinh không?” Tào Ngưng liếc nhìn bát mì, dù đang đói nhưng lại không có cảm giác thèm ăn.

“Tạm thời đừng để ý mấy cái đó, ăn đi.” Trương Thanh Vận nói xong vẫn không thấy Tào Ngưng có động tĩnh gì, trong lòng yên tĩnh thở dài, đúng là tiểu công chúa mà. Lúc này cậu đành phải bưng bát mì lên gấp một đĩa đưa tới trước mặt Tào Ngưng: “Ngoan há miệng ra nào, a~”

Giọng nói của Trương Thanh Vận thật sự quá dịu dàng, Tào Ngưng không cách nào chống cự nổi, thôi thì cứ tùy hứng đi.

Cậu nhấc mí mắt lên nhìn Trương Thanh Vận một chút rồi chậm rãi hé miệng, mặc dù biểu hiện vẫn còn có chút ghét bỏ.

“Có dầu có muối là tốt rồi, mùi vị dù sao cũng ngon hơn jb, cậu nói có phải không?” Trương Thanh Vận không hề báo trước lên tiếng trêu chọc làm Tào Ngưng không kịp phản ứng tí nữa mắc nghẹn.

Dù không nghẹn nhưng vẻ mặt lúc này như gặp phải quỷ.

“Lúc ăn mà cũng nói tới jb được, cậu giỏi.” Sợi mì trong miệng mùi vị vô cùng quái dị.

“Ha ha, ăn nhanh đi.” Trương Thanh Vận thấy cậu chịu ăn liền tranh thủ vừa kể chuyện cười vừa đút mì, rất nhanh đã ăn gần hết bát mì.

Tào Ngưng lau miệng mới phát hiện đối phương này giờ còn chưa ăn miếng nào, cậu nói: “Cậu cũng ăn đi, mì lạnh hết rồi kìa.”

“Ừm.” Trương Thanh Vận bưng bát mì còn lại lên, ăn một miếng, vẻ mặt đau khổ nói: “Cái mùi vị gì vậy.”

“Ha ha.” Tào Ngưng cười trên nỗi đau của người khác, may là mình ăn xong rồi.

“Cậu cũng kể chuyện cười cho tôi nghe đi, không thì tôi ăn không vô đâu.” Trương Thanh Vận cũng phối hợp cười nói.

“Không có chuyện cười, chỉ có hôn nhẹ thôi...”

Hai người lúc này mới giật mình, đỡ ra nhìn đối phương.

Tào Ngưng nhếch miệng, chủ động nhào người tới hôn đối phương.

Lần đầu tiên hôn người khác như thế này, cậu ít nhiều cũng cảm thấy ngại ngùng, môi dừng lại bên miệng đối phương một giây liền rời đi.

“Cậu thật sự là người ngây thơ sao?” Sờ sờ một bên miệng vẫn còn lưu lại xúc cảm, Trương Thanh Vận hiếu kỳ nói.

Ở trong lòng cậu từ lâu đã không còn gắn Tào Ngưng với hình tượng ngây thơ. Đối phương căn bản không quan tâm mấy cái này, còn bị lây nhiễm thói quen thích hưởng lạc của chú mình.

Tuy rằng Tào Ngưng vẫn luôn miệng nói mình không phải.

“Tôi nói rồi, là cậu không hiểu tôi thôi.” Tào Ngưng lần nữa bị người trước mắt hoài nghi, cảm thấy tổn thương: “Rốt cuộc tôi đã làm cái gì để cậu nghĩ rằng tôi là người tùy tiện, hả?”

Một câu đầu đầy jb thật sự đã khiến cậu tổn thương sâu sắc.

“Có lẽ vì...cậu quá dễ dãi chẳng?” Trương Thanh Vận vừa nói câu này ra liền biết mình lỡ lời, chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ: “Đừng giận đừng giận, là tôi nói lung tung đó.”

“Nói tôi miệng thói cậu cũng không tốt lành gì!” Tào Ngưng tát một cái lên cánh tay Trương Thanh Vận rồi đứng dậy đi qua chỗ khác ngồi.

“...” Thấy người kia bị mình chọc cho tức giận, Trương Thanh Vận vô cùng hối hận.

Không hiểu rốt cuộc mình bị cái gì, bình thường bản thân rõ ràng không như vậy, nói chuyện vô cùng chừng mực. Nhưng từ khi gặp Tào Ngưng đến giờ mọi thứ cứ rối tung hết lên.

Vừa bắt đầu thì cảm thấy người này khinh người quá đáng, chẳng lẽ không có ai trị được cậu ta sao?

Sau đó từ từ tiếp xúc mới phát hiện, Tào Ngưng đúng là hung hăng nhưng đó cũng chỉ là do tuổi còn quá nhỏ, chưa thấy khó chưa biết sợ.

Ngoại trừ vẻ ngoài hung hăng, còn có chút không hiểu chuyện thì còn lại vẫn rất đáng yêu.

Hiện giờ mới mười mấy tuổi, đợi sau này hai mươi, ba mươi tuổi, sẽ càng có mị lực.

Trương Thanh Vận cũng từng trải qua thời kì phản nghịch, cậu biết một số người sẽ có những thời điểm như vậy, qua được là tốt rồi.

Ít ra Tào Ngưng cũng không tệ như Trương Thanh Đình làm cho con gái nhà người ta có bầu còn không biết mình sai ở đâu.

Nghĩ tới em trai, Trương Thanh Vận liền nhớ tới bộ mặt muốn ăn đòn đó, vẫn là Tào Ngưng đáng yêu hơn nhiều.

Cậu hai ba ngụm ăn xong bát mì, quay đầu qua nhìn Tào Ngưng nói: “Khụ khụ, bảo bối...”

“Mẹ nó ai là bảo bối của cậu hả.” Tào Ngưng nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Nói chuyện chút đi.” Trương Thanh Vận cầm đũa chọt chọt cùi chỏ đối phương, vô cùng kiên trì.

Chuyển qua chọt chọt bắp đùi Tào Ngưng bị run chân nhưng vẫn kiên quyết không di chuyển.

“Cút!” Tào Ngưng mắng thuận tiện cầm lấy chiếc đũa bẻ làm đôi rồi ném trở về.

“...” Trương Thanh Vận vừa kịp lấy hai tay lên che mặt, may mắn thoát được một kiếp, nguy hiểm thật.

Trương Thanh Vận nhìn chiếc đũa bị bẻ đôi nằm trên đất, gọn gàng đứt khoát, không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Đoán Tào Ngưng vẫn còn đang giận, Trương Thanh Vận đợi một chút mới lên tiếng: “Hai ta đều là đàn ông, tôi cũng không muốn nói nhiều.” Dừng một chút: “Vậy để tôi nói trước cho.”

“...” Mí mắt Tào Ngưng giật giật, vểnh tai lên nghe.

Trương Thanh Vận ôn hòa nhã nhặn nói: “Ý nghĩ của tôi xác thực là những gì tôi đã nói với cậu hồi chiều. Tôi chỉ muốn chúng ta ôn hòa ngồi nói chuyện thôi, khụ khụ, trong mắt tôi cậu chính là con nhà quan, là con độc nhất trong nhà mà, không kết hôn không sinh con là chuyện không thể nào, chỉ là chuyện sớm muộn thôi... Vì vậy cậu hãy nói thật cho tôi biết, cậu muốn ở bên cạnh tôi chỉ là một hồi đùa vui hay là thật lòng.”

“Tôi...” Tào Ngưng mở miệng muốn trả lời.

“Cậu không cần trả lời ngay đâu, để tôi phân tích cho cậu rõ thế nào là một hồi đùa vui thế nào là nghiêm túc rồi trả lời tôi cũng không muộn.” Trương Thanh Vận chọn lọc từ ngữ một hồi, từ từ nói: “Đầu tiên nói tới thật lòng đi, chính là dù có thế nào cũng không từ bỏ, ngay cả trong tình huống xấu nhất. Tình huống

xấu nhất có thể là bị cha mẹ bạn bè phát hiện, bọn họ không cách nào hiểu được suy nghĩ của cậu, muốn ngăn cậu lại. Lúc này áp lực từ xã hội, áp lực từ gia đình ập tới, cậu chịu được không? Đây là vấn đề khó khăn nhất mà hai người đàn ông ở cạnh nhau buộc phải đối mặt, mang tính thử thách rất cao, bởi vì cậu đang chống đối lại tất cả mọi người, chống đối lại với chuẩn mực xã hội, nếu cảm thấy mình không thể thì nên dừng lại thôi, giống như mọi người dù sao vẫn tốt hơn.”

“...” Tào Ngưng lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

“Nghiêm túc cơ bản là như vậy đi, chờ tới khi bắt đầu rồi hẵng nói tiếp. Còn một hồi vui đùa, cái này không có áp lực gì để nói, cũng là con đường được rất nhiều người trẻ lựa chọn.” Trương Thanh Vận chống cằm, bĩu môi nói: “Tôi ghét nhất là những người không chịu trách nhiệm với tình cảm của mình, miệng thì nói thích cậu nhưng lúc nào cũng có thể bỏ mình mà rời đi. Còn những người khác lại ngốc nghếch cho rằng đó là cả đời, sau này mới biết thì ra người ta chỉ là người đi ngang qua đời mình thôi. Đáng giận nhất là, đối với bọn họ là trải nghiệm, còn đối với người khác chính là vết thương không thể nào nguôi ngoai.”

Nói nhiều như vậy rồi, cũng có thể nói ra lập trường của chính mình: “Được rồi, cậu trả lời đi.”

“Tôi không nghĩ là tôi muốn vui đùa.” Tào Ngưng nói.

“Vậy cậu để tay lên ngực tự hỏi lòng mình xem cậu có thật sự nghiêm túc không?” Trương Thanh Vận hỏi.

“...” Tào Ngưng không biết nói gì, bên tai nghe thấy tiếng Trương Thanh Vận cười lạnh, cậu khó chịu nói: “Tôi mới mười tám tuổi cậu bắt tôi phải cân nhắc mấy chuyện này có phải quá đáng lắm không?”

“Cậu nhỏ cậu có quyền.” Trương Thanh Vận cười híp mắt, thuận tiện nói: “Tôi sẽ không phớt lờ tình cảm của mình cho người không có nguyên tắc, không có lập trường kiên định, bởi vì tôi phải chịu trách nhiệm với tình cảm của chính mình.”

Những lời này Tào Ngưng không hiểu, cậu còn quá nhỏ, cuộc đời mình còn chưa nghĩ tới nói chi là lập trường kiên định.

“Cậu cần gì phải nói phức tạp như vậy, sự việc rõ ràng vô cùng đơn giản.” Hai người thích nhau thì ở cùng nhau thôi, nói nhiều như vậy làm gì?

“Đó là do cậu suy nghĩ đơn giản, nhưng tôi không giống cậu.” Trương Thanh Vận bỏ cuộc, không có cách nào nói cho đối phương hiểu rõ suy nghĩ của mình.

“...” Tào Ngưng trợn mắt lên, không hiểu nổi.

Nếu như là người khác ở trước mặt cậu thao thao bất tuyệt làm cậu nói không nên lời như thế này khẳng định cậu sẽ rất tức giận. Thế nhưng ở trước mặt người này, mình lại không thể tức giận nổi, còn mơ hồ cảm thấy giống như mình bị thua kém, cái gì cũng không nói được.

Đây là cái trải nghiệm gì vậy!

Trong phòng trầm mặc một hồi, Trương Thanh Vận nói: “Tâm tình của tôi đối với cậu thật sự rất phức tạp, cậu có muốn nghe không?”

Tào Ngưng cắn răng nhả ra một câu: “Có rắm thì phóng.” Dáng dấp của cậu lúc này đã giống như sắp phát hỏa nhưng vẫn cố gắng kìm lại để bản thân mình không bùng nổ.

Hiểu được cách áp chế bản thân, đây là điềm tốt.

“Được, vậy tôi đi qua chỗ cậu đây, thả rắm thì cũng phải ôm cậu mà thả.” Trương Thanh Vận cười cười, để người ngồi lên chân mình, ngăn không cho cậu giãy dụa: “Chuyện này rất quan trọng, hy vọng cậu có thể nghiêm túc cân nhắc.”

“...” Tào Ngưng liền ngồi ở đó, không chống cự nữa.

Để Trương Thanh Vận tùy ý ôm mình, để bản thân mình tùy ý dựa vào lồng ngực đối phương. Cái này rốt cuộc là gì đây, dù có tức giận bao nhiêu cũng lưu luyến chút dịu dàng của người này, càng nghĩ càng tức giận.

“Ngưng Ngưng, lúc này tôi nói cậu suy nghĩ đơn giản không có nghĩa là tôi đã suy nghĩ thấu đáo, tôi dù sao cũng là người trẻ tuổi chưa trải qua bao nhiêu sự đời. Thế nhưng con người tôi là vậy đó, thích nghĩ ngợi này nọ, chắc trong mắt cậu tôi là người hay suy nghĩ lung tung nhỉ?”

“Nói chuyện chính đi.” Tào Ngưng nắm chặt hai tay chỉ còn có thể dùng cùi chỏ huých về phía xương sườn người này.

“Cậu kiên nhẫn chút được không? Với bộ dạng này của cậu làm sao mà nghiêm túc nói chuyện đây?” Trương Thanh Vận cầm tay cậu nói: “Ngày đó kích động mới đi công kích cậu, đây là lỗi của tôi, cần phải sửa. Lúc cậu đánh vào lòng bàn tay tôi, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, từ nay về sau sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa. Bây giờ trịnh trọng nói với cậu một tiếng xin lỗi, lúc trước đối với cậu không tốt, là tôi sai, hy vọng cậu có thể tha thứ cho tôi.”

“Đây là chuyện cậu muốn nói?” Cậu vẫn còn nhớ câu kia, chuyện quan trọng, còn phải nghiêm túc cân nhắc.

Cậu có một loại dự cảm.

“...” Bởi vậy cậu có cảm giác điều quan trọng vẫn còn ở phía trước.

“Còn chưa nói tới cái đó, cậu chờ chút đi.” Trương Thanh Vận nói, vẫn là tiến hành từng bước một: “Tôi

không phải nói tâm tình của mình đối với cậu rất phức tạp sao? Có hai nguyên nhân, một là điều kiện của cậu hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi.” Vô cùng vô cùng không phù hợp.

“Ôm tôi mà nói ra những lời như vậy cậu không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?” Tào Ngưng nói, đây không phải là lần đầu tiên Trương Thanh Vận nói ra những lời này, nhưng nghe lại vẫn cảm thấy không chịu nổi.

Đặc biệt người này còn ôm mình rồi dùng giọng điệu thân mật để nói, càng khiến người khác đau đớn hơn.

“Có chứ.” Trương Thanh Vận nắm chặt lấy cánh tay cậu, dùng sức ôm cậu nói: “Hai là, tôi lại rất thích đè cậu.”

“...”

22. Chương 22: 0828 (3)

Tính ra đây đã là lần thứ hai người này tỏ tình với mình, Tào Ngưng không kìm lòng được nhớ lại buổi trưa ngày hôm đó, Trương Thanh Vận lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mình, nói tôi thích cậu.

Lúc đó thật không nghĩ gì khác, chỉ đơn thuần muốn đùa giỡn cái tên ngốc này một chút.

Kết quả mơ mơ hồ hồ bị hôn tới không biết phải làm sao, tiếp tục dây dưa cứ thế dẫn đến ngày hôm nay.

Chỉ biết người này lớn lên đẹp trai, còn hôn rất giỏi, ánh mắt mạnh mẽ, đi với hắn rất kích thích.

Loại kích thích này khiến bọn họ lên giường liên tục mấy lần, ăn quen biết vị, cứ thế dần dần bị trầm luân vào.

“Thích không?” Tào Ngưng lẩm bẩm nói, dĩ nhiên không quá tin tưởng, cậu vốn chỉ cho rằng Trương Thanh Vận đơn thuần là nhát gan, sợ mình trả thù hắn. Sau đó không biết sao không còn sợ nữa, chẳng những vậy còn ngày càng trở nên kiêu ngạo.

Chưa kể cái mặt còn đáng ghét, nói chuyện toàn chọc cho người khác tức chết.

“Ừm.” Trương Thanh Vận hôn một bên tai cậu, nói: “Thích bộ dạng ngang ngược của cậu, đủ cay độc, còn...”

“Có thể nào kể ra ưu điểm của tôi không?” Về mặt Tào Ngưng vô cùng mâu thuẫn, một mặt tỏ ra rất cao

hứng, một mặt lại không thích Trương Thanh Vận nói mình như vậy.

Chỉ có ớt mới cay thôi.

“Hết rồi, chỉ có nhiều đó thôi.” Trương Thanh Vận thấp giọng cười cười, lát sau liền trầm mặc không nói tiếp nữa.

“Trương Thanh Vận, tự nhiên tỏ tình với tôi rồi không nói gì nữa, đây là tật xấu gì vậy hả?” Tào Ngưng nhin không được hỏi, cố gắng không quay đầu lại nhìn sợ không quản được miệng mình, hoặc là nói lòng mình.

Nếu đã thế.

“Tôi chỉ muốn nói, tôi chính là rất thích cậu, nếu như cậu suy nghĩ kĩ càng rồi thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tôi, tôi sẽ tiếp tục làm người bạn trai hai bốn hiếu của cậu. Mặt khác...nếu không xác định được thì đừng yêu cầu gì thêm ở tôi, tôi sợ sẽ bị cậu làm tổn thương.”

“Tôi làm tổn thương cậu?” Tại sao Tào Ngưng lại không biết mình có loại năng lực này?

“Đúng vậy, kì thật cậu nói không sai, tôi rất nhất gan.” Trương Thanh Vận thấp giọng cười cười, rũ mắt xuống, không được tự nhiên thừa nhận: “Tôi xuất thân từ gia đình đơn thân, mẹ tôi đã để lại bóng đen tâm lý khá lớn trong lòng tôi.”

Có thể do không thường xuyên nói hai chữ mẹ tôi, lúc Trương Thanh Vận nói ra từ nay có chút khó chịu, đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện này với người khác.

Cậu nhớ rất rõ khi đó bản thân mới năm tuổi.

Luôn nhớ khi đó mẹ cầm một cái vali bằng da rất to đi ra ngoài, cậu chạy theo đòi ôm mẹ, mẹ không chịu dẫn cậu theo cậu sẽ khóc. Sau này mới biết lần đó không phải ra ngoài, mà là rời đi.

Sau khi rời đi cũng sẽ không quay về nữa.

Một người đàn ông chất phác thật thà dẫn theo hai đứa con nhỏ, khó khăn lắm mới nuôi được hai đứa lớn lên.

Khổ không phải chỉ có hần, còn có hai đứa bé.

Đứa nhỏ không mẹ thì có thể hạnh phúc được bao nhiêu, không bệnh không đau, có ăn có mặc lớn lên là tốt lắm rồi.

Trương Thanh Vận có thể lớn lên được tới ngày hôm nay đều là nhờ tự bản thân tìm tòi, tự mình lo thân.

Dù không muốn nhưng vẫn phải nói một câu, trước nay cậu chưa từng trải nghiệm qua cảm giác được yêu thương.

Tan học về nhà nào có cơm canh nóng hổi để ăn, chỉ có bếp lò lạnh ngắt, chưa kể còn một em trai vắt mũi chưa sạch chờ mình chăm sóc.

“...” Nghe thấy Trương Thanh Vận dùng một giọng điệu bình tĩnh kể lại chuyện này Tào Ngưng nhất thời nào bù ra hình ảnh Trương Thanh Vận còn nhỏ xíu phải đứng trên một chiếc ghế nhỏ nấu cơm, còn có vẻ mặt nghiêm túc khi cho em trai ăn cơm.

Cậu cau mày, lẽ nào Trương baba không tìm một người phụ nữ?

“Mẹ kể chưa chắc sẽ tốt hơn, hơn nữa ông ấy còn yêu mẹ tôi.” Trương Thanh Vận nhún vai nói, cậu nói những lời này cũng không phải mong được thương hại gì, chỉ là muốn nói cho Tào Ngưng biết, bản thân mình trong quá khứ cũng là một phần của mình ngày hôm nay.

Cũng không dễ dàng gì, thậm chí điều kiện gia đình còn không tốt.

“Tôi có thể hỏi vì sao mẹ cậu muốn bỏ đi không?” Cậu biết ba của Trương Thanh Vận là người đàn ông hoàng, hơn nữa còn rất yêu mẹ cậu.

“À cũng vì mục tiêu hai người theo đuổi không giống nhau thôi, những gì bà ấy cảm nhận và cảm nhận của ba tôi, không giống nhau.” Trương Thanh Vận giải thích hết sức hàm súc.

“Chắc là lại liên quan đến vấn đề tiền bạc chứ gì.” Tào Ngưng có vẻ như hiểu rất rõ.

“Cậu thật thông minh.” Trương Thanh Vận cười nói, nụ cười có chút ưu thương.

Có thể mẹ không hoàn toàn vì tiền mà bỏ đi, mà còn vì những dự vọng khác không được thỏa mãn. Những gì bà muốn, ba không cho được, bỏ đi cũng không có gì đáng trách.

Hoặc chỉ đơn giản là không yêu nữa, baba giờ đã không còn có sức hấp dẫn đối với bà.

Chỉ là tổn thương tạo ra là thật, kể từ lúc bỏ đi bà chưa bao giờ về thăm con mình được một lần, lạnh nhạt cũng là sự thật.

Đương nhiên có người sẽ nói, mỗi người đều có việc bản thân mình không thể làm chủ được.

Chỉ có thể nói mỗi câu, ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, không thể vì bản thân mình không vui mà khiến cho người khác cũng không vui như mình.

Nhắc tới những điều này, cũng không phải Trương Thanh Vận oán hận gì mẹ mình, kỳ thực cậu không hề oán hận, mỗi người đều bình an khỏe mạnh là tốt rồi.

Tào Ngưng làm thánh giả mà còn đa sầu đa cảm hơn người trong cuộc, cậu nói: “Cuối cùng tôi cũng hiểu được mấy cái tư tưởng đó của cậu rồi, từ nay sẽ không bảo cậu là đồ ngốc nữa.”

“Cậu mới là đồ ngốc.” Trương Thanh Vận cười như là muốn che giấu cái gì. Có thể thấy cậu không quen nói về mẹ trước mặt người khác.

“Bởi vì ba mẹ cậu như vậy nên cách cậu suy nghĩ về tình cảm không giống với mọi người. Cái cậu theo đuổi chính là một cuộc sống ổn định, còn tôi thích thì cứ thích thôi, không có suy nghĩ nhiều như vậy.” Tào Ngưng lúc này đã rõ ràng vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ nào.

“Ừm.”

“Mẹ cậu hẳn là vết thương sâu sắc trong lòng cậu nhỉ.”

“...Có thể.”

Thấy đối phương không muốn tiếp tục nói về chuyện liên quan đến mẹ mình, Tào Ngưng liền lảng sang chuyện khác: “Vậy đúng là tôi nên nghiêm túc cân nhắc, tôi không muốn trở thành vết thương thứ hai trong lòng cậu.”

“...” Trương Thanh Vận nghe được đáp án này liền gật đầu, xem như là chấp nhận: “Vậy bây giờ tôi có thể ôm cậu không?”

“Có thể.” Không biết tại sao, khi Tào Ngưng nghe được những lời này trong mũi lại có chút chua xót.

Trương Thanh Vận vui vẻ ôm cậu, nói: “Từ khi tôi qua hai mươi tuổi ba tôi thường hay nhắc nhở mau tìm một người vợ rồi sinh con.” Có được gia đình của riêng mình.

“Vậy sao cậu không tìm bạn gái đi?” Giọng nói Tào Ngưng có chút khó chịu.

“Không gặp được cô gái mà mình thích lại đi thích một thằng con trai.” Trương Thanh Vận cười trả lời.

“Ha ha.” Lần này coi như thỏa mãn.

“Ừm, giờ cũng muộn rồi, cậu mau ngủ đi.” Trương Thanh Vận buông Tào Ngưng ra, nằm trên sàn nhà khá là thoải mái.

Tào Ngưng nằm sát bên cậu tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại ngủ: “Cậu cũng ngủ sớm một chút.” Cậu thật sự rất mệt, nằm một chút liền nghe được tiếng hô hấp ổn định truyền tới.

“Ngủ ngon.” Cúi đầu hôn một cái lên trán cậu, Trương Thanh Vận dựa vào tường nghỉ ngơi.

Cậu không biết mình và Tào Ngưng có còn gặp nguy hiểm gì nữa không nên không dám ngủ sâu. Có chuyện gì còn có thể tỉnh dậy để đối phó.

Cứ như vậy tới khi trời sáng.

Đại khái khoảng bảy, tám giờ, có ba người đàn ông bước vào, trong tay cầm hai sợi dây thừng, vừa nhìn là biết dùng để trói hai người bọn họ.

Lúc này Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đã tỉnh, cảnh giác nhìn bọn họ.

“Đừng có gấp gáp.” Lão Lục cầm dây thừng nói: “Chỉ trói hai đứa bây một chút thôi, chờ tới khi ra đại lộ tao sẽ thả tụi bây ra.”

Bọn họ đã muốn trói Trương Thanh Vận và Tào Ngưng muốn phản kháng cũng không được, không thể làm gì khác là yên lặng đưa hai tay ra.

Sau đó hai người bị bịt mắt rồi được dẫn ra khỏi nhà gỗ, đưa lên chiếc xe kia.

Chờ nửa tiếng bọn cướp mới cởi bịt mắt trên mặt bọn họ ra.

Có thể thấy bọn cướp rất cẩn thận, không phải lần đầu tiên làm chuyện này.

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng biết điều không dám nói nhiều, sợ nói càng nhiều càng sai, sợ ý một chút lại khiến bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Hai người tốt nhất là không nên nói gì, thế nhưng Tào Ngưng nhịn không được, ngồi ngây ngốc ở đó như vậy không phải là tác phong của cậu.

“Thanh Vận.”

Nghe vậy Trương Thanh Vận giật giật khóe miệng, bởi vì đây là lần đầu tiên Tào Ngưng gọi mình như vậy,

cảm thấy kỳ lạ: “Sao?” Trương Thanh Vận nhướn lông mày lên cảnh cáo, ý bảo Tào Ngưng đừng có gây chuyện nữa.

“Không, chỉ muốn hỏi cậu có mệt không, nếu mệt thì ngủ một chút đi.” Lúc Tào Ngưng tỉnh lại thấy Trương Thanh Vận còn đang mở mắt, không có một chút buồn ngủ nào, vành mắt cũng đen hết lên.

“Không mệt, cậu mệt thì ngủ thêm chút nữa đi, dựa vào vai tôi này.” Trương Thanh Vận lắc đầu nói, thuận tiện đưa tay ấn đầu Tào Ngưng tựa lên vai mình.

Người này trước giờ khẳng định chưa từng ngủ trên sàn nhà, chắc tối qua cũng ngủ không ngon.

“Tôi không mệt.” Tào Ngưng miệng nói không mệt nhưng cũng không có rời đi, thoải mái dựa vào vai người này.

“Ha ha.” Mấy gã đàn ông trong xe nói: “Nhìn hai đứa này cứ như vợ chồng son ý, dính nhau không rời, lão Lục lúc mới cưới vợ còn không dính vợ như vậy.”

Lão Lục cười hắc hắc nói, “Tụi bây thì hiểu cái gì, cưới về thì dính cái rắm, nói chuyện yêu đương mới thích dính lấy nhau chứ.” Nói xong liếc nhìn Tào Ngưng và Trương Thanh Vận, gã kia nói: “Này hai thằng bây dính nhau như vậy, bộ không định lấy vợ hả?”

Một gã đàn ông lưng hùm vai gấu chen vào: “Phải cưới vợ chứ, không cưới lấy đâu ra con trai mập mập?”

“Mày lạc hậu quá, bây giờ tụi trẻ không thịnh hành cưới vợ đâu, cái gì mà quý tộc độc thân, còn muốn cả đời phong lưu mà.”

“Làm chuyện ngu ngốc, vậy khác nào ba mẹ tụi nó nuôi con vô ích rồi.”

“Mày thì hiểu cái gì, bây giờ người thành phố đều là như vậy...”

Mấy người đàn ông trong xe cứ thế vì việc này mà nháo lên, căn bản không có chỗ cho Trương Thanh Vận và Tào Ngưng xen vào. Ngược lại bọn họ cũng không tham dự, chỉ im lặng ngồi một bên nghe.

Năm người đàn ông, mỗi người tranh nhau nói, ai cũng không chịu nhường ai.

Nói qua nói lại cũng được một tiếng đồng hồ, Tào Ngưng và Trương Thanh Vận cũng nghe đúng một tiếng đồng hồ. Sau đó hai người bị đẩy xuống xe, đứng ở ven đường.

“Nhóc, bóp tiền nè, còn lại tụi bây tự mình lo lấy đi.” Lão Lục vút bóp tiền lại gần chỗ bọn họ rồi nghênh ngang rời đi.

Trương Thanh Vận đi tới nhặt bóp tiền, mở ra mới thấy tiền mặt trong bóp đã không còn nữa, của Tào Ngưng cũng y chang.

“Bọn cướp chết tiệt sao không trả điện thoại cho chúng ta.” Tào Ngưng mắng, cái di động đó của cậu mới mua chưa được bao lâu, còn là loại mới nhất, rất đắt tiền.

“Sim điện thoại còn trong bóp, chứng minh với thẻ ngân hàng cũng còn, coi như bọn chúng vẫn còn chút lương tâm.” Trương Thanh Vận nói.

Sau đó nhìn xung quanh mới phát hiện đây là đường đá, không phải đường cái.

Vừa nãy bọn cướp có nói với bọn họ từ chỗ này đi thẳng hai mươi phút sẽ nhìn thấy đường cái.

Có đường cái sẽ có xe cộ, có xe lộ là có thể trở về.

“Ngưng Ngưng, đi thôi.” Trương Thanh Vận dẹp bóp tiền, quay lại đưa tay về hướng Tào Ngưng, chuẩn bị đi.

Tào Ngưng ngồi chồm hổm trên mặt đất, mím môi khô khốc nhìn cậu: “Tôi vừa mệt vừa đói, chưa kể còn khát nước nữa.”

23. Chương 23: 0828 (4)

Trương Thanh Vận nghe vậy mới nhìn kĩ lại thì phát hiện mặt Tào Ngưng đã xanh như tàu lá chuối, môi không còn chút huyết sắc. Nhìn thấy cậu như vậy Trương Thanh Vận đau lòng không thôi, đi tới ngồi xuống trước mặt cậu, chạm nhẹ vào gò má, lạnh quá.

“Ngưng Ngưng, cậu sao rồi? Không khỏe chỗ nào?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Tim đập nhanh, chóng mặt nữa.” Tào Ngưng kì thực chính là đói bụng nên bị hạ đường huyết, cũng như lúc trước đã từng nói, cậu là cái thùng cơm, không ăn một bữa sẽ bị đói bụng tới không chịu được.

“Cậu đói bụng đúng không.” Trương Thanh Vận rất có kinh nghiệm trong việc này, nhưng bây giờ không có cách nào, bọn họ đang ở nơi hoang dã, không có cái gì có thể ăn được. Cậu xoay người để Tào Ngưng nằm trên lưng mình: “Để tôi cõng cậu.”

“Ừm.” Tào Ngưng bị hoa mắt như dầu, không có người cõng thật sự không thể thấy đường mà đi tiếp.

Trương Thanh Vận công cậu trên đường đã đi được nửa tiếng đồng hồ, rớt cuộc cũng nhìn thấy đường cái. Kì thực cũng chỉ là đường cái ở nông thôn thôi, muốn gặp một chiếc xe không biết phải đợi tới khi nào.

Trên trời đột nhiên mây đen dày đặc, bắt đầu mưa, cuối tuần trước trời cũng mưa to thế này khiến người ta không kịp ứng phó.

Trương Thanh Vận công Tào Ngưng, đi tìm chỗ trú mưa. Thế nhưng mưa to kéo theo gió lớn, quần áo bọn họ mặc trên người đã sớm ướt nhẹp.

Trương Thanh Vận để Tào Ngưng xuống, đi tới trước mặt đỡ lấy cậu. Thuận tiện duỗi hai bàn tay ra hứng nước.

“Cậu làm gì vậy?” Tào Ngưng không hiểu Trương Thanh Vận đang làm gì.

“Hứng nước mưa.” Trương Thanh Vận phải hứng rất lâu mới được nhiều như vậy, sợ để lâu sẽ bị chảy hết nên nhanh chóng đưa tới miệng Tào Ngưng nói: “Uống nhanh không nó chảy hết.”

“Đây là nước mưa mà.” Tào Ngưng nói, nước mưa không vệ sinh.

“Uống một hớp có thể giải khát, không có bị bệnh được đâu.” Trương Thanh Vận nói.

“...” Tào Ngưng thật sự rất khát, rất muốn uống nước, cậu đỡ lấy tay Trương Thanh Vận, cúi đầu uống hết nước trong lòng bàn tay đối phương.

Chờ Tào Ngưng uống xong, Trương Thanh Vận mới khom lưng chống vào tường đất, dùng thân thể mình che cho Tào Ngưng không bị tạt nước mưa.

Gió thổi qua từng đợt khiến người ta rùng mình, có điều Trương Thanh Vận vẫn chưa cảm giác được mình đang ở trong hoàn cảnh gian nan như thế nào, cậu bây giờ không nghĩ được gì hết, chỉ muốn mang Tào Ngưng an toàn trở về, một cọng tóc cũng không được thương tổn.

“Cậu lạnh không?” Tào Ngưng ngẩng đầu nhìn lên.

“Không lạnh.” Người con trai phía trên lắc đầu một cái, cậu thật sự không lạnh, tâm hừng hực, chính là sức mạnh của sự quyết tâm.

Hai mắt cậu như đang phát sáng, khuôn mặt ánh lên một loại kiên định lạ thường.

Nhiều năm sau Tào Ngưng vẫn nhớ rõ ngày hôm nay, mỗi lần trời đổ mưa sẽ nhớ, cảm động cậu hết nửa cuộc đời.

...

Trở lại nội thành đã là ba tiếng sau, Trương Thanh Vận trực tiếp đưa Tào Ngưng về nhà của Tào Liễm Chi.

Hai người chật vật về tới nhà, chuyện đầu tiên làm chính là tắm nước nóng, thay bộ quần áo ướt sũng trên người ra.

Chuyện thứ hai Tào Ngưng làm chính là gọi điện thoại tìm người, theo dõi vị trí điện thoại của mình, từ đó tìm được vị trí của bọn cướp.

“Bọn chúng còn trong thành phố, chưa có rời khỏi.”

Nghe được đáp án này, Tào Ngưng gọi cuộc điện thoại thứ hai, là một người anh họ của cậu, ăn cơm nhà nước, nhờ anh họ dẫn người đi bắt cướp.

Tìm những người khác thì Tào Ngưng không tin được, đoạn phim trong tay bọn cướp Tào Ngưng vẫn còn rất dễ tâm.

Nói chuyện điện thoại xong việc thứ ba chính là ăn cơm.

Hiện tại đã hơn ba giờ chiều, Tào Liễm Chi không có ở nhà, trong nhà bếp cũng không có đồ ăn thừa. Đồ ăn vặt thì Tào Ngưng không thích ăn, cậu chỉ có thể chờ Trương Thanh Vận tắm xong đi ra nấu cơm.

Trương Thanh Vận vừa mới mở cửa phòng tắm ra thì một bóng người mềm nhũn đã đổ ập về phía mình, cậu cũng chỉ theo phản xạ đưa tay ra ôm lấy đối phương.

“Tôi đói.” Đói bụng hết một ngày.

“...” Trong lòng ngực mơ hồ truyền đến cảm giác đau nhói, Trương Thanh Vận không nói hai lời đẩy cậu ra phòng khách ngồi rồi mình đi vào nhà bếp làm mì sợi.

“Tôi không ăn mì đâu.” Tào Ngưng hữu khí vô lực nói, không muốn ăn mì.

Trương Thanh Vận không còn cách nào khác đành phải nhận mệnh đi nấu cơm.

Bỏ ra hơn mười phút nấu được một món rau một món canh, bưng tới bàn cho Tào Ngưng ăn.

Rau dưa là rau xà lách, có thể ăn no, canh là canh mướp nấu thịt, có thể làm ấm bụng.

“Cậu cứ ăn đi, không đủ tôi sẽ nấu thêm.” Trương Thanh Vận nhìn bộ dáng Tào Ngưng ăn cơm, mơ hồ cảm thấy đồng đồ ăn trên bàn cũng không đủ cho cái thùng cơm này ăn, đứng dậy định vào bếp làm thêm món nữa.

“Đừng.” Tào Ngưng ngẩng đầu lên, ngón tay nắm chặt lấy cánh tay Trương Thanh Vận, không cho cậu đi: “Cậu ăn đi, không đủ thì lát nữa tính tiếp.” Dứt lời lại cúi đầu, tiếp tục công cuộc ăn uống của mình.

“A.” Ăn cứ như con sư tử đang đói vậy. Hơn nữa Trương Thanh Vận còn rất tò mò, nếu Tào Ngưng có thể ăn như vậy tại sao không thấy tròn trịa chút nào? Ngoại trừ cái mông có được chút thịt thì còn lại toàn da với xương.

Hai người bỏ ra nửa tiếng cuối cùng cũng ăn sạch hai món ăn một nồi cơm.

Ăn uống no say chính là lưỡi biếng, chỉ muốn nằm trên sofa không muốn làm gì.

Trương Thanh Vận nhắm mắt một lúc lấy lại sức rồi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Lúc đi ra Tào Ngưng vẫn còn đang ngủ, cậu lấy chăn đắp lên người Tào Ngưng, tránh cho người này lại bị cảm.

Động tác này làm Tào Ngưng tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn Trương Thanh Vận, thấy bàn tay còn chưa kịp rời đi của đối phương. Cậu mới biết đối phương vì mình mà đắp chăn, trong ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng, chỉ vào phòng ngủ: “Cậu vào đó nghỉ ngơi đi.”

“Không cần đâu.” Trương Thanh Vận lắc đầu từ chối, thu tay về nói với cậu, “Cậu vào trong đó nằm đi, sofa nằm không thoải mái.”

“Vậy còn cậu?” Tào Ngưng bất động nhìn cậu.

“Tôi? Tôi ở đây với cậu một chút, đợi chú cậu về thì tôi sẽ quay về trường.” Trương Thanh Vận cười cười, ngồi xuống bên cạnh Tào Ngưng, động tác vô cùng dịu dàng.

“...” Tào Ngưng há mồm, thật lâu không biết nên nói gì.

“Cậu mở mắt làm gì, ngủ đi.”

Một bàn tay đưa lên che mắt Tào Ngưng lại, hai mí mắt cậu bị dán vào lòng bàn tay ấm áp, có một loại cảm giác trị thương vô cùng kì diệu.

Liền như thế nhắm mắt lại ngủ.

Không biết bản thân ngủ được bao lâu, lúc Tào Ngưng mở mắt ra trong phòng vẫn còn sáng sủa, đồng hồ trên tường chỉ sáu giờ chiều. Tầm mắt của cậu chuyển động tới người đang nằm bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt đang ngủ của người kia.

Là Trương Thanh Vận nằm sát bên cánh tay cậu mà ngủ, phân nửa gò má còn dán vào tay cậu.

Tào Ngưng không dám chuyển động cánh tay, cũng không dự định nhúc nhích, lúc này cậu chỉ muốn tận hưởng thời gian hai người nằm sát bên nhau. Không biết vì sao lại cảm thấy hưởng thụ như vậy, cũng không biết tại sao lại vui như vậy.

Rũ mắt nhìn xuống gương mặt người kia đang gần kề trong gang tấc, cũng may cánh tay kia còn có thể di chuyển được, cậu không nhìn được giờ tay lên phác họa gương mặt đối phương, mắt này, mũi này, môi này, cằm này.

Là một người rất đẹp trai, hiện tại dưới mắt đã có thêm quầng thâm, lại làm tăng thêm chút điểm tang thương.

Trước giờ Trương Thanh Vận trong ấn tượng của Tào Ngưng chưa bao giờ là người kiên cường, thậm chí còn cảm thấy hắn có chút tốt tính, có chút không đàn ông.

Có điều đó là trước đây, còn hiện tại...Mọi thứ hoàn toàn đảo ngược. Cậu cảm thấy Trương Thanh Vận chính là một người vô cùng mâu thuẫn, vừa có khí khái đàn ông, nhưng lại có lúc mềm lòng đến đáng sợ, là một người vô cùng chu đáo.

Sau khi thay đổi cách nhìn về Trương Thanh Vận, Tào Ngưng cũng không thể cứ đối xử với Trương Thanh Vận như cũ được, lúc này chỉ có một mong muốn, muốn có được người này.

Suy nghĩ giống nhau, Trương Thanh Vận cũng vậy.

Bởi vậy dù sợ bản thân mình lại bị thương cũng không nỡ thoát khỏi cái đầm lầy sâu không thấy đáy này.

Cậu lựa chọn ở lại, vì Tào Ngưng mà suy nghĩ, không còn chỉ nghĩ cho bản thân mình nữa.

Tào Liễm Chi bảy giờ tối mới về tới nhà, nhìn thấy hai tên nhóc đang ở nhà mình thì vô cùng kinh ngạc. Huống chi Trương Thanh Vận còn ở trong bếp của anh nấu cơm.

Anh đứng ở cửa một lúc, bắt chuyện với Trương Thanh Vận xong liền đi tìm Tào Ngưng.

“Cháu lớn, cuối cùng cũng đưa được người về nhà rồi ha.” Anh chàng đẹp trai còn biết nấu cơm, chuyện này thật khiến người ta ghen tị tới đỏ mắt.

“Chú.” Tào Ngưng gọi tiếng chú này ngoan ngoãn lạ thường.

Tào Liễm Chi là người vô cùng nhạy cảm, sao mà không hiểu đây rõ ràng là thằng cháu nhà mình có chuyện muốn nhờ vả chứ. Anh cười cợt hỏi: “Sao? Gặp phải vấn đề nan giải gì rồi?”

Ở trường học gặp rắc rối? Hay là thấy thứ mình thích, muốn bỏ tiền mua?

“...” Tào Ngưng chỉ nhìn anh, cũng không nói lời nào, hoặc là không biết nên nói cái gì.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói thế nhưng không có cách nào nói ra được.

“Quên đi, không có chuyện gì, chú đi làm chuyện của chú đi.”

“Cái gì, rõ ràng là có chuyện, giờ lại nói không có gì là sao đây hả cháu cưng?” Trước giờ đều là đứa nhỏ không biết suy nghĩ, sao hôm nay lại nhìn có vẻ khác rồi.

Độ nhạy cảm của người làm nghệ thuật tương đối cao, Tào Liễm Chi dám khẳng định, Tào Ngưng có chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn.

“Vậy thì, chú cho cháu mượn chút tiền đi.” Ở vị trí của mình Tào Ngưng rất khó mở miệng ra để nói những thứ như thế này. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu lên tiếng mượn tiền Tào Liễm Chi.

“Số ít không phải cháu không có, vậy muốn mượn số tiền lớn rồi?” Tào Liễm Chi gạt gù, không nói hai lời hỏi cậu muốn mượn bao nhiêu tiền.

Tào Ngưng nói con số ra xong, Tào Liễm Chi thật lâu mới hoàn hồn, đồng ý cho cậu mượn: “Chú có thể hỏi cháu mượn để làm gì không?” Đừng nói là mua xe nha.

Không phải vừa mới mua một chiếc siêu xe sao?

“Chú chừa cho cháu chút mặt mũi được không? Dù sao cũng không phải để làm chuyện xấu.” Tào Ngưng dứt lời, đi xuống bếp với Trương Thanh Vận.

Tào Liễm Chi vô tình thoáng nhìn, cái tướng đi, ha ha.

Đóng cửa phòng bếp, vừa nhấc mắt lên liền thấy người đứng bên trong, ánh mắt Tào Ngưng trở nên âm đạm, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bộ dáng khi nấu ăn của người này rất chuẩn, đứng nghiêm, hai cánh tay áo xắn lên cao, đứng đó thái rau.

Vài cọng tóc mái lòa xòa trước trán không che được vầng trán cao sáng sủa. Đường nét từ mi tâm tới chóp mũi vô cùng hài hòa, tài nghệ điêu luyện, hoàn mỹ không một tí vết.

Trương Thanh Vận vốn không định ở lại ăn cơm, vừa nhìn thấy chú Tào Ngưng về liền tranh thủ làm cho xong rồi trở về.

“Cậu định đi hả?” Tào Ngưng đứng cạnh tủ bát, âm thanh trầm thấp nói.

“Ừm, có chú cậu ở với cậu tôi yên tâm rồi.” Trương Thanh Vận làm xong hết mọi việc, cẩn thận rửa tay, xả nước.

“Đã bắt được người, cũng lấy lại được đoạn phim rồi.” Tào Ngưng hơn sáu giờ nhận được điện thoại, anh họ của cậu nói đã tìm được điện thoại, cũng đã xóa đoạn phim đi rồi.

Với cả trong điện thoại của bọn cướp cũng không có video, internet cũng không có.

Dựa theo IQ của bọn cướp khẳng định là chưa kịp gửi cho nhau đâu.

“Vậy thì tốt rồi.” Trương Thanh Vận rất cao hứng, dù sao đây cũng là tin tốt, cậu cười nói: “Lúc sáng cậu mắng bọn chúng không trả lại điện thoại, giờ được rồi ha?”

Trong điện thoại Tào Ngưng có gắn định vị, cái này cậu có thể đoán được.

“Bọn chúng chắc sẽ ở tù mấy năm, hy vọng sau này ra tù đừng làm chuyện như vậy nữa.” Tào Ngưng gật đầu nói, bây giờ nghĩ lại, cũng còn may là bọn cướp vẫn còn chút tính người.

Nếu như gặp phải bọn biến thái không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Cho nên nói xã hội bây giờ lòng người hiểm ác khiến người ta không cách nào phòng bị nổi. Đừng nói con gái phải cẩn thận, con trai cũng không thể xem thường.

“Ừm, vậy tôi về đây.” Trương Thanh Vận đã rửa tay xong, chuẩn bị bưng đồ ăn lên cho hai chú cháu bọn họ.

“...” Tào Ngưng đưa tay ra giữ chặt lấy cánh tay Trương Thanh Vận, không muốn để cậu cứ thế rời đi: “Thanh Vận, trong lòng tôi bây giờ rất khó chịu.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, từ từ sẽ quên thôi.” Trương Thanh Vận dừng bước lại, cho rằng cậu vẫn còn đang nghĩ thế chuyện xảy ra trong nhà gỗ.

“Không phải chuyện bị bắt cóc, không liên quan tới chuyện đó.” Tào Ngưng lắc đầu một cái, đáy mắt có chút giãy dụa, còn có chút mê man, lẩm bẩm nói: “Nói chung là khó chịu lắm.”

Lúc Trương Thanh Vận nói muốn trở về, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất trống trải.

“Thật ra cậu không muốn tôi đi có phải không?” Trương Thanh Vận không quá chắc chắn hỏi, giọng điệu có chút sợ mạo phạm đối phương.

“...” Tào Ngưng nghe vậy liền cau mày, vừa muốn buông ra lại không muốn buông ra.

Nhìn cậu thật lâu không lên tiếng, Trương Thanh Vận cười lên: “Được rồi, cậu ăn cơm đi, buổi tối ngủ sớm một chút.”

Dứt lời liền thu hồi ánh mắt, mang theo tâm tình vừa thoải mái lại vừa có chút ưu thương rời đi trước mặt cậu.

Nắm tay cũng buông ra, chờ tới khi ra khỏi tiểu khu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm không có lấy một ánh sao, Trương Thanh Vận chờ ra trong giây lát, cậu cảm nhận được một cảm giác cô độc đang từ từ lan ra.

24. Chương 24: 0828 (5)

Cầm trong tay cây dù màu lam Tào Ngưng đưa cho, Trương Thanh Vận đi xe buýt tới một quán ăn nhỏ mua ba phần miến mang về, dự định tí nữa về kí túc xá chia cho mọi người cùng ăn.

Gần đây cậu chơi trò mất tích, hai ngày không về kí túc xá cũng coi như biến mất một khoảng thời gian. Máy người bạn cùng phòng xưa nay đều không quản hành tung của cậu cũng phải tò mò hỏi một câu mấy hôm nay đi đâu làm gì?

Trương Thanh Vận vừa ăn vừa hàm hồ trả lời: “Chỉ là đi tới một nơi thôi.”

Dù sao cũng là chuyện riêng của người khác, Tiết Đào và Tịch Đông Thụ cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói là: “Mày cả ngày hôm nay không đi học, tao giúp mày điểm danh rồi, nên cái bát miến này của mày cho tao ăn cũng đáng thôi.”

“Ha ha.” Cùng bạn cùng phòng tán gẫu, tâm trạng của Trương Thanh Vận rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Dù sao ngày tháng còn dài, chuyện gì cũng có thể.

“À đúng rồi, điện thoại của mày hết pin hay sao mà tao gọi cho mày không được.” Tiết Đào đột nhiên nhớ tới liền hỏi.

“Di động tao không phải hết pin mà bị hư luôn rồi, chắc ngày mai phải đi mua cái mới thôi.” Trương Thanh Vận dự định.

Kết quả ngày hôm sau còn chưa kịp đi ra ngoài đã gặp được người quen gõ cửa mang đồ tới.

Người tới là Hồ Tiểu Bắc ở phòng 403, trong tay cầm theo một túi nhỏ màu trắng, gõ cửa nói muốn tìm Trương Thanh Vận.

Buổi trưa Trương Thanh Vận vừa mới tan học trở về, đang định đi ra ngoài.

“Chào cậu.” Nhìn thấy người tới, Trương Thanh Vận có chút ngây người, hẳn là vì dù sao cậu ta cũng là người cùng phòng với Tào Ngưng: “Tôi nhận ra cậu, bạn học Hồ Tiểu Bắc, cậu tới tìm tôi có chuyện gì không?”

“Chào, chào cậu, bạn học Trương, Tào Ngưng bảo tôi tới đưa đồ cho cậu.” Hồ Tiểu Bắc sốt sắng nói, nhìn thấy nam thần trước mặt làm sao mà bình tĩnh cho được. Kì thực cậu không muốn gọi là bạn học Trương, muốn gọi là Thanh Vận hơn!

“Hả? Vậy cảm ơn cậu nha.” Nhìn cái túi nhỏ trước mặt, Trương Thanh Vận đưa hai tay ra nhận lấy.

“Đừng khách sáo đừng khách sáo, rảnh thì tới phòng 403 chơi, không có chuyện gì nữa vậy tôi về đây.”

“Được, cảm ơn cậu.” Trương Thanh Vận tiễn Hồ Tiểu Bắc rồi xoay người trở về phòng.

“Mày đừng nói với tao mày với cái thằng Ngưng gì đó còn quen nhau nha?” Có mấy ngày không thấy lão tam nhà bọn họ đi làm hai mươi bốn hiểu bạn trai bọn họ còn cho rằng hai người này đã chia tay rồi.

“Còn.” Trương Thanh Vận ngồi xuống ghế mở túi đồ ra xem, bên trong là một cái hộp, không mở ra không biết, mở ra mới biết bên trong là một cái điện thoại di động.

“Mẹ nó, cái này là cái đời mới nhất đó, thằng đó tặng mày?” Tiết Đào cùng Tịch Đông Thụ đều trợn to hai mắt không thể tin được.

Có điều nghĩ lại với gia cảnh của Tào Ngưng thì giá một cái di động đối với cậu cũng như muối bỏ bể thôi.

“Tao cũng không ngờ.” Trương Thanh Vận giật giật khóe miệng, để điện thoại lại vào trong hộp.

“Lão tam, mày định trả lại cho nó hả?” Tịch Đông Thụ thấy động tác này của cậu liền nhú mày, hỏi.

“Tao không làm chuyện vô vị như vậy đâu, tao không trả lại, có điều cũng sẽ không dùng.” Cậu sẽ không trả lại, dù sao cũng là đồ Tào Ngưng tặng.

Cậu vẫn làm theo quyết định ban đầu, đi mua điện thoại mới rồi bỏ sim vào.

Vừa mở điện thoại lên đã thấy một đồng thông báo cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc.

Điện thoại có vài cuộc là của bạn học, vài cuộc từ số lạ, còn lại là của ba cậu.

Trương Thanh Vận do dự chốc lát, quyết định gọi lại cho ba mình trước, hai người nói chuyện được chừng hai mươi phút mới tắt máy.

Sau đó ánh mắt dừng trên dãy số xa lạ gọi tới, cậu nhếch miệng cười, chậm rãi nhấn nút gọi lại.

“Alo?” Lười biếng, quả nhiên là giọng nói kiêu ngạo như trong tưởng tượng, hình như còn chưa có rời giường.

“Tào Ngưng Ngưng, cậu đang ở đâu vậy, giờ này còn chưa ngủ dậy?” Trương Thanh Vận ngồi trong tiệm điện thoại nói chuyện với Tào Ngưng.

“Đang trong kí túc xá, còn cậu, đang ở đâu?” Tào Ngưng không nghĩ tới Trương Thanh Vận sẽ gọi lại cho mình, buổi trưa lúc Hồ Tiểu Bắc mang điện thoại tới cậu có gọi thử mấy lần nhưng đều không gọi được.

Lại ngủ rất lâu, kết quả Trương Thanh Vận lại gọi cho cậu.

“Ở bên ngoài, vừa mới mua điện thoại di động.” Trương Thanh Vận không muốn gạt cậu.

“Hả? Tôi không phải nhờ Hồ Tiểu Bắc đưa điện thoại tới cho cậu sao? Cậu còn mua di động làm gì?” Tào Ngưng nhất thời tỉnh táo, ôm chần thắc mắc.

“Cái cậu tặng tạm thời cứ để đó, sau này có cơ hội tôi sẽ dùng.” Còn bây giờ có nói Trương Thanh Vận lập dị cậu cũng đành chịu, bản thân cậu thật sự không có cách nào thoải mái đi sử dụng cái này.

“Đồ cổ chấp.” Tào Ngưng suy nghĩ một lát, nói ra câu này.

“Đúng, có cảm thấy nhàm chán không?” Trương Thanh Vận cười cợt, thừa nhận bản thân mình chính là người như vậy.

“Không nhầm chán, lại cảm thấy có chút đáng để thưởng thức.” Tào Ngưng sau khi nói xong ngồi trên giường che mặt lại thở dài: “Tôi nghĩ tôi đúng là điên rồi mới có thể nói ra những lời này.”

Trước đây cậu ghét nhất chính là những người cố chấp, giống như Tạ Tư Vũ vậy.

“Cậu không có điên, ngược lại tôi thấy cậu nói những lời này còn có chút đáng yêu.” Trương Thanh Vận cười tới xán lạn như hoa nở, hai mắt như tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Mấy cô gái bên trong tiệm điện thoại này giờ đều đang chú ý đến cậu, liên tục xầm xì to nhỏ.

Các cô nàng đều cho rằng cậu đang nói chuyện với bạn gái, bởi vật mới không nhận ra có người đang đến gần.

“Tôi đói bụng rồi.” Im lặng một chút, Tào Ngưng ở bên kia điện thoại nói: “Chờng nào cậu về trường thì mua đồ ăn cho tôi.”

Trương Thanh Vận không do dự liền đáp ứng: “Ừm, muốn ăn gì? Đồ ăn ở Lạc Thụy hả?”

“Mẹ cậu...” Tào Ngưng vừa mắng vừa cười nói: “Không muốn đồ ăn Lạc Thụy, tôi muốn ăn cơm thịt bò xào nấm.”

“Chắc, đã gây như cây trà rồi còn muốn ăn cơm, ok để tôi đi mua cho cậu.” Trương Thanh Vận nói xong liền cúp điện thoại không cho Tào Ngưng có cơ hội nói gì thêm.

Mọi người trong phòng 403 đột nhiên phát hiện bạn cùng phòng có mình hình như đang có chút không được bình thường, gần đây hay bất thành linh bật ra giọng cười quỷ dị, còn thường xuyên ở trên giường lăn qua lộn lại.

“Ngưng thiếu, cậu không sao chứ?”

“Cậu đói bụng không, hay là để bảo Đào Diệp chút nữa về mua cơm cho cậu?” Đào Diệp ở cùng phòng với bọn họ còn đang ở bên ngoài, sắp về tới.

“Không có gì.” Tào Ngưng nhô đầu ra nói: “Không cần cậu ta mua, có người mua cho tôi rồi, cơm thịt bò xào nấm.”

Mọi người đối với loại cơm này triệt để câm nín.

Chính là, thông thường những người ngay thẳng ai sẽ đùa kiểu này?

Tào Ngưng xòe bàn tay ra đếm, số lần Trương Thanh Vận kể chuyện cười cho mình nghe không ít hơn ba, bốn lần, tuyệt đối lớn hơn năm lần.

Cúp điện thoại, Trương Thanh Vận lập tức đi mua cơm.

Hoàn cảnh xung quanh đây cậu rất quen thuộc, chỗ nào bán cơm ngon cậu biết rất rõ, mặc dù có đắt hơn những chỗ khác một chút.

Bình thường bản thân cậu ăn cái gì cũng được, nhưng lần này là cho Tào Ngưng ăn, nhất định không để cậu ấy phải chịu thiệt thòi.

Trương Thanh Vận mua cơm xong liền quay trở về trường học.

Trương Thanh Vận tự mình đem cơm lên 403, người mở cửa vẫn là Hồ Tiểu Bắc. Cái người muốn ăn cơm còn chưa chịu xuống giường, có điều đã nghe thấy động tĩnh.

“Bạn trai hai mươi bốn hiếu, có khoảng thời gian không thấy cậu nhỉ?” Anh em phòng 403 nhìn thấy Trương Thanh Vận, mở miệng trêu chọc. Cũng không dám quá phận, dù sao người này cũng là bạn trai Tào Ngưng nha.

“Ừm, đã lâu không gặp.” Lần này đi gấp quá, không có mua bánh trái cho mọi người.

Trương Thanh Vận cầm hộp cơm đi tới, nhìn thấy Tào Ngưng đang nằm trên giường thò đầu ra, cười cười, lại liếc mắt nhìn, để hộp cơm lên bàn.

“Ngưng thiếu, tới ăn cơm đi kìa.” Mọi người nói một câu rồi lại tiếp tục làm chuyện của mình.

Tào Ngưng từ trên giường bước xuống, mặc trên người bộ đồ ngủ hình bò sữa rộng thùng thình: “Lát nữa cậu có làm gì không?” Ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Thanh Vận.

“Ba giờ có tiết.” Trương Thanh Vận lấy cơm ra, cậu tranh thủ mua rồi chạy về nên cơm còn nóng hổi.

“Học xong thì sao?” Tào Ngưng đi tới.

“Đạp xe đi hóng gió, tới tới phòng tự học.” Cuộc sống trong trường chính là như vậy, rất đơn giản. Trương Thanh Vận dọn cơm sẵn để cậu đi rửa mặt quay lại là có thể ăn ngay.

Tào Ngưng nói: “Tôi vào rửa mặt cái, cậu đừng đi.”

Tào Ngưng rửa mặt xong đi ra thấy cậu còn đang đứng đó ngây ngốc: “Ngồi xuống đi, đứng đó làm gì.”

“Có một cái ghế, cậu cứ ngồi đi.” Trương Thanh Vận thấy cậu đi ra liền nói: “Vậy cậu ăn cơm đi, tôi về chuẩn bị chút nữa lên lớp.”

Tào Ngưng nhìn thời gian, vẫn còn sớm, có điều Trương Thanh Vận đã muốn đi cậu cũng không tiện giữ lại thêm.

“Ừm, cảm ơn cơm của cậu.” Tào Ngưng nói.

“Không có gì.” Ánh mắt Trương Thanh Vận đảo trên người cậu một vòng, cuối cùng dừng lại trên mắt cậu, truyền đạt những lời mình muốn nói rồi xoay người ra cửa rồi đi.

Hình như đây là hành động gần đây cậu hay làm nhất, rời đi trước mặt Tào Ngưng.

Tào Ngưng bị bóng lưng này làm cho đau lòng không thôi, có cảm giác muốn thổ huyết, giống như gần đây mình cứ liên tục phải nhìn thấy hình ảnh đối phương cứ thế rời đi.

Có sao?

Có thể chỉ mới mấy lần nhưng lần nào cũng để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Cậu đột nhiên rất muốn biết, Trương Thanh Vận trong khoảnh khắc rời đi đó có tâm trạng như thế nào?

Có phải cũng lo được lo mất, chờ mong lần sau gặp mặt?

...

Yên tĩnh ngồi trong lớp học, Tiết Đào và Tịch Đông Thụ nhàm chán ngồi lướt di động, một bên ngồi vẽ vời trên sách giáo khoa, căn bản không có chuyên tâm nghe giảng bài.

Trương Thanh Vận coi như đỡ hơn bọn họ một chút, có lúc sẽ tập trung nghe được hai, ba câu rồi cũng ngồi đó thần thờ.

Thời tiết càng ngày càng nóng, tâm trạng mọi người cũng theo đó mà bức rứt khó chịu.

Năm hai coi như còn đỡ, mấy sinh viên năm cuối gần đây đều là cãi nhau ầm ĩ.

Trước đây gặp phải chuyện như vậy Trương Thanh Vận cũng chỉ mỉm cười cho qua chuyện, dù sao đó cũng là cuộc sống của người khác, không có liên quan gì tới cậu.

Suy nghĩ lung tung một chút mà đã gần hết tiết, lúc sắp tan học cậu nhận được tin nhắn của Tào Ngưng.

Dãy số xa lạ này, Trương Thanh Vận chưa từng nghĩ sẽ cho vào black list, cũng không định lưu vào danh bạ, chỉ muốn giữ lại dãy số nguyên thủy nhất.

“Tan học muốn mời cậu đi ăn cơm, được không?” Tào Ngưng gửi tin nhắn tới.

Trương Thanh Vận cười cợt, ngón tay chậm rãi gõ chữ, “Phạm quy.”

Tào Ngưng gửi tin nhắn trả lời: “Vậy bạn học Trương, tôi muốn mời cậu ăn cơm.”

Vừa vặn tan học, bạn bè bên cạnh lục tục đứng dậy, Tiết Đào với Tịch Đông Thụ nói với Trương Thanh Vận: “Lão tam, đi ăn cơm không?”

Lão tam của bọn họ quơ quơ tay nói: “Có người mời tao đi ăn cơm rồi.”

“Chắc, vậy tụi tao đi trước.” Phất tay một cái, còn lại một mình cậu trong phòng học, cầm điện thoại nói chuyện với Tào Ngưng.

“Ăn cơm được đó, chỉ ăn cơm thôi đúng không?”

“Nếu không phải vậy cậu còn muốn làm gì?” Tào Ngưng nói.

“Gặp ở đâu?”

“Tôi còn ở trong phòng, cậu đứng dưới lầu chờ tôi đi.”

Nói chuyện với Tào Ngưng xong Trương Thanh Vận để di động vào túi rồi đi ra khỏi lớp.

Từ lớp học đi tới tòa nhà kí túc xá số ba mất khoảng năm phút đồng hồ, sợ để Tào Ngưng chờ lâu nên bước đi rất nhanh.

Trương Thanh Vận đi tới dưới lầu, không thấy Tào Ngưng, đành đứng dưới tán cây chờ.

Hai mắt dán chặt vào lối ra, đợi khoảng năm phút sau mới thấy Tào Ngưng thông thả từ từ bước ra. Trên

mặt còn có vẻ như mới vừa tỉnh ngủ, hình như tóc còn chưa chải, hiển nhiên là đi gấp, hoặc là không thèm để ý.

“Đợi có lâu không?” Nhìn thấy người con trai đứng dưới tán cây ngay lập tức hai mắt cậu sáng lên, không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

“Cậu khỏe không?” Trên mặt người này vẫn còn có chút mệt mỏi, thể chất quá kém.

“Cũng tạm.” Tào Ngưng cào tóc, xoa xoa hai mắt, lấy lại tinh thần, đi lên phía trước: “Cậu muốn đi đâu ăn cơm?”

“Căng tin đi.” Trương Thanh Vận nói, theo sát phía sau cậu.

“Ừm.” Tào Ngưng ở phía trước gật gù, kéo dài bước chân, không nói gì thêm.

Trương Thanh Vận đi theo cậu, cảm thấy như thế này cũng rất tốt.

Đi tới căng tin, sinh viên rất nhiều, hai người phải xếp hàng một lúc lâu.

Trong lúc chờ đợi nói được hai câu.

“Tôi có tiền lẻ đây.”

“Cảm ơn.”

“Ngồi chỗ đó được không?”

“Được.”

Mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ, ánh mắt tình cờ chạm phải nhau một chút, thời gian còn lại đều là cúi đầu ăn cơm.

Con trai ăn cơm rất nhanh, chừng hai mươi phút là đã giải quyết xong một bữa ăn.

“Hôm nay hình như khẩu vị không tệ.” Đồ trong bát đã được giải quyết sạch sẽ.

“Ừm rất tốt.” Tào Ngưng gật đầu nói, cơm cũng ăn xong, hai người ngồi đó không biết nên làm gì.

Cứ nghĩ rằng sau khi ăn xong sẽ giống như lúc nói chuyện trong điện thoại, rồi liếc mắt đưa tình này nọ. Sau khi gặp nhau mới biết, mấy cái đó đều là trong tưởng tượng.

Sau khi đặt đối phương ở một vị trí khác, lúc này nói chuyện càng phải thận trọng suy nghĩ.

Nghĩ tới trong lòng Tào Ngưng liền buồn bực móc điếu thuốc ra định hút. Thế nhưng điếu thuốc vừa mới cầm trong tay, cậu dừng lại một chút, thì thảo nói: “Ồ đây hình như không được hút thuốc hả?”

“...Ừ.” Trương Thanh Vận yên lặng nhìn cậu hai giây, sau mới hoàn hồn nói: “Nếu không thì hai chúng ta ra ngoài hút.”

Tào Ngưng yên lặng mà gật gù.

Hai người ra căng tin, tùy ý tản bộ trong sân trường, vô cùng ăn ý mà tìm một góc ít người.

Cuối cùng cũng tìm được một chỗ khá hẻo lánh, dừng lại bên cạnh bờ hồ, hai người tìm một cái ghế đá ngồi xuống.

Trương Thanh Vận móc ra hai điếu thuốc, đưa cho người bên cạnh một điếu, giật một cái, nhả ra làn khói nói: “Cậu còn nhỏ đừng có hút thuốc nhiều quá.”

Chính cậu tuy rằng cũng hút, thế nhưng không nhiều, mỗi ngày chỉ tầm hai, ba điếu, vẫn là rất hạn chế.

“Không nhiều, chỉ là mấy lần hút đều bị cậu thấy thôi.” Tào Ngưng lười biếng dựa vào ghế, tư thế như cá mập bị rút xương.

Tư thế ngồi của Trương Thanh Vận so với cậu tốt hơn nhiều, thoải mái nhưng không quá tùy ý, cậu chính là người như thế.

“Cậu bắt đầu hút thuốc từ lúc nào?” Phóng tầm mắt ra xa về phía mặt hồ vắng vẻ, phát hiện trong góc tối có hai đóa thủy tiên rất đẹp, màu tím nhạt, rất có giá trị thưởng thức.

“Chắc hồi mười sáu tuổi.” Tào Ngưng nói với Trương Thanh Vận, cậu cảm thấy tự nhiên không muốn hút nữa, không cảm nhận được mùi vị gì hết. Tào Ngưng cầm điếu thuốc nhìn nhìn, nói: “Trước đây tôi muốn hút thuốc một phần cũng là vì cảm thấy hút thuốc nhìn rất man.”

“Chứ thật ra cậu không có nghiện thuốc lá đúng không?” Trương Thanh Vận cười tới híp cả mắt.

“Ha ha.” Tào Ngưng cắn cắn môi, để điếu thuốc ra xa: “Trong lòng cảm thấy rất phiền.”

Trương Thanh Vận quay đầu nói: “Cậu cũng giống như em tôi vậy, nó cũng rất hay than phiền.”

Tào Ngưng nói: “Em cậu? Là bạn trai của cô bé lúc trước ở bệnh viện? Gần đây thế nào rồi?”

“Tôi cũng không biết, từ lúc đó tới giờ tôi không quản chuyện của nó nữa.” Có chia tay hay không cũng không rõ, Trương Thanh Vận là người nói được làm được, nói không quản nữa thì sẽ không quản nữa.

“Tôi nếu là con gái thì giờ này chắc cũng mang thai rồi nhỉ.” Tào Ngưng sờ sờ cậu, đột nhiên phun ra một câu.

“Ha ha, nếu cậu là con gái tôi sẽ tới nhà cậu để xin hỏi cưới.” Trương Thanh Vận nói, có điều cũng chỉ là nói cho vui, cậu rất nhanh đã kết thúc câu chuyện cười này: “Cũng sẽ không, cho dù cậu có là con gái đi chăng nữa, tôi thế nào cũng sẽ dùng biện pháp an toàn, tuyệt đối không mang thai.”

“Hôm qua hình như không có đeo?” Tào Ngưng lên tiếng phản bác.

“Tôi không có bắn vào bên trong.” Trương Thanh Vận nói.

“Cũng có thể sẽ dính mà.”

“Tỉ lệ không lớn.”

Hai người cứ thế như hai tên ngốc, cậu một câu tôi một câu ngồi tranh luận vấn đề này.

Cuộc tranh luận cuối cùng thất bại, cả hai đều không nói nên lời.

“Tại sao cứ phải như vậy?” Tào Ngưng dựa vào ghế, ngửa mặt lên nhìn trời.

“Cái gì tại sao?” Trương Thanh Vận không hiểu ý của cậu, hoặc là có hiểu, nhưng bản thân cũng không có được đáp án.

“Chuyện tôi với cậu thích nhau đó, đồ ngốc” Tào Ngưng dùng chân đá đá người bên cạnh, nụ cười thoáng hiện ra trên môi.

“Tôi có ngốc cũng không có ngốc bằng cậu.” Trương Thanh Vận cười hút một hơi cuối cùng, khom lưng dúi tàn thuốc, sau đó ném vào trong hồ: “Cụ thể thì tôi không biết, nếu để trả lời vấn đề này, thì xem như đây là thanh xuân đi.”

“Chà chà!” Cũng không quá đồng ý, thế nhưng cũng không còn hơi sức đâu mà phản bác.

“Hôm nay ngủ hết một ngày, cậu còn mệt không?”

“Nói thật, có một chút.”

Giọng cậu nhỏ dần, đợi Trương Thanh Vận quay qua nhìn mới phát hiện người đã ngủ rồi.

Càng nhìn càng không dứt ra được.

Mặc kệ lúc nào nhìn thấy Tào Ngưng, đều luôn cảm thấy cậu là một người rất mạnh mẽ, nhưng lúc này lại không cảm thấy thế nữa.

Cậu rõ ràng là không hề mạnh mẽ, ngược lại còn có chút yếu ớt đến đáng thương.

Vào lúc đối diện với thứ mình thích chỉ là thể ngồi yên mà nhìn, không biết làm thế nào để có được.

“Có biết tại sao cậu phiền lòng không?” Trương Thanh Vận ở bên cạnh cậu nhẹ nhàng nói: “Tại vì tôi muốn có cậu, và cậu cũng vậy.”

Cúi người đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi tiểu công chúa, vừa ngọt ngào lại có chút bi thương.

“Như vậy có tính là phạm quy không?” Giọng Tào Ngưng nhỏ tới gần như không thể nghe thấy.

“Tính.” Một ngày gặp mặt nhiều lần như vậy, liên hệ nhiều lần như vậy, vốn đã sớm phạm quy rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Ngón tay Tào Ngưng khẽ lướt trên cánh tay Trương Thanh Vận, cảm nhận nhiệt độ trên người đối phương.

“Không biết.” Hầu kết Trương Thanh Vận giật giật, hai mắt nhìn về nơi nào không rõ, lồng ngực hai người chỉ cách nhau một chút, gần thêm chút nữa là có thể ôm nhau rồi; môi với môi cách nhau chỉ trong gang tấc, gần thêm chút nữa, chính là hôn môi.

Chút lý trí hiếm hoi còn sót lại kéo cậu về với hiện thực.

Ngồi trên ghế bình phục lại tâm trạng của mình.

“...” Tào Ngưng vỗ trán, nhẹ nhàng hít lấy một hơi, vì lần này không có phát sinh nụ hôn mà cảm thấy...

Không biết phải làm sao.

“Nếu không thì chúng ta đừng gặp mặt nữa.” Trương Thanh Vận nhìn về phía xa, nhúu mày, cảm giác ánh mặt trời có chút chói mắt.

“Ừm...”

...

Ngày hôm đó vào lúc Trương Thanh Vận nói đừng gặp nhau nữa lòng Tào Ngưng vừa vui lại vừa đau. Khẳng định là đối phương đã không còn khổng chế được chính mình, muốn phá vỡ quy tắc.

Cuối cùng vẫn là quyết định đừng gặp nhau nữa, cậu đành phải chịu đựng thôi.

Như vậy cũng tốt, Tào Ngưng thầm nghĩ, nếu là mình, khẳng định là không nhịn được.

Buổi tối đầu tiên sau khi nói chuyện với Trương Thanh Vận, Tào Ngưng cùng Tạ Tư Vũ nói chuyện phiếm, hỏi một câu.

Cậu hỏi: “Nếu tao bỏ nhà đi thì sẽ thế nào?”

Tạ Tư Vũ cho cậu một câu trả lời vô cùng trực quan: “Không tới hai mươi bốn giờ sẽ bị tìm thấy, sau đó là đánh một trận.”

Tào Ngưng không phục: “Tao mai danh ẩn tích bọn họ làm sao có thể tìm được?”

Tạ Tư Vũ đối với dạng tâm lý thời kì trưởng thành này vô cùng rõ ràng, đánh giá anh họ mình từ trên xuống dưới: “Sau khi mai danh ẩn tích, mày làm gì mà sống?”

“Tao có tiền.”

“Được vài ngày.”

Trong lòng Tào Ngưng nghĩ, vậy nếu người đi cùng mình biết kiếm tiền thì sao?

Con người đều là như vậy, nghĩ tới chuyện tương lai chỉ muốn nghĩ tới điều mình muốn, còn những thứ khác tựa hồ như đều không có chút trọng lượng nào.

Diễn hình của tư tưởng không thành thực.

Thế giới trong trí tưởng tượng của cậu chính là đơn giản như vậy, sống sót chính là làm chuyện mình muốn làm.

Người như vậy có đáng ghét không?

Không có, Trương Thanh Vận cảm thấy cậu rất đáng yêu. Tuy rằng không gặp nhau nhưng điện thoại tin nhắn một ngày liên lạc n lần. Nội dung tán gẫu càng ngày càng vi diệu.

Ví dụ như:

“Thanh Vận, tôi đang đứng ngay trên tầng lầu của cậu nè, cậu không muốn gặp tôi sao?”

“Không muốn.”

“Nhưng vậy cậu sẽ rất đau khổ.”

“Ừ.”

Lại ví dụ như:

“Ngưng Ngưng, tôi đang ở thư viện, chúng ta gặp nhau một chút được không?”

“Không được.”

“Như vậy cậu sẽ rất đau khổ.”

“Ừ.”

Lúc cậu trêu chọc tôi, tôi bình tĩnh như núi. Đến lúc cậu không trêu chọc tôi, thì đến lượt tôi trêu chọc cậu.

Tháng năm, hoa trong vườn nở hết một nửa, cây cối xanh tốt um tùm, làm cho tâm trạng mọi người cũng tốt theo.

Hôm nay Trương Thanh Vận lái xe trở về kí túc xá, trở lại tầng ba, vừa dựng xe vừa nhắn tin cho Tào Ngưng.

“Tôi muốn gặp cậu.”

Bây giờ là buổi trưa, mọi người vừa mới tan học được một tiếng, Tào Ngưng đang ngủ trưa đột nhiên nhận được tin nhắn, còn tưởng rằng Trương Thanh Vận đang trêu mình.

“Ha ha, vậy cậu tới đi, tôi ở trên giường đợi cậu đây.”

“Tới ngay.” Trương Thanh Vận cười trả lời tin nhắn rồi cầm món quà đi lên lầu.

Hôm nay là sinh nhật Tào Ngưng, dù thế nào cũng phải gặp một lần.

Bên kia Tào Ngưng vừa đặt di động xuống thì Vũ Hoằng Văn đã gọi điện tới: “Sinh nhật vui vẻ! Tối nay đi đâu chơi đây?”

Chớp mắt mới giật mình nhận ra, hôm nay là sinh nhật mình.

Vậy Trương Thanh Vận cậu ấy...

“...” Tào Ngưng lập tức nhảy xuống giường, trước ánh nhìn nghi hoặc của bạn cùng phòng, mở cửa phòng 403.

Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, bởi vì hôm nay là ngày vô cùng đặc biệt, có lẽ như cậu ấy nói lúc này, cậu ấy thật sự sẽ đến

25. Chương 25-1: 0828 (6)

Trương Thanh Vận cầm theo quà sinh nhật của Tào Ngưng bình tĩnh đi lên lầu. Vừa tới hành lang của lầu bốn thì cửa phòng 403 đã mở ra tự lúc nào.

Cậu nghi hoặc đi tới thì nhìn thấy người đã lâu không gặp, tựa tay trên cửa sổ chào hỏi.

“Cậu tới thật đó hả?” Trên mặt đối phương đầy vẻ kinh ngạc, còn có nụ cười.

Trương Thanh Vận nói: “Người cũng tới luôn rồi cậu còn phải hỏi sao?” Nói xong mới tới khẳng định là Tào Ngưng quá bất ngờ tới quên luôn hôm nay là ngày gì, cậu cười nói: “Cậu có biết hôm nay là ngày gì không?”

Tào Ngưng giả vờ nghi ngại một hồi mới trả lời: “Kỉ niệm quen nhau được một tháng?”

“Ha ha!” Trương Thanh Vận không nhịn được cười ra tiếng, kỉ niệm một tháng quen nhau là cái quỷ gì vậy: “Ừ ha cậu không nói tôi cũng quên mất, hình như cũng gần được một tháng thật, có điều tôi tới không phải vì cái này.” Cậu giơ hộp quà ra trước mặt Tào Ngưng nói: “Hôm nay là sinh nhật cậu.”

Nhìn hộp quà trước mặt, Tào Ngưng sửng sốt. Mặc dù cũng đoán được Trương Thanh Vận vì hôm nay là sinh nhật mình mới tới, nhưng tới khi thật sự nhìn thấy món quà trước mặt thì vẫn...

“Trong đó là cái gì vậy?” Giọng của cậu có chút khô khốc, đưa tay ra nhận lấy.

“Ừm đồ bình thường thôi, không biết cậu có thích hay không.” Trương Thanh Vận chỉ trả lời vồn vện mấy chữ, không nói rõ bên trong là vật gì.

“Cảm ơn.” Tào Ngưng nhận quà xong giương mắt nhìn Trương Thanh Vận, đáy mắt có chút do dự, có điều không tới hai giây sau cậu mở miệng nói: “Tối nay cùng nhau đi chơi đi?”

Vẻ mặt Trương Thanh Vận có chút đắn đo, nếu ở bên cạnh đối phương cậu không chắc bản thân có kiềm nén được tình cảm của mình nữa không.

“Hôm nay là sinh nhật tôi đó, mỗi năm chỉ có một lần thôi.” Tào Ngưng nói, lộ ra vẻ mặt hy vọng, cậu biết Trương Thanh Vận sẽ không đành lòng từ chối.

Vào lúc bản thân còn chưa kịp phản ứng lại đã gật đầu đồng ý: “Ừ.”

“Vậy đi, năm giờ chiều gặp nhau dưới lầu.” Tào Ngưng lập tức nói, giống như sợ đối phương sẽ đổi ý.

“Ừ.” Trương Thanh Vận trong lòng thở dài, đi thì đi vậy, quả con tim mình một chút là được.

Năm giờ chiều Trương Thanh Vận còn đang ở trong phòng thay quần áo thì có người gõ cửa. Trương Thanh Vận cảm thấy kì quái, mọi người trong phòng đã đi ăn cơm hết rồi, vậy thì người gõ cửa là ai.

Lẽ nào A Thụ lại quên mang bóp tiền?

Liếc mắt nhìn lên mặt bàn lão nhị, Trương Thanh Vận hờ hững trên đi ra mở cửa.

Tào Ngưng nhìn thấy đầu tiên là lồng ngực trắng toát đập vào mắt, cả người lập tức cảm thấy choáng váng. Cậu đã mấy ngày không được chạm vào người này rồi, lập tức đưa ra quyết định, tối nay dù thế nào đi chăng nữa cũng phải kéo được người này lên giường...

“Ngưng Ngưng?” Trương Thanh Vận thấy cậu ngây ngốc đứng đó liền nhẹ giọng nói.

“À?” Tào Ngưng phục hồi tinh thần, đưa tay đẩy Trương Thanh Vận vào trong phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại: “Đang ban ngày ban mặt sao không mặc quần áo.” Cậu đột nhiên có chút đổ kị với người ở phòng 303, bọn họ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Trương Thanh Vận cởi trần.

Hơn nữa người này còn phóng túng như vậy, đi ra mở cửa còn không chịu mặc áo vào...

“Không phải muốn đi ra ngoài sao? Tôi đang thay đồ mà.” Trương Thanh Vận cười cợt, dùng tay sờ sờ ngực mình rồi buông ra tiếp tục công cuộc thay đồ.

Cậu đang mặc một cái quần đen dài, để lộ ra cặp chân trắng tấp, nhìn vào đúng là chỉ thấy toàn chân là chân. Lúc giờ hai tay lên mặc áo vào, đường nét eo lưng, đường nét cánh tay hiện lên không sót một chỗ nào, không khác gì nam chính trong phim truyền hình, đẹp tới mức khiến người ta không thể dời mắt.

“Bình thường cậu rèn luyện vóc dáng kiểu gì vậy?” Tào Ngưng liếc mắt nhìn, rồi lại liếc mắt nhìn, thấy Trương Thanh Vận lúc này đang đứng quay lưng lại với mình nên tiếp tục nhìn chằm chằm đối phương.

“Chạy bộ? Đạp xe?” Trương Thanh Vận lắc đầu một cái, bình thường bản thân cậu cũng không rèn luyện gì nhiều, chắc là do thể chất ăn bao nhiêu cũng không mập đi.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Tào Ngưng không tin, nhưng lại cảm thấy Trương Thanh Vận đúng là không phải cái kiểu đam mê tập gym, mặc dù vậy ngoài miệng cậu vẫn khẳng định nói không tin.

“Sao vậy?” Trương Thanh Vận chỉnh trang lại tóc tai, nghi ngờ hỏi: “Cậu cũng muốn rèn luyện vóc dáng?” Hai mắt đảo đi đảo lại trên người Tào Ngưng, nói: “Như thế này là được rồi, tôi không thích người cơ bắp.”

“Hừ, cậu thích hay không liên quan gì đến tôi?” Tào Ngưng nói.

“Há, vậy thì không có dính dáng gì đến tôi.” Trương Thanh Vận mang di động với bóp tiền theo, nói: “Đi được rồi.”

Giương mắt nhìn Trương Thanh Vận đi qua trước mặt mình trực tiếp mở cửa. Trong lòng Tào Ngưng cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như người trong đầu toàn là xxoo chỉ có mỗi mình mình vậy.

Có lúc sẽ hoài nghi, người này có thật sự thích mình hay không?

“Sao còn chưa đi?” Trương Thanh Vận mở cửa xong, quay đầu lại hỏi.

“Đi.” Tào Ngưng bĩu môi, cậu không nghĩ tới sau một khắc Trương Thanh Vận có thể làm như vậy.

“Tiểu công chúa bị điểm huyết, phải hôn hôn mới đi được có đúng không?” Đối phương đóng cửa lại, sẵn lại nắm eo cậu kéo qua...

Trương Thanh Vận cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Tào Ngưng, vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ, triền miên.

“Cậu phạm quy.” Hôn xong, Tào Ngưng vẫn còn chôn mặt trong lồng ngực Trương Thanh Vận, ngược mắt lên nhìn, thật rất muốn biết suy nghĩ lúc này của đối phương.

“Vậy cũng không có cách nào.” Trương Thanh Vận mạnh mẽ ôm lấy cậu một hồi mới buông tay ra, nói: “Đi thôi.”

Xoay người đi lên phía trước, mỉm cười cảm nhận dư vị khi đưa tay ra là có thể ôm trọn lấy đối phương.

Có lúc thật sự không hiểu, cùng là cơ thể con trai như nhau, có gì hấp dẫn để mình vì người này mà điên cuồng như thế.

Sờ sờ vòng eo vừa được người kia ôm, Tào Ngưng có cảm giác cả người tê rần, giống như chỗ nào đó trên người bị người ta mở ra vậy.

Cậu giật giật khóe miệng, quyết định lần sau không được để cho Trương Thanh Vận chạm vào hông mình nữa.

“Ngưng Ngưng.”

“Đến rồi...”

Đi ra khỏi trường đã thấy một chiếc xe dừng ngay trước cổng. Người lái xe là Tạ Tư Vũ, hôm nay cậu ta phụ trách làm tài xế.

“Chỗ này!” Vũ Hoằng Văn ngồi vị trí kế bên ghế tài xế, từ cửa sổ đưa tay ra phất tay với hai người, đồng thời kì quái nói với Tạ Tư Vũ, “Này, hình như người kia cũng đi chung kìa?”

Tạ Tư Vũ liếc mắt nhìn, nói: “Chắc là vậy.” Gần đây Tào Ngưng cùng người kia thân thiết thế nào, cậu ta thật sự không rõ lắm.

“Vậy cũng tốt, tao cũng muốn làm quen với cậu ấy.” Vũ Hoằng Văn rất hưng phấn nói.

“Ừ.” Tạ Tư Vũ từ chối phát biểu ý kiến, nhưng nhìn biểu hiện cũng không coi việc Trương Thanh Vận đi theo là việc gì to tát.

Ở trong lòng cậu ta đã coi việc người này cùng Tào Ngưng bên nhau không phải vì tiền thì cũng là vì gia thế. Dù sao cũng chỉ là một đoạn tình cảm ngắn ngủi như hoa trong gương trăng trong nước trôi, không cần phải coi là thật.

Nếu Tào Ngưng giới thiệu người này với bọn họ thì nhiều lắm bọn họ cũng chỉ có thể lịch sự nói chuyện xã giao một hồi, đừng nghĩ bọn họ tình nguyện quen biết với loại người này.

“Bọn họ ở đằng kia.” Tào Ngưng đi tới mở cửa xe để Trương Thanh Vận lên xe trước, sau đó mình mới lên xe sau, sẵn tiện giới thiệu với hai người anh em tốt ngồi đằng trước: “Đây là Trương Thanh Vận, hai đứa tụi bây cũng biết rồi, làm quen với nhau đi.”

Rồi quay qua giới thiệu với Trương Thanh Vận: “Hai người anh em của tôi, người lái xe là Tạ Tư Vũ, em họ của tôi. Người ngồi bên trái là Vũ Hoàng Văn, bạn từ thời còn nhỏ.”

“Chào cậu chào cậu!” Vừa chào hỏi xong Vũ Hoàng Văn đã chìa tay ra bắt tay với Trương Thanh Vận: “Ngưỡng mộ đã lâu giờ mới được gặp mặt.”

“Ha ha, chào cậu.” Trương Thanh Vận không hiểu vì sao người anh em này của Tào Ngưng lại ngưỡng mộ mình?

“Bớt nói nhảm, ngưỡng mộ với không ngưỡng mộ cái gì.” Tào Ngưng dùng ánh mắt cảnh cáo.

“Được rồi, được rồi.” Tạ Tư Vũ cậu tất nhiên sẽ không làm những chuyện khiến người khác không thoải mái, cậu nói: “Bạn học Trương, còn nhớ tôi chứ, chúng ta đã gặp nhau một lần rồi.”

“Nhớ chứ, lần đó ở bệnh viện.” Trương Thanh Vận ngoài cười nhưng trong không cười, trực giác cho cậu biết người này không thích mình.

Dù như thế cũng không sao, điều cậu quan tâm là thái độ của Tào Ngưng đối với mình chứ không phải thái độ của anh em cậu ấy.

“A Vũ, lần trước mày hiểu lầm rồi, mày chính là người như vậy, không biết phân biệt tốt xấu, lúc nào cũng tự cho mình là đúng.” Tào Ngưng ở trước mặt Trương Thanh Vận giải thích.

“Ha, tao còn tưởng mấy lời này là đang nói về mày chứ?” Tạ Tư Vũ thâm trầm nói một câu rồi lái xe đi.

Tào Ngưng nói với Trương Thanh Vận: “Đừng để ý nó, tính nó là vậy đó.”

“Ha ha ha!” Vũ Hoàng Văn cười sảng sặc, cậu ta thích nhất là xem hai anh em nhà họ cãi nhau.

Trương Thanh Vận cũng muốn cười, thế nhưng dù sao cũng chưa quen thuộc, chưa kể quan hệ của hai người còn có chút vi diệu, đành phải lịch sự cười mỉm một cái góp vui với mọi người.

Cười xong lại phát hiện Tào Ngưng nhìn mình, ánh mắt có chút cảm giác nghiền ngẫm.

Thân là người bị nhìn trừng trừng, Trương Thanh Vận có cảm giác như bị người ta xé hết quần áo vậy. Ánh mắt kia tựa như tay Tào Ngưng, nhìn tới đâu là chạm tới đó.

Ánh mắt kia lúc thì đặt trên mặt mình, lúc sau chuyển xuống cổ, sau đó từ từ đi xuống, dừng lại ở nơi mà cậu yêu thích nhất.

Trương Thanh Vận bị nhìn tới nỗi có cảm giác, đành phải thay đổi tư thế để che lại chỗ đó.

“...” Tào Ngưng bĩu môi, ánh mắt chuyển về lại trên mặt Trương Thanh Vận.

Đối diện chốc lát, hai người đều cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, rất muốn làm chuyện gì đó để có thể giảm bớt cảm giác “khát khao” này.

Bầu không khí phía sau cứ thế dần dần trở nên ám muội, không khí nồng đậm sền sệt này mạnh mẽ tới nỗi người ngồi phía trên cũng cảm giác được.

Hai người bọn họ ngoại trừ cảm giác khó tin nỗi còn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ...hai thằng con trai sao lại có thể như vậy?

Vũ Hoàng Văn nhàn rãi, ánh mắt chốc lát lại nhìn lướt qua hai người ngồi phía sau. Từ góc độ này của cậu có thể nhìn thấy Trương Thanh Vận, không thể không thừa nhận người bạn này của Tào Ngưng, chỉ số nhan sắc đúng là khiến người ta không thể phủ nhận.

Cái thế giới mọi người nhìn mặt nhau mà sống này, lớn lên đẹp trai thì dù có là trai thẳng cũng có thể làm chuyện gay.

“Khụ khụ, Tào Ngưng, muốn đi đâu ăn cơm đây?” Tạ Tư Vũ không khách khí đánh vỡ bầu không khí ám muội này, bản thân là người lái xe, cậu cảm thấy cả người đều vô cùng khó chịu.

“Chỗ nào cũng được.” Tào Ngưng liếc mắt nhìn bạn mình, rồi lại quay về trên người Trương Thanh Vận, căn bản không thêm để tâm vấn đề này.

Vũ Hoàng Văn xen vào nói: “Trước tiên cứ đi ăn cơm đã, rồi đi uống rượu, ăn bánh gato, mọi năm đều là như vậy mà.”

Sinh nhật năm mười tám tuổi của Tào Ngưng mọi người vốn là dự định tìm cho cậu một cô gái xinh đẹp để kết thúc cuộc đời xử nam. Kết quả người kia không chấp nhận, cãi qua cãi lại, liền bảo lưu cho tới bây giờ.

“Mà tôi nói này cậu có còn là xử nam hay không?” Cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định tìm người đẹp cho Tào Ngưng.

“Hoàng Văn, chuyện này mày đừng xen vào.” Tạ Tư Vũ không nghĩ chuyện đó có gì hay ho, dù sao quan niệm trinh tiết của cậu ta và Vũ Hoàng Văn trước giờ đều là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Nghe bọn họ nói đến vấn đề này, Trương Thanh Vận nhú mày, dùng ánh mắt dò hỏi Tào Ngưng, có phải là xử nam?

Bị cậu nhìn tới không biết làm sao, Tào Ngưng nhỏ giọng thăm thì: “Làm sao tôi biết được?” Phía trước thì vẫn còn, nhưng mặt sau thì không phải, vậy rốt cuộc có phải hay không?

Vấn đề này Trương Thanh Vận cũng nghĩ đến, vẫn chưa tìm được câu trả lời.

Sau khi tới khách sạn, Tào Ngưng để Tạ Tư Vũ và Vũ Hoàng Văn xuống xe trước, bọn họ còn có chút chuyện muốn nói.

Sắc mặt Tạ Tư Vũ vô cùng quỷ dị, đưa chìa khóa xe cho cậu: “Hoàng Văn, chúng ta lên trước đi.”

“Được, vậy hai người từ từ nói chuyện, đừng lâu quá đó, tụi tao lên đó uống trà trước.” Vũ Hoàng Văn ngây thơ, còn tưởng rằng bọn họ thật sự có chuyện muốn nói.

Mãi cho tới khi vào tận thang máy, Tạ Tư Vũ mới ảo não nói: “Tao quên cảnh báo hai đứa nó, tuyệt đối không được bắn pháo trên xe của tao!”

“...” Một câu nói thôi lại khiến Vũ Hoàng Văn kinh ngạc tới ngây người, bọn họ không phải chỉ là nói chuyện thôi sao? Có liên quan gì tới bắn pháo? Anh em hai người có phải bị hoang tưởng không?

...

Tào Ngưng với Trương Thanh Vận ở lại cũng không phải vì bắn pháo, cũng không phải là không có ý muốn bắn pháo.

Dọc đường đi câu dẫn lẫn nhau, vừa vặn dưới bãi đỗ xe ánh sáng lờ mờ, chờ hai con kì đà cắn mũi kia đi rồi, cửa xe vừa đóng lại môi hai người đã dính sát vào nhau, bắt đầu nhiệt tình hôn môi.

“A...Thanh Vận...”

“Ngưng Ngưng...”

Hai người dùng sức mà ôm đối phương, một trận hôn môi kịch liệt qua đi, thả lỏng cánh tay dùng ngón tay tìm tòi trên người đối phương, vừa bắt đầu còn cách lớp quần áo, sau không dần lòng được nữa bắt đầu lần vào bên trong.

Tuổi trẻ da dẻ bóng loáng, cảm giác bên dưới lòng bàn tay thật khiến người ta cảm thấy thoải mái.

26. Chương 25-2: 0828 (6)

Người bị sờ dần dần trở nên run rẩy, thật muốn để lộ hết người ra, khát cầu thêm nhiều đụng chạm với ai kia.

Thậm chí còn muốn mở khóa quần ra.

“Không được.” Trương Thanh Vận đè tay Tào Ngưng lại, không cho cậu tiếp tục điên cuồng nữa.

“Tôi muốn cậu.” Tào Ngưng ngẩng đầu lên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm người phía trên, lúc này cậu đang nằm ngả ra trên ghế sau, chuẩn bị hiến dâng thân mình.

“Chỗ này không tiện.” Trương Thanh Vận giật giật khóe miệng, nghĩ tới nếu mình và Tào Ngưng thật sự làm ở đây, Tạ Tư Vũ nếu biết được sẽ như thế nào? Đổi xe?

“Cũng phải, chỗ này quá nhỏ, làm không thoải mái.” Tào Ngưng bắt đầu do dự, thế nhưng cậu lập tức nhăn mặt, phía dưới trường tới phát đau, chỉ vào bạn nhỏ của mình: “Làm sao bây giờ?” Cậu liếc mắt nhìn lên vãi phía dưới nói.

“Cái này dễ thôi.” Trương Thanh Vận không cảm thấy chuyện này có gì to tát, lỗi bạn nhỏ của đối phương đi ra, chỉ ba phút sau đã làm cho đối phương phóng thích ra ngoài.

“...” Tào Ngưng phun ra mấy câu chữ thề, sau đó uể oải cầm khăn tự lau cho bạn nhỏ của mình.

Ba phút, cậu còn chưa kịp hưởng thụ, vậy mà đã xong rồi.

“Ha ha.” Trương Thanh Vận quỳ xuống ngay chân cậu, cười hai tiếng, hai mắt mị mị, bày ra bộ dạng muốn ăn đòn.

Có điều cậu thật sự rất đẹp.

Từ nụ cười tới dáng vẻ đều khiến người ta cảm thấy như xuân về hoa nở.

“Còn cậu thì sao.” Tào Ngưng liếc nhìn bạn nhỏ của Trương Thanh Vận, hỏi.

“Không sao, tôi cũng không có gấp.” Trương Thanh Vận nhẹ nhàng lui lại, đang dự định để cho bạn nhỏ của mình từ từ hạ xuống.

“Để tôi giúp cậu.” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, ném khăn tay rồi ngồi dậy, mở khóa quần Trương Thanh Vận ra.

Chuyện mà cậu muốn làm trước giờ Trương Thanh Vận đều không có cách nào ngăn cản. Không thể làm gì hơn là đỡ đầu cậu, cố gắng kiềm chế để bản thân mình đừng quá kích động.

Thế nhưng cho dù cậu có cố gắng kiềm chế tới mức nào thì vẫn khiến Tào Ngưng bị ăn hành đến vô cùng đáng thương. Khóe môi có chút sưng đỏ, cuống họng cũng bị đau, còn không phải là bởi vì bạn nhỏ của ai đó quá to sao.

“... Hừ cái đồ nhà cậu làm sao mà lại lớn như vậy...” Cậu vẫn còn đang cố gắng.

“Cậu thích không?” Trương Thanh Vận lẩm bẩm nói, ánh mắt u ám đến cực điểm, cậu cực kỳ yêu thích dáng vẻ thẳng thắn không làm bộ làm tịch này của Tào Ngưng.

“Hừ...hừ...” Đủ thoải mái.

“Ý là thích sao?” Trương Thanh Vận nói, tiếp tục ra vào miệng Tào Ngưng.

“A...”

Cuối cùng bị phun đầy mặt, từ trán, hai mắt tới cằm đâu đâu cũng có.

Tào Ngưng kêu lên một tiếng, nhắm mắt lại mò tìm khăn tay.

“Ha ha...” Trương Thanh Vận cố tình trêu chọc đem giấu hộp khăn giấy đi, để cậu như vậy một hồi mới cho lau.

Dịu dàng lau sạch thứ đó trên mặt Tào Ngưng, hôn lên cánh môi hồng nhuận, mùi vị có chút quỷ dị.

“Đau miệng quá.” Tào Ngưng vừa nói vừa sờ miệng mình, không biết có bị rách không.

Sau khi hai người tới nơi việc đầu tiên làm chính là ngồi xuống uống cốc trà, xua đi mùi vị ám muội trong miệng.

Tào Ngưng còn muốn uống thêm chút trà làm thông họng, bồi bổ cổ họng một chút.

“Khụ...khụ...” Uống trà xong, cậu mở miệng nói: “Gọi món ăn nhé?” Sẵn tiện đưa thực đơn cho Trương Thanh Vận: “Cậu xem muốn ăn gì cứ gọi.”

Tư thế kia, người bên cạnh quả thật không nhìn nổi.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận mở thực đơn ra, cũng không khách sáo làm gì, nhanh chóng chọn mấy món mà mình thích ăn.

“Mày có làm gì trên xe của tao không đó?” Tạ Tư Vũ sốt ruột nhìn hai người chằm chằm, hai người này tuyệt đối có vấn đề, nhìn miệng đỏ như cây lựu là biết.

“Mày nghĩ tụi tao có thể làm gì, xe mày nhỏ như vậy, hơn nữa gần đó còn có khách sạn.” Tào Ngưng cười mỉa, thông minh đến thế là cùng.

“Đưa chìa khóa cho tao.” Tạ Tư Vũ không tìm được chứng cứ, mặt tối sầm.

“Đồ nhỏ mọn.” Tào Ngưng ném chìa khóa lại cho cậu ta, cũng không có tâm tư nói chuyện với người này, lặng lẽ đi tới chỗ Trương Thanh Vận thở thễ.

Vũ Hoằng Văn cũng đi tới nói chuyện với người anh em của mình: “Mày nói tụi nó có làm gì không?”

“Mày cũng nhìn ra?” Tạ Tư Vũ tức giận rồi, hai cái con người kia đừng có quá đáng như vậy chứ.

“Hả? Tao đang hỏi mày mà?” Vũ Hoằng Văn nói, hai mắt mơ màng, cái gì cũng không nhìn ra.

“...” Tạ Tư Vũ đẩy đầu cậu chàng ra, để cậu chàng tiếp tục làm một anh chàng ngốc bạch ngọt.

Đến tột cùng cái gì đã làm cho Tạ Tư Vũ tức giận tới như vậy, Vũ Hoằng Văn vô cùng tò mò, hỏi Tạ Tư Vũ không được thì hỏi Tào Ngưng thôi: “Ngưng, mày đã làm gì để em mày tức giận dữ vậy?”

“Đừng có nói tao là em nó được không?” Tạ Tư Vũ không hề thích cách xưng hô này, vô cùng khó chịu.

“Nhưng đây vẫn là sự thật em trai à.” Tào Ngưng chớp chớp mắt nói với Tạ Tư Vũ.

Hai người mày một câu tao một câu đầu đá không khác gì kẻ thù.

Vũ Hoàng Văn không còn lựa chọn nào khác đành phải đi hỏi Trương Thanh Vận, không chừng có thể hỏi ra được gì đó.

“Không làm gì hết.” Trương Thanh Vận cũng nói như vậy, thế nhưng ánh mắt ám muội của cậu đến cả thằng nam như Vũ Hoàng Văn cũng nhìn ra được.

Nghĩ thâm, chẳng trách Tào Ngưng tự dưng lại đi thích con trai.

Nếu mà có người con trai nào đối với cậu như vậy, mẹ nó, làm bạn thì còn được.

“Không làm gì thật sao?”

“Thật.” Người bạn này của Tào Ngưng sao lại ngây thơ như vậy, Thanh Vận hất mi mắt, muốn cười lắm nhưng phải ráng nhịn xuống: “Nhưng mà nếu cậu muốn biết thì tôi có thể nói cho cậu biết.”

Vũ Hoàng Văn ngẩn người, gật đầu nói: “Cậu nói đi.”

“Này.” Trương Thanh Vận còn chưa kịp mở miệng, Tào Ngưng đã nhanh chóng cắt ngang hai người bọn họ: “Sao trước giờ tao lại không biết mày nhiều chuyện tới như vậy?” Đồng thời dùng ánh mắt cảnh cáo Trương Thanh Vận, cậu tất nhiên không hy vọng chuyện mình làm lúc nãy trên xe bị người ta vạch trần.

Trương Thanh Vận bị hiểu lầm, cậu thật sự không có ý định nói ra mấy chuyện đó, chỉ là muốn trêu chọc Vũ Hoàng Văn một chút.

Liền cười cười không nói, cầm cốc trà lên uống.

Một bàn bốn người, không khí không thể nói là quá tốt, cũng không thể nói là quá tệ, ngược lại quá trình ăn cơm có chút vi diệu.

Trong lòng Tạ Tư Vũ vô cùng khó chịu, thần kinh Vũ Hoàng Văn so ra vẫn còn tốt hơn nhiều, Trương Thanh Vận biết hết đó chứ chỉ là giả vờ xem như mình không biết, còn Tào Ngưng căn bản không thêm để ý.

Tiệc sinh nhật mỗi năm đều là ba người ăn mừng với nhau, ăn xong thì đi đâu đó quẩy, nháo tới một, hai giờ sáng mới chịu về nhà.

Năm nay lại khác, bên cạnh Tào Ngưng đã có thêm một người.

Bốn người ăn cơm xong thì đi tới quán bar nghe nhạc uống chút rượu. Dựa vào cảm giác say mà cái gì cũng nói ra, không còn để trong bụng nữa.

“Tào Ngưng, đời này mày nói xem tao còn có thể tin tưởng mày nữa không?” Tạ Tư Vũ uống say, chỉ thẳng vào mặt Tào Ngưng hét lên.

“Cái đó cũng phải coi vận may của mày nữa, nếu mày sống thọ hơn tao thì không chừng có thể nhìn thấy đó.” Tào Ngưng cũng đã ngà ngà say, vừa lắc rượu vừa nói chuyện.

“Cmm, mày đáng ghét cỡ nào mày có biết hay không?”

“Mày mới đáng ghét, đồ đáng ghét...” Tào Ngưng nằm trên sofa, nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Thanh Vận lắc đầu một cái, quay qua nói với Vũ Hoằng Văn: “Hai người bọn họ bị sao vậy?” Không phải là anh em sao?

“Trước giờ đều là như vậy.” Vũ Hoằng Văn cười rồi đi nước cờ tiếp theo, sau đó gặm một miếng dưa hấu, nhìn qua không có chút gì giống người say rượu.

Cậu và Trương Thanh Vận còn chưa uống được bao nhiêu thì hai cái tên ngốc đó đã uống tới say mềm rồi.

“Cậu định đi vậy thật hả?” Trương Thanh Vận liếc mắt nhìn ván cờ, chuẩn bị thu quân.

“A?” Vũ Hoằng Văn bị làm cho giật mình, lập tức nói: “Chờ chút, để tôi suy nghĩ thêm đã.” Dem quân cờ phía trước đặt lại chỗ cũ, cẩn thận suy nghĩ thêm một chút.

“Ván cờ này cậu chỉ còn một chỗ có thể đi, đi đường khác đều là đường chết.” Trương Thanh Vận nói.

“Chỗ này?”

“Không phải.”

“Vậy còn chỗ này?”

“Cũng không.”

“...” Thua liên tục vài ván, Vũ Hoằng Văn từ biểu hiện cao ngạo lúc bắt đầu đã bị đánh tới phải lộ ra nguyên hình.

Ở trước mặt cao thủ chân chính, cậu nhiều lắm cũng chỉ đứng thứ hai thôi.

Trước mặt đối thủ đang còn do dự, Trương Thanh Vận đề nghị: “Hay là chúng ta ngưng đi lo cho bọn họ trước, nếu không tiếp tục nữa chắc sẽ tới sáng.”

“Ừ, hôm nào lại chơi tiếp.” Trương Thanh Vận nói ra lời này rất hợp ý Vũ Hoằng Văn, cậu mà chơi tiếp nhất định sẽ bị đánh cho tang tác.

“Ngưng Ngưng?” Trương Thanh Vận tới gần Tào Ngưng, dùng tay vỗ vỗ gò má cậu: “Tỉnh chưa?”

Tào Ngưng mở mắt ra nhìn người trước mặt, gạt đầu cho biết là mình đã tỉnh: “Nghỉ một chút sẽ không sao.” Cũng may là loại rượu lúc này không quá mạnh, nên cũng tỉnh lại rất nhanh.

Vũ Hoằng Văn ngồi đối diện giơ tay lên nhìn đồng hồ, đột nhiên hỏi bọn họ: “Đúng rồi, ai mua bánh kem vậy?” Bây giờ cũng đã hơn mười giờ, cắt bánh xong là có thể về rồi.

“...” Tạ Tư Vũ yên lặng không nói, cậu không có mua.

Tào Ngưng một mặt “Không phải chứ” nhìn bọn họ, hôm nay sinh nhật tôi chẳng lẽ tôi còn phải tự mình mua bánh kem?

“Chết, hình như là quên rồi, mà năm ngoái tao mua, năm nay đến lượt A Vũ mua mới phải!” Vũ Hoằng Văn tuyệt đối không thừa nhận mình sai.

“Tôi có đặt bánh rồi.” Giọng Trương Thanh Vận vang lên, cả ba người đều lẳng lẳng nhìn cậu.

Cảm giác giống như chuyện này không thể nào xảy ra, thế nhưng tại sao lại không thể, bọn họ lại không nói được lí do.

Dưới sự chú ý của ba người, Trương Thanh Vận đứng lên nói: “Tôi đi lấy bánh, mọi người chờ một chút.”

Chờ sau khi cậu đi rồi, Vũ Hoằng Văn không uống mà như đã say dần dần phục hồi tinh thần, nói với bọn họ: “Sao cậu ấy lại mua bánh kem?”

Tào Ngưng trong nháy mắt cũng hoàn hồn lại, chậm chạp nói: “Tại sao không, cậu ấy là bạn trai tao.” Được bạn trai mua bánh sinh nhật cho là một chuyện rất đổi bình thường.

“Hai người định tiến tới thật sao?” Khoảng thời gian này nhìn bọn họ như gần lại như xa, Tạ Tư Vũ vốn cho rằng hai người đã quyết định ngưng lại.

Bây giờ xem ra mình đã đoán sai rồi.

“...” Vấn đề này Tào Ngưng không hề trả lời, cậu biết Trương Thanh Vận là thật lòng, chỉ còn mỗi mình vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi, Trương Thanh Vận đi tới bậc thang trước sân khấu lấy bánh kem mà mình đã chuẩn bị.

Cậu vốn cho rằng bạn của Tào Ngưng sẽ giúp cậu cắt bánh kem, bản thân mình không cần xen vào làm gì.

Thế nhưng không nghĩ tới, bánh kem do chính mình tỉ mỉ chuẩn bị, lại trở thành bánh sinh nhật mười chín tuổi của Tào Ngưng.

27. Chương 26-1

Cầm theo bánh kem trở về chỗ ngồi, nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của Tào Ngưng, hỏi: “Cậu sao vậy? Tôi mua bánh kem khiến cậu bất ngờ vậy sao?”

Tào Ngưng đúng là có chút giật mình, tuy rằng lúc này mới mạnh miệng nói với Vũ Hoàng Văn và Tạ Tư Vũ là chuyện này rất bình thường, nhưng bản thân cậu biết, chuyện này không bình thường.

“Cậu đã tặng quà rồi mà.” Bởi vậy không ngờ tới người này còn mua cả bánh kem.

“Có ai quy định mua quà rồi không được mua bánh kem đâu.” Trương Thanh Vận nhẹ giọng nói, dùng ngón tay kéo sợi dây ruy băng trên hộp bánh ra: “Cậu đã xem quà chưa?”

“Vẫn...vẫn chưa.” Tào Ngưng nhìn chằm chằm động tác của đối phương, đột nhiên có chút không chịu được loại không khí ngọt ngào này.

“Tại sao không xem?” Trương Thanh Vận có chút bất ngờ, cậu vốn cho rằng Tào Ngưng không nhịn được đã mở ra xem từ lâu.

“Có gì mà tại sao chứ, ngày mai xem không được sao?” Lúc Tào Ngưng mở hộp bánh kem ra, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực, là một cái bánh kem hình trái tim, ở chính giữa còn dùng trái cây xếp thành chữ “Bảo bối sinh nhật vui vẻ”.

Đừng nói người trong cuộc là Tào Ngưng không chịu được, ngay cả người bên cạnh còn bị đổ mắt lầy, có một cảm giác ngưng ngừng không nói thành lời.

Nhưng mà đây là bánh kem của người ta tặng cho Tào Ngưng, người ngoài như bọn họ có cái gì mà phải ngại ngần nha? Đúng là không thể hiểu nổi.

“Khụ khụ, bánh kem đẹp lắm.” Vũ Hoàng Văn thật lòng khen một câu.

Tạ Tư Vũ ngồi bên cạnh cậu ta, chỉ lạnh lùng nhìn, không nói gì.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận cười cảm ơn cậu ta rồi nhìn về phía Tào Ngưng: “Cậu thấy thế nào?”

“Đẹp lắm.” Tào Ngưng hít sâu một cái, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi, tự mình động thủ thấp nển.

“Thấp bao nhiêu cây nển đây?” Vũ Hoàng Văn nói: “Mười chín cây hả?”

“Hai cây đi...” Tào Ngưng nhìn ngón tay Trương Thanh Vận, người lúc này đang thấp cây nển đầu tiên.

Hai cây nển trên chiếc bánh kem tỏa ra ánh sáng lấp lánh vô cùng đẹp mắt.

“Tại sao lại là hoa hồng xanh?” Nhìn thấy đóa hoa trên bánh kem, Vũ Hoàng Văn thắc mắc hỏi.

Vấn đề này Tào Ngưng cũng rất muốn hỏi, nghiêng đầu qua nhìn Trương Thanh Vận.

“Rất đẹp đúng không.” Trương Thanh Vận chỉ trả lời ngắn gọn mấy chữ.

“Ý nghĩa của hoa hồng xanh chính là kỳ tích, là thuần khiết là trong suốt. Hiểu nhau là một loại số mệnh, tâm linh tương đồng để chúng ta có được tình cảm lãng mạn khó quên; còn gần nhau chính là một loại hứa hẹn.” Một lát sau, đã thấy Vũ Hoàng Văn cầm điện thoại thì thầm, tên nhóc này chưa chi đã lên baidu tra rồi.

“Là ý này sao?” Tào Ngưng nghe xong liền cảm thấy mấy câu này như đang nói hai người bọn họ, muốn xác nhận lại xem có phải mình đang tưởng bỏ hay không.

“Phải không? Tôi cũng không để ý.” Trương Thanh Vận cười cười, mấy cái này là lần đầu tiên cậu được nghe, cảm thấy rất là ba chấm, cái gì mà kỳ tích, ha ha.

Tâm tình trong nháy mắt trở nên chua xót không thôi, tại sao chỉ tặng cái hoa cũng bị nhắc nhớ tới tình cảnh của mình và Tào Ngưng, mình và cậu ấy làm sao mà có thể.

“Thối nển đi.” Tạ Tư Vũ rút cuộc cũng chịu mở miệng.

“Đúng rồi, thổi nến đi.” Trương Thanh Vận phát hiện Tào Ngưng cứ liên tục nhìn về phía mình, liền nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Tào Ngưng chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn bánh kem một chút, trò chơi này cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.

“Phù!”

Một hơi thổi tắt hai cây nến, Vũ Hoằng Văn ngồi phía đối diện đột nhiên kêu lên: “Còn chưa có ước mà!”

Tại sao lại quên cái này chứ?

Bốn người ngồi đó nhìn nhau ngơ ngác, tất cả đều có một cảm giác không nói thành lời.

“Vậy cậu còn không mau ước đi.” Trương Thanh Vận lên tiếng.

“Còn tác dụng sao?” Tâm trạng Tào Ngưng lúc này không được tốt lắm.

“Có chứ.” Trương Thanh Vận nhìn thấy cậu không vui cũng sốt ruột, nhanh chóng nói: “Sinh nhật còn chưa có qua mà, giờ ước vẫn còn có hiệu lực.”

Mọi người đều biết mấy lời này chỉ để an ủi người khác thôi, cái gì mà điều ước sinh nhật, tất cả chỉ là gạt người.

Vậy tại sao còn muốn giả bộ ngây thơ ước nguyện để làm gì?

Tào Ngưng không biết, nhưng chỉ cần là Trương Thanh Vận nói ra, Tào Ngưng tình nguyện tin tưởng.

“Xong rồi.” Sao khi ước xong tâm trạng cũng tốt hơn, hai mắt lại bắt đầu lấp lánh.

“Cắt bánh kem nào.”

Cúi đầu nhìn cái dao trong tay mình, Tào Ngưng nắm lấy tay Trương Thanh Vận cùng nhau cắt miếng bánh kem đầu tiên.

“Cái này là của cậu.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

Hai người đối diện nhìn nhau, trong mắt đều là dịu dàng không hề che giấu, hơn cả đó là kích động muốn được thân cận.

...

Sau khi rời quán bar mỗi người chia nhau ra tự đi tìm tiết mục giải trí cho riêng mình.

Tạ Tư Vũ do uống nhiều quá không thể lái xe nên đành phải để Vũ Hoàng Văn đưa cậu ta về nhà, sau đó lại đi quẩy tiếp.

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng ngồi trên taxi, lúc này hai người vẫn còn chưa quyết định được tí nữa sẽ đi đâu.

“Vậy giờ quay về trường hả?” Khi cậu nói về trường thì Tào Ngưng đã chống tay lên trán tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

“Không về hả?” Trương Thanh Vận nói: “Ngày mai cũng không phải cuối tuần, hay là cậu muốn về nhà chú cậu?” Nếu vậy thì cậu sẽ đưa Tào Ngưng về tới cửa rồi tự mình quay về trường học.

“Ừm, tôi về nhà chú.”

“Được.” Trương Thanh Vận nói địa chỉ cho tài xế taxi rồi xoay người qua quan tâm người bên cạnh: “Cậu không sao chứ, chưa tỉnh rượu nữa hả?”

“Không sao, không phải tại rượu, chỉ hơi nhức đầu thôi.” Tào Ngưng quơ quơ tay.

“Để tôi xem.” Trương Thanh Vận đưa tay sờ sờ trán cậu, nhiệt độ đúng là vẫn bình thường.

Tào Ngưng trầm mặc, ngả lên người Trương Thanh Vận, khiến cho đối phương phải ôm mình.

Người kia nhoài tới quá nhanh, thế nhưng Trương Thanh Vận vốn là người vô cùng tinh tế, liền hỏi đối phương: “Hôm nay cậu không vui sao?”

Tào Ngưng lập tức phản bác: “Con mắt nào của cậu nhìn thấy ông đây không vui hả?”

“Ồ.” Trương Thanh Vận ôm cậu: “Vậy là đang làm nũng rồi.”

“...” Tào Ngưng cắn răng, cũng không lên tiếng phản bác: “Ừ cậu nói gì cũng đúng hết, đều nghe theo cậu hết.”

“Lớn như vậy rồi mà còn.”

Nghe thấy âm thanh khe khẽ bên tai, Tào Ngưng không nói gì nữa, cậu dựa vào lồng ngực dày rộng bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hơi thở của người này lúc nào cũng khiến cậu thần hồn điên đảo, mỗi một giây phút trôi qua đều cảm thấy thật vui vẻ.

Việc cậu muốn làm nhất bây giờ chính là ôm lấy người đàn ông này.

“Tài xế, dừng xe ở đây là được rồi.” Sau khi taxi chạy tới nơi, Trương Thanh Vận vỗ vỗ người ngồi bên cạnh để cậu tỉnh lại: “Ngưng Ngưng, tới nơi rồi.”

Tào Ngưng mơ màng mở mắt ra, ngồi thẳng lưng, chậm rãi lắc lắc, bày ra một bộ dạng vô cùng uể oải: “Tới rồi hả?” Nhìn ra ngoài cửa sổ xác nhận đúng là tới khu nhà mình rồi, Tào Ngưng mới nói: “Cho tôi xuống.”

Mở cửa xuống xe quay đầu nhìn lại thấy Trương Thanh Vận vẫn còn ngồi bên trong, còn vẫy tay tạm biệt với mình: “Lên lầu cẩn thận, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon cái con khỉ!” Tào Ngưng cản không cho Trương Thanh Vận đóng cửa xe lại: “Đi ra.”

“Làm gì?” Trương Thanh Vận cho rằng cậu còn có điều muốn nói mới nhô đầu ra: “Có gì thì nói đi.”

Tào Ngưng nhìn cậu: “Ai cho cậu về trường hả.” Nắm lấy tay Trương Thanh Vận lôi người ra khỏi xe, sau đó thanh toán tiền: “Tối nay ngủ ở đây đi.”

Trương Thanh Vận không hề có ý định đó, nhìn thấy Tào Ngưng vẫn nắm lấy tay mình không buông, bất đắc dĩ nói: “Tôi không cần thiết phải ngủ ở đây, tôi có thể trở về trường.”

Đợi cho taxi đi rồi Tào Ngưng mới chịu thả tay Trương Thanh Vận ra: “Rốt cuộc cậu có thích tôi không, nói tới vậy rồi cậu vẫn cự tuyệt sao?”

“Tôi cũng không phải là quỷ háo sắc, tại sao lại không thể cự tuyệt?” Trương Thanh Vận đối với ham muốn xác thịt rất bình tĩnh, dù cậu có muốn Tào Ngưng đi chẳng nữa nhưng dù sao vẫn có thể khắc chế nửa thân dưới của mình, thứ không thể kiểm soát được chính là tình cảm dành cho người kia.

“Ồ với tôi một chút cũng không được, Trương Thanh Vận cậu có tim hay không vậy?” Đã nói tới vậy rồi mà đối phương còn có ý cự tuyệt khiến Tào Ngưng vô cùng tức giận, nói xong liền đi vào trong, giống như thật sự không thèm quan tâm người kia đi đâu nữa.

Trương Thanh Vận khẽ thở ra một hơi, không có lập tức đuổi theo, cậu vẫn còn suy nghĩ bây giờ nên làm thế nào cho tốt. Đây chính là điểm khác nhau giữa hai người, Tào Ngưng căn bản chưa bao giờ cân nhắc qua những thứ này.

Tào Ngưng bước nhanh tới cửa, mặt tối sầm dừng lại, nếu như mình đi vào lát nữa Trương Thanh Vận không có ai đưa vào sẽ không thể vào được.

Nghĩ vậy nhưng Tào Ngưng vẫn không muốn quay đầu gọi người, cảm thấy rất mất mặt.

Hai người đứng cách nhau một đoạn, giằng co được một lát vẫn là Trương Thanh Vận thỏa hiệp trước, cất bước đi về phía cậu.

“Tôi về trường là lựa chọn tốt nhất lúc này, tất nhiên, hơn nửa đêm tới tham quan khuê phòng của cậu cũng không phải không được.” Cậu nói, chỉ có nói như vậy mới ra vẻ bản thân có chút lưu manh.

“Cái gì mà hơn nửa đêm, bây giờ bất quá cũng mới mười một giờ hơn, chú tôi chắc chắn còn chưa về nhà.” Tào Ngưng nắm lấy cổ tay đối phương, kéo đi vào: “Cho dù tôi là con gái cũng không phải con gái mới lớn.”

Khuê phòng cái quỷ gì.

“Cũng đúng, cậu làm sao mà giống con gái mới lớn nhà người ta được.” Lúc ở trên giường chịu chơi tới vậy cơ mà.

“Cậu không thích?” Tào Ngưng vừa đi vào thang máy vừa cãi nhau với người bên cạnh.

“Không chê, thích còn không hết nữa là.” Ngay lúc cửa thang máy vừa khép lại Trương Thanh Vận đã ôm lấy eo người bên cạnh hôn một cái.

Động tác tiêu sái đến mê người, miệng nhỏ đang cãi nhau lập tức biến thành thỏ ngoan, bị hôn tới chỉ biết mở to hai mắt ra mà nhìn.

Thật vất vả mới hôn xong, Tào Ngưng vuốt vuốt lồng ngực Trương Thanh Vận, hơi thở rối loạn: “Cậu bình thường rõ ràng nghiêm túc tới như vậy, tại sao vào những lúc như thế này lại quỳn cmn rũ thế hả?”

Chỉ đơn giản là hôn một chút cũng trêu chọc người ta tới đòi mạng.

“Không hiểu cậu đang nói cái gì.” Làm những thứ này với người mình thích đều là bản năng.

Tào Ngưng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương, vốn còn muốn hỏi cho rõ, Trương Thanh Vận trước đây có phải thật sự chưa có người yêu hay không, kết quả vừa đến lúc cửa thang máy mở ra, hai người

không thể làm gì khác chỉ có thể bước ra ngoài.

Tào Liễm Chi quả nhiên còn chưa về, trong nhà một mảnh tối đen.

Tào Ngưng dẫn Trương Thanh Vận về phòng mình, sau đó tìm hai bộ đồ ngủ, nói với Trương Thanh Vận: “Đi tắm thôi.”

Trương Thanh Vận ngồi trên ghế sa lông bằng vải, giương mắt nhìn hai bộ đồ trong tay cậu: “Cậu đang rủ tôi tắm chung sao?”

“Không dám?” Tào Ngưng hất cằm, từ trên cao nhìn xuống tỏ vẻ thách thức.

Là đàn ông sẽ không ai từ chối lời mời kiểu này, huống chi hai người bọn họ còn là kiểu quan hệ đó.

“Cậu nên nghĩ trước tới hậu quả, tôi ở trong phòng tắm khả năng sẽ làm chuyện kia với cậu.” Trương Thanh Vận đe dọa, vẫn ngồi trên sa lông không nhúc nhích, cậu cũng không muốn mình cứ thế ở trong phòng tắm biến thành cầm thú.

“Nghe cậu nói tôi sợ tới chân run luôn rồi này?” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, vẫn là ngoắc ngoắc đầu ngón tay: “Tôi đi.”

Một câu tới đi, làm cho máu trong người Trương Thanh Vận sôi sùng sục, cậu hít một hơi nói: “Đây là cậu nói đó.”

Hai người ra khỏi phòng Tào Ngưng cùng nhau đi vào phòng tắm.

Phòng tắm ở đây rất lớn, cũng không biết trước giờ đã từng diễn ra bao nhiêu chuyện ám muội ở đây.

Tào Ngưng để quần áo xuống, hấp háy mắt nói với Trương Thanh Vận: “Cậu có biết chú của tôi tại chỗ này đã chơi hết tổng cộng bao nhiêu nam thanh nữ tú không?”

“Cậu bêu rếu chú mình như vậy hình như không tốt lắm?” Trương Thanh Vận vừa cời nút vừa cười nói, ánh mắt vẫn lộ ra vẻ hóng chuyện.

“Không sao, ông không để ý đâu.” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, duỗi ra năm ngón tay: “Năm nam năm nữ.”

“500?” Trương Thanh Vận lú lẫm, có phải là người không vậy.

“Tổng cộng ông ngủ qua có thể là 500, nhưng đem về nhà thì chỉ khoảng 50 thôi, không hơn không kém.”

Tào Ngưng cũng bắt đầu cởi quần áo, miệng vẫn liên tục than phiền, nói rằng bản thân còn từng chứng kiến mấy hình ảnh không sạch sẽ.

Có lần Tào Liễm Chi cùng với một người nước ngoài chịch nhau ở trong toilet quên đóng cửa, Tào Ngưng mơ mơ màng màng rời giường đi vào toilet, cậu còn không thèm để ý hai người bên cạnh đang chịch nhau, giải quyết nỗi buồn xong liền đi ra ngoài.

Nghĩ tới Tào Ngưng trực tiếp chứng kiến nhiều lần như vậy, Trương Thanh Vận cũng có chút để ý, tên nhóc này rõ ràng đã bị chú cậu ta làm cho hư hỏng mất rồi: “Xem nhiều như vậy có học hỏi được gì không?”

“Đương nhiên là có.” Tào Ngưng đi ngang qua người Trương Thanh Vận: “Để dành chút nữa mang ra hầu hạ cậu.”

“Cậu còn xem tới nhiệt tình như vậy?” Trương Thanh Vận muốn thổ huyết.

28. Chương 26-2

“Nói chơi thôi, bình thường cũng có nhìn mấy lần, nhưng mà chỉ nhìn coi giới tính với quốc tịch rồi thôi.” Tào Ngưng thấy Trương Thanh Vận ghen thì vô cùng đắc ý, ngồi trong bồn tắm cười, hơi nước bao phủ xung quanh người cậu tạo thành một tầng sương mỏng, đáng vẻ lúc này ai nhìn vào cũng phải yêu thích.

Trương Thanh Vận nhìn người trước mặt, lại nghĩ tới ý nghĩa của hoa hồng xanh mà Vũ Hoàng Văn đọc lúc này, thuần khiết và trong suốt. Ở trong lòng cậu Tào Ngưng cũng trong suốt như thủy tinh vậy, vừa nhìn là có thể hiểu ngay, là một người vô cùng ngây thơ.

Tuy rằng người này rất thích lặn giường, cũng không thể vì vậy mà nói cậu ấy không thuần khiết.

“Lợi hại vậy sao? Còn có thể nhìn ra quốc tịch?” Trên người Trương Thanh Vận còn độc mỗi cái áo, vạt áo hơi dài vừa vặn che được vị trí quan trọng, hai chân dài bên dưới hiện ra rõ ràng.

Vạt áo nửa kín nửa hở lộ ra lồng ngực dày rộng, quyến rũ người khác tới đòi mạng.

“Tất nhiên là không nhìn ra, tôi chỉ phân biệt được Châu Á với Âu Mỹ thôi, dù sao chú tôi cũng không thích người Đông Á.” Tào Ngưng nhìn chằm chằm vào chân của Trương Thanh Vận, chốc lát lại chuyển qua ngực, cuối cùng vẫn là nhìn vào khuôn mặt đó, chính là kiểu gương mặt mà cậu vô cùng yêu thích.

“Vậy người Châu Á nhiều hơn hay Âu Mỹ nhiều hơn?” Trương Thanh Vận vẫn còn ung dung thong thả từ từ cởi cúc áo.

“Người Châu Á nhiều hơn, tôi nói cậu này, cậu có thể nhanh lên một chút được không?” Tào Ngưng ngồi ngâm mình trong nước, cảm giác cả người sắp nổ tung mà đối phương còn chưa chịu bước tới.

“Cái đồ háo sắc.”

Tào Ngưng chỉ thấy người kia cười cợt, trên người không một mảnh vải từ từ đi về phía mình, khom lưng chống người lên phía trên bồn tắm, sau đó vươn ngón tay chọc lên cảm mình rồi nói: “Tối nay vốn không định làm chuyện này với cậu, nhưng mà thịnh tình không thể chối từ, nếu như tôi từ chối tới cùng chắc cậu sẽ lại hỏi tôi rốt cuộc có phải đàn ông hay không nhỉ?”

Tào Ngưng bị buộc phải nâng cảm lên, nháy mắt mấy cái nói: “Ừ.”

Sau đó chính là một nụ hôn nóng rực rơi xuống, Tào Ngưng bị hôn tới thất điên bát đảo cộng với nước nóng trong bồn tắm, cậu có cảm giác như mình sắp tan chảy luôn rồi.

Tại sao lại thích hôn môi?

Chính là vì thích cái cảm giác bị cướp đoạt đó, thích cảm giác khi lưỡi đối phương luồn vào miệng mình, giật lấy không khí của mình.

Không khí là điều kiện sinh tồn cơ bản nhất của con người, không có không khí cũng sẽ không có sự sống.

“A...” bốn phiến môi dính chặt vào nhau, không ngừng ma sát, truy đuổi, còn nuốt nước bọt từ miệng của đối phương, kịch liệt không khác gì đang trên võ đài, thật khiến người ta bị kích thích tới tim đập chân run, máu trong người sôi sùng sục.

Nụ hôn vừa kết thúc việc đầu tiên Tào Ngưng làm chính là há miệng ra thở dốc, bù lại không khí này giờ bị thiếu hụt, làm giảm đi chút cảm giác khó chịu.

Cái suy nghĩ khi sinh mạng của mình đặt trên đầu lưỡi của một người thật sự quá kích thích, đây cũng là nguyên nhân khiến cậu nóng lòng muốn hôn đối phương.

Nụ hôn qua đi chính là cả hơi thở và khoang miệng đều tràn ngập hương vị của người kia.

Cậu thật sự chết mê chết mệt cái mùi vị này.

“Tối đây...” Tào Ngưng lên tiếng nỉ non, người lùi về sau chừa ra một khoảng cho người trước mặt.

“Thật ngại quá.” Trương Thanh Vận ánh mắt u ám khẽ nói, nhìn Tào Ngưng thật kĩ, quỳ gối ngồi sát mép bồn tắm, nửa người trên thẳng tắp để lộ ra cơ bụng săn chắc, sườn mặt hơi nghiêng, lộ ra ánh mắt ôn nhu

khiến người ta có cảm giác bản thân mình được yêu thương.

Tào Ngưng sẽ mãi mãi không thể quên được, cảm giác mà Trương Thanh Vận đem lại cho cậu.

Cho đến sau này mỗi khi nhớ đến, má vẫn sẽ ửng hồng, tim vẫn sẽ đập liên hồi.

Cái này giống như tâm hồn thiếu nữ trong truyền thuyết, bị điện giật tới không cách nào chống đỡ.

Trương Thanh Vận bước vào bên trong bồn tắm, dựa lưng vào bồn, ngẩng mặt lên nhìn Tào Ngưng cười, vẫn chưa có bất kì hành động nào.

Mặt nước bắt đầu gợn sóng, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh.

“Lại đây coi.” Miệng lưỡi Tào Ngưng trở nên khô khốc, lên tiếng dụ hoặc.

“Cậu tới đây.” Trương Thanh Vận ôn nhu nói.

“...” Tào Ngưng xưa nay đều không phải loại người có thể chống cự lại được những loại dụ dỗ kiểu này, cậu tuy rằng vừa kiêu ngạo lại còn sĩ diện, thế nhưng khi đối mặt với Trương Thanh Vận đều không còn cách nào.

Cậu do dự một giây liền nhào người tới, thoải mái ghé lại gần, đầu tiên là ôm eo rồi lại sờ sờ cơ bụng đối phương.

“Bảo bối.” Trương Thanh Vận ôm cậu, bên tai nhẹ nhàng nỉ non.

Hai tiếng “bảo bối” này ngay lập tức khiến Tào Ngưng mềm nhũn từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, cậu xưa nay chưa từng nghĩ tới sẽ có một người gọi mình như vậy.

Giờ tận tai nghe được, cảm thấy cũng không quá tệ.

Được tựa vào lồng ngực người này chính là một sự hưởng thụ, thật khiến người ta không cách nào dừng lại.

“Để tôi tắm cho cậu.” Bàn tay Trương Thanh Vận vẫn đang di chuyển trên người Tào Ngưng.

“Ừm...” Tào Ngưng lúc này đã bị mê hoặc tới không còn biết gì nữa, đối phương nói gì thì là cái đó, chưa kể lúc này cậu cũng đã nói, để mặc cho Trương Thanh Vận muốn làm sao thì làm.

“Cái này là sữa tắm?” Để cho người trong ngực nhìn một chút để xác nhận, xong rồi mới để đổ ra tay một lượng vừa đủ thoa lên người đối phương.

Việc tắm rửa thì ra cũng có thể lãng mạn tới như vậy, Tào Ngưng cảm thấy mình sắp bay lên rồi.

Thỉnh thoảng hai người sẽ hôn một cái, rồi lại tiếp tục tắm rửa, sờ sờ chạm chạm, được bên nhau như thế này thật là tốt.

Sau khi tắm xong, Tào Ngưng quyết định, đứng lên, bỏ mấy chai sữa tắm lên kệ, cái mông cong cong vênh lên, quay đầu nói với Trương Thanh Vận: “Có dám tới không?”

Trương Thanh Vận cũng không có trả lời cậu mà trực tiếp dùng hành động để chứng minh là mình có dám hay không.

Kết cục của việc khiêu khích người kia chính là mình ở trong bồn tắm rên rỉ tới khàn cổ họng, cả người đều ê ẩm.

Sau một hồi bị lấn qua lộn lại, ở trong bồn tắm làm một lần, nằm nhoài người lên bồn rửa tay làm một lần, đều là tư thế đi vào từ phía sau.

Trở về phòng lại tiếp tục làm, lần này là tư thế chính diện, lại còn không mang ba con sói, Tào Ngưng phải cố gắng để thích ứng, bị ép tới kêu cha gọi mẹ.

Tào Liễm Chi dẫn anh mình về nhà, nhìn thấy đèn trong phòng khách sáng lên liền quay đầu lại nói: “Thấy chưa em nói nó về rồi mà, chắc là uống tới say bí tỉ rồi, chả trách gọi mãi không thấy bắt máy.”

Anh Tào Liễm Chi, cũng chính là ba của Tào Ngưng tên là Tào Khinh Chi, tới nhà em trai vào lúc khuya khoát như vậy cũng bởi vì công việc quá bận rộn, đợi tới xong việc về tới thành phố thì đã muộn như vậy rồi.

Ông vừa xuống máy bay đã vội vã gọi cho Tào Liễm Chi tới sân bay đón mình.

Hai người trên đường về mới gọi điện cho Tào Ngưng hỏi xem cậu đang ở đâu, kết quả gọi một hồi lâu cũng không thấy ai bắt máy.

Tào Liễm Chi nói, không chừng lại cùng hai thằng nhóc Tạ Tư Vũ với Vũ Hoảng Văn đi đâu đó chơi rồi, chắc do đi uống rượu ồn ào quá nên không nghe được tiếng chuông.

“Trẻ vậy còn đi chơi? Bình thường nó cũng vậy à?” Hôm nay là sinh nhật con trai, có đi chơi về muộn chút cũng có thể hiểu được, nhưng nếu ngày nào cũng như vậy thì nhất định phải dạy dỗ lại nó rồi.

“Bình thường thì không, tên nhóc đó cũng coi như ngoan ngoãn, đi ngủ rất đúng giờ.” Tào Liễm Chi cười, nói đỡ giúp thằng cháu nhà mình.

Hai người về tới nhà vừa để đồ đạc xuống liền đi tới trước phòng Tào Ngưng gõ cửa.

“Cháu trai ngủ chưa? Dậy coi ai tới thăm nè?” Tào Liễm Chi vừa gõ cửa vừa hét lên.

Vấn đề là anh vừa nói xong thì đột nhiên hai người đứng ngoài lại nghe được một tràng âm thanh vô cùng ám muội...

Sắc mặt hai người có chút biến đổi, lại lẳng lặng đứng nghe thêm một chút.

Mà lúc này hai nhân vật chính ở trên giường đang vô cùng cao hứng, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, ngoài tiếng tim đập ra còn có thể nghe được âm thanh nào nữa chứ.

Đặc biệt là Tào Ngưng, mỗi lần hét lên đều hét rất to, cũng một phần do Trương Thanh Vận dùng sức, khiến cậu thật sự đã tới mức cực hạn rồi.

“...” Hai anh em ngoài cửa lúc này đã rõ ràng, âm thanh này đúng là âm thanh khi làm chuyện đó.

Tào Liễm Chi bình tĩnh nói: “Nó lại coi phim heo rồi, hay chúng ta đợi nó thêm chút nữa đi.”

Tào Khinh Chi lặng lẽ gật gù, có điều lại thấy không ổn: “Sao anh nghe lại thấy giống giọng của Tiểu Ngưng thế nhỉ?”

“Con trai xem mấy cái này có thằng nào không tự xử? Chuyện này bình thường mà anh?” Tào Liễm Chi nói xong liền dẫn anh mình ra phòng khách, châm trà rồi đem đồ ăn lúc nãy mua mang ra, trước tiên phải ổn định tâm lý đã.

Năm phút sau, xem chừng việc kia đã chấm dứt, anh mới quay qua nói với anh mình: “Thằng nhóc đó xem mấy cái này bị em bắt tại trận mấy lần rồi, vẫn là để em đi gọi nó đi, miễn cho nó lại ngại ngùng.”

Tào Khinh Chi khẽ gật gù, tiếp tục ăn.

Tào Liễm Chi tới trước cửa phòng Tào Ngưng, lần thứ hai dùng sức gõ cửa: “Tào Ngưng mở cửa!”

Lần này chính là dùng hết sức để gọi, bên trong cũng vừa mới xong, dư vị vẫn còn chưa tan hết.

Nghe thấy tiếng của Tào Liễm Chi đối với Tào Ngưng cũng không phải là việc gì quá to tát, Tào Ngưng

lười biếng xoa hai chân, uể oải nói: “Sao vậy chú?”

“Cha mày tới rồi kìa!”

Một câu nói của Tào Liễm Chi đem hai người từ trên giường nhảy dựng lên, phản ứng đầu tiên chính là tìm gì đó mặc vô trước.

Nhưng là, quần áo thì để trong nhà tắm, đồ ngủ càng không có.

“Xong rồi!” Tào Ngưng túm tóc nói: “Đồ của cậu đang ở trong nhà tắm, nếu cha tôi vào nhất định sẽ nhìn thấy.” Lập tức sẽ biết trong phòng có hai người.

“Quần áo không sao đâu, đừng để ông ấy vào phòng cậu là được.” Lúc này đây Trương Thanh Vận cũng bình tĩnh lại ít nhiều, cậu cũng không gấp gáp, từ từ giúp Tào Ngưng mặc đồ để cậu ra ngoài ứng phó trước.

“Vậy cậu thì sao?” Tào Ngưng trước khi đi, biểu cảm vô cùng hoang mang.

Đó là ba cậu đó, tới rồi!

“Trốn chứ làm sao.” Trương Thanh Vận liếc nhìn phòng của Tào Ngưng, hình như chỉ có thể trốn vào tủ quần áo: “Tủ quần áo có khóa không?”

“Có!” Tào Ngưng hiểu ra, lập tức đi tìm chìa khóa.

Vào thời khắc chuẩn bị nhốt Trương Thanh Vận lại bên trong, động tác của cậu có chút khựng lại, biểu cảm phức tạp.

Trương Thanh Vận cũng không nói lời nào, chỉ nhìn cậu.

“Thật xin lỗi, tôi không biết rằng ba tôi sẽ tới.” Cậu là người vụn vặt cũng không bao giờ nói lời xin lỗi, ngay lúc này lại bật ra một câu xin lỗi.

“Cậu không cần phải xin lỗi đâu.” Ánh mắt Trương Thanh Vận tối sầm xuống, đi vào trong tủ để Tào Ngưng khóa lại.

Tào Ngưng nắm chặt chìa khóa trong tay, đột nhiên hướng về người trong tủ vô tới, mạnh mẽ hôn lên môi đối phương một cái: “Chờ tôi.” Sau đó dứt khoát đóng cửa tủ, khóa lại.

Người đàn ông bị cạm khóa trong tủ lúc này đây cũng chính là người cậu muốn cất giấu cả đời.

Tào Ngưng lúc này vô cùng rõ ràng, chỉ là không có cách nào nói cho cả thế giới biết được.

29. Chương 27

Bên trong tủ quần áo ánh sáng lơ mơ, không thể nhìn thấy được gì cũng không nghe được bất cứ tiếng động gì. Lúc đầu còn có thể nghe được tiếng bước chân của Tào Ngưng, nhưng sau đó không còn nghe thấy gì nữa.

Trương Thanh Vận chờ ở bên trong, bắt đầu ngồi xuống tựa người vào ngăn tủ suy nghĩ lung tung.

Lúc thì không biết ba Tào Ngưng khi nào thì đi, lúc thì lo không biết ông ấy có vào đây hay không.

Theo lý thuyết Tào Ngưng lớn tới vậy rồi, hẳn là ba của cậu ấy sẽ không vào đây kiểm tra làm gì...

Thế nhưng ai biết được.

Vấn đề lúc này không còn đơn giản xoay quanh việc có bị phát hiện hay không mà còn là qua đêm nay mình và Tào Ngưng sẽ như thế nào.

Vẫn tiếp tục lén lút như gần như xa thế này, hay nên một lần nói thẳng ra hết?

Trương Thanh Vận nhắm mắt lại, trong lòng dấy lên một cảm giác vô cùng thất bại. Ngay khi vừa bỏ qua nguyên tắc của bản thân để tới gần Tào Ngưng thì lại xảy ra chuyện như vậy, giống như đang nhắc nhở mình vậy.

Không biết đợi bao lâu, trong phòng rốt cuộc cũng có động tĩnh, là âm thanh của Tào Ngưng.

“Thanh Vận.”

Tủ quần áo được mở ra, Trương Thanh Vận ngẩng đầu lên nhìn thấy mặt Tào Ngưng.

“Cậu đang ngủ hả?” Tào Ngưng ngồi chồm hổm xuống, chột chột đầu vai cậu: “Ba tôi đi tắm rồi, chúng ta đi ra thôi.”

Trương Thanh Vận xoa xoa mắt, lúc này bởi vì quá mệt mỏi mà suýt nữa ngủ quên: “Được.” Cậu gật gù,

đứng dậy, lắc người một chút, cười nói: “Cũng may là tủ quần áo nhà cậu lớn, nếu không là tôi bị phát hiện rồi.”

Câu này nói ra khiến Tào Ngưng cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu không phải bắt đắc dĩ cậu cũng không muốn giấu Trương Thanh Vận trong này.

“Đi thôi.” Trương Thanh Vận nói xong thì đi ra khỏi phòng.

Bên trong phòng khách không có ai, trên bàn còn đồ ăn lúc này chưa kịp dọn dẹp.

Hai người một trước một sau, yên lặng tiến vào thang máy.

Tào Ngưng mấy lần muốn nói lại thôi, không biết nói gì để phá vỡ bầu không khí gượng gạo lúc này.

Cậu thật sự rất muốn hai người họ giống như trước kia, thế nhưng khoảng cách giữa hai người giống như không cách nào có thể rút ngắn được. Rõ ràng là đang đứng cạnh nhau mà cảm giác lại vô cùng xa cách.

Nói ra cũng không ai tin, vừa mới lúc này thôi hai người bọn họ còn nằm chung một cái giường.

“Ngưng Ngưng.” Là Trương Thanh Vận mở miệng trước, cậu cố gắng dùng giọng điệu không để tâm nói: “Nếu như gia đình có ngăn cản, tôi biết chắc chắn cậu sẽ chọn từ bỏ, nên là...”

“Cậu đừng nói nữa có được không?” Tào Ngưng rút cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện, đem tất cả muộn phiền tích tụ lại từ này giờ nói ra một lượt, “Cậu nói xem cậu có gì giỏi, tôi có gì giỏi, chúng ta có cái gì dựa vào cái gì để đảm bảo tương lai sẽ không thay đổi? Muốn nói mấy cái này thì cũng đợi tới khi cậu tốt nghiệp rồi hãy nói! Bây giờ ngồi cân nhắc mấy cái này có tác dụng gì không?”

“...” Tự nhiên bị dạy dỗ, Trương Thanh Vận có chút chưa kịp thích ứng.

Ra khỏi thang máy, đi vào trong công viên, Tào Ngưng vừa đi vừa quyết tâm nói: “Tôi nói cho cậu biết, đừng hờ cái là dùng mấy cái nguyên tắc vớ vẩn của cậu uy hiếp tôi, tôi không thích chút nào! Cậu sợ không có tương lai, tôi chả lẽ lại không sợ sao? Tôi chính là trời sinh phóng túng, chỉ cầu nhất thời vui vẻ? Đừng tưởng rằng tôi không biết trong suy nghĩ của cậu tôi chính là loại người như vậy.”

“Tôi không hề nghĩ cậu là loại người như vậy.” Trương Thanh Vận gấp gấp phủ nhận, vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ bỗng nhiên bị giáo huấn.

“Phải hay không tôi cũng không quan tâm.” Tào Ngưng đột nhiên xoay người, chỉ chỉ vào ngực Trương Thanh Vận nói: “Hôm nay tôi nói với cậu rồi đó, với cái tính tự ti này của cậu, sau này nhất định phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, đừng để mỗi lần gặp người nhà của tôi đều sợ hãi như vậy, tôi xưa nay đều không ngại cậu xuất thân thế nào, càng không ngại cùng cậu chịu khổ.”

Câu cuối cùng, nhìn vào mắt đối phương nói: “Cái tôi để tâm chính là thái độ của cậu, Trương Thanh Vận.”

Vừa bắt đầu nghe Tào Ngưng nói mình tự ti, nhát gan, Trương Thanh Vận vô cùng khó chịu, cậu cho rằng mình nhiều nhất cũng là tự mình biết mình, vẫn có thể nhìn thoáng được.

Thế nhưng khi nghĩ lại hình như nói thế cũng không quá sai.

Trương Thanh Vận yên lặng, có thể mình cũng chỉ được cái miệng, nói cái gì mà sợ tổn thương, kì thật có khác gì bạc tình đâu, xưa nay đều chỉ để ý tới cảm nhận của bản thân.

Nếu thật sự thích một người, vì người đó chịu chút thương tổn thì đã sao?

Có chết được không?

“Cậu nói rất đúng, sau này tôi sẽ không nói nữa.” Trương Thanh Vận đưa tay ra sờ sờ lỗ tai Tào Ngưng, cậu không nói xin lỗi, bởi vì cậu biết cái Tào Ngưng cần là thái độ kiên định của mình chứ không phải là một câu xin lỗi sáo rỗng.

“Là sao?” Tào Ngưng rất để ý, cậu biết mình sau khi nói ra những lời này có thể khiến cả hai trở mặt, dù như thế vẫn muốn nói ra.

Để trong lòng thật sự rất khó chịu, hai người đang trong một mối quan hệ giống như ra chiến trường đánh nhau vậy, mỗi thời khắc đều cảm thấy như đạn xẹt qua người, không cẩn thận sẽ bị trúng đạn ngay.

“Cậu muốn thế nào thì là thế ấy.” Trương Thanh Vận đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, ôn nhu cười nói: “Tôi có chịu oan ức cũng không sao, nhưng thế nào cũng không để cho cậu chịu một chút ủy khuất.”

Giây trước Tào Ngưng còn cảm thấy khó chịu, thế nhưng lúc này trong lòng không còn cảm thấy chút khó chịu nào nữa, mà cho dù có còn cũng chẳng thể so được với cảm giác vui sướng lúc này.

“Tôi thích cậu.” Cậu ôm eo Trương Thanh Vận nói, một câu nói ra để dỗ dành tâm trạng của đối phương.

Đêm nay người chịu oan ức chính là Trương Thanh Vận, Tào Ngưng dù sao cũng là người biết lý lẽ, cậu đương nhiên cảm thấy đau lòng.

“Tôi cũng thích cậu.” Ôm trong lòng thân thể quen thuộc, cậu hôn lên đỉnh đầu đối phương một cái, nhẹ giọng nói.

Thật lâu thật lâu sau hai người mới tách ra, Tào Ngưng vô cùng vui vẻ nói với Trương Thanh Vận: “Đi, kiếm khách sạn nào gần đây ở một đêm, mai tôi đưa cậu về trường.”

“Hay là để tôi về trường đi.” Trương Thanh Vận đi phía sau cười cười nói.

“Không về, cậu về trường ngày mai tôi đón ai?” Tào Ngưng nắm lấy tay đối phương, cậu chính là thích cảm giác thân cận như thế này, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Chỉ cần ở bên người này, sẽ cảm thấy có gần gũi bao nhiêu cũng không đủ.

Nếu như để người này trở về trường, khoảng cách lại kéo ra xa nữa rồi.

Tào Ngưng dẫn Trương Thanh Vận tới một khách sạn gần đó, chỗ này cách tiểu khu Tào Ngưng đang ở chỉ vài phút đi bộ. Bình thường Tào Ngưng từ cửa sổ phòng mình nhìn ra còn có thể thấy được cổng khách sạn.

Sau khi tới khách sạn rồi hai người cũng không vội vàng, chỉ đơn giản dựa vào nhau tán gẫu chút chuyện linh tinh, hoặc có lúc không nói lời nào, dù chỉ im lặng cũng không muốn rời đi.

“Trễ rồi, ngày mai dậy không nổi đó.” Trương Thanh Vận nằm trên giường nói, muốn tiểu công chúa này mau chóng trở về.

“Tôi muốn ngủ lại đây với cậu.” Tào Ngưng dựa sát vào, chui vào trong chăn của Trương Thanh Vận.

“Được đó nếu cậu muốn vậy rồi thì lại đây tôi ôm cậu ngủ.” Trương Thanh Vận xoay người, ôm chặt lấy tiểu công chúa của mình.

“Ba tôi chắc chắn giờ đang tìm tôi...” Di động của Tào Ngưng vô cùng phối hợp mà vang lên, lúc đó cậu nói dối là mình cần ra ngoài mua chút ít đồ, dù mua gì thì bây giờ cũng là lúc phải về rồi.

“Cậu về đi, đừng để mọi người phải lo lắng.” Trương Thanh Vận hôn nhẹ lên môi Tào Ngưng, hai mắt, cái trán, mỗi tác thịt trên người đều không bỏ qua, còn sờ soạng tiểu Ngưng Ngưng một cái rồi nói: “Ngày mai gặp.”

“Còn tới năm tiếng nữa lận.” Tào Ngưng cúi người xuống xỏ giày, không thể nhìn thấy được ánh mắt ôn nhu phía sau đang nhìn mình.

Sau đó trong phòng yên tĩnh lại, Trương Thanh Vận rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp, dù sao hôm nay cũng mệt mỏi không ít. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, còn có thể cùng một chỗ với Tào Ngưng đã là kì tích rồi.

Người trẻ a người trẻ, dù sao cũng chính là không kiên định như vậy.

Ngủ một giấc tới hừng đông, sáng sớm ngày thứ hai Tào Ngưng đã đến, gọi Trương Thanh Vận dậy.

“Sớm.” Ôm người vừa mới một chút, cậu mới đi vào toilet đánh răng rửa mặt.

Đây là lần đầu tiên Tào Ngưng được nhìn thấy Trương Thanh Vận trong trạng thái còn đang ngái ngủ, không khỏi cảm thấy thú vị. Chỉ thấy Trương Thanh Vận mơ mơ màng màng đi qua đi lại, hồi lâu mới tỉnh ngủ hẳn, bước chân cũng vững hơn.

Một cổ lười biếng kia sức lực vẫn còn, nhìn cậu hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Tào Ngưng hí mắt nhìn đối phương: “Tôi là loại người sẽ đi ăn sáng một mình mà không dắt theo cậu sao?”

“Ha ha ha.” Trương Thanh Vận cười tới một mặt vui vẻ, nắm lấy tay tiểu công chúa nói: “Đi thôi, tôi mời cậu ăn sáng.”

Ngồi trong tiệm ăn, Tào Ngưng mở ví lấy ra một tờ biên lai.

Trương Thanh Vận nhú nhú mày, không biết người kia đang muốn làm gì.

Chỉ thấy Tào Ngưng lấy biên lai ra đặt ở trên bàn, đưa cho Trương Thanh Vận: “Đây là tổng cộng tiền chúng ta đã tiêu, giờ tìm cậu thanh toán.”

“...” Trương Thanh Vận liếc qua một hàng danh sách dài, phía trên còn tính cả tiền mua ba con sói, còn có tiền xe, tiền thuê phòng khách sạn, tổng cộng cũng mấy trăm tệ.

Trương Thanh Vận cười như không cười mở ví ra lấy tiền đưa cho người kia: “Có thể bỏ bớt số lẻ không?”

“Không thể.” Tào Ngưng nói: “Tất nhiên là không, số lẻ này cũng là dành để mua ba con sói, cũng không thiệt thòi cho cậu đâu.”

“Keo kiệt.” Trương Thanh Vận đưa tất cả tiền còn lại trong ví cho Tào Ngưng, không chừa lại một xu.

“Một tháng tiền tiêu vặt của tôi có ba ngàn.” Tào Ngưng tay trái cầm tiền, tay phải duỗi ra ngoài.

“Giờ tôi không có nhiều tiền mặt, có thể trả qua Weixin không?” Trương Thanh Vận nhìn ví tiền, chỉ còn hơn một ngàn, nếu không được nữa chắc phải đi rút tiền thôi.

“Được a, mau mau gửi lì xì cho tôi nào.” Tào Ngưng lấy di động ra chuẩn bị nhận tiền.

Trương Thanh Vận cũng không phải nói đùa, thật sự gửi tiền cho cậu: “Đủ ba ngàn rồi đó, cậu dùng tiền

đúng là dã man.”

“Đó là chưa tính tới quần áo giày dép, tiền này tôi chỉ dùng để ăn thôi đó.” Tào Ngưng vô cùng thành thật mà nói.

“Thùng cơm.” Trong lòng Trương Thanh Vận âm thầm đặt biệt danh cho Tào Ngưng là thùng cơm nhỏ.

Bản thân Trương Thanh Vận biết tiền Tào Ngưng dùng trong một tháng cũng không chỉ có ba ngàn, sợ dĩ cậu ấy báo ít như vậy cũng là sợ mình lo không nổi.

Ăn sáng xong cũng đã chín giờ, mười giờ là hai người có tiết.

Tào Ngưng cũng không vội vã, còn gọi thêm mấy phần ăn sáng mang về, tiền tất nhiên là để bạn trai trả. Sau đó từ từ lái xe về trường, tới nơi cũng mới chín rưỡi.

Ở lầu dưới kí túc xá, Trương Thanh Vận đang định chia đồ ăn sáng ra xong rồi về phòng.

“Cậu làm gì vậy? Tôi mua nhiều đồ ăn sáng như vậy cậu còn không hiểu tôi định làm gì sao?” Tào Ngưng khinh bỉ nhìn đối phương rồi cùng nhau đi tiếp.

Trước đi tới phòng 303, ở trong phòng hai người Tiết Đào và Tịch Đông Thụ vừa mới rời giường, nhìn thấy hai người đồng thời đi vào có chút khiếp sợ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Sớm.” Tào Ngưng rất trực tiếp: “Giới thiệu chút đi.” Dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trương Thanh Vận đứng bên cạnh.

Trương Thanh Vận lúc này hiểu ý, nhìn hai người bạn cùng phòng của mình rồi giới thiệu: “Ừm, người này các cậu cũng biết rồi, Tào Ngưng.” Sau đó không quên giới thiệu hai người bạn của mình với Tào Ngưng, “Bạn cùng phòng của tôi, lớn lên thành hoa mỹ nam kia là Tịch Đông Thụ, còn thằng ngẫu lòi này là Tiết Đào.”

“Hừ...” Hai người kia sau khi nghe Trương Thanh Vận giới thiệu mình xong không khỏi bất đắc dĩ, cái này là kiểu giới thiệu gì vậy, “Bạn trai lão tam, chào cậu.”

Bọn họ tới giờ vẫn cảm thấy hai người giống như đang chơi đùa, hai thằng con trai với nhau, có thể được bao lâu.

“Chào các cậu.” Tào Ngưng lên tiếng, bộ dáng đó giống y hệt ngày Trương Thanh Vận nhìn thấy cậu lần

đầu.

“Ha ha, có mua chút đồ ăn sáng, các cậu ăn trước đi. Chúng tôi đem mấy phần còn lại tới phòng 403.” Trương Thanh Vận cũng không nói đây là Tào Ngưng mua, bởi vì thật sự không phải, hừ hừ.

“Được rồi, hai người mau đi đi.” Mơ hồ hiểu lần này bọn họ có ý gì, lại giống như không hiểu, Tiết Đào gãi gãi đầu nói: “À mà có cần chờ mày đi học không?”

“Không cần, chút nữa tao tự đi.” Trương Thanh Vận dứt lời rồi cùng Tào Ngưng đi ra ngoài.

Hai người còn lại trong phòng nhìn nhau, giống như hiểu lại cứ như không hiểu.

“A Thụ, lão tam làm vậy là có ý gì?” Sao bản thân cứ thấy hành động lúc này của hai người đó không khác nào phát kẹo cười.

“Tao cũng không hiểu.” Tịch Đông Thụ lắc đầu một cái, mấy chuyện tình cảm phức tạp này cậu thật sự không rành.

Đến phòng 403, không cần Tào Ngưng giới thiệu thì mọi người cũng biết Trương Thanh Vận là ai.

Thấy bọn họ mua đồ ăn sáng về là cả đám đã tự hiểu, này là lại làm lành rồi.

“Nam thần, bữa sáng là do anh mua hả?” Hồ Tiểu Bắc chạy tới nhỏ giọng hỏi, không dám để Tào Ngưng nghe thấy.

“Ừm tôi mua.” Trương Thanh Vận nhin cười nói, quả nhiên mỗi lần thấy mình tên này liền lộ ra bộ dáng fan cuồng chính hiệu.

“Vậy tốt quá rồi, để tôi tranh thủ ăn còn lên lớp nữa.” Hồ Tiểu Bắc vui vẻ nhận lấy bữa sáng của mình.

“Đi.” Tào Ngưng kéo tay Trương Thanh Vận đi ra khỏi cửa.

Cùng nhau xuống lầu, cùng nhau đi tới phòng học.

Chỉ có thể đi cùng nhau một đoạn ngắn như vậy, tới ngã rẽ là phải tạm biệt rồi.

Trương Thanh Vận nhin không được ôm eo đối phương, thâm tình nói: “Trưa gặp.” Sau đó buông người ra, lùi về sau mấy bước rồi mới xoay lưng bước đi, Tào Ngưng nhìn tới sững sờ.

Lúc tới lớp học, cậu vẫn còn trong trạng thái thất thần.

Tạ Tư Vũ hôm nay cũng tới trường, có điều do hôm qua uống hơi nhiều nên có chút uể oải.

Cậu ta vốn cho rằng Tào Ngưng hôm nay sẽ không đến trường, kết quả không ngờ lúc mình tới hần đã yên vị trong lớp từ lúc nào rồi.

“Này, Tào Ngưng.” Tạ Tư Vũ gọi cậu, xưa nay đều gọi thẳng tên họ, không chút khách khí.

“Có gì thì nói mau.” Tâm tư bị cắt đứt, Tào Ngưng khó chịu lên tiếng.

“Tối hôm qua bác lớn tới nhà, giờ còn ở đó không?” Sáng sớm Tạ Tư Vũ nghe mẹ mình kể lại.

“Không, trời vừa sáng là đi rồi.” Ba cậu hôm qua ráng lắm mới quay về thăm cậu được, gặp nhau đưa quà sinh nhật xong sáng sớm đã lên máy bay đi rồi.

“Bác đúng là thương mày.” Tạ Tư Vũ biết, ba Tào Ngưng cực khổ như thế là vì ai.

“Ừ.” Nếu là bình thường khi nghe mấy câu này Tào Ngưng sẽ không khỏi có chút vênh váo tự đắc, thế nhưng hôm nay không hiểu sao lại cảm thấy có chút áy náy.

Ba ba không những cưng chiều mình, mà bình thường còn dễ dao động, con trai nói sao thì nghe vậy.

Tối hôm qua về trễ như vậy cũng không bị mắng, ngàn dặm xa xôi chạy tới cũng chỉ muốn gặp con trai đưa quà... Tào Ngưng đột nhiên cảm thấy mình làm con cũng quá thất bại.

Mặc kệ là lúc trước hay bây giờ, hình như mình chưa bao giờ vì làm được chuyện gì cho ba mẹ.

“A Vũ, mày nói coi ba mẹ tao hy vọng tao sẽ trở thành người như thế nào?” Tào Ngưng quay qua hỏi hần.

Tạ Tư Vũ suy nghĩ một chút nói: “Hy vọng mày thuận buồm xuôi gió lớn lên, sau đó có thể tự lập, chắc là vậy đi.” Nhiều hơn chắc là không có, kì thực Tào Ngưng chính là một người như thế, tự nhỏ đã được cưng chiều thành thói.

Kì vọng cậu thành tài hần là không có khả năng, sống vui vẻ là tốt rồi.

Tào Ngưng nói: “Còn cô với dượng thì sao? Muốn mày làm gì?”

“Bọn họ? Hy vọng tao có thể là nguyên thủ quốc gia.”

“Có nắm chắc không?” Tào Ngưng vô cùng nghiêm túc nói.

“Cũng có chút, nói chung phải nhìn thế sự thôi, người ta chẳng phải nói thời thế tạo anh hùng sao, anh hùng kế tiếp là tao cũng không chừng.” Tạ Tư Vũ cười nói, ánh mắt kiên định, không hề có nửa điểm hoang mang.

Cậu là người trưởng thành sớm nhất trong ba người bọn họ, cũng biết rất rõ bản thân mình muốn cái gì.

“Ok, tao tin tưởng mày, anh hùng.” Tào Ngưng cười cười, tuy rằng hay cùng người em họ này cãi nhau, thế nhưng không thể phủ nhận, có một người em họ như thế này ở bên cạnh chống đỡ, cảm giác yên tâm hơn rất nhiều.

Con đường phía trước còn lắm gian nan, thế nhưng bọn họ cũng đã dần trưởng thành.

“Buổi trưa tao mời hai người bạn cùng phòng ăn cơm, tụi bây có muốn đi chung không?” Tào Ngưng đã nói trước với hai người bạn cùng phòng của mình, cũng đã cùng Trương Thanh Vận bàn bạc qua, giờ chỉ còn báo với hai người này.

“Lần sau đi, bốn người chúng ta thôi, tao mời.” Tạ Tư Vũ lấy khí thế đại ca ra nói, cho dù cậu là nhỏ nhất.

“Được, vậy lần sau đi.” Tào Ngưng đứng dậy, rời tay khỏi bả vai Tạ Tư Vũ.

“Còn tưởng mày chưa chấp nhận cậu ta.” Vũ Hoằng Văn châm điếu thuốc, ngồi trước mặt bạn nhả ra một vòng khói, trên mặt vẫn là biểu cảm do dự.

“Cứ chờ xem.” Tạ Tư Vũ nói, giờ có chấp nhận hay không cũng không quan trọng, thế sự vô thường, biến nhiều như vậy để làm gì.

Phòng 303 và phòng 403 cách nhau đúng một tầng lầu, cơ bản không quen biết nhau, hai người kia một phát thành người yêu, hai phòng cũng trở nên khắng khít lúc nào không hay.

Đều là thanh niên khỏe mạnh hoạt bát, thích giao du kết bạn cùng nhau chơi đùa.

“Tối nay đánh LOL chung đi.” Trạch nam nghiện game nói.

“Đi đá banh không.” Đây là trạch nam thích vận động.

“Hay là chơi cờ tử phú đi?” Còn đây là trạch nam tử nhạ.

“Còn chúng ta thì sao?” Tay trong tay đứng tại một góc vắng người, Tào Ngưng hỏi tôi nay làm gì?

“Hẹn nhau bắn pháo đi.” Trong miệng Trương Thanh Vận phun ra một câu.

“Má!” Tào Ngưng nở nụ cười, khó chịu nói: “Chúng ta còn gọi là bắn pháo?” Cái kia không phải đã nói rõ rồi sao.

“Không gọi.” Trương Thanh Vận cầm lấy tay cậu, cúi đầu xuống hôn lên mu bàn tay: “Bảo bối, như chúng ta gọi là giải tương tư.”

Giải tương tư.

Tào Ngưng trầm lặng đi lặp lại trong đầu mấy chữ này, mãi cho tới tận sau này, mỗi khi nhớ lại đều sẽ mỉm cười.

Chờ sau này khi cậu đủ chín chắn trầm ổn, thì đó không còn là giải tương tư, mà đã là củi gạo dầu muối tương giấm trà rồi.

Tám giờ tối mọi người đều đã ở phòng tự học.

Trương Thanh Vận tay cầm hai lon bia lên sân thượng chờ Tào Ngưng.

Cậu ngồi tại nơi trước đây mình từng ngồi, làm việc trước đây mình từng làm.

Cùng một chỗ, cùng một tư thế, chỉ là tâm trạng lúc này không giống với lúc trước.

Tào Ngưng đi tới, cũng bị hình ảnh quen thuộc làm cho xúc động, cậu trước đây không lâu còn cùng người trước mặt này tan rã trong không vui. Lúc đó thật sự không nghĩ hai người còn có được ngày hôm nay.

Nhìn thấy Tào Ngưng tới, Trương Thanh Vận cầm lon bia lên, nói với cậu: “Ngồi đi.”

“Bắn quá.” Tào Ngưng dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn xuống mặt đất.

“Tôi không ngại cậu ngồi trên đùi tôi đâu.” Nghe thấy lời nói quen thuộc, Trương Thanh Vận cười cười, chỉnh lại tư thế, cười nói với Tào Ngưng: “Tiểu công chúa, ngồi xuống đây nào.”

Tào Ngưng giật giật khoe miệng, trong lòng đối với cái tên tiểu công chúa này không có ý kiến. Cậu từ từ ngồi xuống, cầm lấy lon bia đưa lên miệng uống một hớp: “Lúc này cậu nghĩ gì?” Thật sự mời cậu ngồi xuống? Hay là nghĩ cậu sẽ không dám ngồi?

“Khả năng lớn là tự nhiên cứ thế thốt lên thôi, cũng thật sự muốn cậu ngồi lên đùi tôi.” Trương Thanh Vận nhìn về phía trước, hai mắt lóe lên ý cười.

“Tôi còn tưởng cậu khích tôi.”

“Bởi vậy nên cậu mới ngồi xuống?” Cái đồ ngốc Ngưng Ngưng này.

“Sau khi ngồi xuống rồi mới cảm thấy, đúng là rất thoải mái.” Thân là một thằng con trai, nhưng lại hưởng thụ cảm giác được một người con trai khác ôm.

“Nói thật, với phản ứng của cậu, từ đầu đến cuối đều không giống phản ứng của một trực nam.” Trương Thanh Vận không khỏi hoài nghi, tên này có phải là gay kín hay không.

“Hả, cái này tôi chưa nói cậu thì thôi.” Tào Ngưng hùng hồn nói: “Có thể một đêm làm tôi mười hai lần, cậu nhìn đi cậu thẳng chỗ nào vậy.”

“Chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi.” Trương Thanh Vận đã xem chuyện đêm hôm đó là quá khứ đen tối của mình, đúng là ngốc không chịu nổi.

Bản thân cậu đã sớm coi như mình sẽ không bao giờ làm mấy chuyện không biết tính toán như vậy, rốt cuộc vẫn phạm phải sai lầm.

Sau đó mỗi lần nhớ lại cậu đều cảm thấy hối hận vô cùng, chỉ mong sao thời gian có thể quay trở lại, cậu chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này.

Thế nhưng hiện tại, không còn cảm thấy hối hận nữa.

“Ừm.” Quay một lúc lâu, Tào Ngưng ngồi trong lòng Trương Thanh Vận mới lên tiếng, “Có lúc tôi thật sự rất sợ, nên muốn nắm lấy cái gì đó khiến cho cậu phải thừa nhận.”

“Tôi thừa nhận a.” Đều như vậy, nguyên tắc này kia đều vứt bỏ hết ra sau đầu, lời nói bi quan cỡ nào cũng đã nói hết ra, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý cho việc chia tay.

“Tôi muốn hành hạ cậu, cậu có hiểu không?” Tào Ngưng nói.

“Cho cậu hành hạ.” Trương Thanh Vận đặc biệt hào phóng.

“Tôi đúng là thích chết cái tính thoải mái này của cậu.” Tào Ngưng trở tay ôm lấy cổ Trương Thanh Vận, hắt cằm hôn lên môi đối phương, vô cùng nhiệt tình.

Trương Thanh Vận xoay người cậu lại, mặt đối diện với mình, để cho tư thế hai người khi hôn thật thoải mái.

Tào Ngưng vô tay qua cổ Trương Thanh Vận, dùng đầu lưỡi mình trêu đùa môi lưỡi đối phương, buộc đối phương phải hé môi ra.

Trong miệng lúc này còn mùi vị bia nhàn nhạt, hơn nữa còn có cảm giác lạnh lạnh, giống như miếng trái cây đông lạnh, làm người ta thật sự rất muốn cắn xuống một cái, nhưng lại không nỡ.

Chỉ có thể không ngừng mút vào, đoạt lấy nước bọt trong miệng đối phương.

“Ở cùng với cậu, mỗi lần đều muốn lặn lên giường.” Tào Ngưng hô hấp rối loạn, thừa nhận tâm tình lúc này của mình.

“...” Trương Thanh Vận không nói gì, trực tiếp kéo tay Tào Ngưng qua cho cậu cảm nhận.

Nhìn thấy sắc mặt của Tào Ngưng lúc này, Trương Thanh Vận không nhịn được bật cười: “Thế nào, sợ rồi à?”

“Cậu nhìn tôi có giống sợ không?” Tào Ngưng tiếp tục hôn người trước mặt nói: “Tôi chỉ bất ngờ chút thôi, cậu đúng là rất lợi hại, chịch như máy ấy.” Ngày hôm qua vừa mới làm hôm nay chỉ mới hôn thôi mà đã có phản ứng rồi.

“Cậu mới giống máy ý, mạnh mẽ vậy mà.” Trương Thanh Vận ngắt lấy cái móng thịt của Tào Ngưng: “Tôi chính là động cơ hoạt động không biết mệt, nào nào lại đây sùng bái tôi đi.”

“Thật sự rất sùng bái cậu.” Tào Ngưng chịu thua, lui về phía sau cúi người xuống, kéo khóa quần Trương Thanh Vận xuống, chuẩn bị làm công tác “sùng bái”.

“Vẫn là thôi đi, để tôi ôm cậu như thế này là được rồi.” Trương Thanh Vận nói, ôm chặt Tào Ngưng vào lòng, cứ như vậy dính lấy nhau cũng đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tào Ngưng đem toàn bộ trọng lượng bản thân dựa trên người Trương Thanh Vận, cậu không rõ bản thân vì sao phải làm vậy. Rõ ràng Trương Thanh Vận cũng không phải kiểu đáng vọc quá mạnh mẽ, nhưng thật sự làm cho người ta rất an tâm.

“Ngày mai tôi phải ra ngoài làm việc hai ngày, cậu có muốn đi với tôi không?” Trương Thanh Vận hôn lên trán Tào Ngưng một cái.

“Làm việc ở đâu?” Tào Ngưng giương mắt nhìn hắn.

“Ra biển chụp hình.” Trương Thanh Vận hí mắt, uống một hớp bia, cười nói: “Cố gắng làm việc, kiếm tiền nuôi cậu.”

Cậu thầm nghĩ, nếu thật sự có thể bắt cóc Tào Ngưng mang về nhà nuôi thì tốt biết bao.

30. Chương 28-1

Tất nhiên là suy nghĩ đó của Trương Thanh Vận không cách nào thực hiện được, Tào Ngưng cũng không thể theo cậu đi làm việc.

“Ông bà tôi ở dưới quê, cách Bắc Bình cũng không xa, gọi điện bảo tôi về đó thăm họ.” Tào Ngưng nằm trong lòng ngực Trương Thanh Vận nói chuyện điện thoại, nên bây giờ Tào Ngưng nói gì cậu đều nghe thấy, không cần Tào Ngưng thuật lại.

“Bao lâu rồi cậu chưa về?”

“Chắc khoảng nửa năm.”

“Vậy thì lần này phải về rồi.” Trương Thanh Vận nói, ông bà tuổi đã cao lại nửa năm không gặp cháu, sinh nhật tới nữa lại già thêm một tuổi, gọi cháu về gặp mặt cũng là chuyện đương nhiên.

“Được rồi, vậy chiều nay tôi về.” Tào Ngưng cũng muốn như vậy, chỉ là cảm thấy có lỗi với Trương Thanh Vận, đây dù sao cũng là lần đầu tiên đối phương mời mình đi ra ngoài, mình lại không cách nào đi được.

Cậu tuy rằng không trực tiếp nói ra lời xin lỗi, nhưng từ vẻ mặt và ánh mắt có thể nhìn ra cậu đang vô cùng cảm thấy có lỗi.

Đương nhiên Trương Thanh Vận có thể nhìn ra, tỏ vẻ không mấy quan tâm nói: “Không sao, ngày tháng còn dài, chúng ta có thể từ từ đi.”

“Được.” Tào Ngưng gật đầu, trong lòng cảm thấy dễ chịu lên không ít, cậu chính là yêu thích sự thấu tình đạt lý này của Trương Thanh Vận.

Bản thân cậu cũng biết đối phương ở bên cạnh mình phải chịu áp lực rất lớn, không hề giống như bề ngoài thông dong mà người kia vẫn luôn tỏ ra.

Thế nhưng có thể làm sao, cậu cũng đã cố gắng hết sức để rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cũng không đòi hỏi đối phương phải mua cho mình cái này cái nọ, chỉ cần một lòng một dạ yêu cậu là được rồi.

“Đi, tôi đưa cậu về.” Ngồi ở đây cũng được một lúc, bia cũng uống rồi, Trương Thanh Vận vỗ vỗ người đang ngồi trên người mình, bảo người kia trở về phòng.

Lúc đang đi lên cầu thang, Tào Ngưng ấp úng hỏi: “Cậu không vui hả?”

Trương Thanh Vận cũng tự hỏi chính mình, bản thân không vui sao? Không có, chỉ là giờ không còn cảm giác hưng phấn lúc trước nữa, còn có tâm trạng bình tĩnh chờ mong.

“Cậu nghĩ đi đâu vậy, chả lẽ không có gì cũng cười, cậu tưởng tôi là thằng ngốc chắc.” Trương Thanh Vận nói, Tào Ngưng sẽ không vì không thấy mình cười nên cho rằng mình giận chứ?

Cái này cũng oan quá đi.

“Thật không?”

“Thật 100%.”

Đi tới cửa phòng 403, Trương Thanh Vận kéo người vào trong ngực hôn một cái, nói: “Bảo bối ngủ ngon.”

“Cậu ngủ luôn à? Giờ còn sớm mà.” Tào Ngưng giương mắt lên nhìn người đối diện, giờ vẫn còn sớm, về tới phòng vẫn còn có thể nhắn tin gì đó mà.

Trương Thanh Vận nghe vậy, trừng mắt nhìn đối phương nói: “Không nhìn ra cậu lại dính người như vậy.”

“...” Tào Ngưng đứng ngơ ra, thì ra cái này gọi là dính người sao?

“Tôi vốn cho rằng với tình cách của cậu, lúc muốn gần gũi mới đi tới tìm tôi.” Lời Tào Ngưng từng nói lúc trước Trương Thanh Vận vẫn còn nhớ.

Chính là cái câu mà khi tôi nhớ cậu sẽ tới tìm cậu...

“Tôi nói rồi, cậu chính là đối với tôi hiểu lầm quá sâu.” Tào Ngưng ôm ôm Trương Thanh Vận, cười cười giải thích: “Bây giờ đã bắt đầu nhớ cậu rồi.”

“Đứng đây ôm ôm không an toàn đâu.” Trương Thanh Vận ngoài miệng nói như vậy nhưng cánh tay cũng bắt đầu siết chặt hơn, giữ chặt người trong lòng, đồng thời cúi đầu để trán hai người chạm vào nhau, dùng

giọng điệu mập mờ nói: “Tôi cũng nhớ cậu, thật muốn mang cậu về ngủ chung mà.”

“Vậy cậu có dám không?” Tào Ngưng đưa tay qua ôm cổ Trương Thanh Vận, tiếng hai người nhỏ tới mức hầu như không thể nghe thấy.

“Quan trọng là cậu có dám tới hay không?” Trương Thanh Vận hỏi ngược lại, hôn lên gò má đối phương một cái.

“...Vậy đợi tới chút nữa tôi tới.” Tào Ngưng vẫn là do dự, sợ bị người ta biết.

“Bọn họ bây giờ không có trong phòng, cậu bây giờ tới cũng được.” Tay Trương Thanh Vận trên người Tào Ngưng không ngừng di chuyển, cộng với giọng nói dịu dàng của cậu, rõ ràng đối với Tào Ngưng là một sự mê hoặc không thể nào từ chối.

“Nếu như giữa chừng tôi muốn đi toilet thì phải làm sao?” Tào Ngưng biết trên giường Trương Thanh Vận có cái màn, chỉ cần rũ màn xuống thì cái gì cũng không nhìn thấy, thế nhưng người có ba cái gấp, nếu muốn đi vệ sinh thì phải làm sao.

Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút rồi nói: “Tè vô chai nước?”

Tào Ngưng nghe xong đầm ngực cậu mấy cái, tức giận nói: “Tôi mà nhỏ như vậy sao?”

“Không có, chọc cậu chút thôi.” Người này mỗi lần đánh mình đều rất đau, Trương Thanh Vận thật không dám trêu cậu quá lâu.

“Cậu nhăn cái gì, tôi còn chưa có dùng lực.” Tào Ngưng thấy Trương Thanh Vận nhe răng trợn mắt, cười nói.

“Không dùng sức còn như vậy, tới lúc dùng sức còn đau cỡ nào nữa?” Trương Thanh Vận xoa xoa ngực, nói với đối phương: “Đau lắm luôn, bảo bối hôn cái mới bớt đau được.”

“...” Tào Ngưng cười, muốn đánh nhưng nghĩ lại không nỡ.

Thật sự là không nỡ, giơ tay lên rồi lại hạ xuống, kết quả chỉ có thể nắm lấy cổ áo đối phương, hôn một cái: “Vậy được rồi chứ?”

Trương Thanh Vận nhu tình như nước nhìn cậu, cười nói: “Được rồi.”

Hai người cứ đứng ở đó, ai cũng không muốn buông ra, nhưng giờ cũng trễ, bạn học cũng lục tục trở về, hai người không thể làm gì khác là buông nhau ra, giống như bạn bè bình thường đứng đó, tôi nhìn cậu,

cậu nhìn tôi.

“Tôi không đưa cậu về đâu, sợ tới lúc đó lại không muốn về.” Trương Thanh Vận hấp háy mắt, nói với Tào Ngưng.

Mặt Tào Ngưng có chút nóng, nhìn Trương Thanh Vận lần cuối rồi đi về phòng mình.

Trương Thanh Vận đứng ở cửa một lúc lâu, dư vị ngọt ngào ban nãy lúc ở cùng với Tào Ngưng vẫn còn vương lại lâu thật lâu.

“Ngủ ngon.” Cậu cất bước, rời khỏi tầng kí túc xá của người thương để trở về phòng.

Từng người trở lại phòng ngủ, nằm trên giường, căn bản là không ngủ được.

Ôm chần lặn qua lộn lại một lúc, dù có nằm kiểu nào cũng không kiềm lại được tâm trạng kích động của bản thân, chỉ cảm thấy bên cạnh giống như thiếu vắng cái gì, làm thế nào cũng không thoải mái.

Rất muốn dang tay ra, ôm người kia hay là bị ôm cũng được, muốn có được cảm thấy chạm vào nhau chân thực nhất.

Nhắm mắt lại tưởng tượng, cảm giác mát mát trái lại càng rõ ràng, cứ thế trong lòng càng trống rỗng.

“Thanh Vận, tôi nhớ cậu.”

Hơn nửa đêm, nhận được tin nhắn từ người lầu trên. Cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự nhớ nhung và bất mãn của đối phương.

Khóe miệng nhếch lên, Trương Thanh Vận gửi tin nhắn trả lời: “Tôi cũng nhớ cậu, muốn ôm cậu ngủ.”

“Vậy tôi đi xuống cho cậu ôm nha?” Tào Ngưng rất nhanh đã trả lời lại.

“Được, cậu dám xuống tôi sẽ mở cửa cho cậu.” Trương Thanh Vận nói.

“Chuẩn bị đi, năm phút nữa tôi có mặt.” Tào Ngưng nhắn xong tin này liền không thấy động tĩnh nữa.

Trương Thanh Vận nhìn thời gian, chậm rãi xuống giường. Cậu không hề hoài nghi động lực của đối phương, cũng không nghĩ Tào Ngưng đùa mình. Cậu canh đúng năm phút thì rón rén ra mở cửa.

Vừa mở cửa liền nhìn thấy người kia mặc đồ ngủ chầm chậm đi tới.

“Ngưng Ngưng.” Trương Thanh Vận hạ thấp giọng, ngoắc ngoắc tay với đối phương.

Tào Ngưng che miệng lại như con mèo nhỏ tiến tới bên người Trương Thanh Vận, bị Trương Thanh Vận ôm một cái vào lòng rồi đóng cửa lại.

“Cậu đến thật nhỉ?” Trương Thanh Vận ghé sát tai cậu thấp giọng nói.

“Dù sao một mình tôi cũng không ngủ được.” Tào Ngưng không nói hai lời, bắt đầu bò lên giường Trương Thanh Vận, đây là lần đầu cậu tới đây.

Giường trong kí túc xá rất nhỏ, chiều rộng chỉ hơn một mét ba xít, hai người nằm chung cũng có chút miễn cưỡng.

May là hai người không có ai quá mập, nếu nằm yên vẫn có thể ngủ được.

Tào Ngưng chính mình ngủ trên giường lớn không thấy thoải mái, ngược lại giờ nằm đây với Trương Thanh Vận, nằm kiểu gì cũng thấy thoải mái.

Cảm giác vui vẻ này, đến cả người phòng kế bên cũng có thể cảm nhận được.

Trương Thanh Vận cười cười sờ đầu Tào Ngưng, lấy chăn đắp lên người đối phương đề phòng cảm lạnh.

Dù là đang tháng năm, nhưng dù sao ban đêm cũng có chút lạnh.

“Không phải nói ôm tôi ngủ sao?” Tình cảnh trước mắt không giống như trong tưởng tượng của Tào Ngưng, cậu vốn cho rằng khi xuống đây sẽ được người kia nhiệt tình tiếp đón.

Dù không bị hôn tới tắt thở ít ra cũng bị ôm tới tắt thở chứ.

“Ôm cậu hai chúng ta cũng không cần ngủ.” Bây giờ cứ nhìn rồi hôn kiểu gì cũng tới sáng, tiết học ngày mai phải tính sao?

“Vậy ôm một chút thôi.” Tào Ngưng nói, xoay người qua ôm đối phương.

Trương Thanh Vận lúc này làm gì còn cách nào từ chối, đành phải ôm chặt đối phương hôn một cái: “Cậu sao lại đáng yêu như vậy hả?”

“Đáng yêu chỗ nào?” Từ này dùng cho con trai sao?

“Mắt, mũi, miệng, chỗ nào cũng đáng yêu.” Trương Thanh Vận hôn một hồi rồi nói tiếp: “Tất nhiên mộng vẫn là đáng yêu nhất.”

Bàn tay lúc này đặt lên hai cánh mộng mềm mại của thiếu niên, dùng sức âu yếm.

Cậu làm như vậy, Tào Ngưng chỉ có cách cố kiềm chế không phát ra tiếng rên rỉ.

Mặc kệ là lúc nào ở nơi đâu, chỉ cần là Trương Thanh Vận chủ động, cậu sẽ không kiềm được sa vào, không cách nào thoát ra được.

“Bảo bối, ngủ đi.” Trương Thanh Vận hôn một cái rồi khẽ nhếch môi, thở dài nói.

“Ngủ không được, tôi muốn cậu.” Tào Ngưng nằm nhoài lên lồng ngực đối phương, cả người khô nóng khó nhin.

Trương Thanh Vận không thể làm gì khác hơn là ôm hắn thật chặt một hồi, để cơ thể hai người ma sát, đè ép, giảm bớt cảm giác khó chịu.

“Vẫn là muốn cậu.” Âm thanh trong cổ họng bởi vì ngọt ngào mà trở nên vụn vụn, sản sinh ra một loại ám muội kì dị, câu dẫn lòng người, thật muốn rống to lên một tiếng nhưng cuối cùng chỉ có thể nhẫn nhịn phát ra thanh âm thật khẽ: “Trương Thanh Vận tôi muốn cậu xxx tôi...”

Trương Thanh Vận thở hổn hển, vỗ vỗ mộng người trong lồng ngực, ôm hắn càng chặt hơn: “Ngủ thôi.”

=====

Hai người từ sáng sớm đã tỉnh dậy rồi, nhất định phải dậy trước những người trong phòng để còn đưa Tào Ngưng về.

Tào Ngưng mang dép, đứng ở cửa dụi dụi mắt: “Không cần đưa tôi về đâu, tự tôi về được rồi.”

Trương Thanh Vận lắc đầu, không nói hai lời đưa Tào Ngưng về tới trước cửa phòng 403: “Cậu ngủ tiếp đi, ráng mà ngủ đó.”

Tối hôm qua cùng nhau huyền não cả hai đều ngủ không ngon, cậu quyết định sau này sẽ không cùng Tào Ngưng làm mấy cái chuyện ngu ngốc này nữa.

“Tôi xuống tìm cậu có phải khiến cậu cảm thấy phiền phức, cảm thấy tôi rất dính người?” Tào Ngưng mới sáng sớm, tâm tình lo được lo mất.

“Cậu lại nghĩ lung tung cái gì vậy?” Trương Thanh Vận dở khóc dở cười, hôn lên mu bàn tay đối phương muốn dỗ dành, người này đúng là tính tình như con nít.

“Tại sao chỉ hôn mỗi tay, ghét bỏ tôi chưa rửa mặt chứ gì?” Tào Ngưng giương mắt lên nhìn đối phương.

“Không có đâu, thật đó.” Trương Thanh Vận không thể làm gì hơn là hôn lên mặt đối phương một cái.

Hai người đứng đó dần co một lúc lâu mới chịu tách ra.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, Trương Thanh Vận đứng đó vuốt vuốt trán, bởi vì Tào Ngưng đối với cậu đúng là một gánh nặng quá ngọt ngào.

Mọi người lúc mới xác định tình cảm đều sẽ như vậy chẳng, nếu không thì sẽ không bình thường?

Hôm nay là thứ sáu, ngày mai là thứ bảy, đa số mọi người đều có dự định của riêng mình. Buổi trưa Trương Thanh Vận và Tào Ngưng vẫn là cùng nhau ăn cơm, vốn là không phải, Tào Ngưng tan học khá sớm, lại muốn ăn với chung với Trương Thanh Vận nên phải đợi người kia một lúc lâu.

“Cậu đói bụng có thể ăn trước mà.” Trương Thanh Vận nói, nhớ tới tình cảnh lúc người này đứng dưới lầu chờ mình trong lòng đau xót không thôi.

Một người đàn ông trưởng thành yêu đương đều sẽ ngốc như vậy sao?

“Đổi lại là cậu thì cậu có chờ tôi không?” Tào Ngưng đi bên cạnh cậu, hai người đi rất sát nhau, bước chân cũng là cùng một nhịp.

“Có.” Nhất định sẽ chờ: “Tôi là đang đau lòng cậu, cậu có hiểu hay không?”

“...” Tào Ngưng yên lặng cười, tôi là muốn cậu đau lòng đó, nếu không thì đã không đáng để tôi chờ cậu rồi.

“Thật đáng yêu.” Người này làm sao lại đáng yêu tới như vậy.

“Đi học toàn là nhớ tới cậu.” Bút bi trong tay không kiềm chế được viết ra cái tên quen thuộc hết lần này tới lần khác, tựa như viết ra rồi có thể hết nhớ vậy.

Không làm thì trong lòng liền cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

“Vậy không được, rất ảnh hưởng đến việc học, cậu có thể tan học rồi nhớ tiếp mà.” Trương Thanh Vận cười nói.

“Cậu làm sao lại bình tĩnh như vậy, thật không công bằng.” Tào Ngưng lại bắt đầu lo được lo mất, cảm giác như chỉ có chính mình là nhiệt tình thôi.

Bất kể lúc nào, Trương Thanh Vận cũng đều yên tĩnh như vậy.

“Tôi bình tĩnh? Sao tôi lại không thấy mình bình tĩnh vậy?” Nếu như là thật sự bình tĩnh sẽ không theo Tào Ngưng huyên não, cũng sẽ không cảm thấy ngọt ngào.

“Ví dụ thử?” Tào Ngưng nói.

31. Chương 28-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mắt thấy sắp tới căng tin, khoe mắt Trương Thanh Vận liếc nhìn về phía ven đường, hoa la đơn trong bồn đang nở rất đẹp.

Hoa la đơn (Tên khoa học là Canna Indica)

Ánh mắt Tào Ngưng lúc này cũng đảo tới, giật mình nghĩ, chẳng lẽ hắn định tặng hoa cho mình?

Không thể nào.

Thực tế là lúc này ánh mắt của Trương Thanh Vận đã dời xuống đặt lên bụi cỏ bên dưới, cậu ngắt ra một nhánh, đưa cho Tào Ngưng.

“Cỏ đuôi chó này tượng trưng cho tình yêu của tôi dành cho cậu.”

Tào Ngưng không nói hai lời đi một mạch về phía trước, cậu hay lắm, lúc trước chưa theo đuổi được thì tặng hoa hồng lam, giờ theo đuổi được rồi thì tặng cỏ đuôi chó.

Đàn ông đều là như vậy sao?

Vậy giống như lúc trước bọn cướp đã nói, đợi lấy được về nhà rồi sẽ thay đổi, sợ tới cỏ đuôi chó cũng không có.

Tào Ngưng đi tới cửa phòng ăn thì quay đầu lại nhìn, Trương Thanh Vận lúc này đang từ từ đi tới, nhìn không ra có gì sốt ruột.

Lúc ăn cơm cậu không nhịn được hỏi: “Cậu không sợ tôi giận sao?”

Trương Thanh Vận nói: “Cậu sẽ không giận.”

“Sao cậu biết?”

“Tôi với cậu chính là tâm liên tâm, có thể cảm nhận được.”

“...”

Nói tới vậy rồi Tào Ngưng lúc này mới vui vẻ mà ăn tiếp, khoe miệng cong lên không hề che giấu.

Bởi vì sắp phải tách ra, nên mới dính người như vậy.

Trương Thanh Vận biết Tào Ngưng dính mình tới lợi hại, tiết cuối cùng của buổi chiều còn phải cố gắng tới phòng học của Tào Ngưng để chào một tiếng.

Sau đó liền từng người rời đi, hẹn nhau thứ hai gặp lại.

=====

“Thanh Vận, hai ngày mà cậu nhận tới ba việc, liệu có làm nổi không?” Lena Tư không nghĩ tới, Trương Thanh Vận còn có thể gọi điện tới kiểm việc làm, còn nhận hẳn ba việc.

“Công việc cũng đơn giản, dù sao cũng chỉ là chụp mấy tấm ảnh thôi. Dành thời gian buổi tối ra xiu là được.”

Ví dụ như ban ngày chụp một chỗ, buổi tối chụp một chỗ. Vậy hai ngày cũng được bốn chỗ rồi.

Chỉ là có chút mệt.

Trương Thanh Vận bắt đầu thấy may vì Tào Ngưng không đến, chứ không để tên nhóc đó thấy mình vất vả như thế này kiểu gì cũng sẽ ý kiến cho mà xem.

Bận rộn như vậy, thật muốn chuyển sang làm người mẫu cố định luôn, như vậy có thể kiếm thêm nhiều một chút.

Làm vài năm rồi đổi sang nghề khác cũng được.

Có điều trước mắt không cần quyết định vội, cứ suy nghĩ thêm chút nữa rồi tính.

Nghề người mẫu tốt thì có tốt đó nhưng phức tạp cũng nhiều. Nghe mấy anh chị đi trước kể lại chuyện trong nghề, Trương Thanh Vận cũng cảm thấy băn khoăn.

Cậu không sợ bản thân sẽ bị nhúng chàm hay gì gì đó, chỉ sợ tai họa bất ngờ.

“Chị vẫn là muốn cậu theo nghề người mẫu, cậu cứ suy nghĩ lại cho thật kỹ đi rồi gọi điện cho chị.” Lena Tư sau khi giới thiệu một việc cho cậu thì nói với cậu như vậy.

“Dạ, em cảm ơn chị Lena.”

Cúp điện thoại, nằm trên giường trong khách sạn, bất giác lại nghĩ tới tiểu công chúa. Trương Thanh Vận đột nhiên rất muốn gặp người kia, liền mở điện thoại mời hẳn trò chuyện video.

“Sao vậy?” Tiểu công chúa xoa xoa mặt, xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Trương Thanh Vận để ý, người này đang xem tivi, hơn nữa còn xem phim kháng Nhật: “Bảo bối, đang xem phim với mấy cụ hả?”

“Vậy cũng để cậu nhìn ra, phim này coi bao nhiêu lần họ cũng không chán.” Tào Ngưng nói với ông bà cậu một tiếng rồi về phòng tiếp tục trò chuyện: “Nhớ cậu, rất nhớ cậu.”

Đặc biệt làm nũng.

Cái người này bình thường cao ngạo là vậy, sao nghĩ gì liền nói hết ra rồi.

“Bởi vậy tôi mới gọi cho cậu, tôi cũng nhớ cậu lắm.” Lúc này đã là bảy, tám giờ tối, Trương Thanh Vận ăn tối xong liền trở về khách sạn, xiu nữa chín giờ cậu còn phải đi chụp hình.

Chụp ảnh, nếu nhanh thì mười một giờ xong, không thì cũng phải tới rạng sáng.

Cái kia còn phải xem nhiếp ảnh gia có hài lòng hay không, rồi xem sự phối hợp của người mẫu nữa.

“Công việc thuận lợi không?” Tào Ngưng nằm xuống giường nói chuyện với Trương Thanh Vận, giọng nói có chút biếng nhác.

“Cũng ổn, sáng sớm thứ hai trở về.”

“Kịp không?”

“Kíp.”

Bầu không khí đột nhiên im lặng, cả hai đều không chịu được cảm giác chỉ có thể nghe giọng mà không thể chạm đến đối phương.

Cuối cùng Trương Thanh Vận đành lên tiếng trước, “Chút nữa còn phải chụp hình có thể sẽ không gọi cho cậu được, cậu ngủ sớm một chút.”

Tối hôm qua không phải làm việc, hai người gọi điện thoại nói chuyện đến khuya.

“Ừm, vậy cậu làm việc tốt, đừng để bản thân vất vả quá.” Tào Ngưng nhìn màn hình rồi hôn lên đó một cái: “Yêu cậu.”

Trương Thanh Vận bật cười, cũng làm động tác hôn: “Yêu cậu.”

Cúp điện thoại cũng đã gần chín giờ, Trương Thanh Vận thay đồ sửa soạn chút rồi đi ra khỏi cửa phòng.

Chỗ chụp ảnh là một quán bar ngoài trời, ánh đèn rất nhu hòa.

Trương Thanh Vận mặc lên mình bộ quần áo người ta đã chuẩn bị cho, ở nơi này chụp hình.

Kỳ thật công việc cũng rất đơn giản, chỉ cần ngồi đó cầm ly rượu rồi điều chỉnh tư thế sao cho đẹp để chụp ảnh. Dù chỉ cần sử dụng hai tấm ảnh nhưng để chọn được những tấm ảnh ưng ý nhất lại phải chụp không ít.

Sau khi xong việc, Trương Thanh Vận lấy điện thoại ra chụp một tấm, gửi cho Tào Ngưng xem.

Vốn là không được phép làm như vậy, bức ảnh này chưa lên sóng, không được phép truyền ra ngoài. Có điều lén chụp một, hai tấm cũng không ai biết được.

“Đẹp trai.” Tào Ngưng lúc này còn chưa ngủ, nhận được ảnh tâm tình thiếu nữ liền sôi trào: “Đây là ở quán bar? Cậu đi chơi hả?” Nhìn người đẹp một hồi mới nhìn ra, đây là quán bar ngoài trời.

“Ừm, chụp hình ở quán bar, không phải đi chơi, cậu nghĩ tôi dám chắc?” Trương Thanh Vận trả lời.

“Không phải không cho cậu đi chơi, chỉ là muốn qua đó cùng cậu uống rượu.” Đáng tiếc vẫn là không có cách nào.

“A, còn nghĩ tới rượu.” Trương Thanh Vận nhìn đồng hồ, lúc này cũng đã gần mười hai giờ, liền nói chúc ngủ ngon với Tào Ngưng: “Ngủ nha bảo bối?” Tối nay không nói điện thoại khuya được.

“Ngủ không được, cậu hôn tôi mới ngủ được.” Tào Ngưng lại làm nũng.

“Hôn nhẹ bảo bối.” Thuận miệng nói thêm: “Cậu mà còn như vậy nữa tôi sẽ tìm bảo bối khác đó.”

“Đệt! Cậu nói thật hay giả?”

Trương Thanh Vận cười nói: “Tất nhiên là giả, không tìm, cả đời cũng không cần tìm.”

“Hừ, ngủ...” Cứ tiếp tục như vậy, vẫn còn chưa chịu ngủ chút.

“Ừm, bảo bối ngủ ngon.”

Lưu luyến không rời, vẫn là để máy đó ngủ luôn.

Ngày thứ hai cũng rất bận, cơ bản không có thời gian gọi điện thoại cho Tào Ngưng, ăn trưa rảnh một chút liền gọi nói hai, ba câu rồi cúp máy.

Tuần này Trương Thanh Vận làm việc so với đánh trận cũng không khác mấy, có điều cũng rất đáng giá, tiền lương không ít.

Với điều kiện và tác phong chuyên nghiệp của Trương Thanh Vận, bình thường có rất nhiều nhiếp ảnh gia muốn hợp tác với cậu, còn những nhiếp ảnh gia đã quen rồi thì lúc có việc đều sẽ ưu tiên cho cậu trước.

Nếu là bình thường thì từ thứ hai tới thứ sáu Trương Thanh Vận sẽ không nhận việc.

Dạo gần đây rảnh rỗi mới nhận không ít việc, chỉ là như vậy thì thời gian bên cạnh Tào Ngưng sẽ bị rút ngắn lại. Trừ phi mang Tào Ngưng theo bên người, ai hỏi thì nói là trợ lý của mình.

Nghĩ lại thấy cũng được, Trương Thanh Vận ngồi trên xe không nhịn được mỉm cười.

Nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh lên chụp một tấm, hỏi: “Đang yêu hả?”

Nhìn thấy bức ảnh, Trương Thanh Vận cẩn thận nghiêm túc nhìn qua, vẻ mặt ôn nhu này không phải đang yêu thì là gì.

“Ừm.”

“Người như thế nào?” Nhiếp ảnh gia cúi đầu xem ảnh: “Tiện nói không?” Hắn rất thích chụp những thứ đẹp đẽ. Nếu như có thể dùng hình ảnh để lột tả được vẻ đẹp hoàn mỹ của tình yêu thì quá tốt.

“Là một đứa nhóc nóng tính, tuổi còn nhỏ, lần đầu tiên nói chuyện yêu đương.” Không thuần thực, miệng nói chuyện ra là như muốn mắng người, nhưng lại rất đáng yêu.

“Nhỏ hơn cậu vậy không phải là rất nhỏ sao?” Người mẫu này mới có hai mươi một tuổi.

“Mười chín.” Trương Thanh Vận nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì ánh nắng chiếu vào nên đành phải nheo mắt lại.

“Cô ấy yêu cậu không?” Nhiếp ảnh gia nghiêng đầu thưởng thức vẻ đẹp của thiếu niên đang trong thời kỳ yêu đương nồng cháy.

“Ừ, cậu ấy rất yêu em.” Nói xong cũng cười rộ lên, vẻ mặt non nớt, có chút ngại ngùng, dùng bàn tay che mặt lại, tránh cho người khác chê cười.

“Thật là tốt.” Mỗi tình đầu thời thanh xuân, người lớn có ước cũng không được.

Khoảng thời gian vừa ngọt ngào vừa giày vò đó, mọi người ai cũng có, chỉ là vẻ mặt của mỗi tình đầu lúc ấy thế nào, ai cũng sẽ cảm thấy mơ hồ.

Ở trong cuộc sống này, chỉ có mỗi tình đầu ngây thơ hồn nhiên, là thứ bạn sẽ mãi mãi không quên.

“Ngày hôm nay chụp ngoại cảnh, nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp, lúc đó chỉ nghĩ tới muốn cùng cậu đi thật nhiều nơi.”

“Trời xanh mây trắng, ánh nắng trong trẻo, bình nguyên vô tận cũng trở thành mỹ cảnh. Tôi với nhiếp ảnh gia lại nghĩ khác nhau, anh ấy thì nói đường thẳng mới đẹp, tôi thì thấy đường uốn lượn mới đẹp, cậu nghĩ sao?”

“Vừa có chiếc Ferrari màu đỏ lái ngang qua, nhìn thấy cái tên đeo kính râm ngồi trên đó lại làm tôi nhớ tới cậu, thật muốn ăn đòn mà.”

Nói liên miên không dứt cũng chỉ là muốn Tào Ngưng đang ở phương xa đó biết được: “Hắn cũng đang nhớ mình.”

32. Chương 29

Thứ hai ngồi xe về trường học, Trương Thanh Vận định sẽ nghỉ hai tiết đầu. Làm việc quần quật hai ngày tới lúc này Trương Thanh Vận đã sắp không gượng nổi nữa rồi, về tới phòng ngủ thì gửi tin nhắn báo cho Tào Ngưng biết: “Tôi về tới rồi.”

“Đang ở đâu?”

“Phòng ngủ.”

Tạ Tư Vũ ngồi kế Tào Ngưng nhìn thấy Tào Ngưng vừa nhận được tin nhắn đột nhiên đứng dậy, nhân lúc giáo sư trên bục không để ý thì lén ra ngoài.

Tốc độ cực kỳ nhanh, hơn nữa còn vô cùng bất ngờ.

Trương Thanh Vận gửi tin nhắn cho Tào Ngưng xong thì đi rửa mặt. Sau khi vệ sinh cá nhân xong thì leo lên giường chuẩn bị ngủ, lúc này phía cánh cửa vang lên tiếng động, Trương Thanh Vận đang không để ý bị giật mình không ít.

Có điều một giây sau, trong lòng giật thót, đầu vụt qua một suy nghĩ.

Đi ra mở cửa, chỉ thấy một người vừa mới chạy hồng hộc tới, hai tay chống đầu gối ngẩng đầu lên nhìn mình: “Thanh...Thanh Vận...”

Thở tới như vậy, này là phải chạy nhanh tới mức nào?

“Cậu...” Trương Thanh Vận còn chưa kịp nói hết, người phía người đột nhiên nhào vào lòng ôm mình.

Chân chân thật thật mà ôm, lúc này còn có thể nói gì nữa, Trương Thanh Vận trực tiếp hôn đối phương, giải tỏa nỗi khổ tương tư.

Đã hai ngày không gặp, lúc này gặp nhau mới có thể cảm nhận được cảm giác chân thật.

“A...” Tào Ngưng không chịu nổi nụ hôn nóng bỏng như vậy, rất nhanh mặt đã đỏ bừng, hô hấp dồn dập.

Cậu ban đầu là thở hổn hển, bị Trương Thanh Vận hôn xong càng khó thở hơn, toàn thân nhũn ra, lúc này chỉ cảm thấy đầu lâng lâng thôi.

Trương Thanh Vận thấy vậy mới thả Tào Ngưng ra, dùng sức xoa xoa phần bụng giúp cậu cảm thấy dễ chịu hơn.

“Thế này là nhớ tôi lắm rồi đúng không? Vừa mới vô học đã chạy tới?” Thời khóa biểu của người này Trương Thanh Vận nắm rõ như lòng bàn tay, tên này rõ ràng là cúp học chạy tới đây.

“Thì nhớ là nhớ thôi.” Cả người Tào Ngưng dựa lên người Trương Thanh Vận, ừm chính là nhớ.

Nghĩ tới ban nãy ở trong lớp vừa nghe Trương Thanh Vận trở về liền không nhận được phải chạy tới đây gặp hắn.

“Đồ ngốc.” Xoay người đặt Tào Ngưng lên ghế, Trương Thanh Vận đi ra khóa trái cửa phòng ngủ lại.

“Sao mà trễ như vậy mới trở về?” Tào Ngưng vốn nghĩ Trương Thanh Vận sẽ đi học, ai ngờ tên này dám trắng trợn cúp học nằm đây ngủ.

“Trong đoàn chỉ có tôi là cần phải đi học, cũng không thể bắt mọi người phải chiều theo mình được. Huống chi tôi cũng không muốn đi học, mệt quá.” Trương Thanh Vận ngáp một cái, chỉ chỉ lên cái giường bên cạnh, “Có muốn ngủ chung không?”

Tào Ngưng lắc đầu một cái: “Tôi không muốn làm phiền cậu nghỉ ngơi.” Mình đã tới đây rồi mà còn ngủ?

“Ha ha.” Trương Thanh Vận thấp giọng cười hai tiếng, bởi vì cậu cũng nghĩ tới vấn đề này, nếu mình và Tào Ngưng cùng nằm trên cái giường này, xác định là khỏi ngủ.

Cậu ghé sát gò má Tào Ngưng, ôn nhu hôn một cái lên lỗ tai đối phương rồi nói: “Vậy tôi ngủ chút, tối tôi đi tìm cậu ha?”

Tào Ngưng cũng dịu giọng đáp lại: “Được, vậy tan học chúng ta đi.”

“Ừm, vậy cậu có đi học không hay ở đây đợi luôn?” Tay Trương Thanh Vận sờ sờ eo Tào Ngưng, hết cách rồi, chỉ cần ở bên nhau là không để tránh làm ra mấy hành động ám muội.

“Tôi ở đây chơi máy vi tính đợi cậu.” Tào Ngưng vòng tay ôm lấy cổ đối phương, cảm thấy người đang yêu đúng là không cách nào xa nhau được mà.

Nhìn nhau được một lúc lại không kìm lòng được hôn nhau, môi lưỡi quấn quít không rời.

Nụ hôn ngọt ngào kết thúc, Trương Thanh Vận buông người trong ngực ra, để cậu ngồi trên ghế: “Cực cứng ngoan ngồi đây chơi nha, tôi ngủ một chút.”

“Ừm.”

Cùng ở trong một căn phòng, người ngủ người chơi máy tính, thế nhưng lại không khiến người ta cảm thấy chán chút nào.

Trương Thanh Vận ngủ một giấc thẳng tới trưa, Tào Ngưng cũng ở trong phòng cúp luôn hai tiết, cả buổi sáng xem phim lướt web thế mà trôi qua cũng rất nhanh.

Buổi trưa hai người vui vẻ cùng nhau đi ăn cơm, đến bầu không khí xung quanh cũng vì thế mà trở nên ngọt ngào.

“Buổi tối A Vũ mời chúng ta ăn cơm.”

“Lại muốn đi uống rượu hả?”

Vừa mới đi làm về Trương Thanh Vận không quá muốn đi, chưa kể còn có hai con sâu rượu là Tạ Tư Vũ với Tào Ngưng.

“Uống một, hai ly thôi, tôi đảm bảo lần này sẽ không say.” Tào Ngưng lo lắng nhìn biểu cảm của Trương Thanh Vận nói: “A Vũ cái tên này là một người cực kỳ tốt, cậu gặp cậu ta rồi cậu cũng biết mà. Còn nó đối với chuyện của chúng ta không quá ủng hộ cũng không sao, chúng ta có thể từ từ chứng minh cho nó xem.”

Cái loại đầu gỗ như Tạ Tư Vũ, chỉ có thể dùng kế sách mưa dầm thấm lâu thôi.

“Ừm.”

Trương Thanh Vận đồng ý, chiều đi học hai tiết tan ra liền ngồi xe Tào Ngưng đi ăn cơm.

Trên đường đi nhận được điện thoại của Đinh Lâm.

“Có rảnh không?”

Trương Thanh Vận giật mình: “Hội trưởng? Có chuyện gì sao?”

Giọng Đinh Lâm đầu dây bên kia có chút xa xôi: “Mời cậu ăn cơm thôi.”

Bàn tay Tào Ngưng với tới giật lấy điện thoại: “Đinh hội trưởng, tới khách sạn XX cùng nhau ăn một bữa được không?”

Hiện tại mình và Trương Thanh Vận đã chính thức ở cùng nhau, cũng nên gặp Đinh Lâm chào hỏi một tiếng rồi.

“Được.” Đinh Lâm bên kia dứt khoát nói một tiếng rồi cúp máy.

Trương Thanh Vận lấy điện thoại về, nhéo mũi Tào Ngưng: “Giờ còn tự quyết định luôn rồi ha?”

Tiểu công chúa ngang tàng.

“Anh ta thích cậu.” Tào Ngưng ngồi yên, nghiêm túc nói.

Kỳ thực đối với việc Đinh Lâm thích Trương Thanh Vận, Tào Ngưng cũng không cảm thấy quá khó chịu hay ghen các kiểu. Bởi vì giữa hai người bọn họ vốn không có chỗ cho Đinh Lâm, và quan trọng hơn là Trương Thanh Vận không thích Đinh Lâm.

Chỉ là muốn giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng mà thôi.

Những lúc Tào Ngưng tỏ ra bình tĩnh với thấu tình đạt lý như thế này làm Trương Thanh Vận cảm thấy bất ngờ và cảm khái không thôi.

Cậu còn cho rằng Tào Ngưng hẳn sẽ hỏi mấy cái hỏi tẻ nhạt hay khó chịu các kiểu.

Đương nhiên cậu sẽ không vì chuyện này mà ghét bỏ Tào Ngưng nhưng nếu Tào Ngưng có thể hiểu chuyện như thế này thì quá tốt rồi.

“Đình Lâm? Hội trưởng Hội Học Sinh?” Tạ Tư Vũ hỏi, sau khi nghe Tào Ngưng nói là hôm nay sẽ có thêm người nữa tới ăn cùng bọn họ.

“Cậu biết?” Trương Thanh Vận phản ứng khá nhanh.

“Từng gặp rồi.” Tạ Tư Vũ nhớ tới lần đó mình đi đứng không nhìn đường lỡ va vào một người làm người ta bị ngã, xong hỏi ra mới biết người nọ là học trưởng, còn làm hội trưởng Hội Học Sinh. Có điều tính cách mơ hồ như vậy cũng có thể làm hội trưởng Hội Học Sinh sao?

Càng li kỳ chính là, mới nói chuyện với nhau được vài câu mà người kia đã hỏi cậu ta, “Cậu có muốn làm hội trưởng Hội Học Sinh không?”

“...” Trương Thanh Vận rất muốn nói, anh ta cũng từng nói với mình câu này rồi.

Ở trước cửa nói chuyện một hồi, cuối cùng Đình Lâm cũng tới.

Sau khi nhìn thấy Trương Thanh Vận, cậu ta như gió mà từ từ đi tới, phong thái vô cùng phiêu dật.

“Hội trưởng.” Sau khi đến gần Trương Thanh Vận mới phát hiện, sắc mặt của người này trắng nhách, môi cũng không có màu máu.

“Tôi đói rồi, mau vào ăn cơm thôi.” Đình Lâm giành nói trước để mấy người còn lại không hỏi thêm gì nữa.

Năm người tiến vào thang máy, Trương Thanh Vận và Tào Ngưng nắm tay nhau, đang muốn cùng tiểu công chúa nói chút chuyện thì mới giật mình phát hiện có cái đầu bự dựa vào mình.

“...” Tào Ngưng vừa thấy cảnh này, lý trí gì đó đều không còn, vội vã trừng mắt với Trương Thanh Vận, ý bảo cậu mau xử lý đi!

Trương Thanh Vận không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng nhắc nhở Đinh Lâm một tiếng: “Hội trưởng, anh đổi chỗ dựa được không?”

Đinh Lâm kỳ thực không hề phát hiện mình dựa vào vai Trương Thanh Vận, nghe thấy Trương Thanh Vận nói như vậy, cậu ta đành phải quay đầu qua hướng khác.

“Anh có sao không?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Bệnh kén ăn, ăn không thấy ngon.”

Vốn là Tạ Tư Vũ đang định đẩy cái đầu đang dựa trên vai mình ra, nghe đến đây liền nổi lòng trắc ẩn. Ra là bị bệnh kén ăn, hèn gì cả người mệt mỏi như vậy.

Ngay cả nói chuyện còn không ra hơi.

“Nhưng mà lần trước ở nhà anh tôi thấy anh ăn uống vẫn bình thường mà?” Trương Thanh Vận thắc mắc.

“Nhàn rồi quá sinh ra kén ăn thôi.” Đinh Lâm nói.

“...” Được rồi, bọn tôi phục.

Trong bữa cơm có thêm một tên kén ăn, tự nhiên những người còn lại cũng sẽ để ý tới người đó nhiều một chút.

Chỉ thấy Đinh Lâm khẩu vị không tốt cũng không xấu, món nào cũng ăn một chút, không có món nào ăn quá nhiều.

Sức ăn cỡ nào không phù hợp với một chàng trai tuổi này chút nào, giống sức ăn của mấy cô nàng hơn.

“Hội trưởng, anh ăn thêm chút nữa đi.” Thấy hắn định buông đũa không ăn nữa mọi người không kìm được lên tiếng khuyên bảo.

Cũng không biết tại sao, cảm thấy người này thật đáng thương.

“Ăn không vô.” Đinh Lâm lắc đầu một cái, cầm ly nước ấm lên uống một ngụm.

Những người còn lại vẫn đang ăn, đặc biệt là cái thùng cơm không đáy Tào Ngưng.

Trương Thanh Vận đưa cho Tào Ngưng đĩa rau, tay mỗi như nhưng cảm thấy vô cùng mãn nguyện: “Hội trường, nếu khẩu vị của anh bằng được một phần của Ngưng Ngưng là tốt rồi.”

Đinh Lâm nói: “Hai người đã xác nhận rồi sao?” Nhìn hai người kia thân mật như vậy, còn gì mà Ngưng Ngưng...

“Đúng vậy,” Tào Ngưng nhét thêm một miếng cá vào miệng, nói: “Chúng tôi đang quen nhau đó.”

“Vậy chúc mừng hai người.” Đinh Lâm gật gù, trên mặt không nhìn ra vui buồn.

Thực ra hắn cũng không có quá thích Trương Thanh Vận, nói là có hảo cảm thì đúng hơn, cảm thấy người này thoải mái, có lẽ sẽ thích hợp với mình, thế thôi.

Hai người bọn họ yêu nhau cũng tốt, hắn thật lòng chúc mừng bọn họ.

“Buổi tối cùng nhau đi uống đi?”

Năm người quyết định đi tới quán bar lần trước, mới đầu còn nói uống vài ba ly thôi, kết quả ba cái tên kia lại lần lượt ra say như chết.

Tạ Tư Vũ, Tào Ngưng, Đinh Lâm.

Trương Thanh Vận thật không ngờ tới, Đinh Lâm như vậy mà lại là một người thích uống rượu, hành cẩu với Vũ Hoàng Văn một muốn chết.

“Tôi đưa hai con ma men này đi khách sạn ngủ đỡ, cậu đưa Tào Ngưng về đi.” Vũ Hoàng Văn chỉ chỉ Tạ Tư Vũ với Đinh Lâm, hai người này cứ để cậu ta xử lý.

“Chúng tôi chắc cũng kiếm khách sạn thôi, bộ dạng này không có cách nào về trường rồi.” Trương Thanh Vận ôm lấy Tào Ngưng, lái xe đi tới khách sạn.

Vũ Hoàng Văn theo sát phía sau, cùng vào một cái khách sạn.

“Anh em, bên khách sạn nói chỉ còn phòng có một giường lớn thôi.” Trương Thanh Vận quay đầu nói với Vũ Hoàng Văn.

“Giường lớn cũng được, tôi không dẫn bọn họ kiếm chỗ khác nổi đâu, trong xe còn một người nữa kia.” Vũ Hoàng Văn trước đỡ Tạ Tư Vũ lên rồi mới xuống xe lôi Đinh Lâm vào.

“Tôi chính là một người vận chuyển vui vẻ...Đệt, vui vẻ cái cọng lông ý, mệt chết ông đây rồi...”

“Khổ cho cậu rồi.” Trương Thanh Vận ở phòng kế bên đi qua coi tình hình, nói với Vũ Hoàng Văn: “Hai người này cứ để tôi lo, cậu về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, vậy thì giao cho cậu.” Vũ Hoàng Văn ngồi nghỉ một lúc rồi đi về.

Trương Thanh Vận nhìn bọn họ nằm trên giường, cũng không thấy có dấu hiệu muốn nôn mửa, nên mới yên tâm. Ra khỏi phòng đóng cửa lại, trở về phòng với Tào Ngưng.

Tào Ngưng vốn uống không nhiều, người này nói cho cùng tử lượng cũng không quá tốt.

Say rượu nhanh tỉnh rượu cũng nhanh, lúc mở mắt không nhìn thấy Trương Thanh Vận đâu liền gào lên: “Thanh Vận...”

“Đây đây.” Trương Thanh Vận đi vào, tới bên cạnh cậu hỏi: “Sao? Có chỗ nào không thoải mái? Hay là muốn nôn?”

“Không có, tôi uống có một chút, nôn cái gì mà nôn chứ? Cậu vừa nãy đi đâu?” Tào Ngưng bắt đầu kéo khóa quần, cởi đồ ra.

“Ồ sát vách.” Trương Thanh Vận nói, Tạ Tư Vũ với Đinh Lâm đã uống say rồi.

“A Vũ mới thật sự là con sâu rượu.” Tào Ngưng cởi sạch đồ, loạng chà loạng choạng đi vào phòng tắm muốn tắm rửa.

“Cậu cẩn thận một chút.” Trương Thanh Vận nói: “May là mấy người các cậu say rượu cũng không làm cái gì âm ỉ, ngủ cũng ngoan.”

Tào Ngưng nói: “Tôi và A Vũ trước giờ đều như vậy, Đinh hội trưởng thì tôi không biết.” Cậu không có đóng cửa phòng tắm, chính là chờ mong Trương Thanh Vận có thể đi vào, tư vị lần trước ở trong phòng tắm Tào Ngưng còn nhớ rất rõ.

Chờ mãi cũng không thấy bóng dáng Trương Thanh Vận đâu, Tào Ngưng mới lên tiếng: “Cậu ở ngoài đó làm gì? Còn không mau vào?”

Trương Thanh Vận đáp lại: “Không phải cậu đang tắm sao? Tôi đi vào làm gì?”

“Đi vào xem tôi tắm.”

“Xi!”

Liếc mắt đưa tình một phen Trương Thanh Vận vẫn đi vào. Nhìn thấy người kia trên người không có gì che đậy, đáy lòng cậu dâng lên một trận khô nóng. Tự động cởi hết đồ ra, từ phía sau cho người kia một cái ôm.

“Thanh Vận...” Tào Ngưng đã sớm muốn Trương Thanh Vận, nên người vừa đi tới đã bị cậu kéo tay chạm tới phía sau của mình.

Trương Thanh Vận cũng xem như biết nghe lời, cũng không thêm để tâm tên quỷ nhỏ này muốn chơi trò gì, thoải mái trước rồi tính sau.

Từ lần trước không mang bao, sau này hai người chịch chịch cũng lười mang, một mặt là để tiết kiệm tiền, mặt còn lại tất nhiên là vì gia tăng trải nghiệm.

Cảm giác trực tiếp ma sát thật sự là tuyệt không thể tả, cách một cái bao làm sao mà so sánh được.

Nhấn Tào Ngưng vào bồn tắm làm một lần, làm tới khi hai chân Tào Ngưng muốn nhũn ra, đứng không vững nữa, lúc này Trương Thanh Vận mới đem người ra, dìu vào phòng rồi tiếp tục làm.

Lăn qua lăn lại cả một buổi tối, không biết đã làm bao nhiêu lần, mỗi lần đều vô cùng kịch liệt.

Sức chiến đấu của Tào Ngưng thật sự quá kém, cơ thể lại miễn cảm có thừa, cuối cùng chỉ còn có cái cổ họng là coi như còn hoạt động nổi, người bây giờ không khác gì con rối, Trương Thanh Vận muốn làm sao thì làm.

Chính cậu cũng rất hưởng thụ bị người này chi phối, mỗi lần bị ép buộc bày ra tư thế nhục nhã, ẩn sâu trong lòng lại có chút chờ mong.

“Cực cực, trên giường nên gọi tôi như thế nào hả?”

“Gọi cái gì?” Giọng Tào Ngưng ngọt tới muốn nổi bong bóng.

“Cậu thích gọi là gì?” Trương Thanh Vận ở trên cao nhìn xuống, đè hai chân đối phương lại.

“Không gọi...” Nghĩ tới hai chữ kia, Tào Ngưng cắn chặt môi, chết cũng không gọi ra.

Quá xấu hổ.

“Ha ha, mặt còn đỏ thành như vậy? Cậu đang nghĩ gì đó?” Cúi đầu hôn nhẹ đối phương, lại dùng sức mà tiếp tục yêu cậu.

Vui sướng không gì sánh kịp, lại hy vọng có thể kéo dài được thêm một chút.

Gian phòng cách vách, Tạ Tư Vũ hét lên một tiếng liền chìm vào mộng đẹp, có người gọi chắc cũng không tỉnh dậy nổi.

Đinh Lâm kỳ thực cũng không phải sâu rượu, hần uống rất ít, càng không có mấy lần say như thế này.

Đêm nay lại để bản thân mình uống say, hơn nữa còn uống nhiều như vậy, coi như là kỉ niệm thất tình đi.

Chưa từng yêu đương, lần thứ nhất có người mình cảm thấy hảo cảm, đối phương lại là đàn ông.

Sau khi Đinh Lâm biết mình chỉ thích đàn ông, nội tâm giãy dụa không ít, vừa muốn như thiêu thân lao vào lửa, lại vừa sợ bản thân sẽ chết thảm.

Kỳ thực hần cũng giống như Trương Thanh Vận, đều sợ vì tình cảm mà trả giá.

Thế nhưng hần so với Trương Thanh Vận còn cực đoan hơn, sợ sệt tới mức sau này hần chỉ cho phép mình ham muốn chứ không cho phép mình lún sâu vào tình yêu.

Tìm một người thỏa mãn bản thân, nếu không hợp thì lại đi tìm người khác...

Vẫn luôn có ý nghĩ như thế, nhưng tới hiện tại vẫn chưa có cơ hội trải nghiệm.

Hiện tại thất tình, lại đang nằm bên cạnh một người đàn ông khác, trong lòng Đinh Lâm cảm thấy vô cùng trống vắng khó chịu, không tự chủ được tới gần người kia tìm chút ấm áp.

Đàn ông quả là động vật cảm quan, Tạ Tư Vũ rõ ràng là một tên trai thẳng, thế nhưng lúc này ôm Đinh Lâm cũng không cảm thấy chán ghét.

Mơ hồ hồ hồ không từ chối cái hôn của đối phương, lại còn chủ động hôn đáp trả.

Lần thứ nhất hôn môi, cả hai đều là người mới, hôn nhau tới thắm, môi Đinh Lâm gần như bị cắn nát.

Lúc làm không biết phân nặng nhẹ, cũng không biết khống chế sức mạnh.

“Cậu nhẹ chút...” Đinh Lâm cau mày, không nhìn được lên án người phía trên.

Tạ Tư Vũ mới nhớ ra thì ra phải nhẹ nhàng, lúc này cũng điều chỉnh lại tốc độ một chút...Người này gây như vậy, quên đi, cùng lắm là chịu trách nhiệm thôi...

Toàn quá trình phát sinh cứ mơ mơ hồ hồ, cứ như là nằm mơ vậy.

Sáng hôm sau Tạ Tư Vũ tỉnh lại trước, cảm giác lúc này nhắc nhở hần chuyện hôm qua uống say tới mức nào. Tiếp theo ánh mắt rời rạc một hồi, nhớ ra một số chuyện...

Hắn hạ mắt, sau đó nhìn thấy một cánh tay đang để lên ngực mình, chậm rãi quay đầu qua.

Đinh Lâm lúc này đang nằm bên cạnh ngủ ngon lành.

Tối hôm qua mình cùng với một tên con trai làm chuyện đó, Tạ Tư Vũ vô cùng rõ ràng, hắn không phải là người hồ đồ, cũng sẽ không dùng mấy cái cớ như say rượu loạn tính để tự biện bạch cho chính mình.

Tạ Tư Vũ vươn tay cầm cái di động đang đặt trên đầu giường lên nhìn, mắt thấy thời gian còn sớm, hắn nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Tới tận tám giờ Đinh Lâm mới tỉnh dậy, hắn cả người khó chịu xoay người, cảm thấy vẫn còn mệt kiệt định ngủ tiếp.

“Sáng nay có tiết không?” Giọng Tạ Tư Vũ sau lưng hắn vang lên.

“Không có.” Đinh Lâm nhắm mắt lại trả lời.

“Vậy anh ngủ đi.”

Trong phòng lại yên tĩnh.

Hơn chín giờ, cái đôi bên phòng bên cạnh rốt cuộc cũng tỉnh lại, nằm hôn hôn sờ sờ một hồi, nhìn không được lại làm thêm một lần.

Tới lúc đi ăn, hai chân Tào Ngưng nhũn ra gần như đi không nổi, trên mặt còn sót lại chút ửng hồng, ánh mắt còn lấp lánh chút dư vị ban nãy.

Người đàn ông của cậu đi tới chỗ nào cũng đều dùng tay che chắn cho cậu, sau khi tỉnh lại, có cảm giác đụng tới Tào Ngưng là cứ như bị cắn thuốc, không thể khống chế bản thân nữa.

“Quá sa đọa.” Cậu cười thở dài nhưng đáy mắt lại là một tia âm áp.

Mọi cử động đều hấp dẫn người khác, người cậu yêu thích là như vậy đó.

Tào Ngưng lúc còn trẻ tư tưởng rất đơn giản, rất ít khi suy nghĩ tại sao mình lại thích người này, sau mới phát hiện ra, thích nhất chính là hân đối với mình vô cùng dịu dàng.

Chỉ cần nhìn người này không quá năm giây, sẽ có một cái hôn không hẹn mà tới, sau đó còn hỏi mình làm sao vậy?

Không cách nào chống lại sự dịu dàng này, cảm giác mình sắp chết chìm trong đại dương tình yêu này rồi.

“Ở bên cạnh cậu thế mà vẫn cảm thấy nhớ.”

Trương Thanh Vận nghe xong cười nói: “Ha, bởi vì cậu thích tôi quá đó.” Trong lòng vẫn là mừng thầm, thích mình tới vậy sao?

“Chắc là vậy.” Tào Ngưng mím môi, cố gắng chặn lại ý cười bên khóe môi.

“Đi gọi bọn họ không?” Trương Thanh Vận rút cuộc dời ánh mắt ra khỏi người mình thích, đi tới gõ cửa phòng Đinh Lâm và Tạ Tư Vũ.

Hai người ở ngoài đợi khoảng ba phút, người đi ra mở cửa chính là Tạ Tư Vũ, hân ăn mặc chỉnh tề, để bọn họ vào phòng chờ: “Đinh Lâm đang trong toilet.”

“Tối qua không sao chứ?” Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đi vào tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng hỏi thăm.

Cậu tối qua cùng Tào Ngưng thân thiết nên cũng quăng hai người này qua một xó, cảm thấy có chút áy náy.

“Không sao.” Tạ Tư Vũ nói chuyện, ngữ khí bình thản như mọi lần: “Tôi với Đinh Lâm lên giường rồi.”

“...” Mặt Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đều là kiêu, cái quỷ gì vậy?: “Ai chủ động?” Là cả hai tình nguyện sao?

“Cùng nhau.” Tạ Tư Vũ trả lời dứt khoát, cũng không muốn dùng mấy cái có mơ mơ hồ hồ để biện hộ.

“A Vũ, sao lại như vậy?” Tào Ngưng không tin, Tạ Tư Vũ là người như thế nào Tào Ngưng rất rõ, sao có thể cùng một người con trai khác lên giường được.

Tạ Tư Vũ nói: “Chuyện dù sao cũng xảy ra rồi, tra cứu mấy cái này có tác dụng gì không?”

Đinh Lâm đứng ở cửa phòng tắm, tay định mở cửa nhất thời thu lại.

“Vậy cậu tính thế nào? Làm sao ăn nói với hội trưởng đây?” Nhìn hai người bọn họ, có ngốc cũng biết hội trưởng là người chịu thiệt.

Mà vấn đề bây giờ chính là, Tạ Tư Vũ là một thẳng nam, Đinh Lâm lại là con, nếu bây giờ làm xong trở mặt vô tình, vậy cũng quá tra rồi.

Nhưng nếu Tạ Tư Vũ muốn chịu trách nhiệm, thì nhà hắn tính sao?

Tào Ngưng không biết làm sao mới ổn, trong chuyện tình cảm Tào Ngưng vẫn là rất ngây thơ, không biết có cái gọi là tình một đêm. Đây cũng là công lao của Trương Thanh Vận, hứa hẹn với người ta, để cậu cho rằng mỗi người làm chuyện này đều là vì chân ái mà chuẩn bị.

“Nếu như anh ta là con gái, tao khẳng định dùng kiểu tám người khiêng tới rước.” Tạ Tư Vũ nói.

“Hội trưởng là con trai.” Tào Ngưng giật giật khóe miệng, nhà họ Tạ bọn họ thật sự có truyền thống dùng kiểu tám người khiêng để rước dâu. Năm đó cô cậu xuất giá, thật sự được gọi là truyền kỳ.

“Con trai...Kiểu tám người khiêng có chút...Đợi chút nữa anh ta đi ra tao sẽ hỏi xem có chịu cùng tao chờ không.” Năm năm, mười năm, hai mươi năm, không có chuyện gì mà thời gian không làm được.

“Chắc chắc.” Tào Ngưng há miệng, muốn đá kích tên này thêm một chút lại không tìm được từ, đành cùng Trương Thanh Vận nói: “Cậu có đồng ý cùng tôi chờ không?”

Trương Thanh Vận chớp chớp mắt cười: “Chờ cái gì? Kiểu tám người khiêng sao?”

“Ừ.” Hai người yêu nhau ngồi trên ghế nhìn nhau cười, có chút chờ mong: “Chờ cậu nhắc kiểu tám người khiêng tới đón tôi.”

Lúc đó cậu mới mười chín tuổi, cuộc sống tương lai sẽ có thêm một người tên là Trương Thanh Vận.

“Chào buổi sáng.” Đinh Lâm mặt mệt mỏi từ phòng tắm bước ra.

Hắn thật sự quá gầy, bước đi cứ như không chạm đất.

“Hội trưởng, chào buổi sáng.” Mọi người nhìn hắn, cảm giác lo lắng lại trở lên, hận không thể nhét thêm cho hắn mấy bát cơm.

“Lúc này mọi người nói chuyện tôi nghe hết rồi.” Đinh Lâm nói, kéo khăn mặt trên người xuống, cặp mắt cách mái tóc nhìn Tạ Tư Vũ: “Tôi cũng không cần kiệu tám người khiêng.”

“Hội trưởng, A Vũ...”

“Cậu im đi.” Đinh Lâm nói một câu nặng nhất với Tào Ngưng từ trước đến giờ: “Tôi ghen tị với cậu lắm.”

Tuy rằng như vậy nhưng mọi người đều không thấy tức giận, hắn nói câu này cũng quá mệt mỏi, căn bản là không có lực sát thương.

“Được được được, tôi im. Mọi người từ từ nói chuyện đi.” Tào Ngưng che miệng lại, biểu thị mình sẽ không chen mồm vào nữa.

“Hội trưởng, anh cứ xem như chúng tôi không tồn tại là được rồi, từ từ nói chuyện, không cần gấp.” Trương Thanh Vận nhẹ giọng nói.

Ở đây Đinh Lâm là người lớn tuổi nhất, nhưng bọn họ lại nói cứ như Đinh Lâm là người nhỏ nhất vậy.

“Không cần bàn bạc.” Hắn đứng lên đi tới bên cạnh Tạ Tư Vũ nói: “Tôi không cần danh phận, cũng không để ý chuyện cậu có kết hôn hay không, chỉ cần lúc tôi cần cậu có cậu ở bên cạnh là được.”

Chỉ cần thỏa mãn những điều kiện này, là có thể ở bên cạnh hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Ngưng Ngưng hy vọng tương lai Trương Thanh Vận có thể cưới cậu ấy về nhà.

Đinh Lâm chỉ cần lên giường không cần yêu, cậu ấy không tin vào tình yêu.

Hoặc là nói, không tin sẽ có người ở bên cạnh mình tới suốt đời.

Tạ Tư Vũ là một người đàn ông tốt, nghiêm túc phụ trách, có năng lực, hy vọng cậu ấy bảo vệ Đinh Lâm thật tốt.

33. Chương 30

Sau khi nghe Đinh Lâm nói xong câu này, không khí trong phòng lập tức trở nên quái dị.

Không ai có thể hiểu được suy nghĩ của người này, tại sao lại có thể không để ý chuyện Tạ Tư Vũ kết hôn?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ ra một khả năng duy nhất chính là Đinh Lâm không hề thích Tạ Tư Vũ.

Trương Thanh Vận là người rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, cho dù là chuyện của mình hay là người thân bạn bè cũng vậy. Thế nhưng mình quan tâm thì sao, chuyện dù sao cũng là của hai người bọn họ, cậu cũng không có tư cách nhúng tay vào.

Huống chi với thân phận của mình, càng không nên xen vào làm gì, mọi người đều khó xử.

Bởi vậy cậu quyết định im lặng, chờ xem thái độ của Tạ Tư Vũ. Trong lòng mơ hồ cảm thấy tội cho Tạ Tư Vũ, cũng vì vậy cậu không quá đồng ý với quyết định của Đinh Lâm.

Thế nhưng không ngờ tới là, Tạ Tư Vũ cũng không tỏ ra khó chịu, cậu ta trả lời: “Tôi có thể thỏa mãn điều kiện của anh, không có vấn đề gì.”

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đồng loạt dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu ta.

Lại nghe cậu ta nói tiếp: “Đinh Lâm, tôi đối với anh chỉ có một điều kiện duy nhất, tôi chỉ cần anh nhìn rõ bộ dạng của tôi, sau đó coi như anh uống say cũng được, nhất định phải biết rõ, người bên cạnh mình là ai.”

“Được.” Giọng điệu uể oải của Đinh Lâm vang lên, buổi đàm phán này cũng theo đó mà kết thúc.

Bốn người ở dưới lầu ăn sáng xong, Trương Thanh Vận theo Tào Ngưng về đi học, Đinh Lâm bị Tạ Tư Vũ mang đi, cũng không biết là đi đâu.

“Cậu lo cho anh ta hả? Yên tâm, A Vũ nhất định sẽ đối xử thật tốt với anh ta.” Ở trên đường, Tào Ngưng lười biếng ngồi bên ghế phụ ngáp một cái.

“Có một chút, dù sao...bọn họ cũng là uống say mơ mơ hồ hồ lên giường, trước đó chưa từng có tình cảm với nhau, tôi sợ họ khó có thể bên nhau được lâu.” Hai người đối với thông tin cơ bản nhất của đối phương còn không rõ, đi cùng nhau chung quy chỉ vì trách nhiệm.

Có điều sau khi xảy ra chuyện này, Trương Thanh Vận chắc chắn Tạ Tư Vũ là một người đàn ông tốt.

“Cậu đang nói chúng ta sao? Chúng ta lúc trước có tình cảm với nhau sao?” Còn không phải cái gì cũng không biết, cứ thế mơ hồ ở cùng nhau tới giờ.

“Nói vậy cũng phải.” Chính mình cùng Tào Ngưng đi tới được tới bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy khó tin.

Trương Thanh Vận khẽ cười, nhìn về phía trước thấy sắp đèn đỏ, quay đầu qua cho người bên cạnh một cái hôn nhẹ.

Dịu dàng như nước chảy hoa rơi, đến người bị hôn cũng cảm thấy như đang mơ.

Làm sao có thể dịu dàng tới như vậy?

Có phải mỗi người khi yêu đều sẽ có biểu hiện giống như người này? Khiến trong lòng cảm thấy ấm áp không thôi.

Tháng Năm với tháng Sáu mọi năm chính là hai tháng ngọt ngào nhất trong năm, mỗi ngày đều ngập tràn chờ mong với mùa hè sắp tới.

“Nghỉ hè mọi năm cậu thường làm gì?”

Ăn cơm trưa xong, hai người thích nhất là ngồi trên cái ghế dài cạnh bờ hồ nghỉ ngơi.

Tào Ngưng mỗi lần như thế này đều là bộ dạng như không có xương sống, cứ sát tới người bên cạnh mà dựa vào, cái cảm giác khi hai thân thể tiếp xúc khiến cậu cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Hè mọi năm đều trở về nhà, theo ba tôi học nấu ăn.” Trương Thanh Vận trả lời.

“Tôi còn tưởng cậu sẽ bận bịu công tác.” Tào Ngưng rất ngạc nhiên, sau đó trừng mắt, ngẩng đầu lên nhìn người kia: “Năm nay cũng về nhà hả?” Vậy mình phải làm sao bây giờ?

“Về, còn cậu thì sao? Nghỉ hè năm rồi làm gì?”

“Thì đi đây đó chơi thôi, sau đó về nhà ở mấy ngày, vài ngày ở với mẹ, rồi vài ngày đi qua chỗ ba.”

“Cậu có nhiều nhà thế, người cùng một nhà mà ở hẳn bốn, năm chỗ khác nhau.” Trương Thanh Vận yêu thương xoa xoa đầu Tào Ngưng.

Nói xong cũng không biết nói gì tiếp, cả hai ăn ý mà im lặng, đều bắt đầu nghĩ làm sao để liên lạc trong hai tháng hè sắp tới.

Hai tháng không gặp mặt là không thể. Bây giờ chỉ cần một ngày không gặp thôi đã không chịu nổi rồi, huống chi là hai tháng trời, quả là dân vật con người ta, nhất định là không chịu được.

“Cậu nhất định phải về nhà sao?” Tào Ngưng ngồi thẳng người lên, mắt nhìn chăm chăm vào mặt hồ, phía trên có mấy đám lục bình.

“Ừm, phải về.” Trương Thanh Vận nghiêng đầu nhìn đối phương, thấy được gương mặt không có cảm xúc của người kia.

“Tùy cậu, dù sao tôi cũng có nhiều chỗ để đi, hai tháng này vậy là không được gặp mặt rồi, có gì cứ liên lạc qua điện thoại.” Tào Ngưng mím mím môi, lấy điện thoại ra coi lịch, giờ tới lúc nghỉ hè còn đúng năm ngày nữa.

“Được.” Gật đầu, cũng không có ý kiến gì, Trương Thanh Vận nhìn thời gian nói: “Trễ rồi, chúng ta về thôi, tối tôi sẽ tìm cậu cùng nhau đi tới lớp tự học.”

“...” Trong lòng Tào Ngưng lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu, im lặng gật gật đầu.

Trương Thanh Vận hôn cậu một cái, đứng lên nắm lấy tay đối phương, kéo người từ trên ghế dài đứng lên.

Lớp tự học buổi tối, toàn bộ đều chạy tới học viện Luật, bốn người ngồi ở hàng sau.

Vũ Hoàng Văn không muốn làm bóng đèn, đi tới ngồi cạnh một bạn nữ bàn trên.

Hai tháng nay, Tạ Tư Vũ với Đinh Lâm tựa hồ cùng nhau rất vui vẻ, lại không giống như đang yêu đương, so ra thì giống bạn bè ở chung với nhau hơn.

Còn bên này, trước khi vào học cũng không yên, có mấy người còn tranh thủ mà cúp tiết.

“Nghỉ hè có đi đâu chơi không?” Đinh Lâm chủ động hỏi thăm Trương Thanh Vận.

“Về nhà, không có đi ra ngoài chơi.” Trương Thanh Vận nói: “Hội trưởng, anh thì sao?” Lúc cậu nói chuyện, tay đưa qua nắm lấy tay Tào Ngưng, tên kia tỏ ra khó chịu muốn rút tay lại.

“Không biết, chuyện này cũng không cần tôi lo.” Nói xong tay chỉ chỉ Tạ Tư Vũ ở bên cạnh, tính kiểm soát của tên này vô cùng cao, mọi chuyện đều là hấn lo.

“Vậy không phải tốt sao? Bản thân không cần lo nghĩ quá nhiều.” Trương Thanh Vận cười cợt, cảm giác khoảng thời gian này hội trường mập lên một chút, không biết có phải chỉ là ảo giác của mình không.

“Anh ấy hình như mập lên đúng không?” Tào Ngưng nhìn chằm chằm Đinh Lâm một chút, mở miệng hỏi Tạ Tư Vũ.

“Lên 4 ký.”

“Vãi chương, cậu đúng là giỏi.” Hai tháng mà lên được 4 ký.

“Bình thường, lúc trước do bệnh kén ăn phát tác thôi.” Đinh Lâm cố sức chứng minh chuyện mình tăng cân không có liên quan gì tới Tạ Tư Vũ.

“Hai người tụi bây bình thường dính nhau như vậy, nghỉ hè không được gặp nhau thì làm thế nào?” Tạ Tư Vũ với Đinh Lâm cũng gặp vấn đề này, có điều Tạ Tư Vũ đã có dự tính, chỉ sợ Đinh Lâm không chịu.

“Cậu ấy về nhà cậu ấy, tao về nhà tao.” Tào Ngưng lười biếng nói, xoay xoay cây bút trong tay.

Trương Thanh Vận nhìn cậu một chút, không nói gì.

Buổi tối sau khi tan học ra, hai người bước chậm rãi trên con đường tối đen, cũng không vội trở về phòng nghỉ ngơi.

Tuy rằng xung quanh không có ai, nhưng cũng không dám nắm tay nhau.

Cái này gọi là có tật giật mình, khi bọn họ còn chưa ở bên nhau, đừng nói nắm tay, tỏ tình trước mặt mọi người họ còn không sợ.

Bởi vì lúc đó họ biết, mấy cái đó đều không phải là thật, đối diện với sự nghi ngờ của người khác, bọn họ nắm chắc.

Còn có thể cười cười nói một câu, làm chuyện gay cũng rất bình thường, cậu có muốn thử chút không?

Nhưng tới sau này khi thật sự thích một người con trai, bọn họ lại muốn giữ lại trong lòng những tình cảm đó, không dám biểu hiện ra trước mặt người khác nữa. Đây cũng không phải chỉ vì bản thân, mà còn để bảo vệ người kia.

Cứ như vậy hai người một trước một sau, khoảng cách rất gần, tình cảm cũng rất tốt, dù là ban đêm hay ban ngày đều có thể cảm nhận được tình cảm của đối phương.

Thế nhưng vậy thì sao, vẫn cảm thấy chưa được trọn vẹn.

Có phải người đang yêu đều như vậy? Thiếu đi một cái hôn, một vòng tay ấm áp, sẽ cảm thấy người kia không còn yêu mình nữa?

Yêu nhau hai tháng, có vài thứ từ từ lắng đọng, nửa kia sẽ có lúc không còn nhiệt tình như trước, cảm giác này ai thấu?

Thế nhưng, cậu có dám khẳng định, người kia thật sự không còn nhiệt tình như trước?

Đi tới cuối con đường, nơi ánh sáng bắt đầu chiếu tới, sinh viên cũng đông hơn.

Trương Thanh Vận càng không thể vào lúc này làm ra bất kỳ hành động gì, cậu đi tới bên người Tào Ngưng, đụng vai người kia một cái: “Tối phòng tôi chơi không?”

“Không muốn đi.” Tào Ngưng bĩu môi nói.

“Vậy tối phòng cậu được không?” Trương Thanh Vận cũng không ngại tới phòng người kia, chỉ là phòng 303 ít người hơn một chút.

“Có cái gì mà chơi? Ngồi nhìn nhau chắc?” Nói xong liền đi lên lầu.

Luôn luôn là tính khí thất thường như vậy.

Trương Thanh Vận đi theo tới trước cửa phòng 403.

Khoảnh khắc Tào Ngưng xoay người muốn đóng cửa, nhìn thấy vẻ mặt Trương Thanh Vận liền cảm thấy sống mũi cay cay, có một xúc động muốn khóc.

“Cậu sao vậy?” Cậu nhìn vẻ mặt người kia đến không biết phải làm sao.

“Không có gì, chỉ muốn ngủ sớm một chút thôi.” Tào Ngưng không biết làm thế nào để nói cho đối phương biết cảm thụ của mình.

“Được, vậy cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi tới tìm cậu.” Trương Thanh Vận sờ sờ mặt đối phương, sau đó lui về sau hai bước, nhìn người kia đóng cửa.

Cậu đứng ở ngoài mấy phút rồi mới bước chân đi xuống lầu ba, cầm di động lên muốn nói gì đó nhưng lại sợ quấy rầy người kia nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Trương Thanh Vận từ rất sớm đã dậy mua bữa sáng, đưa tới lầu bốn mời mọi người ăn.

Thông thường mỗi lần mua bữa sáng cho Tào Ngưng cậu không chỉ mua một phần, mọi người cùng phòng Tào Ngưng đều có phần.

Trương Thanh Vận rất được người ở phòng 403 yêu thích, nên cậu gần đây đều coi như đây là phòng mình mà tự do ra vào.

“Ngưng Ngưng.” Sau khi đi vào ngay lập tức tìm kiếm bóng dáng Tào Ngưng, người kia đã rời giường, đứng rửa tay ở phía bên kia. Trương Thanh Vận sau khi phát hiện ra Tào Ngưng, lộ ra nụ cười nói: “Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Cũng được, mua đồ ăn sáng hả?” Tào Ngưng vò vò mái tóc rối, cậu rất đói bụng.

“Ừm.” Trương Thanh Vận thuận tay cầm lấy cái lược đặt trong ống đựng bút lên giúp Tào Ngưng chải đầu.

“...” Tào Ngưng yên lặng hưởng thụ sự dịu dàng này, trong tay cầm một cái bánh bao nhỏ, cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

“Có ngon không?”

“Không ngon bằng bánh bao cậu làm.”

Hai người cùng cười, nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ lúc trước.

Trên đường tới lớp học, Tào Ngưng đột nhiên nói: “Tôi đã quen với việc sáng nào cũng có cậu mua đồ ăn sáng, rồi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ...”

Lúc xế chiều sẽ chở cậu trên chiếc xe đạp chạy vòng quanh sân trường hóng gió, cuối tuần có khi còn cùng hấn đi ra ngoài công tác. Chỉ cần có thời gian thì sẽ lăn giường một chút, sau đó đi tới nhà Tào Liễm Chi làm cơm.

Đã quen.

“Lúc cậu không ở bên cạnh, tôi biết ăn cơm với ai đây?”

“Có thể cùng ăn cơm với ông bà, còn có ba mẹ cậu nữa.” Trương Thanh Vận nói.

“Cậu nói đúng.” Tào Ngưng đạp lên chân Trương Thanh Vận một cái, xoay người đi về hướng lớp học. Cậu

hi vọng vào lúc tách ra nghỉ hè, cũng có thể tiêu sái xoay người rời đi như lúc này.

Trương Thanh Vận cúi đầu nhìn đôi giày vải trắng dưới chân, bên phải có một vết dơ màu xám vô cùng nổi bật, cười một tiếng mắng: “Đồ hư đốn.”

Sao không đạp chân trái luôn đi?

Được nghỉ hè là một chuyện vô cùng vui vẻ, sân trường vào lúc trước khi nghỉ hè một ngày tràn đầy không khí hân hoan náo nhiệt.

Trương Thanh Vận lúc này đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, nhà Trương Thanh Vận cách trường nói xa cũng không quá xa, thậm chí so với một số bạn học đã gọi là gần, không cần ngồi tàu lửa cũng không cần đi máy bay.

Ngồi xe buýt một chút là tới rồi.

Nhà của Tiết Đào khá xa, từ sớm đã thu dọn xong đồ đạc, cũng mua vé xong rồi.

“Đào Nhi, để tao đưa mày tới trạm xe lửa.” Nhìn tên này mang về một đống đồ, Trương Thanh Vận thật sự không nỡ để cậu ta đi một mình, đây là định dọn nhà chắc?

“Ừ vậy cũng được, mày không cần đi với bạn trai, chở tao đi cũng không sao.” Tiết Đào cười trêu chọc, dạo này lão tam chỉ lo yêu đương, thời gian đi chơi với mấy người bạn họ cũng vì vậy mà giảm bớt.

“Nhắc tới cũng phải nói, bọn họ ở bên nhau cũng có một phần công lao của chúng ta.” Tịch Đông Thụ cũng là người từ nơi khác tới, thế nhưng không quá xa trường, cậu ta cũng không gấp về làm gì: “Tao tiễn Đào Nhi với, dù sao tao cũng đang rảnh.”

Ba người trên đường tán gẫu, Tiết Đào nói: “Học kỳ tới chúng ta lên năm ba rồi, tụi mày có tính toán gì không?”

Tịch Đông Thụ nói: “Tao muốn thi nghiên cứu sinh.”

Nói xong cả hai đều nhìn về phía Trương Thanh Vận, tên này ngoại hình điều kiện đều tốt, chưa kể còn đang làm người mẫu, không biết hắn có muốn gia nhập giới giải trí hay không.

Thấy bọn họ đều nhìn mình, Trương Thanh Vận cười cười nói: “Tao không muốn thi nghiên cứu, thật ra tao muốn về nhà mở tiệm cơm hơn, có điều...”

Nghe cậu nói như vậy, mọi người xem như có thể hiểu được.

Bên người hấn còn có bạn trai, người kia chắc sẽ không chịu theo hấn về địa phương nhỏ sinh sống đâu nhỉ.

“Dù sao thời gian cũng còn dài, chuyện này để từ từ nói đi.” Trương Thanh Vận rũ mắt, tuy rằng vẫn cười thề nhưng ai cũng nhìn ra cậu có tâm sự.

Tiểu công chúa của cậu có thể trải qua một cuộc sống tốt hơn.

Nghỉ hè có thể đi du lịch khắp nơi, chứ không phải bị ràng buộc ở một chỗ, trải qua cuộc sống tẻ nhạt vô vị.

“Cậu đang ở đâu?” Ngồi trên xe nhận được tin nhắn Tào Ngưng gửi tới.

Trương Thanh Vận nhìn một lúc lâu mới gửi tin nhắn trả lời: “Đang ở trên xe buýt, tiễn bạn cùng phòng tới trạm xe lửa về nhà.”

Một lát sau Tào Ngưng lại gửi tin nhắn: “Khi nào trở về? Kịp ăn trưa không?”

Trương Thanh Vận liếc nhìn thời gian, bây giờ cũng đã hơn mười giờ, không dám chắc: “Cậu đừng chờ tôi, đói bụng thì ăn trước đi, tôi sợ về trễ.”

Gửi tin nhắn xong, khoảng chừng mười phút sau, Tào Ngưng nhắn tới một tin: “Cậu khi nào thì về nhà?”

“Còn chưa quyết định.” Trong lòng cậu định là ngày mai về, thề nhưng nhắn tin cũng không tiện nói, muốn về gặp Tào Ngưng trực tiếp nói cho cậu biết.

“Ồ.”

Nhắn thêm mấy tin nữa cho tới khi tới trạm xe lửa, hai người cũng không cách nào nhắn tin tiếp, cậu cùng Tịch Đông Thụ đưa Tiết Đào lên xe, trên đường về ghé tạm một hàng cơm ăn đỡ đói rồi lại lên xe buýt trở về trường.

Về tới trường cũng đã gần một giờ.

Trương Thanh Vận nghĩ, giờ này chắc Tào Ngưng đã ăn cơm rồi.

“Tôi mới về tới, hỏi này cậu ăn gì?” Lúc này nhắn tin đối phương không có hồi đáp, giờ lại nhắn thêm một cái nữa.

“Cậu thật nhàm chán, mau lên phòng tôi đi.”

Trong tay Trương Thanh Vận cầm hộp điểm tâm với trà sữa đi tới phòng 403 tìm người.

Tào Ngưng đang xem video, quay lưng lại nhìn thấy đồ trong tay người kia, thì thầm nói: “Coi như cậu cũng có lương tâm, còn biết mua đồ ăn cho tôi.”

Trong lòng Trương Thanh Vận lo lắng, lẽ nào tiểu tổ tông chưa ăn cơm?

“Không có cậu ăn cùng tôi ăn không ngon.” Tào Ngưng mở hộp điểm tâm ra, nhìn thấy là bánh bích quy mâm xôi liền cho ngay vào miệng ăn ngon lành.

Nghe Tào Ngưng nói như vậy, Trương Thanh Vận một chút cao hứng cũng không có, cậu ngồi bên cạnh Tào Ngưng, thấp giọng nói: “Cậu sao có thể tùy hứng như vậy chứ?”

Không có mình ăn cùng thì không chịu ăn cơm, sau này tách ra phải làm sao bây giờ?

“Cũng phải cho tôi thời gian để thích ứng chứ, cậu yên tâm tôi không để mình bị đói chết đâu.” Tào Ngưng cầm ly trà sữa lên uống một hớp, bởi vì uống nhanh quá nên không khỏi bị sặc.

Trương Thanh Vận cứ thế nhìn người bên cạnh, không đưa cho cậu khăn tay, cũng không vỗ vỗ giúp cậu thuận khí.

“...” Tào Ngưng bị sặc xong đành phải tự mình lấy mấy miếng khăn giấy lau qua loa cho xong, sau đó trầm mặc tiếp tục ăn.

Sau cùng vẫn là cậu lên tiếng trước: “Cậu có phải không còn thích tôi nữa không?”

“Ai nói với cậu vậy?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Tôi cảm nhận được.” Tào Ngưng nói.

“Cảm nhận của cậu đáng tin sao?”

“Thì do không xác định được mới hỏi cậu.”

“Ngưng Ngưng.” Trương Thanh Vận nói một tiếng, lấy đi trà sữa trong miệng đối phương, chăm chú nhìn cậu: “Cậu có phải cảm thấy chỉ có loại tình yêu cuồng nhiệt mới được gọi là tình yêu?”

Tào Ngưng không nói gì, cậu nghe thấy Trương Thanh Vận nói tiếp: “Yêu nhau không có nghĩa là mất đi lý trí, cậu không thể mới vì tôi cân nhắc tới hiện thực liền cảm thấy tôi không còn thích cậu nữa.”

“Có thể không để ý mấy chuyện đó không?” Tào Ngưng nói, lại cầm lên một miếng bánh, tiếp tục nhai.

“Có thể sao?”

“Chỉ có cậu muốn hay không muốn thôi.” Nói nhiều như vậy rồi, dù cho đối phương có giải thích, cậu cũng vẫn còn thấy khó chịu.

Mặc kệ hai người yêu nhau thế nào, Trương Thanh Vận vẫn chờ cho mình đường lui.

“Vậy thì cậu theo tôi về nhà đi.”

“...”

Trương Thanh Vận nhìn đồ đạc của đối phương, còn chưa có thu dọn, nhìn đối phương nói: “Đồ đạc của cậu nếu cần tôi giúp cậu thu dọn cũng được.”

Tào Ngưng nuốt xuống miếng bánh trong miệng, lên tiếng: “Cậu vừa nói cái gì?” Cậu sao lại nghe thấy Trương Thanh Vận giống như nói mình theo hắn về nhà.

“Theo tôi về nhà, cậu không phải nói là yêu không cần đường lui sao? Trong lòng tôi đang nghĩ chính là cái này.” Trương Thanh Vận quay lưng lại, đang định ra sân thượng lấy đồ vào xếp: “Nhưng tôi không rõ, cậu có muốn nhượng bộ hay không?”

Có thể hay không vì bạn trai mà không trở về nhà.

“Cùng cậu về nhà với tư cách gì? Bạn học hay là bạn trai?” Trái tim Tào Ngưng lúc này đã loạn nhịp, nếu như là bạn bè bình thường, tuy rằng cũng không sai, thế nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng.

“Tôi là hạng người như vậy sao? Dẫn cậu về nhà tất nhiên là muốn giới thiệu cậu với mọi người rồi, để ba tôi biết cậu.” Trương Thanh Vận cười cười, lấy đồ của Tào Ngưng vào.

Tào Ngưng suýt nữa phun hết trà sữa trong miệng ra ngoài: “Ồ trong miệng cậu, come out chính là chuyện đơn giản như vậy?”

Trương Thanh Vận gật đầu: “Ồ nhà tôi chính là đơn giản như vậy, chỉ có nhà cậu mới phức tạp thôi.” Huống chi tên nhóc này còn không nghĩ tới chuyện come out.

“Trong nhà cậu còn có em trai.” Tào Ngưng đột nhiên thấy rất đáng tiếc, tại sao mình lại không có em trai chứ.

Lão cô gia tuy rằng có một người em họ, thế nhưng không biết có phải là do phong thủy di truyền không, nhà cậu tới giờ cũng đã có ba người con rồi.

Chú cậu tuy rằng nói sẽ lấy vợ thế nhưng hiện tại chơi đùa rất dữ dội, chỉ tội cho người nào sau này lấy phải ổng.

“Có hay không cũng vậy thôi, ba tôi đều có thể chấp nhận.”

Cầm lấy quần áo của Tào Ngưng, xếp xong bỏ hết vào vali, quay sang nói với người bên cạnh: “Đồ cậu tôi giúp cậu thu dọn hết rồi, muốn đi đâu thì tùy cậu, nhưng mà cơm nhất định phải ăn cho đàng hoàng.”

“Tại sao cậu lại cho rằng tôi sẽ không về nhà cậu.”

“Còn không phải thấy cậu này giờ cũng chưa chịu trả lời tôi sao.” Trương Thanh Vận nhìn đối phương, dừng lại một giây rồi lại tiếp tục dọn đồ.

Một lúc sau mới nghe Tào Ngưng nhỏ giọng nói: “Tôi theo cậu về nhà.” Trương Thanh Vận muốn come out, cậu lại sao lại không theo về chứ? Quỳ cũng muốn đi.

Không cần lo lắng, ba tôi rất tốt.

“Ai nói cậu là tôi lo hử.” Uống xong trà sữa, ống hút cũng sắp bị Tào Ngưng cắn cho đứt ra luôn rồi, nói bản thân không cảm thấy lo mới là giả.

Tuổi còn nhỏ, không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, hơn nữa về nhà người kia thì phải cư xử như thế nào.

Buổi tối đột nhiên nhớ tới, gọi điện thoại cho Trương Thanh Vận, “Tôi nên mua gì về tặng ba cậu chứ nhỉ? Ba cậu có thích gì không?”

“Không cần đâu.” Trương Thanh Vận dờ khóc dờ cười, đều là sinh viên, cần gì mua đồ đặc này nọ chứ, mua chút hoa quả mang về là được rồi.

“Bác có hút thuốc không? Chỗ tôi còn hai hộp loại tốt, ba tôi đem về.”

Sáng ngày thứ hai, cậu tranh thủ về chỗ Tào Liễm Chi lấy hai hộp thuốc lá.

Không gặp mặt Tào Liễm Chi cũng tốt, đỡ cho bị hấn tra hỏi này nọ.

“Cậu có nói với ba mẹ cậu hè này đi đâu chưa?” Trở lại xe, Trương Thanh Vận cầm lấy hai hộp thuốc: “Cậu chỉ nhớ mỗi ba tôi thôi, tôi cũng hút thuốc vậy.”

“Với người nghiện thuốc lá như cậu, cậu biết thưởng thức chắc?” Từ lần trước hứa với nhau, sau này hai người đều hạn chế hút.

Nhờ vậy Trương Thanh Vận tiết kiệm được một chút, tiền hút thuốc bình thường cũng không phải là con số nhỏ.

“Cậu nói đúng, tôi không biết thưởng thức.”

“Cậu đây là đang nói đùa tôi?”

“Chứ không phải cậu nói tôi trước sao?”

“Trương Thanh Vận cậu được lắm, nửa câu cũng không chịu nhường tôi.”

“Giờ cậu lái xe hay tôi lái?”

“Về nhà cậu đó, cậu nói xem?”

Trên đường cãi nhau, chạy xe hơn một giờ cuối cùng cũng tới nhà Trương Thanh Vận.

Nhà cậu ở trong một khu nhà cũ, cũng khá lâu đời, nhà ở tầng ba.

“Lầu ba còn đỡ, chứ như lầu sáu, lầu bảy không có thang máy đi chắc một chết.” Tào Ngưng đi theo phía sau Trương Thanh Vận, vẫn đang nói chuyện, còn nói vị trí địa lý không tệ, một lúc lại khen khu này an tĩnh, sạch sẽ, còn có khu vực xanh hóa nữa.

“Bảo bối, lòng bàn tay cậu chảy mồ hôi hết rồi kìa.” Trương Thanh Vận một tay cầm hành lý, một tay nắm tay người kia, chậm rãi đi, “Đừng lo, ba tôi tốt lắm, khẳng định sẽ rất thích cậu.”

“Sao cậu biết được?” Tay còn lại của Tào Ngưng cầm hai hộp thuốc.

“Ừm chỉ cần tôi thích thì ông ấy chắc chắn sẽ thích.” Trương Thanh Vận cười nói, đi tới cửa, quay đầu nở nụ cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Thật không ngờ tới, người này không nói hai lời liền theo mình trở về.

“Cậu xác định kĩ chưa? Thật sự muốn giới thiệu? Chúng ta chỉ mới quen nhau có ba tháng.” Tào Ngưng ở trên đường lo lắng không yên, lúc mới tới cổng tiểu khu còn chưa thấy gì, giờ tới cửa nhà hai chân cậu đã bắt đầu run tới đứng không nổi.

“Cậu nói cũng có lý, nếu không thì chờ hè năm sau dẫn cậu về nói là bạn trai tôi? Giờ trước hết cứ nói là bạn bè bình thường?” Trương Thanh Vận nghĩ một chút, lại nói.

“Mẹ cậu chứ bạn bè bình thường, gõ cửa đi.” Tào Ngưng biết người kia chính là muốn chọc mình, vừa tức vừa buồn cười đánh hấn một hồi.

Trương Thanh Vận đưa tay ra chuẩn bị gõ cửa, thế nhưng rất nhanh đã thu tay lại: “Gõ cửa cái rầm, ba tôi còn chưa tan ca.” Nói xong tự mình lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Đệt!” Hai cậu này giờ lo lắng hết nửa ngày, còn làm công tác chuẩn bị...

“Bảo bối, cái này cũng không thể trách tôi, chính là bị cậu làm cho...” Trương Thanh Vận vừa cùng Tào Ngưng lằng nhằng vừa mở cửa.

Sau đó hai người mới sững sốt, không nghĩ trong nhà thế mà lại có người...

34. Chương 31

Vốn nghĩ trong nhà không có ai, tự dưng ở đâu lòi ra một đồng người, đừng nói Tào Ngưng chưa có chuẩn bị tâm lý, ngay cả Trương Thanh Vận cũng giật mình.

Chờ sau khi Trương Thanh Vận nhìn rõ những người đang có mặt trong phòng mới thấy toàn là người xa lạ, hai khuôn mặt quen thuộc duy nhất chính là ba mình và em trai.

“Ba.” Trương Thanh Vận chào ba mình một tiếng, trước hết cũng không thèm quan tâm mấy người có mặt trong nhà, kéo Tào Ngưng qua giới thiệu: “Con dẫn bạn về chơi, mọi người cứ nói chuyện đi, khi nào nói chuyện xong con sẽ giới thiệu kĩ hơn.”

Hai người bọn họ không phản ứng kịp, những người còn lại trong phòng cũng vậy.

Hôm nay Trương Thanh Vận về không có nói trước với bọn họ nên Trương ba và em trai cũng không biết.

Trong nhà lúc này còn một mảng ồn ào, đến khi Trương Thanh Vận bước vào thì mới trở nên yên tĩnh.

Trương ba có chút thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói: “Ừm, vào nghỉ ngơi trước đi.” Khả năng là đang sốt ruột nên cũng không quá chú ý tới người bạn lần này Trương Thanh Vận dẫn về, dẫn hai người về phòng.

“Có chuyện gì vậy ba?” Vào trong phòng, Trương Thanh Vận kéo cái ghế cho Tào Ngưng ngồi xuống trước, sau đó quay sang hỏi ba cậu: “Mấy người ngoài đó là ai vậy?”

“Haizz! Đây là chuyện tốt của em con làm ra đó.” Trương ba kể rõ mọi chuyện, vài ngày trước con trai út đột nhiên gọi điện về nhà nói, lần đó sau khi uống say không cẩn thận làm cho con gái nhà người ta mang bầu, mà nhà bên kia cũng không chịu hòa giải, đòi nhất định phải gả con gái cho bên này.

Trương Thanh Đình không biết làm thế nào, lại không dám nói cho Trương Thanh Vận biết, cậu nhóc sợ lại làm to chuyện nên chỉ có thể gọi điện về nhà nhờ ba mình giúp đỡ.

“Cái thằng này...” Nghe xong những lời này Trương Thanh Vận cũng không biết nên nói gì. Mới đây không lâu khiến bạn gái phải đi phá thai, bây giờ lại làm cho đứa con gái khác có bầu, chưa kể còn là hai người khác nhau!

“Dù sao cũng có thai rồi, nhà chúng ta cũng không phải là người không chịu trách nhiệm, đám cưới thì đám cưới thôi. Chỉ là nhà bên kia yêu cầu quá đáng, nhà gái muốn ba phải cho em con đứng tên cái nhà này, sau này còn phải thêm tên nhà gái vào, còn đòi hai mươi vạn tiền sính lễ. Mà hai mươi vạn thì cũng thôi đi, có điều nhà này là của hai anh em con, ba để lại cho hai đứa, làm sao để cho mỗi em con đứng tên được.” Trương ba đau đầu nhất là vì chuyện này.

Ông nhìn con dâu tương lai cảm thấy không phải người hiền lành, thế nên càng không biết thái độ của cô đối với Trương Thanh Vận sau này sẽ như thế nào.

“Ba, nhà này để ai đứng tên không quan trọng, nếu nó muốn lấy vợ con để lại cho nó cũng không sao.” Trương Thanh Vận đối với Trương Thanh Đình lúc này thất vọng cực độ, thở dài, lần này không dám gọi cho mình xem ra là không còn mặt mũi nào để gọi.

Chuyện lúc trước của Hoàng Thừa, Trương ba còn chưa biết.

“Vậy không được, đưa hết cho nó còn con thì làm sao? Con cũng phải lấy vợ mà.” Trương ba lắc đầu một cái, đang tính tìm cách khác.

“Ba, con không cần lấy vợ.” Nói tới đây, Trương Thanh Vận quyết định cứ thuận nước đẩy thuyền, dứt khoát nói luôn chuyện của mình: “Ba, con có người mình thích rồi.”

“Theo đuổi được chưa?” Phản ứng đầu tiên của Trương ba chính là hỏi cái này.

“Theo đuổi được rồi, đang ngồi ở đây.” Trương Thanh Vận chỉ chỉ Tào Ngưng ở bên cạnh, Tào Ngưng vội vàng đứng dậy.

“Chào chú, con tên là Tào Ngưng.” Tào Ngưng sốt sắng nói, tướng đứng có chút cứng nhắc.

“Con, con là trai hay gái vậy?” Trương ba trợn mắt ra, có chút không dám xác định.

“Chú, con là con trai.” Tào Ngưng giật giật khóe miệng, con gái nào ngực phẳng như vậy chứ?

“...” Trương ba há hốc mồm, con trai lớn giờ tìm con trai về làm vợ luôn rồi?

“Ba, con trai cũng không sao, quan trọng là hiểu chuyện hiếu thuận với ba, con rất thích em ấy.” Trương Thanh Vận nói.

Tào Ngưng gật gù, lập tức tỏ ra mình là người hiểu chuyện hiếu thuận: “Không biết chú thích gì nên con có mang tới hai hộp thuốc, hy vọng là chú thích.”

Nhìn Tào Ngưng một bộ dạng chân chó muốn lấy lòng người, Trương Thanh Vận không đành lòng cười, đưa tay lên vỗ đầu cậu một cái.

“Chuyện này...” Trương ba dù sao cũng hút thuốc mấy chục năm, đương nhiên đối với thuốc lá xịn rất là cao hứng.

Chỉ là người ta lần đầu tới nhà, cũng không thể nhận quà quý giá như vậy được, ông khoát khoát tay nói: “Con vẫn là mang về đi thôi.”

“Ba.” Trương Thanh Vận nhận lấy, nhét vào tay ba mình: “Ba cứ cầm đi, dù sao cũng là vợ của con rồi, từ nay hai người chúng con nhất định sẽ hiếu thuận với ba.”

“Đúng vậy đó chú, với bình thường tiền tiêu vặt của con toàn là Thanh Vận cho.” Tào Ngưng sợ Trương ba không chịu nhận, mấy cái này cũng nói ra.

Trương ba nghe thế đành phải nhận, nếu là con trai mua thì nhận cũng yên tâm hơn.

Chính là dù sao hai người cũng là con trai, ông vẫn có chút hoang mang: “Hai đứa đều là con trai, sống cùng với nhau không có vấn đề gì chứ?” Nhìn Tào Ngưng một bộ dạng ngoan ngoãn sạch sẽ, người trong nhà đã biết chuyện chưa?

“Tình yêu mà ba, cũng không thể nói rõ được, chỉ là chỉ thích em ấy.” Trương Thanh Vận cười cười nói, vỗ cánh tay ba mình, “Chuyện đứng tên nhà ba đừng lo cho con, ba cứ nói chuyện với nó đi, tối rảnh con sẽ

nói chuyện với nó sau.”

Trương ba ngẫm lại, nói: “Vậy được, ba ra ngoài nói chuyện, chuyện hai đứa tối rồi nói tiếp.”

Chờ Trương ba ra khỏi phòng, Tào Ngưng có chút không tin được: “Ba cậu cứ thế mà chấp nhận thật sao?”
Này cũng quá bình tĩnh rồi.

“Sao, thấy ba tôi vẫn minh chưa?” Trương Thanh Vận cười xong lại thở dài: “Ba tôi ông ấy nếu như khó tính thì đã sớm đánh chết thằng nhóc kia rồi.”

Còn nhỏ mà đã hư hỏng như vậy.

“Em trai cậu chạy không được, cậu cũng chạy không được.” Tào Ngưng liền nói, “Em cậu bây giờ kết hôn rồi có học tiếp không?”

“Việc này còn phải xem nó muốn thế nào, tôi cũng không quản được.” Ai không từng trải qua lúc mười tám tuổi, hiểu chuyện thì sẽ hiểu chuyện, không hiểu mình nói thế nào cũng không được.

“Nhà mà cậu cũng không muốn? Vậy sau này sẽ ở đâu?” Tào Ngưng có chút không hiểu suy nghĩ này của Trương Thanh Vận, như vậy không phải không đáng sao.

“Không cần, chờ tới sau này nó có con, tôi còn phải ở chung nhà với tụi nó sao? Tôi thà ra ngoài thuê phòng ở chứ không muốn ở đây chen chúc.” Trương Thanh Vận hỏi Tào Ngưng có khát không để đi ra ngoài lấy nước.

“Có nước suối.” Tào Ngưng đi tới cầm lấy chai nước, nói: “Cậu định thuê phòng ở à, vậy tôi đi theo cậu phải chịu cực khổ rồi.”

“Mấy năm đầu chắc chắn là phải chịu cực rồi, cậu có hối hận cũng vô dụng, ai bảo cậu tìm bạn trai nghèo làm chi.”

“Ha ha.” Tào Ngưng mở nắp chai đưa lên miệng uống.

“Chờ tôi ba năm rưỡi thôi, đợi kiếm đủ tiền rồi, chúng ta đi Châu Âu du lịch với kết hôn luôn.” Trương Thanh Vận đi tới, ôm Tào Ngưng từ phía sau, thả thính tai cậu hứa hẹn.

“Là cậu nói đó, đừng có lừa tôi.” Tào Ngưng cười, dùng ngón tay chọc chọc gò má đối phương.

“Ừm nhất định.” Trương Thanh Vận lại hôn Tào Ngưng một cái, nhào nặn một phen mới chịu thả người ra.

Phòng này xem chừng là khoảng ba, bốn tháng rồi không có ai dọn dẹp, hai người cùng nhau động thủ, dọn dẹp một hồi, cho tới khi phòng sạch sẽ rồi mới leo lên giường nằm.

Trong lúc mấy người bên ngoài chuẩn bị đi ăn cơm, Trương ba gọi hai người bọn họ ra để cùng đi.

Tào Ngưng ngủ tới mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe thấy Trương Thanh Vận nói gì đó, rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

“Bảo bối, chiều dậy tôi nấu cơm cho cậu ăn.”

Ngày đầu tiên dẫn người về nhà, hai người ở trên giường ngủ tới không biết trời đất.

Cứ thế ngủ thẳng tới bốn giờ chiều, Trương ba thấy con trai lớn tỉnh dậy liền buông tờ báo trong tay ra nói: “Để ba đi làm cơm cho hai đứa ăn.”

Trương Thanh Vận nói: “Ba khó có được ngày nghỉ, đừng làm cơm.” Ngày nào cũng làm sẽ rất là mệt.

Cậu đi vào trong bếp, ba cậu cũng vào theo: “Chuyện của Thanh Đình đã quyết định rồi, qua mấy ngày nữa về quê nhà gái mời rượu.”

“Ừm.” Trương Thanh Vận lấy gạo ra, gặt gù.

“Ba cũng đã đồng ý chuyện để nhà cho Thanh Đình rồi, có điều phải đợi đứa nhỏ ra đời mới làm giấy tờ.” Trương ba nhin cả nửa ngày mới bắt đầu quở trách con trai: “Em con không có hiểu chuyện bằng con, con từ nhỏ tới giờ, không phải đi học thì cũng là đi làm thêm.”

“Thôi mà ba, tụi con dù sao cũng toàn phải để ba bận tâm, hiểu chuyện cái gì chứ.” Cậu cười nói: “Lần này về nói với ba chuyện này, còn cho ba một đứa con dâu là con trai, con không biết ba có thể chấp nhận hay không, nhưng con thật sự rất rất thích em ấy.”

“...” Trương ba yên lặng liếc nhìn con trai lớn, yên lặng đi ra ngoài.

Trương Thanh Vận làm xong cơm thì bưng ra phòng khách. Trong nhà lúc này vô cùng yên tĩnh, người nhà bên kia đã được Trương ba đưa đến khách sạn, hiện tại Trương Thanh Đình ở bên kia tiếp đãi, không biết tối nay có về được hay không.

“Ba, trời cũng sắp tối rồi, ba ăn cơm luôn đi, coi như ăn tối.”

“Ừ, con đi gọi bạn con đi.” Trương ba nói.

“Ba, ba giả vờ hồ đồ cái gì, là vợ chứ không phải bạn.” Trương Thanh Vận cương điệu nói, sau đó mới vào phòng gọi Tào Ngưng dậy ăn cơm.

Tiểu công chúa nhà cậu ngủ tới đầu tóc rối bù, mơ mơ màng màng mở mắt ra liền thấy bạn trai ở ngay trước mặt.

“Làm gì vậy?” Cầm cây bút lông chim này là định làm gì?

“Chuẩn bị gọi cậu dậy.” Trương Thanh Vận thấy người đã dậy nên thu hồi bút lại, để vào hộp đựng bút trên bàn.

“...” Tào Ngưng ngáp một cái, lưỡi biếng nằm ở đó, không muốn rời giường.

“Ngủ trên giường tôi thoải mái không?” Trương Thanh Vận khom lưng nhìn cậu, ánh mắt mang theo ý cười.

“Không thoải mái bằng ngủ với cậu.” Tào Ngưng đưa tay lên sờ sờ gò má đối phương, trưng ra vẻ mặt lưu manh.

“Vậy chúng ta đi ăn cơm trước, tối ngủ tiếp.” Trương Thanh Vận vươn tay ra kéo người dậy, lôi vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh ngủ.

“Cậu nói xem nếu chúng ta làm chuyện đó ở nhà cậu có bị đập cửa không?” Ở trong phòng vệ sinh, Tào Ngưng thấp giọng hỏi.

“Cậu có chứng lo lắng à?” Trương Thanh Vận lấy khăn ra lau mặt cho Tào Ngưng, là khăn mới, Tào Ngưng thích hình bò sữa.

“...” Tào Ngưng quyết định im lặng đánh răng.

Buổi tối Trương Thanh Đình quả nhiên không có về nhà, Trương ba nói cậu nhóc phải ở khách sạn tiếp đón ba mẹ vợ, mấy ngày nay có khả năng sẽ không về nhà được, chờ cho tới tận khi về nhà gái mời rượu xong mới thôi.

Trương Thanh Vận lúc này mới nói: “Phỏng chừng là sợ về lại gặp phải con.”

Trương ba gật gù đồng ý, con trai nhỏ từ nhỏ tới lớn không hề sợ mình, thế nhưng lại rất sợ anh nó.

Xảy ra chuyện như vậy, Trương Thanh Vận nghĩ dù sao em trai cũng đã cùng Hoàng Thừa chia tay rồi, nên cũng không cần phải đề cập tới nữa.

“Ba, vậy chuyện của em con coi như là được giải quyết rồi đúng không?”

“Ừ, gần như là vậy.” Trương ba đang tập trung xem chương trình trên ti vi, thỉnh thoảng cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Trương Thanh Vận một tay nắm lấy tay Tào Ngưng, một tay cầm quả lê chọt tay ba mình: “Ba lớn tuổi rồi đừng uống nhiều trà quá, không tốt, ăn nhiều lê giúp thông cổ họng.”

“Nếu quan tâm ba thì sao không gọt vỏ luôn.” Trương ba thâm nói.

“Gọt chứ, để Ngưng Ngưng gọt cho ba.” Trương Thanh Vận đưa quả lê qua để cho cậu gọt.

“...” Trương ba nhàm chán cầm điều khiển ti vi lên bật qua bật lại mấy kênh.

Chờ Tào Ngưng gọt xong lê, ông nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

“Ba.” Trương Thanh Vận thúc giục.

Trương ba không muốn tỏ ra mình là người thích làm khó người khác, đành phải nhận.

Chờ tới khi ông ăn lê, Trương Thanh Vận tranh thủ nói: “Trên người ba có tiền lì xì không? Không có thì con vào phòng lấy cho ba một cái.”

“Tiền lì xì gì?” Cái thẳng này được cái khôn lỏi.

“Người ba cũng gặp rồi, quà cũng nhận rồi, lê cũng ăn rồi, có phải là nên cho cái lì xì, nhận người con dâu này không?”

Trương ba cứ như vậy bị gài bẫy, đành phải bất đắc dĩ mà đưa tiền lì xì ra.

“Ba cậu thật dễ dao động.” Vào phòng rồi, Tào Ngưng rút cuộc cũng không nhận được nữa, lẩn qua lẩn lại trên giường cười khanh khách.

“Nếu ông ấy không dễ dao động làm sao mà lại bị mẹ tôi bắt nạt nhiều năm như vậy?” Trương Thanh Vận cũng cười, mở vali của hai người ra lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

“Vậy cậu khẳng định là tâm nhãn giống mẹ rồi, còn em cậu giống ba, đều là người dễ bị bắt nạt.” Tào Ngưng nói, cầm lấy tiền lì xì của Trương ba cho giấu thêm một lát mới để vào trong ví tiền.

“Khó nói, tôi còn không rõ mẹ tôi là người thế nào.” Phòng tắm trong nhà khá nhỏ, không đủ để hai người tắm chung, Trương Thanh Vận đành để Tào Ngưng đi tắm trước.

Tào Ngưng đứng trong phòng tắm nhà bạn trai, tâm tình phức tạp đảo mắt nhìn chung quanh một hồi rồi mới cởi quần áo ra.

Không thể nói rõ đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy lâng lâng, tới khi da thịt tiếp xúc với không khí không chịu được mà run người một chút.

Mỗi một phút mỗi một giây đều là cảm giác mới mẻ, hưng phấn.

Hiện tại đang được nghỉ hè, tâm tình vốn đang tốt sẵn, lúc này lại được Trương ba chấp nhận, sức lực trong người Tào Ngưng lúc này tựa hồ có đại chiến ba trăm hiệp cũng không có vấn đề.

Mặc vào bộ đồ ngủ rộng rãi thoải mái, Tào Ngưng nhìn thấy Trương Thanh Vận lúc này trên người không một mảnh vải đang ở trong phòng sắp xếp lại tủ quần áo. Tào Ngưng chậm rãi đi tới, vươn tay ra ôm lấy eo đối phương, da dẻ người này bóng loáng căng mịn, còn có bắp thịt.

Tào Ngưng không phủ nhận, mình coi trọng Trương Thanh Vận, nguyên nhân rất lớn là bởi vì người này có thân hình đẹp, được hắn ôm hay ôm hắn đều cảm thấy rất thoải mái.

Cảm quan cùng với tâm linh đều phù hợp, hẳn là điều kiện cơ bản tạo nên tình yêu chân chính đi.

“Thanh Vận.” Tào Ngưng hôn một cái lên bả vai đối phương, sau đó ôm hắn.

Trương Thanh Vận cho hết đồ vào tủ liền quay đầu lại hôn đối phương, vốn chỉ muốn hôn một chút, kết quả là tiểu công chúa vừa mới tắm xong quá mê người, nhịn không được phải hôn một lúc lâu.

Suýt nữa còn đem người đẩy ngã lên giường, làm ngay tại chỗ.

“Cậu cứ câu dẫn tôi như vậy, làm sao mà qua nổi mùa hè này đây?” Hai người ngày nào cũng ở chung phòng, nhịn nổi không?

“Muốn làm thế nào thì làm thế ấy.” Tào Ngưng cởi quần ngủ, phía dưới chỉ còn độc mỗi cái quần lót, nói với người trước mặt: “Cậu không phải nói mình là động cơ bền bỉ sao, làm một phát không?”

Trương Thanh Vận thở ra một hơi, lần thứ hai đè người xuống: “Được, một phát thì một phát.”

Cứ thế mà đè người xuống làm một lần.

Tào Ngưng dựa lưng vào tường, lót một cái gối dưới thắt lưng, hai chân khoát lên tay Trương Thanh Vận, bị ép tới không chịu nổi, nhưng phải nhịn lại không để phát ra tiếng.

“Nhà tôi cách âm không tốt, cậu ráng chịu một chút.” Trương Thanh Vận nhìn đối phương khó chịu, không đành lòng nói.

“Ừm...” Biểu tình trên mặt Tào Ngưng trở nên vắn vẹo, cậu muốn kêu lên tiếng.

“Ngoan, sắp xong rồi.” Đây mới chỉ là món khai vị thôi, tắm xong lại làm thêm một trận chính.

“Không chịu được... A...” Bên khoe môi Tào Ngưng bật ra tiếng, vội vã dùng tay bịt miệng lại.

Toàn bộ quá trình chỉ trong vòng mười lăm phút, sau đó Trương Thanh Vận từ trên người cậu đứng dậy đi tắm.

“...” Tào Ngưng điều chỉnh tư thế một hồi, kiểm khăn tay tự mình lau...Đúng là tra nam, làm xong liền đi, cũng không thèm thu dọn tàn cục...

Trương Thanh Vận tắm xong trở lên, đè Tào Ngưng làm cho kêu cha gọi mẹ.

Trên giường lưu lại không ít dấu vết, xem ra ngày mai phải mang ra giường đi giặt rồi.

Ở nhà họ Trương đúng thật là rất thoải mái, có điều một tuần sau, em trai Trương Thanh Vận cuối cùng cũng mang vợ về nhà.

Trương Thanh Vận lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá em dâu, người này không giống với Hoàng Thừa Lắm, mặt tròn nhìn vô cùng lạnh lợi.

“Chào anh, em tên là Phùng Cẩm Cẩm.” Hai vợ chồng vừa vào cửa đã nhìn thấy Trương Thanh Vận, cô gái mở lời trước, Trương Thanh Đình vẻ mặt phức tạp, không dám đối mặt với anh trai.

“Ừm em dâu, lần này về nhà có thuận lợi không?” Trương Thanh Vận trước giờ đối với con gái đều rất dịu dàng, dù thế nào cũng cho người ta mặt mũi.

“Dạ thuận lợi lắm ạ, Thanh Đình là người rất chu đáo, họ hàng em ai cũng thích anh ấy.” Phùng Cẩm Cẩm

cười nói, để cho người ta mặt mũi thế này, hẳn là cũng do yêu thương em trai mình.

“Vậy thì tốt.” Trương Thanh Vận cũng cười theo, không nói gì nữa, bắt đầu giới thiệu Tào Ngưng với cặp vợ chồng trẻ này: “Còn chưa giới thiệu với hai đứa, đây là vợ của anh, gọi là Tào Ngưng.”

Dù là một người vô cùng bình tĩnh mà Phùng Cầm Cầm còn phải sửng sốt, đừng nói là trẻ người non dạ như Trương Thanh Đình.

“Anh, anh là...” chút nữa là bật ra luôn chữ GAY, cuối cùng vẫn không nói, thế nhưng biểu cảm của cậu đã nói lên tất cả rồi.

“Bọn anh chỉ đơn giản là thích đối phương, cậu ấy là người anh yêu, đời này chỉ có cậu ấy thôi.” Trương Thanh Vận cũng không cần em trai có thể chấp nhận, ngược lại trở ngại lớn nhất của cậu là Trương ba, mà Trương ba cũng đã chấp nhận rồi, người khác có nói thế nào cũng không sao.

“Ba, ông ấy...”

“Ba biết rồi, cũng đã chấp nhận rồi, còn cho Tào Ngưng tiền lì xì nữa.” Trương Thanh Vận đổi chủ đề: “Tối nay tới phòng anh, có chuyện muốn nói với em.” Lời nói xong ánh mắt cũng thay đổi theo.

Trương Thanh Đình lập tức ngậm miệng, một tiếng cũng không dám thốt ra, cậu đương nhiên biết anh mình muốn nói cái gì.

“Thanh Đình, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Bạn gái trước kia của em đâu? Còn chưa tới hai tháng đã làm cho người thứ hai mang thai, được lắm.” Trương Thanh Vận không thêm khách khí, mở miệng ra liền đi thẳng vào vấn đề.

“Đây là chuyện ngoài ý muốn, em cũng không ngờ tới.” Trương Thanh Đình giống như tìm được chỗ để xả, một hơi nói: “Anh có biết làm sao có thai không? Là cô ta ép em uống, dùng đứa nhỏ để uy hiếp em.”

“Tại sao lại muốn ép em uống?”

“Thì do thích em chứ sao, nhưng em có bạn gái rồi, nên tất nhiên là từ chối cô ta. Không nghĩ tới cô ta dám làm vậy, còn nói mọi chuyện cho Thừa Thừa biết, làm em trở tay không kịp.”

“Chuyện đã vậy em còn chưa chia tay, định làm trẻ nãi con gái nhà người ta tới khi nào nữa?” Trương Thanh Vận cười như không cười nói: “Người ta có vận đào hoa, em cũng có, thế nhưng sao mà lại nát tới như vậy? Em cảm thấy chỉ là do mình xui xẻo thôi ư?”

“...” Trương Thanh Đình bĩu môi, cậu thật sự cảm thấy mình xui xẻo mà.

“Tính tình em như vậy, bị người ta tính kế cũng không có gì lạ.” Trương Thanh Vận thở dài nói: “Cứ thế đi, coi như có người chăm sóc cũng tốt, còn tốt hơn để em ra đường lại làm hại con gái nhà người ta.”

“Anh, em không muốn lấy cô ta.” Trương Thanh Đình cúi đầu nói: “Người em thích là Thừa Thừa.”

“Em nói thích cô ấy, vậy nói xem em có từng trân trọng người ta chưa? Có đối xử tốt với người ta không? Nếu thật sự trân trọng thì đã không để chuyện như thế này xảy ra rồi.”

“Em muốn được ở cùng với người mình thích.” Trương Thanh Đình nói, âm thanh cũng thay đổi, có thể thấy trong khoảng thời gian này phải chịu áp lực không nhỏ.

“Vậy thì dứt khoát đi, em nếu không có năng lực chịu trách nhiệm, chỉ nói miệng cũng vô dụng thôi. Còn có, giỏi thì tự mình lo chuyện của mình cho tốt, đừng để người nhà phải lo lắng cho mình. Em có bản lĩnh gây ra chuyện thì tự đi mà giải quyết, đừng khiến ba phải bận tâm nữa.”

“...” Trương Thanh Đình không nói lời nào, cậu nếu là có thể dứt khoát chịu trách nhiệm thì cũng sẽ không đem chuyện này về nhà, tự mình đã sớm giải quyết từ lâu rồi.

“Người ở bên ngoài, là người anh đã nhận định là vợ, em có chấp nhận được không không quan trọng, thế nhưng đừng để anh biết em có ý nghĩ gì đó không tốt, bằng không có là em anh anh cũng không bỏ qua đâu.” Trương Thanh Vận trừng mắt nhìn em trai cảnh cáo.

Trương Thanh Đình nào dám nói ra chữ “Không”, cậu ngay cả chuyện của mình còn lo không xong, hơi sức đâu lo chuyện của người khác.

Thế nhưng cậu mặc kệ cũng không có nghĩa là vợ cậu không để ý.

Người ở cùng nhau một thời gian, lai lịch của Tào Ngưng thế nào bọn họ cũng đoán được chút ít.

Phùng Cầm Cầm cô gái này là một người vô cùng khéo léo, cô lúc trước để ý Trương Thanh Đình một phần cũng bởi vì người này dễ bắt nạt, hơn nữa còn có vẻ như không thiếu tiền xài, nên gia cảnh hẳn là sẽ không quá tệ đi.

Ai ngờ về nhà mới biết, gia cảnh người này tuy rằng không quá tệ nhưng cũng không phải là tốt.

Huống hồ trong nhà còn có một người anh trai, mà nhà chỉ có một căn, xe cũng không có. Nếu không phải vừa ý Trương Thanh Đình hiền lành lại là người địa phương, cô nàng đời nào chịu làm chuyện này chứ.

Chính là không ngờ, anh trai Trương Thanh Đình vậy mà lại dẫn về một người bạn trai.

“Cái xe dưới lầu là xe của vợ anh trai anh hả?” Bọn họ ngồi trong phòng, nhìn xuống chiếc xe đang đậu dưới lầu.

“Phải không, hình như có thấy bọn họ lái nó ra ngoài.” Trương Thanh Đình trả lời cho có, cúi đầu tập trung nghịch di động.

“Vợ của anh anh gia cảnh không tệ đâu, cái xe kia là hàng hiệu đó, cái xe đó còn là đời mới, kể ra giá tiền cũng đủ dọa người.” Phùng Cầm Cầm giơ mười đầu ngón tay lên nhìn về phía chồng mình.

“Là bao nhiêu?” Trương Thanh Đình không đoán được, đây là đơn vị bao nhiêu vậy?

“Ít nhiều gì cũng hơn một ngàn vạn.” Phùng Cầm Cầm nói ra một con số.

Nhà bọn họ đem bán còn chưa được phân nửa số tiền đó, thế mà chỉ chiếc xe của vợ anh trai đã hơn mười triệu?

“Vậy hẳn là nhà có tiền rồi, có vẻ giống như làm cán bộ.” Suy nghĩ một chút, Trương Thanh Đình lắc đầu một cái, dù sao cũng là chuyện của anh trai, đối với cậu không liên quan.

“Cán bộ? Cán bộ ở đâu?” Phùng Cầm Cầm nói: “Anh anh là người hào phóng, không nói hai lời đã để lại nhà cho anh, là định mua nhà sao?”

Nghe cô nàng lải nhải chuyện tiền bạc, Trương Thanh Đình cảm thấy rất phiền, liền nói: “Tôi không biết, cô muốn biết tự đi mà hỏi.”

Phùng Cầm Cầm trầm mặc một lúc, tự mình đi ra ngoài.

Cô nàng không cần hỏi Trương Thanh Vận, hỏi trực tiếp người kia không được sao? Dù sao cũng đều là con dâu nhà họ Trương, nếu người kia có thân phận tốt mình thân cận cũng không có thiệt thòi gì.

Không biết tiểu công chúa gặp được người con gái cay độc này, sẽ có phản ứng gì.

35. Chương 32

Nói thật, Tào Ngưng không biết nên sống chung với người nhà Trương Thanh Vận sao cho tốt.

Đến nhà họ Trương đã được mười ngày, cậu mỗi ngày đều cùng Trương Thanh Vận dính lấy nhau, ngoại trừ lúc gặp Trương ba sau giờ tan tầm cùng nhau tán gẫu thì cậu rất ít khi gặp Trương Thanh Đình và vợ

cậu nhóc.

Cho nên khi Phùng Cầm Cầm đột ngột lại chào hỏi, cậu không biết ứng phó như thế nào.

Tào Ngưng nhìn qua đánh giá người em dâu này, người cao khoảng chừng một mét sáu, vóc người thanh tú, chỉ là so với cô gái lần trước gặp trong bệnh viện có kém một chút.

Phùng Cầm Cầm ngồi xuống nói: “Anh hai đang làm cơm hả anh?” Thấy Tào Ngưng gật đầu, cô nàng lên tiếng giải thích: “Đáng lẽ việc làm cơm này là trách nhiệm của em, đợi qua ba tháng nữa thai nhi ổn rồi em sẽ nấu cơm, không để anh hai nấu nữa.”

“Không sao.” Tào Ngưng không biết chuyện của Phùng Cầm Cầm, mấy chuyện về người này Trương Thanh Vận hầu như không có nói rõ cho cậu biết, nên thái độ của cậu đối với Phùng Cầm Cầm vẫn còn rất hòa nhã: “Cô mang thai, thai nhi quan trọng hơn.”

Với lại cậu cũng ăn quen cơm do Trương Thanh Vận làm rồi, đổi ngược lại là người khác sợ là ăn không quen.

“Ai, đứa nhỏ này tới đột ngột quá làm em không biết ứng phó như thế nào, xem ra giờ không cách nào đi học tiếp rồi.” Phùng Cầm Cầm cười nói, tỏ vẻ thân thiết: “Anh hai muốn sống chung cùng anh cả đời, vậy hai người sau này tính thế nào?”

Nếu như không nhận nuôi, bọn họ lại không có cách nào sinh con, tiền sau này kiếm được cũng không biết để cho ai.

“Còn phải xem tình huống, tạm thời tôi chưa nghĩ tới chuyện con cái...” Tào Ngưng trạc tuổi với Phùng Cầm Cầm, mà người ta giờ cũng có con luôn rồi.

“Cũng đúng, anh với anh hai còn trẻ như vậy, trước cứ hưởng thụ thế giới hai người đã.” Phùng Cầm Cầm cười cười tỏ vẻ hiểu được.

Cuộc trò chuyện đầu tiên cùng “em dâu” coi như kết thúc tại đây.

“Ngưng Ngưng, vào đây bưng đồ ăn nè.” Trương Thanh Vận làm xong cơm, ở trong bếp hô vọng ra.

“Tối liền.” Tào Ngưng mấy ngày nay tự động biến thành phục vụ bưng đồ ăn cho Trương Thanh Vận.

Chờ cậu bước vào bếp, Trương Thanh Vận đưa đĩa rau xào xanh mướt giao cho cậu, hôn phớt lên má đối phương một cái nói: “Cực khổ rồi?”

Tào Ngưng cười hôn trả lại: “Cậu còn cực hơn.” Xong rồi xoay người đi ra ngoài.

Bước chân và giọng nói đều mang theo tâm tình vui vẻ, khoảng thời gian này chính là yên bình thoải mái như vậy.

Ngày nào Trương ba cũng đi làm về muộn, trên bàn ăn căn bản chỉ có bốn người trẻ tuổi bọn họ.

Hai cặp vợ chồng, trước đây đều ai mạnh người đó ăn.

Nhưng hôm nay Trương Thanh Vận phát hiện Tào Ngưng vậy mà lại cùng Phùng Cẩm Cẩm tán gẫu.

Cơm nước xong trở về phòng, Trương Thanh Vận nói nhỏ với Tào Ngưng: “Cậu với Phùng Cẩm Cẩm từ lúc nào thân thiết như vậy?”

Tào Ngưng ngồi trên giường, ngẩng đầu lên nói: “Làm sao? Cô ta cũng rất tốt mà, trước khi ăn tối còn nói với tôi ngại việc phải để cậu làm cơm.”

“Không có, chỉ là muốn nhắc nhở cậu thôi, cô gái này không đơn giản đâu.” Tuổi còn nhỏ mà đã tính toán để gài người ta cười mình, tâm trí khẳng định so với Tào Ngưng còn thành thực hơn.

“Cô ta thế nào?” Tào Ngưng không thích Trương Thanh Vận cứ úp mở như vậy, giống như có chuyện không muốn cho mình biết.

“Không có gì, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.” Trương Thanh Vận đùa giỡn nói: “Chờ sau này cậu thành người của Trương gia thì tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Tào Ngưng nghe xong không vui, nhảy xuống giường ôm lấy cổ rồi trèo lên lưng người nào đó, nói: “Tôi bây giờ không được tính sao?”

“Hiện tại chỉ tính gặp cha mẹ hai bên, vẫn chưa xuất giá.” Trương Thanh Vận công lấy người phía sau, tay vỗ vỗ mông đối phương.

“Sớm muộn còn chẳng phải là người của cậu ư.” Tào Ngưng ở trên lưng Trương Thanh Vận lắc qua lắc lại nói.

Sức lực phía trên quá lớn, Trương Thanh Vận có chút chống đỡ không nổi, đành phải nói: “Em trai tôi có bạn gái lúc trước cậu cũng biết rồi, giờ đổi thành người khác, còn mang thai, cậu nghĩ xem là vì cái gì.”

“Thì ra là như vậy.” Tào Ngưng bĩu môi, cậu trước giờ khi nghe qua những trường hợp như thế này đều cảm thấy vô cùng chán ghét.

Hơn nữa nghe xong lại nghĩ tới, nếu như có một người con gái cũng tính kế với Trương Thanh Vận như vậy, mình chẳng phải là phải thoái vị sao.

Bởi vì dù sao phụ nữ cũng biết sinh con, lúc đó cho dù Trương Thanh Vận có yêu mình đến thế nào cũng sẽ tiếc nuối việc mình không thể sinh con được.

“Có điều cũng không có gì đáng trách, cô ta ít ra còn có thể sinh con.”

“Người có thể sinh con có rất nhiều, cũng đâu phải không phải cô ta thì không được.” Trương Thanh Vận nhắc tới chuyện này là lại thấy khó chịu, có điều dù sao cũng là chuyện của em mình, cậu không thể tự quyết được.

“Có thể sinh con thì đẩy ra, nhưng tôi thì không thể.” Tào Ngưng cắn lỗ tai Trương Thanh Vận nói: “Cậu muốn có con không?”

Trương Thanh Vận cười nói: “Dù sao cậu cũng không sinh được, tôi muốn có ích gì.”

Tào Ngưng liền đánh hấn: “Cậu tốt nhất là chỉ nghĩ thôi, không cho muốn.” Không có con thì làm sao, giờ người theo chủ nghĩa “Double Income No Kids” cũng không ít.

**Double Income No Kids: Đây là trào lưu hiện tại của một số người trẻ ở Trung Quốc, chỉ muốn kết hôn không muốn sinh con.*

“Tôi đang chờ đợi ngày nào đó phát sinh kỳ tích, cậu sinh cho tôi một đứa đây.” Trương Thanh Vận ẵm người nào đó lên giường, “Chúng ta đi tạo người nào.”

“Cái mộng của cậu quyết định cái đầu, đáng đời cậu cả đời này không có con!” Tào Ngưng một bên độc mồm nguyên rửa người nào đó, một bên cười ha ha, không tim không phổi mà đùa giỡn.

Cuối cùng vẫn là bị Trương Thanh Vận đánh gục, chăm chỉ đi tạo người.

Mấy ngày kế tiếp Phùng Cẩm Cẩm phát hiện, Tào Ngưng tự nhiên lại đối với mình lạnh nhạt, thậm chí còn có ý trốn tránh không muốn tán gẫu nữa.

Cô nàng buồn bực, trở mặt nhanh như vậy là tại vì cái gì?

Quay về phòng hỏi Trương Thanh Đình: “Anh có phải là nói với người nhà anh, anh với em là uống rượu say làm loạn, anh không có thật sự yêu em hay không?”

Trương Thanh Đình cũng không trả lời ngay, chỉ lo tập trung chơi máy tính, sau đó cảm thấy phiền quá

mới nói: “Đó là sự thật, tôi yêu ai không phải cô là người rõ nhất sao, nếu không phải cha mẹ cô tới nhà làm to chuyện, còn muốn trường học đuổi học tôi thì cô cho là tôi sẽ cưới cô chắc?”

“Vậy là anh nói thật rồi hả, hay cho anh cũng không sợ mất mặt, nếu lúc đó anh dứt khoát, anh cho rằng tôi có thể tính kế được anh ư?” Phùng Cầm Cầm cười lạnh một tiếng, cũng không muốn nói nhiều với Trương Thanh Đình nữa.

Dù sao cô cũng biết rồi, là do Trương Thanh Đình nói với người nhà chuyện của hai người bọn họ, Tào Ngưng mới có thái độ như vậy đối với cô.

“Anh ta dựa vào cái gì chứ? Đi theo một người đàn ông còn cho là mình cao thượng? Còn làm quan chức...”

Phùng Cầm Cầm nghĩ tới đây, ánh mắt sáng lên, suy nghĩ xem làm thế nào để tìm hiểu chuyện nhà Tào Ngưng.

Cũng lạ là Tào Ngưng ở Z đại thật sự quá nổi tiếng, chỉ cần tóm đại một người nào đó lại hỏi thăm liền biết Tào Ngưng là con cháu của nhà nào.

“Người anh chồng đó thoát nhìn rất tốt, kỳ thực cũng là người rõ ràng, nên được cái có lẽ cũng sẽ không ghi thù chúng ta.” Phùng Cầm Cầm xoa xoa bụng, nghĩ tới nghĩ lui nhất thời kích động quyết định gửi một bức thư nặc danh cho mẹ của Tào Ngưng.

=====

Hôm nay Trương ba mở tiệm cơm thiếu người làm, đành phải bảo Trương Thanh Vận chạy qua phụ.

Trương Thanh Vận dẫn theo Tào Ngưng tới, để tên nhóc này làm phục vụ.

Vừa mới bắt đầu Tào Ngưng còn không chịu, muốn ở phía sau làm trợ thủ cho Trương Thanh Vận.

Trương Thanh Vận thấy thế mới nói với đối phương: “Bảo bối, ngoại trừ bưng cơm tôi thật sự không nghĩ ra cậu có thể làm cái gì.”

Đến thời điểm đông khách, bưng cơm cũng có thể chạy tới muốn gãy chân.

Trương Thanh Vận thấy đau lòng, nói nhỏ với Tào Ngưng: “Mệt thì nghỉ chút, không cần liều mạng tới như vậy.”

“Ai cũng bận rộn cậu nghĩ tôi ngồi nghỉ được chắc.” Qua giờ cơm, đồ ăn ban nãy cơ bản đã tiêu hóa hết, Tào Ngưng ngồi đó mệ nheo Trương Thanh Vận: “Cậu đau lòng thì làm gì ngon ngon cho tôi ăn đi.”

“Được rồi, ở đây không phải là nhà, cậu kiểm chế lại chút, đừng có dính lấy tôi nữa.” Trương Thanh Vận gỡ tay Tào Ngưng đang ôm lấy mình ra rồi đi ra ngoài.

Tào Ngưng sờ soạng đối phương mấy cái rồi mới không cam lòng buông ra.

Có lúc Trương Thanh Vận rất dịu dàng, cũng có lúc lý trí đến đáng sợ.

Tào Ngưng cảm thấy không công bằng chính là, đối phương khi nào mới có thể yêu đến bất chấp điên cuồng như mình?

Bận rộn tới trưa, người đầu bếp xin nghỉ cũng đã trở về, Tào Ngưng với Trương Thanh Vận cảm thấy ở lại cũng chỉ choáng chỗ nên cũng xin phép về nhà luôn.

Trên đường thuận tiện mua chút đồ, bổ sung vào đồng đồ ăn trong tủ lạnh.

“Nhìn thấy tòa nhà đó không? Thích kiểu đó không?” Lái xe ngang qua một tòa nhà, Trương Thanh Vận ra hiệu cho Tào Ngưng nhìn qua bên đó.

“Ừm cũng được, phong cách rất tây.” Cậu quay đầu lại hỏi: “Sao? Cậu muốn mua nhà?”

“Tạm thời không có tiền, sau khi tốt nghiệp muốn mua một cái.” Giờ tới lúc tốt nghiệp còn khoảng hai năm, Trương Thanh Vận đang tính trong vòng hai năm này phải dành dụm đủ tiền để mua nhà.

Cậu không muốn để Tào Ngưng theo mình mà còn phải ngủ phòng thuê, rất oan ức.

“Mới tốt nghiệp thì kiếm đâu ra tiền?” Tào Ngưng liếc nhìn đối phương, ánh mắt do dự.

“Từ giờ tới đó không phải còn hai năm sao? Hai năm tôi còn không kiếm nổi tiền mua nhà?” Trương Thanh Vận cười cười, cũng không phải lo mình không kiếm đủ tiền: “Nhất định sau khi tốt nghiệp phải mua nhà, nếu không tôi làm sao dám dẫn cậu về nhà chứ?”

Căn nhà hiện tại là để cho hai vợ chồng Trương Thanh Đình ở, Trương Thanh Vận không muốn ở chung.

Coi như là Trương Thanh Đình đồng ý đi chẳng nữa, Trương Thanh Vận cũng không muốn, cậu càng hy vọng có căn nhà thuộc về chính bản thân mình.

“Chà chà, tự tin vậy.” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, nói: “Cậu vẫn giống như trước không muốn tiêu tiền của tôi?”

“Ừm.” Trương Thanh Vận nói: “Cậu mua ba con sói còn dùng tiền của tôi, tôi còn hy vọng có thể lấy tiền cậu để mua nhà?”

“Gi, ý cậu là tôi hẹp hòi?” Tào Ngưng nói.

“Tôi nói bao giờ, tôi thật sự không nghĩ cậu hẹp hòi, tôi còn thích cậu làm như vậy.” Trương Thanh Vận đứng đắn nói.

“Hừ.” Tào Ngưng vẫn không tin.

Có điều coi như Trương Thanh Vận thật sự nghĩ như vậy, cậu vẫn sẽ làm thế.

Số tiền kia suy cho cùng cũng không phải tiền của mình, là tiền của ba mẹ cho.

Sau này bản thân nhất định sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, để lúc Trương Thanh Vận cần có thể giúp đỡ hắn, bản thân sẽ không giữ lại làm của riêng dù chỉ là một đồng.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, Tào Ngưng dự định dẫn một người con trai về nhà, trong lòng khẳng định cảm thấy vô cùng áp lực, không hề thông dong như vẻ bề ngoài.

“Sắp không còn chỗ đậu xe luôn rồi.” Trương Thanh Vận cẩn thận đảo mắt nhìn, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đủ để xe chui lọt vào.

“Lát nữa đi ra lại phiền phức.” Tào Ngưng mở cửa xe, cũng không dám mở quá lớn.

“Hết cách rồi, cuối tuần nào người cũng đông như vậy.” Trương Thanh Vận khóa xe rồi kéo Tào Ngưng từ trong khe hở ra.

“Mẹ nó! Chút nữa nếu bọn họ ra trước có khi nào quẹt qua làm trầy xe chúng ta không.” Tào Ngưng nhìn kỹ bảng số xe của hai chiếc xe bên cạnh, bảo Trương Thanh Vận nhớ kỹ.

“Cậu muốn như vậy?” Trương Thanh Vận dở khóc dở cười, lôi người đi vào siêu thị.

Nơi này người đến người đi, ai cũng không quen biết ai, hai người cũng lớn mật hơn, thản nhiên nắm lấy tay nhau giữa chốn đông người.

Đi siêu thị cùng nhau chính là lãng mạn tới nổi bong bóng như vậy đó.

“Trước đây tôi vốn cho rằng, bối cảnh in relationship nếu không là khách sạn thì cũng là bờ biển, trung

tâm thương mại hay khu du lịch. Sau này khi quen cậu thì chỉ có kí túc xá, siêu thị với nhà bếp, có lúc còn phải tốn hai trăm đồng thuê phòng trong khách sạn. Hoa cũng nhận được hai lần rồi, vậy mà có thời điểm vẫn không theo kịp.” Vừa mới qua Thất Tịch, biển hiệu quảng cáo vẫn còn chưa dỡ xuống, Tào Ngưng nhìn qua mới phát hiện Thất Tịch cái gì mình cũng không nhận được.

Ngay cả một câu đơn giản Thất Tịch vui vẻ cũng không có.

“Người đàn ông của cậu là người trực tiếp, hôm đó chúng ta không phải làm thêm một lần sao?” Trương Thanh Vận kéo cậu ra khỏi quầy hàng sô cô la, mấy thứ đó đừng nói đắt hay không đắt, quan trọng là Tào Ngưng không thích ăn, mua về cũng chỉ phí tiền thôi.

“Trực tiếp cái rắm.” Tào Ngưng thuận lợi cầm một miếng sô cô la hình hoa hồng, nói: “Cậu trả tiền.”

“9.9 tệ, cái này được, tôi còn mua nổi.” Trương Thanh Vận cẩn thận nhìn giá tiền, đồng ý để Tào Ngưng mua.

“Đệt!” Tào Ngưng bực bội nở nụ cười, không phải tới mức này chứ?

“Cậu không phải chủ gia đình cậu làm sao hiểu được mấy thứ củi gạo mắm muối chứ, tôi còn phải để dành tiền mua nhà.” Trương Thanh Vận đoạt lấy miếng sô cô la trong tay Tào Ngưng nói: “Bây giờ vẫn chưa phải là của cậu, tối về rồi tặng sau.”

“...” Tào Ngưng cố gắng nhịn, chờ Trương Thanh Vận thanh toán tiền xong đứng trước mặt đối phương ăn cho người nọ nhìn.

“Cái đồ phá của.” Trương Thanh Vận nói câu này thành công nhận về một đồng rác ập xuống, dây ruy băng kim tuyến quần đầy dầu, cậu bỏ đồng đồ xuống, nhặt lên một cái vòng bằng kim loại, lấy cái dây thép nhỏ đang quần bên ngoài ra.

Ở trong tay nặn ra một chiếc nhẫn: “Bảo bối, nhẫn vàng này chỉ dành cho cậu thôi.”

Trương Thanh vận mặc kệ Tào Ngưng có còn giận hay không, kéo tay đối phương qua đeo nhẫn vào: “Chờ tới khi tôi có tiền sẽ mua một cái nhẫn thật cho cậu.” Dừng lại một lát bổ sung thêm: “Tất nhiên là phải mua nhà trước.”

Chỉ cần có căn nhà thuộc về hai người bọn họ, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

“Xấu muốn chết.” Tào Ngưng liếc mắt nhìn một cái rồi lấy chìa khóa trong túi quần Trương Thanh Vận: “Để tôi đi lấy xe, coi coi có bị người ta quẹt trầy xe không.”

Cái biểu cảm đáng yêu, Trương Thanh Vận có thể hồi tưởng tới một tháng hoặc thậm chí một năm.

Ngược lại chỉ cần đi cùng với người đó, sẽ không lo cảm thấy vô vị.

Xung quanh toàn là xe, Tào Ngưng sắp quên mất xe mình đỗ ở chỗ nào, nếu không vì màu xe của cậu khá bắt mắt cậu đúng thật là không cách nào tìm ra.

“Tào Ngưng.”

Đi tới bên cạnh xe Tào Ngưng mới nhìn thấy có một người phụ nữ đội nón rộng vành đeo kính râm đang đứng đó.

Tào Ngưng sững sờ, há hốc mồm kêu một tiếng: “Mẹ?”

“Lên xe nói chuyện đi.” Mẹ Tào Ngưng lấy chìa khóa trong tay con trai, mở cửa xe rồi chui vào trong xe ngồi xuống, sau đó mới mở cửa bên ghế phụ để cho Tào Ngưng vào.

“...” Tào Ngưng lúc này nào dám nói có người còn đang chờ mình đón chứ, cậu nhắm mắt lên xe, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Trương Thanh Vận.

“Đưa di động đây cho mẹ.” Mẹ Tào Ngưng họ Trần, Trần phu nhân thấy cậu không nghe, đưa tay qua muốn đoạt lấy.

“Mẹ.” Tào Ngưng chột dạ, không nói hai lời nhét điện thoại vào trong túi quần, nói: “Mẹ tại sao lại tới đây, không đi làm sao?”

“Mẹ tới đón con.” Trần phu nhân nói xong thì lái xe đi ra hướng đường lớn.

“Đón con làm gì? Con không phải nói với mẹ hè này con tự đi chơi rồi sao?” Tào Ngưng dựa vào ghế, trong lòng lo lắng Trương Thanh Vận vẫn còn ở siêu thị chờ mình.

“Ông ngoại con muốn gặp con.” Trần phu nhân tập trung lái xe, cũng không thèm nhìn con trai đang bày ra biểu tình gì.

“Ông ngoại? Ông về nước?” Tào Ngưng hỏi.

“Không về. Mẹ đưa con qua bên đó gặp ông, hết hè lại về.”

“Cái gì?” Tào Ngưng một tiếng dứt khoát cự tuyệt: “Con không qua đó đâu. Mẹ chưa hỏi ý con mà đã tự tiện quyết định là sao? Hè này con có kế hoạch rồi!” Cậu nhìn qua mẹ mình bảo dừng xe lại, quyết định dù thế nào cũng không xuất ngoại.

“Con bao lâu rồi chưa đi thăm ông hả?”

“Nghỉ đông con sẽ qua đó thăm ông.” Tào Ngưng nghĩ, tới lúc đó mình sẽ dẫn Trương Thanh Vận cùng đi, ở đó chơi với ông hai ngày, sau đó hai người sẽ tự mình đi du ngoạn, tốt đẹp biết chừng nào.

“Ông đang nhớ con lắm.”

“Con nói rồi, hè này con còn có kế hoạch khác, mẹ, dừng xe được không? Mẹ muốn thì có thể đi trước, nghỉ đông con sẽ qua sau!” Tào Ngưng trong lòng sốt ruột, điện thoại trong túi quần bắt đầu rung nhưng Tào Ngưng làm sao dám bắt máy, chỉ có thể nhấn nút tắt.

“Kế hoạch gì?” Trần phu nhân mắt thấy sắp tới đường cao tốc, biểu cảm lạnh nhạt nói: “Ở cùng với bạn trai?”

“...” Cả người Tào Ngưng cứng đờ, sau đó mới kịp phản ứng lại: “Mẹ sớm biết rồi?”

“Cũng không phải, gần đây mới biết thôi, kiểm tra lại cũng mất một chút thời gian.” Trần phu nhân nói: “Mẹ không cho phép con yêu đương với con trai, con hiện tại ở đây hứa với mẹ, nếu chịu chia tay mẹ sẽ không bắt con qua đó nữa, nếu như con không chịu mẹ chỉ có thể tách hai đứa ra thôi.”

“Không có khả năng nào để mẹ chấp nhận chúng con sao?”

“Không có?”

“Dù thế nào cũng không có? Cho dù con có vì vậy mà thương tâm cả đời?”

“Con mới có mấy tuổi biết cái gì mà cả đời?” Trong lòng Trần phu nhân, con mình vĩnh viễn là một đứa trẻ, bây giờ còn chưa tới hai mươi.

“Mẹ dừng lại đi mà mẹ, cậu ấy còn đang ở đó chờ con.” Tào Ngưng dùng giọng điệu cầu xin nói, mặc dù mới rời Trương Thanh Vận có một chút nhưng lại chỉ muốn về bên cạnh người kia nhanh nhất có thể.

“Người con nên chờ không phải nó, lớn lên con sẽ hiểu. Không nên chấp nhất mấy thứ tình cảm thoáng qua này, cuộc đời của con vẫn còn rất dài.” Trần phu nhân thở dài nói, khuôn mặt vì được bảo dưỡng kĩ càng, lại mang theo một loại bình tĩnh theo năm tháng.

“Con yêu cậu ấy, thật sự rất yêu cậu ấy.” Tào Ngưng năn nỉ mẹ: “Mẹ chấp nhận cậu ấy được không? Cậu ấy đối với con rất tốt, là thật lòng mà yêu con.”

“Mẹ sẽ không chấp nhận việc con yêu đương với một thằng con trai, không phải là mẹ muốn bức bách con

mà là mẹ không cách nào chấp nhận được. Con vĩnh viễn không thể ở cùng với nó đâu, trừ phi là mẹ chết.” Trần phu nhân vừa dứt lời bên ngoài liền vang lên một trận tiếng động.

Bà quay đầu lại hét lên: “Tào Ngưng!”

Bà vội vàng dừng xe lại, nhưng mà vẫn không kịp, Tào Ngưng lúc này đã từ trên cửa xe nhảy xuống đường.

Vốn là cậu quan sát kĩ trước sau, thấy không có xe mới dám nhảy xuống, nhưng chẳng biết chiếc xe Pieca từ đâu chui ra, tông về phía Tào Ngưng hất kéo người đi một đoạn.

Trần phu nhân thấy cảnh này tựa hồ như muốn ngất đi.

Phát hiện đụng phải người, chiếc xe kia cũng dừng lại, mọi người bắt đầu chạy về phía Tào Ngưng.

Hắn không có đụng vào phía chính diện, chỉ là tông phải một bên, có điều người bị ngã xuống đường bị thương cũng không nhẹ, trên trán bắt đầu chảy máu.

“Gọi xe cứu thương!” Trần phu nhân nước mắt giàn giụa ôm lấy con trai.

Bà phát hiện Tào Ngưng lúc này đã hôn mê bất tỉnh, không còn ý thức, bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, trong miệng không khỏi lớn tiếng mắng: “Con tại sao lại ngốc như vậy hả! Con không muốn sống nữa sao!”

Vì một người đàn ông, bà thật sự không nghĩ tới Tào Ngưng tại sao lại ngay cả mạng sống cũng không cần.

Chờ xe cứu thương tới lập tức chở người đi bệnh viện.

Trần phu nhân liên hệ bác sĩ mà mình quen biết, sau khi nghe Tào Ngưng được chẩn đoán chỉ bị chấn thương nhẹ mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Còn lại thì phải chờ cậu nhóc tỉnh lại mới biết được, bây giờ cũng chưa thể xác định hoàn toàn là có vấn đề hay không.” Nhìn vào tấm phim thì không phát hiện ra vấn đề gì, thế nhưng mấy cái này bác sĩ cũng không dám bảo đảm.

Trần phu nhân nhìn con trai đang bất tỉnh nằm trên giường, ngoại trừ đau lòng ra còn cảm thấy vô cùng tức giận.

Con trai mình vất vả nuôi tới lớn chừng này, lại vì một người đàn ông quen chưa tới nửa năm mà dám làm chuyện như vậy, bà có xứng đáng làm mẹ người ta hay không?

Cầm di động của Tào Ngưng lên, nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, trong lòng lạnh lẽo.

Bà lấy điện thoại của mình ra, gọi một cú điện thoại, đưa ra một quyết định.

=====

Ở bệnh viện nằm một đêm, vào lúc trời bắt đầu tờ mờ sáng, Tào Ngưng mở mắt ra.

Nhìn xung quanh mới biết là mình đang nằm trong bệnh viện, cậu không khỏi có chút nghi hoặc: “Mình bị gì vậy?” Lầm bầm đưa tay sờ lên đầu một cái, bị đau tới nhe răng trợn mắt.

Bị va vào đầu lúc nào, thật sự không nhớ nổi.

Tào Ngưng cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nhớ tới lúc trên xe hai mẹ con cãi nhau, sau đó chính mình còn nhảy xuống đường.

“...” Mình trở nên kích động như này từ bao giờ?

Tuy rằng không muốn qua bên chỗ ông ngoại nghỉ hè, nhưng cũng đau chán ghét tới mức phải nhảy xuống xe.

“Em tỉnh rồi hả?” Nữ y tá đi tới, sau khi phát hiện Tào Ngưng tỉnh lại thì mới hỏi thăm cậu có sao không, có muốn uống nước hay đi rửa tay gì không.

“Cảm ơn, em tự làm được.” Dù sao vết thương trên đầu cũng không quá nghiêm trọng, Tào Ngưng cảm thấy mấy việc này mình vẫn có thể xoay sở.

Cậu xuống giường đi vào phòng vệ sinh, tới khi mở vòi sen rửa tay mới phát hiện trên ngón tay mình có đeo một cái vòng kim loại nhỏ.

“...” Nhìn kỹ, nhúu mày, món đồ vớ vẩn này sao lại nằm trên tay mình được?

Cậu lột ra, không thèm nghĩ nhiều một phát quăng vào thùng rác bên cạnh.

Sáng ngày hôm sau Trần phu nhân ghé thăm, mang theo cho cậu bữa sáng: “Tối hôm qua ngủ có ngon không? Đầu còn đau không?”

“Không đau lắm.” Tào Ngưng mở bữa sáng ra vừa ăn vừa nói: “Mẹ tại sao nhất định phải bắt con đi qua đó với ông ngoại?”

“Ông con lớn tuổi rồi, tuần trước được chẩn đoán là bị ung thư dạ dày, cũng không sống được mấy năm nữa.” Lời này của Trần phu nhân là thật, xin nghỉ đi xuất ngoại cũng là thật, cũng thật sự định kéo Tào Ngưng cùng đi.

“...” Động tác trên tay Tào Ngưng dừng lại, cảm thấy có chút áy náy, ông như vậy mình không những không muốn đi thăm, còn đòi nhảy xe.

“Nếu như có thể, mẹ muốn con qua đó với ông mấy năm, sau khi tốt nghiệp rồi có thể về nước phát triển.” Trần phu nhân nói.

“Thật ra con không muốn đi, nhưng mà dù sao con cũng chỉ có một người ông ngoại này, quên đi.” Tào Ngưng đồng ý, sau đó nói: “Đúng rồi, di động của con đâu, con tìm cả buổi mà không thấy.”

“Bị rơi trên đường, không biết là ở đâu rồi.” Trần phu nhân mặt không đổi sắc nói.

“Đệt, ghét nhất là phải đổi số điện thoại.” Tào Ngưng nói câu này xong lại cảm thấy có gì đó rất quen thuộc.

“Con ăn xong thì nghỉ ngơi đi, để mẹ đi gọi bác sĩ tới kiểm tra.” Trần phu nhân thấy cậu lộ ra vẻ mặt dăm chiêu, lo lắng nhìn cậu.

“Con biết rồi, mẹ có việc thì cứ đi làm đi, con không sao.” Cảm giác của Tào Ngưng trong nháy mắt bị đứt đoạn, không tìm lại được nữa.

Mẹ Tào Ngưng mời bác sĩ tới kiểm tra cho Tào Ngưng mỗi ngày một lần, lần nào kiểm tra xong Tào Ngưng cũng ngủ miên man, sau khi thức dậy cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Đang giao mùa, tác giả vừa bị cảm sốt vừa đau đầu viết ra chương này, có gì mong mọi người lượng thứ.

Bất quá bọn họ sẽ gặp lại nhau sớm thôi, vợ của lão Trương chạy không được đâu.

Gần đây nhiều người bị cảm, mọi người nhớ chú ý sức khỏe, uống nhiều nước.

36. Chương 33

Trương Thanh Vận đứng trước cổng gọi điện thoại cả buổi toàn bị Tào Ngưng tắt máy, cảm thấy tình huống trước mắt không ổn rồi, nếu không có chuyện gì chắc chắn Tào Ngưng sẽ không vô duyên vô cớ mà tắt điện thoại, chỉ có thể là cậu ấy không tiện bắt máy, hoặc là không tiện nói rõ nguyên nhân.

Gọi thêm vài lần nữa cũng không thấy bắt máy, lòng Trương Thanh Vận lúc này đã nóng như lửa đốt.

Trương Thanh Vận cầm theo túi đồ đi tới bãi đậu xe mới phát hiện không thấy xe của Tào Ngưng đâu, đã được người lái đi rồi.

Mới nãy còn ở bên cạnh mình cười cười nói nói, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, tuy rằng điện thoại vẫn còn gọi được, thế nhưng không có ai bắt máy.

Thật sự không dám nghĩ tới nguyên nhân đằng sau, nghĩ tới là lại sợ, bây giờ cậu không biết nên làm như thế nào.

Trương Thanh Vận nắm chặt lấy túi đồ, đứng gần siêu thị tiếp tục gọi điện thoại cho Tào Ngưng. Gọi khoảng được mười lần thì điện thoại Tào Ngưng bị tắt máy, làm cho cậu nhất thời không hiểu chuyện gì.

Chờ người kia gọi điện lại hẳn là không có khả năng đi, lại không biết đối phương đang ở đâu, Trương Thanh Vận chỉ có thể như con ruồi không đầu, đứng tại chỗ cũ để chờ Tào Ngưng.

Đứng đó chờ tới khoảng bảy, tám giờ tối, Trương Thanh Vận mới gọi điện thoại cho Tào Ngưng, đều nhận được câu trả lời là không liên lạc được, người kia cứ như đã biến khỏi thế gian rồi vậy.

Trong lòng Trương Thanh Vận vô cùng hoảng hốt, đầu óc không suy nghĩ được gì nữa. Chỉ biết đứng đó như trời trồng đợi Tào Ngưng trở lại.

“Thanh Vận.” Khoảng chín giờ, Trương Thanh Vận nhận được điện thoại của Đinh Lâm: “Tôi giúp cậu dò hỏi, Tào Ngưng có lẽ đã bị mẹ cậu ấy dẫn đi rồi, cậu đừng quá lo lắng.”

“...” Nghe thấy Tào Ngưng bị mẹ cậu mang đi, Trương Thanh Vận mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng đồng thời cảm thấy chua xót, quả nhiên vẫn không thể, dự định của mình trước kia đều là lừa mình dối người.

“Cậu không sao chứ?” Đinh Lâm thấy đối phương thật lâu không trả lời, có chút lo lắng hỏi thăm.

“Cảm ơn hội trưởng, tôi không sao, biết cậu ấy không có chuyện gì là được rồi.” Đứng đó cả một buổi tối mới nhận được tin tức của người kia, Trương Thanh Vận giờ đã mệt tới sắp nói không ra hơi.

“Cậu đừng quá buồn, kiểu người như bọn họ chính là như thế, làm sao có thể sống cùng một đời chứ.” Đinh Lâm lạnh lùng nói, tuy rằng hiện tại cậu ta đang ở cùng với Tạ Tư Vũ, thế nhưng cậu ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý chia tay cả rồi.

“Ừm.” Trương Thanh Vận khép mắt lại, thở dài nói: “Tôi phải về rồi, người nhà đang tìm tôi nãy giờ.”

Nói chuyện với Đình Lâm xong Trương Thanh Vận mới vác túi đồ đi về nhà.

Trương ba lúc này đã đi làm về, nhìn thấy cậu về có một mình mới hỏi: “Sao có mình con? Tào Ngưng đâu rồi?”

Hai vợ chồng em trai cũng đang ngồi trong phòng khách, dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía cậu.

“Cậu ấy về nhà rồi.” Trương Thanh Vận nói xong, đặt túi đồ trong tay lên bàn, tâm tình có chút sa sút.

“Sao nó về đột ngột vậy?” Trương ba có chút ngạc nhiên, không phải nói sẽ ở tới khi khai giảng sao.

“Dạ, đột ngột quá.” Trương Thanh Vận nghĩ cũng đúng, mẹ Tào Ngưng sao tự nhiên lại dẫn Tào Ngưng đi như vậy? Tào Ngưng đã bao giờ nói quan hệ giữa mình với cậu ấy cho ai biết đâu, mẹ cậu ấy làm sao mà biết?

Trong lòng nghi hoặc, tầm mắt không tự chủ được quét một vòng quanh phòng.

Phùng Cẩm Cẩm có tật giật mình, cảm xúc của cô thể mà lại bị Trương Thanh Vận nhìn ra, người này ánh mắt đảo qua đảo lại, biểu hiện có bao nhiêu không tự nhiên, khẳng định trong lòng có quỷ.

Trương Thanh Vận cũng không để ý nữa, định bụng tối sẽ tìm em trai nói chuyện.

“Gần đây em dâu có nói với em chuyện gì về Ngưng Ngưng không?” Em trai vừa vào phòng, cậu đã lên tiếng hỏi.

Trương Thanh Đình không biết đã xảy ra chuyện gì, có gì nói đó: “Có anh, cô ta mấy hôm trước có hỏi thăm...Cô ta là vậy đó, thấy tiền là sáng mắt, khẳng định là muốn nịnh bợ người ta, có điều người ta làm gì thèm để ý tới cô ta chứ.”

Nói xong Trương Thanh Đình cảm thấy vô cùng hả giận, còn vì thế mà cười nhạo Phùng Cẩm Cẩm, tự rước lấy nhục.

“Ba mẹ Ngưng Ngưng đều là người của công chúng, không khó hỏi thăm, anh chỉ là bất ngờ cô ta vậy mà dám chọc vào tổ ong vò vẽ.” Trương Thanh Vận châm điếu thuốc, hút một hơi, đặc biệt tỉnh táo nói: “Người vợ như thế này ngàn vạn lần không thể cưới về nhà, nếu không trên dưới nhà họ Trương đừng mong được ngày nào yên ổn.”

“Anh, em cũng không muốn, có điều...” Trương Thanh Đình ấp úng, còn không phải vì sợ nhà bên đó tới làm âm ỉ hay sao.

“Tiền sinh lễ đã đưa chưa?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Vẫn chưa, còn đang chuẩn bị.” Hai mươi vạn nói nhiều không nhiều nói ít không ít, Trương ba tuy là có khả năng chi ra, nhưng vẫn cần thời gian để gom tiền.

“Nếu như giờ mà nói muốn từ hôn nhà gái khẳng định sẽ không để yên, hay là vầy đi...” Trương Thanh Vận nghĩ ra được một cách, nói với Trương Thanh Đình, sau đó đi thương lượng với Trương ba.

Buổi tối Trương Thanh Đình hồn bay phách lạc trở về phòng, ngồi yên trên ghế không động đậy, bộ dáng vô cùng đáng sợ.

Phùng Cẩm Cẩm mở miệng hỏi: “Anh bị làm sao vậy?” Cô thật sự muốn biết, Trương Thanh Vận cuối cùng đã nói gì với Trương Thanh Đình.

“Nhà chúng ta xong rồi.” Trương Thanh Đình lẩm bẩm nói.

“Cái gì xong? Anh nói rõ ra coi.” Phùng Cẩm Cẩm bị làm cho hoảng hốt, không biết đến cùng là có chuyện gì.

“Gặp phiền phức rồi.” Trương Thanh Đình nói: “Nhà chúng ta mấy ngày nữa sẽ bị người ta lấy đi, cô nhanh chóng thu dọn, vài bữa nữa chúng ta cùng nhau đi về phía nam tránh nạn đỡ mấy năm.”

“Cái gì?” Phùng Cẩm Cẩm mở to hai mắt, đi phía nam trốn mấy năm?

“Còn lằng nhằng gì nữa, mau dọn đồ đi, người ta đã sắp tìm tới cửa rồi, lỡ đòi tiền không có chúng chặt tay chặt chân thì biết làm sao?” Trương Thanh Đình diễn đến nước chảy mây trôi, nhìn thấy Phùng Cẩm Cẩm bất động chính mình bèn đứng dậy thu dọn.

“Trương Thanh Đình, anh nói rõ ra coi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Phùng Cẩm Cẩm gấp gáp nói.

“Anh tôi lúc trước cùng người kia có đi vay một khoản, còn lấy giấy tờ nhà làm thế chấp. Bây giờ người kia chạy rồi, tiền cũng đem theo luôn. Tổng cộng hai mươi triệu, người ta sớm muộn gì cũng tra ra rồi tới nhà đòi tiền, chúng ta không đi không lẽ ở lại để bị bọn nó tóm sao.” Trương Thanh Đình nói: “Anh tôi thì cứ mặc kệ ổng, trước mắt ba người chúng ta cứ đi về phía nam trốn mấy năm đã.”

Phùng Cẩm Cẩm choáng váng, cô làm sao lại ngờ tới mọi chuyện sẽ đi tới mức này.

“Hai mươi triệu? Bọn họ mượn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Giọng nói của cô nàng lúc này đã bắt đầu run rẩy.

“Mua xe, nghe đâu còn muốn mở công ty, người kia của anh tôi xài tiền dữ lắm.” Trương Thanh Đình dùng sức bôi đen Tào Ngưng, còn đặc biệt nghĩ ra lời thoại.

“Chuyện quan trọng như vậy sao trước giờ không thấy anh nói với em? Các người còn không nói nhà bị thế chấp!” Phùng Cầm Cầm sắp điên tới nơi, cái quỷ gì vậy chứ!

“Trước đó tôi cũng không biết, giờ chuyện bại lộ rồi anh tôi mới nói ra. Bớt nói nhảm, lo chuẩn bị đồ đi đi, rồi gọi điện thoại báo cho nhà cô một tiếng, nếu được thì...” Trương Thanh Đình không được tự nhiên nói: “Có thể hay không nói cha mẹ vợ cho nhà tôi mượn ít tiền?”

“...” Phùng Cầm Cầm triệt để câm nín, tiền sinh lễ còn chưa tới tay, bên nhà này còn mặt dày mượn tiền bọn họ?

“Này! Cô không phải không muốn cho mượn đấy chứ? Chúng ta dù sao cũng đã uống rượu, gặp gỡ hai bên gia đình rồi, bây giờ nhà tôi có chuyện cô lại muốn khoanh tay đứng nhìn?” Trương Thanh Đình làm bộ giận dữ, không thu dọn đồ nữa, đang muốn cãi nhau với Phùng Cầm Cầm.

“Tình hình nhà tôi thế nào anh không phải không biết, anh nghĩ chúng tôi có tiền cho các người mượn sao?” Giọng Phùng Cầm Cầm không cao không thấp nói, sau đó chịu không nổi nữa bắt đầu nằm xuống giường: “Tôi mệt rồi, để tôi nghỉ ngơi chút đã, anh đừng làm phiền tôi.”

Trương Thanh Đình không nói tiếng nào, tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình.

Qua ngày hôm sau, bầu không khí ở Trương gia tựa hồ vô cùng căng thẳng, ba người đàn ông ngày nào cũng về trễ, tạo nên một loại cảm giác mệt mỏi rã rời.

Phùng Cầm Cầm còn mơ hồ nghe thấy Trương Thanh Vận nói chuyện điện thoại với ai đó, hình như là liên quan đến chuyện trả tiền...

Buổi tối trở lại phòng, cả đêm cũng không ai mở miệng nói với ai câu nào.

Sáng hôm sau, chờ mọi người trong nhà họ Trương đi hết ra ngoài, Phùng Cầm Cầm lục lọi trong phòng của Trương Thanh Đình lấy ra được mấy ngàn đồng, mang theo đồ trang sức lúc làm lễ mời rượu đi ra khỏi Trương gia.

Buổi tối cả nhà về không thấy Phùng Cầm Cầm đâu, anh em nhà họ Trương mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương ba đầu óc mơ hồ, con dâu nhỏ sao cũng rời đi luôn rồi?

Tâm tình mấy ngày hôm nay của Trương ba không giống với Phùng Cầm Cầm, thấy vợ của con trai lớn đột nhiên bỏ đi không nói lời nào tâm trạng tất nhiên có chút không tốt.

Không nghĩ tới con dâu nhỏ vậy mà cũng bỏ đi luôn.

Trương Thanh Đình đóng kịch đóng cho trót, giả vờ gọi điện thoại tới nhà Phùng Cầm Cầm tìm người, không ngoại dự liệu bị bên kia chặn số. Số nhà mình bị chặn không sao, cậu đi xuống quầy ăn vặt dưới lầu mượn điện thoại công cộng để gọi.

Bên kia bắt máy, nhưng khi nghe tới giọng Trương Thanh Đình thì dứt khoát cúp điện thoại.

Gọi nhiều lần không được, sau này mỗi lần Trương Thanh Đình đều dùng một số lạ để gọi tới tìm người, nhưng chuyện này để nói sau.

Giải quyết xong chuyện của Phùng Cầm Cầm, nhưng mà Tào Ngưng cũng không thể nào trở về được.

Nhiều ngày như vậy không hề nhận được cú điện thoại hay tin nhắn nào, Trương Thanh Vận thật sự không biết phải làm sao.

Cậu không biết Tào Ngưng bây giờ như thế nào rồi, cái tính tùy hứng đó có khi nào bị cha mẹ bên đó giáo huấn hay không. Ngay cả gọi điện thoại cũng không được, có khi nào bị nhốt lại không.

Ba ngày sau, Đinh Lâm lại gọi điện thoại cho cậu.

“Tào Ngưng bị người nhà cậu ấy đưa qua nước ngoài rồi, Tạ Tư Vũ bảo tôi nói cho cậu biết, đừng đợi điện thoại của Tào Ngưng nữa, cậu ấy sẽ không gọi cho cậu đâu.”

“Là có ý gì?”

“Tôi không biết.” Đinh Lâm nói: “Tôi chưa gặp cậu ấy, nhưng mà nghe Tạ Tư Vũ nói, cậu ấy không có nhắc tới cậu.”

“Nước ngoài là nước nào?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Châu Úc.”

Châu Úc lớn như vậy, muốn tìm một người đương nhiên không phải dễ.

Theo như lời Đinh Lâm nói, cảm thấy bản thân tự nhiên lại bị chia tay mà còn không có quyền đưa ra ý kiến.

Cậu đã sớm biết, Tào Ngưng không thể nào chịu được áp lực từ phía gia đình, cái này không thể trách đối

phương, nhưng khi chuyện thật sự xảy ra thì vẫn...

Không thể nói hối hận, chỉ trách mình không nhận được như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Rõ ràng biết trước kết quả vẫn bắt chấp tất cả.

“Anh?” Trương Thanh Đình mở cửa phòng, nhìn thấy bộ dáng không vui của anh mình trong lòng cũng khó chịu theo, cậu đã biết chuyện này là do Phùng Cầm Cầm gây ra.

“Ừm, ba đang ở bên ngoài hả? Anh đi nói chuyện với ba chút.” Trương Thanh Vận rất bình tĩnh, khôi phục dáng dấp như thường ngày.

“Ba đang xem TV đó.” Trương Thanh Đình há miệng, muốn nói lại thôi, cậu không giỏi mấy khoản an ủi người khác.

Lúc này Trương Thanh Vận không rảnh để ý tới Trương Thanh Đình, nói một tiếng rồi ra ngoài trình bày với Trương ba suy nghĩ của mình.

Sáng sớm hôm sau, cậu đã rời khỏi nhà.

“Ba, anh đi đâu vậy, tìm bạn trai hả?”

Trương ba lắc đầu một cái: “Ba không biết.” Đứa trẻ kia không nói gì, chỉ nói là muốn ra nước ngoài du lịch.

Nhất thời kích động, Trương Thanh Vận xách vali đi tới nước Úc.

Cũng không phải là đi tìm người kia, cậu không biết người kia ở đâu, cũng không dò hỏi được gì.

Có lẽ chỉ muốn gần với người kia hơn một chút, chỉ cần như vậy thôi.

Mới tới nước ngoài, Trương Thanh Vận vẫn chưa quen với hoàn cảnh, tiền mang theo cũng không nhiều. Vừa bắt đầu không dám ở khách sạn, mà trọ tạm ở một quán trọ nhỏ, trước tiên tìm hiểu thị trường người mẫu bên này một chút, vẫn nên kiếm tiền đã.

Trương Thanh Vận có ngoại hình nên tìm việc cũng không quá khó, chỉ là phải qua trung gian nên tiền công bị cắt xén một chút.

Nhưng vẫn còn may là, thị trường người mẫu bên này tương đối phát triển, nên cho dù bị cắt xén tiền thì

tiền lương vẫn rất khả quan.

Trước mắt cứ như vậy đi, Trương Thanh Vận tới đây liền điên cuồng lao đầu vào công việc, làm việc quần quật suốt nửa tháng trời mới có chút thời gian để xả hơi.

Nhiệt độ ở Úc tương đối lạnh, từ lúc Trương Thanh Vận qua đây, chỉ mua mỗi một bộ quần áo mùa đông, còn lại đều là bên nhà tài trợ đưa tới cho mặc.

Ngày hôm sau vừa chụp xong bộ ảnh quảng cáo áo khoác, trong tủ áo cậu lại có thể một cái áo khoác chuyên dụng mặc cho mùa đông.

Đã quen mỗi ngày sau khi tan làm đều trở về khách sạn, sau đó cái gì cũng không nghĩ, ngủ một mạch tới hừng đông.

Hôm nay cũng thế, Trương Thanh Vận bận một bộ áo khoác màu đen, tay đeo bao tay bằng da, bước ra khỏi studio chuẩn bị về nhà.

Mới năm giờ chiều, tuyết rơi lất phất, nhưng nói chung cũng không ảnh hưởng gì.

Cậu dừng lại ở một cửa hàng thức uống quen thuộc, mua một ly ca cao nóng.

Cầm ly ca cao đi ra khỏi cửa hàng, vô tình nhìn thấy chiếc xe đỗ bên đường, người ngồi bên trong có vẻ gì đó rất quen thuộc.

Bây giờ đang là đèn đỏ, đối phương vẫn chưa chạy đi.

Trương Thanh Vận gấp gấp chạy lên, càng tới gần thì tim đập càng nhanh. Bởi vì cậu thấy rõ ràng, người đó chính là Tào Ngưng.

Mắt thấy sắp chuyển sang đèn xanh, Trương Thanh Vận không nói hai lời mở cửa xe đi vào ngồi ngay phía sau, cũng chính là lúc người ngồi đằng trước bắt đầu lái xe đi.

Tào Ngưng chạy đi xong mới phát hiện phía sau mình thế mà lại có người!

Cậu không biết là ai, nên dùng tiếng Anh hét lên: “Cậu là ai? Tại sao lại lên xe của tôi? Xe này không phải taxi đâu.”

Đã mấy ngày chưa được gặp tên nhóc này, vốn định lên xe xong sẽ tình cảm với người này một chút, ai ngờ chưa làm gì đã bị rống cho một trận.

Trương Thanh Vận cười nói: “Tôi không biết tiếng Anh, nói tiếng Trung đi.”

Tào Ngưng vừa nghe liền biết là người Trung Quốc, thái độ có chút hòa hoãn, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu: “Nói đi cậu là ai? Sao lại lên xe tôi?” Vừa nghĩ muốn tìm chỗ nào đỗ xe để cho người này xuống.

“Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, thái độ này của cậu là sao?” Trương Thanh Vận bắt đầu dĩ cười cười, khó khăn mới tìm được người, người này còn tâm trí mà đùa giỡn.

“Là thái độ này đó, cậu mau xuống xe cho tôi.” Tào Ngưng lạnh lùng nói.

“Tào Ngưng.” Trương Thanh Vận nghiêm túc lại, đang muốn giáo huấn hắn.

“Cậu biết tôi?” Tào Ngưng khó hiểu, tự nhiên gặp người ở đâu chui ra, còn biết tên mình?

“Cậu không biết tôi?” Trương Thanh Vận nhướn mày, nếu đối phương thật sự dám nói không quen biết, cậu sẽ lập tức cho đối phương biết thế nào là quen biết.

“Cậu là ai, tại sao tôi phải quen cậu chứ?” Tào Ngưng quay đầu lại, nhìn người này từ đầu đến chân, xác nhận là chưa từng gặp, có điều không hiểu sao lại hợp mắt mình đến vậy.

Hai bên trao đổi ánh mắt, chính là kiểu ánh mắt hoàn toàn xa lạ.

“Bảo bối, đừng nghịch nữa được không?” Trương Thanh Vận có dự cảm không tốt, trong lòng căng thẳng.

“Xì, ai là bảo bối của cậu, cậu bớt giỡn đùa cái.” Tào Ngưng cười xong mới nghiêm mặt nói: “Xuống xe, tôi không rảnh nói nhảm với cậu đâu.”

“...” Trương Thanh Vận nhìn kĩ ánh mắt và thần thái của đối phương, cảm thấy y hệt lần đầu mới quen, đều là muốn ăn đòn như vậy.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, có điều Trương Thanh Vận cũng không vội, tìm được người là tốt rồi.

“Tôi tên là Trương Thanh Vận, sinh viên Z đại...ừm, là bạn của Vũ Hoàng Văn.” Trương Thanh Vận không thể làm gì khác ngoài việc mượn đỡ tên tuổi Vũ Hoàng Văn, sẵn tiện gọi điện thoại cho tên kia.

Sau khi bên kia bắt máy, Vũ Hoàng Văn còn cho rằng Trương Thanh Vận lại muốn hỏi thăm tin tức Tào Ngưng: “Cậu đừng hỏi nữa, tôi sẽ không nói cho cậu biết đâu, mà dù cậu có biết cũng vô dụng thôi.”

Âm thanh từ điện thoại truyền ra ngoài, Tào Ngưng cũng nghe thấy.

Trương Thanh Vận nói với người trong điện thoại: “Tôi không hỏi cậu, tôi đang ở Châu Úc rồi.”

Vũ Hoàng Văn giật mình: “Cậu qua đó có ích gì, Châu Úc lớn như vậy, cậu không tìm được nó đâu.”

“Nếu như tìm được thì sao?”

“Tìm được cũng vô dụng, nó không để ý cậu đâu.”

Trương Thanh Vận đưa ánh mắt qua nhìn Tào Ngưng một cái, từ biểu hiện của đối phương có thể nhìn ra cậu biết người bọn họ nói chính là mình.

“Được rồi, tối nay nói tiếp.” Cúp điện thoại, Trương Thanh Vận nói với Tào Ngưng: “Cậu ấy nói cậu sẽ không để ý đến tôi, là xem thường cậu hay là như thế nào?”

“...” Tào Ngưng lúc này đã tin Trương Thanh Vận thật sự là bạn của Vũ Hoàng Văn: “Cậu tìm tôi làm gì? Muốn giúp đỡ gì sao?”

Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, nói: “Tháng nữa tôi phải về nước để kịp khai giảng, trong tháng này tôi muốn cậu giúp tôi làm phiên dịch với môi giới.”

“Cái gì? Làm cò?”

Trải qua một hồi giải thích Tào Ngưng mới biết đối phương là người mẫu, chẳng trách lại cao ráo đẹp trai như vậy.

“Tiếng Anh của tôi không tốt lắm, bị bên đại lý cắt xén không ít tiền.”

“Thế lúc trước sao không tìm người môi giới nào đáng tin một chút?” Tào Ngưng không có từ chối dứt khoát, dù sao người này cũng là bạn của Vũ Hoàng Văn.

“Tìm không được, tôi nghe Vũ Hoàng Văn nói cậu cũng ở Châu Úc nên định là sẽ tìm cậu để nhờ giúp đỡ, nhưng Vũ Hoàng Văn lại nói không muốn làm phiền tới cậu, sống chết cũng không cho tôi cách thức liên lạc.” Trương Thanh Vận nói dối tới mức ngay cả bản thân còn cho là thật.

“Ừm nó không muốn phiền tôi là vì biết tôi bận rộn.” Tào Ngưng suy nghĩ một chút, trao đổi phương thức liên lạc với Trương Thanh Vận: “Như vậy đi, hôm nay tôi lại tới tìm cậu.”

“Được.” Trương Thanh Vận có được cách thức liên lạc mới hài lòng đi xuống xe.

Tào Ngưng lái xe trở về nhà ông ngoại, trong tay cầm theo đồ ăn mà ông mình thích nhất.

Ông ngoại cậu đúng thật là bị ung thư da dày, có điều chỉ mới giai đoạn đầu, khả năng chữa khỏi rất cao.

Tào Ngưng ở đây làm bạn với ông hơn nửa tháng, mẹ cậu tuần trước mới về nước, kết quả cả tòa biệt thự rộng lớn chỉ còn có hai ông cháu bọn họ.

Trần phu nhân là con gái một, mẹ bà mất sớm, cha lại không lấy thêm vợ nên người trong nhà rất ít.

Tào Ngưng cũng bởi vì vậy mới đồng ý rời khỏi nhà, qua đây làm bạn với ông cậu, dự định ở đây bầu bạn với ông trong thời gian còn lại.

“Hoàng Văn?” Về tới nhà, rảnh rồi rồi mới gọi điện thoại cho người anh em ở phía bên kia: “Người đó là sao? Bạn của mày?”

Vũ Hoàng Văn mơ hồ, không biết đối phương đang nói cái gì: “Người nào? Bạn gì?”

Cậu ta nào biết lúc đó Tào Ngưng đang ở cạnh Trương Thanh Vận chứ.

“Trương Thanh Vận? Là tên này nhỉ, là bạn mày hả? Người mẫu?” Tào Ngưng nhớ người kia rõ ràng nói ra cái tên này.

“Ài? Làm sao mày biết Trương Thanh Vận...” Vũ Hoàng Văn gãi gãi đầu, lẽ nào...Tên kia thật sự tìm được Tào Ngưng rồi!

Quá là kỳ diệu!

“Cậu ta nhờ tao làm phiên dịch với môi giới, một tháng, nhưng mà mày biết rồi, tao bận lắm.” Cậu còn phải bầu bạn với ông ngoại, có điều Tào Ngưng cũng không có từ chối: “Để tao xem lại đã.”

Vũ Hoàng Văn rốt cuộc cũng bình tĩnh, cổ họng lạnh lẽo nói: “Đừng, mày tốt nhất là cách xa cậu ta một chút.”

Tào Ngưng nghi hoặc: “Làm sao?”

Vũ Hoàng Văn nói: “Cậu ta là GAY, thích ở chung với đàn ông, mày coi chừng cậu ta xuống tay với mày đó.”

“Hả! Cậu ta dám sao?” Chú của Tào Ngưng dù sao cũng được xem là phân nửa GAY, đàn ông ở cùng với

đàn ông cậu đã thấy nhiều rồi, cũng không sợ có GAY thích mình.

“Cậu ta dám đó! Nói chung mày đừng để ý tới cậu ta, cách cậu ta càng xa càng tốt, này cũng coi như là tốt cho cậu ta.” Vũ Hoàng Văn cường điệu nói.

Đáng tiếc hiện tại Tào Ngưng không hiểu, cái gì gọi là tốt cho cậu ta? Lời này nghe vào đúng thật sự là không thoải mái, giống như mình là cái thứ hại người gì không bằng.

Hôm sau, Tào Ngưng rảnh rồi, liền gọi điện cho Trương Thanh Vận: “Này, Trương Thanh Vận? Cậu đang ở đâu?”

Trương Thanh Vận chờ điện thoại của Tào Ngưng chờ tới lòng cũng lạnh lẽo luôn rồi, nên lúc này nhận được điện thoại của người kia, triệt để làm cho mình bình tĩnh lại, từ từ thôi, không cần gấp.

“Tôi ở khách sạn XX trên đường XX, bây giờ cậu có rảnh không?” Trương Thanh Vận vô ý hoặc cố ý mà phóng thích hormone nam tính của chính mình.

“Rảnh, cậu chờ một chút, tôi tới liền.” Tào Ngưng sau khi cũng điện thoại cảm thấy rất khó hiểu, chính mình vậy mà lại có chút hiểu kỳ với một người đàn ông?

Đặc biệt sau khi nói chuyện với Vũ Hoàng Văn xong cậu lại càng hiểu kỳ hơn.

Lái xe tới chỗ hẹn, Tào Ngưng nhìn thấy bên đường có một bóng người cao gầy đang đứng chờ, trên người mặc cái áo khoác đen giống ngày hôm qua, cổ choàng một cái khăn sọc caro, đầu đội mũ màu rỉ sét.

Hai tay người nọ để trong túi, lúc nghiêng đầu nhìn sang bên này, sườn mặt nghiêng của người này khiến người ta nhìn rồi khó mà quên được.

Tào Ngưng lái xe đến bên cạnh hắn, không khỏi liếc mắt nhìn hắn vài cái, người này khí chất u buồn, hơn nữa còn rất đặc biệt, đúng là sinh ra để làm người mẫu.

“Lên xe.”

Trương Thanh Vận đi vào ghế sau ngồi xuống, bị người ở đằng trước kháng nghị: “Cậu có biết phép lịch sự không vậy? Tôi cũng không phải là tài xế của cậu.”

Trước mặt chỉ có một người lái xe, người còn lại ngồi phía sau được xếp vào một trong những hành vi không lễ phép.

Trương Thanh Vận không thể làm gì hơn đành phải ra phía trước ngồi.

Người kia nghiêng đầu hỏi hần: “Ăn điểm tâm chưa? Có kế hoạch gì?”

“Ăn rồi, chuẩn bị nhận một lời mời chụp ảnh. Cậu rảnh theo tôi không?” Trương Thanh Vận nói.

“Không rảnh tôi tới làm gì? Ở đâu?” Biết được địa chỉ, Tào Ngưng lái xe đi qua, trên đường tình cờ quay qua người bên cạnh hỏi: “Vũ Hoàng Văn nói cậu là GAY?”

Trong mắt Trương Thanh Vận lộ ra một tia hoảng hốt, không nghĩ tới người này lại hỏi như vậy, đành phải trả lời: “Không biết, gặp phải người mình thích là nữ thì thích nữ, là nam thì thích nam.”

“Hừ, cái ổ cắm hai đầu.” Tào Ngưng cho rằng người này có lẽ cũng giống như chú mình, lộ ra biểu cảm chán ghét.

“Cái gì mà ổ cắm hai đầu?” Phát hiện trong giọng nói Tào Ngưng có ý tứ ghét bỏ, Trương Thanh Vận không cam lòng nói: “Đời này tôi cũng chỉ cùng một người nảy sinh quan hệ thân mật.”

Tào Ngưng hỏi: “Ai?”

“Người đó bây giờ vẫn chưa thích tôi.”

Có điều cũng sắp rồi, nếu như trong vòng ba ngày không theo đuổi được, cậu sẽ đổi họ sang họ Tào.

Tác giả có lời muốn nói: Vận ca thiết tự tin, vậy thì cứ để hần đổi họ Tào đi.

37. Chương 34

Điều hòa trong xe để nhiệt độ vừa đủ, Trương Thanh Vận vừa ngồi xuống xe đã cảm thấy cả người ảm áp, thậm chí còn hơi nóng. Bởi vì bầu không khí đã nóng sẵn rồi Trương Thanh Vận đưa tay lên điều chỉnh nhiệt độ lại một chút, sẵn tiện kéo khăn quàng cổ xuống.

Lúc Trương Thanh Vận làm mấy việc này, Tào Ngưng cũng sẽ liếc nhìn qua, không phải kiêu nhìn lén lút mà là quang minh chính đại.

Càng nhìn càng cảm thấy người này đúng là không hổ làm người mẫu, không những đáng đẹp ngay cả tay cũng đẹp nữa.

Tào Ngưng lần đầu tiên tiếp xúc với kiểu đàn ông như thế này, cảm thấy có chút mới mẻ.

“Cậu học đại học mấy năm rồi, vậy lúc nào thì bắt đầu đi làm người mẫu?” Cậu hỏi.

“Lúc khai giảng năm ba thì bắt đầu làm.” Trả lời mấy câu hỏi của đối phương, Trương Thanh Vận vừa thấy buồn cười lại vừa cảm thấy xót xa, những thứ này cậu ấy sao có thể quên chứ?

Cái gì cũng không quên, lại chỉ quên tình cảm dành cho mình? Tại sao lại như vậy?

“Cậu học khoa nào? Nếu cậu là bạn Vũ Hoàng Văn vậy sao trước giờ tôi chưa từng gặp nhỉ?” Tào Ngưng tập trung lái xe nhưng đồng thời cũng thỉnh thoảng xoay qua nhìn người bên cạnh, không hiểu sao người như thế này lại là bạn của Vũ Hoàng Văn.

“Khoa Tiếng Trung, phòng tôi ở lầu ba, 303.”

“Vậy sao? Tôi ở trên cậu một lầu.” Tào Ngưng rất ngạc nhiên.

Trương Thanh Vận sau khi nghe xong, mím môi lại cười chua xót nói: “Tôi biết cậu ở lầu trên tôi, Vũ Hoàng Văn có nói với tôi rồi.”

Tên kia chắc chắn sẽ không nói với Tào Ngưng những chuyện này. Trương Thanh Vận đoán kiểu gì Vũ Hoàng Văn cũng sẽ bảo Tào Ngưng cách xa mình một chút, không nên quá gần gũi với mình.

Mà Tào Ngưng có tám phần mười sẽ không nghe, nếu không hôm nay cũng không tới đây.

“Cậu biết nó lâu chưa?”

“Ừm, cũng không lâu lắm.”

Nói chuyện với Trương Thanh Vận được một lúc, Tào Ngưng phát hiện người này rất ít nói, cũng không hay nói lời dư thừa, cậu hỏi thì đối phương mới đáp lời lại.

Nếu đổi thành người khác, Tào Ngưng cũng không thèm nhiều lời như thế này.

Cậu đối với Trương Thanh Vận có chút hiếu kỳ, cái này là thật.

Trương Thanh Vận đến nhận lời mời làm việc, cái này cũng là thật.

Sau khi đến nơi, cậu dẫn Tào Ngưng theo để giúp mình làm phiên dịch. Đối với nghề người mẫu Tào Ngưng không am hiểu mấy, nên đa phần đều để cho Trương Thanh Vận tự mình quyết định.

Vì trước đó đã gửi CV tới cộng thêm mấy bức ảnh, giờ người thật tới nơi, chỉ cần chụp mấy bức ảnh đã thấy nhiếp ảnh gia đưa tay biểu thị OK.

Cuối cùng quyết định ký hợp đồng trong ngày, sau đó hẹn ngày tới chụp ngoại cảnh.

“Cậu xem ra rất dễ được nhận.” Tào Ngưng thấy người này chưa nói được mấy câu công việc đã tới tay.

“Ừm, cũng được, nghề này chủ yếu xem dáng với mặt mũi mà.” Trương Thanh Vận cười, nghiêng đầu nói với đối phương: “Cảm ơn cậu, trưa nay tôi mời cậu ăn cơm nha?”

“Cái đó thì không cần.” Tào Ngưng nói: “Tôi giúp cậu là nể mặt Vũ Hoàng Văn. Nếu không cậu nghĩ tôi vì cái gì mà giúp cậu, tôi cũng không thiếu chút tiền đó.”

Tên nhóc này bản tính trước giờ vẫn rất kiêu ngạo, người khác muốn chi tiền cho hắn đúng là không dễ dàng.

Tào Ngưng lúc trước dùng tiền của Trương Thanh Vận cũng bởi vì đã xem Trương Thanh Vận như người trong nhà.

“Ừm, sao cũng được.” Trương Thanh Vận gật gù nói: “Nếu không muốn dùng tiền của tôi thì cậu mời tôi đi. Từ lúc tôi qua đây tới giờ chưa được ăn bữa nào ngon lành hết.”

“Thảm vậy?” Tào Ngưng không từ chối, trực tiếp lái xe tới quán ăn.

“Chỉ có thể đi tới mấy quán cơm của người Hoa thôi.” Trương Thanh Vận nhún nhún vai, chính là thảm như vậy đó.

“Vậy mà cậu cũng dám qua đây.” Ra nước ngoài mà chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, đúng không?

“Không qua không được, không khổng chế được bản thân.” Trương Thanh Vận nói, dù thật ra biết có tới đây cũng vô dụng, người coi như gặp rồi cũng có thay đổi được gì đâu.

Chỉ là không ngờ sau khi gặp mặt lại gặp phải tình huống như thế này.

Trương Thanh Vận không biết tốt cùng mình muốn cái gì, lần thứ hai trêu chọc Tào Ngưng, là đúng hay là sai đây.

Nếu như kết quả giống nhau, không phải là tự mình chuốc khổ sao.

“Cậu đúng là ngốc.” Không ra nước ngoài thôi mà, có gì mà không không chế được, mặt trăng ở đâu chả giống nhau.

Nói tới đây, bầu không khí lâm vào trầm mặc.

Tào Ngưng chở Trương Thanh Vận tới một quán ăn của người bản địa. Ban đầu Tào Ngưng vốn là muốn dẫn Trương Thanh Vận đi ăn đồ Trung Quốc, nhưng mà nghĩ tới chắc Trương Thanh Vận đã ăn chán mấy thứ đó rồi, nên mới quyết định ăn đồ ăn bên này để đổi khẩu vị.

Tuy rằng cũng không có món gì quá ngon.

Lúc cùng nhau đi tới phòng ăn Trương Thanh Vận mới phát hiện trên thái dương Tào Ngưng có một vết sẹo màu hồng nhạt, rõ ràng là mới bị thương gần đây.

Trương Thanh Vận hỏi: “Chỗ này làm sao vậy?” Ngón tay lúc này cũng đã duỗi ra, rất tự nhiên mà chạm vào đối phương.

“Tai nạn xe cộ.” Tào Ngưng nghiêng đầu qua một bên tránh, cảm thấy khó hiểu, hỏi thì cứ hỏi đi, đừng chạm làm gì?

Hai người dù sao cũng không quá quen thân, cùng lắm là bạn của bạn thôi.

“Xin lỗi.” Thấy đối phương tỏ ra phản cảm, Trương Thanh Vận lập tức thu tay về, miễn cưỡng nở nụ cười.

Tào Ngưng không nói gì.

Có điều bầu không khí lúc này đã trở nên ám muội hơn rất nhiều.

Cậu luôn cảm thấy người đàn ông trước mắt luôn vô tình hoặc cố ý quan tâm mình, còn có ánh mắt đó, vẻ mặt kia, lúc nào cũng giống như đang muốn nói gì đó.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Tào Ngưng không phải thật sự cảm thấy phản cảm, nếu không cậu đã cho người kia một đấm rồi bỏ đi rồi.

Xem ra Vũ Hoàng Văn nói không sai, người này thật sự thích đàn ông.

“Xem xem muốn ăn gì?” Tào Ngưng đưa thực đơn qua cho đối phương xem.

“Cậu mời khách, cậu làm chủ đi.” Trương Thanh Vận đẩy thực đơn lại cho đối phương.

Lúc này Tào Ngưng mới nhớ tới, người này không biết tiếng Anh làm sao xem hiểu thực đơn được.

“Vây được.” Cậu làm chủ gọi món, trước mắt cứ thế đi.

Sau đó cầm ly lên uống nước, hai mắt sẽ không tự chủ được bắt đầu quan sát nhất cử nhất động đối phương.

Không thể không thừa nhận, người trước mắt dù ngồi ở đâu cũng sẽ thu hút ánh nhìn của người khác.

“Tôi có thể mạo muội hỏi chút không? Tai nạn xe cộ cụ thể là đã xảy ra chuyện gì?” Trương Thanh Vận ngẩng đầu nhìn đối phương, muốn che giấu sự quan tâm cũng che giấu không được, ánh mắt cậu đã tiết lộ tất cả rồi.

“Tai nạn xe cộ thì là tai nạn xe cộ thôi, còn có thể là chuyện gì?” Tào Ngưng không thể nói với người kia mình vì sao mà bị té, lý do quá ngớ ngẩn.

“Có kiểm tra cẩn thận chưa? Có để lại di chứng gì không?” Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, xem ra chuyện này bọn Vũ Hoàng Văn đã sớm biết nên mới nói trước với mình dù có tìm được Tào Ngưng cũng vô dụng.

Bởi vì Tào Ngưng đã quên mất mình rồi.

“Không có.” Dài dòng như vậy, Tào Ngưng nâng mí mắt lên nhìn đối phương: “Cậu nói thật đi, cậu có phải muốn tán tỉnh tôi không?”

Tào Ngưng đột nhiên hỏi câu này làm cho Trương Thanh Vận bất ngờ không biết nên phản ứng như thế nào.

Nói thật có khi sẽ bị chặn, còn nói dối cũng nguy hiểm.

“Có thể là gì chứ? Có ấn tượng tốt với cậu có được không? Cậu giúp tôi, tôi rất cảm kích cậu, từ đó cũng thấy con người cậu rất tốt thể thôi.” Ánh mắt bình tĩnh mà nhìn Tào Ngưng, như đang nói ra một chuyện rất đương nhiên.

Cảm thấy cậu tốt, chính là như vậy.

“Ấn tượng tốt ở mức độ nào?” Tào Ngưng có thể sẽ bắt bẻ câu trả lời của cậu, nên Trương Thanh Vận phải trả lời thật cẩn thận.

“Có thể phát triển tới mức độ muốn lăn giường với cậu.” Trương Thanh Vận chỉ có thể nói như vậy.

“Gan cậu cũng lớn quá nhỉ.” Tào Ngưng nói.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận nói không chút cảm xúc, thật ra cậu đã hối hận rồi, tự nhiên lại đi nói thật ra làm gì, lỡ dọa người này chạy mất thì sao.

Nhưng điều làm Trương Thanh Vận bất ngờ chính là, Tào Ngưng cũng không có chạy, thậm chí còn kiên nhẫn cùng mình ăn xong bữa cơm.

“Còn đi chỗ nào nữa không? Nếu không tôi chở cậu về?”

Trương Thanh Vận ngoài ý muốn nhìn đối phương: “Không có, chúng ta về thôi.”

Tới cửa chính của khách sạn, Trương Thanh Vận xuống xe, lần nữa nói cảm ơn với Tào Ngưng: “Tôi ở khách sạn nên không tiện mời cậu vào. Cậu về lái xe cẩn thận, lần tới gặp.”

Tào Ngưng gạt đầu biểu thị mình đã nghe rồi, chờ người xuống xe liền lập tức lái xe trở về.

Nhìn chiếc xe đã chạy được một đoạn, Trương Thanh Vận thở dài, cảm thấy mình đúng là gấp gáp. Tào Ngưng có lẽ là bị dọa sợ rồi, lần tới có gặp được hay không còn chưa biết đâu.

Suốt buổi chiều tâm trạng cứ lên lên xuống xuống, Trương Thanh Vận không nhận được gửi cho Tào Ngưng một tin nhắn.

“Xin lỗi, hôm qua nói với cậu những lời đó là do tôi quá đường đột, chúng ta còn cơ hội gặp nhau không?”

Lúc đó Tào Ngưng đang đi tắm, đi ra nhìn thấy tin nhắn ngắn người một lúc, sau đó ngồi xuống giường, vừa lau tóc vừa nhắn trả lời: “Tôi có thể tiếp tục gặp cậu, nhưng mà tôi là thẳng, không phải GAY, cậu đừng có ôm ấp loại ảo tưởng đó nữa.”

Trương Thanh Vận trả lời lại: “Tôi biết rồi.”

“...” Tào Ngưng đọc xong cũng không có trả lời lại, ném điện thoại qua một bên bắt đầu làm việc của mình.

Tình sử của cậu đó giờ vẫn là trống không, nên cậu cũng không quá để ý đến mấy chuyện này.

Thế nhưng nửa tháng gần đây, mỗi tối sẽ có lúc cảm thấy buồn bực, cảm giác muốn tìm người tâm sự.

Tào Ngưng giật mình phát hiện ra mình cứ nhiên lại có loại suy nghĩ này, mình dù sao cũng đâu phải GAY.

Có khi nào là do Trương Thanh Vận quá đẹp, không phân nam nữ, nên mình mới nghĩ tới hắn?

Lời giải thích này rất đáng tin, Tào Ngưng thừa nhận mình chính là loại người chuyên nhìn mặt người khác, đẹp dễ chính là vương đạo.

Có điều cái này cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, còn chưa thật sự muốn làm đâu, cậu cũng đâu tới mức đó.

=====

Lần nữa gặp được Tào Ngưng là ngày thứ ba, hôm đó Trương Thanh Vận được nghỉ, không cần tới chỗ kia làm việc, lúc này đang ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

Cậu không dám gửi quá nhiều tin nhắn cho Tào Ngưng, sợ làm đối phương反感.

Hôm nay hơn nửa ngày không có liên lạc, xế chiều cậu mặc đồ chỉnh tề, gọi điện thoại cho Tào Ngưng, hỏi đối phương có thời gian cùng nhau đi uống trà chiều không?

Trương Thanh Vận không dám chắc Tào Ngưng có đồng ý hay không.

“Được.” Tào Ngưng nhìn đồng hồ lúc này đang chỉ ba giờ, ông ngoại vẫn còn đang ngủ, giờ cậu cũng không có việc gì để làm, đi ra ngoài uống trà chiều chút thì đã sao.

“Ừm, vậy tôi đứng ở ven đường đợi cậu.” Trương Thanh Vận cười nói, cúp điện thoại.

Tào Ngưng lái xe ra ngoài, đi tới chỗ lần trước đón đối phương, đón được người rồi mới nói: “Muốn đi đâu uống trà? Tôi mời khách.”

“Hả? Tại sao lại là cậu mời khách nữa?” Trương Thanh Vận cảm thấy lạ, lúc trước khi ở cùng với Tào Ngưng, tên nhóc này cũng không hay chủ động đòi mời tới vậy.

“Vì tôi là chủ còn cậu là khách chứ sao.” Tào Ngưng thản nhiên nói, nghĩ đối phương chắc cũng không biết chỗ nào tốt để đề nghị, liền tự mình quyết định.

Trương Thanh Vận nhún nhún vai, đi chỗ nào cũng được, miễn là có thể gặp được Tào Ngưng.

Thế nhưng lần gặp gỡ này rất bình thản, uống trà chiều đúng là chỉ ngồi uống trà chiều mà thôi.

“Ngày mai cậu đi ra ngoài chụp hình có cần tôi theo không?” Tào Ngưng uống một hợp trà, để chén trà xuống, hai mắt híp lại, mặt mỉm cười dựa người lên sofa.

Nhìn trạng thái của cậu như vậy, lại có chút ngông cuồng tự đại, đúng chất con nhà có quyền thế.

Trước kia Trương Thanh Vận lần đầu gặp Tào Ngưng cũng là phong cách này, có điều kể từ khi hai người quen nhau Tào Ngưng không còn bày ra bộ dáng này nữa.

Bây giờ nhìn lại có chút chênh lệch, cậu không thích cái cảm giác trong mắt đối phương mình chỉ là một người bình thường như thế này.

Trương Thanh Vận nói: “Nếu như cậu rảnh, tôi đương nhiên là cần cậu rồi, dù sao trong lúc quay chụp cũng phải giao lưu nhiều.”

“Vậy được, có điều buổi tối tôi nhất định phải về nhà, không qua đêm ở ngoài được.” Tào Ngưng nói.

“Chỗ chụp hình cũng không xa, không cần qua đêm.”

“Ừm.”

Chỉ có thể nói chút chuyện công việc, những cái khác Trương Thanh Vận tạm thời không dám thăm dò nhiều, vì cảm thấy đối phương tựa hồ có thái độ cự tuyệt.

Trước năm giờ, Tào Ngưng chở Trương Thanh Vận về rồi lái xe về nhà.

“Vậy mai khoảng bảy giờ cậu đến đón tôi nha, phiền cậu rồi.” Là tin nhắn của Trương Thanh Vận, Tào Ngưng về nhà mới nhìn thấy.

“Tôi biết rồi.” Tào Ngưng để điện thoại xuống, có chút thất thần mà ngồi đó.

Ngày hôm qua từ lúc mình nói bản thân là thẳng thì đối phương đã kiềm chế lại không ít, có thể thấy đối phương là người có chừng mực.

Sáng hôm sau, cậu lái xe tới đón người.

Bởi vì quá sớm, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn.

Trương Thanh Vận ở ven đường mua hai ly thức uống nóng, mua thêm một hộp bánh trứng, hai người tranh thủ trên đường đi ăn bữa sáng.

“Cậu lái xe không tiện, cứ như vậy đi.” Trương Thanh Vận đưa bánh trứng đến trước miệng Tào Ngưng.

Động tác nhìn qua rất ám muội, Tào Ngưng do dự, há mồm cắn một cái. Cuối cùng vẫn cảm thấy không tiện, liền tự mình một tay lái xe một tay cầm bánh ăn.

“...” Lần này Trương Thanh Vận thật sự cho rằng Tào Ngưng có khả năng là thẳng thắn.

Lịch sử không thể làm lại, lẽ nào thật sự không có khả năng phát triển sao?

Địa điểm chụp ảnh ngày hôm nay là một khách sạn có suối nước nóng, gần vùng ngoại ô, không quá xa.

Bên trong khách sạn có suối nước nóng thiên nhiên, mọi người cũng không gấp gáp làm việc, trước tiên vẫn là tranh thủ ăn sáng với tắm suối nước nóng một chút.

Chi phí đều do bên chụp ảnh chi, ai dùng bao nhiêu tính bấy nhiêu.

“Xem ra chúng ta thiệt thòi rồi.” Trương Thanh Vận nghiêng đầu nói với Tào Ngưng, có chút hối hận về việc hai người lỡ ăn sáng trước đó.

“...” Tào Ngưng tròn mắt, trước giờ cậu đã bao giờ cần tính toán mấy cái này đâu.

“Đi. Chúng ta đi tắm suối nước nóng.” Trời lạnh được ngâm mình trong suối nước nóng là nhất rồi.

Thế nhưng không hiểu, tại sao hai người phải tắm cùng nhau.

Có điều khi nhìn thấy vóc người của đối phương, Tào Ngưng ngậm miệng lại, cậu cũng chẳng muốn thế nào đâu, nhìn đã mắt là được rồi.

Cứ thế một người yên lặng mà nằm sưởi nắng, một người yên lặng ngồi nhìn, hai bên đều vui vẻ.

Đối với một Tào Ngưng khác Trương Thanh Vận vẫn là có chút không quen, nếu như là lúc trước người kia hẳn là đã sớm chạy lại ôm cậu rồi.

“Nước ấm không?” Trương Thanh Vận đứng ở phía trên, Tào Ngưng lúc này vẫn còn ngâm mình trong suối.

“Vừa đủ.” Tào Ngưng thu hồi ánh mắt đang đặt trên người kia, chuyên tâm tắm suối.

Chỉ một lát sau, bên cạnh có thêm người khiến cậu không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Tim đập nhanh hơn so với bình thường một nửa.

“Cậu đồng ý giúp tôi khiến tôi rất bất ngờ, cũng rất kinh hỉ.” Giọng nói Trương Thanh Vận trầm thấp, cánh tay từ từ gơ lên, đưa qua ngang người Tào Ngưng, chống lên tường: “Tôi cứ cho rằng cậu sẽ xem thường tôi.” Ánh mắt mang theo ý cười, biểu cảm vô cùng nhu hòa.

“Hừ...” Tào Ngưng bĩu môi, không được tự nhiên động đây thân thể, muốn cách xa đối phương một chút.

Nhiệt độ từ hơi nước tỏa ra khiến cậu cũng cảm thấy cả người như tỏa nhiệt, vẫn là một mình một côi tốt hơn nhiều.

“Cậu đang sợ cái gì?” Trương Thanh Vận kề sát mặt lại nói.

Lực sát thương lớn nhất của người này chính là gương mặt của hắn, Tào Ngưng không cách nào dời mắt đi được, chỉ muốn nhìn thêm một chút rồi lại nhìn thêm một chút.

Hậu quả chính là, hai gương mặt tới gần nhau tới nỗi không còn khoảng cách.

Trương Thanh Vận dịu dàng hôn lên môi người kia, ngay lúc người đang phản kháng bắt đầu công thành đoạt đất, mang theo một trận mưa to gió lớn.

Là đàn ông ai cũng có ham muốn chinh phục vô cùng mãnh liệt, Tào Ngưng cũng có, cậu dễ dàng tiếp nhận rồi bắt đầu khiêu khích ngược lại Trương Thanh Vận.

Này chính là đúng ý Trương Thanh Vận, cậu muốn Tào Ngưng mắc câu.

Cậu bắt đầu thả lỏng sức mạnh, để cho đối phương dễ dàng khống chế mình, làm cho đối phương ném trái cảm giác môi lưỡi đan xen cùng với tư vị khi chinh phục một người đàn ông.

Tào Ngưng nhấn vai Trương Thanh Vận, hôn đối phương rất lâu, tới khi đối phương tựa hồ không chịu nổi nữa mới buông người ra.

Hô hấp cả hai đều rối loạn, trong mắt một mảnh kiêu diễm.

Bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, có rất nhiều cảm xúc đã bắt đầu được lên men.

“...” Trương Thanh Vận nâng mặt Tào Ngưng lần nữa hôn lên, lần này không cố ý tỏ ra yếu thế mà là chân chính hôn, đặt vào trong đó hết thấy nhớ nhung và tình yêu cuồng nhiệt của mình dành cho đối phương.

“A...” Tào Ngưng làm sao chịu nổi loại kích thích như thế này, rất nhanh đã có phản ứng, giống như lúc trước, lần nào cũng bị hôn đến đầu gối nhũn ra, bước vào trạng thái muốn cận kề người kia hơn nữa.

Muốn càng nhiều, muốn bị mạnh mẽ ôm lấy, cảm giác này như đào núi lấp biển, mạnh mẽ mà tập kích, làm cho người ta không thể chống đỡ.

Tự nhận mình là một trai thẳng, Tào Ngưng lúc này vẫn cố gắng giãy dụa, tìm về lý trí, đẩy người đàn ông trước mặt ra.

Nhưng mà hai tay của cậu chẳng có tí sức lực nào, động tác khước từ nhẹ nhàng như chọn đậu, nên đương nhiên không có chút hiệu quả từ chối nào.

Trái lại Trương Thanh Vận càng lúc càng không thể khống chế được chính mình, cũng bởi vì trong lòng quá nhớ nhung người này, đã tới giới hạn rồi. Bây giờ ôm được người vào trong lòng, sao có thể không chạm vào hân chút?

“Đừng...” Cảm nhận được một bàn tay to lớn đang ở trên người mình làm cản, Tào Ngưng vừa sợ hãi vừa không chịu nổi, cậu dùng hết sức đẩy Trương Thanh Vận ra.

Hai người ngâm mình trong nước, thở hổn hển nhìn đối phương, trong khoảng thời gian ngắn không ai nói gì.

“Xin lỗi.” Bình tĩnh trong chốc lát, Trương Thanh Vận cuối cùng cũng tìm về lý trí, trầm giọng nói xin lỗi Tào Ngưng: “Tôi lúc nãy có hơi kích động, mong cậu có thể bỏ qua, rất xin lỗi cậu.”

Tào Ngưng dời mắt, cách xa Trương Thanh Vận một chút, trước tiên phải hồi phục tâm tình đã.

Trên môi cậu lúc này vẫn còn lưu lại cảm giác tê dại khi nãy bị người kia mút lấy, trong miệng còn lưu lại mùi vị của đối phương.

Giống như hân chưa từng rời xa, hô hấp vẫn cứ lượn lờ không chịu biến mất.

“Tôi nói rồi tôi không phải là GAY, sau này đừng như vậy nữa.” Tào Ngưng chà chà môi mình, thấp giọng nói.

“Cái này với có phải là GAY không kỳ thực không liên quan.” Trương Thanh Vận nói, “Ai quy định phải là GAY mới có cùng người cùng giới thân mật, tôi hôn cậu cũng không có nghĩa tôi là GAY, trừ cậu ra tôi không có cùng với người đồng giới nào có cảm giác này, cậu hiểu không?”

Mơ hồ cảm thấy, người kia đã sớm hiểu rõ những lời này.

Cũng đã bị hấp dẫn, nếu không làm gì để yên cho mình thân cận chứ.

Tào Ngưng cũng không phải người dễ tính gì, nếu không phải cậu thật sự muốn, ai có thể ép buộc được.

“Cậu giỡn cái gì vậy? Không phải GAY lại muốn cùng người đồng giới thân mật?” Tào Ngưng liếc nhìn đối phương, biểu cảm khó chịu khi bị lừa gạt.

“Có một loại hấp dẫn có thể vượt qua cả phạm vi giới tính, tôi bị cậu hấp dẫn, với việc cậu là nam hay nữ vốn không liên quan, chỉ là bị cậu hấp dẫn mà thôi. Nếu đã có loại suy nghĩ này thì sao không bình thản mà chấp nhận đi?” Trương Thanh Vận bước tới hai bước, đứng trước mặt đối phương, để người kia có thể nhìn thấy mặt mình rõ ràng.

“Cậu chính là GAY.” Tào Ngưng trừng mắt nói với đối phương, người này từ đầu đến chân có chỗ nào giống trai thẳng đâu, còn dám nói mình không phải.

“Tôi không phải, tôi chỉ là vừa vặn bị cậu hấp dẫn thôi. Tôi đối với đàn ông một chút hứng thú cũng không có, cũng chưa từng nảy sinh tư tưởng muốn ở cùng người đàn ông nào khác.” Trương Thanh Vận chậm rãi tới gần đối phương, thái độ thành khẩn nói: “Coi như cậu theo tôi làm chuyện thân mật, cũng không có nghĩa cậu là GAY, chỉ là muốn trải nghiệm một chút, trải nghiệm chuyện như thế này...”

Ánh mắt của hắn thật sự quá chân thành, còn lấy mình làm gương, đi chấp nhận trải nghiệm mới mẻ này.

“Tôi sẽ không để cậu chịu thiệt thòi, cậu bất cứ lúc nào không chịu được nữa cũng có thể kêu ngừng, tôi chỉ muốn cậu vui vẻ thôi.” Lòng mi của hắn đã kề sát bên, khoảng cách không thể gần hơn.

Tào Ngưng vẫn không có cách nào từ chối khuôn mặt hoàn mỹ trước mặt, cậu chính là cần cái cảm giác kích thích này...

Nhìn hắn chính là một loại hưởng thụ thị giác, nghe hắn nói chính là hưởng thụ thính giác, mà ôm hắn...hắn là bữa tiệc các giác quan đi.

“Được rồi...” Bị người kia ôm chặt hôn môi, Tào Ngưng thấp giọng nỉ non: “Cậu thành công thuyết phục tôi rồi đó, tôi quả thật là bị cậu mê hoặc.” Ngón tay của cậu lần lên gò má của đối phương, chính là tuân theo khát vọng từ trong nội tâm mà dịu dàng chạm vào. Cảm giác vô cùng tuyệt vời, xúc cảm từ bàn tay truyền tới khiến bản thân rung động không thôi, hưởng thụ chút khoảnh khắc thân mật này.

Một người đàn ông, lại có thể mang đến cho mình kích thích lớn thế này, là điều mà Tào Ngưng chưa từng nghĩ tới.

Ngay khi đối phương ngửa đầu ra, Trương Thanh Vận lập tức trở tới mà hôn hắn, ôm lấy đối phương, điên cuồng chạm vào thân thể trong lòng.

Tình thế ngày càng kịch liệt, không khí dần dần cũng theo đó mà nóng lên.

Tào Ngưng bị người trước mặt ấn lên mặt tường phía sau, chặt chẽ cảm nhận tư vị khi được người kia hôn, so với lúc trước khi bị tự xử kích thích hơn nhiều, không lâu sau liền chịu không nổi.

“Được rồi.” Càng ngày càng kịch liệt khiến cậu không thở nổi nữa, không thể làm gì khác đành đẩy đối phương ra, chờ cho mình chút không gian để hô hấp.

Tuy rằng hôn môi rất thích, nhưng thiếu không khí không dễ chịu chút nào.

Cậu thừa nhận kỹ thuật hôn của người này rất tốt, khiến người khác thần hồn điên đảo, có điều cậu cũng không muốn tiếp tục nữa.

Trương Thanh Vận không do dự đưa ra lời mời: “Tới phòng tôi không?” Vẫn còn thời gian đủ để làm một lần, thật sự quá nhớ nhung hần rồi.

“Không, như vậy là đủ rồi.” Ánh mắt Tào Ngưng đảo qua lại mấy lượt, nói ra suy nghĩ của bản thân: “Kỹ thuật hôn của cậu rất tốt, hẳn là đã hôn qua rất nhiều người rồi nhỉ? Công phu trên giường đại khái cũng tốt đi, có điều tôi không phải là người tùy tiện lên giường với người khác đâu.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí trở nên lạnh lẽo, còn xen lẫn vào đó chút xem thường.

Cười lạnh một cái, cậu leo lên bờ lấy khăn quấn lên người rồi rời khỏi.

“...” Đối với Trương Thanh Vận đây cũng không phải là trải nghiệm quá tốt gì, hơn nữa còn bị người ta dán mác tùy tiện lên giường với người khác, Trương Thanh Vận xoa xoa mi tâm, chuẩn bị chỉnh trang lại, trước tiên làm việc cho tốt đã rồi tính sao.

Tác giả có lời muốn nói: Vận ca rất cố gắng, có điều hình như đã qua 3 ngày rồi.

38. Chương 35

Hôm nay phải chụp ảnh bộ sưu tập quần áo mùa đông với hai tông màu chủ đạo là đen trắng, phong cách trang phục là lạnh lùng cao ngạo. Thật ra khí chất của Trương Thanh Vận vốn không quá phù hợp, chuyên gia trang điểm phải cố make up để làm nổi bật lên các góc cạnh của gương mặt cậu, đường nét rõ ràng càng tôn lên sức hút của bộ quần áo trên người.

Make up xong đi ra, Trương Thanh Vận được trợ lý dẫn đến địa điểm chụp ảnh. Một lòng nghĩ chuyện công việc nên cũng không có chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Tào Ngưng khoanh tay đứng gần đó, nhìn người kia cứ thế đi lướt qua mình.

Một người đàn ông như vậy, mình bị hấp dẫn cũng là chuyện bình thường, cậu tự thuyết phục bản thân.

“Chuẩn bị xong chưa? Cảm thấy thế nào?”

“Ừm, tôi thấy khá ổn.”

Tới địa điểm chụp ảnh, Trương Thanh Vận trước hết cùng nhiếp ảnh gia nói chuyện một lát để lát nữa có thể thuận lợi chụp ảnh.

Thật ra tiếng Anh của Trương Thanh Vận cũng không đến nỗi nào, lúc trước muốn tìm người phiên dịch chủ yếu cũng là vì muốn tới sớm tìm hiểu hoàn cảnh bên này một chút. Một ngày trước khi gặp Tào Ngưng cậu đã cắt đứt liên lạc với người môi giới cũ rồi, đang định tự thân vận động.

Không ngờ tới lại gặp được Tào Ngưng ở đây, nên sẵn tiện nói với người kia mình cần tìm phiên dịch với môi giới luôn.

Càng không nghĩ tới hẳn sẽ đáp ứng.

Nghĩ tới đây, Trương Thanh Vận cười lên, tên nhóc đó xem ra dù không còn nhớ mình, nhưng tình yêu vẫn là không thay đổi.

“Không không, vẻ mặt của cậu sai rồi, lát nữa chụp đừng có cười như vậy có biết không.” Nhân viên phòng chụp ảnh nói, nụ cười này quá ôn nhu rồi, cũng đẹp đó nhưng hợp với kiểu quần áo khác cơ, của bọn họ cần vẻ ngoài lạnh lùng một chút.

“Tất nhiên, tôi biết mà.” Trương Thanh Vận gật đầu, thu lại ý cười, bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc.

Dù sao đối với công việc này cậu cũng có khá nhiều kinh nghiệm, nên biết rõ làm thế nào để đưa ra biểu cảm phù hợp.

Quá trình chụp ảnh rất thuận lợi, nhiếp ảnh gia không tiếc lời khen ngợi.

Nói chung thì ai lại chẳng thích làm việc cùng người chuyên nghiệp, người này không chỉ chuyên nghiệp, còn không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, thói quen xấu cũng không có.

Chụp ảnh tới khoảng mười một giờ rưỡi trưa, lúc tan việc nhiếp ảnh gia nói với Trương Thanh Vận, chiều tối còn phải chụp thêm mấy bộ nữa.

Trương Thanh Vận dò hỏi nhiếp ảnh gia: “Tối nay sẽ chụp tới mấy giờ?”

Nhiếp ảnh gia nói: “Ừm nếu thuận lợi chắc khoảng chín giờ là xong rồi.”

Trương Thanh Vận nhớ rõ trước đó Tào Ngưng đã nói buổi tối phải về nhà, tối nay lại không chắc có thể xong việc đúng giờ hay không, cậu đi tới trước cửa phòng Tào Ngưng, do dự đưa tay lên muốn gõ cửa.

Dù sao lúc này ngâm mình trong suối nước nóng, hai người cũng kết thúc không có vui vẻ gì.

Giờ mình gõ cửa không biết có lại bị xem như là...Dù sao giờ hình tượng của mình trong mắt đối phương chính là cái ổ cắm hai đầu tùy tiện lên giường với ai cũng được.

Kết quả cậu còn chưa có gõ cửa thì Tào Ngưng đã mở cửa từ trong phòng bước ra, trên người ăn mặc chỉnh tề, trên mặt vẫn là biểu cảm hững hờ cao ngạo đó.

Cậu ngẩng đầu nhìn người trước mắt nói: “Lúc này cậu chụp ảnh tôi có đứng nhìn, làm tốt lắm.” Hai mắt quét thẳng một đường từ đầu xuống chân người này, bất kể là phong cách u buồn hay lạnh lùng đều rất hợp.

Đáng tiếc là nhân cách quá nát.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó, Tào Ngưng giống như ăn phải quả táo bị sâu, vừa buồn nôn vừa khó chịu.

“Cảm ơn.” Tự nhiên được khen khiến Trương Thanh Vận ngạc nhiên không thôi, tên nhóc này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tối gọi tôi đi ăn cơm hả? Vậy thì đi thôi.” Tào Ngưng liếc hần một cái, đi lên phía trước.

Cậu không biết hiện tại trong lòng mình muốn gì, rõ ràng biết chỉ cần ném quả táo này đi là được, thế nhưng đồ đã cầm trong tay ném đi dễ sao, muốn ăn lại không nổi.

Kiểu gì cũng không được, bỏ thì tiếc ăn lại không ngon.

Trương Thanh Vận đã quá quen với việc chăm sóc người này, bình thường ăn một bàn cơm thôi cũng sẽ săn sóc tỉ mỉ, làm đến vô cùng tự nhiên.

Nhìn thấy hành động của Trương Thanh Vận, Tào Ngưng lại cho rằng này ắt hẳn cũng là từ việc có nhiều người yêu mà có kinh nghiệm, chưa kể hẳn còn là kiểu người sinh ra để thu hút người khác.

Coi như trong lòng đã nắm chắc, thế nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Cậu ăn cái này không?” Trương Thanh Vận gấp một miếng để vào bát Tào Ngưng, đây là món bình thường Tào Ngưng rất thích.

Nhìn thấy món ăn mình thích trong bát, Tào Ngưng dùng tiếng Trung hờ hững nói: “Sao tôi cứ có cảm giác cậu đối xử với tôi y chang đối xử với người yêu, là ảo giác của tôi sao?”

Trương Thanh Vận nghe xong có chút ngẩn người, mới nhớ mình vậy mà lại để đối phương nhìn ra, cũng bởi vì đã từng quen thuộc như thế.

Cậu cười khỏ nói: “Xin lỗi, là tôi không kìm lòng nổi.”

“Biểu hiện tốt lắm, nói đi, mục đích của cậu là gì?” Tào Ngưng dùng đũa chọt chọt đồ trong bát, nói: “Muốn lên giường với tôi hay là cái gì khác?”

Ví dụ như tiền, quyền chẳng hạn.

“Không có mục đích gì khác, thích cậu thôi không được sao?” Trương Thanh Vận dùng khăn lau khóe miệng, muốn che giấu tâm tình của mình.

“Giống gì vậy.” Tào Ngưng nhếch miệng cười: “Trò chơi thích hay không thích này, cậu có tư cách chơi sao?”

Ở trong mắt Tào Ngưng, Trương Thanh Vận cùng lắm chỉ là một người mẫu nhỏ nhỏ mà thôi, chưa kể còn là người không sạch sẽ.

Ai cũng biết giới người mẫu này có bao nhiêu dơ bẩn.

“...” Trương Thanh Vận triệt để bị câu nói này đả kích, quả nhiên Tào Ngưng vừa bắt đầu đã muốn ăn đòn.

Thấy hắn hồi lâu không trả lời, Tào Ngưng cà lơ phát phờ nói: “Sao hả? Tức rồi? Vẫn không chịu thừa nhận điều tôi nói hoàn toàn là sự thật?” Lúc này trong phòng tắm, Tào Ngưng có gọi cho Vũ Hoàng Văn để hỏi cậu ta làm sao mà quen Trương Thanh Vận, quen lúc nào, tại sao lại đi quen người như thế này.

Chuyện liên quan tới Trương Thanh Vận Tào Ngưng hỏi kiểu gì Vũ Hoàng Văn cũng không chịu nói rõ, chỉ nói là lúc trước gặp nhau trong quán bar, uống với nhau chút rượu rồi quen biết.

“Nghĩ sao tùy cậu, ăn cơm trước đi.” Trương Thanh Vận cũng muốn tức giận lắm, nhưng mà với người này tức giận có ích gì không?

Sau khi ăn cơm trưa xong Trương Thanh Vận nói tạm biệt Tào Ngưng, trở về phòng nghỉ ngơi, buổi chiều cậu còn có lịch làm việc, không còn nhiều tinh lực để đi đôi co với Tào Ngưng nữa.

Từ lúc Tào Ngưng nói ra câu kia, hai người không biết thế nào để tiếp tục nói chuyện với nhau.

Lực chú ý của Trương Thanh Vận lúc này hoàn toàn đặt vào công việc, buổi tối đúng chín giờ bắt đầu tan làm.

Sau khi tan làm Trương Thanh Vận báo Tào Ngưng biết rồi cùng nhau về nhà, tên kia vẫn còn khó chịu, có chút buồn bực nói: “Vì cậu mà tôi lãng phí cả một ngày.”

“...” Trương Thanh Vận im lặng, lát sau mới nói: “Xin lỗi đã để cậu đợi lâu.”

Tào Ngưng bĩu môi, đi qua người đối phương: “Mời quý ngài người mẫu lên xe.”

Trương Thanh Vận không biết nên phản ứng như thế nào, xoa xoa mặt, để cho vẻ mặt mình nhu hòa một chút, được, tôi nhin cậu.

Sau khi ngồi vào trong xe, người kia cả một đường im lặng, chỉ chuyên tâm lái xe.

Đang là buổi tối, nhìn mặt đường phủ đầy tuyết, Trương Thanh Vận bèn nhắc nhở người bên cạnh dừng lái xe nhanh quá.

“Cậu có thể im miệng không? Tôi lái xe không cần cậu quơ tay múa chân.” Tào Ngưng bực bội vô cớ, chẳng khác gì ăn thuốc nổ.

“Vây cũng được, cậu dừng xe ở đây đi, tôi tự kêu xe đi về.” Nhìn thấy đã tới nội thành, Trương Thanh Vận không muốn phải chịu đựng bầu không khí gượng gạo này thêm chút nào nữa, cứ thế này lát nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

“Cái gì, cậu nói dừng thì tôi phải dừng sao? Tôi cũng không phải là tài xế của cậu.” Tào Ngưng không dừng xe, cứ thế chạy thẳng một đường tới dưới lầu khách sạn Trương Thanh Vận ở.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận mặt không biểu cảm nói cảm ơn rồi mở cửa đi xuống xe.

Tào Ngưng cũng xuống xe theo, kéo tay Trương Thanh Vận cùng nhau đi vào một cửa hàng tiện lợi ở gần đó.

“Có chuyện gì sao?” Trương Thanh Vận không hiểu đối phương lại muốn nháo cái gì.

Tào Ngưng không có trả lời, chỉ thấy cậu đi tới quầy thu ngân lấy hai hộp ba con sói: “Bao nhiêu tiền?”

“...” Nhìn thấy hành động của đối phương Trương Thanh Vận chỉ có thể đứng đó há hốc mồm ngạc nhiên.

“Đi thôi.” Tào Ngưng trả tiền xong thì cầm lấy hai hộp ba con sói đi ra ngoài, cũng không quên hỏi đối phương đang ở phòng nào.

“Cậu muốn gì?” Trương Thanh Vận gỡ tay đối phương ra khỏi tay mình.

“Cậu không phải muốn lên giường với tôi sao?” Tào Ngưng cười khẩy, nhìn thấy vẻ mặt của người kia liền cảm thấy khó chịu.

“Tôi muốn lên giường với cậu là vì tôi thích cậu.” Trương Thanh Vận giải thích, Tào Ngưng đúng là không cách nào làm người ta yêu thích nổi, cậu cười một cách vô cùng muốn ăn đòn: “Thật sao? Tôi cũng thích cậu, hôn môi với cậu thật sự rất vui vẻ.” Tào Ngưng đứng đó, giục Trương Thanh Vận đưa ra quyết định: “Sao, lằng nhằng cái gì, muốn hay không muốn thì nói một câu, tôi lúc nào cũng có thể hối hận, cậu tốt nhất là nên nắm chắc cơ hội đi.”

Muốn hay không.

Trương Thanh Vận đương nhiên là muốn, cậu khao khát Tào Ngưng thật sự quá lâu rồi, sao lại không muốn ôm người kia vào lòng thân mật chứ.

Dưới cái nhìn của Tào Ngưng, Trương Thanh Vận bước tới nắm lấy tay đối phương dẫn lên lầu.

Khách sạn Trương Thanh Vận ở là một khách sạn tầm trung, phòng không lớn lắm, có điều rất sạch sẽ và yên tĩnh.

Thế nhưng Tào Ngưng trước đây nào đã từng ở qua khách sạn nhỏ như thế này, sau khi tiến vào phòng, cậu ngồi trên giường nói: “Lên giường với cậu ở khách sạn loại này, tôi nghĩ tôi sẽ nhanh chóng hối hận thôi.”

“Ít ra bây giờ cậu không hối hận.” Trương Thanh Vận cởi áo khoác và khăn quàng trên người xuống, đi vào pha nước nóng.

Tào Ngưng cũng đi vào theo, cứ mỗi lần cậu cảm thấy mình sắp hối hận tới nơi, sắp mở cửa mà chạy, thì lúc này đây khi nhìn thấy Trương Thanh Vận, cậu lại không hối hận nữa.

Trong lòng rửa thắm một tiếng, Tào Ngưng cấp tốc cởi đồ trên người ra, không cho mình thời gian mà do dự nữa.

“Tôi chắc chắn là bị điên rồi.” Cậu lẩm bẩm, cởi món đồ cuối cùng trên người xuống.

Trương Thanh Vận xoay người lại, ôm đối phương hôn môi, trong lòng nghĩ, muốn điên cũng là tôi điên trước...

“A...” Hai người hôn nhau kịch liệt, vừa bắt đầu đã muốn lên, khiến cho nhiệt độ trong phòng càng ngày càng tăng, lí trí đã sớm không còn chút nào.

Tào Ngưng quá quen thuộc với kiểu hôn này, chỉ một lát sau đã không chịu nổi, cảm giác thân thể mỗi lần được đối phương ôm ấp thật sự quá dễ chịu, đầu óc cậu đã sớm không còn suy nghĩ được gì.

Chỉ có thể đem tất cả của mình giao cho đối phương, chính mình theo hấn, cảm nhận hấn, từ từ tiếp nhận hấn.

“A...”

Lúc bị người kia đi vào, cậu đã biết mình triệt để sa đọa rồi, không còn cách cứu nữa.

Lần đầu tiên thế mà lại không cảm thấy đau đớn chút nào, lại còn có chút hưởng thụ.

So với trong tưởng tượng của Tào Ngưng còn vui vẻ hơn, khiến người ta trầm luân hơn.

Một hồi vui vẻ này Tào Ngưng rất tập trung mà hưởng thụ, cảm thấy trải nghiệm này xem ra cũng không tệ chút nào.

Trương Thanh Vận ôm đối phương vào nhà tắm, xong lại lên giường, tiếp tục phát tiết hết thủy hỏa thương trong khoảng thời gian vừa qua.

Hai hộp ba con sói này giờ vẫn lạnh tanh nằm trên đầu giường, không ai thèm ngó ngang tới.

Sau khi kết thúc, Tào Ngưng mệt mỏi lắc lắc đầu, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, phát hiện này giờ hai người lăn giường thế mà lại không mang bao, tỏ vẻ ghét bỏ nói: “Cậu là cái đồ không có đạo đức, chịch cũng không mang bao, lỡ bị bệnh thì phải làm sao?”

Trương Thanh Vận ngồi ở đầu giường ngẩng người, sau đó cười lên, càng cười càng cảm thấy nhạt nhẽo, cậu rút ra một điều thuốc chuẩn bị châm lên.

Yên lặng mà hút thuốc, sau đó mới nói với đối phương tôi không có bệnh, cậu có không?

“Tôi vốn là trai tân, lấy đâu ra bệnh?” Tào Ngưng cũng ngồi dậy châm thuốc hút.

Từ lúc qua đây tới giờ, cậu rất ít khi hút thuốc, một là ở chung với người già, hai là cậu cũng không có nghiện.

Nghĩ tới ông ngoại, nhìn đồng hồ đã rạng sáng, Tào Ngưng gấp rút dập tắt thuốc, mặc lại đồ: “Tôi phải về thôi.”

Trương Thanh Vận yên lặng nhìn đối phương, không nói gì.

Trước khi đi, Tào Ngưng rút từ trong ví ra một xấp tiền mặt, để lên đầu giường: “Cho cậu, tôi thấy tiếng Anh của cậu khá tốt, chắc không cần tôi phiên dịch nữa đâu, cứ vậy đi, khi nào rảnh tôi lại tìm cậu.”

Trương Thanh Vận cau mày nói: “Đem tiền về, trong mắt cậu tôi là cái gì?” MB sao?

“Đừng như vậy, cậu làm người mẫu cũng không dễ dàng gì.” Tào Ngưng còn muốn nói thêm một câu, có phải có tiền rồi cậu sẽ không phóng đảng nữa?

Thế nhưng cuối cùng cũng không nói, quay đầu rời đi.

Đến giờ Trương Thanh Vận mới rõ ràng, hóa ra trong mắt Tào Ngưng mình lại là người như thế này.

Cậu rất khó chịu, nửa đêm không ngủ được gửi tin nhắn cho Tào Ngưng: “Tôi lên giường với cậu không phải vì tiền.”

“Có phải vì tiền hay không là chuyện của cậu, đưa tiền hay không là chuyện của tôi.” Tào Ngưng trả lời tin nhắn.

“Cậu không hề tôn trọng tôi chút nào.” Về mặt Trương Thanh Vận vô cùng nghiêm túc.

“Đừng nói nữa, cậu khi không nói những thứ này đáng yêu hơn nhiều.” Nghĩ thế nhưng Tào Ngưng cũng không có nhắn tin trả lời lại.

Không thấy tin nhắn trả lời của đối phương, Trương Thanh Vận xoa xoa trán, có chút không biết phải làm thế nào.

Trải qua một buổi tối mất ngủ, Trương Thanh Vận cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân chấp nhận sự thật là, không thể nào khiến Tào Ngưng thay đổi suy nghĩ trong ngày một ngày hai được.

Cậu dù sao cũng là lòng tự trọng, không chịu được cứ bị đối phương sỉ nhục như vậy, nên ngày hôm sau cũng không có chủ động liên lạc với Tào Ngưng nữa.

Gặp lại nhau là ba ngày sau đó, là Tào Ngưng chủ động liên hệ.

Lúc đó Trương Thanh Vận vẫn đang làm việc, nhận được điện thoại có chút do dự hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

Giọng nói Tào Ngưng mang theo chút nghi hoặc: “Sao mấy hôm nay không thấy cậu gửi tin nhắn cho tôi?”
Cái người này không phải nói thích mình sao, lần trước có được rồi nên không cần nữa?

“Tôi không thiếu tiền xài.” Trương Thanh Vận cười hời hợt nói, ý cười nhạt nhòa đọng lại nơi đáy mắt.

“Ờ ờ, cậu còn để ý chuyện đó? Cậu có phải hẹp hòi quá không vậy?” Tào Ngưng cười khẩy nói, cũng không định xin lỗi, cậu trước giờ chưa từng phải xin lỗi bất kỳ người nào.

Tào Ngưng ở trong phòng phóng phi tiêu, không đứng đắn nói: “Gần đây có tìm được ai lên giường không? Không thì tôi qua tìm cậu?”

Trương Thanh Vận thở dài, thỉnh thoảng ngẫm lại, nếu trước đây Tào Ngưng không gặp được mình, dựa theo tính cách của người này có phải là sẽ bước theo con đường sa đọa của chú cậu không.

Trước đây cảm thấy mình hiểu lầm Tào Ngưng, bây giờ nhìn lại đúng thật cũng không phải hiểu lầm gì, người này rõ ràng không xem chuyện có quan hệ thân thể với nhau là cái gì quá to tát, chỉ cần thoải mái là được rồi.

Nghĩ tới đây Trương Thanh Vận không khỏi hoài nghi, lúc trước người này nói thích mình, có phải là thích thật không? Hay chỉ đơn giản là thích lăn giường?

Tào Ngưng, thật sự khiến cậu nhìn không thấu.

“Nếu như tôi nói không, cậu sẽ đi tìm người khác sao?” Trương Thanh Vận hỏi.

“Người khác? Người khác nào? Tôi bây giờ tạm thời chỉ để ý mình cậu thôi. Cậu muốn từ chối tôi? Tại sao? Tôi chưa làm cậu hài lòng?” Tào Ngưng không còn tâm tình đâu mà ném phi tiêu nữa, cậu ngồi xuống sô pha, bắt chéo hai chân, yên lặng chờ đối phương trả lời.

“Không có là tốt rồi, vậy cậu tới đi, có điều lần này không được để lại tiền nữa.” Trương Thanh Vận nghiêm túc nói.

“Tùy cậu.” Tào Ngưng cười cợt, không coi đây là chuyện gì to tát.

Ông cụ trong nhà có điều dưỡng và một người nữa chăm sóc, cậu đi qua nói với ông ngoại một tiếng, tối nay không có về nhà.

Mặc một cái áo khoác màu sẫm, đội nón với đeo găng tay vào xong, Tào Ngưng cầm chìa khóa xe đi ra khỏi nhà.

Lúc cậu tới Trương Thanh Vận đang ở trên lầu khách sạn đợi cậu, trên người đã mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị cùng cậu ra ngoài ăn cơm.

Đi ăn cơm Tào Ngưng không ý kiến, lúc người kia đòi trả tiền cậu cũng chỉ cười cười không nói gì.

Ba ngày không gặp nhau, người kia vẫn như vậy ngồi ở đó, có chút trầm mặc, lại có chút u buồn. Bị vành nón che lại khiến tóc mái có chút ngổ ngang, ánh mắt vẫn thâm trầm như cũ.

Hắn có vẻ không muốn nói chuyện, này giờ vẫn rất kiệm lời.

Tào Ngưng càng không phải là người nói nhiều, cậu chỉ cười cười rồi chuyển tâm lái xe.

“Ở trong mắt cậu tôi chỉ là trò tiêu khiển thôi có đúng không?” Trương Thanh Vận mở miệng nói chuyện, dù biết cái này là tự mình tìm ngược nhưng vẫn muốn hỏi rõ ràng, cậu muốn biết Tào Ngưng tới cùng là có suy nghĩ như thế nào.

“Vậy cậu nghĩ thế nào? Cậu kéo theo tôi vào cái vòng tròn này, cậu còn hy vọng tôi coi cậu là cái gì?” Tào Ngưng trước khi thật lòng thích một ai đó đều là một người vô cùng ngạo mạn, cũng chỉ coi trọng mỗi bản thân mình.

Muốn giao du ngang hàng với hắn ư? Giàu đã đi rồi nói.

Trương Thanh Vận hiện tới mới hiểu được cái gì gọi là khoảng cách.

Nghĩ lại Tào Ngưng trước đây đối xử với mình như vậy cũng xem như là tốt rồi, ít ra cũng là thật lòng.

“Không có khả năng nào để tôi có thể bình đẳng giao du với cậu sao?” Cậu biết, Tào Ngưng đối với mình rất có hứng thú.

“Cậu lấy cái gì để đòi bình đẳng giao du với tôi? Thân thể?” Tào Ngưng lườm đối phương: “Ừm nhưng mà tôi lại rất thích.”

Lên giường với người này thật sự rất kích thích.

“...” Trương Thanh Vận không nói lời nào, chỉ cảm thấy vô lực.

“Cậu chắc là đã quen rất nhiều người rồi nhỉ? Bây giờ người trong lòng cậu là ai?” Tào Ngưng có lúc cũng sẽ rất mẫn cảm, cậu biết, trong lòng Trương Thanh Vận có một người.

Lúc nhìn mình ánh mắt sẽ mang theo nhớ nhung nhưng không thể che giấu.

Người này đúng thật là rất hấp dẫn, thế nhưng dù sao Tào Ngưng cũng không muốn bị vướng vào một người như thế này. Một mặt là vì thân phận của cậu, mặt nữa là đối phương dù sao cũng không phải là người trong sạch gì.

Đàn ông cùng với đàn ông vui đùa, quan trọng là biết dừng lại đúng lúc.

Trước khi lên giường với Trương Thanh Vận, Tào Ngưng đã nghĩ thông điểm này rồi mới dám đi tìm hắn.

Chỉ cần tình dục, còn lại không cần quan tâm.

“Tôi nói người đó là cậu, cậu tin không?” Trương Thanh Vận nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời lúc này đã tối, sương mù nặng nề vẩn vít, khiến lòng cậu cũng như vì đó mà bị ép chặt theo.

“Tất nhiên là không tin, có điều miệng cậu rất ngọt, cứ tiếp tục phát huy.” Tào Ngưng thờ ơ cười cười, cậu nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ Trương Thanh Vận trước đây từng qua tay bao nhiêu người, bây giờ dù sao mình vẫn chưa chán hắn, cứ đi tới đâu tính tới đó thôi.

“Cậu như vậy thật làm người ta chán ghét.” Trương Thanh Vận thấp giọng oán giận, không có ý định để đối phương nghe thấy.

Nhưng mà Tào Ngưng như thế này mới là Tào Ngưng chân chính, mấy tháng rồi cứ coi như là giấc mộng đi, mà là mộng thì sớm muộn cũng phải tỉnh lại thôi.

“Tuy rằng cậu nói muốn mời khách, nhưng mà đồ ăn ở mấy chỗ này tôi thật sự ăn không vô, lần này vẫn là để tôi trả tiền đi.” Mấy chỗ Tào Ngưng trước đây dẫn Trương Thanh Vận tới ăn, không có mấy vụn thì sẽ không ăn nổi.

Cái đức hạnh này cũng không phải lần đầu tiên để lộ ra, Trương Thanh Vận chỉ cười cười, không có phản bác.

Người kia cao hứng là được rồi.

Ngồi xuống mở một chai rượu ra uống, ánh mắt Tào Ngưng như có như không nhìn người đối diện.

Biểu tình nhớ nhung phức tạp chen dưới hai hàng lông mày đỏ, thật khiến người ta cảm thấy tò mò.

Nếu đã là tình thâm, vì sao còn lảng nhãng với người khác?

Tào Ngưng không tin người mới quen người khác ba ngày đã cùng nhau lên giường hiểu cái gì gọi là tình thâm.

“Nói một chút về người cậu thích đi.” Cậu lắc nhẹ ly rượu, chất rượu màu đỏ ở trong ly tùy ý chảy xuống.

Cậu giờ phút này, thái độ không hề nghiêm túc, thích gì làm đó.

“Cậu ấy cái gì cũng tốt.” Có điều đó là Tào Ngưng trong ký ức, Tào Ngưng mười tám tuổi, sau này sẽ không gặp ai giống như vậy nữa, cũng sẽ không muốn tìm nữa.

“Có người như vậy sao?” Tào Ngưng cười khẩy, hẳn là không đi, ai sống trên đời này chẳng có chút tật xấu?

“Có, cậu ấy ngây thơ thẳng thắn, có chút nhỏ nhen, thích ở cạnh tôi, còn thích ăn đồ tôi làm.” Trương Thanh Vận cười, hồi tưởng lại khoảng thời gian vui vẻ trước đây của hai người.

Lúc đó cảm thấy rất bình thường, không ngờ chớp mắt một cái đã không còn lại gì.

Bây giờ mọi chuyện chỉ có mình mình biết, nếu mình không nói ra, thế giới liền không có ai biết được chuyện này nữa.

“Đã thích như vậy thì sao còn tùy tiện lên giường với người khác?” Nụ cười trên mặt Tào Ngưng này giờ cuối cùng cũng biến mất, cậu cầm chặt ly rượu trong tay, cả người cảm thấy rất khó chịu.

“Chắc là vì tôi tiện đi.” Trương Thanh Vận cũng không cười nữa, cậu đúng là đã đánh giá bản thân mình quá cao, cũng đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của chính mình.

Vốn nghĩ rằng tìm được người là tốt rồi, người ở bên cạnh thì dù sao cũng dễ nói chuyện.

Nhưng là không phải, có một số thứ nếu sai rồi thì một chút cũng sẽ không được, không thể tìm được cảm giác ban đầu nữa.

“Thật sao?” Ánh mắt Tào Ngưng bắt đầu lạnh đi, gật gù nói: “Cậu đúng thật là rất tiện.” Nếu như mình bị người khác nói như vậy đã sớm xoay người rời đi, thế mà đối phương sau khi bị sỉ nhục, mình chỉ cần gọi một cú điện thoại đã nhận lời đồng ý.

Việc lên giường đối với hắn thật sự quá dễ dàng.

Câu nói này hôm nay Tào Ngưng trả lại cho người kia.

“Đừng về cái khách sạn nhỏ đó nữa, hôm nay ở đây đi.” Sau khi ăn tối xong, Tào Ngưng trực tiếp thuê một phòng ở trong này để tối nay ngủ lại.

Giọng nói kia rất vô cùng không tôn trọng người khác, thế nhưng Trương Thanh Vận giống như nghe không hiểu, hắn nói sao thì cứ vậy đi.

“Được.”

Thanh niên cười cợt, còn hỏi đối phương có muốn đi ra ngoài mua bao không.

“Trong khách sạn có.” Tào Ngưng nói.

“Chỉ là trong đây chỉ có vài cái, sợ là không đủ.” Trương Thanh Vận nhẹ giọng nói, ánh mắt rất nhu hòa.

Ở trong thang máy nhìn thấy hình ảnh này, Tào Ngưng như là gặp phải quỷ, không chịu nổi ánh mắt sắc bén của người đối diện.

“Cậu cũng dư sức quá nhỉ.” Cậu thờ ơ nói.

“Ừm.” Trương Thanh Vận gật đầu, lời này trước đây cậu đã từng nói rồi: “Vậy cậu có muốn cảm nhận một chút không?” Nghiêng mặt qua hỏi, lộ rõ sườn mặt góc cạnh, cả khuôn mặt hoàn mỹ cứ thế đập vào mắt đối phương.

Thích như vậy phải không?

Vậy thì cho cậu trải nghiệm cảm giác khiến người ta run rẩy là như thế nào.

Đã như vậy rồi mà cậu còn không chịu nghiêm túc nhìn nhận tôi?

“...” Tào Ngưng đưa tay qua quàng cổ đối phương, động tác này vô cùng tự nhiên, thật giống như trước đây đã từng làm vô số lần, không hề có chút miễn cưỡng nào.

Cậu biết lúc này mình chính là rất vui vẻ, còn có chờ mong, nhưng mà như thế thì sao?

Lúc Trương Thanh Vận hôn Tào Ngưng, đầu ngón tay không nhin được run rẩy, trong lòng đau đớn không thôi.

“Tôi thích cậu.” Có thể đây là lần cuối cùng nói với đối phương những lời này.

Người trong ngực không có phản ứng gì, cậu đã trầm luân vào sự dịu dàng này rồi, cũng không muốn mở mắt ra. Hoặc là cậu nghe được, chỉ là không muốn đáp lại.

Tác giả có lời muốn nói: Chờ sau khi Thanh Vận hết hy vọng rời đi rồi, tháng ngày khổ sở của Tào Ngưng cũng sẽ bắt đầu.

39. Chương 36

Lúc ở cùng với người này, toàn thân sẽ run rẩy kịch liệt, có một cảm giác vui sướng đến cực hạn, tim cứ đập thình thịch thình thịch.

Không phải chỉ bởi vì thủ đoạn của đối phương quá cao, quá quyến rũ người khác, Tào Ngưng không hiểu sao cứ có cảm giác hai người bọn họ giống như đang yêu nhau.

Yêu sao...

Ánh mắt Tào Ngưng mê man một lúc lâu, sau đó, không có sau đó nữa, Tào Ngưng cứ thế bị Trương Thanh Vận làm cho tối không còn suy nghĩ được gì nữa.

“A...” Tuy là cái gì cũng không nhớ nhưng được cái thân thể đối với chuyện này vẫn có phản ứng như cũ.

“Tôi yêu cậu.” Trương Thanh Vận ghé vào tai Tào Ngưng nói, nhưng bởi vì hai người đang điên cuồng thổ dốc nên ai cũng không nghe được rõ ràng.

Lúc lên tới cao trào, Tào Ngưng dùng sức ôm chặt lấy đối phương, trái tim tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một cảm giác lưu luyến không rõ từ đâu bắt ngờ ập tới.

“...” Hai mắt cậu vô thần nhìn thẳng lên trần nhà, hai tay bầu vú lấy đối phương không chịu buông ra.

Cậu lúc này vẫn chưa hoàn hồn, cũng không biết tại sao lại như vậy.

“Tôi đi tắm cái.” Trên người toàn là mồ hôi, Trương Thanh Vận buông Tào Ngưng ra, biểu cảm thâm trầm khiến người đối diện không thể nhìn thấu được.

Tào Ngưng ngẩng đầu nhìn hắn, cái cảm sắc nhọn khiến người ta không rời mắt được.

Rõ ràng vừa mới thân thiết xong, sao bây giờ lại muốn hắn nữa rồi... Chẳng lẽ mình đúng là không thể kiềm chế được mấy cái này.

Giống như mỗi lần sau khi cùng người kia làm xong, mỗi tối sẽ không cách nào đối diện với cô quanh được như trước.

Trương Thanh Vận tắm xong cầm lấy cái khăn tắm quấn quanh người rồi đi ra, không có lên giường, cũng không có nhìn Tào Ngưng đang chờ sẵn ngồi ở đó, chỉ tập trung nhặt quần áo rơi vãi trên sàn rồi mặc vào.

Xong hết mới quay qua nói với Tào Ngưng: “Tôi về đây, chút nữa cậu về nhớ cẩn thận.”

Trong lòng Tào Ngưng tự nhiên có chút hoảng, có điều cũng không thể hiện ra, chỉ lơ đãng nói: “Đợi tôi một chút, tôi chờ cậu về.” Tào Ngưng nói xong liền vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường mặc quần áo.

“Không cần đâu, tôi tự gọi xe về được, cậu về nhà sớm chút đi.” Trương Thanh Vận nói với người đang đứng đối diện mặc quần áo: “Vậy nha, tạm biệt.”

Tào Ngưng dừng động tác trên tay lại, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đối phương phất tay một cái, ánh mắt trước sau vẫn ấm áp như vậy, nhưng dù sao cũng chỉ là khúc nhạc dạo cho hành động xoay người rồi đi.

“Lần sau tôi lại tìm cậu.” Tào Ngưng ở phía sau nói vọng ra.

Khi đó Trương Thanh Vận đã mở cửa phòng rồi, nghe thấy cũng chỉ chần chờ một lát chứ không có trả lời lại, sau đó đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Tào Ngưng từ bỏ ý nghĩ mặc quần áo, cả người cứ thế ngơ ngác ngồi trên giường.

Cậu không biết rốt cuộc mình bị cái gì, cả người vô cùng không thoải mái.

Hoặc là nói trống vắng, giống như bị thiếu mất thứ gì đó vậy.

Cái cảm giác này thật sự khiến người ta buồn bực, rất rất buồn bực, cậu lấy điện thoại ra do dự một chút, rồi lại ném về chỗ cũ.

Lát sau cậu mới mặc lại quần áo chỉnh tề, lái xe về nhà, dọc đường không biết nghĩ thế nào, lại chạy về hướng khách sạn Trương Thanh Vận đang ở.

Lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, người ở đây rồi, sẽ không sao nữa.

Dừng xe ở đó chừng mười phút Tào Ngưng mới lái xe về nhà.

Ngày thứ hai Tào Ngưng không nhận được gửi tin nhắn cho Trương Thanh Vận, tin nhắn gửi đi được một lúc lâu mà vẫn không thấy đối phương trả lời lại.

“Làm cái quỷ gì vậy...” Tào Ngưng chửi một tiếng, lấy đó làm lý do để gọi điện thoại cho Trương Thanh Vận.

Trong điện thoại truyền tới âm thanh báo bận, không cách nào gọi được.

Cậu lần thứ hai làm chuyện ngu ngốc, gọi điện thoại hỏi Vũ Hoằng Văn: “Hoằng Văn, gọi điện cho người ta mà nghe thấy âm báo bận là sao?”

Vũ Hoằng Văn đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới trả lời: “Chuyện này hình như hơi quen, mà lại bị người ta chặn?”

Cậu ta tất nhiên là nhớ, chỉ có Tào Ngưng không nhớ mà thôi.

Khi biết Trương Thanh Vận chặn mình, Tào Ngưng nộ khí xung thiên hét vào điện thoại: “ĐM! Tên đó bị cái gì vậy!”

“Sao?” Vũ Hoằng Văn lúc này mới nhớ tới hỏi: “Đừng nói mà đạo này đang qua lại với Trương Thanh Vận nha? Cậu ta đi tìm mà?”

“Mày chờ chút, tao đi tìm cậu ta hỏi rõ ràng đã.”

Vũ Hoằng Văn sau khi bị cúp máy gấp tới độ muốn bò trên chảo lửa, con mẹ nó ai bảo mày đi tìm cậu ta hả! Tao còn mong cả hai đứa chúng mày cả đời này tốt nhất là đừng gặp lại!

Tào Ngưng lập tức lái xe tới khách sạn Trương Thanh Vận đang ở, sau khi dò hỏi tiếp tân mới biết sáng sớm hôm nay Trương Thanh Vận đã trả phòng rồi khỏi khách sạn rồi.

Bây giờ đã là mười một giờ trưa, từ sáng sớm tới giờ cũng đã được mấy tiếng đồng hồ.

Tào Ngưng nghe vậy liền đi tới chỗ làm việc của Trương Thanh Vận mới được người ở đó cho hay Trương Thanh Vận đã kết thúc công việc ở đây rồi.

Vừa mới bước ra khỏi tòa nhà Tào Ngưng không nhận được đá một cái vào thùng rác bên cạnh: “Mẹ nó!”

Một người nói biến mất liền cứ thế biến mất, di động cũng không gọi được, phòng khách sạn cũng đã trả lại rồi, có nghĩa là hẳn đã về nước hoặc là chuyển sang thành phố khác.

Tào Ngưng lại bấm số của Vũ Hoằng Văn: “Mày gọi cho cậu ấy giúp tao, hỏi cậu ấy đang ở đâu?”

“Cho ai?” Thằng này rốt cuộc là bị gì vậy?

“Trương Thanh Vận.” Tào Ngưng nói rít qua kẽ răng từng chữ một.

“Không được, tao không gọi đâu.” Vũ Hoằng Văn cũng không có ngốc, nghĩ một chút liền biết Trương Thanh Vận đã chặn số Tào Ngưng rồi, nhưng nghĩ lại không biết Tào Ngưng đã làm cái gì để Trương Thanh Vận tới mức phải chặn số như vậy?

Tào Ngưng nhìn thấy gần đó có bộ điện thoại công cộng, liền cúp máy đi tới đó gọi điện.

Vẫn không có tín hiệu, chắc là tắt máy rồi.

Có lẽ là đã về nước.

Vào giờ phút này Tào Ngưng chỉ có một mong muốn duy nhất là tìm được Trương Thanh Vận. Cậu không biết cái chấp niệm này tại sao mà có, chỉ biết là nếu không tìm được người mình nhất định sẽ không thể yên lòng được.

Vì một người đàn ông mới quen chưa được bao lâu, không đáng.

Tào Ngưng biết mình phải tỉnh táo, không được kích động.

Cậu lái xe về nhà, nhốt mình trong phòng một ngày một đêm để bản thân bình tĩnh lại.

Cảm giác kích động đó không phải lúc nào cũng có, chỉ là nó giống như đã biến thành máu thịt, thâm nhập vào cơ thể mình, trong giây phút nào đó có thể quên nhưng không thể xem như không có được.

Tình cờ lắng xuống rồi sau đó lại trở dậy mạnh mẽ hơn.

Có khi là đang hút thuốc, hoặc đi mua đồ, băng qua đường hay vào lúc tuyết rơi, lại nhớ tới người đó.

=====

Trương Thanh Vận đúng là về nước, sáng hôm đó cậu tới sân bay đợi mấy tiếng đồng hồ mới đợi được chuyến bay của mình.

Cậu chỉ muốn trở về nơi quen thuộc, trải qua những ngày tháng bình thường như trước.

Thứ không tìm lại được, thì cứ coi như mình không cẩn thận đánh mất đi, sau quay đầu nhìn lại, cũng chỉ có thể trách bản thân mình bất cẩn.

Còn người kia, kì thực cậu không trách hấn.

Về nhà trước khi khai giảng nửa tháng, coi như cũng có thời gian để làm dịu tâm trạng của mình.

Trương Thanh Vận mỗi ngày đều đắm đầu vào bếp luyện tập nâng cao tay nghề.

Sau khi khai giảng, Trương Thanh Vận liên lạc lại với Tư tỷ, đồng ý với cô làm người mẫu.

Lúc trước là vì kiếm tiền nuôi cô cháu nhỏ, nhưng bây giờ là vì giấc mộng của chính mình mà phấn đấu.

Làm nghề người mẫu này, thời gian có thể ở trường rất ít. Trương Thanh Vận tự thấy điều kiện của mình không tệ, có thể nhận được rất nhiều việc. Thường xuyên đi đến khắp nơi trên thế giới, có khi hai tháng không về nhà cũng là chuyện bình thường.

Sau khi ký hợp đồng với công ty người mẫu, bên người Trương Thanh Vận có thêm một người môi giới và một trợ lý sinh hoạt.

Tuy rằng đa phần đều không cần Trương Thanh Vận phải tự mình nói chuyện, thế nhưng vì để mở rộng quan hệ, Trương Thanh Vận vẫn cần phải cải thiện vốn tiếng Anh của mình.

Ở bên này mỗi ngày đều phải đối mặt với người nước ngoài, thậm chí cơ hội để nói một câu tiếng Trung cũng không có.

Dù sao người môi giới với trợ lý cũng là người nước ngoài.

Đúng vậy, công ty mà Trương Thanh Vận ký hợp đồng chính là một công ty nước ngoài.

Giới người mẫu trước giờ vẫn vô cùng loạn, không cần biết là nam hay nữ, muốn loại giao dịch thối nát cỡ nào cũng có.

Dù vậy vẫn được một cái là tất cả giao dịch đều được thành lập trên cơ sở cậu tình tôi nguyện.

Có một vài người mẫu vì muốn lên cao nên không ngần ngại trả giá một số thứ để thu về một số thứ khác, đây là điều bắt buộc, muốn thành công không thể nào cũng muốn luôn cả tự do.

Trương Thanh Vận thì không có dã tâm lớn như vậy, dù sao chính cậu cũng không thiếu việc để làm, tiền kiếm đủ thì thôi.

Cũng có thể nói Trương Thanh Vận tốt số, có một số nhà thiết kế nổi tiếng còn chỉ đích danh muốn cậu làm người mẫu cho bộ sưu tập của họ.

Chỉ trong vòng một năm nay, Trương Thanh Vận cứ thế thuận lợi xuất hiện trên trang bìa của một tạp chí nổi tiếng nước ngoài.

Các bảng tổng kết cuối năm, chỉ cần có liên quan đến người mẫu chắc chắn sẽ không thiếu mặt Trương Thanh Vận cậu.

Trương Thanh Vận còn được bầu là người mẫu mới phát triển tốt nhất ở nước ngoài, tương lai tiền đồ không thể đo lường, phong quang vô hạn.

Cũng trong một năm nay, Tào Ngưng ở nước ngoài tiếp tục học năm ba đại học, Tạ Tư Vũ và Đinh Lâm vẫn ở bên nhau, Vũ Hoàng Văn thì với cái tính ngốc nghếch chậm tiêu không đổi nên tới giờ vẫn chưa có bạn gái.

Một năm nay, học xong năm ba, có nghĩa một là tốt nghiệp, hai là tiếp tục thi lên nghiên cứu sinh hoặc có khi là ra nước ngoài học hỏi thêm.

Chỉ ít Đinh Lâm không có dự định đó, hần bảo đã chán sự nghiệp học hành lắm rồi.

Bạn trai hần là Tạ Tư Vũ cũng không học tiếp, nghe nói là muốn thi quốc khảo, lúc đó Đinh Lâm chỉ liếc hần một cái, trong lòng nghĩ tên này đời này không làm nguyên thủ quốc gia sẽ không cam lòng mà.

**Quốc khảo: là cuộc thi công chức để chọn ra những người có địa vị cao nhất.*

Hè năm nay, Tào Ngưng từ nước ngoài trở về.

Lý do là muốn về nước thăm các anh em, sẵn tiện tụ tập một chút.

Người nhà Tào Ngưng vẫn chưa biết chuyện xảy ra giữa cậu và Trương Thanh Vận ở Úc, nhìn thấy cậu không có khác thường gì nên cũng không ngăn cản cậu về nước.

Bọn họ vẫn cho rằng tình yêu của người trẻ chỉ là nhất thời, đậm sâu được bao lâu chứ.

Nếu như lúc trước còn ở cùng nhau, tới bây giờ hẳn là cũng phải tách ra rồi.

Lời này nói ra không khỏi quá tự tin, nhìn Tạ Tư Vũ và Đinh Lâm đi, không phải cũng đã bên nhau được một năm rồi sao.

Gần đây hai người bọn họ bận rộn chuyển nhà, sẵn tiện tranh thủ lần này Tào Ngưng về có thể tụ tập ở nhà mới luôn.

Cứ thế cả đám cũng không cần đi ra ngoài làm gì, trực tiếp tụ tập ở nhà mới của hai người Tạ Đình.

Nói tới quan hệ của hai người đó muốn phức tạp bao nhiêu có bấy nhiêu, Đinh Lâm nói cho cùng cũng không phải đối với Tạ Tư Vũ không có không được, trên người hắn có một loại cảm giác tự do vô cùng mạnh mẽ, nên cũng không thật sự quá quyến luyến ai.

Đối với bạn của Tạ Tư Vũ là Vũ Hoàng Văn kỳ thực Đinh Lâm cũng không quá thân thiết, chỉ nằm ở mức bạn bè bình thường lâu lâu gặp nhau nói vài câu lấy lệ.

Thân nhất hẳn là phải kể tới Tào Ngưng, dù sao Đinh Lâm cũng gặp Tào Ngưng trước rồi sau này mới gặp những người khác.

Lần này Đinh Lâm nhìn thấy Tào Ngưng thì bên cạnh đã thiếu đi một người, cũng không có ai nhắc tới người nọ.

Còn nhớ tới người đó e rằng chỉ còn mỗi Đinh Lâm, nhưng mà hắn cũng không muốn nhắc tới làm gì, vì có ai để tâm đâu.

Tào Ngưng sau khi trở về mới biết hóa ra Tạ Tư Vũ không chỉ có bạn trai rồi mà còn bên nhau được một năm.

Đối với Tào Ngưng đây là một tin tức ngoài ý muốn.

“Mày giấu kỹ thật.” Lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Lâm, Tào Ngưng không có ý kiến gì, chỉ nhìn thoáng qua vài lần.

Vũ Hoàng Văn nghe xong còn ngây thơ nói: “Nếu như không giấu kỹ không biết sẽ xảy ra chuyện gì, A Vũ so ra thì khôn hơn mày nhiều.”

Cậu ta nói ra câu này xong mới phát hiện là mình lỡ lời, vội vã nhìn sang coi sắc mặt Tào Ngưng, phát

hiện tên kia không có biểu cảm gì, có lẽ đã thật sự quên rồi.

Như vậy cũng tốt.

Đinh Lâm lùi lại nói: “Tôi đi làm cơm.” Bọn họ nói trưa nắng nên không ai muốn ra ngoài ăn cơm, Đinh Lâm đành phải làm cơm đãi bọn họ.

“Tôi giúp anh.” Đinh Lâm dù sao cũng không giỏi mấy chuyện bếp núc, đa phần đều là do Tạ Tư Vũ làm, hẳn lúc này nói vậy cũng là vì chừa cho mình chút mặt mũi.

Dần dần, giữa bọn họ cũng không phải không có chút tình cảm nào.

Khả năng vừa mới bắt đầu bình thản, không có oanh oanh liệt liệt gì. Nhưng mà không phải nói những người yêu nhau ban đầu cuồng nhiệt sẽ càng dễ dàng xa nhau sao?

“Anh còn nhớ tới cậu ta?” Vào phòng bếp mọi việc đều do Tạ Tư Vũ làm, Đinh Lâm phát hiện ra mình chỉ có thể rửa rau.

“Tôi với cậu ấy chỉ là bạn bè thôi.” Hắc bình tĩnh nói: “Một năm này cậu ấy phát triển rất tốt, tôi cũng mừng cho cậu ấy.”

Nếu như đó thật sự là những thứ Trương Thanh Vận muốn, vậy xem như cuối cùng cũng đạt được rồi.

“Anh không tán đồng việc bọn họ ở chung, bởi vậy nên mới không nói cho Tào Ngưng biết mọi chuyện đúng không?” Tạ Tư Vũ muốn có đáp án, việc Đinh Lâm không nói cho Tào Ngưng biết tốt cùng là vì mình hay vì Trương Thanh Vận.

“Vừa mới bắt đầu cũng không có vĩ đại như vậy, nhưng sau đó thì đúng thế.” Đinh Lâm dứt lời, ngẩng đầu nhìn đối phương: “Giờ tôi nói tôi muốn đi phá hoại, cậu sẽ ngăn cản sao?”

Tạ Tư Vũ nghe thế có chút căng thẳng: “Phá hoại kiểu gì? Tào Ngưng cái gì cũng không nhớ, anh nói cũng không có ích gì đâu.”

“Đúng vậy, bởi thế cho dù tôi có nói gì cũng đâu có sao đúng không.” Đinh Lâm cúi đầu, hạ mắt, trong lòng có chút không cam lòng.

Vì cái gì cứ phải là người đó chịu tổn thương, hẳn đã làm gì sai chứ.

Đang lúc ăn cơm, Đinh Lâm bật TV lên, hẳn biết rất rõ kênh nào đang phát sóng chương trình của Trương Thanh Vận.

Gần đây hai người cũng có liên lạc, nên hôm qua đã canh giờ xem chương trình này, vừa vặn trưa nay có phát lại.

Tự nhiên một gương mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình TV, người trong phòng đều sửng sốt.

Phải thừa nhận là gương mặt của Trương Thanh Vận có tính sát thương rất lớn.

Cho dù không đặc biệt thích hắn, nhưng khi nhìn thấy người sẽ không cách nào dời mắt được.

Người bị tác động nhiều nhất đương nhiên vẫn là Tào Ngưng.

Cậu đã hơn một năm không nhìn thấy người này, bình thường cậu không hay xem TV cũng không xem chương trình giải trí, càng không biết Trương Thanh Vận đang làm gì.

Mãi tới gần đây hỏi thăm mới biết, thì ra người nọ đang làm người mẫu.

Ly nước cầm trong tay Tào Ngưng vẫn chưa bỏ xuống, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình TV.

Người kia đang trả lời câu hỏi của MC, cười nói: “Hai mươi ba tuổi không tính là trẻ, người quen của tôi đa số đều nhỏ hơn tôi, vẫn là ra mắt trẻ hơn mọi người.”

“Nghe nói lúc còn học đại học cậu đã làm người mẫu rồi, vì cái gì quyết định chính thức bước vào giới người mẫu này?”

“Ừm, chỉ đơn giản là muốn kiếm tiền.” Trên màn ảnh là gương mặt gương cười có chút ngại ngùng, theo thói quen lấy tay che che khóe miệng: “Học đại học tốn khá nhiều tiền, chưa kể sau đó còn phải hẹn hò yêu đương, nên... Lúc đó còn có suy nghĩ muốn vì tương lai mà cố gắng, chỉ nghĩ hay là cố gắng chút, nỗ lực làm việc hai năm, dành dụm tiền mua nhà.”

“Vậy bây giờ còn có suy nghĩ đó không? Hiện tại hẳn là đã dư tiền mua nhà rồi.” MC rất hiếm khi có cơ hội gặp được người mẫu mình yêu thích, không kìm được muốn hỏi nhiều một chút: “Khi học năm mấy thì yêu đương? Hiện tại hai người có còn bên nhau không? Không ngờ ngay cả tới chuyện mua nhà cũng đã nghĩ kỹ càng vậy nha.”

“Đại học năm hai, nhưng mà giờ không còn bên nhau nữa rồi.” Trương Thanh Vận vẫn cười, đáy mắt còn mang theo chút ánh sáng.

Hiện tại nói đến chuyện ngày xưa cậu đã không quá để tâm kết quả nữa, quá trình hạnh phúc vẫn là quan trọng hơn.

Vẫn còn tình cảm với người kia, nhưng cậu lại dùng phương thức rời đi, khiến đối phương trở tay không kịp, nên hiện tại nhắc lại vẫn cảm thấy đúng là không thể tránh khỏi số mệnh.

“Vậy có thể hỏi tại sao hai người lại tách ra không?” MC cẩn thận hỏi.

“Nói thật tôi cũng không biết tại sao, rất bất ngờ.” Trương Thanh Vận vốn không định hỏi, kết quả lại nghĩ nói ra có khi mình lại thấy dễ chịu hơn: “Vào một ngày nào đó trong đợt nghỉ hè năm ngoái, tôi với cậu ấy vào siêu thị mua đồ, lúc đó vừa mới qua Thất Tịch không lâu, cậu ấy còn trách tôi Thất Tịch không tặng quà cho cậu ấy, rồi...” Nhớ tới cảnh tượng ngày hôm đó, cậu vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy thương cảm: “Lúc chúng tôi sắp về, cậu ấy giật lấy chìa khóa bảo là đi lấy xe trước, tôi thì cứ thế đứng đó mà chờ.”

MC hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Trương Thanh Vận nói: “Sau đó, không có sau đó nữa.”

Những người trong phòng lúc này đều biết người Trương Thanh Vận đang nói tới là ai. Chỉ là lúc đó xảy ra chuyện gì, giờ mới biết hóa ra là như vậy.

Tới khi mọi người yên lặng xem xong thì đồ ăn trên bàn cũng đã nguội.

Đinh Lâm nói trước: “Ăn thôi, đồ ăn nguội hết rồi.”

Tào Ngưng hỏi Vũ Hoàng Văn: “Mày với cậu ấy còn liên lạc không?”

Vũ Hoàng Văn lắc đầu, cậu ta không có, phỏng chừng trong tất cả những người đang có mặt ở đây, còn liên lạc với Trương Thanh Vận e rằng chỉ còn mỗi Đinh Lâm thôi.

Đinh Lâm không biết Tào Ngưng ở nước ngoài đã gặp được Trương Thanh Vận, bởi vậy hắn rất tò mò: “Gặp ai? Trương Thanh Vận hả?” Cậu ta còn nhớ?

Tào Ngưng tỏ vẻ không hiểu, lẽ nào Đinh Lâm cũng biết Trương Thanh Vận.

“Bọn họ đều là người của Hội Học Sinh.” Tạ Tư Vũ lên tiếng giải thích, sau đó lại nhìn Đinh Lâm, ý bảo người kia đừng nói thêm gì nữa.

Không cần thiết, xem xong màn phỏng vấn lúc này, Trương Thanh Vận hẳn là cũng đã buông xuống rồi.

Lúc đó mặc kệ nói cái gì cũng chỉ là khiến người ta càng buồn lòng thêm thôi.

“...” Tào Ngưng gật gật đầu, thả ly nước trong tay xuống, một năm nay cậu cũng không có ra sức hỏi thăm tình hình của Trương Thanh Vận. Trước đó còn cho rằng mình thật sự đã quên người kia rồi.

Chỉ là không biết có phải những đêm tuyết rơi khiến người ta dễ dàng hoài niệm hay không, trong đêm khuya không tiếng động đâu đó lại thấy được bóng dáng của người kia.

Cơm nước xong xuôi, Đinh Lâm cầm ly đi ra ngoài sân thượng hóng gió.

Sau giờ ngọ trời không nóng lắm, chỉ là có chút oi bức, ra ngoài đây có gió dù sao cũng dễ chịu hơn.

Một lát sau, bên cạnh hắn lại có thêm một người, Tào Ngưng cũng cầm một ly rượu đi tới.

“Cậu ta rốt cuộc là người như thế nào?” Tào Ngưng không biết mình hỏi mấy cái này để làm gì, chỉ là không quan được hai chân, cứ thế đã đi ra đây rồi.

“Cậu hỏi Thanh Vận ấy hả?” Đinh Lâm uống một hớp rượu, nheo mắt cười nói: “Là người tôi đã từng thích, tốt hơn Tạ Tư Vũ nhiều.”

Tào Ngưng không hề nghĩ mình sẽ nhận được đáp án như thế này: “Tôi còn cho rằng anh sẽ nói, cậu ta là một cái đại bác di động.”

“Ha ha!” Đinh Lâm bật cười: “Không có, tôi chưa từng thử.”

“Người cậu ta thích là ai? Là gặp hỏi còn học đại học sao?” Tào Ngưng nghiêng đầu qua nhìn kỹ mặt Đinh Lâm, người bạn trai này của anh em tốt của mình đã từng thích người kia thật sao.

Người này lớn lên đẹp như vậy, Trương Thanh Vận tại sao không thích hắn.

“Ừm, vốn là tôi biết Trương Thanh Vận trước, sau lại để cậu ta cướp mất. Thế nhưng cũng đang đời cậu ta, đến cuối cùng vẫn không giữ được người.” Bên nhau hắn là nửa năm đi.

Trong lòng Tào Ngưng lúc này cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, cũng không phải cảm giác ngứa ngáy giống như lúc trước, hôm nay đặc biệt ngứa ngáy.

Làm cho cậu không quản được miệng mình lại bắt đầu nói linh tinh: “Người cậu ta thích có phải là kiểu giống như tôi không?”

Đinh Lâm buồn cười nhìn cậu, gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là một kiểu, sao cậu biết?”

“Hừ.” Tào Ngưng cũng không trả lời câu hỏi của Đinh Lâm, chỉ cười cho qua mà thôi.

“Lần này về cậu định ở lại bao lâu?” Qua hồi lâu không thấy Tào Ngưng trả lời, Đinh Lâm đành phải lảng qua chuyện khác.

“Cũng không định ở lâu, chơi mấy ngày rồi lại về bên đó.”

Ngày Tào Ngưng bay về Úc trời mưa lất phất, sau khi bước xuống xe cậu liền lấy áo trùm đầu mình lại.

Bởi vì mưa tới quá đột ngột nên hầu hết mọi người đều không có mang theo dù.

Phía trước hình như có một nhóm người đang đứng đó tranh cãi cái gì đó.

Loại chuyện này tính ra ở sân bay cũng không phải là chuyện hiếm gì, chắc là có ngôi sao nào đó bị fan vây không di chuyển được thôi.

Khi đó Tào Ngưng cũng không quá chú ý, chỉ đứng trên bậc thềm trú mưa, lúc đưa mắt nhìn qua mới thấy người trước mắt có chút quen thuộc.

Dáng vẻ rất giống bộ dáng mấy hôm trước thấy trên TV, khiến cậu không khỏi suy đoán xem có đúng là hắn hay không.

Nhưng khi vừa nhìn thấy fan xung quanh cầm băng điện thì liền xác định.

Muốn nói tới cảm giác tim đập chân run gì gì đó thì cũng không có, Tào Ngưng ngược lại vô cùng bình tĩnh, chỉ đứng đó nhìn qua thôi.

Chờ tới khi fan hâm mộ tản ra hết thì trợ lý mới dẫn người nọ lên bậc thềm để tránh mưa.

“Thanh Vận, chuyến bay này có khả năng sẽ bị dời lại, hay là ngày mai mới đi Úc đi.” Trợ lý của người nọ là một tên nhóc người nước ngoài, tóc vàng mắt xanh, nhìn sơ thì có lẽ mới vừa tốt nghiệp đại học.

Cách phát âm hai chữ Thanh Vận có chút kỳ quái.

“Người Trung Quốc bọn tôi có câu, cái gì tới thì sẽ tới thôi.” Trương Thanh Vận lấy khăn tay ra lau nước mưa dính trên mặt rồi đến mấy chỗ còn lại bị ướt trên người.

Làm xong mới dẫn trợ lý đi vào phía trong ngòi chờ.

Tào Ngưng nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, dưới ánh đèn có một cảm giác rất không chân thực.

Cậu đi vào theo, phát hiện cậu nhóc tóc vàng vậy mà không ngồi bên cạnh Trương Thanh Vận, đang ngồi ở một góc khác.

Tào Ngưng đi tới ngồi xuống, vừa lúc Trương Thanh Vận mỉm cười quay mặt qua.

Nụ cười này không phải là nụ cười máy móc mà ngược lại còn khiến người ta cảm thấy rất gần gũi.

Tào Ngưng đột nhiên nghĩ, mình đối với người này đúng là hiểu biết quá hạn hẹp, có thể nói là cái gì cũng không biết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, vào giây phút đó ai cũng không kịp có phản ứng gì.

Khả năng là không ngờ tới sẽ đột nhiên gặp mặt ở đây, trùng hợp đến đáng sợ, giống như lần đầu gặp nhau ở Úc, cũng không biết là chuyện tốt hay xấu.

“Đã lâu không gặp.” Người lên tiếng trước là Trương Thanh Vận, cho dù rất bất ngờ nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười rất dịu dàng.

Tào Ngưng đương nhiên không có rộng lượng như vậy, tính cậu trước giờ vốn để bụng rất lâu, lúc này chỉ cảm thấy tức giận không thôi.

“Ngày đó cậu nói tạm biệt là lừa người.” Lời nói của hắn, vẻ mặt của hắn so với bản thân hắn thành thực hơn nhiều, nếu như còn để tâm tại sao không nói lời nào đã bỏ đi?

Ngay cả cái lý do cũng không có, đúng là đồ tra nam!

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi lần ngược Ngưng Ngưng đều cảm thấy cậu ấy không thể chịu nổi, không có mạnh mẽ như Thanh Vận, cậu ấy thật ra cũng chẳng lợi hại chỗ nào, lợi hại không nổi.

40. Chương 37

Có lúc trong những đêm cô đơn không ngủ được sẽ nghĩ tới sau này lúc gặp lại Tào Ngưng người đó sẽ có phản ứng thế nào, lộ ra vẻ mặt ra sao, sẽ nói cái gì.

Trương Thanh Vận tự cho là mình rất hiểu đối phương, còn cho là hắn sẽ trêu chọc mình, rồi sẽ hỏi kiểu như gần đây có đi theo người giàu có nào không.

Chính là không nghĩ tới sẽ như thế này...

Về mặt tức giận, còn có ánh mắt buồn bã đó, giống như người bị bỏ rơi là hẳn vậy.

Rõ ràng người bị bỏ rơi là mình mà.

“Xin lỗi.” Trương Thanh Vận hít vào một hơi, nói xin lỗi: “Nếu như hôm đó làm cậu khó chịu, tôi xin lỗi.”

Tào Ngưng sững sờ ngồi đó, cậu không cần Trương Thanh Vận phải xin lỗi, thế nhưng còn có thể thế nào đây, nhìn thái độ của người này, mình phải làm sao mới được?

“Gần đây cậu ổn không?” Người kia lại cười hỏi.

Tào Ngưng nhìn vào mắt Trương Thanh Vận, bên trong rõ ràng đang phản chiếu khuôn mặt mình, hẳn thì thông dong bình tĩnh, còn mình lại không cách nào điềm tĩnh được như vậy.

“Không tốt lắm.” Cậu rũ mi, lấy hai tay che mặt mình lại, mỗi lần trước mặt người này mình lại không thể nào coi như không có chuyện gì mà đối mặt với hắn được.

Có quá nhiều cảm giác phức tạp không cách nào nói nên lời, chỉ là mấy đêm gần gũi lại có thể khiến mình nặng tình đến thế sao?

Tào Ngưng không ngừng tự hỏi, thế nhưng vẫn như cũ không có đáp án.

“Sao vậy?” Trương Thanh Vận không phải là người không tim không phổi, đã nhìn thấy Tào Ngưng như thế này thì cậu làm sao có thể cười nổi nữa.

“Tôi biết là được rồi.” Tào Ngưng lắc đầu một cái, cố gắng kiềm chế tâm tình, lần nữa cùng đối phương mặt đối mặt.

“Có phải dạo gần đây bận rộn quá không, nhớ nghỉ ngơi nhiều một chút.” Trương Thanh Vận không biết người này dạo này đang làm gì, gần đây cũng không nhận được tin tức gì về hắn.

“Haha, tôi còn là sinh viên thì có thể bận bịu cái gì chứ.” Tào Ngưng cười nói, nhìn thấy Trương Thanh Vận cau mày mới biết biểu cảm của mình hiện tại khó coi tới cỡ nào, cũng không cần giả vờ nữa, xụ mặt xuống nói: “Mấy hôm trước có xem phỏng vấn của cậu.”

“Thật sao?” Trương Thanh Vận cố nhớ lại chuyện trong buổi phỏng vấn đó, xong mới ngượng ngùng cười cười, biểu cảm này y hệt biểu cảm trong cái buổi phỏng vấn mấy hôm trước, Tào Ngưng rất ghét biểu cảm này của hắn nhưng vẫn không nhìn được nhìn chằm chằm đối phương.

Cậu cứ thế nhìn không rời mắt, không cam lòng nghĩ, chỉ là một người đàn ông mà thôi, mình sao lại phải khổ sở vì hắn thế chứ.

Chỉ cần một cái nhú mày, một nụ cười hay một động tác nhỏ của người này đã đủ để nắm giữ lấy trái tim mình rồi.

“Cậu còn thích người đó sao?” Tào Ngưng nhìn đối phương hỏi.

“...” Câu hỏi này quá có tính khiêu chiến, tự nhiên lại bị đối phương hỏi tới, Trương Thanh Vận không có cách nào lừa dối chính mình: “Vẫn chưa quên.”

Ban đầu còn cho rằng đã quên rồi, nhưng lâu lâu nhớ tới lại thấy nhói đau, rất không cam lòng, rõ ràng đang bên nhau tại sao lại phải đi tới tình cảnh này.

Nếu lúc này vẫn còn bên nhau thì tốt quá rồi.

Gặp nhau khi còn trẻ, làm bạn lúc về già, thật là tốt đẹp biết bao. Thế nhưng cầu không được, người kia bên người có rất nhiều ràng buộc, không cách nào có thể buông bỏ hết thảy mà ở bên cạnh mình.

“Là vậy sao...” Tào Ngưng nghe xong hồn bay phách lạc.

Có lẽ đang nghĩ, tại sao người gặp cậu trước không phải là tôi chứ, cũng có thể là đang hối hận, cậu vậy mà đã bỏ lỡ cơ hội tốt để hai người có thể đến với nhau rồi.

“Lần đó bên Úc, cậu nói cậu thích tôi, có phải là thật không?”

“Thật.”

Hôm nay không có chuyến nào bay buổi tối, cả hai người bọn họ đều sắp phải lên máy bay rồi.

Tào Ngưng không nghe thấy câu chào tạm biệt của Trương Thanh Vận, lúc này cậu vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình: “Tôi biết cậu là tra nam, thế nhưng tôi vẫn...”

Thích một tra nam.

Cậu xách hành lý lên đi tới phía đối diện Trương Thanh Vận và trợ lý của hắn.

Trùng hợp cái là chỗ ngồi trên máy bay của hai người lại là cạnh nhau.

Trương Thanh Vận bắt đầu dĩ cười cười, xem ra chuyển bay hôm nay vừa ngọt ngào vừa giầy vò người ta rồi.

Gặp được đối phương đương nhiên rất vui vẻ, thế nhưng cảm giác trống vắng khi người kia đi rồi thì lại không dễ chịu chút nào.

Ai biết sau hôm nay, khi nào mới có thể gặp lại nhau?

Bởi vì vậy thà không gặp mặt còn hơn, không gặp sẽ không có kỳ vọng, không có kỳ vọng cũng sẽ không thất vọng.

“Thật là trùng hợp.” Tào Ngưng đến chỗ kế bên Trương Thanh Vận ngồi xuống, để hành lý lên ngăn hành lý phía trên.

“Ừm, trùng hợp thật.” Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng, lo lắng hỏi: “Cậu có bị say máy bay không?” Trương Thanh Vận một tay cầm thuốc chống say, một tay cầm ly nước ấm, đang định uống một viên.

Tào Ngưng biết người này bình thường hay bay đi đây đó để làm việc, nên hỏi: “Không ngờ cậu vậy mà lại bị say máy bay.”

Trương Thanh Vận nói: “Khi trạng thái không tốt sẽ bị say.” Tỷ như những lúc làm việc quá mệt mỏi hay cơ thể không khỏe.

Làm cái nghề này, lúc bận rộn thật sự có thể bận đến chết người.

“Tôi không bị say máy bay, cảm ơn cậu.” Tào Ngưng nói.

Trương Thanh Vận nghe được câu cảm ơn này của Tào Ngưng cảm thấy kinh ngạc không thôi: “Cậu thay đổi không ít.”

“Vậy hả? Chắc lúc trước tôi đáng ghét lắm nhỉ?” Tào Ngưng lấy kẹo bạc hà ra cho vào miệng hai viên, cậu ngồi phía trong, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nói: “Khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, đầu bị kẹp.”

Bây giờ nghĩ lại không hiểu lúc đó mình bị cái gì.

“Mới qua có một năm mà cậu đã giác ngộ được thế này, thật đáng để ăn mừng.” Trương Thanh Vận cười, vì cái câu đầu bị kẹp của đối phương.

“...” Tào Ngưng nhìn Trương Thanh Vận, cậu rất thích nhìn đối phương cười như thế này, so với trời sao còn muốn lấp lánh hơn.

“Sao cậu lại nhìn tôi như vậy?” Trương Thanh Vận cười xong mới phát giác đối phương này giờ không có động đậy mà cứ thế ngồi đó nhìn mình trân trân.

Tào Ngưng lắc đầu, nói nhỏ tới mức chỉ có bản thân mình nghe thấy được: “Tôi biết là được rồi.” Cậu cứ luôn cảm thấy mình nhìn Trương Thanh Vận như vậy không chỉ bởi vì hắn đẹp mà còn vì một nguyên nhân không biết tên nào khác nữa.

Chính là so với việc người này đẹp còn quan trọng hơn.

“Mệt không, có muốn nghỉ ngơi chút không.” Trương Thanh Vận lấy cái gối kê cổ ra, mấy ngày nay cậu phải làm việc liên tục, bây giờ đã sắp mệt tới chịu không nổi.

“Cậu cứ nghỉ đi.” Tào Ngưng nhìn đối phương, thấy dưới mắt là quãng thâm vô cùng rõ ràng.

Làm người mẫu rất cực khổ, lúc trước đi theo hắn một thời gian nên cậu biết rất rõ.

Trương Thanh Vận đeo miếng che mắt lên, dù rất muốn tận hưởng khoảng thời gian hiếm có hai người được ở bên nhau nhưng vẫn là không kìm được cơn buồn ngủ đang từ từ kéo tới.

Thời gian bay khá lâu, lúc Trương Thanh Vận tỉnh dậy nhìn qua thì thấy người bên cạnh vẫn còn ngủ.

Tào Ngưng ngủ thẳng một giấc tới khi xuống máy bay, ở sân bay hai người tạm biệt nhau, đến khi Trương Thanh Vận vẫy tay chào rồi đi được một đoạn Tào Ngưng vẫn còn đứng đó ngốc lẳng chưa kịp phản ứng lại.

Ngủ một giấc dài khiến cậu có chút choáng váng, đành phải tìm một cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi, sau khi tỉnh táo, phát hiện ngoại trừ hành lý bên mình, sân bay thì người đến người đi, bọn họ cũng không biết người trẻ tuổi này ngồi đây là đang nghĩ cái gì, muốn tìm cái gì.

Suy nghĩ của một người, nếu không nói ra người ta làm sao mà biết?

Tào Ngưng từ trong hành lý lấy ra cái khăn quàng cổ, che mặt lại để không ai thấy nước mắt rơi.

=====

Lại là một đêm tuyết, giống như bao nhiêu lần trước đó.

Bên trong buồng điện thoại là một người trẻ tuổi đang bận áo khoác, bên trong là áo ngủ, trên cổ không quên choàng thêm một cái khăn quàng cổ để giữ ấm.

Cậu ở đây bấm số gọi cho một người.

“Thanh Vận, điện thoại anh reo nè.” Trợ lý Evan nói với người vừa mới đi ra khỏi phòng tắm, cầm điện thoại đưa qua cho hắn.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận cầm di động lên, thấy hiển thị là một dãy số lạ, sau khi nhấn nút nhận thì cái gì cũng không nghe được, chỉ nghe truyền tới một âm thanh rất nhỏ, cậu che điện thoại lại nói với trợ lý: “Evan cậu ra ngoài trước đi.”

Sau khi đóng cửa lại, cậu thở dài một cái, nói với người trong điện thoại: “Tôi có thể giúp gì được cho cậu?”

Tào Ngưng nắm chặt điện thoại trong tay: “Cậu bây giờ có thể tới gặp tôi không? Hoặc là cho tôi địa chỉ chỗ cậu ở cũng được.”

“...” Ngoài cửa sổ tuyết vẫn còn đang rơi, Trương Thanh Vận liếc mắt nhìn: “Trời đang lạnh lắm, giờ ở trong nhà nghỉ ngơi sớm không phải tốt hơn sao?”

“Không được, nếu như tôi có thể nghỉ ngơi thì còn cần gọi điện cho cậu giờ này sao?” Tào Ngưng hít một hơi, không khí luồn vào lạnh buốt, nói: “Bây giờ tôi đang ở trong buồng điện thoại, rất lạnh.”

Trương Thanh Vận cười khổ: “Cậu làm vậy tôi khó xử lắm.”

“Vậy nói cho tôi biết cậu ở đâu đi.” Miệng Tào Ngưng khép mở không ngừng, trời lạnh thật sự khiến cậu hít thở không nổi, sao phải khổ sở như vậy chứ.

“Nghe tôi, giờ cúp điện thoại rồi về nhà, được không?” Trương Thanh Vận thấp giọng nói, gần như là cầu xin.

“Làm ơn nói cho tôi biết cậu đang ở đâu.” Tào Ngưng so với Trương Thanh Vận còn dùng sức hơn, âm thanh mang theo tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Cậu thật đáng ghét.” Trương Thanh Vận bỏ xuống hết thấy phòng ngự, như mọi lần người này đều khiến hắn không biết phải làm thế nào, cậu bắt đầu hối hận vì đã không nghe lời trợ lý, một mực đòi phải đi chuyến bay này.

“Tôi cũng thấy tôi rất đáng ghét, không nên như vậy...” Tào Ngưng dùng tay mình chặn lại nước mắt đang không ngừng trào ra, nghẹn ngào nói: “Vì sao cứ muốn nhìn thấy cậu, ừ muốn thấy thì thôi đi, sao còn phải khóc làm gì...”

Cậu không hiểu được, cái cảm giác khổ sở này từ đâu mà ra.

Vốn là bình thường có thể cố gắng kiềm chế, nhưng mà một khi đã trào ra rồi, chính là giống như đại hồng thủy, ai cũng không ngăn nổi.

“Cậu tới đi.” Người kia đã khóc thành như vậy, Trương Thanh Vận tự nhiên lại nghĩ tới bộ dáng cậu đứng khóc trong buồng điện thoại, vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy xót xa.

Tào Ngưng sau khi nhận được địa chỉ liền cúp điện thoại, sau đó xông ra cửa lái xe tới nơi của người kia.

Trời rất lạnh, bên ngoài tuyết rơi lất phất, Tào Ngưng lúc ra ngoài chỉ kịp xỏ đôi dép mang vào, mỗi lần chân chạm đất đều có một cảm giác sắp bị ngã chổng vó.

Cũng bởi vì không thể chờ được nữa.

Đêm khuya xe cô đi lại không nhiều, Tào Ngưng vì thế cũng được hưởng thú cảm giác lướt gió mà đi.

Sau này nhớ lại cảm thấy rất vui vẻ, cũng cảm thấy khi đó mình rất ngốc, nhưng mà tuyệt không hối hận.

Nhân viên trước khách sạn ngạc nhiên nhìn cậu chạy một mạch lên lầu, dùng nắm tay gõ cửa phòng Trương Thanh Vận.

“Trương Thanh Vận!” Người ở cùng một dãy phòng đều có thể nghe được tiếng của Tào Ngưng.

Trương Thanh Vận từ bên trong đi ra mở cửa, chưa kịp nhìn thấy gì thì người kia đã nhào tới. Cậu vội vàng ôm lấy, người kia lúc này nước mắt nước mũi tèm nhem, áo khoác còn bị ướt do tuyết rơi phải.

“Cậu sao vậy...”

Sao lại biến thành bộ dạng này?

Cả người lạnh ngắt, Trương Thanh Vận gấp gấp dẫn đối phương vào phòng để sưởi ấm, sau đó đưa tay đóng cửa lại. Đưa tay lên chạm vào gò má đối phương, chỉ cảm thấy lạnh ngắt, không mang theo chút độ ấm nào.

Cởi áo khoác của Tào Ngưng xuống mới phát hiện bên trong là bộ quần áo ngủ...

“Phải tắm nước nóng trước đã, nếu không sẽ bị cảm đó.” Trương Thanh Vận không cho Tào Ngưng cơ hội phản kháng, trực tiếp ôm người vào phòng tắm, để đối phương tắm nước nóng.

Sau khi chạm vào Trương Thanh Vận, Tào Ngưng cảm thấy rất thỏa mãn, cũng rất thoải mái.

Cả người như không còn chút sức lực nào, chỉ cảm nhận được những giọt nước trên mặt đang từ từ chảy xuống.

Lúc cậu được Trương Thanh Vận ôm đi vào bồn tắm lớn, cả người nổi da gà, run lên bần bật.

“Nước nóng quá hả?” Trương Thanh Vận giúp cậu xoa nắn hết những vị trí quan trọng, bởi vì sợ đối phương bị khí lạnh thấm vào người, sau này để lại nguồn bệnh sẽ rất khó trị.

“...” Hơi nước nóng hồi bốc lên, hai mắt cay cay, Tào Ngưng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố gắng không để đối phương thấy được biểu cảm của mình.

“Cậu như này là sao vậy chứ.” Tay Trương Thanh Vận đặt lên đầu gối đối phương, chỗ này cũng lạnh nữa.

“Tôi biết là được rồi.” Tào Ngưng khó khăn nói, giơ tay lên che hai mắt lại, nước mắt trào ra chảy xuống cằm.

Nếu như nhất định phải giải thích tâm tình lúc này, cậu không biết phải nói thế nào cho tốt, chỉ có thể khóc, khóc tới có chút bi ai, thế nhưng vẫn không biết vì cái gì mà khóc.

Rất mâu thuẫn, giống như sâu trong lòng còn có một người khác, người khóc là hắn chứ không phải mình.

Tào Ngưng càng khóc càng buồn bực, thật muốn lớn tiếng hỏi cái người đang khóc kia, mà khóc cái gì? Mà ở đó khóc cái gì chứ hả?

Để mình phải khóc đến ngốc nghếch như thế này, nói cho tôi biết đi chứ.

Cái gì cũng không biết, cảm giác này, rất rất khó chịu.

“Đừng khóc nữa, sẽ bệnh đó.” Trương Thanh Vận xoa xoa người Tào Ngưng, thấy đối phương khóc tới như vậy trong lòng cũng không dễ chịu gì, chỉ có thể ôm người vào lòng, giận dữ hét lên như dạy trẻ nhỏ: “Ngưng Ngưng không khóc nữa.”

Tào Ngưng nghe thấy còn khóc dữ dội hơn.

Tào Ngưng như phát điên nói: “Cậu nói tôi còn khóc thảm hơn đó.” Mắt mặt chết rồi.

“Thật là không hiểu nổi cậu mà.” Trương Thanh Vận sờ sờ đầu đối phương, đặt lên vai mình, sức nặng chỗ đó như chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng.

“...” Tào Ngưng ôm chặt hân, ngón tay nắm chặt lấy áo đối phương, thân thể khẽ run.

Âm thanh nức nở vang vọng khắp phòng tắm, cũng chạm vào tim của mỗi người.

Trương Thanh Vận từ từ điều chỉnh hô hấp, để bản thân bình tĩnh lại, sau đó mới lấy khăn lông lau dọc sống lưng của người ta, để cậu khỏi bị đông lạnh.

Tào Ngưng cuối cùng cũng coi như đã bình tĩnh lại, vội vàng rời khỏi vòng tay của người nọ, lộ ra hai mắt như mất thổ.

Trương Thanh Vận lấy khăn mặt ra xoa xoa mặt đối phương.

Tào Ngưng lấy khăn mặt phủ lên mặt, nằm dài xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Cậu từ từ tắm, tôi ra ngoài chờ cậu.” Trương Thanh Vận đứng lên, lắc lắc hai chân lúc này đã tê rần, nhìn người kia lần nữa rồi mới bước ra ngoài.

Tào Ngưng kéo khăn ra, mở to hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà.

Tâm tình lúc này của cậu giống như nhiệt độ của căn phòng này, không thể chịu nổi một chút kích thích nào từ bên ngoài, chỉ cần một chút thôi sẽ dễ dàng tan thành mây khói, đúng là yếu ớt tới không chịu nổi một đòn.

Đổi lại là lúc trước, Tào Ngưng có chết cũng không bao giờ thừa nhận mình là người yếu ớt như thế này, thế nhưng hiện tại cậu đúng là như vậy.

Rời khỏi bồn tắm, mặc áo tắm vào, Tào Ngưng đi chân trần bước ra ngoài.

“Lại đây ngồi xuống đi.” Trương Thanh Vận tay cầm khăn mặt, chờ người đi tới thì lấy khăn lau khô mặt cho hân, rồi mới kéo người lúi vào chăn.

“...” Tào Ngưng yên lặng nhìn từng động tác của người nọ, này là những việc hân thường làm sao?

“Tôi đi rót cho cậu cốc nước.” Trương Thanh Vận đứng lên đi rót cho cậu cốc nước ấm, đưa tới tận tay đối phương: “Cậu khỏe không?”

Nhìn biểu hiện thật khiến người ta lo lắng.

“Cảm ơn.” Tào Ngưng nói cảm ơn rồi cầm lấy cốc nước uống một hớp, cổ họng vốn đã hơi đau, giờ uống

nước nóng vào lại càng đau hơn.

“Nóng quá hả?” Trương Thanh Vận lấy khỏi cốc nước từ tay đối phương, thấy hai mắt đối phương đã đỏ ngầu, phỏng chừng lại muốn khóc nữa rồi.

“Ừm, nóng quá.” Tào Ngưng ngẩng đầu lên, hít sâu mấy cái, để bản thân mình bình tĩnh chút.

“Mỗi người đều có thời điểm cảm thấy ngọt ngào đến không thở nổi, qua rồi sẽ không sao nữa.” Trương Thanh Vận đi dẹp cốc nước rồi trở lại lẳng lặng ngồi cạnh bên người hần.

“Cậu cũng có lúc như vậy sao?” Tào Ngưng tùy ý hỏi, hai tay nắm chặt ga giường.

“Có.” Trương Thanh Vận cũng không sợ mất mặt: “Có lúc trốn ở trong phòng khóc tới nỗi không thể ra cửa gặp người.”

“Lúc thất tình sao?” Khi còn quen người kia hồi đại học.

“Ừ.” Lúc thất tình.

Ai nói là đàn ông thì không được khóc chứ, không chỉ có lúc thất tình, khi cảm thấy ngọt ngào quá cũng sẽ khóc.

Cuộc sống này những thứ khiến người ta đau khổ đến bật khóc thật sự quá nhiều, không phải ai cũng có thể gắng gượng được.

“Là người đó bỏ đi trước sao?” Tào Ngưng ngồi trên giường, giọng nói khàn khàn, tấm chăn bên dưới bị cậu căng thẳng nhàu đến nhăn nhúm.

“Ừm.” Trương Thanh Vận gật gù, liếc mắt qua nhìn người bên cạnh, tò mò không biết hần đang nghĩ cái gì.

“Ồ.” Tào Ngưng rũ mắt xuống, né tránh đường nhìn của Trương Thanh Vận.

“Có mệt không?” Im lặng một lát, Trương Thanh Vận bắt đầu dọn dẹp để Tào Ngưng có thể nghỉ ngơi.

Tào Ngưng nhìn thấy hành động của Trương Thanh Vận, ngoan ngoãn nằm xuống.

Vốn là còn muốn nói tiếp nữa, nhưng mà cơ thể giống như không thể chịu đựng được nữa, vừa nằm xuống giường liền ngủ say.

Ngủ nhanh như vậy, Trương Thanh Vận bất đắc dĩ cười cười.

Lúc giúp người này đắp chăn, tay Trương Thanh Vận mơ hồ chạm tới mặt đối phương, cảm thấy hình như một năm không gặp cầm lại nhọn đi rồi.

Một năm này không biết hắn sống thế nào, có thích người nào không?

Nghĩ tới những chuyện mình không thể nào biết được, nỗi nhớ bị kìm lại bấy lâu nay lại bắt đầu trào dâng.

Trương Thanh Vận kề mặt tới gần đối phương, hôn nhẹ một cái lên môi cậu.

Trong lòng không phải chỉ muốn cái này, cậu còn muốn ôm lấy đối phương, giống như trong quá khứ, cũng muốn đi tới tương lai của hai người sau này, khi mà không còn phải chịu cảnh nhớ nhung nữa.

Có quá nhiều ý nghĩ, nhưng cũng chỉ là khát vọng của một người mà thôi.

Rời khỏi người Tào Ngưng, Trương Thanh Vận đi tới nằm xuống một cái giường gần đó ngủ.

Ngủ thẳng một giấc tới hừng đông, bên người cảm thấy hóng hừng hực mới phát hiện lúc này bên cạnh lại có thêm một cái lô sưởi ấm.

Trương Thanh Vận còn tưởng Tào Ngưng bị sốt, nên phản ứng đầu tiên chính là sờ trán hắn. Phát hiện không có gì mới ôm người tiếp tục ngủ.

Giống như mùa hè năm ngoái, hai người bọn họ ở nhà họ Trương, cũng trải qua những tháng ngày như thế này.

Đẹp đến thế nhưng cũng ngăn ngủ đến thế, là chuyện khiến người ta đau lòng nhất trên đời.

Điều tốt đẹp nhất trong lòng Trương Thanh Vận, chính là Tào Ngưng khi 18 tuổi.

Sau khi tỉnh lại, Tào Ngưng ôm lấy người bên cạnh, nói: “Nếu như tôi không tới có phải là cậu sẽ không bước về phía tôi dù chỉ là một bước không?” Đây là sự trừng phạt cho những năm tháng điên cuồng đó hay là món quà cho lần tình cờ gặp gỡ này đây.

Mà cách Trương Thanh Vận trả lời làm cậu không thể nói gì được: “Tôi vốn không có chỗ để bước đi, kỳ thực cậu đã sớm trói chặt tim tôi rồi.”

Cậu chính là hành khách mãi mãi không thể nào thoát khỏi quá khứ ấy được.

“Tôi làm sao mà nhốt được cậu chứ? Người trong lòng cậu là tôi sao?” Buổi sáng bắt đầu hết thấy đều là một khối đầu mới, Tào Ngưng bị ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, cảm thấy tràn đầy hy vọng.

“Là cậu.”

Chỉ cần một câu nói, đã khiến tâm tình người nào đó giống như xuân về hoa nở.

“Tôi đi qua nhiều nước như vậy, nhưng chỉ có những đêm tuyết ở Úc là khiến tôi không thể nào quên được, bởi vậy mới tới đây lần nữa.” Thử Trương Thanh Vận muốn thấy, muốn nghe, đều ở nơi này, người cậu có thể hiểu có thể chấp nhận, cũng ở đây.

Dù những điều này không có ai hiểu, không ai nhớ tới cũng không sao, mình cậu tự biết là được rồi.

“Đây được tính là tỏ tình không?” Tào Ngưng gỡ chăn ra, mò lấy tay đối phương, trong lúc người kia còn đang mơ hồ ép trả lời cho bằng được.

“Không tính là tỏ tình, tỏ tình phải như vậy.” Trương Thanh Vận xoay mặt đối phương qua, để hai người mặt đối mặt với nhau: “Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để ở cùng tôi chưa?”

Cậu nở nụ cười vô cùng dịu dàng, có chút lo lắng, lại có chút chờ mong.

Tào Ngưng mỉm cười, hưởng thụ giây phút bản thân đã chờ đợi rất lâu này, nhìn thật kĩ đối phương.

Phải hình dung tâm trạng lúc này như thế nào nhỉ, hẳn là giống như cả người mọc ra đôi cánh, có thể bay tới tận trời xanh, chính là vui như thế.

“Cái này mà là tỏ tình hả, không có thành ý gì hết.” Cậu giả vờ nói.

“Còn thành ý của cậu đâu, tôi cũng không nhìn thấy.” Trương Thanh Vận cũng không phải quả hồng, muốn nắn thế nào thì nắn.

“...” Dù sao cũng đã khóc lóc tìm tới cửa rồi, mất mặt lắm có biết không.

“Nếu không thì cậu cứ suy nghĩ kĩ đi.” Trương Thanh Vận không thể không phô bày hiện thực này trước mặt Tào Ngưng, giống như năm đó: “Cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để làm GAY chưa? Có chắc mình có thể chịu được những áp lực và khó khăn sau này không?”

Những cái này đều là vấn đề.

Không phải chỉ cần mở miệng nói có thể là được.

Lời hứa nơi đầu lưỡi không chịu nổi hiện thực, cái này Trương Thanh Vận đã được trải nghiệm một lần rồi.

“Chúng ta có thể giống như A Vũ với Đinh Lâm mà, cậu biết bọn họ chứ?” Tào Ngưng nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

“Hội trưởng vốn không có ý định ở cùng với A Vũ lâu dài, nên nếu bọn họ có phải tách ra cũng không sao, nhưng mà tôi có.” Trương Thanh Vận nói: “Thích cậu đúng thật là làm người ta hao tâm tổn trí, lỡ một ngày cậu biến mất rồi cậu nói xem tôi biết làm thế nào đây.”

Nếu như mình có lý trí, nên sớm cách xa hẳn một chút.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, vẫn cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Coi như có chín cái mạng đi nữa, cũng không đủ để dùng.

Tác giả có lời muốn nói: Khóc sắp ngốc luôn rồi.

41. Chương 38

Nhìn sắc trời còn sớm, ánh mặt trời nhọt nhọt chiếu lên cửa sổ, bên ngoài không có gió cũng chẳng có tuyết.

Tào Ngưng nằm bên cạnh Trương Thanh Vận, vì hôm qua khóc dữ dội quá nên hôm nay mắt vẫn còn sưng húp. Tào Ngưng lấy tay lên sờ sờ mắt mình, nhớ tới cảnh hôm qua mình khóc nháo thì chỉ muốn chui xuống đất cho rồi.

“Không biết hôm qua bị cái gì...” Kiểu như tới giờ vẫn không dám tin cái người hôm qua đòi sống đòi chết đó là mình.

“Sao?” Trương Thanh Vận quay đầu qua nhìn Tào Ngưng, biết đối phương đang nói tới cái gì, liền cười nói: “Cái đó thì tính là gì...” Cậu vừa định nói mấy lúc cậu xấu hổ hơn tôi cũng đã thấy rồi, nhưng nghĩ thế nào cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

Những lúc ngượng ngùng khi bị trêu chọc đó, bây giờ có nói ra Tào Ngưng cũng không nhớ.

Dù là một người nhưng lúc trước và bây giờ vẫn có sự khác biệt, Tào Ngưng nhỏ hơn kia đáng yêu lại dính người, vừa kiêu ngạo vừa thích làm nũng. Tào Ngưng của bây giờ, không được lác quan như vậy, hơn nữa

còn chú ý tới hình tượng của bản thân.

“Hôm nay có phải đi làm không?” Tào Ngưng không có chú ý tới thái độ khác lạ của Trương Thanh Vận, chỉ ngáp một cái rồi hỏi.

“Hôm nay tạm thời không có.” Trương Thanh Vận giật mình, chờ Tào Ngưng vào phòng vệ sinh rửa tay mới lấy di động ra gửi tin nhắn nói với trợ lý hủy hết lịch trình làm việc của ngày hôm nay.

Tào Ngưng đi ra, trên người mang theo hơi nước, rõ ràng là vừa tắm xong.

Ánh mắt Tào Ngưng lúc này vô tình xẹt qua mặt Trương Thanh Vận, băng quơ hỏi: “Tối qua ngủ có ngon không? Có còn mệt không?”

Trương Thanh Vận cúi đầu chơi di động, nghe vậy nói: “Cũng được.”

Tào Ngưng đứng đó im lặng một hồi, sau không biết nghĩ thế nào liền nhào người lên giường, không muốn động đây.

Qua một hồi lâu, Trương Thanh Vận thấy đối phương là lạ, mới hỏi: “Ngưng Ngưng, sao vậy?” Ném di động qua một bên, tới gần coi người bên cạnh, nhìn qua cũng không thấy có gì, chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

“Không, chỉ là nhìn thái độ của cậu tôi còn tưởng rằng chúng ta mới tái hôn.” Tào Ngưng ảo não nói.

“Sặc!” Trương Thanh Vận cười muốn nội thương, cái gì mà tái hôn?

“Tóm lại là không có cảm giác ghi lòng tạc dạ của lần đầu tiên.” Tào Ngưng bĩu môi, Trương Thanh Vận dù gì cũng là mối tình đầu của mình mà.

“Thực ra...” Có nên nói hay không đây... Trương Thanh Vận sợ nói ra rồi thì không biết nên giải thích thế nào để đối phương hiểu.

Hơn nữa việc này còn có liên quan đến mẹ Tào Ngưng, lúc đó mình không biết mọi việc chính xác là như thế nào, nên không nói rõ được.

“Không cần nghĩ lý do, lúc tôi tìm tới cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.” Tào Ngưng nói, sau đó còn làm bộ làm tịch nhướn mày nói: “Nếu tôi để ý mấy chuyện này thì đã không tới tìm cậu.”

“...” Trương Thanh Vận gật gù, bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Tào Ngưng từ trên giường ngồi dậy, tùy ý lấy ra một hộp thuốc lá, vừa hút thuốc vừa suy tư.

Trương Thanh Vận nói đúng, cậu so với quá khứ quả thực đã thành thực hơn rất nhiều, không còn là cái tên ngốc xác láo của ngày đó nữa.

Cậu bây giờ đã ổn nhần đi rất nhiều.

Điều thuốc trên tay chưa hút hết thì Trương Thanh Vận đã từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn sơ cái khăn tắm, cũng không thềm mặc đồ ngủ vào.

Trương Thanh Vận rất tự nhiên mà đi tới, cởi khăn tắm ra quăng lên giường.

Tào Ngưng lúc này nào còn có tâm trạng mà hút thuốc nữa, chỉ biết trơ mắt ra nhìn đối phương, nghĩ thầm tên này lại muốn làm gì?

“Bảo bối, mới sáng sớm mà đã hút thuốc rồi?” Trương Thanh Vận khom lưng, giật lấy điều thuốc của Tào Ngưng bỏ vào gạt tàn.

“Cậu...” Tào Ngưng ngơ ngác nhìn Trương Thanh Vận, người cứng ngắc giống như bị điểm huyệt.

Trương Thanh Vận nâng cằm Tào Ngưng lên, dịu dàng trao cho đối phương một nụ hôn thật sâu. Cậu thuận đà kéo người chui vào trong chăn, hôn vô cùng kịch liệt, nhiệt tình bắt ra bốn phía. Tào Ngưng mới đó đã chịu không nổi, chỉ biết thuận theo người kia, tim đập thành thịch, cả người cũng nóng hết cả lên.

Bởi vì lâu rồi chưa từng làm những chuyện như thế này nên tựa hồ có chút không phản ứng kịp.

“Cậu hồi hộp cái gì, cũng không phải xử nam.” Trương Thanh Vận ghé vào lỗ tai đối phương cười cợt nói, bàn tay di chuyển khắp người Tào Ngưng: “Cậu trước đây không phải cái gì cũng không sợ sao?”

Năm ngoái lúc hai người làm ở Úc cũng không thấy Tào Ngưng căng thẳng như thế này.

Tào Ngưng cắn môi nói: “Đó chỉ là ảo giác của cậu thôi.” Kỳ thực lúc đó Tào Ngưng cũng rất sợ, dù gì cũng là xử nam hai mươi mấy năm, lúc đó lại cùng người mới quen được mấy ngày làm chuyện đó, tất nhiên là cậu cũng rất đắn đo rồi, chỉ là cuối cùng không thể kháng cự lại sự mê hoặc của người này.

“Ảo giác sao, mỗi lần đều là cậu đến tìm tôi đấy chứ.” Trương Thanh Vận dờ môi tới trước ngực Tào Ngưng, cắn cắn hai hạt đậu nhỏ.

“...Cậu coi thường tôi.” Tào Ngưng thổ hỉn hỉn, bởi vì trước ngực bị kích thích quá độ nên không dám mở miệng nói chuyện nữa, sợ không cẩn thận sẽ bật ra tiếng rên rĩ làm người ta xấu hổ đó.

“Đừng như vậy.” Trương Thanh Vận lúc này lại càng dùng sức hơn, khiến người phía dưới run rẩy không ngừng.

Tim Tào Ngưng trong lồng ngực đập tới muốn nhảy ra, khuôn mặt bị kích thích tới vặn vẹo, biểu cảm vừa thống khổ vừa vui vẻ.

Nãy giờ Tào Ngưng vẫn là cố gắng nhẫn nhịn để không phải kêu ra tiếng. Lần này so với trước kia không giống nhau, Trương Thanh Vận cố gắng bày ra hết chiêu trò để Tào Ngưng có thể buông lỏng nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

“Bảo bối.” Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng, hôn nhẹ khóe mắt đối phương: “Không thoải mái sao?”

“...” Tào Ngưng lắc đầu, biểu thị mình vẫn ổn, cậu lấy hai chân kẹp eo Trương Thanh Vận lại, hai tay cũng ôm chặt, chứng tỏ với đối phương mình vẫn còn dư sức.

Mỗi lần ưỡn người lên Tào Ngưng đều cảm thấy toàn thân run rẩy, tim đập liên hồi, cậu tất nhiên rất hưởng thụ cảm giác vui vẻ này.

Tới cao trào, Tào Ngưng nhẹ nhàng cắn một cái lên vai Trương Thanh Vận, không nặng không nhẹ, chỉ là muốn để lại chút dấu vết.

Sau khi kết thúc, Trương Thanh Vận ôm lấy người trong lòng dỗ dành một lúc lâu.

Cả quá trình dùng nhiều sức, cộng với được người kia xoa nắn quá thoải mái, Tào Ngưng rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Chờ cho người kia ngủ say, Trương Thanh Vận mới nhìn tới dấu vết bị cắn ban nãy, cái này nếu là Tào Ngưng lúc trước nhất định sẽ cắn sâu thật sâu, chưa kể sau đó còn mỗi nơi lưu lại một vết cắn mới vừa lòng hả dạ.

Trong miệng nói không thêm để ý, nhưng thật ra là vẫn để ý.

Lần tiếp theo Tào Ngưng tỉnh dậy đã là buổi trưa, mở mắt ra liền nhìn thấy Trương Thanh Vận.

“Cậu đi rửa mặt đi rồi ăn cơm.” Trương Thanh Vận cúi đầu hôn lên miệng người thương.

“Ừm...” Tào Ngưng lười biếng hừ một tiếng, vén chăn lên định xuống giường mới phát hiện trên người mình toàn là dấu vết còn lưu lại từ chuyện xảy ra lúc nãy.

Cả người vô lực, lúc hai chân chạm đất có cảm giác không đứng vững nổi.

Này là mới làm có hai lần thôi...

Trên mặt Tào Ngưng lộ ra vẻ khó chịu, không chú ý mình thế mà sắp quy đến nơi rồi.

Lúc này có một đôi tay to lớn vươn tới kịp thời đỡ lấy người cậu, đưa vào phòng tắm.

Cánh tay của người đàn ông này rất mạnh mẽ, vòng tay cũng rất ấm áp, giọng nói còn dịu dàng nữa: “Tôi đúng là không nên kiêng kị mặt mũi của cậu.”

“Hả?” Tào Ngưng có chút mờ mịt.

“Nên ôm cậu xuống giường, tắm rửa sạch sẽ rồi lại ôm đi mới phải.” Trương Thanh Vận dịu dàng cười nói, hai mắt tỏa ra thứ ánh sáng không dễ phát hiện.

“Đệt...” Tào Ngưng thấp giọng chửi người, hai má nóng bừng.

Cậu quả thực rất ngại, không cách nào có thể quen với việc như thế này. Cậu trước giờ đã quen làm gì cũng tự mình làm, dù là trong cuộc sống hằng ngày hay là tinh thần đi chăng nữa, đều chưa từng có suy nghĩ muốn dựa dẫm vào người khác.

Trương Thanh Vận là người đàn ông xứng đáng để dựa vào, thời buổi này có thể tìm được người như vậy cũng không dễ dàng gì.

Chỉ đơn giản là tắm rửa thôi nhưng đã khiến Tào Ngưng không ngừng suy nghĩ lung tung, cậu còn đang tự hỏi không biết chút nữa có thể xảy ra chuyện gì gì đó hay không.

Thế nhưng không có, Trương Thanh Vận nghiêm túc tắm cho Tào Ngưng sạch sẽ xong lại ôm người mang ra ngoài, dùng khăn quần lại rất kĩ, thuận tiện ở trước ngực người nọ hôn một cái.

Trước ngực vẫn là hai hạt nhỏ còn đang sưng đỏ, khi bị đụng vào có chút đau.

Ánh mắt Tào Ngưng mơ màng, không tự chủ lại lấy chân kéo lấy eo đối phương.

Nếu là Tào Ngưng của trước đây thì đã sớm khiêu khích Trương Thanh Vận hỏi xem hắn có dám làm ở trong phòng tắm không. Thế nhưng hiện tại không có, cậu chỉ ngoan ngoãn để người kia ôm mình ra ngoài, trong lòng muốn gì thì cũng chỉ có mình cậu tự biết.

Trương Thanh Vận sao lại không cảm nhận được, tuy rằng hai người ở bên nhau, làm gì cũng đã làm rồi, thế nhưng vẫn không thật sự thân mật.

Lúc trước khi hai người cùng làm, cả hai đều cố gắng hết sức để đối phương lẫn mình thỏa mãn hết mức có thể.

Có lẽ quá khứ chỉ có thể là quá khứ, dù muốn thế nào cũng không quay lại được.

“Ăn cơm trưa thôi, cậu xem xem có hợp khẩu vị hay không.” Sau khi mặc áo tắm vào xong, hai người đi đến cái bàn nhỏ trong phòng dùng cơm.

“Sao cũng được, tôi không kén ăn.” Tào Ngưng nhìn bàn đồ ăn trước mặt, ngồi đó im lặng cố gắng ăn, cho dù trong đây không có món khoái khẩu của cậu.

“Cậu năm nay học năm tư nhĩ? Tốt nghiệp muốn làm gì? Hay là muốn học tiếp?” Trương Thanh Vận gấp cho cậu chút rau, đây là món trước đây cậu rất thích.

“Chắc không học tiếp đâu, tôi còn chưa biết phải làm gì.” Cậu vừa ăn vừa ngẩng đầu lên nhìn Trương Thanh Vận: “Còn cậu thì sao? Tiếp tục làm người mẫu?”

Giới người mẫu vốn rất loạn, loại người nào cũng có, không cần nghĩ cũng biết Trương Thanh Vận làm nghề này đã nhìn thấy bao nhiêu giao dịch đen tối. Tào Ngưng trong lòng chua xót nhưng cũng không có nói ra.

“Không có, dù sao lý tưởng của tôi cũng không phải làm người mẫu, vốn chỉ định làm hai năm, kiếm thật nhiều tiền. Giờ tiền kiếm đủ rồi cũng nên ngừng lại thôi.”

“Hả, vậy dừng lại sớm chừng nào tốt chừng nấy rồi.” Tào Ngưng nhin không được nói ra.

“Ừ, tôi cũng định vậy.” Trương Thanh Vận thấy rõ sự sốt ruột trong mắt đối phương, ngoại trừ sự thất thố tối hôm qua thì hôm nay mới được nhìn thấy Tào Ngưng chân thật như thế này.

“Cũng tốt.” Bị người kia nhìn chăm chăm Tào Ngưng cảm thấy không thoải mái lắm, rừ mi mắt xuống nói: “Có thể đi làm chuyện mà mình muốn làm.”

“Cậu có biết chuyện tôi muốn làm là gì không? Tôi muốn mở tiệm cơm.” Trương Thanh Vận chống cằm, cười híp mắt nhìn đối phương nói.

Tào Ngưng nghe xong cũng quên luôn phải ăn cơm, sững sốt mấy giây mới gật đầu nói: “Mở tiệm cơm được đó, chúng ta cùng nhau mở.” Tào Ngưng nói xong mới nhận ra mình vừa mới nói cái gì, mặt đỏ tới mang tai.

“Cậu muốn mở tiệm cơm chung với tôi? Nhưng là tôi muốn về nhà mở, cậu nhất định phải suy nghĩ cho kĩ.” Trương Thanh Vận vẫn ung dung nhìn người trước mắt.

“Về quê thì về thôi, dù sao tôi cũng không có chuyện gì để làm. Ông ngoại tôi bên này, sau khi mẹ tôi về hưu sẽ sang đây chăm sóc ông.” Tào Ngưng nhếch miệng, nghĩ mình còn chưa biết nhà đối phương ở đâu.

Hiểu biết của mình về người này thật sự quá ít ỏi, nhưng mà đã yêu đến mức cái gì cũng có thể liều được rồi.

Bởi vì không hiểu rõ đối phương, nên mới lo sợ, muốn làm gì đó để giữ chân người ấy lại. Cùng nhau hợp tác làm ăn là tốt nhất, sau này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy đối phương.

“Đã nghĩ kĩ rồi? Nhưng mà phải nói trước, nhà tôi không giàu, điều kiện sinh hoạt không thể so sánh với nhà cậu, lúc đó cậu đừng có than cực.” Trương Thanh Vận vẫn dùng ánh mắt nhu hòa nhìn đối phương.

“Không thành vấn đề.” Tào Ngưng nói, lại phát hiện mình giống như không có người này là không được, cảm thấy khó chịu.

“Ừm, vậy trước tiên để tôi xử lý hết mọi chuyện bên này, chắc cần khoảng nửa tháng, nửa tháng sau cậu theo tôi về nước, OK?” Trương Thanh Vận hỏi.

Tào Ngưng gật đầu: “OK.” Thực ra nội tâm đã sớm vui tới không chịu nổi, nhưng bề ngoài vẫn là trầm tĩnh như cũ.

Trương Thanh Vận cười cười, cắn cắn mép đĩa bạc, nhìn qua quả thật rất mê người.

“Ăn cơm đi.”

“...” Tào Ngưng cầm dao nĩa lên, cảm giác hai tay mình cứng ngắc.

Càng nghĩ Tào Ngưng càng khâm phục chính mình, chưa biết cái gì đã muốn theo người ta về nhà rồi.

Đã quen được bao lâu đâu.

Có chăng cũng chỉ là mấy đêm thân mật đó, ở giữa còn ngừng liên hệ một thời gian, sau này gặp lại chưa gì đã lên giường, ngày thứ hai không những xác định luôn quan hệ mà còn...

Cái này so với kết hôn còn điên cuồng hơn.

Mà kết hôn ít ra người ta còn được cái chứng nhận.

“Cậu ra ngoài lâu như vậy, giờ có cần về nhà nói một tiếng không?” Trương Thanh Vận hỏi, sợ người nhà

Tào Ngưng không thấy cậu về lại lo lắng, để bị phát hiện ra thì càng phiền nữa.

“Không cần, tôi nói với người nhà rồi.” Tào Ngưng dùng khăn lau lau khóe miệng, cũng may có đối phương gợi chuyện, nếu không bằng cái khả năng giao tiếp này của cậu cả hai không biết có thể nói cái gì.

Kỳ thực trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, chỉ là cảm thấy không thích hợp, nói ra sẽ xấu hổ.

“Ừm, vậy chiều nay chúng ta đi shopping có được không?”

“Được.”

Tào Ngưng vốn cho rằng Trương Thanh Vận chỉ là muốn ra ngoài đi dạo, nên không quá chú ý đến ăn mặc, trên người chỉ khoác thêm cái áo khoác, chân mang dép bông.

Trương Thanh Vận cũng không có chê Tào Ngưng, còn ước sao có thể biến người thành một cục bông bự thiệt bự.

Hai người đi vào trung tâm thương mại, sau khi mua chút đồ linh tinh thì Trương Thanh Vận mới dẫn Tào Ngưng tới cửa hàng trang sức.

Tào Ngưng nhướn mày hỏi: “Sao lại vô đây?” Đang yên đang lành tự nhiên chui vô đây làm gì.

“Mua nhẫn cho cậu.” Lần nữa lại ở bên nhau, Trương Thanh Vận nhớ tới lời hứa lúc trước của mình đối với người này, sau này khi có điều kiện sẽ mua nhẫn cho hắn.

“Mua nhẫn gì? Tại sao tự nhiên lại muốn mua nhẫn?” Tào Ngưng trên mặt thì bình tĩnh chứ trong lòng đã xoắn quýt hết lên, bắt đầu suy nghĩ lung tung các thứ.

Tặng nhẫn là có ý gì? Trước kia hắn hử hử là đã từng mua cho người yêu cũ rồi nhỉ? Nhìn sơ là có thể đoán được, thật sự không hổ danh là cao thủ tình trường.

Còn đối với mình như mới tái hôn, hừ.

Tào Ngưng mím môi, tự mình đa cảm tự mình sầu.

Trong lúc Tào Ngưng đang nghĩ vẩn vơ thì Trương Thanh Vận đã đi tới ngồi xuống cái ghế trước quầy, cúi đầu hôn lên khóe miệng của hắn: “Mua nhẫn đính hôn cho cậu, sau này đến lúc sẽ đi đăng kí kết hôn.”

Sau bao nhiêu chuyện đến giờ vẫn chọn mình, cho nên Trương Thanh Vận chưa bao giờ nghĩ ngờ chân tâm

của đối phương.

Giữa bọn họ có thể thiếu cái gì chứ không thể thiếu chân tâm.

“Đính hôn, nhần?” Tào Ngưng biết biểu cảm của mình hiện tại rất buồn cười.

Lúc trưa còn nghĩ mình so với mấy người gấp gấp kết hôn còn không bằng, giờ tự nhiên được đối phương tặng nhẫn đính hôn...

“Thích kiểu nào?” Trương Thanh Vận đứng bên cạnh Tào Ngưng, nhìn xuống kiểu nhẫn nam bên trong tủ kính, nhẫn đôi thì chỉ có thể mua hai chiếc giống nhau thôi.

“Cậu đây là thật lòng hả?” Tào Ngưng liếc nhìn đối phương, không xác định được ý người kia muốn là gì, nhưng vẫn kim lòng không được mà nhìn chằm chằm mấy chiếc nhẫn đó.

“Tôi đã dẫn cậu tới đây rồi mà cậu còn hỏi tôi có thật lòng hay không ư.” Trương Thanh Vận đã quen Tào Ngưng hay lớn tiếng dọa người như lúc trước, giờ tự nhiên đối diện với một Tào Ngưng hay nghi ngờ như thế này lại thấy không quen.

“Chọn đại một cái đi.” Tào Ngưng nói cho có, bàn tay lặng lẽ nắm chặt lại.

“Cậu thích kiểu nào?” Trương Thanh Vận kề sát đối phương, cúi đầu hỏi ý kiến Tào Ngưng.

Tào Ngưng nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng không biết nên chọn cái nào: “Cậu chọn đi.”

“Cái này có được không?” Trương Thanh Vận nhờ nhân viên bán hàng lấy ra một kiểu.

Loại này không lớn không nhỏ, Trương Thanh Vận nhìn một hồi mới cầm tay Tào Ngưng lên đeo vào ngón áp út của hắn, vô cùng vừa vặn.

“Đẹp không?”

“Cũng được.” Tào Ngưng phun ra hai chữ, kiểu nhẫn này khá đơn giản, cũng không có thiết kế quá rườm rà.

“Vậy là không thích lắm? Hay là đổi kiểu khác?” Trương Thanh Vận nói, đang định tháo ra để đổi lại.

“Đừng, cái này được rồi.” Tào Ngưng rút tay về, không cho Trương Thanh Vận tháo nhẫn ra, cái nhẫn này đã đeo vào cậu cũng không muốn lấy ra nữa.

“Ừm, vậy chọn cái này đi.” Trương Thanh Vận đưa tay mình ra để nhân viên đo kích thước, sau đó đeo vào một cái lớn hơn so với Tào Ngưng một chút.

“Hai vị tiên sinh, chỗ chúng tôi có dịch vụ khắc chữ lên nhẫn miễn phí, xin hỏi hai vị có muốn khắc không ạ?” Nhân viên cửa hàng mỉm cười hỏi.

Trương Thanh Vận nhìn Tào Ngưng hỏi: “Có muốn khắc gì không?”

Tào Ngưng xoắn xuýt, cậu đã định một khi đeo cái nhẫn này lên tay rồi thì sẽ không gỡ ra nữa.

Nhìn bộ dạng không cam lòng của Tào Ngưng, Trương Thanh Vận không nhịn được mỉm cười, không nói một lời tháo nhẫn từ tay Tào Ngưng xuống rồi đưa hai cái cho nhân viên để đem đi khắc chữ.

Nội dung khắc chữ rất đơn giản, là hai chữ cái viết tắt tên của hai người.

“Nhẫn nếu mua ở trong nước, tới thời điểm còn có thể khắc thêm một câu châm ngôn.” Tiếc là người nước ngoài không biết khắc tiếng Trung, nếu không hôm nay có thể khắc lên rồi.

“Châm ngôn gì.” Tào Ngưng vuốt vuốt ngón tay mình, phía trên trống trơn.

“Kết hôn thì còn có châm ngôn gì chứ.” Trương Thanh Vận quay qua nhìn Tào Ngưng nói: “Trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.”

“Đệt!” Tào Ngưng đâm Trương Thanh Vận một cái, sớm sinh quý tử cái gì, ai sinh cho hắn?

“Tôi giỡn thôi, chỉ là mong muốn chung của mỗi người, không phải muốn sinh con gì gì đó, mà vì yêu cậu thôi.” Trương Thanh Vận cười đến thoải mái, trong lòng không có chấp niệm phải có con nên mới có thể nói ra nhẹ nhàng như thế.

Hai người ngồi đó nói chuyện một hồi thì nhẫn cũng khắc xong, nhân viên bán hàng cầm nhẫn trả lại cho bọn họ.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận lần nữa đeo nhẫn vào cho Tào Ngưng, sau đó cầm tay Tào Ngưng lên hôn nhẹ một cái lên mu bàn tay đối phương, cử chỉ vô cùng trân trọng.

Đến ngày hôm nay, kỳ thực hắn đã thay đổi rất nhiều rồi, càng hiểu rõ cách yêu thương một người.

Đeo nhẫn cho Tào Ngưng xong, Trương Thanh Vận tùy ý cầm nhẫn của mình lên, định đeo vào...Tới khi nhìn thấy ánh mắt trông mong của đối phương...

Trương Thanh Vận nở nụ cười, cầm nhẫn nhét vào tay Tào Ngưng.

Tào Ngưng cố hết sức nhận lấy, vui vẻ đeo vào cho Trương Thanh Vận.

Ra khỏi cửa hàng trang sức, hai người tay nắm tay đi trên đường, dù sao ở đây cũng không có ai quen nên sẽ không ai để ý việc hai người bọn họ đều là nam.

Trên ngón tay có thêm chiếc nhẫn, Tào Ngưng cũng tương đối thoải mái hơn.

Sau khi chở Trương Thanh Vận về khách sạn thì cậu lái thẳng một đường về nhà.

Trần phu nhân sau khi từ chức chỉ chuyên tâm ở nhà làm nội trợ chăm sóc gia đình, đồng thời chăm sóc cho ba mình, cũng là ông ngoại Tào Ngưng.

Bà cũng không hay ở Úc, một tháng chỉ qua một đến hai lần.

“Mặc đồ kiểu đó là ra ngoài làm gì?” Nhìn thấy Tào Ngưng trở về, ánh mắt Trần phu nhân biểu lộ sự kỳ quái, lúc này hỏi cũng không phải là muốn chất vấn gì con mình, chỉ đơn giản là thấy hiếu kỳ.

“Không làm gì hết, mẹ, qua mấy ngày nữa con về nước nha.” Tào Ngưng theo bản năng giấu tay trong túi, cậu không muốn để bất cứ ai thấy được chiếc nhẫn, dù sao chuyện này mình cậu biết là được rồi.

“Con không phải mới về đó sao?”

“Lần này khác, con muốn về nước phát triển sự nghiệp.”

Con trai dù sao cũng sắp tốt nghiệp, giờ lại muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, bà tất nhiên không có lý do gì để phản đối: “Con muốn làm trong lĩnh vực nào?” Chồng bà muốn để con trai kế nghiệp mình, nhưng bà không đồng ý, dù sao quan trường hiểm ác, Tào Ngưng không thích hợp với nơi đó.

Còn có, bà biết Tào Ngưng cũng không thiết tha gì.

Khả năng là trong lòng cảm thấy có lỗi với con, nên bây giờ Tào Ngưng muốn làm gì, chỉ cần không quá đáng thì bà vẫn có thể chấp nhận hết.

“Làm ẩm thực, mẹ, con lớn rồi, muốn làm gì thì chắc chắn trong lòng đã nắm chắc, mẹ nên học cách buông tay đi thôi, nếu không sớm muộn mẹ sẽ mất đi con đó.” Tào Ngưng nửa thật nửa đùa uy hiếp mẹ mình.

“...” Trần phu nhân vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, há miệng ra một lúc cũng không biết nên nói gì.

Tào Ngưng đi lên lầu, vừa vào tới phòng đã gọi điện cho Trương Thanh Vận.

Lấy điện thoại ra, Tào Ngưng lại do dự, không được, nếu cứ gấp gáp như thế này hẳn có khi nào sẽ không biết trân trọng mình không, tại sao người gọi điện trước không phải là hẳn chứ?

Trước đây khi còn yêu đương, hẳn là Trương Thanh Vận cũng là người gọi điện trước cho người kia.

Tào Ngưng để di động xuống, đi thay đồ. Thay xong đi ra nhìn qua một chút, điện thoại vẫn không có động tĩnh.

Tào Ngưng ngẩn ngơ, đi tìm hành lý rồi bắt đầu soạn đồ.

Lần này về nước ở luôn nên phải đem rất nhiều đồ về.

Hắn tại sao tới giờ còn không gọi cho mình chứ?

Kết quả là soạn xong được một vali đồ thì di động reo lên.

Tào Ngưng vỗ vỗ tay, dự định sạc cho người kia một trận, ai ngờ chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng nói dịu dàng bên kia vang lên: “Bảo bối về tới nhà chưa?”

Lỗi tai ngứa, trong lòng cũng ngứa theo, Tào Ngưng sao mà còn giận nổi nữa: “Ừm, về rồi, đang soạn đồ.” Quay đầu nhìn lại căn phòng bị mình làm cho rối tinh rối mù, không nhận được mỉm cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Chúng ta chưa về nhanh như vậy đâu, nếu không cậu soạn đồ xong rồi qua chỗ tôi ở đi, tôi ban ngày đi làm sẽ dẫn cậu theo.” Trương Thanh Vận nói, ý tứ thiết tha trong từng câu chữ.

“Vậy hả...” Tào Ngưng cảm nhận được, hóa ra không phải chỉ có mình là dính người, người kia cũng như vậy: “Ừm, cậu ăn tối chưa?” Hiện tại cũng sắp sáu giờ chiều, Tào Ngưng nói: “Hay là tôi đi tìm cậu rồi cùng nhau ăn cơm?” Sẵn đem hành lý qua bên kia luôn.

“Được không? Cậu mới về nhà, không cần ăn cơm chung với họ hả?” Người này quá tùy hứng, có điều Trương Thanh Vận lại thích, giống như đã trở về là Tào Ngưng trước kia vậy.

“Không cần, có mẹ tôi ở đây rồi, tôi muốn thế nào cũng được.” Tào Ngưng giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi nói với mẹ tôi chuyện muốn về nước gây dựng sự nghiệp rồi, làm ẩm thực, để cho bà ấy bớt quản tôi chút.”

“Nếu như bà ấy lại muốn quản thì sao?”

“Vậy cũng không được, quản một hai năm còn được, chứ sao có thể quản cả đời?”

Có câu nói này của Tào Ngưng mới khiến Trương Thanh Vận cuối cùng cũng cảm nhận được mọi chuyện bây giờ đang là thật.

Tác giả có lời muốn nói: tung đường, ừm Tào Ngưng cả hai lần yêu người kia đều như thiêu thân lao vào lửa, lúc yêu tất nhiên mọi chuyện đều tốt đẹp, chỉ là sau này có chuyện sẽ càng đau đớn hơn.

42. Chương 39

Trương Thanh Vận nghe Tào Ngưng nói muốn qua đây liền chạy xuống dưới khách sạn đợi người, nghĩ chắc đối phương cũng gần tới rồi, cậu đi một mạch xuống lầu đứng chờ ngay trước bãi đỗ xe.

Tào Ngưng từ xa đã nhìn thấy một bóng người cao gầy đứng đó, cảm thấy rất ngạc nhiên, dù không phải là việc gì quá đặc biệt nhưng vẫn khiến cậu rất vui vẻ.

Tào Ngưng chạy xe qua: “Tự nhiên đứng góc ở đây làm gì?”

Trương Thanh Vận khom lưng cười: “Chờ cậu, hành lý đâu? Để tôi mang lên giúp cậu.”

Trương Thanh Vận lên xe, Tào Ngưng tiếp tục chạy vào bãi đỗ xe, từ chỗ đó đi lên thang máy.

“Tôi có tay có chân, chẳng lẽ bao nhiêu hành lý đó cầm không nổi.” Tào Ngưng mở cốp xe, bên trong là một cái vali màu vàng.

“Thế nhưng tôi vẫn muốn giúp cậu mang lên.” Trương Thanh Vận nắm tay Tào Ngưng, không cho đối phương di chuyển, muốn tự mình động thủ.

Tào Ngưng rất biết nghe lời đứng đó nhìn Trương Thanh Vận lấy vali ra rồi đóng cốp xe lại.

“Đi thôi.” Trương Thanh Vận một tay nắm tay Tào Ngưng, một tay xách vali đồ, hai người tiến vào thang máy, “Muốn đi đâu ăn cơm?” Sau khi vào thang máy, Trương Thanh Vận lên tiếng hỏi.

“Ăn trong phòng đi.” Tào Ngưng thấy đối phương liếc nhìn mình, nói thêm: “Mệt.”

Trương Thanh Vận cười, cầm bàn tay đeo nhẫn của Tào Ngưng lên hôn một cái, phần quan tâm bảo hộ này không cần phải nói ra miệng, nhìn cử chỉ của Trương Thanh Vận là đủ hiểu.

Như vậy rất tốt, cũng rất vui vẻ.

Thế nhưng vào lúc vui vẻ, Tào Ngưng sẽ không khỏi suy nghĩ lung tung, Trương Thanh Vận có phải trước đó cũng đối xử với người yêu cũ như vậy không?

Nghĩ tới chuyện này trong lòng liền không thoải mái.

Trên thực tế ai mà không có người yêu cũ với quá khứ, muốn tính toán chi li từng chuyện bộ không muốn tiếp tục yêu đương nữa à?

Mấy cái này Tào Ngưng hiểu, chỉ là không làm được, lại không vui.

“Mặt mày sao lại ủ dột nữa rồi? Tôi lại làm gì chọc giận cậu hả?” Trương Thanh Vận xoa bóp mặt Tào Ngưng, đến lúc Tào Ngưng khó chịu lên tiếng phản đối: “Tôi không thích bị người khác bóp mặt.”

“Tôi là người khác sao?” Trương Thanh Vận vẫn để tay ở đó, còn muốn hôn đôi phương.

“...” Tào Ngưng đưa tay lên sờ chỗ dính nước bọt của người nọ, cái cảm giác vừa thỏa mãn vừa khó chịu này thật sự rất giày vò người ta.

Trở về phòng Trương Thanh Vận, hai người cũng không gấp gáp thu dọn hành lý, trước hết kiểu gì cũng phải ôm hôn sờ sờ một phen, hưởng thụ giây phút bên nhau của hai người.

Trong lúc đang vui vẻ, Tào Ngưng không biết nghĩ gì hỏi thẳng đối phương: “Tôi với người yêu cũ của cậu có phải giống nhau lắm không?”

“Hả?” Trương Thanh Vận mới đầu còn ngỡ ngác, sau đó hiểu được bật cười, lắc đầu nói: “Không giống, người kia khá là ấu trĩ, còn cậu thành thực nội liêm hơn.”

Dù sao cũng chỉ là so sánh mà thôi, bất luận lúc nào Tào Ngưng cũng không được tính là thành thực nội liêm, thành thực dẫu có cũng là so với bản thân cậu lúc trước.

“Vậy cậu tại sao lại thích tôi?” Tào Ngưng sau khi nghe thấy câu trả lời của đối phương mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cũng may mình với người kia không cùng một kiểu.

“Không có tại sao, thích là thích thôi.” Trương Thanh Vận cúi đầu tiếp tục hôn cậu, dùng tay mở nút áo của đối phương để lộ ra lồng ngực trắng nõn, Trương Thanh Vận thích nhất là hôn ngực Tào Ngưng.

“...” Tào Ngưng nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái lúc này, cậu cũng rất thích được đối phương hôn như vậy.

Làn da trần trụi được bờ môi ấm áp chạm vào, cảm giác này thật sự quá đẹp đẽ. Không biết nên hình dung thế nào, chỉ là muốn nó cứ tiếp tục mãi.

“Có đói bụng không?”

“Có một chút.” Tào Ngưng hô hấp rối loạn nói.

Trương Thanh Vận từ trên người Tào Ngưng đứng dậy, gài lại nút áo cho Tào Ngưng, che đi mảng da ửng hồng.

Trương Thanh Vận đi rồi Tào Ngưng mới chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là một màng hơi nước vẫn đục, mang theo một tầng ánh sáng dập dờn.

Tay đặt bên người, lặng lẽ với lấy cái chăn bên cạnh, sau đó thở phào một hơi, cảm giác này thật sự quá tốt đẹp.

Trương Thanh Vận sau khi đi gọi món ăn xong thì trở về phòng, nằm lại trên giường ôm lấy Tào Ngưng tiếp tục thân mật.

“Cậu tới nhanh như vậy, nói thật tôi có chút bất ngờ.” Trương Thanh Vận kéo lấy bàn tay Tào Ngưng đặt lên mặt mình để sưởi ấm.

“...” Mắt Tào Ngưng nhìn lướt qua người bên cạnh, môi khẽ nhếch lên, đầu óc bắt đầu hồ đồ.

“Bộ dạng lúc này của cậu thật là ngốc.” Trương Thanh Vận cười ra tiếng, sau đó lại tiếp tục hôn Tào Ngưng.

Môi và thân thể cả hai dính vào nhau, ai cũng không muốn tách ra, hơn nữa vì ghét bỏ quần áo quá vướng víu, cả hai đơn giản cởi phăng hết đồ ra.

Muốn dựa vào người hắn, dùng nhiệt độ của hắn để an ủi trái tim đang hoảng loạn của chính mình.

Người bên cạnh cũng cảm nhận được cậu đang bất an.

Nhẹ nhàng hôn đối phương, hôn khắp cơ thể hắn, sau đó mới dùng giọng điệu cưng chiều hỏi: “Thích không?”

“...” Tào Ngưng cố gắng hít thở, không một tiếng động gật đầu, tất nhiên là thích, mà kỹ thuật của tên này cũng quá tốt rồi, là do lúc trước ở cùng người kia luyện thành sao? Cậu lại muốn nghĩ lung tung rồi.

“Bảo bối.” Trương Thanh Vận ra sức dùng miệng hầu hạ đối phương, bàn tay không ngừng mò mẫm, đùa giỡn, kích thích đối phương run rẩy từng đợt.

Tào Ngưng nhin không được bắn trực tiếp lên mặt của người kia.

“Cậu sao lại thích bắn trên mặt tôi như thế...” Trương Thanh Vận không trách cậu, bình tĩnh lấy khăn ra lau mặt.

“...” Trong lòng Tào Ngưng cảm thấy kỳ quái, con mẹ nó đây là lần đầu tiên tôi ra trên mặt cậu đó, cậu nói cứ như tôi làm nhiều lần lắm rồi vậy.

Trương Thanh Vận nói chuyện cũng không rõ ràng, nói xong đứng lên đi tới phòng vệ sinh rửa mặt.

Tào Ngưng không còn chút sức lực nằm đó ngây ra.

Nghỉ ngơi được một lúc, Trương Thanh Vận từ trong nhà tắm đi ra, đồ ăn họ đặt cũng vừa được đem tới.

Lúc hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, Tào Ngưng nhìn thấy môi Trương Thanh Vận hai bên má liền giống như bị lửa đốt, sau đó không cách nào nhìn thẳng Trương Thanh Vận nữa.

Bởi vì nhìn thấy sẽ nhớ tới hình ảnh ban nãy bản thân mình ra ở trong miệng Trương Thanh Vận.

Ủm...giờ nhìn thấy đối phương dùng cái miệng đó để ăn cơm...

Đúng rồi, sau đó hai người còn hôn môi.

Tào Ngưng đỏ mặt, cúi đầu ăn lấy ăn để, hiện tại trong đầu Tào Ngưng không phải đồ ăn mà toàn là hình ảnh hạn chế độ tuổi.

Trước đó nghe nói đàn ông trong đầu mỗi phút đều nghĩ tới chuyện đó, xem ra kết luận này cũng không sai.

Trương Thanh Vận là người từng trải, đương nhiên biết người đối diện đang nghĩ tới cái gì, cậu đành hoàng trịnh trọng nói: “Đừng để bản thân ở trong trạng thái hưng phấn quá lâu, như vậy chẳng có ích gì.”

“...” Tào Ngưng yên lặng cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Ăn tối xong, Trương Thanh Vận mới lấy hết đồ trong vali Tào Ngưng ra xếp hết vào tủ quần áo, để chung với quần áo của mình.

“Bạn có muốn đi tắm không?” Trương Thanh Vận lấy ra một bộ đồ ngủ, một cái quần lót, chuẩn bị đi tới phòng tắm.

Tào Ngưng lúc này đang ngồi trên ghế lười ra, ăn no xong đúng là chẳng muốn làm gì, chỉ ngồi hưởng thụ Trương Thanh Vận cứ thế ở trước mặt mình đi qua đi lại.

Có thể tưởng tượng viễn cảnh sau này khi hai người ở cùng nhau là một việc rất hạnh phúc.

“Ngưng Ngưng?” Trương Thanh Vận đứng ở cửa phòng tắm, đánh thức cái người đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở đằng kia.

“Tối liền.” Tào Ngưng nhắc mí mắt lên nhìn Trương Thanh Vận, nhàn nhạt nói.

Buổi tối cũng không có phát sinh chuyện gì, chỉ đơn thuần giống như hai người yêu nhau ở cùng nhau, cũng không phải ở đâu lúc nào cũng sẽ làm chuyện đó.

Ngày hôm sau Trương Thanh Vận có việc phải làm nên cậu dậy rất sớm, nhìn thấy Tào Ngưng đang ngủ ngon nên cũng không đành lòng đánh thức hẳn.

Lúc Tào Ngưng tỉnh dậy thì bên người đã không có ai, cậu đưa tay sờ sờ phần giường bên cạnh, cảm giác khi bàn tay chạm vào không khí lạnh lẽo thật sự khiến người ta cảm thấy rất trống vắng.

Thì ra tư vị khi tỉnh dậy chỉ còn một mình khó chịu đến thế.

Tiến độ này không phải quá nhanh rồi sao?

Tào Ngưng bắt lực, chôn mặt vào chăn ngủ tiếp.

Cuối cùng lại không ngủ tiếp được, đành phải rời giường.

Ra tới cửa chuẩn bị đi ăn, Tào Ngưng lấy di động ra định gọi điện cho Trương Thanh Vận, sau lại nghĩ có khi lại làm phiền người kia làm việc nên lại cất vào túi.

Tào Ngưng đi vào một quán cà phê ở gần đó, ở đó cả buổi trưa.

Chờ tới lúc Trương Thanh Vận gọi cho cậu, hai người đại khái là nói chuyện được khoảng mười lăm, mười sáu phút.

Mùa đông ở Úc thường rất lạnh, ban ngày vẫn có nắng nhưng rất nhẹ. Tào Ngưng ngồi trong quán cà phê

nhìn ra bên ngoài người đến người đi, mỗi một người đều có cuộc sống của chính mình, gia đình, người yêu; mà người thuộc về mình kia thì đang ở một góc nào đó trong thành phố này bận rộn làm việc.

Tào Ngưng chống cằm, trong miệng ngậm ống hút, lười biếng cười.

Hôm nay ra ngoài chỉ tùy tiện mặc vào một cái áo bông và một áo lông khoác bên ngoài, cả hai đều là màu sáng, thoát nhìn rất có hơi thở của tuổi trẻ.

Trên đầu đội mũ dày, trông Tào Ngưng lúc này chẳng khác gì cũng bông di động, chỉ cần ấm không cần đẹp.

Có lẽ vì đã có người yêu rồi nên mấy cái hình tượng này nọ cũng không còn quan trọng nữa.

Trương Thanh Vận đi vào quán cà phê, trên người mặc một bộ quần áo vô cùng thời thượng, khí chất người này trước giờ đều không thể soi mói, nhưng mà Trương Thanh Vận chưa lần nào ý kiến với cách ăn mặc của Tào Ngưng.

Vì trong mắt Trương Thanh Vận, Tào Ngưng mặc cái gì cũng đẹp.

Trương Thanh Vận cố gắng kết thúc công việc sớm để kịp giờ về ăn cơm với tiểu công chúa.

“Hello, có thể mời cậu bữa cơm không?” Trương Thanh Vận ngồi xuống phía đối diện.

“...” Tào Ngưng vẫn cười, lúc này nói chuyện điện thoại cậu đã biết Trương Thanh Vận chắc chắn sẽ chạy về, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy: “Hôm nay công việc có thuận lợi không?” Tào Ngưng hỏi.

“Cũng được, có điều để đẩy nhanh tiến độ tôi thiếu điều chọc nhiếp ảnh gia sắp tức chết, còn dọa là sẽ không chụp tiếp, nhưng mà cũng không sao, sau này tôi cũng không định làm cái nghề này nữa.”

“Thật hay giả vậy?” Tào Ngưng tỏ vẻ không tin, tin tức đều nói Trương Thanh Vận rất chuyên nghiệp, danh tiếng trong nghề này cũng tốt.

“Thật.” Trương Thanh Vận nghiêm túc, xoay xoay chiếc nhẫn trong tay nói.

Không thể phủ nhận, nghe xong mấy câu này cảm thấy rất vui vẻ, tuy rằng biết là không đúng, sẽ tạo thành vật cản cho đối phương.

Trương Thanh Vận dẫn theo cục bông đi tới chỗ khác dùng cơm.

Dọc đường đi tay nắm tay, giống như đã yêu nhau từ rất lâu, đi đến quên cả thời gian.

=====

Nửa tháng sau, tất cả công việc của Trương Thanh Vận ở Úc chính thức kết thúc, nhưng trước khi về nước cậu còn phải ra nước ngoài một chuyến, hủy hợp đồng với cô môi giới.

Lúc trước ký hợp đồng thời hạn một năm, bây giờ giá trị Trương Thanh Vận tăng lên, hủy hợp đồng là chuyện đương nhiên.

Cô môi giới từng đưa ra rất nhiều lợi ích để giữ Trương Thanh Vận lại, thế nhưng không thành công, Trương Thanh Vận lúc này chỉ một lòng muốn về nước cùng người yêu gầy dựng sự nghiệp.

Mấy ngày nay Tào Ngưng theo Trương Thanh Vận bay khắp nơi mà không có lấy một lời oán hận, được bên cạnh người này là tốt rồi.

Huống chi bình thường người được chăm sóc là cậu chứ không phải Trương Thanh Vận.

Ở cùng đối phương càng nhiều, thì càng cảm nhận được cái tốt của hắn, là thật lòng đối xử tốt với người mà hắn yêu thương.

Sau khi hủy xong hợp đồng, hai người về nước.

Trở lại quê nhà Trương Thanh Vận ở Bắc Kinh, cha hắn là Trương Bản thì đang làm đầu bếp ở một quán ăn, còn em trai Trương Thanh Đình vừa mới thi đại học xong, điểm thi như thế nào thì hiện tại vẫn chưa biết được.

Trương Thanh Vận ở gần đó mua nhà, hiện tại còn đang sửa chữa, chưa thể dọn vào.

Trương Thanh Vận dẫn Tào Ngưng về tiểu khu, ở tạm trong nhà mình.

Trước khi về nước, Tào Ngưng ở trên máy bay còn hỏi: “Cậu thật sự muốn dẫn tôi về nhà?” Ánh mắt không tin tưởng cho lắm.

“Thì sao?” Trương Thanh Vận không xem đây là việc gì to tát: “Chuyện này tôi đã sớm nói với ba và em tôi rồi.”

“...” Tào Ngưng trong nháy mắt mất hứng, chắc lúc trước come out là vì cái người kia rồi.

Dư âm của người cũ thật sự quá sâu sắc, thỉnh thoảng lại xuất hiện để hại người, cũng không phải là quá đáng gì chỉ là khiến người ta khó chịu.

Có một câu nói rất đúng, đàn ông tốt chính là phải từ từ trải qua nhiều người mới hình thành được.

Trương Thanh Vận tốt như vậy, biết cách chăm sóc người khác như vậy, Tào Ngưng không biết mình nên vui mừng hay là nên cảm thấy khó chịu nữa. Chắc là vui mừng nhỉ, dù sao mình không cần bỏ ra tâm tư đi dạy dỗ đã có được người đàn ông tốt như thế này rồi.

“Về nhà sẽ cho cậu một niềm vui bất ngờ, hoặc nói cách khác là kinh hãi.” Trương Thanh Vận mập mờ nói, bên môi là nụ cười nhàn nhạt.

Tào Ngưng tới nhà họ Trương chỉ mới là chuyện của năm ngoái, Trương ba tất nhiên là còn nhớ rất rõ cậu.

Đứa nhỏ này nghĩ hè năm nay lại tới rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn con trai cả của mình.

“Ba, năm ngoái tụi con có chút mâu thuẫn, nhưng giờ đã làm lành rồi.” Trương Thanh Vận biết, một khi đã quyết định dẫn Tào Ngưng về nhà thì đã định sẵn có một số chuyện không thể tiếp tục che giấu được nữa, vừa vận tình cảm của bọn họ cũng đã ổn định rồi, Trương Thanh Vận không muốn giấu Tào Ngưng nữa, tránh cho Tào Ngưng cứ tự mình hù mình ghen bóng ghen gió.

“Làm lành là tốt rồi.” Trương ba lặng lẽ đánh giá Tào Ngưng, đứa nhỏ này hình như thay đổi một chút rồi.

Tào Ngưng thấp thỏm, ngại ngần chào một tiếng: “Chú.”

Trương ba nói: “Mới một năm không gặp, con tự nhiên sao lại ngại ngần quá vậy?” Lúc trước rõ ràng rất hoạt bát, còn biết nói chuyện làm người khác vui.

“...” Tào Ngưng nghe xong kinh ngạc không thôi, cảm thấy có gì không đúng lắm.

“Ba, tụi con về phòng nghỉ ngơi trước, ngồi máy bay lâu giờ con hơi mệt một chút. Tối có gì nói chuyện với ba sau.” Trương Thanh Vận kéo tay Tào Ngưng đang ngơ ngác đứng đó dẫn về phòng mình.

Biết bọn họ sắp về nên Trương ba đã sớm dọn dẹp lại phòng ốc, căn phòng lúc này thoạt nhìn rất sạch sẽ ngăn nắp.

Tào Ngưng ngồi trên giường, vẻ mặt hốt hoảng không nhận được hỏi: “Mọi chuyện rốt cuộc là sao? Ba cậu đã từng gặp tôi rồi?” Hay là ông ấy nhầm lẫn.

Hoặc có khi nào là do người yêu cũ của Trương Thanh Vận rất giống mình.

Chuyện này Trương Thanh Vận vốn vẫn đang suy nghĩ nên nói thế nào với Tào Ngưng, sẵn tiện đây cậu rót cho Tào Ngưng ly nước, đưa đôi phươg cầm, rồi ngồi trước mặt hần nói: “Ngưng Ngưng.” Nắm lấy bàn tay đang cầm ly nước của Tào Ngưng, nói: “Tôi muốn nói với cậu một chuyện.”

Tào Ngưng nói: “Là chuyện gì?” Trong lòng Tào Ngưng lúc này đang rất hoang mang.

“Đừng sợ.” Trương Thanh Vận hôn nhẹ lên môi Tào Ngưng, giọng nói dịu dàng tới cực điểm, sợ làm đôi phươg lo lắng: “Ba tôi trước đây đúng thật đã từng gặp cậu rồi, năm ngoái nghỉ hè tôi có dẫn theo cậu về nhà. Nói với ông ấy, đây là bạn trai tôi. Lần đó tôi come out cũng là vì cậu.”

“...” Tào Ngưng mở to hai mắt, hai cánh môi mở ra khép vào, cậu không tin, cái này có thể tin được sao?

“Cho cậu xem mấy thứ.” Trương Thanh Vận lấy di động cũ của mình ra, bên trong có rất nhiều ảnh cậu và Tào Ngưng chụp chung, còn có hình selfie của Tào Ngưng nữa.

Tào Ngưng ở trong hình, tự do thoải mái, nụ cười xán lạn, hai hàng chân mày hất lên kiêu ngạo, cách một màn hình cũng có thể cảm nhận được.

Mỗi một tấm ảnh đều có ngày kèm theo, nếu những cái này còn chưa đủ, thì còn mấy tin nhắn buồn nôn lúc trước hai người nhắn cho nhau nữa.

“Tại sao...Tôi lại không biết...” Tào Ngưng bị kích động không nhẹ, cậu nhìn những tấm ảnh này, đầu óc bắt đầu hỗn loạn. Những thứ này đều đang nói cho cậu biết, đầu cậu đã xảy ra vấn đề, nhưng chỉ có mình cậu không biết.

“Đừng có gấp.” Trương Thanh Vận dùng giọng nói dịu dàng để trấn an tâm tình đôi phươg, nâng mặt Tào Ngưng lên: “Cậu chỉ là bị tai nạn xe thôi, quên mất một số chuyện, không phải chuyện gì lớn, bây giờ không phải đã tốt rồi sao.”

“Không thể nào, tôi cái gì cũng nhớ, chỉ là không nhớ cậu thôi!” Tào Ngưng cố gắng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, mới phát hiện ký ức rất mơ hồ, không có sự kiện gì đặc biệt, lại càng không có một người nào tên Trương Thanh Vận.

Tại sao Tào Ngưng quên mình, Trương Thanh Vận cũng không biết, chuyện cậu biết rất có hạn.

Trương Thanh Vận thấp giọng nói: “Dù sao thì người trước kia tôi yêu là cậu, bây giờ cũng là cậu, như vậy là được rồi. Lúc trước từng xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, hiện tại mới là quan trọng nhất.”

“Ai nói không quan trọng?” Tào Ngưng nhìn đôi phươg nói: “Tôi vô duyên vô cớ cứ vậy mà quên mất

cậu...” Cậu đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp lại nhau ở Úc, đối phương từng hỏi cậu: Cậu không quen tôi sao?

Lúc đó chính mình vừa trải qua tai nạn xe cộ, nằm viện xong liền quyết định qua Úc du học, căn bản là không nhớ tới một người tên Trương Thanh Vận.

“Là mẹ tôi...” Tào Ngưng thì thào nói: “Là bà ấy bảo tôi xuất ngoại, bà ấy biết chúng ta ở cùng nhau mới làm như vậy.” Còn nói: “Bọn A Vũ cũng biết mọi chuyện có đúng không?” Dựa theo tính tình của mình trước đây, đã xác định yêu đương rồi chắc chắn sẽ không giấu được ai.

Thế nhưng sau đó không hề có ai nói với cậu chuyện này, cái cảm giác bị tất cả mọi người lừa gạt thật sự là không dễ chịu chút nào.

Tào Ngưng nghĩ thế liền trách Trương Thanh Vận: “Lại sao cậu không nói với tôi sớm? Đáng lẽ vào lần đầu tiên chúng ta gặp lại nhau cậu phải nói với tôi!”

Mà không phải gạt cậu, để mọi chuyện cuối cùng thành ra thế này.

“Tôi còn không hiểu rõ mọi chuyện thì nói với cậu thế nào đây?” Trương Thanh Vận vô cùng không muốn nhắc lại chuyện này, đó là khoảng thời gian Tào Ngưng tổn thương hằn sâu sắc nhất: “Quên đi, mọi chuyện đều đã qua rồi, chúng ta nhìn về phía trước không tốt hơn sao?”

“Nhưng mà tôi tự nhiên lại bị mất đi một đoạn ký ức!” Tào Ngưng quát lên với người trước mặt, cậu cảm thấy mình rất ngốc, ai cũng có thể dễ dàng lừa gạt.

“Ngưng Ngưng, chuyện đó là chuyện bất ngờ, ai cũng không hy vọng nó xảy ra.” Trương Thanh Vận cực lực khuyên nhủ đối phương: “Cậu rộng lượng chút có được hay không, còn nếu như cậu trách tôi về việc không nói cho cậu biết trước thì tôi xin nhận, cũng xin lỗi cậu, nhưng mà giờ cậu bình tĩnh trước đã, sau đó muốn phạt tôi thế nào cũng được.”

“Cậu câm miệng!”

Trừng phạt? Còn chưa đủ sao?

Người bị quên so với người mất trí nhớ còn đau khổ hơn, bây giờ trong lòng Tào Ngưng có quá nhiều tâm tình, cậu không ngăn ngại đẩy Trương Thanh Vận ra: “Để tôi suy nghĩ một chút, bây giờ trong lòng tôi rất loạn, không có cách nào suy nghĩ được chuyện gì hết.”

Trương Thanh Vận lắc đầu ôm chặt đối phương: “Vậy thì đừng nghĩ, cậu thật sự không cần nghĩ đâu, những thứ đó đều không quan trọng nữa.”

“Thế nhưng tôi rất để ý!” Tào Ngưng lớn tiếng nói: “Ngay cả tôi còn cảm thấy oan ức, tại sao cậu lại không để ý? Người như cậu thật sự rất đáng ghét cậu có biết không?”

Trong lòng chất chứa bao nhiêu tâm sự, vậy mà hần cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biểu lộ ra ngoài.

Không phải nên lên án sao? Không phải nên hận chết cái người đã quên hần sao?

Nhìn những tấm ảnh kia với đồng tin nhắn đó, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng biết bọn họ đã từng hạnh phúc như thế nào.

Đối mặt với người mình yêu mà vẫn có thể im lặng như thế, bình tĩnh tới đáng sợ.

“Nếu như lần đó tôi không khóc lóc đi tìm cậu, có lẽ bây giờ hai chúng ta cũng sẽ không được ở cùng nhau như thế này.” Tào Ngưng đẩy Trương Thanh Vận ra, đáy mắt chất chứa tổn thương sâu sắc, nhặn nại một hồi mới nói với Trương Thanh Vận: “Cậu ra ngoài đi, cho tôi chút không gian để suy nghĩ kĩ lại mọi chuyện.”

“...” Bị người kia đẩy ra, tim Trương Thanh Vận giống như bị cái gì đó đâm vào.

Hần nói cái gì, không để ý? Đáng sợ?

Thật sự là cười không được khóc không xong. Có điều cuối cùng vẫn là đứng dậy đi ra khỏi phòng chờ cho Tào Ngưng chút không gian để bình tĩnh lại.

Đồng thời chính mình cũng cần yên tĩnh, tiếp tục đi làm cái người bình tĩnh tới đáng sợ kia.

Lúc cửa phòng bị đóng lại, Tào Ngưng tựa hồ như đã chết rồi, vô thanh vô tức nằm trên giường.

Coi như nơi này chỉ có một mình cậu, Tào Ngưng vẫn không có cách nào suy nghĩ, đầu óc cứ rối hết lên.

Trong lòng vừa gấp gáp vừa buồn bực, chỉ hận không thể nào bỏ đầu mình ra tìm về ký ức đã mất kia.

Trương Thanh Vận có lẽ cũng không hiểu, người quên mất mọi chuyện kia, cũng không phải chỉ có một câu đừng suy nghĩ nhiều, cứ nhìn về phía trước là có thể an ủi được.

Thế nhưng nếu không như thế thì còn có thể thế nào? Vì quá khứ bị lãng quên đó mà chấp nhất mãi không buông?

Cách làm đó rõ ràng rất ngu xuẩn.

Tào Ngưng khóc đã đời, gạt nước mắt gọi Trương Thanh Vận vào lại phòng.

Người kia rất nhanh đã xuất hiện ở cửa, chỉ yên lặng mà nhìn cậu, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Tôi đói bụng, nhà cậu có gì ăn không?” Tào Ngưng nhỏ nhẹ hỏi, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Trương Thanh Vận đối với đứa nhỏ ba tuổi này cũng không có cách nào.

“Tôi đi làm cho cậu.” Trương Thanh Vận xoay người đi ra ngoài, bình tĩnh ở trong nhà bếp làm đồ ăn, không phải mì, cậu nhớ Tào Ngưng không thích mì lắm.

Tào Ngưng càng nghĩ càng khó chịu, ngồi dậy, chỉnh đốn tốt tâm trạng rồi đi ra ngoài tìm Trương Thanh Vận.

Ở nhà bếp nhìn thấy người kia làm cậu có chút ngạc nhiên: “Hóa ra cậu còn biết làm cơm.”

“Trước đây tôi rất hay làm cho cậu ăn.” Trương Thanh Vận nhàn nhạt nói, hai tay bận rộn, cũng không có quay đầu lại nhìn hắn.

Nhìn thấy thái độ bình tĩnh của đối phương, Tào Ngưng đột nhiên có một loại kích động muốn nháo một trận ra trò.

Yêu một người bình tĩnh như vậy, dù hắn có tốt thế nào, bạn cũng sẽ không thể tránh khỏi thỉnh thoảng phải chịu oan ức.

Tác giả có lời muốn nói: Tung đường như vậy rồi mà các người còn bảo tôi ngược!

43. Chương 40

Mì thì Tào Ngưng không thích nên Trương Thanh Vận chỉ có thể làm chút canh.

Ướp thịt bằng bột khoai tây và chút muối, thịt sau khi được ướp xong nhìn óng ánh rất hấp dẫn. Thêm một chút hạt ngô để tăng khẩu vị, lại cho vào vài miếng nấm, vừa ngon vừa đủ dinh dưỡng.

Tào Ngưng ngửi thấy mùi đồ ăn bụng đã bắt đầu kêu ùng ục, chỉ là nãy giờ trong lòng chứa một đồng oán

khí thành ra không có khẩu vị.

Cậu rời khỏi phòng bếp, đi vào phòng ngủ của Trương Thanh Vận, chán chường nằm trên giường.

Lát sau cửa phòng bị đẩy ra, người kia đứng ở ngoài đưa mắt vào nhìn hắn.

“...” Tào Ngưng nhìn thấy đối phương liền trở mình, giả vờ ngủ.

“Không phải cậu nói đói bụng sao?” Trương Thanh Vận nói: “Ra ăn nè.”

“Không đói nữa.” Tào Ngưng nói, lấy chăn phủ đầu mình lại. Dù bây giờ đang là mùa hè nhưng trong phòng có mở điều hòa nên có chút lạnh.

“Cậu đi ăn trước đi, ăn xong chúng ta nói chuyện tiếp.” Giọng điệu Trương Thanh Vận rất nghiêm túc, dứt lời liền đóng cửa lại.

Tào Ngưng nằm trên giường cảm thấy có một cảm giác không tên ập tới, không nằm nổi nữa.

Ngồi dậy, rồi lại cảm thấy, hắn bảo ra thì mình ra liền...có phải hắn sẽ cảm thấy mình rất dễ dãi...

“Tào Ngưng.” Trước cửa lại vọng vào tiếng của Trương Thanh Vận, mang theo cảm giác uy hiếp rõ rệt.

“Đệt!” Tào Ngưng không thể làm gì khác đành phải bước xuống giường, mang dép vào rồi đi ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ có mỗi Trương Thanh Vận đang ngồi ở đằng kia, trong tay cầm hai bát canh ngô nấu với nấm, hơi nóng từ trong bát bốc ra ngùn ngụt.

Đối phương đưa một cái ghế qua cho cậu ngồi, lên tiếng bắt chuyện trước: “Ăn đi.”

“Còn nóng, chờ xíu cho nguội đã.” Tào Ngưng liếc mắt nhìn hơi nóng đang bốc ra, ngồi như pho tượng.

“Cũng được, vậy giờ nói chuyện đi.” Trương Thanh Vận để đôi đũa trong tay xuống, ngồi nghiêm chỉnh ở bên kia, nói: “Tôi muốn biết, cậu rất để ý tới những việc mình đã quên, để ý tới cỡ nào? Thật sự không thể chấp nhận được việc tiếp tục ở cạnh tôi sao?”

“...” Da đầu Tào Ngưng lạnh một mảng, đương nhiên không có nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ cậu muốn phát tiết một chút cũng không được? Nhất định phải hỏi ra chính xác mức độ sao?

“Cậu im lặng là có ý gì?” Trương Thanh Vận nhìn về phía cậu.

Tào Ngưng rốt cuộc cũng lên tiếng: “Cậu không thấy thái độ hiện giờ của cậu có vấn đề lắm sao?”

“Tôi cảm thấy không có vấn đề gì.” Trương Thanh Vận nghiêm túc nói.

“Cậu nói vậy thì tôi cũng hết cách rồi, nếu cậu thấy mình đúng thì hà cớ gì còn cần quan tâm cách gì của tôi?” Tào Ngưng quay mặt qua một bên, trong mắt bắt đầu có ánh nước.

“Suy nghĩ của tôi chỉ là mong cậu không cần phải quá xoắn xýt chuyện này...” Kỳ thực Trương Thanh Vận rất sợ hãi đoạn chuyện xưa đó, chuyện lúc đó cậu cũng không phải quá rõ, ai biết sâu trong đó có còn cái gì khiến người ta không thể nào chấp nhận được chứ? “Như bây giờ không phải tốt sao? Cậu còn ở bên tôi, tôi yêu cậu, cậu cũng yêu tôi. Nhà tôi không có ai phản đối chuyện chúng ta ở bên nhau, mà cậu cũng đã nói, cậu sẽ kiên trì...”

Có thể không?

Nếu như bị phát hiện lần nữa, Tào Ngưng có thể kiên trì mà tiếp tục ở bên cạnh mình không.

Cái này ngay cả Trương Thanh Vận cũng không dám chắc.

“Tốt chỗ nào? Cậu có hiểu tâm trạng của tôi không? Cậu có thể nào đặt cậu vào vị trí của tôi mà suy nghĩ cho tôi một chút không, nếu cậu là tôi cậu sẽ làm gì?” Bản thân thì mất trí nhớ, cũng không biết người yêu mình kia có còn giấu mình chuyện gì nữa không? Người hấn yêu là mình trong quá khứ, hay là mình bây giờ?

Mọi xúc cảm giờ đây rất trôi nổi, Tào Ngưng cảm giác như bản thân mình giống như một căn nhà được xây dựng giữa không trung, không có cái gì để dựa vào.

Bây giờ nghĩ lại cậu thà mong là người yêu cũ của Trương Thanh Vận là người khác chứ không phải là mình.

Lúc trước còn ghen với người kia, bây giờ biết là mình rồi còn khó chịu hơn.

“Nhưng mà giờ cậu có xoắn xýt những thứ đó cũng không có tác dụng gì, cậu bảo tôi phải giúp cậu thế nào? Giúp cậu nhớ lại mọi chuyện? Có thể sao?” Cách suy nghĩ của Trương Thanh Vận và Tào Ngưng không giống nhau, cậu biết rất rõ, cách giải quyết chỉ có hai, một là bỏ qua tất cả tiếp tục ở bên nhau, hai là xoắn xoắn xýt xýt mãi cuối cùng đành phải tách ra.

Có thể khiến người này nhớ ra chuyện cũ rất khó.

“Tôi biết là cậu nói không sai, thế nhưng cậu có thể để tâm tới cảm nhận của tôi một chút được không!” Cái làm Tào Ngưng tức giận không phải là bị giấu diếm mà là thái độ của Trương Thanh Vận: “Thái độ bây giờ của cậu là sao? Cậu coi tôi là cái gì?”

“Tôi rất muốn để tâm tới cảm nhận của cậu, nhưng tôi cũng có những lúc mất lý trí chứ.” Trương Thanh Vận thấy người kia lớn tiếng, mới ngẩng đầu lên nói: “Tạm thời đừng nói chuyện này nữa, để qua mấy ngày nữa hãy nói được không? Hai ta đều cần phải bình tĩnh lại.”

Cúi đầu nghĩ lại, Trương Thanh Vận biết vừa rồi mình vì muốn bức Tào Ngưng tỏ rõ thái độ nên đã có chút nôn nóng.

Tất cả cũng chỉ vì cậu sợ mọi chuyện lại có chuyển biến, rồi lại thành công dã tràng.

“Tôi rất khó chịu!” Tào Ngưng đập bàn một cái, thở phì phò đứng dậy muốn đi.

Trương Thanh Vận từ phía sau ôm lấy đối phương, giữ người lại: “Khó chịu cũng phải ăn trước đã, lỡ để đói hỏng thì phải làm sao bây giờ?”

“Hỏng thì thôi, dù sao cũng có ai quan tâm đâu.” Tào Ngưng dùng sức đẩy cánh tay đang ôm lấy mình của Trương Thanh Vận ra.

“Tôi tất nhiên quan tâm, bởi vì quá quan tâm mới như vậy, nếu không tôi cũng sẽ không cãi nhau với cậu, đây rõ ràng không phải phong cách của tôi.” Trương Thanh Vận nói gì thì nói trước sau vẫn không buông tay, dùng sức ôm chặt giữ lấy đối phương trong ngực mình, để người kia ngồi lên đùi mình.

“Tôi thật sự rất ghét cậu!” Sau lưng Tào Ngưng tiếp xúc với cái ôm quen thuộc, tất cả oan ức trong lòng lúc này giống như là nước tràn bờ đê, toàn bộ những việc cậu làm đều vì cái người ngồi phía sau này.

“Tôi cũng rất ghét chính mình, rõ ràng biết cậu đang không vui còn nóng nảy với cậu.” Trương Thanh Vận ôm chặt lấy Tào Ngưng, vùi mặt mình vào lưng đối phương.

“...” Tào Ngưng trong nháy mắt dờ người ra, Trương Thanh Vận cứ thế mà thừa nhận mình sai?

Ở cùng với người này lâu như vậy, Tào Ngưng vốn cho rằng người này không phải kiểu người nóng tính, lại không ngờ tới...

Nhưng không biết tại sao oan ức trong lòng lúc này giống như thủy triều rút xuống, giờ chỉ còn lại đau lòng.

Trong lòng cảm thấy đau nhói: “Nếu không có tôi ở bên cạnh, cậu sẽ nổi nóng với ai?” Cậu muốn biết.

“Sẽ không nổi nóng.” Người kia buồn bã nói, trên đời này nếu có người có thể khiến hấn nổi nóng, ngoài người trước mắt ra thì còn ai.

“Hừ...” Tào Ngưng thấp giọng nói: “Vậy cậu xin lỗi tôi đi, tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

“Xin lỗi.”

Ngồi thêm một lúc, Tào Ngưng xoay người lại, hai tay nâng mặt đối phương lên, cúi đầu hôn xuống.

“Lần sau không được viện cớ này nọ nữa, dù muốn tốt cho tôi, cũng không được khiến tôi đau lòng, có biết không.” Thanh niên ngồi trên đùi cứ thế lẩm bẩm, quả nhiên đã khôi phục tính cách cao ngạo của ngày xưa.

“Tôi đồng ý với cậu.” Trương Thanh Vận ôm eo Tào Ngưng, tập trung hưởng thụ nụ hôn này.

Ôm nhau được một hồi, trái tim cả hai coi như đã được an ủi, đã tới lúc phải dỗ dành cái bụng đang kêu réo rồi.

“Đồ cậu làm ăn thật là ngon.” Tào Ngưng ăn canh, ăn tới vô cùng vui vẻ.

“Tay nghề tổ tiên truyền lại đó, nếu không cậu nghĩ tôi làm sao dám mở tiệm cơm?” Trương Thanh Vận vừa ăn vừa nói cho Tào Ngưng nghe về kế hoạch của mình: “Tôi định nói ba tôi nghỉ việc về làm bếp trưởng cho tiệm của chúng ta. Nói về tay nghề ba của tôi mới là giỏi, tiếc là không có đất dụng võ.” Cậu cười lên: “Bây giờ tốt rồi, có thể mở một tiệm cơm thuộc về chính mình.”

“Có nghĩ sẽ mở kiểu như nào chưa?” Mấy cái này Tào Ngưng thật sự không quá rõ, sau này còn phải tìm hiểu nhiều.

“Tiệm cơm Trung Quốc, sau này có thể mở thêm nhiều chi nhánh.” Ánh mắt Trương Thanh Vận lạnh lùng, nhưng không thể che giấu đi ý chí quyết tâm của người trẻ: “Tôi muốn làm cho tiệm ăn càng ngày càng đi lên, trở thành chuỗi tiệm ăn nổi tiếng nhất Trung Quốc.”

“Có tiệm ăn nào chộc giận cậu hả?” Tào Ngưng buồn cười hỏi.

“Không có ai chộc tôi hết, cây to thì đón gió lớn, ai bảo người ta phong quang vô hạn, tôi lấy đó làm mục tiêu cũng rất bình thường.” Trương Thanh Vận cười cười, kỳ thực cũng không có tâm lý muốn trả thù gì, chỉ là muốn chứng minh bản thân.

“Ừm, nói tới vấn đề quan trọng nhất, giờ trong tay cậu có bao nhiêu tiền?” Tào Ngưng hồ hững nói: “Nếu như không đủ, chỗ tôi còn chút tiền, coi như góp vốn làm ăn.”

Nếu là trước đây chắc chắn Trương Thanh Vận sẽ không muốn đụng tới số tiền này, lòng tự ái của cậu rất lớn, hồi trước ở cùng nhau cũng chưa từng dùng tới một đồng của Tào Ngưng. Có điều bây giờ lớn rồi, biết rõ số tiền này lấy với không lấy cái nào tốt hơn.

Nếu như cứ cố chấp không lấy, chính là tự tìm phiền phức, ảnh hưởng tới tình cảm của hai người.

“Được đó, tiệm ăn này coi như của hai chúng ta, không phân tôi với cậu, sau này cậu có tiền thì đưa tôi, không có thì tiệm ăn này cũng có một nửa là của cậu.”

Tào Ngưng hiển nhiên rất thích cách này, cười nói: “Tiền thì tôi có, nhưng đa phần là mượn của chú tôi, sau này kiếm tiền rồi từ từ trả lại cho ổng sau.”

“Ừm.” Trương Thanh Vận gấp thịt từ bát mình qua cho thùng cơm nhỏ.

Thùng cơm nhỏ ăn vô cùng ngon lành, đây thật sự chỉ là thịt heo bình thường thôi hả?

Cơm nước xong cũng hơn bốn giờ chiều, lúc này Trương ba mới lái chiếc xe hai bánh của mình đi làm.

Sau đó em trai Trương Thanh Vận cũng về tới, vừa vào cửa nhìn thấy Tào Ngưng liền kinh ngạc trong chốc lát, gọi một tiếng: “Anh Tào Ngưng.” Kỳ thực hai người bọn họ tuổi tác cũng ngang ngang nhau, nhưng mấy chuyện này cũng không ai tính toán làm gì.

Bạn trai của anh, tất nhiên cũng phải gọi là anh.

“Em trai tôi, Trương Thanh Đình.” Trương Thanh Vận lần nữa giới thiệu em mình với Tào Ngưng.

Tào Ngưng gật đầu: “Chào em, ăn tối chưa, bọn anh vừa ăn xong.”

“Em chưa, giờ mới...” Hơn bốn giờ, Trương Thanh Đình im lặng, có điều anh mình thương bạn trai như vậy, lúc nào mà chả làm đồ ăn cho người ta ăn được.

“Thành tích sao rồi? Em chọn trường nào?” Trương Thanh Vận bảo em trai lại đây ngồi nói chuyện, mình ngồi đó tiện tay gọt trái cây cho Tào Ngưng ăn.

“Em thi đại học?” Tào Ngưng buông điện thoại trong tay ra không chơi nữa, bởi vì dù sao bây giờ mọi người cũng đang nói chuyện.

“Vâng ạ, em thi cũng được, đang định ghi danh vào trường của hai anh.” Trương Thanh Đình cũng theo học khoa Tiếng Trung giống anh trai, còn bị anh mình nói: “Cái này khó tìm việc, em không thể học gì đó dính dáng tới kỹ thuật sao?”

“...” Trương Thanh Đình im lặng phỉ nhổ, vậy sao anh còn đi học?

“Đó là nghề phụ của anh.” Người mẫu cũng là nghề phụ, lý tưởng của cậu vẫn là được làm một đầu bếp.

Tào Ngưng cười phốc một tiếng, ngồi coi Trương Thanh Vận bắt nạt em trai thật sự rất thú vị

“Em có thể đi theo ngành Luật, sau này rất dễ tìm việc. Nếu như em học, sau này cần tìm việc anh có thể giúp, trong giới đó anh em quen rất nhiều người.”

Tiền đồ tươi sáng khỏi cần nói, đó là sự thật.

Tạ Tư Vũ cũng theo học ngành này, tên đó khẳng định sau này sẽ đi được xa nhất trong bọn họ, đáng để mong chờ.

“Học Luật?” Trương Thanh Đình không xác định nhìn anh mình.

“Ừ, được lắm đó.” Trương Thanh Vận chỉ chỉ Tào Ngưng ngồi bên cạnh nói: “Phương diện này cậu ấy rõ hơn anh, hai người gốc cũng cỡ nhau.”

Tào Ngưng khó chịu nhìn qua: “Gốc cái gì? Cần nói khó nghe vậy không?” Sau đó nói với Trương Thanh Đình: “Dù sao cũng là ngành học của em, em phải nghĩ cho thật kỹ, bản thân em thích mới là quan trọng nhất.”

Học xong ra trường cũng không nhất định có thể làm đúng theo ngành học.

Như Trương Thanh Vận, đi làm người mẫu kiếm tiền, trước đó cũng có học cái gì đâu?

Còn có Tào Ngưng, từ chối hết tất cả những cơ hội thực tập tốt, làm tốt công tác tư tưởng được ăn cả ngã về không.

Có câu nói như thế nào ấy nhỉ, nguyên năm tháng không thể quay đầu lại, hy vọng cả đời đều tiến về phía trước.

Trương Thanh Đình lắng nghe, gật đầu liên tục, cậu cũng nghĩ không cần phải gấp, phải suy nghĩ cho thật kỹ trước đã.

Trương Thanh Vận dù sao vẫn có suy nghĩ của người thế hệ trước, vốn luôn cho rằng học một chuyên ngành nào đó ra trường vẫn dễ tìm việc hơn. Còn chính cậu, đọc sách chỉ là nghề phụ, cậu căn bản không cần dùng văn chương để kiếm ra tiền.

“Kỳ thực tôi thấy em cậu điều kiện không tệ, làm người mẫu cũng được đấy.” Chờ Trương Thanh Đình đi vào phòng rồi, Tào Ngưng mới cầm miếng trái cây lên ăn, vừa ăn vừa nói.

“Nó không được, người như nó mà vô cái giới đó chỉ sợ bị ăn tới không còn xương.” Việc em trai đã làm Trương Thanh Vận không muốn cho Tào Ngưng biết, nói ra chỉ tổ thêm mất mặt nhà họ chứ chả được gì.

“Nói giống như cậu lợi hại lắm vậy.” Tào Ngưng đối với chuyện Trương Thanh Vận ở trong giới người mẫu này vẫn luôn canh cánh trong lòng, có một số việc cậu rất muốn biết rõ.

“Tôi đương nhiên lợi hại, nếu không đã sớm bị quy tắc ngầm rồi.” Trương Thanh Vận lơ đãng kể lại tình hình trước đây khi mình còn trong nghề: “Trong giới này trai xinh gái đẹp rất nhiều, quan hệ cũng rất phức tạp, mọi người đa số đều không ngại lên giường để đổi lấy một số thứ, coi như là chiến lợi phẩm.” Có vài người còn coi việc mình từng lên giường với bao nhiêu người tai to máu mặt đó mà tự hào, xác thực trai xinh gái đẹp ai cũng thích, coi như là cùng nhau trải nghiệm, cái đó hỏi Tào Ngưng là rõ, có bạn trai làm người mẫu trải nghiệm trên giường thích tới cỡ nào.

“Vậy còn cậu, không tính quy tắc ngầm, nhưng nếu gặp người đẹp có muốn lên giường không?” Tào Ngưng hỏi.

“Mỗi ngày ở phía sau sân khấu nhìn thấy bao nhiêu thân hình nóng bỏng, nhìn tới chán rồi có được không. Thật sự thấy cũng không có gì đặc biệt.” Trương Thanh Vận đáp lại.

“Vậy người khác nhìn cậu cũng nhìn tới chán rồi?” Tào Ngưng giọng điệu như không để ý hỏi.

“Cũng không phải, tôi dù sao cũng không quá hở hang.” Trương Thanh Vận sẽ không để mình khỏa thân chạy đi khắp nơi, cậu mỗi lần thay quần áo đều phải có thứ để che lại.

“Giới người mẫu mà cậu nhìn cũng chán rồi, tôi vẽ ngoài bình thường như vậy cậu không để ý chứ?” Tào Ngưng đánh giá chiều cao của mình, chưa tới một mét tám, thật sự không lý tưởng.

“Haha, sao mà so sánh được, bọn họ là người ngoài, cậu là vợ tôi mà.” Trương Thanh Vận cười híp mắt, đứng dậy chuẩn bị đi tắm, tối nay có thể cùng người bình thường nào đó lặn qua lặn lại một chút.

Tào Ngưng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nghĩ tới cuộc sống ‘thối nát’ lúc trước của Trương Thanh Vận, trong lòng lại không thoải mái.

Người thông minh sẽ không tỏ ra mình là người hào phóng, vì như vậy người thiệt thòi chỉ có thể là mình.

Cậu đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn thấy cơ thể không có gì để soi mói kia, cậu đưa tay ôm lấy người từ phía sau, sờ soạng khắp nơi một lượt, xác thực rất hoàn mỹ, khiến người ta không cách nào dừng lại.

Ảnh tạp chí của Trương Thanh Vận Tào Ngưng đã từng xem qua rất nhiều, lúc đó còn có ý nghĩ là muốn ôm người thật, sờ cơ bụng cho thiết đã.

“Mấy thứ này đều là của tôi đúng không?” Trừ mình ra chưa từng có ai được sờ?

Lúc hân diên cuồng trên giường, ngoại trừ mình ra, cũng chưa từng có ai nhìn được trải nghiệm?

“Đều là cậu.” Trương Thanh Vận đưa lưỡi liếm đi một giọt nước đọng trên môi, vén tóc ướt trên trán ra phía sau, giữ lấy Tào Ngưng hôn một đường từ ngực cậu đi xuống dưới.

Tóc và mặt Tào Ngưng đã bị bọt nước văng ra làm ướt sung, áo T-shirt mỏng đang mặc trên người cũng bị ướt theo.

Lúc này nhìn vào sẽ có thể thấy cơ thể như ẩn như hiện, còn có hai điểm trước ngực khiến người ta không dời mắt được.

Trương Thanh Vận không tự chủ được lấy tay xoa xoa...Môi lưỡi người kia lúc này đã đi tới cơ bụng mình, khẽ liếm một cái rồi nói: “Hoàn mỹ.”

Hô hấp cả hai đều rối loạn cả lên.

Trong sự mong chờ mơ hồ, Tào Ngưng vì Trương Thanh Vận mà cố gắng thể hiện kỹ năng dùng miệng của mình, vừa kích động vừa đùa giỡn, chơi tới rất là vui vẻ.

“Cậu kiềm chế một chút có được không?” Trương Thanh Vận hít một ngụm khí lạnh, vừa đau đón lại vừa vui sướng, khó chịu.

“Tôi chịu hạ mình hầu hạ cậu mà cậu còn ghét bỏ?” Tào Ngưng oan ức nói, hai tay phối hợp với môi lưỡi ra sức phục vụ để Trương Thanh Vận không nói nổi nữa, sẽ không cách nào chê cậu kém cỏi.

“Vậy cảm ơn cậu nha bảo bối.” Quên đi, nhịn.

Ở trong phòng tắm nháo một trận, cuối cùng Trương Thanh Vận cũng lột hết đồ trên người Tào Ngưng ra, bầu không khí quá nóng bỏng, suýt nữa Trương Thanh Vận không khống chế được mà làm người kia ngay tại chỗ này.

“Đồ háo sắc.” Tào Ngưng cắn chặt môi mắng người, Trương Thanh Vận tuy rằng không có thật sự làm cậu, nhưng mà ngón tay người kia đã ra vào chỗ đó vô số lần rồi.

“Đàn ông đối với người mình yêu đều như thế.” Một ngón tay của Trương Thanh Vận còn đang ra vào chỗ

kia của Tào Ngưng, bàn tay còn lại thì sờ sờ ngực, môi lưỡi quăn quít tại cổ không chịu bỏ ra.

“Có đúng không, mỗi ngày trong đầu đều có suy nghĩ này đối với tôi?” Tào Ngưng rất muốn biết.

“Ừ, đi trên đường cũng nghĩ tới cậu.” Trương Thanh Vận nói hết chịu nổi rồi, trực tiếp lòi súng thật ra trận.

“A...” Tào Ngưng bị tấn công bất ngờ kêu lên một tiếng.

Đi tắm mà hết cả tiếng đồng hồ, lúc đi ra hai chân Tào Ngưng đã mềm nhũn tới mức không đi nổi nữa, chỉ còn có thể cố gắng lê lét đi tới giường, ngã người xuống là bắt đầu thở hồng hộc.

Bởi vì lúc này còn chưa kịp bắn Trương Thanh Vận đã rút ra, nói về phòng rồi làm tiếp.

Vừa vào phòng Trương Thanh Vận đã đặt Tào Ngưng lên giường chiến tiếp nửa hiệp còn lại, ngay cả áo ngủ cũng không thêm cởi.

“Đồ ma háo sắc.”

“Hừ hừ...”

Người đàn ông đang đè phía trên mình thật sự là rất háo sắc, thế nhưng Tào Ngưng lại vô cùng hưởng thụ, càng mãnh liệt càng chứng tỏ được tình cảm đối phương dành cho mình.

“Còn muốn nói tôi bình tĩnh không?” Trương Thanh Vận cất giọng ồ ồ hỏi, vẫn không dừng việc đang làm lại.

“...” Tào Ngưng lắc lắc đầu, cậu thật sự nói không ra lời, cứ mở miệng là chỉ kêu được a a thôi.

“Có đáng sợ không?” Trương Thanh Vận quyết không tha cho người dưới thân.

Tào Ngưng lúc này đã sắp khóc đến nơi, thật sự rất đáng sợ.

“Mở miệng, tôi muốn nghe tiếng cậu kêu lên.” Trương Thanh Vận dùng tay mở miệng Tào Ngưng ra.

Bây giờ trong nhà chỉ có mình em trai, đều là người trẻ tuổi, cậu cũng không sợ em trai nghe thấy.

Tào Ngưng nức nở kêu lên, bây giờ thở còn khó khăn, rõ ràng là dẫn vật người ta mà!

“Đồ hẹp hòi!” Cậu vừa kêu vừa mắng.

Đáp lại cậu chính là một trận đòn vật không hồi kết.

Lần này Tào Ngưng hét tới muốn banh nóc nhà.

Em trai ở phòng kế bên bị ngưỡng tới đỏ mặt, này so với AV còn muốn kích thích hơn, đừng làm cho mình cong theo luôn chứ.

Hai người làm một mạch tới tới, thân là người nằm dưới Tào Ngưng lúc này hồn như đã rời khỏi xác, bị hành hạ tới vật vờ.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?” Cậu cảm thấy rất oan ức, thoải mái cũng có, nhưng đối phương rõ ràng là không có nhân nhượng chút nào.

“Để cậu mệt rồi không còn sức nghĩ chuyện đâu đâu nữa.” Trương Thanh Vận ôm lấy Tào Ngưng.

“Tôi không muốn...” Tào Ngưng sắp khóc rồi.

“Muốn, bảo bối.”

“...”

=====

Có lẽ mệt quá nên sau đó cả hai đều ngủ say như chết, giờ chắc có sấm sét cũng không tỉnh. Hai người cứ thế ngủ thẳng tới hơn một giờ trưa hôm sau, bữa sáng và bữa trưa cũng không thèm ăn.

Có một người hôm trước ngủ như thế nào giờ ngủ dậy vẫn giữ tư thế đó, bây giờ trên người cậu từ trên xuống dưới chỉ có mỗi miệng là còn hoạt động nổi.

“Người khác muốn sắc, còn cậu là muốn mạng người...” Tào Ngưng khó chịu cố cử động thân thể, mặt nhăn như cái bánh bao.

“Ngoài miệng thì nói ghét bỏ, sao lúc đó cậu không từ chối đi?” Trương Thanh Vận cười tới muốn ăn đòn, đứng dậy đi xuống giường, mặc quần áo rồi vệ sinh cá nhân, sẵn tiện làm cơm cho người trên giường kia ăn.

“...” Tào Ngưng đúng thật là không còn lời nào để nói, chỉ cần đối phương muốn, cậu bất cứ ở đâu cũng có thể phối hợp.

Cũng không phải vì quá yêu người kia hay thế nào mà là cơ thể giống như đã quen rồi, chỉ cần bị đối phương trêu chọc một chút là có thể tiến vào trạng thái.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đại chiến ba trăm hiệp.

“Bảo bối, dậy nha?” Trương Thanh Vận mặc xong quần áo thì đi vào, hôn nhẹ lên gò má cậu một cái.

“Cút.” Tào Ngưng chỉ còn sức phun ra đúng một chữ này.

“Vậy tôi làm cho cậu chút đồ ăn ngon, dễ tiêu hóa.” Trương Thanh Vận hiềm khi nghiêm túc nói, xong liền đi ra ngoài.

Tào Ngưng chôn mặt trong chăn, hồi lâu mới ngẩng đầu lên.

Kỳ thực cậu cũng không có tức giận gì, mặt tối giờ vẫn còn đỏ, mắt còn sáng ánh nước. Thật sự cảm thấy bản thân mình đúng là không có tiền đồ, bị hấn làm tới không xuống giường nổi mà giờ trong đầu còn nghĩ tới hấn.

Giống như giờ eo có bị đứt lìa ra cũng không oán hận.

Tào Ngưng đưa tay lên che mặt mình, thở hắt ra, cậu đến giờ vẫn không tin nổi cái người không biết xấu hổ đó lại là mình.

Nhưng mà thật sự cậu chính là như vậy, lúc nào rảnh rồi sẽ bắt đầu ảo tưởng, tay của đối phương đang... Ở phía dưới của mình ra ra vào vào, kèm theo hình ảnh lúc hấn đè mình lên tường...

Chỉ cần nhớ tới thôi cả người sẽ nóng rực, lồng ngực giống như bị cái gì đó đốt lên.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người Trung Thu vui vẻ.

44. Chương 41

Từ nước ngoài trở về Trương Thanh Vận chính thức đảm nhận việc nấu cơm mỗi ngày. Lúc làm cơm cho Tào Ngưng sẵn tiện coi xem em trai có ở trong nhà không.

Mở cửa phòng Trương Thanh Đình mới thấy em trai mình đang ngồi trong phòng chơi game, vừa nhìn liền biết tên nhóc này vẫn chưa ăn cơm.

“Đi rửa mặt đi, sắp ăn cơm rồi.” Tâm tình của Trương Thanh Vận đối với em trai mình trước giờ đều rất phức tạp. Vừa thương em từ nhỏ chưa từng nhìn thấy mặt mẹ, cũng ghét bỏ việc tại sao em mình không trưởng thành một chút, có thể làm cho người khác bớt lo, không biết bao giờ mới có thể quản lý tốt cuộc sống của mình.

So với Tào Ngưng kỳ thực em mình còn không bằng.

Ít ra Tào Ngưng còn có chủ kiến, biết bản thân đang làm gì, cũng biết cách làm thế nào để giành lấy thứ mình muốn.

Đều bằng tuổi nhau, lẽ nào gen nhà mình không bằng gen nhà người ta?

Trương Thanh Vận buồn cười chớp mắt mấy cái, tay thì vẫn đang cắt cải thảo. Trưa hôm nay ăn cải thảo xào, cá trắm hấp và đậu que xào thịt.

Đều là mấy món ăn đơn giản, làm cũng nhanh hơn.

Hai giờ chiều, ba người trẻ tuổi ngồi trong phòng uống bia ăn bữa trưa. Bên ngoài đang nắng gắt, đúng là mùa hè có khác.

“Em định chơi hết hè này luôn à?” Trương Thanh Vận gấp một miếng cá để vào bát Tào Ngưng, chăm sóc tới không chệch vào đâu được.

Trương Thanh Đình bày tỏ ý kiến, bảo bạn gái hồi trước của cậu còn không có tỉ mỉ được bằng một phần của anh mình. Cậu càng nhìn càng cảm khái, đối tượng mấy năm nay của anh mình chỉ có một người duy nhất, cũng coi như là tình yêu chân thành đi.

Nhớ lại mối tình đầu của mình hồi cấp ba, cũng không phải là không yêu, nhưng mà thời niên thiếu chỉ cần chớp mắt một cái đã thành chuyện cũ.

“Em muốn đi làm nhưng mà không biết phải làm cái gì.” Cậu nhóc lăm băm nói: “Thời tiết nóng như vậy, đứng ngoài trời lâu ai cũng không chịu nổi.”

“Có em mới không chịu được ấy, yếu ớt.” Trương Thanh Vận mắng, nhà của cậu dạo gần đây đang đẩy nhanh tiến độ tu sửa nên có rất nhiều người tới, muốn để Trương Thanh Đình tới coi chừng: “Em đừng có khó chịu, mấy cái này đã là gì, đợi sau này em có gia đình của riêng mình rồi mới biết thế nào là cực khổ thật sự.”

“...” Trương Thanh Đình làm gì mà dám cãi lại, chỉ gật đầu nói mỗi ngày mình nhất định sẽ qua trông chừng.

“Sao lúc nào cậu cũng cộc cằn với em cậu vậy?” Tào Ngưng không có em trai nên đương nhiên cũng không biết có em trai là một trải nghiệm như thế nào, nhưng Tào Ngưng vẫn cảm nhận được Trương Thanh Vận đối với em trai rất hung dữ, giống như là ba vậy.

“May mà cậu không biết sinh con.” Trương Thanh Vận cười trêu chọc: “Nếu không con của chúng ta chắc chắn sẽ bị lây nhiễm thói xấu từ cậu.”

“Đệt!” Tào Ngưng không nghe nổi cái truyện cười này, dù sao em trai người ta vẫn còn đang ngồi nghe đó.

“Cũng không phải là không thể có, đợi sau này chúng ta ổn định rồi có thể đi nhận nuôi một đứa, mà thôi chuyện đó sau này hãy nói đi.” Bây giờ cái gì cũng chưa chắc chắn, trong lòng cũng không vững vàng, nghĩ đến lại thấy khó khăn chồng chất, sự nghiệp, tình yêu, vừa khiến người ta chờ mong vừa khiến người ta lo lắng, giúp chúng ta có thêm động lực nhưng đồng thời cũng phải chịu dằn vặt.

Hai mươi ba tuổi, con đường phía trước vẫn còn rất dài.

“Cho cậu nè.” Tào Ngưng không thích gặm xương, cảm thấy khi ăn nhìn rất là thô kệch.

Nguyên cái đầu cá trắm ngon như vậy đưa hết cho Trương Thanh Vận, cậu chỉ ăn mỗi mắt cá.

“Tôi thích ăn đầu cá, cậu lại thích ăn thịt cá, chúng ta thế này gia đình sẽ không có mâu thuẫn.” Trương Thanh Vận cười cười ăn đầu cá, đơn giản bày tỏ tình cảm, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Tào Ngưng cứ như thế đã chấp nhận theo Trương Thanh Vận về nhà, nói cậu từ đầu tới cuối không có xoắn quýt thì cũng không phải.

Cậu vừa sợ mình bị người ta phụ, cũng sợ mình phụ người ta.

Như bây giờ rất tốt, cảm giác tất cả đều theo ý mình muốn, chỉ cần một bàn đồ ăn như thế này đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Buổi chiều cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến.” Trương Thanh Vận và Tào Ngưng cùng nhau dọn dẹp bát đĩa, hai người ở trong nhà bếp chia việc ra làm, người rửa bát, người thì cho bát vào tủ.

“Tôi đã nằm cả buổi rồi còn nghỉ ngơi gì nữa, cậu muốn đi đâu?” Tào Ngưng cầm cái giẻ lau, động tác trực tiếp lau qua lau lại.

“Tôi đi tìm địa điểm mở quán cơm.” Trương Thanh Vận nói, bình thường lúc rửa bát cậu đều mang găng tay, bất chấp trời có nóng thế nào đi chăng nữa, đây là cách để cậu bảo vệ tay của mình.

“Tôi cũng đi.” Tào Ngưng suy nghĩ một chút rồi nói.

“Trời nắng chang chang muốn theo tôi chịu khổ à.” Trương Thanh Vận rửa bát với mâm xong mới tháo găng tay xuống rửa tay lại một lần nữa.

“Cậu kĩ dễ sợ.” Tào Ngưng nhìn thấy, muốn đưa tay qua chạm vào đối phương.

“Lăn, đừng làm bẩn tôi.” Trương Thanh Vận không nói hai lời tránh qua một bên, ghét bỏ tay Tào Ngưng mới này còn cầm giẻ lau.

“Không sao, tôi ngồi trong xe chờ cũng được mà.” Tào Ngưng để giẻ lau qua một bên, rửa tay sạch sẽ, đi qua nắm tay người đàn ông của mình. Có đạo lý gì mà cấm mình chạm chứ, người này từ đầu đến chân đều là của một mình cậu.

“Vậy cũng được, cậu đừng tự ép mình đó.” Trương Thanh Vận ghét bỏ tay Tào Ngưng còn mùi, tự mình lấy ra một chút nước rửa tay, nắm lấy tay đối phương rửa lại một lần nữa.

Xong việc trong nhà bếp hai người mới về phòng thay đồ chuẩn bị đi ra ngoài.

Vẫn là đi xe của Tào Ngưng, Trương Thanh Vận lái, cậu rất thích kiểu xe như thế này: “Xe này ai mua?” Còn cho rằng ba mẹ của Tào Ngưng mua cho cậu.

“Tự mình mua.” Tốn không ít tiền mừng tuổi, giờ nghĩ lại không biết bị gì mà đi mua chiếc xe này, đắt muốn đời mạng.

“Trước khi tôi về nước có nhờ ba tôi tìm giúp, có vài chỗ khá được.”

Dẫn Tào Ngưng đi xem một vòng, có chỗ gần nhà, nằm trên đoạn đường không tính là quá phồn hoa, nên giá cũng không đắt lắm, còn vài chỗ nằm trong Tam Hoàn thì vị trí đẹp nhưng theo đó thì giá cũng rất cao, Trương Thanh Vận nhìn thấy mà lú lười.

Quá trình bàn bạc không tránh khỏi xung đột, Tào Ngưng thì muốn chỗ đẹp, khách hàng cũng sẽ nhiều hơn, giá cả cao chút cũng không sao.

Trương Thanh Vận thì nói dù sao cũng là quán cơm đầu tiên, từ từ rồi đi lên thôi, trước lấy kinh nghiệm đã.

“Chúng ta đều là cổ đông, dựa vào cái gì chỉ nghe mỗi cậu chứ.” Tào Ngưng bất mãn.

“Dựa vào tài chính và kỹ thuật của tôi được chưa, còn cậu chỉ có tiền, có tiền thôi là không được, cần có

kỹ thuật nữa, cậu có không?” Trên đường về nhà, Trương Thanh Vận liều mạng trêu chọc Tào Ngưng tới cùng.

“Kỹ thuật của tôi cũng tốt vậy.” Tào Ngưng khê cần rằng: “Cậu cũng không phải chưa từng thử.”

“Cậu nói kỹ thuật ở mặt nào?” Trương Thanh Vận cười vô cùng vui vẻ: “Nếu như là kỹ thuật trên giường, tôi có quyền lên tiếng.” Cậu nhấc tay nói: “Không tốt.”

“Cậu cút đi.” Tào Ngưng đưa chân lên đạp đối phương một cái.

“Tôi đang lái xe, cậu đạp tôi là không nên đâu.” Trương Thanh Vận không quên chỉ trích.

“Tôi cứ muốn đạp đấy thì sao.” Tào Ngưng lần này dùng hấn hai chân.

May mà kỹ thuật lái xe của Trương Thanh Vận khá ổn, lái xe chạy vào lối đi bộ không có hề hấn gì.

Tào Ngưng dám làm thế cũng bởi vì tin tưởng Trương Thanh Vận, hấn là một người đáng tin.

“Bảo bối, uống nước đi, đừng giận nữa.” Trương Thanh Vận đưa qua một bình nước giải nhiệt, ánh mặt trời bên ngoài vẫn còn chiếu vô cùng gắt, hai người bận việc thế mà đã qua năm giờ rồi.

“Gần nhà có bể bơi không? Trời nóng khó chịu quá, bơi chút cho mát.”

“Có, gần tiểu khu có một cái, chỉ là phải trả tiền.”

Trương Thanh Vận chở Tào Ngưng về nhà, lấy ra cái quần bơi đã lâu rồi không dùng, hai người cầm theo chai sữa tắm kiêm luôn dầu gội cùng với vài món đồ cần thiết rồi đi tới bể bơi cạnh tiểu khu.

Vé vào cổng mỗi người hai mươi đồng.

Bể bơi khá lớn, còn chia ra thành từng khu nhỏ.

Người tới đây không nhiều lắm, đa phần là các gia đình, hoặc là như hai người bọn họ, từ chỗ gần đây tới.

Bình thường đa phần chỉ có tụi nhỏ tới bơi, hôm nay lại có hai anh chàng đẹp trai cùng nhau tới đương nhiên thu hút vô số ánh nhìn.

Thay đồ xong đi ra, hai người khoác trên người hai cái khăn to. Trương Thanh Vận đi phía sau Tào Ngưng,

tới bể bơi liền nằm lên ghế, thấy Tào Ngưng cạo lông chân liền đưa tay sờ sờ dấu vết trên lưng đối phương, nói: “Còn lưu lại dấu hôn này, có sợ không?”

Lúc này Tào Ngưng mới nhớ tới vết cào phía sau lưng mình.

“Không sợ, dù sao cũng không có vết là tôi bị cậu đè.” Tào Ngưng hùng hồn nói rồi mang kính vào bắt đầu nhảy xuống hồ bơi.

Phía bên này ít người, cảm giác khá là tự tại.

“Cậu cũng xuống đi.” Tào Ngưng trồi lên mặt nước hướng về phía Trương Thanh Vận ngoắc ngoắc tay, bơi một mình thật sự không thú vị.

“Tôi quên nói với cậu, tôi chỉ là con vịt ở trên cạn.” Trương Thanh Vận ngồi trên thành bể bơi, nhìn mặt nước mà ngơ ngác.

“Ha ha ha ha ha!” Không biết có gì đáng cười thế nhưng Tào Ngưng lại cười tới vô cùng vui vẻ, cậu bơi tới ôm chân Trương Thanh Vận nói: “Rốt cuộc cũng có thứ mà cậu không biết làm, thật đáng thương.”

“Đáng thương còn cười tôi.” Trương Thanh Vận nhú chặt lông mày, đang băn khoăn có nên đi mua cái phao hay không.

“Xuống đây, tôi kéo cậu theo.” Tào Ngưng dùng hết sức lôi Trương Thanh Vận xuống nước.

Trương Thanh Vận lập tức từ chối, lấy tay che bộ phận quan trọng của mình, nói: “Cậu có nghĩ tới hay không, xuống nước ôm ôm ấp ấp lỡ đâu có phản ứng thì phải làm sao?”

Trước khi Trương Thanh Vận nói Tào Ngưng còn chưa có chú ý kỹ quần của đối phương thế nào. Trương Thanh Vận vừa nói xong, Tào Ngưng liền muốn đẩy tay Trương Thanh Vận ra để nhìn kỹ vật trước mặt.

Chẳng trách Trương Thanh Vận quyết định ngồi xuống, bởi vì cơ thể cậu dưới bộ đồ bơi hiện lên quá rõ ràng.

Coi như bình thường tình trạng đã rất rõ ràng rồi, nếu bị kích thích sẽ càng nổi bật hơn nữa.

“Xuống đây mau, trong nước không thấy được gì đâu.” Tào Ngưng thân làm bạn trai của đối phương gò má đã muốn đỏ bừng, cậu tất nhiên rõ hơn ai hết tình huống bên dưới quần lót là như thế nào.

“Được rồi, để tôi tự xuống, cậu đừng động tay động chân.” Trương Thanh Vận gỡ tay Tào Ngưng ra, vịn lan can từ từ đi xuống nước, thế nhưng cậu vẫn không dám rời khỏi lan can, cậu thật sự không biết bơi.

“Không sao đâu, để tôi dạy cậu.” Tào Ngưng tựa hồ vô cùng hứng thú với việc đối phương không biết bơi, lại càng muốn lôi đối phương xuống nước để trêu chọc.

Trước tiên gỡ tay Trương Thanh Vận ra khỏi lan can, từ từ lôi ra xa.

“Này...” Đáy hồ rất sâu, bên này còn là chỗ sâu nhất trong hồ.

“Ôm chặt lấy tôi sẽ không sao.” Tào Ngưng để Trương Thanh Vận ôm cổ mình, cảnh cáo: “Đừng nắm tay tôi, cứ như vậy cả hai chúng ta đều xong đời.”

“Tôi đâu có ngốc.” Trương Thanh Vận trợn tròn mắt, tuy là có chút sợ nhưng cảm giác bơi trong nước lại tốt vô cùng.

Tào Ngưng lôi Trương Thanh Vận đi về phía đối diện, nắm lấy lan can nghỉ ngơi một hồi.

“Có muốn thử bơi một mình không?”

“Được.” Trương Thanh Vận nói xong liền buông tay ra đi ra ngoài.

Vừa nãy ở trong nước dằn vặt một hồi, hình như cũng không có đáng sợ tới như vậy...Đương nhiên đó chỉ là ảo giác của Trương Thanh Vận thôi, vì cậu vừa bơi xuống nước đã bị chìm ngấm.

“Đệt!” Tào Ngưng không nói hai lời lập tức nhào qua cứu người.

Cho là Tào Ngưng chạy qua kịp lúc nhưng Trương Thanh Vận vẫn bị uống phải mấy ngụm nước, lúc được kéo lên bờ bắt đầu ho sặc sụa.

“Đồ ngốc!” Tào Ngưng vừa tức giận vừa đau lòng, sao lại ngốc như vậy chứ.

Tay chân thì dài thế này sao bơi có một chút cũng không xong?

“Khụ khụ, sắp tắt thở rồi, Ngưng Ngưng phải hô hấp nhân tạo mới được.” Trương Thanh Vận trở lại bình thường, nắm lấy lan can nói.

“Vậy để tôi hô hấp nhân tạo cho cậu.” Tào Ngưng nói xong liền kéo mặt đối phương hôn xuống.

Trương Thanh Vận ngơ ngác, lập tức đẩy đầu Tào Ngưng ra, lo lắng nhìn xung quanh xem có ai nhìn thấy không.

“Bọn họ dù sao cũng không quen biết cậu, cậu sợ cái gì?” Con người Tào Ngưng co lại, ai nhìn thấy cũng phải sợ.

“Không phải tôi sợ gặp người quen, cậu có biết trên đời này còn có rất nhiều người kỳ thị GAY không, tôi chỉ lo cậu bị tổn thương.” Trương Thanh Vận không thể chịu được ánh mắt này của Tào Ngưng, không phải vì sợ bị hiểu lầm, mà vì hiểu rõ xã hội bây giờ, không cách nào để Tào Ngưng có thể quang minh chính đại mà hôn người mình yêu trước mặt nhiều người.

“...” Tào Ngưng chỉ im lặng không nói gì, tới gần dựa sát vào Trương Thanh Vận.

“Đừng quá tham lam, chúng ta như thế này đã rất tốt rồi, tôi cũng rất vui vẻ.” Trương Thanh Vận xoa xoa lỗ tai và phía sau gáy đối phương, bàn tay thon dài đeo nhẫn lên vô cùng đẹp mắt.

Tào Ngưng cũng giơ bàn tay đeo nhẫn của mình lên, cũng là một kiểu nhẫn, tại sao người này đeo lên lại đẹp tới như vậy.

Hai cái tay đặt cùng một chỗ lại càng thấy rõ, người với người so sánh đúng là chỉ tức chết.

“Đồ tay ngắn.” Trương Thanh Vận cười chột chột tay Tào Ngưng, kỳ thực cũng không quá ngắn, cũng là tay đẹp, chỉ là so với Trương Thanh Vận nên mới có phần hơi lép vế.

“Tôi đi bơi thêm vài vòng nữa.” Ấu trĩ đủ rồi, Tào Ngưng nói xong lập tức nhảy xuống hồ.

Để lại một mình Trương Thanh Vận ngồi chờ trên bờ, cầm chặt lấy lan can đập nước.

Lúc mỗi người đều đang làm việc của mình thì có một thiếu niên thân hình tinh tế bơi tới, dừng lại bên người Trương Thanh Vận.

Khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặt trái xoan, lớn lên đẹp trai, lông mày anh khí, hai mắt còn tỏa ra một luồng sáng rực rỡ.

Đứa nhỏ này lớn lên rất đẹp trai, nhìn mặt cũng rất quen.

Trương Thanh Vận cười nói: “Cậu còn nhỏ mà đã biết bơi rồi?” Chính mình lớn từng tuổi này lại ngồi ở đây, đối phương có phải đang cảm thấy mình rất đáng thương.

Thiếu niên nhìn về khu bơi của học sinh tiểu học bĩu môi, giờ tiểu học đã biết bơi rồi.

“Sao tự nhiên lại nhìn tôi như vậy?”

Đối phương trả lời một câu suýt nữa làm Trương Thanh Vận sắc nước miếng: “Anh lớn lên nhìn thật giống mẹ tôi.”

“...” Nếu như không phải đối phương vẫn còn nhỏ thì Trương Thanh Vận còn cho rằng người này muốn tiếp cận hắn.

Thời đại này đang lưu hành lấy mẹ ra làm có bắt chuyện sao.

“Tôi tên Tưởng Thịnh, còn anh?” Tưởng Thịnh nhìn Trương Thanh Vận chăm chăm, dù bình thường Trương Thanh Vận bị người ta nhìn quen rồi cũng có chút không thích ứng nổi.

“Tôi tên Trương Thanh Vận, cậu bao nhiêu tuổi rồi, nhìn cậu chắc đang học trung học hả?” Thật muốn biết đối phương đến tốt cùng có mục đích gì.

“Mười bảy tuổi, khai giảng sẽ vào lớp mười.” Tưởng Thịnh nói: “Hè năm nay tôi mới dọn tới chỗ này, xong hè sẽ vào trung học.”

“Vậy lúc trước cậu ở đâu?” Trương Thanh Vận bắt đầu cùng thiếu niên tán gẫu.

“Ở Bắc Kinh.” Tưởng Thịnh vẫn nhìn Trương Thanh Vận, giống như rất tò mò.

“Bắc Kinh rất tốt, nơi này cũng không tệ.” Trương Thanh Vận cười cười nói.

“Anh cười lên nhìn càng giống mẹ tôi hơn.” Tưởng Thịnh tới gần hơn chút nữa, tỏ vẻ muốn xin số điện thoại của Trương Thanh Vận.

“Việc tôi giống mẹ cậu và việc cậu xin số tôi có gì liên quan?” Trương Thanh Vận nhìn thiếu niên trước mắt dễ khốc dễ cười.

Tưởng Thịnh không nói lời nói, chỉ nhất mực nhìn hắn, ánh mắt có chút quật cường.

Lúc này Tào Ngưng trở về, nhìn thấy Tưởng Thịnh liền đánh giá một chút, mới quay qua nhìn Trương Thanh Vận kiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Không có gì.” Trương Thanh Vận ở trước mặt Tào Ngưng từ chối Tưởng Thịnh, “Không được, chúng ta không quen không biết, tôi tại sao phải cho cậu số điện thoại.”

Tào Ngưng vừa nghe nói Tưởng Thịnh muốn xin số điện thoại của Trương Thanh Vận, hai mắt dần tối lại, nhìn Tưởng Thịnh nói: “Cậu tìm người khác đi, cậu ta đã có chủ rồi.”

Lời cảnh cáo này Tưởng Thịnh nghe rất rõ ràng, chần chừ trong chốc lát rồi lẳng lặng mà rời đi.

“Cậu thật biết trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi mới chỉ vừa đi có một chút.” Tào Ngưng thấy Tưởng Thịnh đi rồi, đưa mắt qua nhìn Trương Thanh Vận cảnh cáo.

“Chỉ là một cậu nhóc thôi.” Trương Thanh Vận cười cười, không cho đó là chuyện gì to tát.

Nhưng mà Tào Ngưng lại rất để ý, cậu chồm qua vai Trương Thanh Vận, cắn xuống một cái.

“A...” Không phải quá mạnh, nhưng mà cũng rất đau, “Cậu giận tôi làm gì, tôi cũng đâu phải cố ý.” Đang yên đang lành ngồi đây, tự nhiên đâu có thằng nhóc chạy tới làm quen.

“Tôi tâm tính thiện lương giống như ngâm mình trong bình giấm vậy.” Tào Ngưng từ trong miệng phun ra một chữ “Chua.”

Trương Thanh Vận sờ sờ mặt hần nói: “Không cần ghen, trên đời này người đẹp hơn cậu, tính cách tốt hơn cậu có rất nhiều, cậu ghen không nổi đâu.”

“Về thôi, không bơi nữa.” Trên mặt Tào Ngưng không có cảm xúc, nước trên người bắn tung tóe lên người Trương Thanh Vận.

“Vây cũng được.” Trương Thanh Vận đứng lên, theo sát Tào Ngưng nói.

Trở lại chỗ lúc nãy xuống nước, lấy khăn mặt xong liền quay lại phòng thay đồ.

Dọc đường Tào Ngưng vô cùng im lặng, không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

Trương Thanh Vận biết hần đang ghen, nhưng không ngờ sẽ tới mức này. Bởi vậy lúc về tới phòng thay đồ tắm rửa, Trương Thanh Vận liền chen vào phòng của Tào Ngưng.

Phòng riêng đều rất nhỏ, căn bản là không đủ chứa một lượt tới hai người.

“Chỗ này đã nhỏ lắm rồi, đừng có chen nữa.” Tào Ngưng quay lưng về phía Trương Thanh Vận, trên người thoa đầy sữa tắm, trên đầu nước từ vòi sen đang ào ào chảy xuống.

“Người bạn nhỏ này, cậu còn ghen hả.” Trương Thanh Vận lấy ra một chút sữa tắm, thoa đầy người Tào Ngưng.

“Nếu như tôi đoán không sai, lúc trước lúc chúng ta yêu nhau tôi cũng nhỏ cỡ đó.” Tào Ngưng dừng lại một

chút: “Có lên giường chưa?”

Trương Thanh Vận chần chờ, gật đầu trả lời: “Có.”

“Cậu thật cảm thú.” Lúc đó mình mới mười tám tuổi.

“Đời này tôi cũng chỉ cảm thú với mỗi mình cậu.”

“Đó là tất nhiên, nếu không phải tôi còn cần cậu sao.” Trước ngực Tào Ngưng bị Trương Thanh Vận thoa một lớp sữa tắm, hô hấp có chút rối loạn, không rõ người này chỉ đơn thuần muốn giúp mình tắm rửa hay là muốn làm chuyện kia.

“Bởi vậy cậu phải tin tôi, tôi không phải là kiểu người tùy tiện.” Phối hợp với câu nói này, Trương Thanh Vận dùng bộ phận đang giơ lên của mình chạm chạm người phía trước.

Bộ phận kia bị lòi ra, để vào khe mông của ai đó rất vừa vặn.

“...” Cảm giác được cái kia của đàn ông còn đang mặc quần bơi, Tào Ngưng hít sâu vào một hơi, lấy tay kéo hẳn quần bơi của đối phương xuống để lộ ra bộ phận bên dưới, sượt qua khe mông của mình, có chút nóng.

“Nhớ tôi rồi?” Trương Thanh Vận đưa tay qua xoa nhẹ mông đối phương: “Mông còn đau không?” Mới tới qua còn làm một trận rất dữ dội.

“Còn được.” Lại không phải trai tân, qua một ngày là tốt rồi.

Mình hồi đó bị làm lần đầu phải qua hai, ba ngày mới coi như là tạm ổn.

“Nếu không dừng làm, tôi sợ cậu chịu không nổi, tôi giúp cậu sờ một chút.” Trương Thanh Vận bắt đầu đưa tay ra phía trước đang định hành động.

“Không thoải mái...tôi muốn miệng của cậu.” Hô hấp Tào Ngưng trở nên dồn dập, từ cái lần được Trương Thanh Vận phục vụ bằng miệng đó, Tào Ngưng cứ nhớ mãi không quên, lúc nào cũng muốn đi vào.

Không thể nào quên được tư vị trơn bóng ẩm áp đó.

Dù sao cả đời này cậu cũng không cách nào nằm trên được, không trải nghiệm được cảm giác vui vẻ mà Trương Thanh Vận mang tới cho cậu, chỉ có thể đi vào miệng để đạt tới khoái cảm.

“Cậu nói đó, lát nữa đừng có mà ân hận.” Trương Thanh Vận xoay người Tào Ngưng lại, để hắn dựa vào

vách tường, bản thân mình thì quỳ gối xuống.

“Ừm...” Tào Ngưng cắn môi, thùy mắt xuống, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của Trương Thanh Vận.

Cậu muốn nhìn thấy vẻ mặt của Trương Thanh Vận khi giúp mình khâu giao.

Nhìn mãi cũng không chán.

Trương Thanh Vận dù quỳ xuống thì thân người vẫn còn khá cao, không cần ngẩng đầu lên cũng có thể chạm tới bạn nhỏ Ngưng Ngưng, bắt đầu gọi lên cảm giác ở chỗ đó, cầm chắc trong tay rồi mới há miệng ra hầu hạ, giống như nữ diễn viên trong phim AV vậy, vô cùng thuần thực.

Hai mắt hơi lim dim, lộ ra biểu cảm tập trung, làm vô cùng chăm chú.

Bình thường xem AV sẽ thấy nam diễn viên khi được hầu hạ kiểu này sẽ thở dốc kịch liệt, sau này thử mới biết thì ra sẽ như vậy thật, còn rất là thoải mái.

Tào Ngưng sau khi hưởng thụ đủ thì bắn ra trên mặt Trương Thanh Vận, cậu thích như vậy, đã sớm quen rồi. Lần đầu có thể là vô tâm nhưng lần sau khẳng định là cố ý.

“Cậu thật là xấu.” Trương Thanh Vận đứng lên, cầm vòi sen rửa mặt.

“Bắn lên mặt cậu là thoải mái nhất, cũng giống như cậu thích bắn vào trong tôi thôi...” Hai chân Tào Ngưng run rẩy, rất muốn ngồi xuống nhưng biết chỉ cần ngồi xuống rồi là khỏi đứng lên luôn.

“Tắm nhanh lên, còn về nhà nữa.” Trương Thanh Vận rửa mặt xong cũng tranh thủ tắm rửa cho sạch sẽ.

Lúc tắm cho bạn nhỏ ở dưới, vẻ mặt Trương Thanh Vận vô cùng nghiêm túc, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào. Đây đối với cậu mà nói là bình thường, bình thường đều là như thế...

Cho nên mới có thể làm cho Tào Ngưng sướng tới kêu cha gọi mẹ.

“Bộp bộp.” Tào Ngưng đập hai lòng bàn tay vào nhau, tỏ vẻ giận dữ.

“Mẹ kiếp, coi chừng tôi xử cậu đó.” Trương Thanh Vận tránh qua một bên, không cho Tào Ngưng chạm tới bạn nhỏ của mình.

“Tối đi, tôi mở rộng hai chân ra chờ cậu.” Tào Ngưng nhào lên phía trước, ôm vai sau đó quấn hai chân lên

eo Trương Thanh Vận.

“Độ khó của động tác này khá cao, tạm thời chưa muốn khiêu chiến.” Trương Thanh Vận công Tào Ngưng tiếp tục tắm rửa.

“Có phải đàn ông hay không, một chút ý chí chiến đấu cũng không có.” Tào Ngưng biết đối phương sẽ không nỡ làm gì mình, bắt đầu ngang ngược.

“Cậu càng như vậy về sau sẽ càng mệt đó, tôi nói cho cậu biết, Tào Ngưng Ngưng.” Trương Thanh Vận vừa cười vừa cảnh cáo, thuận tiện vỗ hai cái lên mông Tào Ngưng.

“Trương Thanh Vận, tôi yêu cậu mười bảy ngày.” Lúc được công tự nhiên lại muốn bày tỏ cảm xúc.

“Không phải mười bảy ngày, mà là một năm ba tháng hai mươi ngày.”

“Cậu tính theo cách của cậu, tôi tính theo cách của tôi.” Minh yêu ít đi một chút, đối phương sẽ yêu mình nhiều hơn một chút, như bây giờ nè, rất hạnh phúc.

45. Chương 42

Nghe thấy Tào Ngưng nói vậy giống như đã buông xuống được chuyện kia, Trương Thanh Vận thoát tiên thấy vui rồi sau đó lại thấy có chút thất vọng.

Con người hẳn là đều như vậy đi, lúc muốn làm một chuyện gì đó chỉ cần chuyện đó thành công thôi, nhưng sau khi làm được rồi thì ngoài phần mãn nguyện đó ra sẽ còn có thêm một tâm trạng khác.

“Nhảy xuống đi.” Trương Thanh Vận đưa tay vỗ vỗ người phía trên, ngữ khí dung túng tràn ngập ý cười.

Tào Ngưng ở trên người Trương Thanh Vận chán rồi nên quyết định nhảy xuống. Tuy rằng đồng ý sẽ không giận chuyện tên nhóc kia trêu ghẹo Trương Thanh Vận nhưng mà cậu vẫn không cam tâm: “Tôi cũng đẹp mà, sao không thấy ai tới tán tỉnh tôi đi?”

Thật giống như rất rất dễ ý.

“Bởi vì có người đẹp trai hơn ở bên cạnh cậu chứ sao.” Trương Thanh Vận ôm chầm lấy eo Tào Ngưng hôn một hồi, động tác và lời nói đều đang diễn tả cho đối phương biết cái gì gọi là đẹp trai.

Tào Ngưng bị hôn tới hai chân run rẩy, chỉ biết dùng tay cảm nhận làn da sáng bóng của đối phương không

muốn rời.

Nhưng chung quy là vẫn phải tách ra.

Trương Thanh Vận thu dọn đồ, dẫn theo một thanh niên ướt như chuột lột về nhà.

Mặt trời ngã về tây, hai người lặng lẽ đi trên lối dành cho người đi bộ, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, đầu tóc còn ướt do vừa mới gội xong thấy mát rười rượi, khiến người ta cảm thấy thoải mái không gì bằng, về mặt lộ ra vẻ thỏa mãn không che giấu được.

Lúc băng qua đường, Trương Thanh Vận xoay người ôm lấy Tào Ngưng để cậu đi sát bên mình.

Yêu một người chính là như vậy, bất cứ ở đâu trong lòng cũng sẽ nghĩ tới người đó, chú ý tới từng nhất cử nhất động của người đó.

“Trời sắp tối rồi.” Tào Ngưng nghiêng đầu, từ người bên cạnh ngửi được mùi thơm sữa tắm thoang thoang.

Chỉ là mùi sữa tắm rất bình thường lại có thể khiến mình thất điên bát đảo, giống như chất gây nghiện, bản thân không kiềm chế được muốn ngửi càng nhiều, mùi hương của người kia.

“Ừm.” Trương Thanh Vận ngẩng đầu nhìn phố xá rực rỡ ánh đèn, đây là nơi tương lai bọn họ muốn an cư lạc nghiệp: “Nơi này không phải đặc biệt phồn hoa, cậu hãy suy nghĩ kỹ xem có thật sự muốn cùng tôi sống ở đây không.”

Dù sao hắn cũng còn trẻ tuổi như thế.

“Phồn hoa để làm gì? Tôi thích yên tĩnh hơn.” Trước giờ con đường cậu và người này cùng đi, cậu chưa bao giờ cảm thấy mơ hồ.

Lúc gặp người này, liền biết đây chính là người mình cần.

“Thật là tốt, tôi cũng thích yên tĩnh.” Trương Thanh Vận mỉm cười.

Về tới nhà để đồ xuống, cho nhóc lười biếng kia nằm lên sofa nghỉ ngơi rồi Trương Thanh Vận mới vào bếp chuẩn bị làm cơm.

Đi ngang qua phòng của Trương ba mới biết ông đã về tới nhà, đang ở trong phòng gọi điện thoại...

Trương Thanh Vận lơ đãng nghe được vài chữ, lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Trương ba trước giờ luôn là người ôn hòa, rất ít khi lớn tiếng với người khác, nhưng rõ ràng ông vừa mới quát vào điện thoại.

“Không được là không được!”

Không hổ là ba mình, lúc tức giận cũng rất có uy.

Tiếp theo hai người nói gì Trương Thanh Vận cũng không đứng nghe nữa, cậu đi vào bếp mới phát hiện cơm đã được nấu rồi, nguyên liệu nấu ăn cũng đã được rửa sạch để hết sang một bên, xem ra ba mình chuẩn bị làm cơm tối.

Trương Thanh Vận đi ra ngoài, gõ cửa phòng em trai: “Còn đang làm gì thế? Ra đây coi.” Rõ ràng là lớn như vậy rồi suốt ngày ở trong phòng để làm gì.

Trương Thanh Đình bị anh mình bắt đi ra, đành phải vào phòng nói chuyện với chị dâu.

Tào Ngưng cười như không cười nhìn hắn, vẫy tay nói: “Lại đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy anh?” Trương Thanh Đình không hiểu sao cảm thấy căng thẳng, cậu xua tay đều rất sợ người chị dâu này. Hơn nữa chuyện lần trước...Bởi vì mình mới xảy ra chuyện kia, dù không phải mình cố ý làm.

“Hè năm ngoái anh đã tới nhà em rồi hả?” Tào Ngưng muốn hỏi cái này.

“Vâng ạ.” Trương Thanh Đình cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống cạnh Tào Ngưng, làm bộ bình tĩnh gọt trái cây ăn.

“Hồi đó tình cảm của anh và anh em có tốt không?”

“Còn phải nói, ngọt muốn chảy ra mật luôn.”

“So với bây giờ thì sao?”

“Hả...vậy thì bây giờ càng tốt hơn, anh em quả thật đối với anh ngày càng tốt.”

“Cũng biết nói chuyện ghê, em có bạn gái chưa?”

Quả táo đang cầm trên tay chút nữa là an phận nằm dưới đất: “Anh, em có thể nào không nói tới chuyện bạn gái không?” Cậu bây giờ sợ hai chữ bạn gái lắm rồi.

“Sao vậy.” Tào Ngưng lười biếng nhìn hắn nói: “Anh còn đang định giới thiệu bạn gái cho em đây.”

Nghĩ tới gia cảnh nhà Tào Ngưng Trương Thanh Đình vội vã xua tay: “Dạ không cần đâu, em tạm thời không có ý định tìm bạn gái.” Chưa kể người Tào Ngưng giới thiệu cho chưa chắc gì mình đã xứng.

Muốn gia thế không có gia thế, muốn tài hoa không tài hoa, đẹp trai thì lại không bằng anh của mình, thậm chí còn không bằng Trương ba.

Cậu út nhà họ Trương thật cảm thấy bi thương.

“Hồi trước anh em có nói với em rồi à?” Tào Ngưng bất thành linh thốt ra một câu.

“Không có.” Trương Thanh Đình không quá thông minh nhưng cũng biết việc nào nên nói việc nào không.

“Há, tốt lắm, tới đây anh lì xì cho em.” Tào Ngưng là người hào phóng nên tất nhiên là lì xì cũng phải lì xì thật to.

Còn to tới mức nào, Trương Thanh Đình cũng không định nói cho Trương Thanh Vận biết, chỉ lặng lẽ mà giấu đi thôi.

“Đình Đình với tiểu Ngưng đang nói chuyện gì vậy?” Trương ba từ trong phòng đi ra, nhìn hai đứa trẻ nói chuyện vô cùng hòa hợp bản thân cũng vui lây.

“Ba, không có gì đặc biệt, chỉ tùy tiện tán gẫu chút thôi.” Trương Thanh Đình lập tức giấu tiền đi.

“Chú.” Tào Ngưng ngồi nghiêm túc lại, trước mặt người lớn không dám làm càn.

Cũng may Trương ba hoàn toàn không để ý, ông nói: “Hôm nay chú xin nghỉ, ở nhà làm một bữa ngon cho mấy đứa.” Coi như làm bữa tiệc chào đón Tào Ngưng, chỉ là không trực tiếp nói ra thôi.

“Anh đang ở trong bếp đó, ba vô đó với anh đi.” Đối với tài nghệ nấu ăn của ba mình trước giờ Trương Thanh Đình vô cùng tin tưởng, tự hào nói với Tào Ngưng: “Ba em nhất định là làm mấy món ăn gia truyền, chờ xúu nữa anh sẽ biết.”

Mình từ nhỏ tới lớn mới chỉ được ăn có mấy lần.

Lần gần đây nhất hình như là lúc anh trai thi đại học, cách nay đã ba, bốn năm.

Muốn nói phân biệt đối xử tất nhiên cũng có, Trương Thanh Đình cũng thi đại học, điểm số không thua

kém gì Trương Thanh Vận mà có được bữa ăn nào đâu.

Lần này bộc lộ tài nghệ là vì Tào Ngưng đón gió tẩy trần, một chút cũng không liên quan đến Trương Thanh Đình.

Có điều cậu út nhà họ Trương cũng không buồn bã quá lâu, dù sao bản thân mình cũng quen làm thành phần dưới đáy rồi, đau thương gì nữa chứ.

Nhìn thấy Trương ba đi vào, Trương Thanh Vận chỉ chỉ đồng nguyên liệu đã được xử lý: “Ba, ba định đích thân vào bếp hả?”

Trương ba nói: “Ừ, làm chút đồ ăn ngon cho vợ của con.” Mang tạp dề với mũ đầu bếp vào, sau khi rửa tay liền bắt đầu bận rộn, nói với con cả: “Người ta dù sao cũng không dễ dàng gì, rõ ràng là con trai mà còn phải đi theo con, con phải đối xử với người ta tốt một chút. Ba mẹ nó thế nào? Có nói gì không? Trong nhà có anh em không?”

Mấy câu này vừa đúng đâm thẳng một nhát vào tim Trương Thanh Vận, ngoại trừ than thở với ba vài câu cũng không có ai để trút ra: “Nhà em ấy không biết, mà làm sao dám để nhà bên đó biết chứ. Ngưng Ngưng là con một, mẹ em ấy sẽ không đồng ý.” Ba của Tào Ngưng lại càng không, cái này không cần phải nghĩ.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tiếp tục giấu diếm?” Trương ba dừng lại động tác, không khỏi vì hai đứa nhỏ mà lo lắng.

“Đành phải vậy thôi, cũng không có gì.” Trương Thanh Vận lạc quan nói: “Chỉ cần nhà chúng ta vui vẻ là được, những cái khác sau này hãy tính đi.” Nói tới đây, cậu không quên cảm ơn ba mình: “Cảm ơn ba, nếu ba không chấp nhận tội con, tội con thật sự không biết phải làm sao.”

“Nói gì vậy, đều là người một nhà.” Trương ba làm sao mà trách được, đứa nhỏ này từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng đã chịu không ít cực khổ rồi.

“Ngưng Ngưng thật ra là người rất tốt, ba đừng nhìn bộ dáng lơ là của em ấy rồi hiểu nhầm, em ấy rất biết suy nghĩ. Trước khi về nước còn hỏi con rất nhiều chuyện của ba. Lúc trước còn mua thuốc hút, giờ hiểu chuyện hơn nhiều, nhất định không mua mấy cái đó cho ba nữa.”

Sau khi suy nghĩ liền quyết định mua một cái ghế mát xa.

Nói Trương ba suốt ngày đứng trong phòng bếp, lưng eo hoạt động nhiều, về nhà có cái để xoa bóp.

“Ba còn tưởng là con mua.” Trương ba giờ mới biết đó là chủ ý của Tào Ngưng.

“Không phải con, xin lỗi ba, ấn tượng của con đối với ba đều dừng lại lúc còn nhỏ.” Luôn coi ba mình giống như có mình đồng da sắt, mãi mãi không già: “Mấy năm nay đi làm, rồi đặt Tào Ngưng trên ba, ba không trách con chứ?”

Trương ba cười mắng: “Nói nhiều quá.”

“Nói nhiều mới tìm được vợ, như ba thế này khó lắm.” Đánh ba gậy cũng chưa chắc cạy được ra một chữ.

“Cái đó còn chưa chắc.” Nếp nhăn nơi khóe mắt Trương ba càng ngày càng sâu hơn.

Mục đích chính của bữa cơm đoàn viên hôm nay là đón gió tẩy trần cho Tào Ngưng, sẵn tiện chúc mừng Trương Thanh Đình thi đậu đại học luôn.

Nhân vật quan trọng nhất đương nhiên vẫn là Tào Ngưng, Trương ba cũng không phải không để ý, ông đã sớm nhìn thấy hai chiếc nhẫn trên tay hai người, này là tỏ rõ quyết tâm muốn ở bên nhau.

Đêm đó uống rượu chúc mừng, nói tới chuyện hai người bọn họ, sẵn tiện móc ra một bao lì xì.

Tào Ngưng không nhớ mình thật ra đã được nhận lì xì rồi, cậu vui vẻ cầm lấy, còn ra vẻ đắc ý với Trương Thanh Vận.

“Chờ tới khi hai đứa ổn định, chính thức thành gia lập thất, ba sẽ làm cho hai đứa một bữa thật lớn, một trăm lễ tám món, Mãn Hân Toàn Tịch.” Trương ba uống chút rượu, hai má đỏ bừng.

“Vậy lúc con lấy vợ thì sao?” Cậu út nhà họ Trương có chút chờ mong hỏi.

“Con lo tắm rửa rồi ngủ sớm đi kìa, mai còn qua bên nhà phụ anh con nữa.”

“...”

Bận rộn hết cả ngày, chờ tới khi Trương Thanh Vận dọn dẹp xong hết trở về phòng thì Tào Ngưng đã lăn ra ngủ tự lúc nào.

Bộ đồ trên người được mặc vô cùng qua loa, phía trên là áo ngủ còn bên dưới vẫn là cái quần mặc ra ngoài ngày hôm nay.

Trương Thanh Vận đi qua cẩn thận giúp Tào Ngưng cởi quần ra, cũng không thêm mặc quần ngủ vào, để Tào Ngưng ngủ như vậy luôn.

Thấy điều hòa mở có chút lạnh, Trương Thanh Vận nhẹ nhàng kéo chăn lên che lại phần bụng của Tào Ngưng.

Thoải mái ngủ một giấc tới sáng hôm sau, lúc Tào Ngưng tỉnh dậy bên người đã không còn ai.

Trong nhà trống không, Trương ba đi làm, em trai thì đi giám sát thi công bên nhà mới, Trương Thanh Vận đi qua chỗ cửa hàng.

Trong bếp có để sẵn bữa sáng, Tào Ngưng lẳng lặng đem ra ngoài phòng khách ăn.

Tuy rằng trong căn nhà lớn như vậy chỉ có mỗi mình mình nhưng cậu cũng không thấy quá lạnh lẽo.

Mặc kệ người trong nhà này có đi đâu, rồi họ cũng sẽ sớm trở về, vì đây chính là nhà của họ.

Trương Thanh Vận giấu Tào Ngưng ký hợp đồng với một cửa tiệm gần nhà.

Chỗ này nằm trong quảng trường lớn, ở tầng thứ ba, các quán xung quanh đều kinh doanh ẩm thực. Bên trái là quán ăn Hàn Quốc, bên phải là nhà hàng sushi, chính giữa mở một quán ăn Trung Quốc thật sự không tệ.

Lựa chọn cửa tiệm, yếu tố đầu tiên là giá cả vừa phải, không được quá cao.

Đối với cách trang trí quán ăn, Trương Thanh Vận và Trương ba đều nhất trí theo phong cách Trung Quốc, có đủ hương lẫn sắc.

Thực đơn là có sẵn, lúc ở trong quán ăn trang trí sẵn tiện hoàn thiện thực đơn, làm sao để có thể thu hút khách hàng nhất.

Bọn họ cũng không vội vã, từ từ mà làm từng việc một.

Thời điểm trang trí quán ăn thì nhà mới của Trương Thanh Vận cũng vừa vắn được tu sửa xong, để khô sơn tầm hơn tháng là có thể vào ở.

Dù sao cũng đã bắt đầu trang trí từ sớm, giờ chỉ là chỉnh sửa lại đôi chút.

Vào ngày nghiệm thu nhà, Trương Thanh Vận theo Tào Ngưng đi xem: “Phong cách đơn giản, không biết cậu có thích hay không, vì lúc trang trí nhà thì không có gặp được cậu.”

Mỗi nơi đều nhìn một chút, cảm giác rất ấm áp, màu sắc trong nhà đều dùng màu ấm nóng, nhìn cũng

chẳng khác phòng tân hôn là mấy.

“Được a, nhìn rất thoải mái, chỉ hai chúng ta ở thôi sao?” Tào Ngưng lúc này đang đứng trong phòng ngủ, bắt đầu tính toán nên bài trí đồ đạc như thế nào.

“Ừm, chỉ hai chúng ta thôi.” Trương Thanh Vận chỉ chỉ bức tường phía trên: “Tới khi đăng kí kết hôn xong chúng ta chụp một bức ảnh thật to treo lên đó.”

“Tới đâu đăng kí?”

“Đất nước cối xay gió được không?”

“Vây được.”

Đất nước của cối xay gió, cũng là xứ sở của Uất Kim Hương. Trên đường trở về, lái xe đi ngang qua một cửa hàng hoa, chủ tiệm là một cụ bà.

Trương Thanh Vận đỗ xe ven đường, nói với Tào Ngưng: “Tôi xuống một chút, cậu ngồi đây đợi tôi.”

Cậu biết thế nào để bày tỏ tình cảm của mình, không phải đã thân cận rồi thì không cần làm điều bất ngờ cho đối phương nữa.

Hoa lúc nào cũng mang ý nghĩa tốt đẹp, ý nghĩa của Uất Kim Hương chính là sẵn sàng, tao nhã, có hy vọng. Uất Kim Hương màu đỏ chính là đại diện cho tình yêu nồng nhiệt, mà cái Trương Thanh Vận chọn có hơi hướng sang màu hồng, biểu lộ tình yêu sâu nặng bền lâu.

Nồng nhiệt cũng tốt, nhưng rất dễ trở thành quá khứ.

Chỉ có lặng lẽ nắm tay nhau đến lúc bạc đầu mới gọi là tình yêu sâu đậm.

Trương Thanh Vận cầm lấy bó Uất Kim Hương màu hồng nhặt trở lại xe, trước tiên hôn người trước mặt rồi mới đưa cho đối phương: “Hy vọng cậu có một ngày thật vui vẻ.”

“...” Tào Ngưng đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm giác giống như sắp không chịu nổi nữa, cậu trước giờ đều không thể chống đỡ được những hành động lãng mạn như thế này, cầm hoa mà mặt muốn đỏ như trái cà chua.

Dù có ngượng một chút nhưng hơn nữa là rất vui.

“Sao tự nhiên lại tặng hoa?” Cúi đầu xuống ngửi một cái, giống như lúc trước cậu ngửi hoa hồng xanh vậy, ngây thơ thẳng thắn: “Rất thơm.”

“Nếu thích thì chúng ta đi mua nước hoa Uất Kim Hương luôn.” Trương Thanh Vận nở má, mỉm cười chờ cái người vừa mới bị làm cho bất ngờ về nhà.

“Cậu... Mới đầu là nhẫn, sau là hoa, giờ còn nước hoa... Cậu tưởng tôi là con gái chắc?” Tào Ngưng trong lòng lo lắng, có phải vì biểu hiện của mình rất giống con gái?

“Không có, sao lại nghĩ vậy? Cậu chính là cậu, tôi muốn tặng cái gì cùng với việc cậu là nam hay nữ không có liên quan.”

“Đây là lần đầu tiên tặng hoa cho tôi hả?” Tào Ngưng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ mấy cánh hoa Uất Kim Hương, vẻ mặt vô cùng quý trọng.

“Không phải, hồi trước có tặng một lần rồi, có điều khi đó là vì phân cao thấp với cậu.” Lo đối phương lại suy nghĩ lung tung, Trương Thanh Vận vội nói: “Cậu xem ngay cả chuyện hôn nhân chúng ta cũng đã bàn luôn rồi, chuyện trước kia đừng để ý nữa có được không?”

“Cậu có hoài niệm tôi của trước đây không?” Tào Ngưng thấp giọng hỏi.

“Nói thật với cậu, chắc chắn là có.” Nhưng là không có nói cho đối phương biết, rất nhớ, cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

“Không sao, cậu đừng nghĩ tôi sẽ dễ giận như vậy.” Kỳ thực đã sớm nghĩ thông rồi.

“Ừm.”

Xe dừng lại dưới lầu, Tào Ngưng mở cửa xe đi ra, vòng qua người Trương Thanh Vận, cúi người xuống hôn đối phương một cái: “Cậu đã rất tốt rồi.” Cầm bó hoa cẩn thận đưa lên: “Còn nữa, cảm ơn hoa của cậu, hôm nay tôi rất vui.”

“...” Nhìn bước chân đối phương nhẹ nhàng đi vào mái hiên, Trương Thanh Vận chỉ biết đứng tại chỗ sờ sờ gò má nóng hổi mà mỉm cười.

“Anh! Cười gian quá vậy, có chuyện vui hả?” Cậu út nhà họ Trương vô tình đứng ngay cửa sổ chứng kiến toàn bộ quá trình.

Trương Thanh Vận không thèm để ý tới em trai, khóa xe rồi đi vào.

Khoảng thời gian Trương ba đã xin nghỉ việc ở khách sạn, chuyên tâm giúp con trai lo liệu chuyện ở quán ăn.

Tối nay nhìn ông có vẻ tâm tình không yên, lúc về thấy hai đứa con trai cứ tỏ vẻ muốn nói rồi lại thôi.

Mọi người trong nhà đều nhìn ra, sau khi cơm nước xong, Trương Thanh Vận ở trong bếp hỏi ba mình: “Có phải là có chuyện gì không? Ba nói với con đi.”

Nếu là con lớn hỏi, ông cũng chỉ có thể kể hết ra: “Là như vậy, có người bạn cũ muốn gặp con và Thanh Đình.”

Bạn cũ nào?

Trương Thanh Vận trong lòng ngờ vực, ngoài miệng lại nói: “Chuyện đơn giản như vậy, ba xoắn xuýt cái gì?”

“Ba đang suy nghĩ xem có nên để hai đứa đi gặp hay không.” Trương ba thở dài.

“Vậy được, ba cứ từ từ suy nghĩ đi.” Trương Thanh Vận tỏ vẻ bản thân sẽ không can thiệp, bọn họ ở đây, ba muốn chỉ cần nói một tiếng là được.

Trương ba suy nghĩ hết một buổi tối, ngày hôm sau nói với Trương Thanh Vận, vẫn là nên đi gặp, hẹn nhau vào buổi trưa, ở một tòa nhà gần quảng trường.

“Cả nhà đi hết hay sao ba?”

Trương ba nhìn Tào Ngưng một chút rồi gật đầu nói: “Ừ đi hết.”

Ngày hôm nay Trương ba có chút khác thường, ba người trẻ tuổi trong nhà đều đã sớm nhìn ra. Bởi vì bình thường Trương ba rất ít để ý đến cách ăn mặc, quần áo rất xuề xòa, thế nhưng hôm nay lại rất để tâm mà chưng diện, đẹp trai hơn bình thường gấp mấy lần.

Tào Ngưng dùng cùi chỏ huých người bên cạnh: “Có chuyện gì vậy?”

“Không biết.” Trương Thanh Vận phụ trách lái xe, lúc tới nhà hàng thời gian vẫn còn sớm, đối phương vẫn chưa tới.

Bọn họ bốn người, đoan đoan chính chính mà ngồi đó đợi đúng hai mươi phút.

Uống hết hai ấm trà, ăn đồ ăn vặt cũng sắp no luôn rồi.

Trương Thanh Vận lo Tào Ngưng không chờ được, còn không ngừng kể chuyện cười chọc cho hắn vui.

Chờ tới mười một giờ bốn mươi đôi phương rốt cuộc cũng tới.

Đó là một người phụ nữ thoát nhìn còn rất trẻ, rất có khí chất, còn rất chú ý cách ăn mặc, trong tay cầm một chiếc túi xách hàng hiệu có giá trị không nhỏ. Bên người bà còn dẫn theo một thiếu niên mặt mày tinh xảo, nhìn bộ dáng xem ra là bị bắt buộc tới đây.

Trương Thanh Vận nhìn thấy thiếu niên cảm thấy rất quen, không biết là đã gặp ở đâu.

“Đó không phải là tên nhóc hôm đó quyến rũ cậu sao?” Tào Ngưng còn chưa quên, nhìn một cái đã nhận ra.

Tưởng Thịnh nhìn thấy Trương Thanh Vận cũng rất bất ngờ, cậu thật sự không biết ngày hôm đó người mình gặp là ai, mẹ cậu chưa từng nói với cậu.

“Đã lâu không gặp.” Người phụ nữ kia đưa tay ra chào hỏi với Trương ba, biểu cảm rất là xúc động.

“Đã lâu không gặp.” Trương ba do dự, vẫn là nắm chặt lấy bàn tay được bảo dưỡng kĩ càng kia, không như tay mình đã sớm nhuốm màu tang thương.

Tới giờ phút này, ông đã triệt để từ bỏ, ngày xưa đối phương lựa chọn rời đi cũng là có lý do.

“Đây là Thanh Vận, còn đây là Đình Đình đúng chứ?” Ánh mắt Mai Tử Thường dời từ mặt Trương Thanh Vận sang Trương Thanh Đình, tới trên người Tào Ngưng thì biến sắc, nói: “Mấy năm nay anh tái hôn? Bà còn cho rằng Tào Ngưng là con sau của ông.

“Không có...Đó là vợ của Thanh Vận.” Trương ba vừa nghe thế liền căng thẳng, lỗ miệng nói hết ra.

Mai Tử Thường cẩn thận đánh giá Tào Ngưng, nhìn tới nhìn lui vẫn thấy đây rõ ràng là một đứa con trai.

“Mẹ, bọn họ chính là người trong giới đó.” Tưởng Thịnh nhìn Tào Ngưng một chút, cậu làm sao quên ánh mắt lúc đó của đối phương.

“...” Mai Tử Thường chưa kịp thích ứng, thế nhưng rất nhanh chóng che giấu sự thất thố của mình, ngồi xuống mỉm cười tự giới thiệu mình: “Mấy đứa cứ gọi dì là dì Mai.”

Trương Thanh Vận chỉ cần một câu nói đã vạch trần người kia: “Bà mấy năm nay vẫn trẻ như vậy, chưa

từng thay đổi.” Cậu đương nhiên biết đây là mẹ mình, tình cờ ở nơi công cộng sẽ thấy quảng cáo có hình ảnh của người này.

Bà chủ hào môn gì gì đó.

Gần đây không có thời gian quan tâm, cũng không biết vì sao đối phương lại đột ngột xuất hiện.

“Thanh Vận, con còn nhớ mẹ sao?” Mai Tử Thường không khỏi bất ngờ, bà nhớ lúc bỏ đi Trương Thanh Vận chỉ là đứa bé năm tuổi.

“Còn nhớ.” Trương Thanh Vận cười nói: “Bà lần này tới đây là định phát triển gì ở đây sao?”

Mai Tử Thường rất nhanh đã tỉnh táo lại, trả lời: “Lần này tới đây cũng không có liên quan gì đến công việc, mẹ đã rời khỏi tập đoàn Tưởng Thị rồi.” Năm đó bà là một nữ cường nhân, tự dựa vào sức mình leo lên đến vị trí tổng giám đốc.

“Xem ra bà đã có lựa chọn tốt hơn.” Trầm mặc một chút, Trương Thanh Vận mới nói.

Mọi người nhìn cậu và Mai Tử Thường nói chuyện cũng tự động im lặng, không biết tại sao.

“Ừm, lúc trước vẫn luôn cho rằng Tưởng Thị là lựa chọn tốt nhất, những năm nay mới biết cũng không phải quá tốt.” Mai Tử Thường hít vào một hơi thật sâu, nhìn Trương ba nói: “Không gạt anh, em hai năm trước đã ly hôn với Tưởng Chấn Đào rồi. Em cũng rất muốn về thăm mọi người, nhưng trong lòng em rất rõ em là không còn là một người mẹ hợp pháp nữa. Chưa kể còn có con trai em Tưởng Thịnh, em muốn làm tốt trách nhiệm một người mẹ với nó.”

Nói xong lời này, người trên bàn một mực im lặng, không ai muốn nói gì.

Người nhà họ Trương đều rất hiền lành, nếu như không có Trương Thanh Vận, cậu lên tiếng nói: “Bà vẫn còn chưa cho tôi biết, hôm nay đến gặp chúng tôi là có mục đích gì? Chỉ đơn thuần là hai nhà gặp gỡ ăn bữa cơm hay là chuyện gì khác? Tôi thấy vẫn là nên nói rõ để chúng tôi còn chuẩn bị tâm lý.”

Đừng nghĩ tới nước nóng luộc ếch xanh, không có cửa đâu.

“...” Mai Tử Thường không ngờ con lớn của mình lợi hại như vậy, bình tĩnh như vậy, đây là thái độ của nó đối với mẹ ruột sao?

“Anh đối với chúng tôi có địch ý.” Tưởng Thịnh này giờ vẫn ngồi bên cạnh Mai Tử Thường lên tiếng nói, không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại bị kì thị tới như vậy.

“Đối với những thứ không rõ, tôi vẫn luôn cẩn thận.” Trương Thanh Vận liếc mắt nhìn Tưởng Thịnh.

Cái nhìn đó không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào, khiến Tào Ngưng có chút muốn cười trên sự đau khổ của người khác. Là em trai thì thế nào, muốn tới gần cũng không tới gần được.

Kỳ thật Trương Thanh Vận rất khó bị đả động, lúc trước nếu không phải mình khóc lóc đi tìm hân thì giờ chưa chắc được ngồi ở đây.

46. Chương 43

Kỳ thực Mai Tử Thường tới đây với mục đích gì Trương Thanh Vận không biết cũng không quan tâm, nhưng con người cậu là vậy, có gì nhất định phải ở trước mặt nhau nói cho rõ ràng.

Cho dù thế này có thể khiến đối phương cảm thấy cậu không có tình người, đối xử với mẹ ruột mình quá lạnh lùng thì cậu cũng không thể làm gì khác.

Ba cậu và em trai đều là người thật thà, muốn họ nói ra mấy lời thẳng thắn như này thật sự không dễ, cũng không giỏi đối nhân xử thế, do đó mới hay bị người ta bắt nạt. Nếu bản thân mình cũng như thế thì cả nhà sẽ sống rất khó khăn.

Trương Thanh Vận đối với mẹ cậu thật ra cũng không có địch ý gì, còn rất khách khí mà nói: “Chúng ta dù gì cũng đã xa nhau mười mấy năm, mỗi người đều có gia đình của riêng mình, tuy rằng bà đã ly hôn rồi nhưng vẫn còn phải nuôi dưỡng con trai, cũng như bà nói đó, bà phải chịu trách nhiệm làm mẹ. Đứng trên góc độ người ngoài, tôi rất ủng hộ việc làm đó của bà.”

Mọi người đều là theo thời gian càng ngày càng trở nên thành thực, càng trở nên hoàn hảo hơn. Trương Thanh Vận cũng không phủ nhận Mai Tử Thường của bây giờ thật sự rất tốt. Cậu có thể hiểu được những suy nghĩ này của người trưởng thành, còn việc có tha thứ, có chấp nhận bắt đầu lại một lần nữa hay không, lại là một chuyện khác.

“Thanh Vận, con hiểu lầm mẹ rồi, mẹ không có ý gì khác, chỉ muốn gặp hai đứa mà thôi. Con không cần phải lo nghĩ xem mẹ xuất hiện với mục đích gì, mẹ sẽ không quấy rầy tụi con đâu.” Sau khi nghe con lớn nói chuyện, trong lòng Mai Tử Thường nên nói thế nào nhỉ, vừa cảm thấy tự hào nhưng song song đó cũng có chút khó chịu. Đứa con xuất sắc như vậy lớn lên thế này cũng không phải do mình nuôi lớn, lại càng chẳng thân thiết gì.

Tương lai hân là cũng không có cái phúc phận được nó phụng dưỡng, đây là một tiếc nuối, khi còn trẻ không biết suy nghĩ làm ra một chuyện không cách nào có thể bù đắp lại được.

“Ý của bà tôi hiểu rồi.” Trương Thanh Vận nhàn nhạt đáp lại, trong lòng cũng rối rắm không kém, dù sao đây cũng chính là mẹ ruột của cậu, có thể nào vẫn là máu mủ tình thâm, cậu cũng không muốn dùng thái

độ lạnh nhạt để đối xử với bà, liền đưa mắt qua nhìn Tường Thịnh đang ngồi bên kia.

Đứa nhỏ này xác thực lớn lên rất đẹp trai, không giống Mai Tử Thường lắm, giống ba của cậu ta hơn, Trương Thanh Vận rất có hảo cảm với cậu nhóc, mỉm cười nói: “Tôi nhớ cậu, cậu tên là Tường Thịnh đúng không, lúc trước đi bơi có gặp một lần, còn nhớ không?”

Tường Thịnh mới vừa rồi còn vì thái độ lạnh nhạt của anh mình mà oán trách, hiện tại nhìn thấy nụ cười ôn hòa kia, còn chủ động bắt chuyện với mình, nhất thời không còn khó chịu nữa, dù sao cậu đối với người anh lớn lên giống mẹ mình này rất có hảo cảm, liền kỳ quái nói: “Có nhớ.”

Sau đó lại theo bản năng mà nhìn Tào Ngưng một chút, người kia thoát nhìn còn trẻ nhưng khí thế lại không nhỏ, so với Trương Thanh Đình khác xa một trời một vực.

Tào Ngưng nhìn thấy cậu nhóc lúc này đang liếc trộm mình, không chút khách khí mà trừng lại để đối phương phải thu đường nhìn về. Cậu là cố ý, cậu vẫn chưa quên chuyện thằng nhóc này lần trước ở trần chạy tới quyến rũ Trương Thanh Vận.

Cùng mẹ thì thế nào?

Tào Ngưng không thích cái cách mà Tường Thịnh nhìn Trương Thanh Vận, nhà bọn họ có một đứa em trai gốc là đủ rồi, không cần thêm một người nữa.

Mai Tử Thường nghe vậy cũng rất bất ngờ: “Ra là hai đứa đã gặp nhau rồi à? Cũng coi như có duyên.” Bà sờ sờ đầu con trai nhỏ, nói: “Thịnh Thịnh vừa được nghỉ hè bọn mẹ đã chuyển ngay tới đây, sau này định sẽ ở lâu dài. Nếu như mọi người vẫn ở nhà cũ vậy cách nhà của mẹ cũng không xa, chỉ hai con đường.”

Trương ba thật sự là quá chất phác, nhìn thấy vợ cũ nhiều năm không gặp, đến giờ vẫn còn trẻ đẹp như vậy cứ ngại ngần mãi cũng không biết nói gì.

Nói muốn ôn lại chuyện xưa chẳng qua chỉ là như vậy, chuyện cũ nhiều thương cảm cũng không thích hợp lấy ra làm chủ đề.

Thế nên chỉ còn có thể nói chuyện của bọn nhỏ, anh kể chuyện con anh, em kể chuyện con em.

Người lớn thì đã không thể ở cùng nhau, muốn giữ mối liên hệ chỉ còn cách hy vọng vào mấy đứa nhỏ.

Bởi vậy mới có lần gặp gỡ này, cũng may sau đó bầu không khí khá tốt, không có xa lạ như trong tưởng tượng.

Trước khi về Mai Tử Thường lấy ra ba bao lì xì cho ba đứa nhỏ, ngay cả Tào Ngưng cũng được một phần lì xì không ít.

Bà nói: “Chuyện của người trẻ các con, mẹ quản không được, cũng không có quyền gì để quản, con vui vẻ là được rồi. Đặc biệt là Thanh Vận, con là đứa trẻ có chủ kiến, có thể thấy ở nhà con chính là người đưa ra quyết định, Đình Đình và ba con những năm này may mà nhờ có con...Con cực khổ nhiều rồi.”

Nói liên miên một hồi, cuối cùng cũng phải kéo tay Tưởng Thịnh lại, bắt gọi Trương Thanh Vận một tiếng anh: “Thịnh Thịnh là đứa con duy nhất trong nhà, đứa nhỏ bên nhà họ Tưởng kia không thân với nó, mẹ có thể thấy nó rất thích con, nếu có thời gian rảnh có thể dẫn em con đi đâu đó chơi. Hôm nay con chịu ngồi đây nghe mẹ nói nhiều như vậy, mặc kệ thế nào, mẹ đều phải cảm ơn con.”

Người làm mẹ nào mà không thương con mình, hôm nay Trương Thanh Vận cũng có thể nhìn ra, chắc hẳn người mẹ này cuối cùng cũng biết làm thế nào để yêu thương con mình, đây cũng không phải là chuyện xấu, dù sao cũng là chuyện nhà người ta.

“Bà khách khí rồi.” Trương Thanh Vận cũng không biết nói gì, thiếu niên gọi cậu một tiếng anh cậu cũng phải gật đầu một cái, phân cao thấp với con nít đó giờ không phải tác phong của cậu.

Tưởng Thịnh xem ra rất thích người anh trai này, tuy rằng da mặt mỏng nhưng mở miệng xin số điện thoại để liên lạc cũng coi như là dũng cảm rồi.

Cậu nhóc đỏ mặt nói: “Nhà chúng ta gần nhau như vậy, sau này em có thể đi tìm anh không?”

Trương Thanh Vận còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Tào Ngưng ngang ngược cướp lời trước: “Chỉ sợ là không tiện lắm, mọi người đều rất bận rộn ngoài trừ Thanh Đình.”

Trương Thanh Đình nằm không cũng trúng đạn, em cũng rất bận có được không?

Trên đường trở về Trương Thanh Đình mở bao lì xì của mẹ ruột ra xem, sau khi thấy số tiền bên trong bất ngờ tới lú lười nói: “Mẹ của em đúng là đại gia, cái này không kém bao lì xì của chị dâu đâu.”

“Chị dâu cái gì?” Tào Ngưng đưa tay qua đập phát lên đầu cậu nhóc: “Gọi anh.”

Gọi một người con trai là chị dâu, dù thế nào cũng rất kỳ quái.

“Cho cậu đó.” Trương Thanh Vận cầm bao lì xì của mình đưa cho Tào Ngưng, rõ ràng là bộ dáng để vợ quản lý tài chính.

Tào Ngưng cũng không ngại gì, rất vui vẻ mà cầm lấy, dù sao mình cũng là người giàu, đúng là không để ý chút tiền này.

Dọc đường đi ba người trẻ lú ra lú rú, bỏ lại Trương ba ngồi phía sau trầm mặc không nói gì. Tuy rằng ông bình thường cũng ít nói như thế, nhưng hôm nay giống như đặc biệt trầm lặng.

Buổi sáng lúc ra cửa vẫn còn vui vẻ, giờ về lại mang theo một bộ mặt ủ dột.

Ba người trẻ coi như tự hiểu, ba bọn họ chắc hẳn là bị kích thích nên trong lòng không thoải mái.

Về tới nhà Trương Thanh Vận kéo Trương ba vào phòng mình, dưới ánh mắt nghi hoặc của ba mình nói: “Có mấy câu muốn nói với ba, ba đừng để trong lòng.”

Trương ba ngồi xuống, chờ hẳn mở miệng.

“Là vậy, con thấy bà ấy hình như không có ý nghĩ muốn quay lại, chẳng qua cũng chỉ là muốn nối lại quan hệ với hậu bối chúng con, người bà ấy cần không phải ba, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là con trai nhỏ của bà ấy.” Trương Thanh Vận thở dài, không thể không thừa nhận, cảm giác này rất khó chịu: “Tưởng Thịnh là con cháu của Tưởng thị, theo lý thuyết không dễ để bà ấy mang đi như vậy, bà ấy có khả năng mang nó đi, chứng tỏ bà ấy cũng không đơn giản. Ba phải hiểu rằng, người phụ nữ như vậy căn bản không thích hợp chung sống với ba. Xa cách hai mươi năm, bây giờ khoảng cách giữa ba với bà ấy còn xa hơn, xa này cũng không phải chỉ là vấn đề về địa lý.”

Tuy rằng Trương ba chưa từng đề cập tới chuyện này, cũng chưa nói gì với Trương Thanh Vận, nhưng thân là con trai lớn trong nhà cậu làm sao không biết ông vẫn còn nhớ thương vợ cũ, muốn quay về như lúc trước.

Trương Thanh Vận liền phụ trách việc thức tỉnh ba mình, rằng chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Nói không tàn nhẫn thì cũng không phải, dù sao đây cũng là tia hy vọng duy nhất của Trương ba trong suốt hai mươi năm. Vất vả lắm mới đợi được đối phương ly hôn, còn đòi gặp mặt, làm sao không ôm chút hy vọng chứ?

“Cái đứa nhỏ này...” Trương ba sao có thể không biết cậu đang lo lắng cái gì, liền nói: “Mẹ tội con thật ra đã sớm gọi điện cho ba bảo là muốn gặp các con, lúc đầu ba không có đồng ý. Ba biết rất rõ bà ấy là người như thế nào, làm gì cũng sẽ có mục đích, bởi vậy ba mới tức giận. Sau đó nghĩ lại mới thấy, bà ấy có thể cướp đi con trai của ba sao?”

Dù sao cũng là hai đứa nhỏ do mình ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, sao có thể dễ dàng để bị người khác mang đi mất?

Có là người phụ nữ mình từng yêu sâu đậm cũng không được, mà yêu thì đã sao, có chăng cũng chỉ là chấp niệm của một mình mình, nhiều năm như vậy, đối phương đã sớm không còn là người thiếu nữ đơn thuần của ngày xưa.

“Ba nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Xem ra ba vẫn còn rất rõ ràng.

“Bây giờ suy nghĩ một chút, tình cảm ngày xưa cũng chỉ là tuổi trẻ bông bột, như cây non bị gió thổi một

chút là gãy.” Có thể sinh ra được hai đứa nhỏ, Trương ba không còn đòi hỏi gì hơn, ông cảm khái nói: “Ba nhìn con với tiểu Ngưng so với tụi ba ngày xưa chân thật hơn nhiều, là cảm giác cùng nhau trải qua từng ngày.”

“Haizz.” Chắc con trai đang cảm thấy đắc ý lắm, nhưng biết sao, thật sự rất hâm mộ tình cảm của người trẻ tuổi.

Nếu như lúc trước không yêu nhầm người, có phải bây giờ cũng sẽ có người để mình ôm vào lòng chở che, cùng nhau trải qua hết một đời...

Chuyện của thế hệ trước coi như xong rồi, có thể cái Trương ba luyện tiếc không phải là người vợ kia, mà là đoạn tình cảm đẹp để đó.

Trương Thanh Vận tâm trạng thoải mái đi ra khỏi phòng, ra phòng khách giơ tay lên làm biểu tượng OK, quyết định.

Cậu đi tới trước mặt Tào Ngưng, dắt tay đối phương đi vào trong phòng: “Vô trong đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Ngay trước mặt em trai Tào Ngưng cũng không ngại mấy chuyện mắt mặt này nọ, chỉ nghe lời đứng lên đi vào phòng.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, người kia đã ập tới ôm cậu vào lòng.

“Cậu có phải chán tôi rồi không...” Được người kia ôm lấy, mạnh mẽ hôn xuống, hình như đã lâu rồi không có hôn môi.

Ngọt ngọt, hình như còn có mùi vị dưa hấu.

Lúc này chính là tình nồng ý mật, mùa thu cũng đã tới rồi.

Mùa thu coi như là mùa thoải mái nhất trong năm, quán ăn Trương gia đã định là sẽ khai trương trước Trung thu.

Khổ cái lúc này lại ngay đợt Trương Thanh Đình vào học, nhân lực thiếu, bọn họ vì thế mà bận tối tăm mặt mày.

Tào Ngưng đành phải chịu trách nhiệm làm kế toán, có lúc thiếu người quá còn phải tự mình làm vệ sinh.

Tuyển nhân viên cũng tuyển rồi, có điều Trương Thanh Vận có nói, người thà ít chứ không tuyển lung tung

được, nhân phẩm kém thì chả làm gì được.

Bởi vậy sau khi nhận thêm một người vào bếp thì trong quán ăn tổng cộng có mười ba người.

Trương gia ba người, còn có ba người phụ bếp, thêm năm người phục vụ, với hai dì lao công nữa. Bởi vì quán ăn cũng coi như khá lớn, lại nhiều người, Trương Thanh Vận sợ tới ngày khai trương sẽ lo không xuể.

“Còn chưa biết có đông khách hay không.” Trong lòng Trương ba thấp thỏm không yên, ông đời này không lúc nào không nghĩ tới sau này sẽ mở một quán ăn của riêng mình, quán này dù là do con trai với con dâu mở, nhưng vẫn là của mình.

“Như vậy đi.” Hai ngày trước khi khai trương, Tào Ngưng bàn bạc với Trương Thanh Vận: “Tôi đi gọi điện thoại bảo Vũ Hoàng Văn dẫn một đám người tới đây, coi như lấy chút khí thế.”

Trương Thanh Vận im lặng, trong lòng không quá đồng ý việc công khai mối quan hệ của bọn họ ngay lúc này, chỉ cần bạn bè Tào Ngưng biết thì người nhà họ Tào cũng sẽ biết.

Tào Ngưng bây giờ đã không còn là Tào Ngưng của trước kia, cậu bây giờ còn biết xem sắc mặt, thấy biểu cảm của Trương Thanh Vận liền vội nói: “Anh em tôi biết thì cũng sẽ không nói lung tung, nhiều lắm là khuyên nhủ vài câu thôi.”

Việc hai người ở cùng nhau, ngoại trừ người nhà họ Trương ra hầu như là không ai biết.

“Ngưng Ngưng, tôi rất sợ.” Tình cảm không ổn định, Trương Thanh Vận không muốn ở trước mặt Tào Ngưng nói những lời này, nhưng cậu cũng là người, cũng sẽ lo sợ: “Đối với fans của tôi trước giờ tôi đều không dám để bọn họ biết tôi đang ở đâu làm gì, tôi rất sợ họ sẽ đào bới mọi chuyện của tôi ra, cậu cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Tới lúc đó, mình còn có thể bảo vệ được Tào Ngưng sao?

“Đừng có nghĩ nhiều, fans là fans, bạn bè là bạn bè, sao mà giống nhau được.” Tào Ngưng nắm lấy vai đối phương, an ủi: “Làm bạn, bọn họ rất tôn trọng quyết định của tôi, tôi cũng tin tưởng bọn họ. Còn nếu như bọn họ vẫn không thể chấp nhận chuyện này, vậy thì nhắm mắt làm ngơ, còn nếu có thể chấp nhận thì không còn gì tốt hơn.”

Tuy nói tình yêu là chuyện của hai người, nhưng nếu không được mọi người tán thành chúc phúc thì vẫn sẽ cảm thấy thiếu đi cái gì đó.

Tào Ngưng không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần có Trương ba, bạn bè ủng hộ, cậu liền tin tưởng đoạn tình cảm này có thể viên mãn.

Chí ít thì cậu nghĩ vậy.

Trương Thanh Vận bóp mũi đối phương: “Cậu chưa từng chịu khổ, cậu không hiểu được đâu.”

Người yêu nhỏ bé của cậu có lúc làm việc thật sự không hề cân nhắc tới hậu quả, chỉ cần trước mắt vui vẻ là được. Có điều đây cũng là điểm đáng yêu của người này, in relationship thì muốn cả thế giới đều biết, ít nhất cũng phải báo cho bạn bè.

Từ lúc ở nước ngoài trở về tới giờ, nhịn lâu như vậy, một chữ cũng không để lộ ra ngoài coi như đã cố gắng lắm rồi.

“Cậu có đồng ý hay không thì nói một lời, đồng ý thì tôi đi gọi điện thoại liền.” Tào Ngưng lắc lắc người Trương Thanh Vận, nếu như Trương Thanh Vận không gật đầu cậu đúng là không dám tự ý làm chủ.

Cũng không biết tại sao, ở trước mặt người đàn ông này mình càng ngày càng nghe lời, chỉ cần đối phương tỏ ra không vui mình liền không dám tùy hứng nữa.

Việc Tào Ngưng càng ngày càng ngoan ngoãn nghe lời Trương Thanh Vận làm sao không nhận ra, cậu còn nhớ lúc trước mình từng nói với đối phương, thích cậu ấy nghe lời một chút.

Giờ nhớ tới dường như đã đi qua được mấy đời.

Vừa muốn người yêu hiểu chuyện, nhưng đồng thời lại nhớ tới dáng dấp ngông cuồng của hắn trong quá khứ.

Thấy Tào Ngưng hiểu chuyện như vậy, Trương Thanh Vận không khỏi xuất thần, tâm tư tựa hồ đi tới nơi nào rồi.

“Ừm, nếu cậu thật sự muốn mời bọn họ tới cũng có thể. Tôi cũng lâu rồi không gặp bọn họ, về nước không chào hỏi bạn bè cậu một tiếng tôi rất áy náy.” Trương Thanh Vận mượn cơ hội này xin lỗi, cũng vì sự thất thần ban nãy của mình.

“Chuyện đó cũng không có gì, không cần phải áy náy. Lại nói trước khi ở cùng với cậu chúng ta cũng có gặp nhau bao nhiêu đâu.” Tào Ngưng được Trương Thanh Vận cho phép, hào hứng đi gọi điện thoại.

Lúc Tào Ngưng nói chuyện với anh em tốt, nói tới đoạn muốn gây dựng sự nghiệp, mở quán ăn, vẻ đắc ý không cách nào che giấu được. Tình cờ nhìn tới nhẫn kim cương trên tay, liền nói muốn cho anh em một bất ngờ, giữa hai lông mày hiện lên sức sống dạt dào, rất đáng yêu.

“Sao mà lại đáng yêu tới vậy hả.” Trương Thanh Vận đi tới hôn lên khóe môi Tào Ngưng.

“Có ai tự khen người của mình như cậu không?” Tào Ngưng vừa gọi xong điện thoại, liếc mắt nhìn ra vẻ xem thường.

Trương Thanh Vận chỉ cười không nói gì, hôn tiếp một cái nữa.

Tào Ngưng không từ chối cũng không chủ động, bị người kia nhìn chăm chăm hồi lâu chung quy vẫn là nhịn không được lộ ra ý cười.

“Làm gì đây, sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Thấy cậu đáng yêu.” Trong lòng có chút hổ thẹn nên đặc biệt ôn nhu, đặc biệt thành khẩn.

Thật sự không muốn nhìn thấy người này bị tổn thương, cũng không muốn cậu ấy vì những chuyện không đáng mà không vui.

Kỳ thực Tào Ngưng không ngốc, cậu biết hết.

Có lúc Trương Thanh Vận sẽ lộ ra vẻ mặt mơ màng, cậu sao lại nhìn không ra.

Bởi vậy sẽ sinh ra một chút hiểu kỳ, rốt cuộc mình lúc trước có bao nhiêu mị lực, không phải chỉ biết làm cho người khác chán ghét sao?

Hồi đó còn rất ngốc, nào có hiểu chuyện được như bây giờ.

Lẽ nào Trương Thanh Vận là M, thích kiểu như vậy?

Tào Ngưng không kìm được cứ nghĩ mãi, nếu không hôm nào tùy hứng chút, ngang ngược chút, cho hắn chịu chút khổ sở?

Nếu như Trương Thanh Vận biết suy nghĩ hiện giờ trong lòng Tào Ngưng chắc chắn sẽ hối hận vạn phần, bởi vì có cái gọi là gặp lại chẳng bằng hoài niệm.

Tào Ngưng là kiểu người đã nói là làm, cộng với trong lòng vẫn còn khó chịu, vào ngày đặt hoa liền phát tác.

Chuyện là Trương Thanh Vận không có đặt hoa hồng, đặt toàn là bách hợp.

“Cậu tưởng đây là kết hôn sao? Đặt bách hợp là thế nào, khai trương phải làm cho nổi bật, bách hợp màu trắng để ngay cửa còn ra thế thống gì? Đặt hoa hồng cho tôi, loại to thật to ấy.” Tào Ngưng tự mình làm

chủ, đặt hoa hồng đỏ.

Sau khi hai người ở chung, Tào Ngưng chưa từng thấy dù chỉ là một bông hoa hồng, người kia tặng gì cũng không tặng hoa hồng.

Khiến Tào Ngưng không khỏi nghi ngờ, hẳn với hoa hồng có thù với nhau à?

Tất nhiên Trương Thanh Vận chẳng có thù hằn gì với hoa hồng cả, chỉ là cậu tránh xa hết mức có thể những thứ gợi lại chuyện xưa thôi.

Giờ phút này bị Tào Ngưng mắng cũng không tức giận chỉ là có chút chột dạ.

“Cậu thích hoa hồng thì đặt hoa hồng thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, đừng giận mà có được không?” Trương Thanh Vận nhỏ giọng nói, xung quanh còn có baba và Trương Thanh Đình, còn vài nhân viên phụ trách việc khai trương ngày mai nữa.

Cổ tình lựa ngay cuối tuần vì sang thứ hai là Trung thu, ngày mai tới ăn cơm vừa vận có thể tặng bánh Trung thu cho khách.

“Đúng là chuyện nhỏ, thế nhưng ít ra cậu cũng phải nói trước với tôi chứ, không phải chuyện gì cũng do cậu quyết định.” Tào Ngưng mặc kệ bọn họ đang ở trước mặt bao nhiêu người, cậu chính là muốn người phía dưới nhìn cho rõ ràng, Tào Ngưng cậu không phải chỉ tới đây làm việc vặt, cậu cũng là ông chủ.

Mặc dù Trương Thanh Vận là ông chủ, nhưng cũng phải tôn trọng ý kiến của cậu.

“Được được được, cậu nói đúng, tôi chỉ là không muốn vì những chuyện nhỏ này mà làm phiền tới cậu thôi.” Trương Thanh Vận rất bất ngờ, Tào Ngưng sao tự nhiên lại gắt như vậy? Có điều hay là chịu thiệt một chút, để đối phương bỏ qua chuyện quá khứ đã.

Chuyện của hai người chỉ có hai người rõ, Trương ba và em trai thấy bọn họ mâu thuẫn lại không hiểu ra làm sao.

Bọn họ vào trước làm chủ, vẫn cho rằng tính tình Tào Ngưng rất tốt, dù ở nhà hay ra ngoài đều nghe lời Trương Thanh Vận.

Bởi vì đã nhận định như vậy, nên chuyện trong hay ngoài đều để Trương Thanh Vận định đoạt, Tào Ngưng so ra vẫn giống khách hơn, thế chẳng phải là nên nghe theo chủ sao?

Quán ăn sắp khai trương tới nơi, Trương ba thấy màn cãi vã này không khỏi có chút lo lắng.

Ông ở trong bếp kéo tay con lớn lại hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hồi trước nó không phải rất nghe lời con à.” Ý tứ chính là, lẽ nào tất cả chỉ là giả vờ?

Cũng không thể trách Trương ba lo lắng, trước đây ông đã từng chứng kiến chuyện giống như vậy rồi. Ông có người đồng nghiệp lúc đó có con trai sắp lấy vợ, cũng dẫn về nhà gặp mặt mấy lần, ấn tượng cực kỳ tốt, cũng rất nghe lời con trai ông ấy.

Thế nhưng sau khi cưới vào cửa, vừa sinh được con trai xong thì giống như thay đổi trở thành người có uy quyền nhất trong nhà, có chút không vừa ý liền nổi nóng, có khi còn đánh luôn cả chồng.

“Ba, ba đừng nghĩ nhiều, tính tình của Ngưng Ngưng vốn là như vậy, lúc dính lấy con là vì tâm trạng em ấy tốt...” Trương Thanh Vận nói tới đây, dừng một chút, đột nhiên không thèm dính lấy mình nữa, là vì tâm tình không tốt?

Lòng vừa nghĩ tới liền muốn đi tìm Tào Ngưng trêu chọc vài câu, thế nhưng mấy hôm nay quá bận, vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Bận rộn tới tận khi tan làm, nhân viên về hết, quán cũng đóng cửa.

Cha con bốn người mệt mỏi rũ rời trở về nhà, tắm rửa xong chỉ muốn nằm một chỗ.

Trương Thanh Vận phụ trách làm cơm, kết quả làm xong cơm đem ra chỉ thấy có mỗi Trương ba và em trai, không thấy Tào Ngưng đâu.

“Ừm, anh, chị dâu nói không khỏe, bảo về phòng nghỉ trước, anh đi coi thử coi.” Trương Thanh Đình nói, đồng thời cho anh mình một ánh mắt khích lệ.

“Tiểu tử thú vị.” Trương Thanh Vận cười mắng một tiếng, cầm lấy khăn tay quay lại bếp ở trong đó hồi lâu mới về phòng.

Người kia đang nằm trên giường, hình như đang chơi game trên điện thoại, âm thanh bùm bùm, vô cùng náo nhiệt.

“Ngưng Ngưng.” Trương Thanh Vận đóng cửa lại, đi tới bên giường ngồi xuống xem đối phương đang chơi trò gì.

“Nhìn cái gì, cút đi chỗ khác.” Tào Ngưng trở mình, đưa gáy về phía Trương Thanh Vận.

“Không vui?” Trương Thanh Vận biết Tào Ngưng là người mẫn cảm, thế nhưng cậu sờ sờ cảm, không biết nên an ủi đối phương như thế nào, lẽ nào nói với cậu ấy, tôi khuyên được cậu nhưng không khuyên được chính mình sao?

Chắc chắn sẽ chết càng thảm hơn, có khi còn nháo đòi chia tay nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện này sớm muộn cũng phải đối mặt, giải quyết càng sớm thì càng tốt.

47. Chương 44

Thấy người đang nằm trên giường cố tình không thèm để ý tới mình, Trương Thanh Vận liền đưa tay tới lắc lắc tay Tào Ngưng: “Ngưng Ngưng, nói chuyện chút đi.”

Giọng điệu năn nỉ nghe vô cùng đáng thương, chẳng khác nào chú chó nhỏ bị vứt bỏ, chỉ cần là Tào Ngưng còn có chút nhân tính thì không thể nào tiếp tục làm lơ đối phương được.

“Trương Thanh Vận, cậu toàn làm tôi thấy khó chịu đấy, cậu có biết không?” Tào Ngưng thả di động trong tay xuống, nằm trên giường, giọng điệu tràn ngập oán khí.

“Có đúng không, nhưng mà tôi cũng khiến cậu thoải mái không ít nha.” Trương Thanh Vận lúc này còn tranh thủ mà cãi lại, kết quả bị đánh phải hét lên: “Ai da!” Tào Ngưng đánh xong lao tới vò đầu đối phương thành cái tổ quạ.

“Cậu không muốn nói với tôi, tôi cũng lười nói với cậu.” Tào Ngưng đánh một hồi cũng chán, liền xuống giường xỏ dép vào rồi ra ngoài ăn cơm.

Bụng cậu thật sự rất đói, không còn tâm trạng đâu mà xử cái tên kia nữa.

“Chị dâu đi ra?” Cậu út kêu lên.

“Còn gọi chị dâu nữa anh đánh đừng hỏi tại sao.” Tào Ngưng đưa tay lên đe dọa cậu nhóc, sau đó gọi Trương ba cùng nhau ăn cơm.

“Ha ha ăn thôi, đói bụng rồi.” Trương ba nấu một nồi canh lớn, nhìn thấy con trai lớn còn chưa đi ra trong lòng không khỏi lo lắng, sợ hai đứa nhỏ lần này thật sự cãi nhau.

Vào thời điểm này, cãi nhau thế này cũng quá đáng rồi.

Trương Thanh Vận thản nhiên đi ra, ngồi kế bên Tào Ngưng, gấp cho hắn miếng thịt: “Ăn nhiều một chút.”

Tào Ngưng trả miếng thịt về lại bát Trương Thanh Vận, nói: “Không cần.”

Thảm, người ngồi trên bàn lòng dạ không yên, thật sự cãi nhau rồi a.

Tất cả ánh mắt lúc này đổ dồn về phía Trương Thanh Vận, mang theo ý trách cứ, tự nhiên sao lại cãi nhau?

“...” Trương Thanh Vận chỉ biết cười cười cho qua, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, giống như không có chuyện gì, không ai biết trong lòng cậu đang tính toán cái gì.

Cậu vẫn cứ như thế không chút biến sắc, đây cũng là điểm Tào Ngưng ghét nhất ở Trương Thanh Vận.

Sau khi cơm nước xong, hai người trẻ tuổi phụ trách thu dọn bát đũa.

Tào Ngưng yên lặng đứng một bên rửa bát, công việc này gần đây cậu làm có tiến bộ không ít, hồi đầu còn vụng về chưa quen, sau này càng làm càng thành thạo, ít nhất cũng không làm rơi hay vỡ bát.

“Giận dữ cũng không quên rửa bát, tôi làm sao mà không thích cậu đây?” Trương Thanh Vận đi tới bên cạnh, phụ cậu rửa lại lần nước nữa.

“Hừ!” Tào Ngưng cầm bát đũa ném qua, nói: “Cậu không nói tôi còn không để ý, cậu nói rồi mới nhớ, tôi tại sao phải giúp cậu rửa chứ, cậu tự mình đi mà rửa.” Dứt lời lập tức đi ra ngoài, về phòng lấy quần áo đi tắm.

“...” Trương Thanh Vận thở dài một cái, cầm chén bát lên tiếp tục rửa.

Đạo này tính khí thay đổi tới chóng cả mặt, hoặc là nói khôi phục lại tới trở tay không kịp.

Buổi tối hai người tắm rửa xong hết, đang nằm trên giường. Một người đang cầm điện thoại, người còn lại thì vừa quay mặt qua chuẩn bị ôm vợ ngủ.

Tay Trương Thanh Vận vừa mới đưa qua đã bị Tào Ngưng vỗ cho một cái, hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Ôm cậu ngủ, đừng nháo nữa, sắp mười một giờ rồi.” Trương Thanh Vận thấp giọng khuyên nhủ: “Ngày mai còn phải dậy sớm khai trương quán ăn, ngủ sớm một chút.”

Tào Ngưng nghe thấy liền để di động xuống, Trương Thanh Vận ôm Tào Ngưng xong thì tay bị đánh một cái “bốp”, Tào Ngưng nói: “Tôi thích chỗ ngủ rộng rãi chút, cậu đừng nằm sát tôi.”

Trương Thanh Vận đáp lại: “Đừng vậy mà, không nằm sát cậu tôi ngủ không ngon.”

Tào Ngưng cười nhạo: “Thế không có tôi cậu khỏi cần ngủ luôn nhỉ.”

Đối phương chỉ cần một lát đã đi vào mộng đẹp, chỉ tội Trương Thanh Vận nằm mình ên phiền muộn. Nghĩ tới ngày mai phải khai trương, cậu cũng không muốn quấy rầy Tào Ngưng nghỉ ngơi, liền ôm chăn quay mặt qua bên kia ngủ.

Hôm sau cả nhà dậy rất sớm, ăn qua loa bữa sáng xong liền chạy tới quán ăn bận rộn.

“Tối qua ngủ ngon không?” Trương Thanh Vận lại gần Tào Ngưng hỏi.

“Cũng được.” Tào Ngưng lười biếng đáp lại một tiếng rồi, ngồi trên xe nhắm mắt ngủ bù.

Quán ăn không phục vụ bữa sáng, chỉ làm bữa trưa và bữa tối, bởi vậy cũng không quá vất vả. Bận rộn tới khoảng mười giờ thì đám người mà Tào Ngưng nhờ rất cuộc cũng tới.

Có hai người Tạ Tư Vũ và Đinh Lâm, Vũ Hoằng Văn dẫn theo đứa em họ, xem ra còn rất nhỏ tuổi.

Bọn họ vốn không biết Trương Thanh Vận cũng có ở đây, còn tưởng rằng quán ăn này do một mình Tào Ngưng mở.

Lúc này Tào Ngưng đang phụ trách trông coi quầy hàng, thấy bọn họ thì lập tức lại bắt chuyện: “Mọi người tới sớm nhỉ.” Vốn nói là tới ăn trưa, kết quả mới mười giờ đã có mặt rồi.

“Quán ăn này không tệ nha, cách trang trí rất đặc biệt.” Mọi người vừa vào liền quan sát hoàn cảnh xung quanh, là trang hoàng theo phong cách thời xưa thuần túy, nhìn quả thật không tệ, nhưng lại cảm thấy không giống phong cách của Tào Ngưng chút nào.

“Lại đây, ngồi bên này.” Tào Ngưng cười dẫn bọn họ đi tới chỗ ngồi, hiện tại khách tới chưa đông, nhân viên còn rất nhàn nhã, thấy có người đến liền lập tức tới bắt chuyện, còn mang trà và đồ ăn vặt lên, tặng thêm một đĩa bánh Trung thu.

“Mà này, sao tự nhiên mày lại muốn mở quán ăn?” Vũ Hoằng Văn lúc này vẫn còn nhìn đông nhìn tây, đối với nơi này rất hiếu kỳ.

Ba người Trương gia lúc này còn ở sau bếp, bọn họ không nhìn thấy.

“Tao không phải làm một mình, theo người khác hợp tác làm ăn thôi.” Tào Ngưng đứng dậy, tự mình châm trà cho bọn họ, sau đó nói một tiếng với nhân viên phục vụ, bảo ra sau bếp gọi người lên.

“Với ai?” Phản ứng đầu tiên chính là, thằng này muốn thoát ly tổ chức?

Làm ăn cũng không tìm bọn họ hợp tác mà lại đi tìm người khác?

“Mọi người cũng quen đó, chờ chút cậu ấy sẽ ra liền.” Tào Ngưng rót trà, vẫn không có ngồi xuống, cậu đứng bên cạnh cái bàn làm bằng gỗ tử đàn chờ người phía sau bếp đi lên.

Nghe nói mọi người đều biết, tất cả đều không hẹn mà cùng nghĩ tới một người.

Vì thế liền lén nhìn trộm, không chắc là có phải hay không.

Theo ánh mắt Tào Ngưng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía kia.

Một thanh niên cao gầy từ chỗ đó đi ra, hần lúc này mặc một bộ quần áo rất bình thường, tóc cũng không có làm kiểu gì, nhìn kiểu gì cũng là người bình thường. Thế nhưng hần cũng không phải bình thường, lúc ở trên sàn catwalk có thể thu hút bao nhiêu ánh mắt dõi theo của fans.

Sự ưu tú đến chói mắt đó, cũng không vì lui ẩn mà biến mất.

Trái lại còn bởi vì khí chất lắng đọng đi, trở nên nội liễm hơn rất nhiều, trên người có thêm một loại khí chất hấp dẫn người khác.

“Mọi người tới sớm vậy.” Trương Thanh Vận vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy bạn của Tào Ngưng, mỉm cười hoan nghênh, sau đó nhìn thấy Đinh Lâm liền lên tiếng chào hỏi: “Hội trưởng, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, Thanh Vận.” Đinh Lâm lần nữa nhìn thấy người này, tuy rằng không còn rung động nữa nhưng vẫn như cũ cảm thấy hần rất tốt.

Ai nấy đều kinh ngạc tới há hốc mồm, tuy rằng đã lờ mờ đoán ra là Trương Thanh Vận thế nhưng lúc tận mắt chứng kiến vẫn là rất bất ngờ.

“Mọi người...sao vậy?” Ở đây ngoại trừ Vũ Hoàng Văn không ai biết năm rồi bọn họ đã gặp lại nhau ở Úc.

Tạ Tư Vũ nhìn chằm chằm Tào Ngưng hỏi: “Mày nhớ ra rồi à?”

Câu này vừa hỏi ra Tào Ngưng liền rõ ràng, người anh em này của mình quả nhiên biết chuyện.

“Không nhớ rõ, nhưng tao vẫn yêu cậu ấy.” Tào Ngưng nhìn Trương Thanh Vận một chút, sau đó nói với anh em của mình: “Lúc trước mọi người gạt tôi tôi không trách, đều là chuyện đã qua, nhưng mà bây giờ hai chúng tôi ở bên nhau, mọi người không ủng hộ cũng được, nhưng cũng đừng ngăn cản...”

“Mày coi tội tao là loại người gì? Tội tao làm tiểu nhân bao giờ chưa?” Vũ Hoàng Văn cho rằng Tào Ngưng đang hoài nghi bọn họ, nên phản ứng cũng kịch liệt nhất.

Bọn họ tuy rằng chưa từng giúp đỡ nhưng cũng không có đâm thọt sau lưng ai.

“Tao biết tội mày sẽ không làm vậy, tao tin tưởng tội mày mà.” Tào Ngưng nhìn về phía Trương Thanh Vận, không tin chính là người này.

“Ngưng Ngưng nói đúng, chuyện đã qua rồi chúng ta đừng nhắc đến nữa, hiện tại bọn tôi đang ở cùng nhau, mở quán ăn này, chỉ muốn cùng nhau sống qua ngày.” Trương Thanh Vận gật gù, kéo tay Tào Ngưng nói cảm ơn mọi người: “Cảm ơn mọi người đã tới ủng hộ, sau này rảnh rồi nhớ thường xuyên ghé chơi.”

Trương Thanh Vận vẫn khách khí như vậy, lại bị Tào Ngưng nói hai câu, không cần phải như vậy.

Trương Thanh Vận chỉ cười không nói, để bọn họ trò chuyện, còn mình xuống bếp chuẩn bị món ăn, đều là món ăn độc quyền của Trương gia.

Thấy cậu đi rồi, Vũ Hoằng Văn mới nói: “Cậu ấy có khi nào còn ý kiến với tội tao không, khụ khụ lúc trước, mày ra nước ngoài cậu ấy có liên hệ với A Vũ để hỏi thăm cách thức liên lạc của mày, nhưng mà tội tao không có cho...”

“Khi đó mày cũng không còn nhớ gì, tội tao cho thì làm sao, tìm tới mày thì có ích gì?” Tạ Tư Vũ giải thích quyết định của mình khi đó.

“Tìm tới tao, tao vẫn sẽ yêu cậu ấy lần nữa.” Tào Ngưng nhếch miệng cười cợt.

Sự thay đổi của cậu mọi người đều nhìn ra, thật sự đã khác xa trước kia, hồi trước khi cậu và Trương Thanh Vận còn yêu nhau, tinh thần lúc nào cũng phấn chấn vui vẻ. Còn bây giờ ánh mắt tuy rằng ảm áp nhưng mà lại thiếu đi sự mãn nguyện của trước kia.

Tạ Tư Vũ nói: “Nó đối với mày không tốt sao?”

Mọi người nghe xong đều một mặt kiểu “không thể nào”, Trương Thanh Vận người kia rõ ràng đối xử với Tào Ngưng rất tốt, không tìm ra chỗ nào để chê trách.

“Cậu ấy đối xử với tao rất tốt.” Tào Ngưng lập tức nói: “Tao làm ra bao nhiêu chuyện quá đáng cậu ấy cũng không giận.”

“Nghe ra cũng không phải chuyện tốt.” Đinh Lâm chen vào một câu.

Tào Ngưng bấu môi, chỉ chỉ chiếc nhẫn mình đang đeo trên tay, nói: “Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan tới mẹ tao đúng không?”

Hai người anh em không phủ định: “Chắc là vậy, nên lần này mày nhất định phải cẩn thận, có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu.”

Nhà bọn họ như vậy muốn được ủng hộ là chuyện không thể nào. Ngay cả Tạ Tư Vũ cũng phải đối mặt với áp lực rất lớn khi từ chối buổi đi xem mắt do gia đình sắp xếp.

Tào Ngưng im lặng, cúi đầu xuống không biết đang nghĩ gì.

Tối giờ cơm, khách trong quán cũng càng ngày càng đông. Phần đông vẫn là người trẻ tuổi, có người thì đi với người yêu, cũng có tụ tập cả đám bạn đi với nhau.

Chung quanh đây có không ít trường trung học, mấy hôm trước bọn họ đã đi tới mấy trường để phát tờ đơn quảng cáo.

Do hôm nay là cuối tuần nên lượng khách đến quán là học sinh tương đối nhiều.

Mọi người ở sau bếp bận rộn tới tới tấp mặt mày, Tào Ngưng cũng không tiện tiếp tục ngồi đây nói chuyện với bạn nữa, cậu một lát thì tới canh quây hàng, một chốc lại quay qua chào hỏi khách khứa.

Mai Tử Thường dẫn con trai Tưởng Thịnh của bà đến ủng hộ, nhìn thấy Tào Ngưng lúc này đang đứng canh quây hàng, mỉm cười đi tới: “Khai trương đại cát.”

Tào Ngưng thấy hai mẹ con, dù sao cũng là mẹ ruột của Trương Thanh Vận, cậu chào một tiếng dì Mai: “Con cảm ơn, mời dì với em vào trong ngồi.”

Ánh mắt Tưởng Thịnh đảo qua đảo lại tìm người, không thấy mới lên tiếng nói: “Ảnh đâu rồi?”

Mắt Tào Ngưng lúc này đã muốn trợn ngược, tình cảm của thằng nhóc này dành cho Trương Thanh Vận rốt cuộc là sao đây, thật không cách nào yêu thương nổi.

“Đang bận rộn trong bếp.” Tào Ngưng trả lời cho có.

“Vậy em đi tìm anh ấy.” Tưởng Thịnh nói mẹ mình cứ ngồi xuống trước, mình ra sau bếp một chút.

“Khoan đã.” Tào Ngưng cau mày, không khách khí nói: “Bếp là chỗ cậu muốn vào thì vào chắc.”

Mai Tử Thường nghe vậy, vội vàng xin lỗi: “Thật ngại quá, là do dì sơ suất.” Bà lôi con trai lại, không cho cậu nhóc đi lung tung: “Ngồi xuống trước đi.”

Bên chỗ Tạ Tư Vũ đồ ăn đã sớm được mang lên, ăn cũng sắp no luôn rồi.

Để Đinh Lâm và Vũ Hoàng Văn ngồi trông chừng đứa nhỏ ăn, Tạ Tư Vũ chính mình đi tới tìm Tào Ngưng.

Tạ Tư Vũ cảm thấy lần này là Tào Ngưng thật sự nghiêm túc làm việc, đứng từ nãy giờ chưa từng ngồi xuống, vì nếu ngồi xuống sẽ không thể nhìn bao quát hết quán ăn.

Một Tào Ngưng như vậy, Tạ Tư Vũ thừa nhận trước giờ rất ít khi được nhìn thấy. Tào Ngưng trong lòng hẳn trước giờ chính là làm việc gì cũng rất tùy hứng, chứ không phải chịu ngồi yên một chỗ trải qua ngày tháng như thế này.

“A Vũ, ngại quá, không thể ngồi chơi với tụi mày được.” Tào Ngưng nhìn thấy Tạ Tư Vũ tiến lại, nói: “Hay là tụi bây dừng về sớm quá, đợt chút nữa khách về bớt mình lại nói chuyện tiếp.” Cậu cho rằng Tạ Tư Vũ lại đây chào tạm biệt, vội vã ngăn lại.

“Hôm nay cũng không có bận gì, tụi tao không vội về đâu.” Tạ Tư Vũ đi đến bên cạnh Tào Ngưng, nhìn cậu tính tiền cho khách vô cùng thành thạo.

Có vài vị khách nhìn thấy nhân viên quá bận liền tự mình cầm hóa đơn lại đây tính tiền.

Tào Ngưng phải tính tiền, sau đó còn phải thu tiền thối tiền, xong còn vui vẻ chúc khách hàng “Trung thu vui vẻ”, “Hoan nghênh lần sau lại tới” vân vân...

Cậu dù sao cũng là thanh niên cao lớn đẹp trai, có vài người khách trẻ tuổi không nhịn được mà nhìn cậu lâu một chút.

Tạ Tư Vũ đứng bên cạnh cũng là người đẹp, cả đám ở cùng một chỗ đứng thật là quá bổ mắt.

“Thật không nghĩ tới, mày đứng đây cũng có tác dụng ra phết.” Tạ Tư Vũ trêu chọc nói: “Không bằng trực tiếp để người ấy của mày ra đây đứng.” Hiệu quả khẳng định không thể tưởng tượng nổi.

“Không cho cậu ấy đứng, để cậu ấy ở trong bếp tao yên tâm hơn.” Tào Ngưng cười nói, cũng không thèm che giấu ý đồ của chính mình.

“Mở quán ăn vui vẻ vậy sao? Đây là mục tiêu của mày?” Tạ Tư Vũ đổi đề tài, chuyển tới việc mở quán ăn.

“Cũng tốt, dù sao tao cũng đâu biết làm gì.” Tào Ngưng nói, kéo ghế ngồi xuống với Tạ Tư Vũ, chậm rãi tán gẫu: “Quán ăn là ý định ban đầu của Trương Thanh Vận, tao cũng không có ý kiến.”

“Mày thật sự muốn trải qua những tháng ngày như thế này? Một ngày hai ngày hay một tháng còn được,

nhưng vài năm nữa, mày có chắc mày còn kiên trì nổi không?” Giọng điệu Tạ Tư Vũ nhàn nhạt, cũng không phải muốn chất vấn hay phản đối, chỉ là muốn nhắc nhở người anh em tốt của mình, suy nghĩ xem đó có phải là thứ cậu muốn hay không.

“Tao sao cũng được, chỉ cần được ở cùng một chỗ với cậu ấy là tao đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.” Tạ Tư Vũ rất lo lắng nhìn cậu, không biết tại sao cậu lại trở nên như vậy: “Mày không thể chỉ vì yêu một người mà cái gì cũng không thêm quan tâm. Lâu ngày mày sẽ không còn là mày nữa, đơn điệu không chút thú vị, tình yêu rồi cũng sẽ có ngày phai nhạt.”

“Mày nói như tao phải chịu khổ lắm, thật sự tao theo cậu ấy một chút oan ức cũng không có, cuộc sống như thế này tao có thể chấp nhận được.” Tào Ngưng cường điệu nói.

“Mày nói mày chấp nhận được, thế nhưng mày dựa vào cái gì để chấp nhận? Tại sao mày phải phối hợp với cách sống của nó, chứ không phải là nó vì mày mà thay đổi? Tao không phải cố tình muốn gây xích mích ly gián hay gì gì đâu, chỉ là tao sợ nếu mày cứ tiếp tục thế này mày có thể sẽ đánh mất chính bản thân mình. Mày nhìn lại mình đi, chút ý nghĩa sống cũng không có?” Tạ Tư Vũ lắc đầu một cái: “Mày lúc nào cũng suy nghĩ làm thế nào để có thể dung hòa vào cuộc sống của đối phương, mày biết hay không hả?”

“...” Tào Ngưng mím môi, trong lòng âm thầm thừa nhận những lời này.

Cậu hình như hiểu sơ sơ ý của Tạ Tư Vũ, nhưng như vậy thì thế nào? Chẳng lẽ giờ lại cãi nhau với Trương Thanh Vận? Sẽ có kết quả thế nào đây?

“Tao không nghi ngờ việc nó yêu mày, nhưng chính mày cũng phải nghĩ lại, sống như thế này mày thật sự thỏa mãn sao?” Nếu như thỏa mãn thì đã không có bộ dáng này.

“Nhưng tao còn có thể làm gì?” Tào Ngưng bĩu môi, thật sự cái cậu để tâm hơn chính là, phần ký ức thuộc về bọn họ mà cậu đã đánh mất kia.

“Chuyện làm con người ta khổ sở nhất không phải là yêu nhau nhưng không thể ở cùng nhau mà chính là người đó rõ ràng rất yêu mày, nhưng năm tháng trôi qua, bắt đầu phai nhạt rồi từ từ sẽ không còn yêu nữa. Tao chỉ sợ mày càng sâu, cuối cùng không được đáp lại, chỉ càng khổ sở thôi.” Tào Ngưng chính là người như thế, vì lẽ đó tình cảm kết thúc như lần trước đối với cậu cũng không hẳn không phải chuyện tốt.

“Bây giờ tụi tao đang rất tốt, mày đừng có nói gỡ chứ?” Tào Ngưng liếc anh em mình một chút, rõ ràng hẳn cũng yêu đương với con trai, lại càng lớn miệng đe dọa người khác.

“Tao cũng hy vọng tụi mày cố gắng.” Tốt nhất là đừng xảy ra chuyện gì.

“Tốt lắm, hôm nay là tao giận cậu ấy.” Tào Ngưng càng nói càng thấy gấp, chỉ hận không thể lập tức lôi Trương Thanh Vận ra đây, chỉ vào mặt Tạ Tư Vũ nói một câu, nhìn đi tụi tao đang rất hạnh phúc.

Có thể là do lòng cứ nghĩ tới, lát sau Trương Thanh Vận từ trong bếp đi ra thật.

Mặc dù là mới từ trong bếp đi ra nhưng trên người Trương Thanh Vận vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, không hề bị ám mùi dầu mỡ, ngược lại mang theo mùi thơm nhàn nhạt của tinh dầu trong quán.

“Thật ngại quá, hôm nay hơi bận không thể tiếp đãi mọi người chu đáo.” Lúc này khi cậu tới bàn bên kia đã nói một lần, giờ lại nói với Tạ Tư Vũ thêm lần nữa.

“Không sao, làm ăn náo nhiệt là chuyện tốt, hy vọng quán ăn của cậu lúc nào cũng xôm tụ như thế này.” Tạ Tư Vũ lập tức thu hồi lại thái độ khuyen nhủ khi này, đối với người yêu của bạn mình cười đến vô cùng ôn hòa.

“Cảm ơn.” Trương Thanh Vận cũng cười rất thoải mái, bàn tay của cậu sờ sờ đỉnh đầu Tào Ngưng, thừa cơ hội này làm hòa với đối phương: “Ngưng Ngưng đứng canh ngay giữa trưa, chắc sắp mệt chết rồi.”

Vừa nghĩ tới hần, hần liền đến, cảm giác này thật sự rất là kì diệu.

Nghे thấy âm thanh dịu dàng ngay trên mình, trong lòng Tào Ngưng cảm thấy vô cùng ấm áp, giọng nói cũng vui vẻ hơn: “Khổ lắm đó, nên cậu nhanh nhanh còn ra tiếp đón mọi người, tôi muốn làm ông chủ hơn.”

“Ừm, không để cậu đứng lâu quá đâu.” Trương Thanh Vận lại sờ sờ lỗ tai Tào Ngưng, đứng bên cạnh người này cậu không cách nào yên phận được: “Lúc này ăn có no không? Đợi lát khách về bớt, cậu muốn ăn gì tôi đi làm cho cậu.”

“Muốn ăn đồ chưng.” Tào Ngưng cũng không khách sáo nói.

“Sau bếp có sẵn, lát nữa tôi mang lên cho cậu.” Mùa thu rất cần bồi bổ nên sau bếp lúc nào cũng có vài món chưng để sẵn, mùi vị tuyệt đối không chê vào đâu được.

Trương Thanh Vận sẵn tiện hỏi xem Tạ Tư Vũ có muốn một phần không.

Tạ Tư Vũ nói một tiếng cảm ơn, còn khen đồ ăn của quán bọn họ ăn rất ngon, cái này phải thừa nhận.

“Cậu ta bình thường cũng đối với mày như vậy?”

“Ừm, rất dễ tính, cũng có khi sẽ trêu chọc tao một chút, có điều cũng không thật sự muốn hơn thua gì.” Tào Ngưng thật sự tin tưởng tình yêu của Trương Thanh Vận dành cho mình, có điều đoạn ký ức kia thật sự quá sâu sắc, hai người lúc này còn chưa thể bước qua được, thỉnh thoảng cũng sẽ làm người ta khó chịu một hồi.

“Mày ráng mà giữ gìn, ở chung với nhau là cả một nghệ thuật ấy, những cái khác tao cũng không nói nữa.” Nói nhiều cũng được gì đâu, còn bị người ta oán giận.

“Mày với Đinh Lâm dạo này thế nào?” Tào Ngưng tự an ủi một hồi, trong lòng cảm thấy thoải mái không ít, cậu vừa đứng chờ Trương Thanh Vận quay lại, sẵn tiện hỏi thăm đời sống tình cảm của anh em tốt một chút.

“Cũng được, không có gì để buồn phiền, dù sao tính tình của anh ấy vốn đã như vậy rồi.” Thanh thanh thản thản, không thích nói chuyện cũng sẽ không kiếm chuyện gây nhau, cho hấn thì hấn sẽ nhận, không cho thì hấn cũng sẽ không đòi hỏi.

Có thể vì tính tình này của người ấy, Tạ Tư Vũ càng muốn vì hấn mà trả giá.

Có lúc vô dục vô cầu lại nhận được càng nhiều, chuyện đời chính là không thể đoán trước được.

Một lát sau, Trương Thanh Vận thật sự bưng lên hai phần đồ chưng, là một phần gà hầm thuốc bắc, mới nấu lúc sáng, hầm tới giữa trưa vừa đủ lửa.

Hai người ngồi đó ăn, Trương Thanh Vận liền đảm nhận phần tính tiền, sẵn tiện ở đó tán gẫu với bọn họ.

“Cái này ngon đó.” Tạ Tư Vũ vừa ăn vừa khen, vừa nãy ngồi bên bàn kia bởi vì con nít nên chọn món yến hằm da heo, cũng rất ngon.

“Tất nhiên, toàn là đồ tốt ấy.” Tào Ngưng chịu trách nhiệm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, mấy cái này có giá trị bao nhiêu cậu biết rất rõ.

“Còn có tay nghề tốt, ngày nào cũng được bồi bổ sao không thấy mày mập lên chút nào vậy?” Tạ Tư Vũ buồn bực, mấy năm nay không thấy Tào Ngưng có da có thịt hơn miếng nào.

“Ăn ngon cũng không thể rượu chè ăn uống quá độ, vóc người sẽ bị biến dạng.” Tào Ngưng lén nhìn Trương Thanh Vận một chút, người kia lúc này đang đứng tính tiền cho hai người khách: “Mày xem, nhà tao có anh chàng người mẫu đẹp trai thế này, tao mà không bảo dưỡng kĩ có ngày bị đẩy vào lãnh cung như chơi ấy.”

Tạ Tư Vũ chút nữa bị nghẹn, người anh em này, mày có thể có chút tiền đồ hay không?

Những lời hai người đang nói bên này bị Trương Thanh Vận đứng đó nghe không sót một chữ, chút nữa nhin không được mà cười thành tiếng. Chẳng lẽ nào Tào Ngưng gây trở xương là vì nguyên nhân đó sao? Là ai cho cậu cái cảm giác đó?

“Đúng rồi, cậu có thấy mẹ cậu chưa?” Tào Ngưng đang ăn thì sức nhớ tới chuyện này, ngẩng đầu lên nói

với Trương Thanh Vận.

“Thấy rồi, lúc này có qua chào hỏi.” Trương Thanh Vận vừa mới nói xong đã thấy Mai Tử Thường dẫn Tưởng Thịnh đi lại tính tiền.

Trương Thanh Vận cũng không có miễn phí cho bà, vẫn tính tiền như thường, có điều chỉ tính một phần, còn lại hai phần đồ chưng không lấy tiền.

“Anh, ngày mai em trả lại phần cơm này cho anh nha.” Tưởng Thịnh nói với Trương Thanh Vận.

Tào Ngưng đặc biệt nhìn không lọt mắt tên nhóc này, nghe vậy bèn quay qua nói một câu: “Được đó, cứ trực tiếp mang tiền tới.”

“Tôi cũng không có hỏi anh.” Tưởng Thịnh xem ra cũng không thích hấn.

“Thịnh Thịnh.” Mai Tử Thường cầm lấy tiền Trương Thanh Vận thối lại, mặt ngại ngùng nói với Trương Thanh Vận, “Thằng nhỏ này có vẻ rất thích đồ ăn ở đây, bảo rất là ngon. Sau này nó thường đến đây sẽ không làm phiền mấy đâu chứ?”

“Không đâu, lúc nào cũng hoan nghênh.” Trương Thanh Vận mỉm cười, tiễn bọn họ ra cửa.

Vừa trở về liền bị Tào Ngưng nhổ nước bọt: “Ngoài cười nhưng trong không cười, không thích thì cứ nói thẳng, nhìn cậu nhẩn nhện tới tôi còn thấy khó chịu.”

Trương Thanh Vận tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi: “Nhìn tôi trở mặt với mẹ ruột cậu sẽ không khó chịu sao?”

“Không khó chịu.” Tào Ngưng cười nói: “Dù sao cũng sẽ không trở mặt với tôi.” Cậu tin tưởng.

Nhìn thấy tạm thời không có ai tới tính tiền, Trương Thanh Vận nhanh chóng cúi người xuống, nắm lấy cằm người nào đó mạnh mẽ hôn một cái, rồi thêm một cái hôn dịu dàng nữa mới chịu thôi.

Nhẹ nhàng tựa như lông chim lướt qua, khiến tâm tình người ta không cách nào yên ổn.

48. Chương 45

Về vấn đề tuyển người cho quán Trương Thanh Vận vẫn còn đang cân nhắc. Qua khoảng một tuần mới tìm được người thích hợp, là một người rất có kinh nghiệm, từng làm bếp trưởng cho một chuỗi nhà hàng.

Hơn nữa còn tìm được một cô gái thay thế vị trí của Tào Ngưng, Tào Ngưng liền quang minh chính làm làm chức ông chủ của mình.

“Mẹ.” Cậu thừa dịp trong nhà không có ai gọi điện thoại cho mẹ mình, vừa bắt đầu chỉ là tùy tiện tâm sự, hỏi thăm chút việc ở nhà, sau đó cậu không chịu được nữa mới hỏi thẳng: “Mẹ có phải đang giấu con chuyện gì không? Chuyện lúc trước.”

Trần phu nhân: “Chuyện gì? Mẹ thì có chuyện gì để giấu con?”

“Tai nạn xe cộ xảy ra năm ngoái.” Tào Ngưng căng thẳng đến mức chỉ biết nắm chặt lấy điện thoại.

Trần phu nhân ở bên kia im lặng một chút mới nói: “Sao tự nhiên lại nói vậy? Có ai nói gì đó với con sao?”

“Không có ai nói gì hết... Là tự con nhận ra được.” Thanh âm Tào Ngưng trở nên mệt mỏi, “Mẹ nói cho con biết đi, chuyện này là bất ngờ hay thế nào? Nếu không con sẽ không yên lòng.”

“Chuyện đã qua hà tất phải đi truy cứu?” Trần phu nhân nói.

“Con đã không còn là đứa nhỏ nữa.” Tào Ngưng cương quyết nói.

“...” Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, có lẽ là đang suy xét lợi và hại, Tào Ngưng nói đúng, cậu đã không còn là đứa trẻ nữa, cũng đã đặt chân vào xã hội rồi.

Trần phu nhân làm chuyện đó với con trai, từ đó đến giờ vẫn rất hồ thẹn.

Lúc đó là nhất thời kích động, chuyện này dù sao cũng có liên quan ít nhiều đến tính cách của bà. Từ khi lui về phía sau, thật sự trở thành bà chủ quán xuyến mọi việc trong nhà, trong lòng bà cũng có ít nhiều cảm thụ.

Chuyện một người mẹ nên làm, gần như cũng chấm dứt tại đây.

“Mẹ.” Giọng nói con trai ở đầu kia vang lên.

“Được, nếu con muốn biết thì về nhà gặp mẹ.” Trần phu nhân dứt lời, chậm rãi cúp điện thoại.

Tào Ngưng nghe xong ngẩn người, cậu cứ tưởng phải thuyết phục dữ lắm mẹ mình mới đồng ý, ai ngờ đâu lại dễ dàng như vậy.

Nhưng trong lòng cậu vẫn loạn cào cào, cũng không biết tại sao...

Hôm nay Trương Thanh Vận xong việc sớm, về làm cơm cho đại thiếu gia ăn. Vừa về tới thấy vẻ mặt hốt hoảng của Tào Ngưng, còn cho là hắn vừa mới tỉnh ngủ, bèn đi lại gần sờ sờ lên trán với khắp người đối phương, cũng không thấy có gì bất thường mà.

Cậu nâng mặt Tào Ngưng lên hỏi: “Ở nhà chờ một ngày, cảm giác thế nào?”

Tào Ngưng mắt tập trung đẩy tay hắn ra: “Cũng bình thường.”

“Thật hả?” Trương Thanh Vận hôn nhẹ lên khóe môi Tào Ngưng: “Vậy ngày mai có ở nhà nghỉ ngơi tiếp không? Hay là đi theo chơi cũng được. Cả ngày hôm nay không nhìn thấy cậu, không quen cho lắm.”

“Ngày mai tôi có việc rồi, tôi định đi Bắc Kinh một chuyến.” Tào Ngưng phục hồi tinh thần, nói với Trương Thanh Vận.

“Về nhà sao?” Vẻ mặt Trương Thanh Vận trở nên nghiêm túc.

“Ừm, giờ mẹ tôi đang ở Bắc Kinh...Tôi muốn về đó thăm bà ấy.” Tào Ngưng nói.

“Cũng tốt, cậu định bao giờ trở lại? Định ở đó bao nhiêu ngày?” Trương Thanh Vận hỏi rõ.

“Còn chưa biết, nhưng sẽ trở về sớm thôi, đến lúc đó tôi sẽ gọi cho cậu.” Tào Ngưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của đối phương liền dùng chân đá đá chân hắn mấy cái: “Sao vậy, tôi cũng không phải một đi không trở lại.”

Trương Thanh Vận hoảng hốt một hồi mới cười nói: “Tôi không phải lo lắng sao, trong lòng khẩn trương thay cho cậu.”

“Khẩn trương thay cho tôi cũng phải đi làm cơm, tôi sắp đói chết rồi.” Ngày hôm nay ở nhà một mình, cũng không có gì ngon mà ăn.

“Chờ chút.” Trương Thanh Vận sờ sờ đầu hắn, đứng dậy đi làm cơm.

Sáng ngày hôm sau, mấy cha con nhà họ Trương đi tới quán, còn Tào Ngưng thì một mình lái xe về Bắc Kinh.

Trần phu nhân sau khi về hưu, từ thứ hai tới thứ sáu thì ở chỗ bên chồng, tới cuối tuần hai người sẽ cùng nhau về Bắc Kinh liên hoan tụ tập với bạn bè thân thích.

Hôm nay chính là cuối tuần, ba mẹ Tào Ngưng đều có mặt ở nhà.

Đã lâu không về đây, Tào Ngưng suýt nữa không tìm được đường.

Đến trước cửa rồi còn phải gọi điện thoại cho mẹ ra mở cửa, cậu không có chìa khóa, hơn nữa do đây là nhà cổ nên không có lắp chuông cửa.

Trần phu nhân sinh con muộn, bây giờ đã hơn năm mươi, thể nhưng vóc người được bảo dưỡng khá tốt, lúc này bà đang mặc một bộ đồ mặc nhà từ bên trong đi ra, dẫn Tào Ngưng vào trong.

“Quán ăn của con làm ăn thế nào? Mở ở đâu?”

“Cũng gần Bắc Kinh thôi.” Tào Ngưng trả lời qua loa.

Cậu vừa ngồi xuống liền vào thẳng vấn đề: “Chuyện xảy ra trước và sau tai nạn xe cộ là như thế nào? Mẹ có thể nói rõ cho con biết được không?”

Trần phu nhân nói: “Không nói cho con thì gọi con về nhà làm gì.” Bà tự mình pha một bình trà, thùy mắt xuống nhìn nước trà sóng sánh trong tách, thông thả nói: “Con bây giờ cũng đã lớn rồi, mẹ giấu con trong lòng cũng không thoải mái gì, cũng đến lúc phải cho con biết.”

Tào Ngưng yên lặng chờ, vênh tai lắng nghe.

“Lúc con ở Bắc Kinh học đại học năm hai có quen một thằng con trai, sau đó bị mẹ phát hiện, liền mang con về.” Trần phu nhân ngẩng đầu nhìn hân: “Ồ trên đường cái xảy ra tai nạn, con bị đụng trúng đầu.”

“Sau đó liền mất trí nhớ?” Thần sắc Tào Ngưng bình tĩnh, những chuyện này coi như cũng gần giống với suy đoán của mình.

“Không.” Trần phu nhân chậm rãi nói: “Khiến con mất trí nhớ rồi quên cái thằng bạn trai đó của con là chủ ý của mẹ, bây giờ mẹ muốn nói với con một tiếng xin lỗi.”

Sau một năm, rất nhiều chuyện đã lắng xuống, coi như Tào Ngưng lần nữa nhớ lại, cũng là thế này thôi.

Bởi vậy Trần phu nhân mới nhân cơ hội này thú nhận mọi chuyện, dù thế nào cũng sẽ không làm ảnh hưởng quá nhiều đến tình cảm của hai mẹ con bọn họ.

“...” Tào Ngưng nhắm mắt lại, dùng tay đè lại lệ nóng nơi khóe mắt, cậu bây giờ không biết làm thế nào để đối diện với mẹ mình cũng như là hành động đó của bà.

“Mẹ xin lỗi, nếu con muốn lấy lại phần ký ức đó, mẹ có thể giúp con liên hệ bác sĩ.” Trần phu nhân đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị con trai oán trách, nhưng bà dù sao cũng là người từng trải, biết rõ rồi thời gian sẽ

chữa lành tất cả.

“Mẹ, nếu như thời gian có thể quay lại, mẹ có làm như vậy với con nữa không?” Tào Ngưng mở to cặp mắt sưng đỏ, nhìn thẳng vào mẹ mình.

Người mẹ quyết đoán mạnh mẽ này, trong lòng Tào Ngưng bà còn đáng sợ hơn cả ba mình.

“Trên thế giới làm gì có nếu như...nhưng nếu quay lại một lần nữa...mẹ cũng không biết.” Mặc kệ thật giả, bà trả lời như thế này ít ra cũng có thể cứu vãn đôi chút cái nhìn của Tào Ngưng về sự việc.

Tào Ngưng gật gù, nói với bà: “Cảm ơn mẹ, con muốn lấy lại ký ức, khi nào mẹ có thể liên hệ bác sĩ giúp con?”

“Nhanh nhất cũng phải ngày mai.” Trần phu nhân lấy di động ra, tìm kiếm số điện thoại của vị bác sĩ lúc trước.

“Vậy con sẽ ở đây tới hết cuối tuần.” Tào Ngưng cũng cầm di động lên, gửi một tin nhắn cho Trương Thanh Vận. Gửi tin nhắn xong rồi Tào Ngưng mới giật mình nghĩ, biết mình nhớ lại mọi chuyện không biết Trương Thanh Vận sẽ phản ứng như thế nào?

Lúc đó Trương Thanh Vận đang bận rộn ở quán ăn, dù vậy cậu vẫn chú ý tới di động.

Nhìn thấy Tào Ngưng nói muốn ở Bắc Kinh tới hết cuối tuần này, cậu dừng lại một chút, cảm thấy cũng có thể, dù sao bình thường thời gian Tào Ngưng ở với ba mẹ không nhiều,

“Ừm, tôi biết rồi. Vậy cậu ở lại bầu bạn với ba mẹ, nói chuyện với bọn họ nhiều một chút. Thứ hai trở lại, yêu cậu.”

Tin nhắn có chút vội vàng, nếu như Trương Thanh Vận rảnh thì tin nhắn cũng sẽ không ngắn gọn súc tích như thế này.

Tào Ngưng mỉm cười, động tác đó làm sao qua mắt được con mắt tinh tường của Trần phu nhân, thế nhưng bà cũng chỉ im lặng chứ không nói gì.

Chờ tới tối, Trương Thanh Vận gọi điện thoại qua: “Bảo bối, ở nhà thế nào? Đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, còn cậu ăn chưa?” Tào Ngưng lúc này đang ngồi trong phòng lướt web, nhìn thời gian mới biết đã muộn như vậy, chắc Trương Thanh Vận mới tan làm về: “Cậu ăn cơm trước đi, hết bận lại gọi điện cho cậu.”

Cậu không nỡ để Trương Thanh Vận bị đói.

“Ừ.” Trương Thanh Vận cúp điện thoại, tranh thủ tắm rửa ăn cơm, xong hết lại gọi điện thoại cho Tào Ngưng.

“Hỏi cậu một chuyện.”

“Hà?” Sau lưng Trương Thanh Vận lót gối, đồng thời cầm chai thuốc lên xịt vào cánh tay hôm nay không cẩn thận lỡ để bị thương: “Chuyện gì, cậu hỏi đi.”

Tào Ngưng nói: “Tôi bây giờ và tôi trước đây, nếu bắt buộc phải chọn một thì cậu sẽ chọn ai?”

“Đây là câu hỏi nhảm chán gì vậy, chọn cũng không có ý nghĩa gì, không chọn.”

“Không chọn không được.” Tào Ngưng sau khi thấy Trương Thanh Vận im lặng, cậu mới nói tiếp: “Không giấu gì cậu, hôm nay tôi về nhà chính là vì chuyện có liên quan tới tai nạn xe năm rồi, tôi cứ cho rằng bị đụng đầu mới mất trí nhớ, nhưng thật ra không phải. Đoạn ký ức đó của tôi có thể khôi phục, cậu thấy thế nào?”

Trương Thanh Vận ngây ngốc, ký ức còn có khả năng khôi phục? Không phải do tai nạn xe cộ sao?

Người nếu như không quá ngốc đều biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thật sự có thể khôi phục?”

“Đúng vậy, cậu có muốn tôi nhớ lại không?” Tào Ngưng hỏi.

Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, cố gắng bình tĩnh nói: “Nếu như không có tác dụng phụ thì tất nhiên là muốn rồi, tình cảm trước đây của chúng ta rất tốt.” Biết trong lòng Tào Ngưng có khúc mắc, cậu vội vàng bổ sung một câu: “Đương nhiên hiện tại cũng rất tốt, dù sao Tào Ngưng nào thì người tôi yêu vẫn là cậu, điều đó tôi không cần phải nói thêm nữa.”

“Vậy muốn tôi nhớ lại đúng không?” Tào Ngưng hỏi lần nữa để xác nhận.

“Ừm.” Trương Thanh Vận có rất nhiều điều muốn nói với đối phương: “Ngưng Ngưng, tôi yêu cậu, không cần biết cậu có khôi phục lại ký ức hay không.” Thế nhưng cuối cùng chỉ có thể tổng kết thành một câu nói, bởi vì những lời đầu môi dù nói nhiều hơn nữa cũng là vô ích.

“...” Tào Ngưng lần đầu tiên nghe thấy Trương Thanh Vận nói “Tôi yêu cậu”, nhưng mà đặt vào tình huống như thế này dù sao cũng không vui vẻ nổi, nói cậu để ý chuyện vụn vặt cũng được, khó chiều cũng được,

nhưng chính là không vui.

“Ngưng Ngưng?” Trương Thanh Vận suy nghĩ một chút, không phải lại ghen nữa đó chứ, cậu cười khổ, nào có ai lại đi ghen với chính mình bao giờ.

“Được rồi, cậu nghỉ sớm đi, tình hình ngày mai thế nào tôi sẽ gọi báo cho cậu biết.” Tào Ngưng tỏ ý muốn cúp điện thoại.

“Cậu giận hả?” Gần đây Trương Thanh Vận hỏi nhiều nhất chính là câu này, cậu cũng biết gần đây mình càng ngày càng thận trọng, là vì sợ lại chọc giận Tào Ngưng.

“Không có, cậu bận rộn cả ngày rồi, tôi không muốn làm phiền cậu nghỉ ngơi.” Tào Ngưng giải thích vài câu rồi cúp máy.

Người không ở bên cạnh, Trương Thanh Vận muốn mắng cho một trận cũng không biết mắng như thế nào. Cậu nhìn chăm chăm điện thoại một lúc lâu, gửi tin nhắn qua: “Bảo bồi ngũ ngon, yêu cậu.”

Chủ nhật, Trần phu nhân mời vị bác sĩ kia tới nhà, dùng thuật thôi miên giúp Tào Ngưng lấy lại ký ức đã mất.

Dù sao cũng đã qua một năm, vị bác sĩ đó không chắc có thể khôi phục hoàn toàn hay không, anh ta yêu cầu được nói chuyện phiếm với Tào Ngưng trước, làm quen chút với tình huống bây giờ của Tào Ngưng.

Vị bác sĩ này khoảng chừng hơn ba mươi, khí chất tao nhã, thể nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. Anh ta ở trong thư phòng hỏi Tào Ngưng câu hỏi đầu tiên: “Nguyên nhân lớn nhất khiến cậu muốn khôi phục ký ức là gì?”

“Tìm lại ký ức còn cần có nguyên nhân sao?” Tào Ngưng nhìn thẳng vào mắt anh ta, cũng không sợ bị thăm dò.

“Nếu như cậu không nói cho tôi biết, tôi không chắc có thể giúp cậu khôi phục hoàn toàn lại ký ức, tôi thăm dò cậu cũng chỉ vì muốn giúp cho việc khôi phục ký ức trở nên dễ dàng hơn thôi.” Bác sĩ ôn hòa nhìn Tào Ngưng, không hề để ý thái độ chống cự của cậu.

Tào Ngưng im lặng, cân nhắc rất lâu.

Rất lâu sau đó cậu mới lên tiếng: “Tôi đã gặp lại người bị tôi quên mất, nên tôi muốn nhớ lại cậu ấy.”

Bác sĩ kinh ngạc gật gù, nói: “Vậy trí nhớ của cậu hẳn là có thể khôi phục, chúng ta bắt đầu thôi.”

Một lần nữa gặp lại người từng bị mình quên đi, nhưng vẫn có cảm giác như cũ, nói rõ sự tồn tại của người ấy đối với cậu rất quan trọng, không cách nào quên được.

Sau khi Tào Ngưng rơi vào hôn mê, vị bác sĩ đó mới từ trong thư phòng đi ra.

Vợ chồng Tào gia ngồi trong phòng khách, hồi hộp chờ đợi.

“Bác sĩ, thế nào rồi?” Trần phu nhân lên tiếng trước.

“Cậu ấy nói cậu ấy đã gặp lại người cậu ấy quên trước kia.” Giọng điệu anh vô cùng ôn hòa: “Xem ra là lại thích thêm một lần nữa, hai người thấy thế nào?”

Tiếp tục thôi miên cậu, hay là trả lại ký ức.

“Tôi...” Trần phu nhân vừa định nói gì đó thì bị Tào Khinh Chi cắt ngang: “Bác sĩ, cậu giúp nó khôi phục lại trí nhớ đi.”

“Khinh Chi?” Trần phu nhân như không tin được nhìn chồng mình.

“Nó dù sao cũng là người trưởng thành rồi, em đối với nó như vậy rất không công bằng, cũng không hề tôn trọng nó, lẽ nào em vẫn chưa ý thức được chuyện em làm là hoàn toàn sai sao?” Tào Khinh Chi nói với vợ mình: “Em dù sao cũng chỉ là mẹ nó, chứ không phải nó.”

Bác sĩ nhận được chỉ thị, lần nữa tiến vào thư phòng, đi làm chuyện chính mình nên làm.

“Người nó thích là đàn ông đó.”

“Không sai.”

“Em...”

“Thế gian chuyện gì mà không có, em còn chưa nhìn thấu sao?”

Trần phu nhân không biết phải nói gì nữa, nếu so với chồng mình xem ra mình đúng là người quá tầm thường.

=====

Buổi tối, mấy cha con Trương gia về tới nhà, phát hiện dưới lầu nhà mình có một chiếc xe màu lam đang đậu.

Trương ba cười: “Tiểu Ngưng về rồi.”

Hai ngày nay Tào Ngưng không có ở đây, ông thấy rõ con trai mình không còn tâm trí làm việc nữa. Lần này được rồi, cuối cùng cũng lôi người trở về.

“Đúng là em ấy rồi.” Trương Thanh Vận cười so với ba cậu còn vui hơn, tuy rằng trước đó đã được Tào Ngưng báo rằng hôm nay sẽ trở về.

Nói thật, khi Tào Ngưng nói muốn về nhà, trong lòng Trương Thanh Vận vô cùng hoảng sợ, cậu thật sự rất sợ Tào Ngưng sẽ một đi không trở lại, giống như lúc trước vậy.

“Nhanh lên đi.” Hai cha con vội vàng lái xe vào tầng hầm, sau đó cầm theo nguyên liệu nấu ăn lên lầu.

Trương ba vừa vào nhà đã cầm lấy nguyên liệu trong tay con lớn, nói: “Đồ ăn để ba lo, con vào phòng coi vợ con sao rồi.”

Tiểu biệt thắng tân hôn, hai ngày này quả thật cậu rất nhớ Tào Ngưng. Nói một tiếng cảm ơn ba mình xong lập tức đi vào phòng.

Vừa mở cửa ra thì bỗng đâu có một bóng người ập tới, còn cắn cắn miệng cậu... “Ngưng Ngưng...” Trương Thanh Vận bị đối phương gặm tới sắp không chống đỡ nổi, ngã người về sau.

“Nhớ cậu chết đi được!” Tào Ngưng trèo lên người Trương Thanh Vận, hai chân vắt ngang eo, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ, mắt lấp la lấp lánh.

“Tôi cũng nhớ cậu lắm, bảo bối.” Trương Thanh Vận ấn gáy Tào Ngưng đặt xuống một nụ hôn thật sâu, xong mới đối diện hẳn nói: “Thế nào? Không phải nói báo cáo tình huống cho tôi biết sao?”

Tào Ngưng gặm miệng đối phương thêm mấy cái mới chịu thôi: “Báo cáo tình huống gì?”

Trương Thanh Vận vỗ vỗ mông Tào Ngưng nói: “Mới đây mà đã quên rồi? Cậu hôm trước không phải nói với tôi muốn về nhà tìm cách khôi phục trí nhớ sao, tình hình thế nào?”

“...” Tào Ngưng cắn môi, trước tiên nhảy xuống người Trương Thanh Vận, lôi ra một cái ghế ngồi xuống nói: “Thanh Vận, để tôi nói cho cậu biết một chuyện rất tà môn, ngày hôm đó tôi theo mẹ tôi lên xe, giữa đường tìm cách nhảy xuống, khiến đầu bị thương, nháy mắt đã qua một năm, may mà tôi còn biết đường về nhà cậu.”

“Cậu nói cái gì?” Trương Thanh Vận trợn mắt ngoác mồm đứng ở đằng kia, giống như phải dùng một sức lực rất lớn mới tiêu hóa hết được câu nói này, ý của Tào Ngưng là...Hắn nhớ lại chuyện lúc trước, nhưng lại quên hết chuyện xảy ra trong một năm này?

“Tạm thời còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, tôi lúc tỉnh lại ở nhà tôi, lấy di động ra nhìn mới phát hiện đã trôi qua một năm rồi.” Tào Ngưng lấy di động ra, là một cái điện thoại rất xa lạ, thế nhưng bên trong là hình mới nhất của cậu và Trương Thanh Vận chụp cùng nhau: “Tôi vẫn ở cùng với cậu chứ?”

Trương Thanh Vận không hiểu chuyện gì, ngơ ngác trả lời: “Không có, chúng ta tách ra một năm, gần đây mới gặp lại nhau.”

“Chiếc nhẫn này là cậu mua cho tôi có đúng không, lúc trước ở siêu thị cậu đã nói khi nào có tiền sẽ mua cho tôi.” Tào Ngưng nhìn tới nhìn lui, trên mặt vẫn mang ý cười như cũ, cậu lần nữa gặm cắn Trương Thanh Vận: “Cảm ơn cậu, nói được làm được.”

“...” Trong lòng Trương Thanh Vận loạn thành một đoàn, biểu cảm chết lặng để mặc Tào Ngưng hôn mình, nhưng cũng không có đáp lại. Cậu nuốt một ngụm nước bọt rồi ngồi xuống giường, không dám tin nói: “Ngưng Ngưng, cậu thật sự không nhớ chuyện gần đây sao? Cái gì cũng không nhớ?”

Tào Ngưng gật gù, sau đó lại bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh Trương Thanh Vận: “Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng biết chúng ta vẫn ở bên nhau, tôi thật sự rất vui.” Cậu nhìn thấy thái độ không đúng của Trương Thanh Vận: “Nè, dù tôi có quên mất một số chuyện nhưng tôi vẫn là tôi mà.”

Trương Thanh Vận sững sờ, đâm Tào Ngưng một cái: “Dựa vào cậu, đây là thái độ gì? Lẽ nào tôi không thể buồn bực sao?”

Trương Thanh Vận sau khi hồi phục lại tinh thần mới ôm chặt lấy Tào Ngưng nói: “Cậu đừng nóng, tôi chỉ là...” Chỉ là, không nghĩ tới, mình trong lòng hoài niệm Tào Ngưng trước kia, kết quả giờ lại mất đi một Tào Ngưng khác.

Nhớ lại tối hôm trước Tào Ngưng gọi điện thoại hỏi mình, sẽ chọn Tào Ngưng nào?

Không có lựa chọn khác, cái này bảo người ta làm sao mà lựa chọn đây?

Tại sao lại trêu người như vậy? Trương Thanh Vận cảm giác mình sắp không chống đỡ nổi nữa, cậu thật sự muốn biết mình rốt cuộc đã tạo nghiệt gì.

“Cậu làm sao vậy?” Tào Ngưng thấy Trương Thanh Vận như vậy, chỉ ngồi đó lẳng lặng mà nhìn hắn.

“Tôi không sao... Cậu cái tên ngốc này, không phải nói là không có tác dụng phụ sao?” Trương Thanh Vận nói, không không chế được tâm tình nữa, đưa hai tay lên che mắt.

“...” Tào Ngưng lẳng lặng nhìn hần khóc, lấy một cái khăn tay đưa qua, nghe người trước mặt lải nhải.

“Cậu có phải muốn ngược chết tôi mới chịu không, một lần rồi lại một lần, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...”
Trương Thanh Vận nhận lấy khăn tay, cúi đầu xuống, dùng bàn tay hứng lấy nước mắt đang rơi.

“Xin lỗi.” Tào Ngưng nói xin lỗi.

“Tôi không phải trách cậu, việc này không trách cậu được.” Âm thanh Trương Thanh Vận rất nhỏ.

“Tôi là nói, xin lỗi vì đã gạt cậu.” Âm thanh Tào Ngưng cũng rất nhỏ, đưa tay lên vỗ nhẹ lưng của Trương Thanh Vận, cắn môi nói: “Tôi không có quên, cũng nhớ lại hết thấy mọi chuyện rồi.”

“Cái gì?” Trương Thanh Vận ngẩng đầu lên, cũng quên là mình đang khóc.

Gương mặt đẹp trai kia xuất hiện, nhưng lúc này hai mắt đã sưng đỏ, khiến Tào Ngưng càng thêm cảm giác tội lỗi: “Xin lỗi! Lúc này tôi chỉ gạt cậu thôi, tôi không có quên gì hết.”

Trương Thanh Vận nhìn đối phương hai giây, sau đó cho đối phương một đấm.

“Cậu có phải muốn hù chết tôi cậu mới cam tâm không!”

Tào Ngưng bị đánh cảm thấy rất bất ngờ, dùng tay chạm tới khóe miệng bỏng rát, sau một giây bắt đầu bùng nổ: “Mẹ nó cậu dám đánh tôi!” Bên nhau lâu như vậy, đối phương ngay cả nặng lời với mình còn không có, chứ đừng nói chỉ là đấm!

“Đánh cậu không có lương tâm, cậu có hiểu cho tôi hay không, cậu tưởng tôi là tảng đá vô tri hay sao?”
Trương Thanh Vận lần này thật sự tức giận.

“Cậu...” Tào Ngưng trừng mắt, lực lợi khắp nơi, lát sau dùng gối đập liên tục vào mặt Trương Thanh Vận: “Cậu làm gì tôi cũng được nhưng mà không thể đánh tôi!”

Còn là một đấm ngay mặt, Tào Ngưng quả thật không nuốt trôi cơn giận này.

“Vừa trở về là khóc lóc om sòm, cậu không nhớ lại xem ra còn tốt hơn.” Trương Thanh Vận bị đáp một phát ra khỏi cửa.

“Đệt mợ cậu!” Tào Ngưng nghe câu này không chịu nổi nữa, cậu xuống giường cầm chiếc dép đuổi theo, ném một phát vào lưng Trương Thanh Vận: “Tức chết tôi rồi!”

“Cậu còn giận tôi?” Trương Thanh Vận vừa nghĩ tới bản thân mình khi nãy còn ngồi khóc, chỉ muốn bắt Tào Ngưng lại đánh cho một trận.

“Tôi không phải chỉ thăm dò cậu một chút thôi sao, xem cậu có quan tâm đến tôi của sau này không, ai biết cậu sẽ phản ứng lớn như vậy.” Tào Ngưng vì bản thân mà giải thích.

“Chỉ trách tôi quá ngu, quá yêu cậu, cậu hài lòng chưa?” Trương Thanh Vận trừng mắt với đối phương, nhặt chiếc dép lên ném trả: “Mang dép vào đi, đồ nhẩn tâm.”

“Mẹ nó, cậu không kích thích tôi chắc?” Tào Ngưng mang dép vào, trở lại phòng ngủ, cậu sợ mình không nhận được lại động thủ với Trương Thanh Vận.

“Rầm!” Cửa phòng đóng lại.

Trương ba bây giờ mới dám từ trong bếp đi ra, nét mặt già nua vừa mới bị dọa sợ: “Có chuyện gì, sao vừa về tới đã rùm beng rồi?”

“Không có chuyện gì đâu ba.” Trương Thanh Vận đi qua đi lại mấy vòng trong phòng khách, cố gắng bình tĩnh lại rồi đi vào xin lỗi.

Đánh người là sai, mặc kệ thế nào đi chăng nữa.

“Cút!” Người bên trong cửa nào cũng không chịu mở cửa, còn tàn nhẫn: “Tôi cho cậu biết Trương Thanh Vận, cả đời này tôi cũng không quên cú đấm đó.”

Trương Thanh Vận tiếp tục gõ cửa: “Tôi làm bao cát cho cậu đánh, muốn đánh bao nhiêu cũng được, thế nào?”

“Tôi cần chắc?”

“Hỏi tôi làm gì, hỏi cậu ấy?”

“...” Tào Ngưng vô cùng oan ức mà ngồi chờ ở trong phòng, qua chừng hai phút mới cho Trương Thanh Vận vào, ở trên giường đánh cho một trận.

Từ khi vào phòng Trương Thanh Vận không nói gì cũng không đánh trả, đối phương nói cái gì cũng nhận.

“Đồ ngốc, cậu suy nghĩ đi, tại sao tôi lại đối với cậu như vậy?”

Tào Ngưng lúc này đang ngồi trên người Trương Thanh Vận, nghe thế đột nhiên dừng lại, khó chịu nói: “Tôi trước giờ đánh cậu chưa bao giờ dùng sức, cậu đánh tôi mới thật sự là đánh.”

49. Chương 46

“Vậy cậu cũng đánh tôi thật đi, ai bảo cậu không dùng sức?” Trương Thanh Vận bắt lấy tay Tào Ngưng đánh vào mặt mình, vẫn chưa chú ý Tào Ngưng vốn đã đánh mình sắp thành cái đầu heo rồi.

“Cậu cút đi!” Tào Ngưng không muốn đánh Trương Thanh Vận nữa, đánh thêm chỉ tổ đau lòng chứ chả được ích gì. Cậu chống tay bước xuống người Trương Thanh Vận, bị Trương Thanh Vận ôm chặt eo: “Đừng đi, chúng ta nói chuyện chút, có chuyện muốn hỏi cậu.”

Tào Ngưng tức giận nói: “Nói gì?” Quay đầu lại trừng đối phương, hẳn là có liên quan tới chuyện tìm lại ký ức.

“Cậu nhớ lại thật à?” Trương Thanh Vận hỏi tới từng chi tiết nhỏ, cậu thật sự rất sợ, lúc này còn bị Tào Ngưng dọa cho khóc đủ hiểu cậu sợ tới mức nào.

“Thật.” Tào Ngưng thấy hẳn như vậy cũng không có tâm trạng trêu chọc hẳn nữa, nói cho cùng người này cũng là người chịu ủy khuất nhất: “Lúc gặp nhau ở Úc, cậu có phải bị ngốc không? Nếu không phải cậu ngốc chúng ta cũng không đến nỗi tách ra lâu như vậy.” Trong lòng Tào Ngưng cũng có oán khí, cảm thấy tất cả đau khổ cậu chịu đựng năm đó thật không đáng, nếu không phải cậu khóc lóc đi tìm người này chưa chắc gì bây giờ bọn họ đã được ở bên nhau như thế này.

“Nhớ ra là tốt rồi.” Trương Thanh Vận ôm lấy Tào Ngưng, thở phào nhẹ nhõm.

Tào Ngưng ở trong lòng ngực Trương Thanh Vận bất an động dẩy: “Tôi chạy cả đêm để tới đây đó, lúc trời còn chưa sáng đã xuất phát rồi.” Vừa tỉnh dậy cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn chạy về ngay thôi: “Bây giờ tôi còn chưa dám mở máy, ba mẹ tôi hẳn là hận chết tôi rồi.”

Trương Thanh Vận sờ sờ lưng Tào Ngưng: “Chạy trốn quá ngẫu, tôi ủng hộ cậu.”

“Lại không phải cậu chạy, tất nhiên cậu ủng hộ rồi.” Tào Ngưng đẩy đối phương ra, mở máy lên mới phát hiện vài tin nhắn được gửi tới, đều là của ba mẹ cậu.

“Mùng 6 tháng sau về nhà một chuyến, chú con kết hôn.” Trần phu nhân gửi tin nhắn báo.

Tào Ngưng nhú nhú mày, nói với người đang nằm bên cạnh: “Tháng sau chú tôi kết hôn, tôi phải về nhà một chuyến.”

“Chú cậu?” Cái ông chú làm họa sĩ đó thế mà cũng kết hôn, Trương Thanh Vận có chút bất ngờ, gật đầu nói: “Vậy thì về thôi.”

“Là chú ấy tự nguyện kết hôn, không phải bị ép buộc.” Tào Ngưng rũ mắt, nhìn chằm chằm tin nhắn, kỳ thực còn có mấy câu cậu vẫn chưa nói cho Trương Thanh Vận biết, mẹ cậu nói, lần này bà biết hai người ở bên nhau cũng không có ý định ngăn cản, chỉ có một điều kiện.

Con là con trai độc nhất trong nhà, ba mẹ không cần con kết hôn sinh con, thế nhưng ít ra ba mẹ cũng muốn có cháu ẵm bông.

Nếu như con đáp ứng điều kiện này, ba mẹ sẽ chấp nhận người yêu của con, cũng sẽ chân thành mà chúc phúc cho hai đứa.

Tào Ngưng lơ đãng cất điện thoại đi, nằm trên giường ngẩn ngơ, trong lòng một mảnh rối ren. Trong nhà đưa ra điều kiện quá hấp dẫn, cậu đến nằm mơ cũng mơ hai người có thể ở bên nhau.

Nếu như có thể thì thật tốt biết bao.

“Nè.” Cậu đẩy nhẹ người Trương Thanh Vận, do bận rộn cả ngày nên đôi phương có vẻ rất mệt: “Cậu thích con nít không?”

Trương Thanh Vận cười nói: “Thích chứ, nhưng dù sao cậu cũng không có sinh cho tôi được.”

Tào Ngưng do dự: “Nhưng mà có thể mang thai hộ...”

“Vẫn là quên đi, tôi cứ cảm thấy mang thai hộ không tốt lắm.” Trương Thanh Vận nói ra một tiếng phản đối, cũng không nhận ra biểu cảm khác lạ của Tào Ngưng, nằm một hồi thì rời giường: “Tôi đi phụ ba, ăn cơm sớm chút rồi nghỉ ngơi.”

“Ừm...” Tào Ngưng nhìn đối phương, nghĩ tới nghĩ lui bèn gửi cho mẹ cậu một tin nhắn: “Tụi con còn trẻ, mang thai hộ gì đó sau này hăng nói nha mẹ.”

Trần phu nhân rất nhanh đã trả lời lại: “Các con còn trẻ, nhưng mẹ và ba con đã không còn trẻ nữa rồi.”

Tào Ngưng nhất thời nghẹn lại, nói vậy cũng đúng, ba mẹ lớn rồi muốn có cháu ẵm bông là chuyện rất bình thường.

Tối nay mọi người đều rất vui vẻ, Trương ba nhìn thấy hai đứa nhỏ đầu giường cãi nhau cuối giường hòa cười tới nổi mặt đầy nếp nhăn, luôn miệng bảo con trai gấp hết món này đến món khác cho Tào Ngưng.

“Ba, gần đây mẹ rất hay dẫn con trai bà ấy tới chỗ mình ăn cơm, ba thấy có ổn không?” Trương Thanh Vận có hơi lo lắng, dù lúc trước Mai Tử Thường đã nói rõ là không có ý định quay lại, cũng như cậu đã khuyên ba mình rất nhiều lần là việc đó không thể nào. Nhưng giờ nhìn lại vẫn không hiểu việc làm này của bà, nói chung chuyện cũng không thể nói trước được.

“Chuyện này...” Trương ba do dự một hồi rồi nói: “Họ tới ăn cơm thì chúng ta tiếp thôi, chúng ta mở quán ăn đây là việc cần làm.”

Trương Thanh Vận nghe vậy thì gật đầu, mặc dù không còn nghi ngờ nhưng vẫn phải nhắc nhở ba cậu một câu: “Ba phải cẩn thận, dù không có ý định quay lại cũng đừng thân thiết quá.”

Ba cậu tính tình dễ tin người, mấy cái chuyện tình cảm dây dưa không rõ này thật sự không hợp với ông.

Buổi tối về lại phòng, Tào Ngưng nói với Trương Thanh Vận: “Chuyện của ba cậu mà cậu cũng quản.” Nói thế nào thì ông ấy cũng là trưởng bối, làm gì có chuyện tình cảm của bậc trưởng bối tới lượt hậu bối như cậu quản chứ.

“Nếu tôi mặc kệ thì ai quản đây? Nhà tôi chỉ có mấy người, tôi không muốn bọn họ có chuyện gì.” Trương Thanh Vận đứng trong phòng cởi đồ ra để lộ nửa thân trên rắn chắc, chuẩn bị đi tắm rửa.

“Vậy tôi có phải người nhà của cậu không?” Tào Ngưng ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm vóc người của người ấy nhà mình, eo ra eo, chân ra chân, không biết nói thế nào chỉ biết là rất là đẹp.

Chuyển lên gương mặt càng đẹp hơn: “Tính chứ, cậu là vợ tôi mà.”

“Tôi muốn bàn với cậu một chuyện.” Tào Ngưng rất nghiêm túc, nói với đối phương: “Tôi muốn nhờ người mang thai hộ đứa con trai.”

“Cái gì?” Trương Thanh Vận chưa kịp phản ứng: “Cậu từ đâu có cái ý nghĩ này vậy?” Nếu đây là ý của Tào Ngưng, vậy cũng quá đột ngột rồi? Trương Thanh Vận suy đoán, hẳn không phải là chủ ý của Tào Ngưng.

Nghĩ tới chuyện xảy ra mấy ngày nay, cậu đi tới ngồi xổm trước mặt Tào Ngưng, nói: “Người nhà cậu phát hiện rồi?”

Tào Ngưng không hiểu tại sao người này lại nhảy cảm tới như vậy, bị đoán ra rồi không thể làm gì khác ngoài việc gật đầu: “Phát hiện rồi, thế nhưng cũng không có ý muốn ngăn cản, chỉ là muốn chúng ta cho họ đứa cháu thôi.” Tào Ngưng thấy sắc mặt Trương Thanh Vận không tốt lắm bèn hỏi: “Cậu không vui?”

“Gen của cậu và một người xa lạ kết hợp lại cùng một chỗ, sinh ra đứa nhỏ so với tôi còn thân thiết hơn, cậu bảo tôi có thể không để ý sao?” Trương Thanh Vận ngẩng đầu lên nhìn đối phương, hai mắt cũng không chớp lấy một cái, biểu thị cậu lúc này đang vô cùng khó chịu.

“Dù sao bọn họ đã chấp nhận chúng ta rồi, chuyện này không dễ dàng gì, tôi không ngờ...”

“Cậu thử nghĩ nếu giờ tôi đi nhờ người mang thai hộ, sinh ra một thằng con trai mập mạp mang họ Trương, là con ruột của tôi, sau này sẽ cùng tôi ở một chỗ, cậu có đồng ý không?” Trương Thanh Vận hỏi.

Tào Ngưng vừa nghĩ tới liền cảm thấy không chịu được, cậu làm sao để một thằng nhóc chen vào giữa hai bọn họ được, nghĩ tới là thấy phiền rồi.

“Làm sao mà giống được, đứa nhỏ kia sẽ ở chỗ ba mẹ tôi, cũng không sống chung với chúng ta, là ba mẹ tôi muốn, không phải tôi muốn.” Cậu giải thích.

“Cậu đang làm khó dễ tôi.” Trương Thanh Vận đứng dậy, cầm đồ ngủ đi ra ngoài.

Trương Thanh Vận thì không muốn Tào Ngưng nhờ người mang thai hộ, còn Tào Ngưng lại cảm thấy việc đó cũng không có gì là sai, hai người bọn họ không thể sinh con, chung quy cũng phải cho gia đình câu trả lời.

Chưa kể cậu còn là con một trong nhà.

Trương Thanh Vận ngồi trong nhà tắm giặt đồ, này giờ cậu cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách trả đũa, cậu đi ra ngoài nói với Tào Ngưng: “Nhờ người mang thai hộ cũng được, nhưng phải sinh hai đứa, tôi một đứa cậu một đứa, nếu được tôi sẽ chấp nhận.”

Tào Ngưng trợn trắng mắt lên, chỉ vào người đối diện nói: “Cậu căn bản là không cần con, cậu chỉ muốn chọc tức tôi thôi.”

“Tại sao lại không muốn, ba tôi cũng muốn có cháu để ẵm bồng mà.” Trương Thanh Vận cười, ôm Tào Ngưng hôn lên cằm cậu một cái: “Đi ngủ thôi bảo bối, tối này chúng ta không lán giường, ngày mai còn đi lấy tinh nữa.”

“Đệt!” Da đầu Tào Ngưng muốn nổ tung: “Lấy cái đầu cậu!”

Chuyện mang thai hộ cứ thế bỏ qua, Tào Ngưng nhất thời không thể nào chấp nhận Trương Thanh Vận có con ruột, cũng chính là có thể chấp nhận chuyện nhận nuôi, nhưng mà cũng là chuyện của sau này.

Trương Thanh Vận biết chuyện này vẫn chưa xong, ba mẹ Tào Ngưng nào dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Có bỏ qua cũng chỉ là tạm thời, nhưng thôi bình yên được lúc nào thì cứ tranh thủ mà hưởng thụ vậy.

Cách ngày 6 tháng sau vẫn còn một khoảng thời gian, thứ sáu tuần này chú Tào Ngưng gọi cho cậu, bảo cậu cùng với hắn đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân.

Nghe giọng điệu của chú cậu, Tào Ngưng còn cho rằng chú mình bị làm sao liền không nói hai lời đồng ý đi theo.

Tào Liễm Chi nổi tiếng ăn chơi trác táng, đừng nói là người tận mắt chứng kiến như Tào Ngưng, những người khác trong dòng họ cũng sợ sức khỏe của hắn có vấn đề, còn chưa biết có thể có con được hay không.

“Chú, chú kết hôn đúng là chà đạp nhà gái.” Tào Ngưng nhìn chú cậu, câu đầu tiên nói chính là câu này.

“Tiểu tử thúì, có thể nói cái gì tốt lành được không?” Tào Liễm Chi cũng không thèm chấp nhặt với hắn, hai người cùng nhau tiến vào bệnh viện.

“Sức khỏe chú không sao chứ?” Tào Ngưng đánh giá chú mình một chút, nhìn qua so với năm rồi còn mập hơn một chút.

“Chú thấy cũng được, có điều vẫn phải kiểm tra cho chắc chắn.” Tào Liễm Chi nói: “Hay con cũng kiểm tra sức khỏe tổng quát đi, mấy năm rồi không kiểm tra?”

“Con còn trẻ mà, có thể bị gì chứ?” Tào Ngưng cười cười, trong lòng nghĩ tới chuyện kết hôn của chú cậu, người kia có biết tính hướng của chú cậu không?

Quen hết người này tới người khác, hơn nữa là trải khắp toàn cầu.

Năm nay cũng sắp ba mươi bảy tuổi rồi, cái phía dưới không biết có còn được hay không.

“Ai trước khi khám bệnh chẳng cảm thấy mình rất khỏe mạnh.” Tào Liễm Chi không thèm nghe lời cháu mình, tự mình đi lấy hai cái thẻ để hai người cùng nhau kiểm tra.

“Đệt, tại sao con phải kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân.” Tào Ngưng trừng mắt.

“Ha ha, con không phải đang ở cùng với bạn trai sao, hạnh phúc không?” Tào Liễm Chi sờ sờ sau gáy cháu mình: “Cuối cùng cũng hết khổ rồi.”

“Chú nếu không muốn kết hôn có thể nhờ người mang thai hộ mà.” Tào Ngưng không có bài xích chuyện mang thai hộ, nếu không phải Trương Thanh Vận phản đối thì cậu đã sớm làm rồi.

“Con cũng đồng ý việc mang thai hộ à?” Tào Liễm Chi hỏi.

“Sao lại không, dù sao ba mẹ con cũng chỉ có mỗi mình con.” Chính mình lại theo con trai nhà người ta, cho ba mẹ một đứa cháu là việc nên làm.

“Ha ha, chú của cháu đối với việc kết hôn không có bài xích, dù sao chú cũng không phải thuần GAY.” Quan trọng nhất là, Tào Liễm Chi cũng không có người mình muốn bảo vệ, nên là sao cũng được.

“Chú là đồ không tim không phổi.” Tào Ngưng coi như hiểu rồi, chú cậu vốn là người đa tình, coi như kết hôn rồi, thì trái tim vẫn là lang thang không bến đỗ.

“Cháu cho rằng ai cũng như cháu chắc, cứ thích là bắt chấp mà nhào tới, mắt mặt biết bao nhiêu.” Tào Liễm Chi còn nhớ cái tên người mẫu năm đó, ấn tượng rất sâu sắc: “Tên là gì ấy nhỉ, Trương Thanh Vận đúng không, lâu rồi không thấy nó.”

“Chú không cần nhớ, cậu ta đã là người của con rồi.”

“Được được.”

Hai chú cháu bọn họ ngồi tán gẫu được một chút thì có y tá đến nhắc tới lượt kiểm tra.

Kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân còn có một phân đoạn phải lấy tinh, mấy ngày nay không có lần giường với Trương Thanh Vận nên lấy ra rất dễ dàng.

Tào Ngưng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới, chú cậu vậy mà lại đặt bẫy để gài cậu.

Cũng do cậu quá hồ đồ, rảnh rồi không có gì làm nhẩn tin về cho mẹ cậu bảo bạn trai con không đồng ý chuyện mang thai hộ, hai người đừng nghĩ tới chuyện cháu nội nữa, cũng đừng mong chia rẽ chúng con, không có cửa đâu.

Nói tới dứt khoát như vậy, mẹ cậu cũng không phải dạng vừa gì, tất nhiên là phải nhờ chú cậu can thiệp rồi.

Trương Thanh Vận là người như thế nào, phía bên kia Tào gia đã điều tra xong, cũng biết hai người bọn họ mở quán ăn kỳ thực đều là do người bên nhà họ Trương xử lý, Tào Ngưng chỉ chịu trách nhiệm giữ tiền, không cần phải làm gì.

Sau khi tra xong tư liệu về Trương Thanh Vận, phía bên nhà Tào Ngưng cảm thấy Trương Thanh Vận không phải người có thể dựa vào, cái giới người mẫu căn bản quá loạn, rõ ràng là bán thân xác để kiếm tiền.

Còn lấy tiền Tào Ngưng để làm ăn, có khác gì bằm vảy đàn bà đâu?

Tại sao lại tìm một người như vậy?

Thế nhưng là con trai bọn họ thích người ta, bọn họ cũng không có cách nào. Người già rồi chỉ muốn yên bình, chống đối con trai một lần là đủ rồi, sau này cứ theo bọn nó thôi.

Thế nhưng cháu thì nhất định phải có.

Trần phu nhân không đòi hỏi nhiều, chỉ cần một là đủ.

Cho nên vừa có được tình trùng của Tào Ngưng liền đi tìm người thích hợp để mang thai hộ. Hiện nay nói cho cùng đây cũng không phải cách làm được nhiều người ủng hộ, bà cũng phải do dự rất lâu, quyết định ra nước ngoài tìm người, sinh ra đứa nhỏ con lai cũng không tệ.

Những chuyện này Trương gia không cách nào biết được, ngay cả Tào Ngưng cũng chưa từng hoài nghi.

Chuyện gần đây mọi người quan tâm nhất chính là chuyện của Trương ba cùng với chuyện của người quản lý quán ăn.

Người quản lý này họ Vương, tên là Vương Anh. Tính cách gọn gàng dứt khoát, là một vị nữ cường nhân trong truyền thuyết.

Cô từng làm quản lý cho không biết bao nhiêu quán ăn lớn nhỏ, trong nghề coi như cũng có chút danh tiếng.

Chỉ là đường tình cảm không mấy thuận lợi, năm nay bốn mươi tuổi rồi vẫn chưa lập gia đình.

Vương Anh cũng mới tới đây làm việc chưa bao lâu, liền coi trọng người chủ quán phòng bếp là Trương ba đây. Bằng sự hiểu rõ của cô đối với đàn ông, cô biết đây là người đàn ông tốt, đáng để phó thác cả đời.

Dù sao tuổi đã không còn nhỏ nên cô biết rất rõ bản thân mình muốn cái gì. Một khi đã xác định được mục tiêu thì sẽ cố gắng mà theo đuổi. Lại không phải mới mười tám hai mươi, có gì mà phải do dự băn khoăn.

Ở trong quán ăn Vương Anh hết lần này tới lần khác mở miệng khen Trương ba, những người khác làm sao mà không nhìn ra.

Trương ba biết được càng tỏ ra ngại ngùng, không biết nên làm thế nào.

Vương Anh là một người phụ nữ rất xinh đẹp, đứng cùng một chỗ với Trương ba nhìn vô cùng xứng đôi. Quan trọng là nhân phẩm tính cách tốt, có năng lực, có nguyên tắc.

Trương Thanh Vận rất coi trọng người như Vương Anh, cho nên hồi đầu mới dùng hết cách để mời cô về đây làm việc.

Vương Anh cũng không phải là người dễ dàng nhận lời làm việc cho người khác, cô đã cùng với Trương Thanh Vận nói chuyện rất lâu, sau khi nghe rõ kế hoạch phát triển cửa hàng trong tương lai mới đồng ý làm quản lý cửa hàng.

Không ngờ tới chính là chuyển tới chỗ làm mới này, lại gặp được người mà mình muốn nương tựa cả đời.

“Ba, việc này không thể do dự, ba cứ như vậy, chị ấy da mặt lại mỏng, sau này cũng không dễ dàng như vậy đâu.” Trương Thanh Vận gọi Vương Anh là chị, bởi vì Vương Anh chưa từng lấy chồng, lại chỉ lớn hơn Trương Thanh Vận có mười mấy tuổi, dù sao người ta cũng còn trẻ, gọi đi không thích hợp lắm.

“Sao mà được, người ta trẻ hơn ba nhiều như vậy.” Trương ba hai mươi bốn tuổi có Trương Thanh Vận, bây giờ cũng đã bốn mươi bảy tuổi, lớn hơn Vương Anh bảy tuổi.

Tào Ngưng ở bên cạnh cười cười nói: “Chú ơi, thời đại bây giờ không nhìn tuổi tác, không nhìn chiều cao, càng không nhìn giới tính, tình đầu ý hợp, hai người yêu nhau là được rồi.”

“Đúng vậy.” Trương Thanh Vận ở ngay trước mặt ba mình, quay đầu hôn Tào Ngưng một cái: “Chúng ta còn ở bên nhau được, bảy tuổi có tính là gì.”

Trương ba nghiêm túc nói: “Bộ xương già của ba sao so với mấy đứa được.”

Hai người trẻ khuyên một hồi không được, liền dứt khoát nói: “Vậy ba cứ chần chờ đi, dù sao chuyện này cũng không phải do tội con định đoạt.”

Sau khi hai đứa nhỏ đi rồi, Trương ba cảm thấy vô cùng khó chịu, không có ai để tâm sự, lòng cứ bức bối không yên.

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng để ý vẻ mặt của ông, âm thầm cười trộm. Hai người đứng đối diện nhìn nhau một chút, cảm thấy không cần phải lo nữa.

Ba của bọn họ làm sao đầu lại Vương Anh, sớm muộn cũng là người của người ta thôi.

“Ấy dà, dạo này mẹ cậu với em trai cậu cũng chịu khó quá nhỉ, ba ngày năm ngày tới một lần thôi, này cứ cách hai ngày là hai người lại cùng nhau tới, chuyện này là sao đây?” Đặc biệt là Tưởng Thịnh, mỗi lần tới đều quần lầy Trương Thanh Vận không rời nửa bước.

“Đứa nhỏ mà cậu cũng ghen?” Trương Thanh Vận lúc này đang ngồi trên sân thượng hóng gió uống rượu, lâu lâu hút điếu thuốc, vô cùng nhàn nhã.

“Nhỏ gì nữa, lúc tôi bằng tuổi đó đã cùng với cậu nháo tới cái gì rồi.” Tào Ngưng cũng hút một điếu, tuy rằng cậu không nghiện gì món này, nhưng lâu lâu hút một điếu cũng được.

Nghe vậy Trương Thanh Vận mới nghiêng đầu qua nhìn hắn.

Đèn trên sân thượng không quá sáng, là đèn màu da cam. Chiếu lên mặt người kia giống như dát lên một lớp vàng, làm bật lên vẻ đẹp và nét trẻ trung nơi cậu. Nhìn đáng hấp bấy giờ coi như cũng không quá khác so với lúc trước, chỉ là có cao hơn một chút.

“Giờ cậu cao bao nhiêu?”

“1m78, gần cao bằng cậu rồi.” Tào Ngưng dù gì vẫn còn trong độ tuổi phát triển chiều cao, lần trước cùng với chú cậu đi kiểm tra sức khỏe, lúc phát hiện mình cao lên cảm thấy vô cùng cao hứng.

“Ha ha.” Trương Thanh Vận duỗi tay qua sờ sờ đầu cậu, kiểu tóc bây giờ của cậu là một kiểu rất hợp mốt, nhìn đẹp trai không thua gì mấy tiểu thít tươi đang nổi bấy giờ.

“Để quán ăn này cho ba cậu với Anh tỷ quản lý đi, chúng ta đi làm việc khác có được không?” Tào Ngưng cầm ly bia lên uống một hớp, lạnh tê tái.

“Chờ tới lúc đã.” Trương Thanh Vận híp mắt cân nhắc: “Tôi biết cậu muốn làm ăn lớn, mấy chuyện làm ăn lẻ tẻ này căn bản là không lọt vào mắt cậu.”

“À không, chỉ là tôi cảm thấy để cậu làm đầu bếp thì lãng phí quá, nhìn không ngẫu. Cậu nên làm nghề liên quan đến thời trang ấy.”

Trương Thanh Vận cười: “Cậu không phải muốn giấu tôi ở nhà bếp cả đời sao?”

“Cũng có một chút.” Tào Ngưng cũng cười, dùng chân khều khều bắp đùi đối phương: “Tôi nói với cậu rồi, tôi thích nhất là cậu cái gì cũng không làm, cả ngày ở cạnh tôi thôi.”

“Ha ha có chút tiền đồ được không?” Trương Thanh Vận cười tới nổi sao trên trời cũng cảm thấy thẹn vì không sánh bằng.

“Thật đó, không lừa cậu, dù sao tôi cũng chỉ có chút tiền đồ đó thôi.” Tào Ngưng luôn như vậy, thẳng thắn đến đáng yêu.

Trương Thanh Vận cũng cảm thấy hắn đáng yêu, dùng ngón tay chạm khê lòng bàn tay đối phương: “Cảm giác như vậy thật là tốt, bất cứ kế hoạch nào cũng có cậu trong đó, đây chính là cuộc sống mà tôi muốn.”

Tào Ngưng cũng gật đầu đáp lại đối phương, cậu muốn cũng là cái này.

Trương ba đi lên sân thượng, liếc nhìn hai đứa nhỏ đang ngồi nói chuyện, trước giờ không cảm thấy gì, không hiểu sao hôm nay lại thấy cô đơn đến lạ.

Ngày hôm sau, trong bữa cơm của nhân viên, Trương ba vì Vương Anh làm một món ăn, đưa tới trước mặt cô.

Vương Anh ngẩng đầu lên, nói một tiếng cảm ơn.

Ở trước mặt Vương ba ăn một miếng, gật đầu khen ngon: “Tay nghề của anh đúng là nhất.”

Trương ba cười tới híp cả mắt lại: “Đừng khách sáo, cô thấy ngon là được rồi.” Sau đó xoay người đi tiếp tục làm việc.

Từ ngày đó trở đi hai người coi như đã xác định quan hệ.

Trương ba trong nháy mắt từ người đàn ông độc thân biến thành chuyên gia ngược cẩu, cùng quản lý Vương Anh thỉnh thoảng phân phát thức ăn cho cẩu độc thân.

Một ngày nào đó thừa dịp Trương Thanh Vận trở về nhà, Trương ba mời Vương Anh đến nhà ăn tối, sẵn tiện giới thiệu với mấy đứa nhỏ.

Vương Anh đã sớm biết chuyện của Trương Thanh Vận và Tào Ngưng, cô cũng không cảm thấy có gì không chấp nhận được, cô có thể hiểu dạng tình cảm này.

“Tưởng Thịnh vẫn luôn muốn tới nhà chúng ta ăn cơm, hay là để con đi đón nó qua.” Theo lý thuyết là không nên, như thế này cũng có chút làm khó Vương Anh.

Trương Thanh Vận và Tưởng Thịnh có quan hệ, nhưng đối với Trương ba dù gì cũng là người dưng, đến đây rõ ràng là xem náo nhiệt.

Thế nhưng trong nhà trước giờ đã quen để Trương Thanh Vận làm chủ mọi việc, với cả dù sao đều là người nhà, sớm muộn gì cũng phải gặp.

Đối với chuyện cũ của Trương ba Vương Anh cũng không lạ gì. Nghĩ tới hai mẹ con nhà đó gần đây cứ hay lui tới quán ăn, cô cũng muốn nhanh chóng công khai quan hệ, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Coi như được mọi người đồng ý, sau đó để Trương ba đảm nhiệm phần làm cơm, Trương Thanh Đình làm phụ bếp, Trương Thanh Vận và Tào Ngưng phụ trách đi đón người.

Chỗ đó dù sao cũng gần, chạy xe vài phút là tới.

Nói là đi đón Tường Thịnh nhưng lúc về trên xe có thêm hai mẹ con, Mai Tử Thường cũng đi theo.

Bà nghe nói hôm nay có đối tượng của Trương ba đến nhà ăn cơm, phản ứng đầu tiên là không tin nổi. Bà vốn cho rằng mấy năm rồi Trương ba vì mình nên không muốn tái hôn, bây giờ mình ly hôn rồi, Trương ba càng không thể kết hôn mới phải.

Mai Tử Thường không có dự định quay lại với Trương ba, thế nhưng cũng không muốn đối với Trương ba quá xa cách, bà biết Trương ba là một người đàn ông tốt.

“Người bạn gái đó của ba con, có thật lòng không?” Bà không nhịn được phải hỏi một câu.

“Đợi lát nữa gặp bà sẽ biết thôi.” Trương Thanh Vận không thích thái độ này của mẹ cậu chút nào, không muốn quay lại nhưng vẫn dậm dứ không rõ là thế nào?

Làm gì có nhiều khổ tâm như vậy, muốn chính là muốn, không muốn là không muốn thôi.

Nếu có thì cũng chỉ là tạp niệm quá nhiều, yêu không đủ sâu.

Đến nhà, Trương ba vừa nhìn thấy vợ trước liền sửng sốt. Qua một hồi lâu mới cười giới thiệu: “Mai Tử, đây là người mà anh muốn tái hôn, tên là Vương Anh. Bây giờ đang làm quản lý ở quán ăn, lúc trước em cũng đã gặp rồi.” Sau đó giới thiệu Mai Tử Thường với Vương Anh: “Anh Tử, đây là Mai Tử Thường, vợ cũ của anh, đây là con của cô ấy.”

Hai người phụ nữ xinh đẹp ngang nhau, vừa mỉm cười vừa âm thầm quan sát đối phương, tâm tình vô cùng phức tạp.

Cùng làm ẩm thực, đương nhiên Vương Anh biết Mai Tử Thường, chỉ là không ngờ tới người phụ nữ như vậy lại là vợ cũ của Trương ba.

Lúc này, trong lòng Vương Anh không tránh khỏi sẽ nghĩ, Mai Tử Thường là một người ưu tú tới như vậy, Trương ba liệu có con tình cảm với bà ấy không?

Chấp nhận người như mình, có phải vì cảm thấy giống vợ trước của anh ấy?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Vương Anh đưa tay về phía Mai Tử Thường nói: “Xin chào, Mai phu nhân, tôi đã từng nghe nói về bà rồi.”

“Chào cô.”

Hai người phụ nữ âm thầm so đo lẫn nhau, Trương ba đương nhiên không biết, ông mỉm cười mời mọi người ngồi xuống, trước giờ lúc nào đối diện với Mai Tử Thường cũng mang dáng vẻ tự ti, ngày hôm nay không hiểu tại sao đã không còn cảm thấy như vậy nữa.

Trương ba biết người ông thích bây giờ chính là Vương Anh, trong bữa ăn sẵn sóc cô vô cùng chu đáo, vừa tỉ mỉ vừa dịu dàng.

Điểm tốt của người đàn ông này làm sao Mai Tử Thường không biết, chỉ là những thứ bà muốn cũng không phải chỉ có mấy thứ này. Trước mắt cảm thấy sau này sẽ không được đối xử như thế nữa, tránh không được cảm thấy đau lòng.

“Thanh Vận.” Mai Tử Thường do trong bữa ăn có uống chút rượu nên đi tới ban công cho bay mùi rượu, gặp phải Trương Thanh Vận liền nói: “Con mấy năm nay chắc vẫn còn rất hận mẹ đúng không, những chuyện con làm mẹ đều nhìn ra, con không ưa gì người mẹ này. Ngày hôm nay còn cố ý dẫn mẹ tới đây gặp đối tượng mới của ba con.” Bà dừng lại một chút mới nói tiếp: “Con nói con là có ý gì đây, lẽ nào mẹ ruột không bằng mẹ kế?”

“Nếu mẹ ruột tốt tôi còn đi tìm mẹ kế để làm gì?” Trương Thanh Vận vịn lan can, nói chuyện cũng không khách khí, “Bà cảm thấy bà có cái gì tốt? Dựa vào cái gì ba tôi cứ phải vì bà mà đau khổ? Bà có thể toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ba tôi sao? Có thể xem tôi và Thanh Đình như con ruột, đối xử như đối xử với Tưởng Thịnh? Đừng tưởng bọn tôi là ngọc, mà dù có ngọc cũng có tôn nghiêm chứ.”

Mấy câu hỏi này Mai Tử Thường không có cách nào trả lời được, trong lòng vô cùng khó chịu.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện cả đời của Trương ba chính thức được quyết định.

50. Chương 47

Con người vốn ích kỷ, ai lại không tính toán cho riêng mình. Mai Tử Thường không muốn quay lại với Trương ba, nhưng cũng không muốn quan hệ giữa bọn họ quá xa cách, bà vốn cho rằng Trương ba vẫn là người luôn nhìn mình với cặp mắt ngưỡng mộ như trước đây, nhưng hóa ra là không phải.

“Quên đi, mẹ cũng chỉ nói thế thôi, ba con tái hôn mẹ rất mừng cho ông ấy.” Bà nói: “Dù thế nào đi chăng nữa, Thịnh Thịnh cũng là em con, sau này mẹ sẽ ít gặp con nhưng Thịnh Thịnh vẫn phải nhờ con chăm sóc, nó đi học ở đây, hoàn cảnh còn chưa quen thuộc, hơn nữa...Sau này có lẽ mẹ sẽ không ở đây nữa.”

Kỳ thực Trương Thanh Vận không ghét Tưởng Thịnh, đứa nhỏ này tuy có chút dính người nhưng tính cách không xấu. Hoàn cảnh coi như cũng đáng thương, rõ ràng là con nhà giàu đến cuối cùng lại phải chịu lẻ loi hiu quạnh.

Mai Tử Thường sau này có tái hôn hay không, chắc hẳn mọi người cũng hiểu rõ.

“Em ấy tất nhiên là tôi sẽ lo, chỉ là còn phải xem bản thân em ấy thế nào, dù sao tôi cũng không phải anh ruột.”

Tưởng Thịnh không giống Trương Thanh Đình, Trương Thanh Đình là em ruột của cậu, em trai không nghe lời thì đánh. Còn không phải em ruột thì mình làm gì có quyền quản giáo.

“Thanh Vận, cảm ơn con.” Nói tới mức này, Mai Tử Thường đã cảm thấy biết ơn Trương Thanh Vận lắm rồi.

Tụi nhỏ lớn rồi, muốn xây dựng tình cảm xem ra vẫn là quá muộn.

Sau khi tàn tiệc, Trương Thanh Vận để Tào Ngưng ở lại, một mình lái xe đưa Mai Tử Thường và Tưởng Thịnh về.

Hai anh em đứng dưới lầu nói chuyện một hồi: “Nghe nói sau này mẹ em phải đi hả?”

“Ừm.” Thiếu niên còn chưa tới mười tám tuổi, này giờ vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích, mẹ cậu đã đi để lại không gian riêng tư cho bọn họ: “Mẹ em cũng là mẹ anh mà.”

Đối mặt với ánh mắt quật cường của thiếu niên, Trương Thanh Vận không nhịn được bật cười, đương nhiên là Trương Thanh Vận không có ý chế nhạo hay xem thường gì cả. Chỉ là có chút hiếu kỳ, không hiểu tại sao Tưởng Thịnh lại có tính cách như thế này, vừa ngốc vừa ngoan cố đến đáng thương.

“Đúng rồi, Thanh Đình cũng là anh của em đó, sao không thấy em gọi nó là anh.” Hình như trước giờ chưa từng gọi.

Tưởng Thịnh lúc đầu không trả lời được, sau bị ép quá mới miễn cưỡng nói: “Trong lòng em chỉ có anh là anh thôi.”

“Thật biết cách nói chuyện.” Trương Thanh Vận sờ đầu cậu nhóc: “Được rồi, em lên đi, chờ mẹ em đi rồi anh lại tới tìm em.”

“Vâng.” Tưởng Thịnh nghe vậy nở nụ cười, cậu luôn cảm thấy Trương Thanh Vận thân thiết với cậu hơn mẹ bọn họ nhiều. Mặc dù biết không nên nhưng cậu vẫn âm thầm mà vui vẻ.

Khi Trương Thanh Vận trở về trời đã rất khuya rồi.

Tào Ngưng để trần người trên ngồi trong phòng ngủ lau tóc, Trương Thanh Vận giặt khăn giúp cậu lau khô.

Cái tên này không thích dùng máy sấy, còn bảo nghe thấy tiếng sấy tóc sẽ thấy rất bực bội.

“Tối nay tính sao?” Tào Ngưng đứng ở đằng kia, đưa tay sờ eo Trương Thanh Vận.

“Muộn rồi.” Trương Thanh Vận sau khi lau tóc cho đối phương xong thì hôn lên lỗ tai hắn một cái bảo hắn đi ngủ.

Tào Ngưng giật giật khoe miệng, tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

Khoảng mười phút sau, Trương Thanh Vận mặc một chiếc quần cộc đi vào, thấy Tào Ngưng mới ngạc nhiên hỏi: “Sao còn chưa ngủ nữa?”

Tào Ngưng nói: “Cái đó của cậu có phải là không được rồi?”

Động tác Trương Thanh Vận cứng đờ, sau đó đi tới từ trên cao nhìn xuống người bên dưới: “Điều gì đã khiến cậu có suy nghĩ như vậy hả?”

Tào Ngưng liếc mắt nhìn phía dưới của đối phương, không cần nói cũng tự hiểu.

“Có được hay không hay là cậu thử xem?” Vì để chứng minh mình hoàn toàn không có vấn đề, Trương Thanh Vận đành phải kéo tay Tào Ngưng để hắn sờ soạng cái đó của chính mình.

Mặc dù là trạng thái yên tĩnh nhưng vẫn có cảm giác tồn tại như cũ.

“...” Tào Ngưng theo bản năng mà sờ thêm lần nữa, nhất thời cảm thấy vật kia trong tay mình càng ngày càng to ra.

Thế nhưng dù có to ra thì Trương Thanh Vận rất nhanh đã thả tay cậu ra, bình tĩnh chuẩn bị lên giường ngủ, không có ý muốn làm.

Tào Ngưng nhú chặt lông mày, trực tiếp hỏi hắn: “Cứng rồi cậu cũng không thèm xử lý sao?”

Trương Thanh Vận nói: “Mỗi lần có gì liền xử lý vậy tôi còn cần làm những cái khác sao?”

Tào Ngưng bị nghẹn một bụng không cách nào xả được, giống như bản thân cậu muốn tự tìm bất mãn.

Tình trạng này kéo dài khoảng hai ngày cho tới ngày thứ ba. Hôm nay Trương Thanh Vận không có đi tới quán ăn, trong lúc trời còn chưa sáng đã đánh thức Tào Ngưng dậy.

“Sao vậy?” Tào Ngưng ngủ tới mơ màng, dù sao cũng đang ngủ ngon giữa chừng bị đánh thức là ai cũng sẽ khó chịu.

“Hôm nay không đi làm, tôi dẫn cậu đi chơi.” Trương Thanh Vận ôn nhu mở sẵn cửa phòng tắm, còn lấy kem đánh răng sẵn cho Tào Ngưng.

Tào Ngưng lúc này đã tỉnh táo hơn phân nửa, cậu vừa ngỡ vực lại vừa chờ mong, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn người bên cạnh.

“Cậu có mưu đồ gì vậy?”

Nghे thấy giọng điệu ngờ vực của đối phương Trương Thanh Vận cảm thấy áy náy không thôi. Từ khi mở quán ăn cho tới giờ, cậu chưa có nghỉ ngày nào, càng khỏi nói tới đi chơi cùng Tào Ngưng.

Thế nhưng đối phương chưa hề tức giận, cũng không oán trách lời nào.

“Rốt cuộc cậu định làm gì vậy?” Tào Ngưng sau khi rửa mặt xong thì bị đẩy đi thay đồ.

“Lát nữa tới nơi cậu sẽ biết thôi.” Sau khi lấy nước nóng cho Tào Ngưng uống xong, hai người bắt đầu xuất phát.

Rạng sáng bốn năm giờ trời còn chưa sáng lắm, xe vừa mới lên đường cái, Tào Ngưng nói: “Cậu không phải là muốn đi xem mặt trời mọc chứ? Quê mùa như vậy?”

“Quê mùa hả? Tôi vẫn còn chưa được ngắm mặt trời mọc trên núi Vân Hải.” Trương Thanh Vận không phủ nhận, xem như là thừa nhận rồi.

“Cậu đúng là đồ quê mùa.” Tào Ngưng ngoài việc thì nói như vậy nhưng ánh mắt lại sáng rực rỡ, thật ra cậu cũng chưa từng ngắm mặt trời.

“Ha ha, vậy cậu ráng chịu đựng một chút, sau này có dịp sẽ dẫn cậu đi chơi chỗ khác.” Trương Thanh Vận vừa lái xe vừa cười, trời còn sớm nên trên đường có rất ít xe, xe bọn họ chạy trên đường rất là thoải mái.

Chạy được khoảng nửa tiếng xe bắt đầu tiến vào đoạn đường lên núi Vân Hải, tiếp tục chạy lên trên.

Đến nơi rồi Trương Thanh Vận dừng xe lại. Sương mù phủ đầy núi, xung quanh là một hàng rào chắn an toàn, gần đó có không ít tảng đá.

“Tới thật đúng lúc.” Trương Thanh Vận ngẩng đầu nhìn mặt trời đang từ từ lên cao, phía chân trời lộ ra một màu vàng nhạt.

Cậu lấy di động ra chụp vài tấm, sẵn tiện kéo Tào Ngưng qua chụp cho hẵn mấy kiểu.

“Trong điện thoại cậu toàn là ảnh của tôi.” Tào Ngưng nhìn sơ qua album ảnh, ngoài mình ra chỉ có vài bức ảnh khác.

“Ừm.” Trương Thanh Vận cầm điện thoại lên, lấy phía sau làm phong nền, chụp cho Tào Ngưng mấy tấm.

Cậu trước giờ không thích chụp ảnh cho lắm, trừ phi là chụp chung với Tào Ngưng.

“Tôi có đẹp trai không?” Tào Ngưng trong ảnh miệng cười hớn hở, vẻ mặt vô cùng sinh động.

“Cũng được.” Trương Thanh Vận cười, cố ý chọc hấn để tránh hấn quá đắc ý: “Nhìn mặt trời mọc kia.”

Tào Ngưng quay đầu lại, nhìn thấy vạt trường ánh sáng, tránh không khỏi bị chói mắt.

Hai người sóng vai lẳng lặng nhìn, đột nhiên Trương Thanh Vận ôm lấy eo Tào Ngưng, trao cho đôi phương nụ hôn nồng nhiệt.

Tào Ngưng cũng đáp lại, để cái hôn này kéo dài lâu hơn.

“Bảo bối, lấy giúp tôi hộp thuốc với.” Sau khi hôn xong, Trương Thanh Vận đưa chìa khóa cho Tào Ngưng, còn mình thì ngồi xuống một tảng đá gần đó tiếp tục ngắm cảnh.

Lúc này mà hút một điều thuốc thì không còn gì bằng, Tào Ngưng biết Trương Thanh Vận có để mấy hộp thuốc ở phía sau cốp xe, cậu đi ra phía sau dùng chìa khóa mở cốp, cốp vừa mở ra cậu lập tức đứng hình tại chỗ.

Ngay lúc này một mùi hương dịu nhẹ phả vào mặt, bên trong là một bó bách hợp màu trắng, ở giữa còn có vài đóa hồng đỏ. Bó hoa này to tới nỗi chiếm hết phía sau cốp xe, cánh hoa kiêu diễm ướt át, phía trên còn đọng sương sớm.

“Đệt.” Tào Ngưng chỉ có thể phát ra chữ này, nghiêng đầu nhìn người đang ngồi trên tảng đá ở đằng kia, đúng là không phục không được.

Bao nhiêu uất ức mình phải chịu từ trước tới giờ, đến khi nhìn thấy bó hoa này giống như là chỉ trong chớp mắt tan thành mây khói.

“Có thích không?” Trương Thanh Vận nhớ tới bó hoa mình mua, hẵn là đạt được hiệu ứng thị giác rất lớn.

“Cũng tạm.” Tào Ngưng cứ thế để nắp cốc xe mở, chậm rãi lui về bên người Trương Thanh Vận: “Cậu thành thật nói cho tôi biết, cái này cậu đã chuẩn bị bao nhiêu ngày?”

Trương Thanh Vận cười: “Chắc khoảng một tuần.” Vào cái ngày mà Tào Ngưng nhớ lại mọi chuyện thì Trương Thanh Vận đã dự định tìm thời gian thích hợp để hai người cùng nhau nói rõ ràng mọi chuyện: “Ngưng Ngưng, qua ngày hôm nay quên hết những chuyện không vui đi được không, sau này có chuyện gì nhất định phải thẳng thắn nói ra, sau này phải sống thật vui vẻ.”

Tào Ngưng ngồi bên cạnh hắn, không rõ ý của hắn cho lắm: “Cậu đang nói tới cái gì?”

“Tất cả.”

“Hả, tôi không có chuyện gì không vui hết, còn nếu cậu có thì cứ cho qua đi.” Tào Ngưng nhìn người bên cạnh một chút, ở chung càng lâu càng cảm thấy người này có uy.

Tào Ngưng rất sợ một Trương Thanh Vận nghiêm túc như thế.

Trương Thanh Vận làm sao biết trong lòng Tào Ngưng sợ mình thế nào, nghiêng đầu qua hôn nhẹ một cái lên má đối phương, còn có lỗ tai, dùng giọng điệu ôn nhu nói: “Ở cùng với cậu lâu như vậy thật sự bị cậu hành hạ không ít, hứa với tôi sau này không được dọa tôi như thế nữa, tôi thật sự không chịu nổi đâu.”

Tào Ngưng yên lặng gật đầu, ngoan hiền y chang cô vợ nhỏ.

“Hôm nay cậu có vui không?” Trương Thanh Vận ôm Tào Ngưng, dùng giọng điệu quan tâm hỏi, tay cũng không rảnh rồi miết lấy eo đối phương.

“Vui chứ.” Tào Ngưng mím mím môi, vốn cậu không định thành thật như vậy đâu, nhưng nhìn tới cặp mắt sáng lấp lánh của đối phương cậu lại không nỡ.

“Tuần này tôi rất nhớ cậu, cậu có nhớ tôi không?” Trương Thanh Vận ấn người Tào Ngưng lên tảng đá, vùi đầu vào cổ cậu mà hôn.

“Nhớ.” Hô hấp Tào Ngưng dần trở nên rối loạn, cậu không biết Trương Thanh Vận muốn làm gì, nhưng lại có chút mong chờ chuyện sắp diễn ra.

“Đi lên xe.” Hôn xương quai xanh Tào Ngưng xong, Trương Thanh Vận liền bế cậu lên xe.

Tào Ngưng nằm ở ghế phía sau, tự cởi quần mình ra, cậu muốn rút ngắn thời gian cho Trương Thanh Vận, lại không ngờ đối phương cúi người xuống...

“Ừm...” Đàn ông vào buổi sáng thường rất nhạy cảm, lại bị kích thích một chập nên Tào Ngưng đã sớm chịu không nổi nữa.

Cũng bị rất chờ mong, nên bây giờ cậu vô cùng hưởng thụ cảm giác mà đối phương mang đến cho mình.

Đã mấy ngày không có làm nên chỗ đó có chút đau.

“Trong xe chật quá, tôi phải chậm lại thôi.” Trương Thanh Vận đang nằm trên người Tào Ngưng lên tiếng.

“Được.” Âm thanh run rẩy của Tào Ngưng vang vọng trong xe.

Bởi vì mấy ngày không có làm nên hôm nay Tào Ngưng bị ăn một trận no nê, chỉ là có chút hơi quá mức.

Làm xong liền nằm oặt xuống ghế, cả người chẳng muốn động đậy nữa.

Trương Thanh Vận mở cửa sổ để mùi trong xe tiêu tán bớt. Sẵn tiện lấy hộp thuốc ra hút một điếu, dựa vào cửa sổ ngắm mây nhả khói.

“Cậu ổn không?” Mắt rũ xuống nhìn người đang nằm bên dưới rồi lấy áo đắp lên cho hắn.

“Ừm...” Tào Ngưng từ trong mũi phát ra một tiếng, cả người lười biếng không còn chút sức lực.

“Lát nữa về lại thành phố ăn điểm tâm, rồi đi xem triển lãm thời trang...Xong rồi buổi tối sẽ dẫn cậu đi ăn bữa tối dưới ánh nến, ăn xong rồi lại làm nữa có được không?” Trương Thanh Vận hỏi trước, sợ đối phương không chịu nổi.

“Được.” Tào Ngưng không hề do dự.

“Ha ha.” Trương Thanh Vận cười vô cùng vui vẻ, lại ngắt cái móng thịt của Tào Ngưng: “Ăn bao nhiêu đều vào móng hết.” Toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có chỗ này nhiều thịt nhất.

“...” Tào Ngưng cũng muốn cãi lại thế nhưng không tìm được từ nào đành phải im lặng cười cười, cậu cũng rất hài lòng với cái móng của mình.

“Hút một điếu không?” Trương Thanh Vận đưa điếu thuốc của mình tới miệng Tào Ngưng, cho cậu hút một cái.

“Lúc cậu hút thuốc nhìn rất đẹp trai.” Tào Ngưng nằm đó, ngược lên nhìn đối phương.

Trương Thanh Vận cười cười, tầm mắt hai người giao nhau trong không trung, đâu đâu cũng là gian tình.

Ngày hôm đó theo kế hoạch Trương Thanh Vận đã sắp xếp từ trước, hai người vô cùng vui vẻ trải qua hết một ngày.

Tào Ngưng rất thỏa mãn, ở trong cuộc sống bình thản này thỉnh thoảng được đối xử lãng mạn một lần, làm sao mà không cảm động.

Sắp tới ngày chú cậu kết hôn rồi, xung quanh cũng có vài người quen sắp kết hôn.

Mấy đứa nhỏ thấy thế cũng hỏi dò Trương ba xem ông với Vương Anh định khi nào thì kết hôn?

Trương ba nghĩ cũng đúng, dù mình thì không để tâm mấy cái chứng nhận kết hôn gì đó, nhưng người ta là con gái theo mình dù gì cũng phải cho người ta cái danh phận.

Hai người thương lượng một chút mới nói chắc khoảng cuối năm, nếu không có gì thay đổi thì cuối năm làm lễ kết hôn luôn.

Trương Thanh Vận thấy nhà mình bên kia cũng đã sửa xong rồi, không bằng cũng sửa sang lại căn nhà này một chút, đợi mình với Tào Ngưng dọn đi rồi, nhà này sẽ dành cho hai người bọn họ.

Trương ba không có ý kiến, cảm thấy bọn nhỏ dọn ra ngoài cũng tốt, dù sao cũng không quá xa, bình thường cũng có thể thường xuyên lui tới.

“Còn có chuyện...” Chuyện của trưởng bối, Trương Thanh Vận biết mình không tiện nhúng tay nhiều quá, cậu ở trước mặt Tào Ngưng nhỏ giọng hỏi ba mình: “Ba có nói chuyện với Anh tỷ chưa? Có muốn có con không?”

Mặt Trương ba đỏ lên: “Chuyện này...” Ông quả thật chưa từng nghĩ tới, sau đó lập tức nói: “Lớn từng này rồi.”

“Không phải, Anh tỷ dù sao cũng là lần đầu kết hôn, có thể sẽ muốn có một đứa nhỏ, ba cứ hỏi rõ xem sao.”

“Ừm.” Trương ba nghĩ cũng đúng, phải tìm thời gian để hai người thương lượng.

Tào Ngưng trêu chọc: “Nếu như Anh tỷ lại sinh con trai, cậu sẽ có tới ba thằng em trai.”

Trương Thanh Vận nói: “Cũng có thể là em gái mà?” Nếu như có thể cậu muốn có em gái hơn, con trai chả có gì tốt.

Lại nói Vương Anh năm nay đã bốn mươi tuổi, lại chưa từng sinh con, nên lần này muốn sinh con cũng không phải dễ dàng gì.

Bản thân cô muốn thuận theo tự nhiên lại không ngờ lại khéo tới như vậy, vừa mới qua tháng bụng liền lộ ra giống như mang thai, nhưng còn chưa xác định.

Trương ba căng thẳng làm việc cũng không tập trung được, qua hai tháng liền lập tức dẫn Vương Anh đi kiểm tra, kết quả là có thai hơn một tháng.

Trở về nói với mấy đứa con, người nào người nấy đều há hốc cả mồm.

Nhanh như vậy sao?

Nhắm chừng thời gian, rõ ràng là trước khi đưa Vương Anh về nhà hai người đã làm chuyện đó rồi.

Đón nhận cặp mắt kính nể của các con, mặt Trương ba đỏ ửng, ông cũng biết chuyện này quá nhanh, sao chỉ mới có một lần mà đã dính rồi.

Đó là một bữa tối sau khi đưa Vương Anh về nhà rồi bị cô giữ ở lại.

Vương Anh mang thai, cả nhà vừa mừng vừa lo, dù sao cô cũng đã lớn tuổi, làm sao không lo lắng đây.

Bởi vậy mọi người quyết định cô không cần đi làm nữa, cứ ở nhà an tâm dưỡng thai.

Chuyện trang trí nhà cũng bị hoãn lại, chờ thai nhi ổn định khoảng bốn tháng, liền đi tới quán ăn làm việc lại, cho tới khi thai nhi được tám tháng mới về nhà nghỉ ngơi.

Cũng may là thân thể Vương Anh khỏe mạnh, nên lúc mang thai cũng không bị hành gì.

Em bé còn chưa được sinh ra mà ba người trẻ trong nhà đã không chờ được, tò mò không biết sẽ là em trai hay em gái đây.

Trương Thanh Vận nghĩ là em gái, Tào Ngưng thì lại cho rằng đó là em trai, Trương Thanh Đình không để tâm lắm, nhưng sợ đại ca nên đành nói là em gái.

Tới ngày Vương Anh sinh, quán ăn đóng cửa ba ngày liền.

Sản phụ lớn tuổi nên phải mổ bụng, bệnh viện không cho phép sinh tự nhiên. Tuy rằng Vương Anh cảm thấy chính mình có thể sinh tự nhiên nhưng cuối cùng vẫn chọn mổ.

Chín giờ tối, mọi người trong nhà có mặt đầy đủ trong bệnh viện chờ đợi, một lát sau nghe thấy trong phòng mổ truyền tới tiếng khóc của trẻ con.

“Nghe âm thanh vang dội như này chắc chắn là em trai không chạy đi đâu được.” Tào Ngưng hài lòng nhếch khóe miệng, chuẩn bị nhận tiền đặt cược của Trương Thanh Vận.

“Thấy mới biết được.” Trương Thanh Vận nhìn thấy Trương ba đứng ngồi không yên, muốn vào xem xem, lập tức kéo ông lại: “Ba, phòng sinh không cho đàn ông vào đâu.”

Quả nhiên có nữ y tá đi ra hỏi: “Có ai là nữ không? Có thể vào ẵm đứa nhỏ được rồi.”

Đứa nhỏ được để trong khu giữ ấm, bác sĩ vội vàng khâu lại vết mổ cho Vương Anh, không có ai để ý tới đứa nhỏ.

“Mẹ Vương Anh còn chưa tới.” Đứa nhỏ tới quá đột ngột, sớm hơn dự định hẳn một tuần.

Nhà bọn họ bên này lại không có thân thích nào là nữ, bốn người đàn ông gấp tới độ không biết phải làm sao.

“Không sao không sao, vậy cứ chờ ở khu giữ ấm, một lúc khâu xong sẽ đưa lại vào phòng bệnh.” Y tá cũng rất bận rộn, nói xong liền quay trở về phòng mổ, hỗ trợ chăm sóc sản phụ.

“...” Trương ba ghé mắt vào khe cửa nhìn tình hình bên trong, sốt ruột không biết tình huống như thế nào.

Đại khái khoảng mười phút sau, Vương Anh được bác sĩ đẩy ra, một bên ôm đứa nhỏ.

Bây giờ vẫn chưa thể giao cho người nhà, vào phòng bệnh mới có thể.

“Anh Tử.” Trương ba không để ý tới đứa nhỏ, vừa nhìn tới sắc mặt tái nhợt của vợ đã lo lắng đến lạnh cả người.

Phụ nữ sinh con chẳng khác nào đặt một chân vào Quỷ Môn Quan, đừng nói tới Vương Anh lại còn lớn tuổi.

Cũng còn may, bác sĩ nói tình huống không xấu, chỉ cần dưỡng khoảng một tháng sau đó tình trạng sẽ từ từ khá lên.

Vào phòng bệnh cuối cùng bọn họ cũng được ẵm đứa nhỏ, ba người trẻ nhìn ba mình ôm đứa nhỏ, ba ẵm xong rồi cũng cho tụi con ẵm với chứ.

Trương ba ẵm con một hồi mới nhớ ra, lúc này quên hỏi bác sĩ xem là con trai hay con gái.

Trước mắt bác sĩ và y tá đều đi rồi, chỉ có Vương Anh có thể cho ông đáp án, người vừa sinh con xong cười nói: “Là con trai.”

Tào Ngưng nghe thế cười lên: “Tôi nói đúng chứ.” Chính là con trai.

“Khụ khụ.” Trương Thanh Vận lấy tay che miệng, ho nhẹ một cái, sau đó giành lấy em trai: “Ba, em để con ẵm cho, ba nói chuyện với Anh tỷ đi, hôm nay chị ấy vất vả nhiều rồi.”

Dù sao cũng kết hôn rồi, gọi chị không đúng quy củ lắm, thế nhưng đã quen rồi khó mà sửa được.

Ngược lại mọi người cũng không thấy có vấn đề gì, nên Trương Thanh Vận cứ tiếp tục gọi như thế.

Đứa nhỏ ẵm trong tay, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, thật sự không thể nói là đáng yêu, thế nhưng cũng không phải xấu, dù sao gen của Trương gia vốn rất tốt.

“Đang ngủ hử.” Tào Ngưng lúc này cũng đi tới, không dám chạm đứa nhỏ sợ lại làm nó thức giấc.

“Y chang con khi.” Trương Thanh Đình nhìn đứa nhỏ, trong miệng lẩm bẩm.

Sau khi đứa em trai này được sinh ra thì cậu sẽ không còn là người nhỏ nhất trong nhà nữa. Vốn là có một Tường Thịnh đã đủ phiền rồi, giờ lại có thêm một đứa em trai, cảm giác sự tồn tại của mình sẽ càng ngày càng mờ nhạt.

Nơi Vương Anh sinh là bệnh viện lớn, người có điều kiện đều muốn chọn nơi này để sinh đẻ.

Phí tất nhiên là đắt, thế nhưng chỉ cần mẹ con bình an là được, trong nhà cũng không tiếc chút tiền này.

Ngày hôm sau mẹ Vương Anh đến, bà cụ sau mười tuổi tóc cũng sắp bạc trắng hết cả đầu, thế nhưng thân thể lại rất khỏe mạnh, có kinh nghiệm chăm sóc con nít.

Sau khi bà cụ đến nơi bốn người đàn ông nhẹ lòng hẳn.

Trương Thanh Vận dẫn hai người kia về nhà, Trương ba ở lại bệnh viện chăm con nhỏ.

Sau ba ngày quán ăn mở cửa lại bình thường, chỉ có Trương ba không đến, còn lại Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đều có mặt đầy đủ.

“Xin lỗi.” Nhìn thấy Tào Ngưng theo mình chịu vất vả, Trương Thanh Vận cảm thấy rất áy náy.

Trước mắt cậu đã đồng ý với Tào Ngưng, qua đợt này sẽ giao lại quán ăn cho Trương ba và Vương Anh, bây giờ vẫn còn phải bận rộn một khoảng thời gian nữa.

“Không có gì.” Tào Ngưng đề nghị: “Hay là cậu tuyển thêm người đi, đợt Anh tỷ đi làm lại cũng phải mấy tháng nữa, còn có sau này mở thêm chi nhánh, cũng cần thêm người.”

“Ừm tôi cũng đang định vậy.” Trương Thanh Vận nói.

Từng ngày trôi qua đứa nhỏ kia cũng sắp về nhà. Trương ba mới thương lượng với mấy đứa con: “Mẹ của Anh Tử muốn tới đây phụ Vương Anh chăm sóc đứa nhỏ, hay là mấy đứa ở đây vài ngày rồi dọn về bên đó được không?”

“Được.” Trương Thanh Vận đồng ý, sắp tới hẳn là sẽ bận tới thở không ra hơi.

Dọn nhà, tuyển người, trông coi quán ăn, liên bận rộn hết một tháng.

Khoảng thời gian này Trương Thanh Vận tuy rằng bận rộn nhưng thỉnh thoảng sẽ nghĩ, ba mẹ Tào Ngưng bên kia sao không thấy động tĩnh gì, chuyện này không bình thường cho lắm.

Liên quan đến chuyện mang thai hộ, Trương Thanh Vận biết bên kia bỏ qua chỉ là nhất thời. Sau này chắc chắn sẽ ép buộc Tào Ngưng tới khi chịu đi nhờ người mang thai hộ thì thôi.

Sau cùng Tào Ngưng sẽ có đứa con, đây là chuyện chắc chắn.

Nếu thật sự cương quyết không cho sinh, cuối cùng khéo Tào Ngưng lại đổ mọi trách nhiệm lên đầu mình.

Thế nhưng đứa nhỏ này sinh thế nào, Trương Thanh Vận vẫn hy vọng do mình làm chủ.

Em trai có bà ngoại chăm nên Trương ba cũng về quán ăn làm lại, quản lý mới làm việc cũng không tệ, cuối cùng Trương Thanh Vận với Tào Ngưng cũng được rảnh rỗi.

Việc hai người thích nhất là chơi với em trai, lâu lâu Trương Thanh Vận cũng sẽ chở Tưởng Thịnh qua ăn cơm, cuối tuần cũng để người tới nhà mới bên kia ở hai ngày.

Mẹ của Tưởng Thịnh nghe đâu là sang nước ngoài gặp được đối tượng thích hợp, sắp kết hôn.

Gần đây không về thăm được mấy lần, Trương Thanh Vận cảm thấy Tưởng Thịnh rất đáng thương nên

quan tâm cậu nhóc hơn hẳn lúc trước.

Cậu nhìn hoàn cảnh của Tường Thịnh bây giờ giống như thấy được bản thân mình trước kia.

“Ngày mai con với Tào Ngưng sẽ dẫn đứa nhỏ đi chích ngừa.” Em trai được hai tháng, chích ngừa chính là chích mũi đầu tiên chống viêm tủy sống, hai người cũng không tới quán ăn, việc dọn một đồng, bà cụ thì ở nhà lo làm cơm cho Vương Anh.

Vương Anh bây giờ đã khá hơn rất nhiều, có điều mới qua được hai tháng quan trọng, bà cụ vẫn không yên tâm cho cô đi tới quán ăn làm việc.

Để Trương Thanh Vận chăm sóc đứa nhỏ mọi người đều rất an tâm, kỹ thuật thay tã của cậu bây giờ còn tốt hơn cả Vương Anh.

Người trong nhà trêu chọc nói, nếu Trương Thanh Vận mà có con khẳng định sẽ là một người ba tốt.

Mỗi lần như vậy Tào Ngưng sẽ nói, trừ phi con sinh được, nếu không Trương Thanh Vận sẽ không có.

Trước khi Vương Anh sinh con, Trương ba thỉnh thoảng cũng sẽ lo lắng, hai đứa này không có con về già thì biết làm sao. Nhưng giờ trong nhà có thêm đứa nhỏ, ông coi như cũng đỡ lo hơn nhiều.

Đứa nhỏ này có thể cho hai đứa nó làm con nuôi, sau khi mình với Vương Anh qua đời cũng không cần phải lo nữa.

Chuyện đi bệnh viện Trương Thanh Vận đã quá quen thuộc. Cậu phụ trách ẵm em, để Tào Ngưng cầm đồ, lúc hai người xếp hàng thì thấy mấy người đang đứng ở phía trước.

Đó là Trần phu nhân cùng với một bảo mẫu, bọn họ cũng là một người cầm đồ một người ẵm đứa nhỏ, nhìn kiểu gì cũng là đến tiêm ngừa.

Tác giả có lời muốn nói: Trương Thanh Vận đã sớm biết Tào Ngưng kiểu gì cũng sẽ có con, thế nhưng chuyện này đến quá đột ngột, bởi vậy vẫn phải ngược Tào Ngưng một chút, để hắn lựa chọn, rồi đi hay là để đứa nhỏ chuyển vào hộ khẩu Trương gia, đổi sang họ của Trương Thanh Vận, làm khó hắn là đúng rồi.

Truyện sắp hoàn tôi lại dài dòng rồi, nhân vật dưới ngòi bút của tôi cũng không phải hoàn mỹ, dù cho lúc đầu có chút giống truyện cổ tích, nhưng giữa chừng sẽ đan xen các yếu tố hiện thực vào một cách hợp lý.

Có điều tôi viết văn không quá giỏi đó là sự thật, logic hành văn thường rất kém cỏi, viết xong cái này có thể sẽ nghỉ ngơi một thời gian, cũng có thể sẽ hận không thể lập tức mở hồ mới, nhân sinh chính là chứa đầy bất ngờ như vậy đó, nếu không có thì sẽ rất vô vị.

51. Chương 48

Hai thanh niên trẻ tuổi đứng trong đám đông các bà mẹ khỏi hỏi cũng biết có bao nhiêu bắt mắt. Trần phu nhân không lâu sau đã nhìn thấy con trai của mình, cùng với người mà bà chưa từng gặp mặt.

Đây là lần đầu tiên Trần phu nhân chân chính nhìn thấy Trương Thanh Vận, ấn tượng đầu tiên của bà đối với Trương Thanh Vận chính là rất nội liêm, khiêm tốn, không hề giống với hình tượng của hắn trên TV.

Rõ ràng đây là một người rất dễ gây hảo cảm với người đối diện, nếu hắn không có thân phận phức tạp như vậy ắt hẳn Trần phu nhân còn thích hắn hơn nhiều.

“Mẹ?” Ánh mắt Tào Ngưng ban đầu là dừng trên người mẹ mình, xong lại chuyển sang đứa nhỏ bà đang ẵm trên tay, cậu đầu tiên là nghi hoặc, sau đó chợt có một linh cảm không lành, không thể nào.

Mặt cậu biến sắc, cũng không thèm để ý tới người bên cạnh, đi tới gần mẹ mình hỏi: “Đây là con ai?” Nhìn ngũ quan thì có vẻ là con lai.

Trần phu nhân không ngờ lại gặp con mình ở đây, bà để ý thấy đứa nhỏ nằm trong lòng Trương Thanh Vận, nói lên thắc mắc của mình: “Còn đó là con ai?”

“Là em của Thanh Vận.” Tào Ngưng rũ mắt, cậu nhớ tới lần trước đi kiểm tra sức khỏe có lấy tinh trùng: “Mẹ, này không phải là con của con chứ?”

Trần phu nhân đương nhiên không gạt hắn làm gì: “Là của con.” Nhìn thấy con trai còn ngày càng sẫm mặt, bà nói: “Đứa nhỏ này con không cần quan tâm, muốn sống thế nào thì sống thế ấy, mẹ sẽ không quản con nữa.”

“...” Tào Ngưng vẫn chưa thể chấp nhận được, quay đầu lại nhìn người đàn ông đứng phía sau mình.

Trương Thanh Vận đứng ở đó, cũng không tỏ vẻ gì, cậu đã nghe rất rõ đoạn đối thoại của hai mẹ con bọn họ.

Nhìn phản ứng của hắn như thế Tào Ngưng càng không nắm chắc được, rốt cuộc là thế nào?

“Mẹ, mẹ đừng có lần nào cũng tự mình quyết định mọi chuyện như vậy, mẹ có nghĩ tới cảm nhận của con không?” Tào Ngưng bất đắc dĩ trừng mắt nhìn mẹ mình, không đợi Trần phu nhân lên tiếng đáp lại cậu đã quay về đứng bên cạnh Trương Thanh Vận.

“Sao vậy?” Mặt Trương Thanh Vận không chút biến sắc, giả ngu hỏi.

“Chích ngựa xong rồi nói.” Tào Ngưng giận tới mặt mũi đỏ bừng.

Trương Thanh Vận rũ mắt xuống, yên lặng nói một câu đáng đời.

Dẫn trẻ con đi chích ngựa vốn là một chuyện phiền phức, phải gần tới trưa mới chích xong.

Trước khi đi, Trương Thanh Vận nói một câu: “Không tới nhìn con cậu một chút sao?”

Tay chân Tào Ngưng lạnh toát, vừa giận lại vừa sợ, nói: “Cậu biết rồi?” Cũng đúng, nãy giờ đối phương đứng không xa, có thể nghe được.

“Không nhìn thì về thôi.” Trương Thanh Vận ôm em trai đi ra cửa.

Tào Ngưng vội vàng đuổi theo, nhưng vẫn không nhìn được ngoài đầu lại nhìn.

Trở lại xe cả hai đều trầm mặc, không có người nói chuyện, cũng không có ý định lái xe đi.

Cân nhắc rất lâu, Tào Ngưng mới đỡ trán nói: “Chuyện này tôi thật sự không biết, tình trùng là lấy từ đợt trước đi kiểm tra sức khỏe với chú tôi, chỉ trách tôi quá bất cẩn, xin lỗi cậu.”

Trương Thanh Vận rất muốn hút điều thuốc, nhưng nghĩ ở đây còn có đứa nhỏ nên đành phải nhịn lại: “Giờ nói xin lỗi có tác dụng không? Con cậu cũng sinh ra luôn rồi, tôi ngoại trừ chấp nhận còn có thể làm gì? Chẳng lẽ bóp chết nó?”

“Thanh Vận.” Tào Ngưng không chịu nổi bị đối xử như thế này, trong lòng cậu cũng rất loạn.

“Tôi nghĩ hay là cậu xuống xe đi, về nhà cậu ở một thời gian, để tôi nghĩ kỹ mọi chuyện đã.” Trương Thanh Vận nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, bình tĩnh đưa ra quyết định.

“Cậu nói cái gì?” Tào Ngưng như bị sét đánh giữa trời quang, kinh ngạc không thôi, này là đang đuổi cậu đi?

“Tôi tạm thời chưa thể chấp nhận được chuyện này, nếu như tiếp tục đối mặt với cậu tôi không biết mình có thể làm ra chuyện gì.” Trương Thanh Vận nói: “Giờ chúng ta tách ra có lẽ là biện pháp tốt nhất.”

Nếu không như vậy thì còn có thể thế nào? Chẳng lẽ bắt mình kìm nén?

“Chuyện này phải kéo dài bao lâu?” Tào Ngưng cố gắng kiềm chế bản thân, không được nóng nảy.

“Tôi không biết.”

“À! Nếu như cậu vẫn cứ trì hoãn, vậy chúng ta cũng không cần ở bên nhau nữa?” Tào Ngưng nói: “Tôi con mẹ nó muốn có đứa con trai này chắc?”

“Vậy còn tôi?” Trương Thanh Vận che tai đứa nhỏ lại, sợ bị Tào Ngưng đánh thức.

“...” Tào Ngưng trong nháy mắt cụt hứng, cả người không phải làm sao cho phải, thái độ này của Trương Thanh Vận thật sự khiến cậu luống cuống.

“Nghe tôi đi.” Trương Thanh Vận lần nữa bảo hấn xuống xe.

Tào Ngưng lắc đầu, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích: “Cậu muốn tôi làm gì cũng được, nhưng chuyện này là không thể.”

“Ngưng Ngưng, đừng như vậy nữa có được không?” Tay Trương Thanh Vận đặt lên cửa xe: “Nếu cậu không đi thì tôi đành đi thôi.”

“...” Tào Ngưng không thể tin nổi trừng mắt nhìn đối phương, bọn họ nhất định phải đi tới tình cảnh này sao?

Nhưng mà khi nhìn thấy Trương Thanh Vận xuống xe, cậu không muốn tin cũng không được, vội vã xuống xe ngăn lại: “Thanh Vận, cậu muốn làm gì!”

“Đón xe về nhà.” Trương Thanh Vận không có nói giỡn, nói xong lập tức đưa tay ra vẫy xe.

Bây giờ Tào Ngưng chẳng còn tâm trạng để tức giận đối phương nữa, nếu không phải trên đường người qua kẻ lại nườm nượp, cậu thật sự muốn níu lấy người này khóc nháo một trận, hỏi hấn một câu rốt cuộc muốn thế nào?

“Cậu cũng đừng đối xử với tôi như vậy chứ?” Trên mặt vẫn là biểu cảm không thể tin nổi, còn có thất vọng tràn trề.

“Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, tình trạng chúng ta hiện giờ không thích hợp để nói chuyện.” Trương Thanh Vận nhún vai Tào Ngưng, giữ người lại không cho hấn theo lên xe: “Đừng tùy hứng nữa, nếu không kết quả chỉ có thể càng tệ hơn thôi.”

Câu nói này làm Tào Ngưng cảm thấy rất sợ, nào còn dũng khí níu kéo người nữa.

Cậu xoay người đá một cái vào bồn hoa bên cạnh, chửi một câu mẹ nó. Giận đùng đùng chạy về tìm mẹ

mình cùng với đứa nhỏ từ trên trời rơi xuống kia, chuyện này nhất định phải làm rõ, nếu không mình với Trương Thanh Vận khẳng định xong.

Trần phu nhân nhìn thấy Tào Ngưng tức giận trở về, liền hỏi làm sao.

Tào Ngưng giận tới muốn thổ huyết: “Mẹ còn hỏi con, chiều này của mẹ thật sự quá cao thâm, cậu ấy bây giờ muốn xa con rồi đó, mẹ hài lòng chưa?”

Đáng giận hơn chính là Trần phu nhân nghe xong lại coi như không có gì mà nói: “Xa nhau cũng tốt.”

“Mẹ!” Tào Ngưng lúc này như sư tử muốn cắn người, vẻ mặt vô cùng đáng sợ, trong mắt ánh lên sự tàn bạo.

“Con đừng dọa đứa nhỏ chứ.” Trần phu nhân cũng không nói xin lỗi, nhưng bà vẫn biết bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng bà bây giờ đứa nhỏ là quan trọng nhất: “Các con muốn thế nào mẹ mặc kệ, còn muốn tiếp tục bên nhau hay không tự mình quyết định.”

Dứt lời liền dẫn theo bảo mẫu rời đi.

Tào Ngưng lái xe trở về nhà mới của hai người, vào cửa không thấy Trương Thanh Vận đâu liền nghĩ đối phương hẳn là đang ở bên nhà Trương ba.

Cậu ở nhà đợi rất lâu, đợi đến tối vẫn không thấy Trương Thanh Vận trở về.

Gọi điện thoại tìm người thì cậu không dám, thái độ ban nãy của Trương Thanh Vận giờ nghĩ tới cậu vẫn còn thấy sợ.

“Thanh Vận, trễ rồi sao con còn chưa về nhà?” Ở nhà Trương ba ăn tối xong, lúc cả nhà nói chuyện Trương ba thấy trễ nên mới giục cậu về nhà.

“Ba, tối nay con không về đó.” Trương Thanh Vận định sẽ ngủ ở phòng em trai, phòng của cậu và Tào Ngưng lúc trước đã sửa lại thành phòng cho đứa nhỏ rồi.

“Hai đứa lại cãi nhau à?” Trương ba nhìn hai người bọn họ một đường đi tới ngày hôm nay, số lần cãi nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, làm căng tới như hôm nay chưa thấy bao giờ.

“Không phải chỉ đơn giản là cãi nhau.” Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng Trương Thanh Vận cảm thấy rất khó chịu, không nịn được nói thật với Trương ba: “Nhà bên đó gạt chúng ta, để cậu ấy nhờ tìm người mang thai hộ, đứa nhỏ cũng được mấy tháng rồi.”

Trương ba nghe xong há hốc mồm, nhưng cái ông quan tâm lại không phải trọng điểm: “Con cái còn có thể tìm người mang thai hộ?”

“...” Trương Thanh Vận im lặng gật đầu.

“Vậy con mau mau đi tìm người mang thai hộ đi, nó có con rồi, con cũng nên có một đứa, ba mẹ cũng an tâm hơn, cũng sẽ không thêm đề ý tới chuyện mấy đứa nữa.” Trương ba nói: “Người ta nói nuôi con để dưỡng già, nhưng mà ba cho rằng trong nhà phải có con nít mới vui vẻ, chứ không phải chỉ vì để nó phụng dưỡng mình khi về già. Hai người các con nếu có con thì cũng có thể đi được xa hơn, hạnh phúc hơn.”

Trương Thanh Vận muốn nói, cái đó cũng không nhất định, cho dù có con cũng chưa chắc đảm bảo được cái gì.

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, không liên quan đến việc có con hay không.

Chỉ có thể nói đứa nhỏ sẽ làm cho cuộc sống trở nên phong phú, khiến chúng ta có thể học được rất nhiều thứ.

“Thế nhưng con nuốt không trôi cơn giận này, người nhà bọn họ khinh người quá đáng.” Lần nào cũng gạt Tào Ngưng tự mình quyết định, kết quả khiến cho tình cảm bọn họ vốn dĩ đang rất tốt lại thành ra thế này.

“Nhưng mà còn có thể làm sao, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ.” Trương ba nghĩ, đâu phải người làm cha mẹ nào cũng có thể nhìn thoáng được.

“Con không tin.” Trương Thanh Vận nói, chuẩn bị về lại bên kia.

“Bình tĩnh mà nói chuyện, đừng kích động.” Trương ba ở phía sau căn dặn, sau đó thở dài, sao ông làm sui toàn cực phẩm thế này.

Tào Ngưng ngồi trong phòng khách đợi rất lâu mới nghe được tiếng mở cửa.

Người tiến vào quả nhiên là Trương Thanh Vận, cậu liếc mắt nhìn Tào Ngưng, giống như không hề bất ngờ khi thấy Tào Ngưng ở đây: “Không phải bảo cậu về nhà sao?”

“Nơi này chính là nhà tôi.” Tào Ngưng kìm nén, không dám nhiều lời.

“Hay nhỉ, bất động sản có tên của cậu không?” Trương Thanh Vận nói.

“Đồ nội thất là tôi bỏ tiền mua.” Tào Ngưng không cam lòng phản bác.

Trương Thanh Vận không thèm để ý tới hắn nữa, vào phòng lấy đồ chuẩn bị tắm.

Nếu như bình thường gặp phải thái độ này Tào Ngưng hẳn là sớm bùng nổ rồi, có khi còn phải đập người kia vài phát để hả giận, sau đó sẽ hỏi hắn đây là cái thái độ gì, nhưng mà hôm nay cậu không dám.

Cậu không cách nào biết được suy nghĩ hiện tại của Trương Thanh Vận, có thật sự muốn chia tay không?

Nếu như vì chuyện này mà chia tay, cũng quá là không đáng rồi, bọn họ vất vả lắm mới đi được tới ngày hôm nay kia mà.

Trước kia gặp một đồng chuyện còn không chia tay, giờ chỉ vì chuyện này mà chia tay nghĩ thế nào cũng không cam tâm.

Tào Ngưng ngồi trên sofa, vô số ý nghĩ xẹt qua trong đầu. Lúc thì đoán xem Trương Thanh Vận đang nghĩ gì, lúc thì tính xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Trương Thanh Vận tắm xong cũng không thèm để ý tới Tào Ngưng, đi thẳng về phòng nghỉ ngơi.

“...” Tào Ngưng cũng đi vào theo, đứng cạnh cửa, nhìn người đang ngồi trên giường: “Cậu muốn tôi làm gì, cứ nói thẳng ra đi.”

Trương Thanh Vận đáp lại: “Mặc kệ tôi bảo cậu làm gì, cậu đều sẽ nghĩ chỉ cần nghe theo là xong, còn tôi được cái gì đây? Tào Ngưng, cậu thế này chỉ càng khiến tôi khó chịu thêm, cậu có biết không?”

Tào Ngưng thật sự muốn sụp đổ, cậu không biết nên xử lý chuyện này như thế nào, xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi: “Vậy cậu muốn làm thế nào? Đây không phải là tôi đang hỏi ý cậu sao? Điều nghe theo lời cậu có được không?”

“Cậu có nghe sao? Trước đó bảo cậu về nhà, cậu xem giờ thế nào?” Trương Thanh Vận nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo sự bất đắc dĩ.

“Trừ chuyện này, tôi đâu có ngốc, đợi tôi về bên đó cậu còn cho tôi trở lại sao?” Tào Ngưng vút hết mặt mũi năn nỉ đối phương: “Muốn sao cậu cứ nói, chúng ta cùng nhau giải quyết, rồi lại giống như trước đây...”

“Đó là chuyện không thể, cậu có thêm đứa con trai, làm sao mà giống như trước được.” Trương Thanh Vận nói.

“...” Tào Ngưng thất vọng ngồi bệt xuống sàn.

Gặp phải chuyện này khiến cậu rất bức mình.

“Muốn tôi chấp nhận con trai cậu cũng không phải không được.” Tào Ngưng nghe vậy mắt sáng rõ, vội vàng truy hỏi: “Cậu muốn thế nào tôi cũng đồng ý.”

“Đừng hứa sớm như vậy.” Trương Thanh Vận ung dung nói: “Như vậy đi, cậu về nhà ăn con trai cậu về đây, tôi chỉ có thể chấp nhận khi nó ở nhà tôi, cùng họ Trương với tôi, còn nếu không tôi không chấp nhận được.”

“Cái này...” Tào Ngưng vẫn còn đang suy nghĩ thì Trương Thanh Vận lại đưa ra một điều kiện nữa: “Mặt khác, tôi cũng sẽ tìm người mang thai hộ sinh một đứa con trai, cũng không thể bên trọng bên khinh đúng không?”

“...” Tào Ngưng triệt để im lặng.

Trước kia lúc chưa có con cậu còn có thể hùng hồn yêu cầu Trương Thanh Vận không được tìm người mang thai hộ, nhưng bây giờ cậu đã có con trai rồi, nếu vẫn còn giữ suy nghĩ đó thì cũng không đúng.

Vấn đề là, Tào Ngưng thật sự không thể chấp nhận được việc Trương Thanh Vận có con ruột.

“Nếu như cậu đồng ý, tôi có thể để con trai tôi làm con cậu, dù sao cũng đều là con của chúng ta, không khác mấy.” Trương Thanh Vận quang minh chính đại thuyết phục Tào Ngưng, nếu như thật sự không khác biệt, cậu cũng sẽ không phí nhiều công sức để làm như vậy.

Vẫn có khác biệt.

Chiều này của cậu chính là để phản kích lại một đòn của cha mẹ Tào Ngưng, bọn họ không phải quan tâm tới đứa nhỏ sao, vậy thì để nó về đây, mang họ Trương.

“Điều kiện đầu tiên, mẹ tôi khẳng định sẽ không đồng ý.” Tào Ngưng vô cùng đau đầu.

“Việc chúng ta ở cùng nhau không phải bà ấy cũng không đồng ý sao? Huống chi bà ấy có đồng ý hay không là việc của bà ấy, cậu có chịu làm hay không là việc của cậu.” Trương Thanh Vận nói: “Ý tôi cậu đã rõ rồi đó, nên giờ cho tới lúc đứa nhỏ về đây thì phiền cậu ra ngoài quẹo trái, về nhà cậu ngủ.”

Tào Ngưng nhin không được, phát hỏa cũng không xong: “Cậu nhất định phải đối xử với tôi như vậy? Tôi chờ cậu cả buổi trưa, tối cơm cũng còn chưa ăn!”

Trương Thanh Vận nói: “Đó là cậu tự làm tự chịu, liên quan gì đến tôi?”

Hắn chính là nhẫn tâm như vậy, Tào Ngưng bởi vì hiểu rõ nên mới vừa giận vừa sợ.

Ngồi ở đó một lúc cậu cụt hứng đứng dậy nói: “Tôi qua phòng kể bên ngủ một đêm được chứ?” Tới lúc này còn hy vọng đối phương sẽ giữ mình lại, cuối cùng chỉ trách mình nghĩ quá nhiều.

Tào Ngưng đói bụng cả một đêm nằm ngủ ở phòng bên cạnh, cậu cũng không đợi được đồ ăn khuya của ai đó... Thường ngày chỉ cần cậu kêu đói bụng một tiếng, cho dù là nửa đêm Trương Thanh Vận cũng sẽ vào bếp làm đồ ăn khuya cho cậu ăn.

Loại đãi ngộ khác biệt này thật sự khiến Tào Ngưng hoảng hốt.

Sáng sớm hôm sau, cậu cũng không thèm để ý tới trận cãi vã của hai người đã lên đường trở lại Bắc Kinh.

Trần phu nhân thấy cậu trở về đột ngột liền lên tiếng hỏi: “Chia tay rồi à?”

“Mẹ nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tào Ngưng giận dữ hét lên: “Đứa nhỏ đâu?”

Trần phu nhân chỉ vào phòng: “Đang ngủ, bảo mẫu đang ở trong đó lo cho nó.”

“Mẹ, con muốn bàn với mẹ một chuyện, đứa nhỏ này con muốn mang đi.” Tào Ngưng đi thẳng vào vấn đề: “Nếu là con trai của con, cũng sinh ra rồi, quyền nuôi nấng là của con, nếu không thì sao còn tính là con con được?”

Cậu nói như vậy, Trần phu nhân nhất thời không biết phản bác như thế nào.

“Con mang đi, con biết chăm sóc con nít sao?”

“Biết chứ, Trương gia không phải cũng có con nít sao?” Tào Ngưng không nói hai lời đi vào phòng, “Đứa nhỏ hẳn là chưa đưa vào hộ khẩu hả mẹ, tên là gì?”

“Chưa đưa vào, tên còn chưa đặt.” Trần phu nhân vốn đang lo Tào Ngưng không ưa đứa nhỏ, giờ nhìn lại thấy ít ra còn biết quan tâm mấy chuyện này.

“Vậy được, thu dọn một chút, con mang nó về bên kia, mẹ nếu không yên lòng có thể cho bảo mẫu đi theo, nhà con cũng không phải không đủ chỗ ở.” Nhà mới của cậu và Trương Thanh Vận có bốn phòng, rất rộng rãi.

“Mở miệng ra là nhà con nhà con.” Trần phu nhân nhìn con mình với ánh mắt phức tạp, nuôi con trai tới giờ có khác gì nuôi con gái đâu, tâm trạng khó mà hình dung.

“Dù thế nào vẫn phải sống tiếp mà mẹ, mẹ đừng để ý mấy cái này nữa được không?” Tào Ngưng rất biết uy hiếp người khác: “Mẹ giấu con tìm người mang thai hộ làm con sắp tức chết, chút nữa là bị thần kinh

luôn rồi. Nếu mẹ còn búc con nữa, con dẫn đứa nhỏ đi nhảy sông đó.”

“Con nói tới mức đó mẹ còn dám giao đứa nhỏ cho con sao?” Trần phu nhân bắt đầu phân vân.

“Mẹ không muốn giao cũng phải giao, mẹ bất thành linh nhờ người mang thai hộ sinh ra thằng nhỏ, làm cho cuộc sống con giờ bị đảo lộn hết, mẹ không cảm thấy đuối lý sao?” Vốn là hai người đang sống rất vui vẻ, tình nồng ý mật, lần này thì hay rồi, vì chuyện này mà tất cả đã bị đánh tan thành bọt nước: “Còn nữa, giờ mẹ nuôi đứa nhỏ ở đây, mẹ nghĩ sau này lớn lên nó có thể thân thiết với con được hay sao? Vậy mẹ nuôi nó còn có ý nghĩa gì?”

Nửa câu sau thành công đâm trúng tim của Trần phu nhân, bà thiên tâm vạn phổ giúp Tào Ngưng có được đứa con này không phải vì để nó sau này già rồi có con phụng dưỡng sao.

Tào Ngưng thấy bà bắt đầu dao động, bèn tiếp tục tấn công nói: “Mẹ để con nuôi nó đi, con cam đoan với mẹ chắc chắn sẽ nuôi dạy nó thành một đứa trẻ thật tốt, mỗi cuối tuần đều dẫn về đây thăm mẹ.”

“Thằng bé vẫn còn quá nhỏ, con muốn dẫn đi cũng được, nhưng mà phải đợi một thời gian nữa.” Trần phu nhân lắc đầu, sau này thì có thể, thì là bây giờ thì không được.

“Mẹ ơi con không chờ được nữa, con muốn mang đi liền.” Nếu không đưa đứa nhỏ trở về, Trương Thanh Vận làm sao có thể cho qua chuyện này.

Tào Ngưng vừa đám vừa xoa, năn nỉ mẹ cậu một ngày trời mà Trần phu nhân vẫn không đồng ý.

“Không được là không được, con đừng nghĩ nữa.”

“...” Tào Ngưng lúc này như ngồi trên đồng lửa, giờ mẹ cậu không cho phép cậu cũng không thấy cướp thằng nhỏ, chỉ đành ở nhà thêm mấy ngày.

Buổi tối Tào Ngưng gọi điện thoại cho Trương Thanh Vận báo cáo tình huống, đối phương dứt khoát không nghe điện thoại, chỉ gửi tới một tin nhắn: “Tôi không muốn nghe cậu nói gì nữa, đừng nghĩ chỉ có mình cậu biết khổ.”

Lòng Tào Ngưng cảm thấy đắng chát, dù sao bây giờ cũng chưa có tiền triển, cậu không có lý do gì để gọi cho Trương Thanh Vận nữa.

Tối hôm sau liên lạc với Tạ Tư Vũ, hẳn mới biết cậu đã về tới Bắc Kinh rồi, liền mấy anh em hện nhau ra gặp mặt, sẵn tiện kể khổ.

Lần này kể khổ cư nhiên lại là Tạ Tư Vũ.

Bây giờ Tào Ngưng mới biết Tạ Tư Vũ với Đinh Lâm đã chia tay, cậu rất bất ngờ: “Chuyện khi nào?”

“Hai ngày trước.” Tạ Tư Vũ ngồi đối diện Tào Ngưng, một bộ dạng hoảng hốt tới giờ còn chưa tiêu tán: “Quá bất ngờ, tao còn không biết tại sao.”

“Là anh ấy bỏ mày à?” Nghe tới đây là hiểu rồi, với lại Tạ Tư Vũ cũng không phải là kiểu người sẽ bỏ rơi người ta, bất luận bình thường hẳn có tàn nhẫn tới đâu, cũng chỉ là ngoài cứng trong mềm.

“Còn mày thì sao? Xảy ra chuyện gì?” Tạ Tư Vũ vuốt vuốt mắt, không muốn vạch trần chuyện bị người ta đá.

“Cùng là người lưu lạc, so với bị đá cũng không khác là bao.” Tào Ngưng tự cười nhạo chính mình, cười tới vô cùng khó coi: “Cũng có phải do tao làm đâu, mà cậu ấy nở đối xử với tao như vậy đó.”

Nghe xong chuyện của Tào Ngưng, Vũ Hoằng Văn chỉ có thể phun ra một câu: “Đáng đời mày, không quản lý tốt quần lót của mình còn có thể trách ai?”

“Tao...” Tào Ngưng đúng là oan như Đậu Nga, thời buổi này kiểm tra sức khỏe thật sự là rất nguy hiểm: “Chuyện đều do chú tao làm, nếu không bị ổng gài bẫy tao sao có thể có ngày hôm nay?”

“Vậy mày đi đánh ổng một trận đi, tao ủng hộ mày.”

“Cút!” Tào Ngưng dựa người vào sô pha, che mặt nói: “Tụi bây mau giúp tao nghĩ cách để mẹ tao đồng ý cho tao đưa con tao đi đi.”

Tạ Tư Vũ nói: “Mẹ mày đối với đứa nhỏ chấp nhất như vậy, tao thấy không dễ đâu.”

Nghe xong Tào Ngưng càng tuyệt vọng hơn: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác?”

Lúc này mới xa nhau hai ngày mà Tào Ngưng đã chịu không nổi.

Nhớ nhưng ngày tháng hai người ở cùng nhau trước kia, bình thản nhưng ấm áp.

Trải nghiệm sự nhần tâm này của Trương Thanh Vận xong, cậu mới biết trước kia người nọ đối với mình tốt thế nào.

“Mày tự nghĩ cách đi, tao cũng đang sút đầu mẻ trán đây. Ngày mai tao còn đi tìm Đinh Lâm, ít ra cũng phải biết lý do tại sao mà chia tay.” Đối phương tự mình quyết định chia tay, Tạ Tư Vũ làm sao chấp nhận được. Hơn nữa một câu giải thích cũng không có, điều này rất không bình thường.

“Ừ, vậy mày lo giải quyết cho tốt đi.” Tào Ngưng lúc này đã say tới chũnh choáng.

Hơn nửa đêm tỉnh rượu, một mình nằm trong phòng, Tào Ngưng cảm thấy mình không cách nào nhịn được nữa.

Cứ như vậy chạy xe suốt một đêm rời khỏi Bắc Kinh.

Về tới nhà trong người còn mang mùi rượu. Mở cửa, phòng khách tối đen như mực.

Tào Ngưng đứng trước cửa phòng Trương Thanh Vận, yên lặng đứng một lúc lâu, đưa tay lên định gõ mấy lần, vẫn là từ bỏ.

Cậu xoay người đi tới sofa ngồi phịch xuống, sức lực toàn thân giống như bị rút hết.

Trước mắt đột nhiên hiện ra hình ảnh hai thiếu niên nhiệt huyết hồi còn đi học, còn có lúc tại Châu Úc yêu hận đan xen, thậm chí còn có cuộc sống bình thần ở nhà cũ của Trương ba, tuy rằng có lúc sẽ cãi nhau, thế nhưng không có ai nghĩ tới chuyện chia tay.

Chỉ có bị người nhà ép phải xa nhau, chứ hai người chưa từng muốn buông tay đối phương.

“Thanh Vận.” Tào Ngưng giống như nhìn thấy Trương Thanh Vận đang từng bước đi về phía mình, hơn nữa trên mặt còn mang theo nụ cười, tim cậu xao động, cậu còn quan tâm đến tôi mà đứng không?

Đưa tay ra chạm vào mới biết thì ra chỉ là ảo giác của chính mình, phía trước đen thui một mảnh, không nhìn thấy gì.

Tào Ngưng nhắm mắt lại, cậu chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của Trương Thanh Vận dành cho mình, cũng không nghi ngờ việc Trương Thanh Vận là một người vô cùng lý trí.

“Cậu nói tôi không làm được thì sẽ chia tay, là thật sao?”

Nếu như không làm được, Tào Ngưng vừa nghĩ đến liền thấy đau tới đứt ruột đứt gan.

52. Chương 49

Giường mắt nhìn khắp phòng lại một lần nữa, thời gian một giây lại một giây trôi qua.

Tào Ngưng bước ra cửa.

Trương Thanh Vận sáng sớm tỉnh dậy cũng không biết hôm qua Tào Ngưng có về, đứng trong phòng khách một lúc, bất giác ngây người. Căn nhà hai ngày nay không có bóng dáng người đó, im lặng tới đáng sợ.

“Ngưng Ngưng?” Chủ động gọi điện cho Tào Ngưng, nghe thấy bên kia truyền tới âm thanh huyền ảo: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Suýt, tôi đang trộm đứa nhỏ.”

Vừa nãy nghe thấy tiếng chuông điện thoại làm Tào Ngưng sợ hết hồn. Mà đứa nhỏ kia vừa nghe thấy tiếng chuông lại không khóc nữa, mở to hai mắt ra nhìn cậu.

Lúc này bảo mẫu đang ở trong phòng vệ sinh, mẹ cậu thì còn chưa có ngủ dậy.

Tào Ngưng cẩn thận bồng lấy đứa nhỏ đi ra cửa.

“...” Hắn đang trộm bắt đứa nhỏ mang đi?

Không biết tại sao Trương Thanh Vận vừa muốn cười vừa muốn khóc, trộm đứa nhỏ, này là chuyện gì...

“Cậu chờ tôi, tôi sẽ về nhanh thôi.” Tào Ngưng ngồi trên xe, cầm lấy điện thoại nói chuyện với Trương Thanh Vận.

“Cậu có biết cậu làm vậy sẽ có hậu quả gì không? Đã nghĩ tới chưa?” Giọng nói Trương Thanh Vận khàn khàn xen chút không xác định.

“Nghĩ tới rồi, không sao đâu, chúng ta nhất định sẽ ổn mà đúng không?”

“Ừm.”

Bốn mươi lăm phút sau xe Tào Ngưng đã về tới dưới lầu, gọi Trương Thanh Vận xuống cùng đi tới nhà Trương ba xin sữa cho thằng nhỏ uống.

Vừa nhìn thấy Tào Ngưng một tay ôm đứa nhỏ một tay lái xe Trương Thanh Vận đã thấy da đầu tê rần, vội vàng chạy tới ẵm đứa nhỏ.

“Sao lại là người nước ngoài rồi?”

“Nước ngoài cái gì, là con lai.” Tào Ngưng không dám nói quá nhiều về đứa con này của mình, ngồi đó thấp giọng nói: “Tìm thời gian đi cho tên nó vào hộ khẩu đi, càng nhanh càng tốt, tránh đem dài lắm mòng.”

“Nếu như ba mẹ cậu tới đòi nó thì sao.”

“Trước hết phải bước qua xác tôi đã.”

“ ... ”

Ấm đứa nhỏ qua chỗ Trương ba, mới đầu chỉ có thể xin chút sữa uống, bọn họ còn chưa đi mua sữa. Kết quả Vương Anh gọi bọn họ lại, ôm đứa nhỏ cho uống chút sữa mẹ, bảo như thế mới khỏe mạnh được.

“Vậy sao được?” Cướp bát cơm của em mình, thật không tử tế.

“Em bé còn nhỏ như vậy, không cho uống sữa mẹ làm sao mà lớn?” Vương Anh không ngại chuyện này, dù sao lúc cô còn nhỏ vì mẹ không có sữa cũng từng phải uống nhờ sữa của họ hàng.

Mẹ Vương Anh lên tiếng: “Phải cho uống sữa mẹ mới được, Vương Anh lớn lên xấu như vậy cũng vì hồi đó cho ăn uống linh tinh.” Dù có là họ hàng cũng đâu thể uống nhờ sữa mãi được.

Hai người trẻ không rõ mấy chuyện này, nghe hai người lớn có kinh nghiệm nói thế chỉ có thể nghe theo.

Vẫn là phải mau mau đi mua đồ dùng cho em bé thôi, trong lúc đó điện thoại của Tào Ngưng cứ réo không ngừng, Tào Ngưng dứt khoát tắt luôn nguồn.

“Kệ đi, dù sao bọn họ cũng biết đứa nhỏ ở đây. Sữa bột muốn mua hiệu nào?”

Trương Thanh Vận đang cho em mình uống sữa, chỉ vào đó nói: “Hiệu này luôn đi, tốt.”

Vì chuyện của đứa nhỏ hai người bận rộn hết một ngày, lo chuyện hộ khẩu xong thì tới chuyện đặt tên.

Em trai Trương Thanh Vận tên là Trương Thanh Dung, là do cả Trương ba và Vương Anh cùng nhau đặt.

Nhìn thấy đứa nhỏ mặt mày dù sao cũng giống người nước ngoài, hai người quyết định đặt cho đứa nhỏ một cái tên thật đặc biệt, Trương Huyền.

Tào Ngưng liếc nhìn con mình đang ngủ say nói: “Chuyện này là do chú tôi gây ra, vụ hộ khẩu để ông đi làm.”

Tào Liễm Chi tuy rằng là nghệ thuật gia, nhưng tính cách hần thoải mái, lại giao thiệp rộng, mấy chuyện này đối với hần cũng không quá khó.

“Được.” Quen biết thì càng tốt, để mình tự đi cũng không biết bao giờ mới xong.

Tào Liễm Chi nào biết đây chính là con Tào Ngưng, còn ẵm đứa nhỏ lên hôn một cái. Cũng do còn thấy áy náy việc lần trước làm với Tào Ngưng, nên khi được cháu mình nhờ vả không nói hai lời liền đồng ý.

Chỉ cần ba ngày đã làm xong.

Khi Trần phu nhân tìm tới cửa cũng là chuyện của ba ngày sau.

Bởi bà biết đứa nhỏ là Tào Ngưng mang đi nên cũng không vội vã chạy qua đây, một phần cũng sợ mất thể diện, không muốn hai mẹ con phải cãi nhau trước mặt người ngoài.

Bà cũng biết từ lúc đứa nhỏ này được mang đi, đã không còn là người của Tào gia nữa.

“Mẹ, đứa nhỏ cứ để con nuôi, mẹ trở về đi thôi. Chuyện trước đây con không trách mẹ, nhưng hy vọng từ nay về sau mẹ đừng tự quyết định chuyện của con nữa.” Tào Ngưng một mình đối diện với mẹ mình.

Nói tới Trương Thanh Vận, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu không cách nào có thể đối diện với mẹ của Tào Ngưng. Nên chỉ cần có thể tránh được cậu sẽ tránh, chỉ ít bấy giờ là như vậy, sau này quan hệ có hòa hoãn được hay không, cậu không biết được.

Cuối cùng cũng thuyết phục được mẹ mình rời đi, Tào Ngưng một tối nói không ra lời.

Trương Thanh Vận đi ra, đứng cạnh Tào Ngưng rũ mắt nói: “Mới như vậy đã chịu không nổi rồi?” Rồi lấy hai điều thuốc ra châm lửa, đưa cho Tào Ngưng một điều: “Cuộc sống chính là như vậy đó, đầy rẫy những điều không vừa ý, càng ử rũ thì lại càng khó vượt qua.”

“Tôi không nhìn thoáng được như cậu, gặp mấy chuyện này tôi cảm thấy rất khó chịu.” Tào Ngưng vừa hút thuốc vừa nói, cậu đúng là rất ít khi thấy Trương Thanh Vận buồn bã.

“Tôi cũng có lúc buồn phiền, chỉ là cậu không thấy mà thôi.” Trương Thanh Vận cười cười, khói thuốc từ môi cậu từng sợi từng sợi bay ra: “Có phải cảm thấy tôi rất vô tình?”

“Đúng vậy.” Tào Ngưng trả lời không chút do dự.

Trương Thanh Vận nghe vậy cười khổ, nói: “Thế có còn thích không?”

“Thích.” Vẫn không chút do dự.

“Vây được rồi, không có chuyện gì nữa.” Trương Thanh Vận giơ tay lên choàng qua eo Tào Ngưng, hai người đứng đó bình yên nuốt mây nhả khói.

“Chúng ta vẫn bên nhau chứ?” Trương Thanh Vận đã nói, tất cả kế hoạch của hắn đều có cậu trong đó.

“Ừm, tôi lạnh lùng với cậu cũng chỉ được hai ngày, sáng hôm đó không phải đã gọi điện cho cậu đó sao?” Lúc đó Trương Thanh Vận nghĩ, nếu Tào Ngưng thật sự không làm được, vậy mình nên làm thế nào?

Vẫn may là, đối với tình yêu này, không phải chỉ có một người phải trả giá.

Khóe miệng Tào Ngưng bất giác cong lên: “Lúc đó nhận được điện thoại của cậu tôi rất bất ngờ.”

“Đúng không, vậy bây giờ cảm giác thế nào?” Hút xong điếu thuốc, Trương Thanh Vận cúi đầu nhìn tàn thuốc trong tay.

“Rất tốt, là cảm giác sống sót sau tai nạn đi?” Tào Ngưng cũng hút xong: “Vào nhà đi, tôi vào xem đứa nhỏ, cậu đi nấu cơm.”

Từ lúc còn trẻ tới khi làm cha, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, sau này vẫn muốn ở cạnh nhau.

Dù có mâu thuẫn, có chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần không quên lý do lúc bắt đầu là tốt rồi.

=====

Một năm sau, trong gia đình nhỏ của bọn họ lại có thêm một đứa nhỏ tên là Tào Duẩn.

Trương Thanh Vận vốn là muốn một đứa con gái, thế nhưng cuối cùng không hiểu sao được đưa tới lại là đứa nhỏ này, cậu tức giận cũng không làm được gì, dù sao chuyện cũng đã xong rồi.

Tên con gái cũng đã đặt xong, cậu cũng không muốn đổi, cứ thế lấy tên đó đặt cho thằng nhỏ.

Tào Duẩn nhỏ hơn Trương Huyền một tuổi, dù sao cũng còn quá nhỏ, bọn họ đành phải mời bảo mẫu tới nhà chăm sóc.

Trương Thanh Vận và Tào Ngưng đồng thời thăng chức lên làm ông bố trẻ, trong khoảng thời gian ngắn chuyện làm ăn rồi hoài bão gì gì đó đều bị vứt qua một bên. Việc bọn họ làm bây giờ chỉ là chăm sóc tụi nhỏ, nghiên cứu xem làm cách nào để nuôi dạy con cho tốt.

Đều nói có con rồi đàn ông sẽ trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, cái này thật sự rất đúng.

Từ lúc có con tới giờ Tào Ngưng thay đổi không ít.

Bản thân từ một thanh niên trở thành cha đứa nhỏ, Tào Ngưng cùng với Trương Thanh Vận, ra ngoài đều là mỗi người trên tay ẵm một đứa nhỏ.

Tào Duẫn vừa được sáu tháng đã được hai người dẫn ra ngoài đi du lịch, đúng là cũng chỉ có bọn họ dám làm thế, ai cũng khuyên không được.

Cứ như vậy trải qua ba, bốn năm. Tào Duẫn lúc này sắp bốn tuổi, cùng anh mình là Trương Huyền bắt đầu vào nhà trẻ, còn học chung với chú nhỏ của mình là Trương Thanh Dung.

Bọn nhỏ mỗi ngày đều phải đến trường, hai người cha cũng nhàn rỗi hẳn, bắt đầu tính toán đến chuyện làm ăn.

Trong mấy năm nay Trương ba và Vương Anh quản lý quán ăn rất tốt, cuối năm định mở thêm một chi nhánh.

Chuyện làm ăn của quán hai người hoàn toàn không nhúng tay vào, chưa kể ngày xưa Trương Thanh Vận muốn mở quán ăn như vậy cũng là vì ba mình.

Bây giờ nhìn nhà bọn họ mỗi ngày đều hạnh phúc, nhà mình bốn người cũng an ổn ổn, thật là tốt.

Còn có hai đứa em trai tới giờ vẫn chưa kết hôn. Nhắc tới cũng thấy kỳ quái. Trương Thanh Đình hồi trung học vận đào hoa tới không đếm xuể, trái lại lúc lên đại học lại chẳng thấy bóng đào nào, tới giờ tốt nghiệp rồi vẫn là một tên tư lệnh lưu manh.

Về Tưởng Thịnh, mẹ cậu nhóc sau khi kết hôn sinh cho cậu một đứa em gái.

Tưởng Thịnh không muốn quấy rầy cuộc sống của mẹ mình, quyết định thi vào một trường đại học khá tốt ở trong nước, vẫn còn đang miệt mài đèn sách.

Tất cả thoát nhìn rất tốt, mãi tới một ngày nào đó.

Hai đứa nhỏ tan học về tới nhà, theo thói quen đi tìm ba ba.

Đi tới trước cửa phòng của ba mình, Tào Duẫn nghe thấy âm thanh rất kỳ quái, mặt cậu nhóc đỏ hết lên, đi tới phía sau Trương Huyền nói: “Anh đi dẹp tập sách đi, em đi tìm ba ba.”

Trương Huyền không hề nghi ngờ gì, gật đầu đồng ý, sau đó cầm theo cặp của mình và Tào Duẫn đi về phòng.

Chờ nhóc kia đi rồi, Tào Duẫn mới đi tới trước cửa, lén nhìn qua khe, khung cảnh trước mặt làm cậu nhóc sợ tới chỉ muốn lập tức chạy về phòng.

“Ba ba đâu?” Trương Huyền sở hữu một gương mặt rất xinh đẹp, bởi vì là con lai nên đường nét vô cùng sắc sảo, hốc mắt cũng rất sâu.

“Đang ở trong phòng ngủ.” Tào Duẫn là con ruột của Trương Thanh Vận, lớn lên giống ba mình như đúc, là một cậu nhóc rất bô trai.

Nói dối cũng không chớp mắt, nó nói với anh mình: “Vậy chúng ta về phòng làm bài tập đi, đừng làm phiền bọn họ ngủ.”

“Nhưng mà anh đói.” Trương Huyền đang ngồi trên ghế, hai hàng lông mi dài chớp chớp.

“Thùng cơm.” Tào Duẫn nói thầm, bọn họ vừa nãy trên đường về nhà mới ăn một cái bánh rán: “Vậy để em đi coi tủ lạnh còn gì ăn không.” Trước khi đi ra không quên dặn thêm lần nữa: “Anh nhớ đó, đừng làm phiền ba ba.”

“Ừm.” Trương Huyền rất nghiêm túc gật đầu.

Một lát sau Tào Duẫn ôm một đồng đồ ăn trở về, có chân giò hun khói, bánh mì, sữa bò, còn có khoai tây.

Hai anh em đang học tiểu học, lúc này đang vừa ăn đồ ăn vừa làm bài tập.

Thân làm một học tra, Trương Huyền mỗi lần gặp phải câu không biết làm đều hỏi Tào Duẫn: “Câu này đáp án là gì?”

**Học tra: học dốt, trái với học bá.*

Tào Duẫn cũng rất hào phóng, đưa bài của mình qua cho nhóc kia xem.

Từ nhà trẻ cho tới bây giờ đều là như vậy, trong ba đứa nhỏ thì Tào Duẫn là đứa học tốt nhất, Trương Huyền và Trương Thanh Dung thì dốt như nhau.

Ngày hôm sau là cuối tuần, học sinh được nghỉ.

Tào Duẩn với Trương Huyền làm xong hết bài tập của tuần này rồi bèn cùng nhau đi ra ngoài chơi. Hoàn toàn không khiến hai vị ba ba phải nhọc lòng lo nghĩ, tính tự chủ của hai đứa nhỏ vốn rất mạnh.

Bọn nhỏ đi rồi, Tào Ngưng mặc áo ngủ đứng trong bếp cầm ly cà phê, giữa hai hàng lông mày còn lưu lại chút lười biếng.

“Đúng rồi, chiều qua có phải là quên đóng cửa không?” Bọn nhỏ không nhìn thấy gì chứ?

“Hình như là vậy.” Động tác rửa bát của Trương Thanh Vận dừng lại một chút, chân mày cau lại.

Mới đầu hai người cũng chỉ là ngồi trong phòng nói chuyện, cũng không định làm gì cả, ai ngờ sau đó không biết thế nào lại lăn giường...

“Mà tụi nó còn nhỏ như vậy chắc cũng không biết chúng ta làm gì đâu.” Tào Ngưng tự an ủi chính mình.

Sự thật là...

Tào Duẩn dẫn Trương Huyền đi shopping, hơn nữa còn là khu vực quần áo chuyên cho bé gái.

“Trương Huyền, em mua cho anh cái váy nha?”

Trương Huyền nghe thế trừng mắt nói: “Anh là con trai.”

“Nhưng mà anh đẹp như vậy.” Ánh mắt Tào Duẩn dừng trên người Trương Huyền, rồi lại nhìn cái váy gần đó: “Muốn nhìn anh mặc váy, chắc chắn còn đẹp hơn Tiểu Nha của lớp chúng ta.”

Tiểu Nha trong miệng cậu nhóc tên là Vương Lôi Lôi, là đứa bé học giỏi nhất lớp, hơn nữa còn xinh đẹp gia cảnh tốt, rất được bạn bè và thầy cô yêu thích.

Mà hai đứa nhà này một mực không thích cô nhóc, gọi là Tiểu Nha xấu xí.

Tào Duẩn chính là người mà Trương Huyền vô cùng sùng bái, cảm thấy cậu nhóc cái gì cũng giỏi, còn cho mình chép bài tập, mua đồ ăn cho mình, mặc váy cho nó coi cũng không sao.

“Vậy để anh đi thử.”

Hai đứa nhỏ nhờ nhân viên bán hàng lấy cho chúng một cái váy công chúa đính trâm châu màu hồng nhạt, làm cho nhân viên cửa hàng hoang mang không biết thế nào, hai đứa nhỏ đang trên chộc mình sao?

“Em lấy cái màu hồng nhạt, cảm ơn chị.” Trương Huyền tự mình chọn một cái.

“Được rồi.” Bé trai miệng lưỡi ngọt như thể, lại còn xinh đẹp, nhân viên cửa hàng tình nguyện chơi đùa cùng bọn nhóc.

Trương Huyền cầm lấy váy công chúa đi vào phòng thử đồ, còn gọi Tào Duẩn lại hỗ trợ: “Anh không biết có tự mặc được hay không.”

Trương Huyền ngốc nghếch cũng không phải chuyện gì lạ, Tào Duẩn rất vui vẻ đồng ý, vào phòng giúp thay quần áo.

Cậu nhóc có chút cảm giác hưng phấn, giống như chơi búp bê, nóng lòng muốn thay quần áo cho nó.

Dung mạo của Trương Huyền so với búp bê còn muốn đẹp hơn.

Hai đứa nhỏ quần quật hết mười phút mới mặc xong được cái váy, Tào Duẩn giúp cậu nhóc buộc nơ con bướm lên, đợi tới khi mặc xong đi ra thành công dọa toàn bộ nhân viên trong cửa hàng một trận.

Bé trai trong nháy mắt biến thành tiểu công chúa, cũng không hề tạo cho người ta cái cảm giác chán ghét, tóc dài nữa là hoàn hảo.

Nghe thấy tiếng thở dài của chị nhân viên, Tào Duẩn sờ cằm nói: “Đợi lát nữa đi mua tóc giả.”

Trương Huyền đi tới đi lui trước gương, cậu nhóc cũng cảm thấy mình mặc váy rất đẹp.

“Anh thấy cái váy xanh đó thế nào? Còn cái vàng nhạt, xanh nhạt kia nữa?” Cái váy nào trong đây cũng đẹp.

Cô bé đi theo mẹ tới mua váy đứng bên cạnh khóc lóc chỉ vào Trương Huyền nói: “Mẹ con cũng muốn cái này.”

Mẹ cô bé sốt ruột, đành phải nhờ nhân viên lấy ra một cái giống y hệt, nhân viên cửa hàng thấy thế mới nói cái váy đó đã là cái cuối cùng trong tiệm, hơn nữa còn là cỡ lớn, bé gái này cơ bản mặc không vừa.

Trương Huyền bảy tuổi, vóc người lại tương đối cao, mặc cái váy này vô cùng vừa vặn.

Thế nhưng cô bé nói thế nào cũng không nghe, cứ khóc lóc đòi cho bằng được.

Tào Duẩn ghét nhất là nhìn con gái khóc, liền cầm lên một cái váy màu vàng nhạt bảo Trương Huyền đi

thay.

Mặc ra vẫn là xinh đẹp như vậy, lúc này cô bé mới đổi giọng nói: “Mẹ con muốn cái màu vàng này.”

Nhân viên cửa hàng thấy thế vội nói: “Cái này có, cái này có!” Rồi nhanh chóng đi lấy cho cô bé.

Trương Huyền thử thêm một cái màu xanh nhạt, cô bé kia nhìn xong cũng muốn một cái.

“Lấy hết ba cái, chị làm cho em cái thẻ VIP đi, lần sau có mẫu mới cứ bảo em.” Tào Duẩn trả tiền.

Cứ thế Trương Huyền mặc cái váy công chúa màu xanh nhạt bị Tào Duẩn cầm tay dắt ra khỏi tiệm.

Tất cả nhân viên nữ trong cửa hàng lúc này ngơ ngác tập thể “...” Còn nhỏ mà đã có khí chất của bá đạo tổng tài như vậy, lớn lên sẽ còn thế nào nữa?

Tào Duẩn có vẻ thích trò chơi này, đi tới cửa tiệm bán phụ kiện mua cho Trương Huyền một cái tóc giả, lại tới một cửa tiệm bán đồ bé gái mua thêm túi xách với giày, còn có quần nhỏ thắt nơ màu hồng nhạt.

Thêm một bộ make up dành cho bé gái.

Về tới nhà liền như cơn gió chạy vào phòng, không dám cho Trương Thanh Vận và Tào Ngưng thấy bộ dáng này của Trương Huyền.

Vừa vào phòng liền đổ ra một đồng đồ bắt đầu chơi.

Đội tóc giả với mang kẹp tóc lên, thêm vòng tay, giày, túi xách, cuối cùng Tào Duẩn lấy đồng đồ make up ra thoa chút son cho Trương Huyền.

“Chụp tám hình gửi cho Tiểu Nha xấu xí xem, cho nó tức chết!”

Trương Huyền gật đầu: “Ừm tức tới nổi ăn không ngon luôn!”

Cô bé kia rốt cuộc đã làm chuyện thương thiên hại lý gì mà bị hai anh em nhà này ghét tới như vậy?

Chuyện này nói ra lại có liên quan đến chú nhỏ của bọn họ là Trương Thanh Dung, Trương Thanh Dung hơn bọn họ một lớp. Khổ cái là Trương Thanh Dung lại thích Vương Lôi Lôi, nên mới nhờ Trương Huyền đưa quà cho cô bé.

Vương Lôi Lôi không rõ, lại cho rằng người thích mình là Trương Huyền, sau đó còn lớn tiếng nói với mọi người rằng Trương Huyền không phải kiểu người mà cô bé thích.

“Đừng buồn, là nó thấy anh đẹp hơn nó nên ganh tị thôi.” Tào Duẩn an ủi, quay đầu sang nói với Trương Thanh Dung, con nhỏ đó nói xấu chú đó, đừng có thích nó nữa.

Nói xấu cái gì?

Thì nói chú là cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga đó.

Từ đó mỗi lần Trương Thanh Dung gặp Vương Lôi Lôi đều nhìn thẳng vào cô bé một cách đầy khí phách.

À quên một chuyện, Trương Thanh Dung cũng được xem như là nam thần mới nổi của trường bọn họ, chín mươi phần trăm nữ sinh đều thích cậu bé, Vương Lôi Lôi cũng không ngoại lệ.

Kết quả một nhân duyên tốt như vậy lại bị hủy vào tay Trương Huyền, ngay cả truyền lời cũng làm không xong.

Cuối cùng có chụp ảnh chọc tức người khác hay không để khi khác nói, sau khi mặc trang phục xong, Tào Duẩn xoay quanh Trương Huyền, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt.

Trong mắt mang theo sự kinh ngạc xen chút yêu thích, còn phát ra chút ánh sáng lấp lờ.

Trương Huyền cảm thấy rất vui, vì cuối cùng cũng có người ngưỡng mộ nó rồi, đâu phải cứ là học tra thì không có ai thích đâu.

Cậu nhóc đưa quyển sách qua cho Tào Duẩn nói: “Nhật ký tuần này em viết giúp anh nha.”

Tào Duẩn gật đầu, không nói hai lời đã đồng ý: “Được rồi, để em viết giúp anh.”

Từ đó mỗi tối cậu nhóc vừa ở trong phòng viết nhật ký vừa ngắm tiểu công chúa Trương Huyền mặc váy.

Cậu nhóc không phải viết tuần ký, có thể thoải mái chơi đùa.

Cả ngày không nhìn thấy hai đứa nhóc đâu, Tào Ngưng đi tới gõ cửa phòng bọn họ: “Mấy đứa này ở trong đó làm gì? Sao không ra xem TV?”

Vừa nghe thấy tiếng gõ cửa Trương Huyền lập tức nhảy lên giường lấy chăn che người lại.

Tào Duẩn cất tiếng nói: “Ba ba, tụi con làm bài tập.”

“Vậy hả?” Tào Ngưng nghĩ thầm, nếu tụi nhỏ làm bài tập thì không nên quấy rầy: “Ừm, vậy hai đứa làm đi.” Hai đứa nhỏ này được cái vô cùng nghe lời, tính tự giác cũng tương đối mạnh, đặc biệt là Tào Duẩn, giống Trương Thanh Vận y đúc.

Ba ba đi rồi, Trương Huyền mới lấy chăn ra nằm trên giường thở lấy thở để, cậu nhóc biết bộ dáng này của mình không thể để ba ba thấy được.

Váy công chúa chỉ có thể lén lút mặc, đây là nhận thức chung của hai đứa nhỏ.

Từ sau khi Trương Huyền phát hiện ra kĩ năng này của mình thì tất cả bài tập của cậu nhóc cơ bản đều giao cho Tào Duẩn. Mỗi lần Tào Duẩn lộ ra vẻ mặt do dự, cậu nhóc sẽ nói một câu: “Em không làm giúp anh, anh sẽ không mặc váy công chúa cho em ngắm đâu.”

Tào Duẩn cũng không phải là không muốn giúp, chỉ là cậu nhóc lo Trương Huyền sẽ càng ngày càng ngốc. Sau này thi đại học phải làm thế nào?

“Thi không đậu thì thôi, anh muốn làm siêu mẫu quốc tế hơn.” Trương Huyền biết chuyện trước đây ba ba cậu nhóc làm người mẫu, cậu nhóc cảm thấy mình cũng có thể làm người mẫu giống như ba vậy.

“Ừm quên đi, còn người mẫu mà...” Tào Duẩn nói thầm, em mới không thêm anh lên TV đâu, như vậy ai cũng có thể nhìn thấy rồi.

“Em viết nhật ký xong chưa, nhanh lên một chút, nhớ viết của anh trước đó, anh đi ngủ đây.” Trương Huyền đổi áo ngủ, bò lên giường mình.

Giường của hai cậu nhóc rất là to, đủ để cho hai người ngủ thẳng tới cấp hai, cấp ba cũng không thành vấn đề.

Là gỗ thô, không có hoa văn gì, chỉ có vân gỗ tự nhiên thôi.

Tào Duẩn viết xong nhật ký của mình và Trương Huyền xong liền leo lên giường Trương Huyền.

Hai đứa nhóc lăn qua lăn lại một hồi mới chịu ngủ.

Sáng sớm Trương Thanh Vận đi tới phòng con mình, nhìn thấy hai đứa nhỏ đều ngủ ở tầng trên, còn dính chặt vào nhau. Trương Thanh Vận đành tách hai đứa ra, bế Tào Duẩn về lại giường dưới.

Cậu nhìn khắp phòng một lượt, cũng không phát hiện mấy thứ đồ bé gái của Trương Huyền.

Mãi cho tới một ngày, lúc Tào Ngưng sấy khô quần áo mới phát hiện... “Thanh Vận, tới đây xem một chút.”

Hai người ba cầm trong tay quần nhỏ màu hồng có thắt nơ dễ khóc dễ cười nói: “Cậu sao lại mua loại quần này cho con mình?”

Trương Thanh Vận oan uổng: “Tôi không có mua, không phải cậu mua sao?”

“Tôi cũng không có mua.” Tào Ngưng sưng sốt: “Uầy, không lẽ là ông bà tụi nó mua...” Ông bà nội ngoại hai bên đều rất quan tâm tụi nhỏ.

“Cũng có thể.” Nhìn một chút, cũng không phải không chấp nhận được: “Quên đi, con thích mặc cứ cho mặc, lớn lên tự nhiên sẽ không mặc nữa.”

Sau đó hỏi một câu: “Là của ai?”

“Huyền Huyền.”

“Đúng là Huyền khoa trương.”

Cái này Trương Thanh Vận có thể hiểu được, style ăn mặc của Trương Huyền trước giờ đều rất đơn giản, màu sắc đa phần là màu nhạt, nếu mua cho cậu nhóc cái gì màu đậm một chút nhất định sẽ bỏ xó không bao giờ mặc.

Buổi tối hai đứa nhỏ thì thầm với nhau: “Tào Duẫn, không phải em nói quần lót màu hồng không thể đem ra giặt à?”

Tào Duẫn nói: “Em thử xem ba ba có vứt đi không.” Nếu không vứt sau này có thể quang minh chính đại mà mặc rồi.

“ ... ”

Quần lót màu hồng, Trương Huyền mặc hẳn tới năm lớp sáu mới ngừng lại, còn váy thì vẫn lén lút mặc.

Bởi vì Tào Duẫn nói, anh càng ngày càng ngốc, phải bắt đầu nỗ lực học tập.

“Tào Duẫn, anh không mặc váy cho em xem nữa đâu.”

“Anh đừng dùng chiêu này nữa, đối với em không có tác dụng đâu.” Tào Duẫn vào cấp hai thì không còn cho anh mình chép bài nữa, muốn anh cậu tự thân vận động.

“ ... ”

Câu chuyện nỗ lực của một học tra bắt đầu từ đây.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-tinh-vi-ca-cuoc-nhung-da-duoc-nhan-loi-thi-phai-lam-sao>